

Alice

Nieuwe avonturen in Wonderland

Alice

Nieuwe avonturen in
Wonderland

Voor al wie nog speelt.

Alice

Nieuwe avonturen in Wonderland

Samenstelling en eindredactie
Finn Audenaert

If I had a world of my own, everything would be nonsense. Nothing would be what it is because everything would be what it isn't. And contrariwise, what it is, it wouldn't be, and what it wouldn't be, it would. You see? —Alice.

Inhoud

9	0.	Verhalende inleiding
15	1.	Bruno Lowagie – Reflectie, inflectie
17	2.	Johan Klein Haneveld – De dodo en de domineeszoon
21	3.	Frank Roger – Spiegeltje, spiegeltje
23	4.	Alexandra Dingenauts – Paddo's
28	5.	Frank Beckers – Haiku 'Een konijnenhol'
29	6.	Charles van Wettum – Alice in Kwantumland
41	7.	Anna Mattaar – Wederwaardigheden van een Kollumer Kat
53	8.	Finn Audenaert – Shoppen in de buurtsuper
58	9.	Heleen van den Hooven – Alice en de Mor-Aal
68	10.	Jasper Polane – De vrouw met het zwaard
82	11.	Remi Lootens – Een wekkertje voor iedereen
88	12.	Ruben De Baerdemaeker – Haiku 'Ze droomt in de zon'
89	13.	Mike Jansen – Van de zee, gedroomd
98	14.	Tais Teng – Vorpalswaarden en de Zee der Tranen
116	15.	Jaap Boekestein – Tik tok, klik klak
127	16.	Ada Martens – Gejeremieer
133	17.	Liesbeth Jochemsen – Kaboutersoep
135	18.	Ellen Kusters – Een hart voor bloemen
155	19.	Frank Beckers – De Poort naar de Toekomst
157	20.	Marius Vahlkamp – Als in een rode droom
165	21.	Nel Goudriaan – Het avontuur van Konijn en Haas
171	22.	Anna López Dekker – Verzet is ... zinloos?
182	23.	Marleen Oosterbaan – Een straatkat uit Cheshire
199	24.	Finn Audenaert – Onverbloemd
203	27.	Remi Lootens – De dans der strijders ... en het plakkerige plakje cake
208	25.	Pam Hage – De Ekster en de marmelade
223	26.	Nora De Baerdemaeker – Een duister kopje thee
231	28.	Alexander Olbrechts – Circus Mirabilis
252	29.	Aysline McGrath – Glazuur

- 274 30. Imke Vermeij - Gedicht 'Fractie-advies'
- 275 31. Ralph Mulder - Het aflopende klokje
- 297 32. Hanneke Simons - Alice en het rijmwezen
- 304 33. Cecile Koops - Een kwestie van tijd.
- 311 34. Marius Vahlkamp - Hump of dump?
- 317 35. Ruben De Baerdemaeker - Auditie
- 329 35. Frank Roger - Oog voor detail
- 331 37. Bruno Lowagie - Een kwestie van perspectief
- 333 38. Thomas de Vries - De allervreemdste manier
om aan je einde te komen
- 339 39. Guido Eekhaut - De andere geschiedenis van
de wereld
- 362 40. Martine Pauwels - De verloren prinses
- 369 41. Luc Vos - Toch!
- 383 42. Marius Vahlkamp - Gedicht 'Een teken van leven'
- 385 43. Alexandra Dingenauts - La vie en blanc et rouge
- 391 44. Hervé Suys - Justin Case in Wonderland
- 394 45. Eveline van Dienst - Wat mij toch ter (enorme)
ore kwam!
- 401 46. Peter De Backer - Alice en het kraslotje
- 404 47. Frank Beckers - De zaal met 10.000 spiegels
- 406 48. Peter De Groot - Opkikker
- 422 49. Bruno Lowagie - De liefde achterna?
- 427 50. Bjorn J. Keus - Wonderlands Museum
van Waarheid
- 443 51. José Vandenbroucke - Spiegelland ...
Hoe het verder ging
- 460 52. Paula Sheperd en Maarten Luikhoven -
Voor de rode spiegel
- 465 53. Hay van den Munckhof - De vierde proef
- 487 54. Frank Beckers - Cryptopuzzel 'Waar is Alice?'
- 490 55. Edward van Egmond - Jibberjabber
- 494 56. Frank Roger - Slecht gesynchroniseerd
- 502 57. Beck Palmas - Konijnenjacht
- 517 58. Laura Scheepers - Alyssa
- 526 59. Nele Callebaut - Nobody Nowhere,
Somebody Somewhere
- 530 60. Finn Audenaert - Alice en Skeleton Lode

546	61.	Peter De Groot – De boekhoudersquadrille
551	62.	Ada Martens – Spelevaren op de Sillas en de Celadon
569	63.	Elsbeth Boom – Gedicht ‘Gebroken spiegels’
570	64.	Frank Beckers – Cryptopuzzel ‘Waar is Alice?’ (oplossing)
571	65.	Jean Paul Van Bendegem – Essay ‘Logica in Wonderland’
576	66.	Patrick Van de Wiele – Essay ‘Een wit konijn in Wonderland’
583	67.	Finn Audenaert – Kort overzicht ‘De ware geschiedenis van Wonderland’
586	68.	Finn Audenaert – Biografie van Alice Pleasance Liddell (1852-1934)
589	69.	Finn Audenaert – Biografie van Charles Lutwidge Dodgson (1832-1898)
591	70.	Biografieën van de auteurs
607	71.	Illustrator Steven Van Hasten
610	72.	Voorstudies covertekening
619	73.	Dankwoord

Nee, lieve Lezer, ik vraag je *niet* om met mij een konijnenpijp in te duiken. Wij gaan Wonderland op een andere manier binnen. Kijk omhoog. Zie je de touwladder die vanop die grote wolk wordt uitgerold? Grijp snel de onderste sport. We gaan op reis.

He! Daarnet waren we nog volwassenen, nu zijn we weer kinderen. Ach wat, het maakt niet uit. Je ziet er allerschat-tigst uit als jongetje van een jaar of zeven. Ik ook? Het is best gezellig hierboven. Een beetje nat is het wel op zo'n wolk, maar dat deert niet. Kijk eens wie we aantreffen in deze mile high club. Alle bekende gezichten zijn van de partij, van de D-d-dodo tot die schreeuwlelijk van een Kokkin. Natuurlijk kunnen ze het niet allemaal goed met elkaar vinden. De Witte en de Rode Koningin hebben een hoogoplopende discussie over de (on)mogelijkheid van kleurenblindheid. Het Witte Konijn heeft er een eigen mening over, maar hij kan het tempo van het gesprek niet volgen. 'Te laat, ik ben te laat om mijn argumenten te berde te brengen.'

De Wonderlanders spreken soms zoals vroeger. Ze brengen iets "te berde". Eerst dacht ik te horen dat deze wolkenvaarders argumenten *naar bed* brachten, zodat ze samen konden uitrusten en aansterken, maar niets is minder waar. Ze zijn klaarwakker en hun argumenten springlevend, zij het dus niet altijd stipt. Zelfs de Zevenslaper mag geen dutje doen. Schaterend schept de Eend met zijn vleugels vocht uit de wolk

en gooit het de Slaper zeven tot zeventig maal in het gezicht. Geen idee wat Lewis Carroll daarover zou zeggen. Hij houdt van wiskunde en beweert ook heel religieus te zijn. Maar zeven-en-zeventig? Je moet ook niet willen overdrijven. Geen erg, meneer Carroll is de enige die zich op een wolk naast de onze bevindt. Hij wuift, zwaait, molenwiekt en vermaakt zich prima, lijkt me.

‘Doe maar zo gek als de Hoedenmaker!’ roept hij naar de Eend. ‘Ik schrijf vanavond alles op: *Through the Clouds, and What Alice Found There.*’

Die vrolijke man is een feestje op zich. Over Alice gesproken, lieve Lezer ... Je zit al een tijdje naar haar te staren. Waarom ben je zo bedeesd? Ze zal je niet van de wolk duwen als je haar aanspreekt. Goed, ik ga wel naar haar toe. Fluister in mijn oor wat ik haar moet vragen. Tot zo.

Het is aangenaam druk op de wolk. Wie we daar hebben. ‘Ha, die Arend. Leuk dat je er ook bent. Ga je nog wel eens badderen met Alice, de Papegaai, de Eend en de Dodo?’

De Arend glimlacht. ‘Het Tranenmeer is opgedroogd. Alice is al een poos tevreden in Wonderland. We gaan niet meer zwemmen; een wolkenvaart is veel leuker.’ Hij spreidt zijn vleugels en wappert er vrolijk mee. ‘Dit is trouwens een mooie uitvalsbasis voor avontuurlijke vluchten.’

Dat kan ik me goed voorstellen. Nu vraag ik me plots af ... ‘Doe je ook duo-vluchten? Ik wil wel eens met je mee-’ Oh, Alice stapt op me af!

‘Ahemmm.’ Ik schraap mijn keel zo hard dat de wolk doormidden scheurt. Dat is even schrikken. Gelukkig staat Alice aan mijn kant —en jij ook. Verder bevinden zich enkel nog de Vislakei, de Maartse Haas en natuurlijk de Arend op dit stukje wolk.

‘Een “ahemmm” nog wel. Dat klinkt ernstig,’ zegt Alice. ‘Je hebt toch geen moeilijke vraag, hoop ik. We hadden hier net een reuzetijd. Iets *anders* mag je me wel vragen.’ Ze knipoogt naar me en steekt dan haar hand op naar de Beul, die met enkele vrienden langzaam van haar wegdrijft.

Wat heb ik nu weer gedaan? ‘Sorry, Alice het was niet mijn bedoeling om-’

‘Maak je geen zorgen. Wolken zijn gevoelig. Je hebt de onze een beetje doen schrikken. Straks fluiten we de staart wel weer terug.’

Dat is een meevaller. Alice’ blik glijdt van mijn gezicht over mijn romp naar mijn schoenen, zo langzaam dat mijn huid tintelt. Ze lacht naar me, en ik voel me alsof ik op een wolk zit. Wacht eens even ...

Dan schiet jouw vraag me te binnen. Wees gerust, ik ben je niet vergeten. ‘Juffrouw Alice, ik vraag het niet voor mezelf, maar voor mijn vriend daar aan de rand van de wolk.’ (Mijn excuses, ik weet dat wijzen niet beleefd is.) ‘Wat hij al zolang wil weten, is ...’ Vooruit dan maar. Ik zeg heel snel: ‘Wat heeft één oog maar ziet niets?’

Alice kijkt me verbaasd aan. ‘Ha, ik dacht dat je me iets heel anders zou vragen, knapperd.’ *Knapperd?* Dit zou wel eens de mooiste dag van mijn leven kunnen worden.

Voor ik begin te dromen, worden we onderbroken door de Vislakei. Hij legt zonder schaamte een vin om Alice’ schouders. ‘Hey liefje, de anderen willen weten of we Wolk Twee terughalen.’ De Maartse Haas springt wat verderop inderdaad op en neer. ‘We missen het grootste deel van de pret,’ vervolgt de Vislakei. ‘En kijk eens naar Lewis.’

We draaien ons allen om en zien hoe meneer Carroll een wolk verderop met hevige uithalen jankt. ‘Niet delen,’ snikt hij, ‘maar vermenigvuldigen of toch minstens optellen. Eén maal één is één; ik wil jullie op één wolk zien. En één plus één is twee; stapel jullie wolken op elkaar. Alsjeblieft, doe het voor mij. Zoals de zaken nu gaan, krijg ik maar een half boek geschreven.’

‘Heeft hij het nou over stapelwolken?’ vraagt Alice me. Ik bloos, want als leuke meisjes me iets vragen, weet ik nooit wat te zeggen.

De Vislakei kijkt me meesmuilend aan en wendt zich dan tot de oude man. ‘We fluiten de staart zo meteen terug, meneer Carroll!’ Hij wappert met zijn staartvin, alsof hij wil tonen dat hij meent wat hij zegt.

Welke interessante weetjes kan ik Alice over stapeltjes wolken vertellen? Haar ogen stralen, ze wacht duidelijk op een

antwoord. Ik denk koortsachtig na, maar er schiet me niets te binnen.

‘Heeft Alice het jou verteld?’ hoor ik stilletjes naast me. Plots ben je daar. Bedankt om me te redden, je timing is perfect. Ik ben al zo ver heen dat ik niet meer weet wat Alice me zou zeggen. Ah, het ging om het blinde oog. Ik krijg de kans niet om mijn vraag te herhalen.

‘Ben jij die mysterieuze vriend van ... Hoe heet je eigenlijk?’ Alice kijkt beurtelings naar jou en mij.

‘Ik ben Schrijver,’ zeg ik schoorvoetend. ‘En hij is–’

‘Lezer, ik ben Lezer! Je bent heel inspirerend, Alice.’

Daar heb je helemaal gelijk in. ‘Dat vind ik ook.’

Nu is het Alice’ beurt om rood te worden. De grijns op het gezicht van de Vislakei verdwijnt als sneeuw voor de zon, stel ik tot mijn genoegen vast. Hij moppert: ‘Iemand moet het zware werk doen.’ Zonder verdere plichtplegingen stapt hij van ons weg. Aan de rand van de wolk fluit hij een wijsje dat me bekend in de oren klinkt. Na enkele noten herken ik het: ‘Fonkel, fonkel, kleine wolk’.

En inderdaad, de wolk in de verte begint te glinsteren en zweeft langzaam dichterbij. Ik dacht dat het lied enkel op Vleermuizen effect had, zoals in de boeken van meneer Carroll. Al gauw klitten beide wolken aan elkaar. De Koninginnen vliegen Alice om de hals.

‘We zijn eruit,’ zegt de Rode Koningin.

‘Inderdaad,’ beaamt haar witte collega. ‘We hebben besloten dat kleuren niet bestaan, dus bestaat ook kleurenblindheid niet.’

Wie kan daar iets tegen inbrengen? Het is weer een drukte van jewelste op de wolk. Meneer Carroll meert aan en omhelst een voor een de Wonderlanders. Terwijl de Arend bijpraat met de Eend, en de Maartse Haas met de Dodo, stoot jij me aan. Juist ja.

‘Wat heeft één oog maar ziet niets?’ vraag ik Alice.

Ze schatert het uit. ‘Dat wilden jullie weten. Een naald, natuurlijk.’

Hoe we dat niet geraden hebben. Zo gaat het wel vaker met raadsels.

‘Maar wat ik jullie wilde vragen,’ zegt Alice, ‘Het wordt stilaan avond, dus gaan we landen. Zetten we jullie thuis af of komen jullie met ons mee naar Wonderland?’

Ze noemde me “knapperd” —ik blijf! ‘Thuis kan nog wel een paar daagjes wachten.’

Alice is zo blij dat ze een sprongetje maakt. Bijna zakt ze bij het landen door de wolk.

En wat is jouw antwoord, Lezer? Ga je mee naar dat wondere land van meneer Carroll of brengen we jou naar huis?

In naam van uitgeverij Poespa Producties, de auteurs en de illustrator wens ik alle Lezers veel plezier met de verhalen, gedichten, essays en de cryptopuzzel in deze bundel.

Finn

Bruno Lowagie

Reflectie-infectie

‘Hallo, ik ben het,’ zegt de spiegel.

Alice kijkt verbaasd om zich heen. Er is iets veranderd in het huis. Waar vroeger de spiegel hing, ziet ze nu een schilderij van een landschap met een prettig prieeltje, een waterpartij en een bosje bomen in de verte.

‘Spiegel?’ vraagt Alice. ‘Ik herken mezelf niet als ik naar je kijk. Wat is er met je gebeurd?’

‘Zwijg stil, ik herken mezelf ook amper,’ zucht haar vriend aan de muur. ‘Ik heb er geen verklaring voor, maar kom naar me toe en ik zal het je laten zien.’

Alice stapt de spiegel binnen. Hij begroet haar in zijn *folly* en samen wandelen ze door het park naar de vijver.

‘Kijk,’ zegt de spiegel. ‘Zie je iets vreemds aan het water?’

‘Het is zwart en dik,’ antwoordt Alice. ‘Ik kan noch de bodem, noch de lucht zien. Ik word er zelf niet in weerspiegeld.’

‘Ik vrees dat ik mijn reflectie ben kwijtgeraakt,’ fluistert de spiegel, alsof hij bang is om zijn onrust hardop toe te geven.

‘Hoe is dat gebeurd?’ vraagt Alice.

‘Ik heb er geen idee van,’ antwoordt haar vriend. ‘Het is alsof de wetten van de optica niet meer gelden voor mij.’

‘Maar je hebt een wetenschappelijke geest. Die verlies je toch niet zomaar? Of wacht! Kwam je misschien recent in aanraking met politiek?’

‘Niet opzettelijk, maar ik vertoef de laatste tijd meer op sociale media dan vroeger. Zou dat de oorzaak kunnen zijn?’

Alice kijkt naar het water. Het is pikdonker; het lijkt wel teer. In haar hoofd gaat een lampje branden. ‘Laten we een kleine test doen,’ stelt ze voor. ‘Twee spiegels kijken elkaar aan. De ene spiegel zegt “ik zie jou”; de andere zegt “ik zie mezelf”. Welke spiegel heeft het juist en welke heeft het fout?’

‘Dat is een gemakkelijk raadseltje,’ glimlacht de spiegel. ‘Beide spiegels zien de spiegel die zegt “ik zie mezelf”. Ze hebben allebei gelijk.’

‘Weet je dat zeker?’ vraagt Alice. ‘Dat zou betekenen dat geen van beiden de spiegel ziet die zegt “ik zie jou”. Is die spiegel er wel? Of is hij onzichtbaar geworden?’

‘Zo ver had ik nog niet gedacht,’ antwoordt haar verwarde vriend. ‘Misschien is het antwoord toch niet zo eenvoudig.’

Alice wacht geduldig af terwijl haar vriend de vraag herkauwt.

‘Wacht, ik weet het!’ zegt hij plots. ‘De spiegel die zegt “ik zie je” heeft gelijk. Degene die beweert dat hij zichzelf ziet, heeft het bij het verkeerde eind, want het is de taak én de bestaansreden van een spiegel altijd de ander te weerspiegelen. Doet hij dat niet, dan is hij lui en egoïstisch.’

Alice kijkt haar vriend aan zonder iets te zeggen. Hij wordt er helemaal zenuwachtig van.

‘Of is het andersom?’ probeert hij. ‘De andere spiegel zou er niet mogen toe doen, want het is gewoon een andere spiegel, niet? De spiegels kunnen alleen zichzelf zien!’

Alice toont nog altijd geen emotie op haar gezicht. Ze hoort haar vriend twijfelen: ‘Misschien hebben ze het allebei verkeerd voor?’

Alice onderdrukt een lach en besluit haar vriend uit zijn lijden te helpen. ‘Wat zien beide spiegels?’ vraagt ze nog een keer.

‘Ik weet het niet meer. Ik geef het op,’ antwoordt de spiegel. ‘Ik ben helemaal in de war. Zien ze elkaar?’

‘Wat ze zien,’ zegt Alice plechtig, ‘is oneindigheid.’

De spiegel snakt naar adem.

‘Dat is geweldig!’ zegt hij, bevrijd van zijn hoofdbrekens over het vraagstuk van Alice. ‘Hoe kon ik de waarheid die zo voor de hand lag, over het hoofd zien?’

‘Je was besmet door te veel nepnieuws,’ legt Alice uit. ‘Je raakte verstrikt in alternatieve feiten.’

‘Alternatieve feiten?’ vraagt haar vriend. ‘Is dat geen *contradictio in terminis*?’

De vijver begint te glinsteren. Het zwart wordt weer blauw, met witte vlekken waar het water de wolken weerkaatst.

‘Proficiat,’ feliciteert Alice uitbundig haar vriend. ‘Je begint weer te reflecteren.’

Johan Klein Haneveld

De dodo en de domineeszoon

‘Do ... Do ... Dodgson,’ zei de jonge man stotterend, nadat ik me aan hem had voorgesteld. Er was een rimpel boven zijn ogen verschenen en zijn mond was een ogenblik vertrokken tot een bijna karikaturale grimas. ‘Charles Do ... Dodgson. Hoe maakt u het?’

Hij reikte mij zijn hand aan. Ik schudde hem — hij had geen heel stevige grip — en knikte. ‘Prima. En u?’

Hij aarzelde, alsof hij me niet goed had begrepen. Toen knikte hij, nauwelijks waarneembaar. ‘Hetzelfde.’ Het licht, wit en fel, viel van achteren op zijn wat vettige, bruine haar, dat in krullen over zijn oren hing, en ik kon niet zien of hij nou grijze of blauwe ogen had. Zijn hangende oogleden gaven hem een bijna lodderige uitdrukking, alsof hij elk moment kon wegdromen. Hij had een jongensachtig voorkomen vanwege zijn lange gezicht en gladde kin. Het idee werd versterkt door zijn slanke, bijna magere postuur, alsof hij nog maar net de kinderjaren ontgroeid was. Zijn kleding was echter met die uitstraling in tegenspraak. Ernstig zwart, een driedelig pak, met een donkere strik onder zijn kin. Hij leunde met zijn linkerhand op een stok met een zilveren knop. Ik had hem niet zien lopen, dus wist ik niet of hij die ook werkelijk nodig had.

Hij glimlachte flauw en wees naar zijn rechteroor. ‘Ik hoor maar de helft van wat u zegt. Hopelijk de belangrijke helft.’

‘Bent u hier student of onderwijzer?’ Ik merkte dat ik als vanzelf wat luider was gaan praten en keek zelfbewust om me heen. Ik zag gelukkig geen boze of geërgerde blikken, ook al was er rondom ons niets te horen dan het geschuifel van schoenen en fluisterende stemmen, als in een kerk of kathedraal. Het was niet verwonderlijk, want we waren omgeven door geelbruine pilaren, steeds vier bij elkaar, als de stammen van woudreuzen. Hoog boven ons waaierden ze uit en ondersteunden het plafond van donker ijzer en helder glas,

waardoorheen de blauwe lucht te zien was. Streng en wijze gezichten keken van alle kanten op ons neer. Gehuld in toga's, met een wereldbol in de hand of een of ander complex wetenschappelijk meetinstrument. Deze filosofen en onderzoekers waren de heiligen van de moderne tijd. Ze dwongen ons met respect stil te staan bij wat in de donkere houten vitrinekasten stond uitgesteld.

'Onderwijzer,' antwoordde Dodgson. 'Christ Church College.' Ik had het idee dat hij me niet langer aankeek, maar dat zijn blik op de kast achter mij gericht was. Bijna automatisch keek ik over mijn schouder. Het glas spiegelde bijna te veel om te kunnen onderscheiden wat zich erachter bevond. Tussen de weerkaatsingen door zag ik vogels, fazanten volgens mij. Wel vijftien, dicht op elkaar op takken vastgezet, bewegingsloos alsof ze stijf bevroren waren, met glazen kralen als ogen. Aan de andere kant van het gangpad kon ik het tentoongestelde beter zien. Kolibries met veren als smaragd, kunstwerkjes van de natuur, in een zwerm, alsof ze zo konden opvliegen.

Een vrouw in een wijd uitstaande blauwe jurk, met vele laagjes en een kap van dezelfde kleur over het stroblonde haar, maakte dat we allebei opzij moesten stappen. Ze keek om zich heen, kennelijk zonder de tentoongestelde dieren waar te nemen. Toen werden haar ogen groot. Een man met een grijze baard verscheen van om de hoek en ze snelde naar hem toe. Ik knikte. Dodgson keek haar na, peinzend en met een licht afkeurend trekje om zijn mond, terwijl ze haar arm door die van de man stak en naast hem verder liep.

'Is dit uw eerste bezoek hier?' vroeg ik.

Hij reageerde niet, maar ik realiseerde me dat ik was gaan fluisteren en herhaalde mijn vraag wat luider.

'Sinds deze zaal vorig jaar werd geopend, ben ik hier al vaak geweest,' antwoordde hij vervolgens.

'Bent u dan soms natuurlijk filosoof?'

Hij schudde van nee. 'Mathematicus. Maar hier rondlopen brengt me vaak op nieuwe ideeën.'

Ik hield mijn hoofd wat schuin en wachtte af. Hij had aan dat signaal genoeg. Dodgson wees naar de voorstelling met de vogeltjes achter ons. 'Als ik me over hen buig, en over de

opgezetten konijnen en hagedissen, voel ik me als een reus zo groot.' Hij richtte zich op en knikte de andere kant op. Boven de kasten uit zag ik de rug van een olifantenskelet, de botten geel. Ernaast stond een ander dier, dat ik niet herkende. 'Maar wanneer ik in de schaduw sta van die daar, voel ik me juist klein. Als een muis. Alsof ik in een van hun holletjes zou kunnen kruipen. Dus wat is het nu? Ben ik groot of ben ik in werkelijkheid heel klein?'

Ik moest erom lachen. 'Zo heb ik er nog nooit over nagedacht. Alsof we zomaar van grootte zouden kunnen veranderen!'

De jonge man leek mijn spottende toon niet erg te vinden. Hij bleef in elk geval glimlachen en leunde op zijn stok, maar iets in zijn houding suggereerde dat hij eigenlijk weer verder wilde, dat hij nog meer wilde zien. 'Tot zo-even had ik dit soort dingen alleen maar gehoord uit de mond van kinderen,' zei ik verontschuldigend. 'Mannen hebben het over andere zaken.'

Hij haalde zijn schouders op. 'We moeten worden als de kinderen, zei een wijs mens lang geleden.'

'Dat is zo.' Ik knikte ernstig. Ik besloot niet in deze richting door te vragen, maar het gesprek een andere kant op te sturen. 'Mag ik u vragen wat uw favoriete voorwerp is in het museum?'

'Volg mij,' antwoordde Dodgson direct. We hoefden niet ver. Een paar kasten verderop bleef de wiskundige al staan, licht voorovergebogen, met een opmerkelijk vuur brandend in zijn ogen. Ik stapte dichterbij het glas toe en zag de resten van een dodo. Een schedel, met de kenmerkende grote snavel. Een poot, met lange nagels. En daarachter, half in de schaduw, een schilderij met de vogel ten voeten uit. Rond, zwaar, met lachwekkend kleine vleugels. Hij moest maar een beetje hebben rondgescharreld, nauwelijks in staat om voor zichzelf te zorgen, terwijl hij elk moment het gevaar liep om op zijn forse bek te vallen. Ik moest er besmuikt om lachen. 'Geen wonder dat ze van de aardbodem zijn verdwenen. Zulke wezens kunnen zichzelf niet in leven houden en dienen geen enkel nut, behalve ons te vermaken.'

Dodgson verstijfde. 'De Schepper maakt niets zonder nut

of doel.' Hij sprak elk woord apart uit en het was duidelijk dat dit heel belangrijk voor hem was. 'Alles heeft zijn plek gekregen onder de zon en dient om Hem te verheerlijken.'

Ik slikte. 'Ik had u aangezien voor een wetenschapper. Bent u het dan niet eens met de heren Darwin en Huxley?'

'Beiden weten ze veel over deze wereld,' onderbrak hij mij. 'Maar lang niet alles. Niet datgene dat ons door het Woord zelf geopenbaard is. Ze beweren bijvoorbeeld dat er in het verleden heel andere soorten op Aarde hebben rondgelopen, soorten die nu niet meer bestaan. Dat wij en de andere dieren daaruit zijn voortgekomen. Maar dat kan natuurlijk niet zo zijn.'

'Waarom niet?' wilde ik weten.

Zijn antwoord verbaasde me niet, aangezien ik het meerdere predikanten en dominees had horen geven. Hij gebruikte zelfs dezelfde manier van praten als zij, alsof hij een les opdreunde. 'Omdat het zou betekenen dat God de Aarde niet perfect gemaakt heeft. Het is onmogelijk dat er levensvormen zijn geweest die er nu niet meer zijn, want dat zou betekenen dat God niet feilloos is. Of was deze wereld vroeger soms wel volmaakt en nu niet meer?'

Daar had ik hem. Ik wees naar de vitrine, met de gele schedel en de ene poot, alles wat van de dodo over was. 'Er zijn er al anderhalve eeuw geen meer gezien. Als u gelijk heeft, waar is de dodo dan gebleven?'

De houding van Dodgson leek opeens weer te ontspannen en een brede glimlach verscheen op zijn smalle gelaat. De stijve prediker van zojuist was verdwenen. 'Dat spreekt toch vanzelf?' Hij bracht zijn vrije hand omhoog en tikte met zijn wijsvinger tegen zijn slaap. 'In de wereld van de verbeelding.'

Ik wist even niets te antwoorden. Dodgson zuchtte en draaide zich van mij af. 'Er is niet maar één vorm van bestaan,' zei hij, met zijn neus bijna tegen het glas gedrukt. 'Maar misschien moet je op een kind lijken om dat te kunnen begrijpen.'

Frank Roger

Spiegeltje, spiegeltje

‘Help, hier is iets verschrikkelijks aan de hand,’ riep Alice, luid genoeg zodat haar man het zou kunnen horen. ‘Kijk nu toch eens in die spiegel. Ik kan mijn ogen gewoon niet geloven.’

Reginald rende de trap op naar de badkamer, klaar om hulp te bieden. ‘Wat is het probleem?’ vroeg hij, hijgend.

‘Ik keek in de spiegel en weet je wat ik zag? Rimpels! Stel je toch eens voor! Hoeveel betaalden we voor deze spitstechnologische spiegels die je gezicht tonen zoals je het graag hebt, en niet zoals het er werkelijk uitziet? Dit ding moet nagekeken worden, Reggie, en als het niet te herstellen valt wil ik mijn geld terug. Zo kan het niet verder.’

‘Even kijken,’ zei Reginald. Hij bestudeerde het beeld van zijn vrouw in de spiegel en fronste verbaasd het voorhoofd. ‘Dit is eigenaardig. Eerst dacht ik dat de spiegel defect was en je echte spiegelbeeld toonde, maar dat is niet het geval. De rimpels die je ziet zijn veel erger dan de echte. Dat betekent dat de Tennielsoftware nog altijd functioneert, maar niet zoals het hoort.’

‘Heb je daar een verklaring voor?’

Reginald schudde het hoofd. ‘Het is misschien een technisch probleem. Een andere mogelijkheid is dat het systeem gekraakt is. Deze spiegels hebben een draadloze verbinding met de fabrikant voor automatische upgrades en onderhoud. Wie weet hebben enkele kerels zich toegang verschaft tot dat systeem. Ik regel het wel, liefje, maak je geen zorgen. Vergeet die rimpels. Ze zijn helemaal niet zo erg.’

‘Het zou gemakkelijker zijn om ze te vergeten als ik ze niet zag. Was dat niet precies de reden waarom we die chipgestuurde spiegels kochten? Dit kunnen we niet hebben, Reggie.’

‘Ik laat het nakijken,’ beloofde hij Alice. ‘Rustig maar.’

Tijdens de lunchpauze belde Reginald zijn vrouw. ‘Liefje, ik heb ontdekt wat er aan de hand is met die spiegel. Het is geen technisch probleem, het systeem is niet gekraakt, en de software werkt zoals het hoort. Dit is een probleem van een heel andere orde.’

‘Wat probeer je me te vertellen, Reggie?’

‘Het blijkt dat Lutwidge Beauty, het bedrijf dat die chip-gestuurde spiegels maakt, is opgekocht door Dodgson Cream. Nu is dit een van de topbedrijven in de cosmetica-industrie. Begin je het patroon al te zien, liefje?’

‘Vertel me nu niet dat ze die spiegels nu gebruiken om hun eigen materiaal te promoten, zoals hun antirimpelcrème. Dat mogen ze toch niet, neem ik aan?’

‘Eigenlijk mogen ze dat wel. Ze zijn niet langer gebonden door contracten afgesloten in naam van Lutwidge Beauty.’

‘Wat doen we dan? Gooien we die spiegels weg? Of vermijden we erin te kijken? Ik ga in geen geval hun spelletje meespelen en massale porties antirimpelcrème kopen.’

‘De rimpels die je ziet zijn er trouwens niet echt. Het spijt me, liefje, maar we zullen met de toestand moeten leren leven.’

‘Onze keuze is dus beperkt. Ik zal mezelf er constant aan moeten herinneren dat die rimpels er niet echt zijn. Wat een weggegooid geld! We hadden net zo goed onze oude spiegels kunnen houden.’

‘Je hebt volkomen gelijk,’ zei Reginald. ‘Maar we hebben die nieuwe nu eenmaal gekocht, waarom ze dan niet gebruiken?’

Enkele weken later keek Alice in de spiegel en zag geen spoor meer van de rimpels die ze inmiddels had geleerd te negeren. Haar gezicht zag er echter uitzonderlijk bleek uit. Ze stond op het punt haar man te roepen toen het tot haar doordrong wat er wellicht gebeurd was.

Ik neem aan dat dit verdomde cosmeticabedrijf Lutwidge Beauty nu verkocht heeft aan de zonnebankindustrie, dacht ze, opgelucht omdat de rimpels eindelijk verdwenen waren (maar de handelspraktijken helaas niet).

Alexandra Dingenauts

Paddo's

NU: *Bewijs uit het onge-RIJ-mde: mijn tienbeurtenkaart!*

Wat bedoel je met “verslaafd”? Volgens de Rups ben ik gewoon zijn trouwste klant. Laatst gaf hij me een nieuwe beurtenkaart. Tien procent korting bij aankoop nummer elf —da’s toch eenvoudige wiskunde? Ha, bewezen: ook wie regelmatig paddo’s wrijft, vreet, slikt, slurpt, rookt of injecteert, heeft ze nog allemaal op een rij! Ik zweer het je, mijn leven is er met sprongen op vooruit gegaan sinds ik paddo’s tot mij neem.

TOEN: *Vreemde vogels en hoge verwachtingen ...*

Zie je, thuis, op mijn eentje, voelde ik me steevast groot. Ik luisterde naar het rebelse vogellied uit *Carmen* en het lieve papalied uit *Gianni Schicchi*, danste en droomde van het verre land dat ik dagelijks bezocht. Nu eens was ik een kraai en terroriseerde een mollige tweeling met gekke petjes, dan weer liep het veel minder goed en kreeg ik hoofdpijn zo vlammend als het verenpak van een flamingo. Wie ik ook was en wat ik ook deed, het werd in elk geval nooit saai. Het was heerlijk toeven in mijn dubbelwereld: mijn knusse huis en dat prachtige Wonderland.

Soms riep de plicht en moest ik naar buiten, dan voelde ik me klein. Ernstige lui spraken me aan; ze vroegen mijn mening over wisselkoersen, gezinspolissen en zelfs de taalgrens. Helaas voor hen: ik bleef op koers, had geen gezin en niemand sprak mijn taal. Ze fronsten hun wenkbrauwen en sloten het gesprek af met ‘Jij moet nog veel leren.’ en ‘Dat voor een drieëntwintigjarige.’ en zelfs ‘Van jou had ik meer verwacht.’

TOEN: *Zijn Rupsen ook dakloos?*

Op een vreselijke dag had ik liefst tien zulke gesprekken. Ik hield het niet meer uit. Huilend rende ik de stad door, op weg naar mijn operahuis. De kortste weg was langs de rivier, een

pad dat ik liever vermeed. Onder de brug, niet ver van mijn huis, sliepen daklozen over wie vreemde verhalen de ronde deden. Nu was ik zo van streek dat ik mijn angst vergat. Ik was al bijna onder de brug door, slalomend langs kartonnen dozen, slaapzakken en onbeweeglijke lui, toen ik een stem hoorde.

‘Kom, meisje, niet zo snel. Ik zie dat je overstuur bent.’

Ik wilde niet antwoorden; ik dacht slechts aan mijn huis. Hoewel ik nog steeds rende, gaven mijn benen niet langer thuis. Een kleverige hand lag op mijn schouder, ik schrok me rot.

‘Vluchten heeft geen zin. Het is hier heus niet zo erg.’

Die zalvende stem ... Ik kon niet anders dan gehoorzamen. Ik keerde me om en staarde in de ogen van een levensgrote Rups. Jazeker, hij droeg een mantel en een hoed, maar hij was onmiskenbaar géén mens.

Ik wist niet wat te zeggen, dus flapte ik nog nasnikkend eruit: ‘Zijn Rupsen ook dakloos?’

Zijn lach weerkaatste op de glibberige stenen van de brug en wekte de slapenden. Het was een gapen en geeuwen van jewelste. Terwijl ik op zijn antwoord wachtte, stonden de daklozen op en verzamelden zich om de Rups en mij.

‘Ze noemen mij Rudy de Rups. Naar ik hoor, werd ik meteen na mijn geboorte te vondeling gelegd. O ja, je vraag! Ik ben best tevreden met mijn dak.’ Hij wees naar boven. ‘Maar genoeg over mij, waarom sta je te grienen?’

Wat had ik te verliezen? Ik kon geen kant op, dus zei ik naar waarheid: ‘Iedereen behandelt me als een volwassene, maar soms wil ik een kind zijn.’ Ik voelde me opgelaten na mijn bekentenis.

‘Hum! Dat is een bepaald ernstige zaak; dit vraagt om topverleg. Jongens! Haal even mijn hookah en het andere spul.’

Twee in lompen geklede mensen die nauwelijks nog als “jongens” te omschrijven vielen, verlieten de groep en rommelden wat in de puin hoop tegen de muur. Ik wist me geen houding te geven, dus tikte ik zenuwachtig met de tip van mijn schoen tegen een kassei.

‘Maak je geen zorgen, alles komt goed,’ zei Rudy.

Ik keek in zijn purperen ogen en zag dat hij het goed met me voor had.

Een besmeurd picknickdeken werd uitgerold, daarop verscheen een rode mand. Rudy ging zitten en nodigde mij uit om tegenover hem plaats te nemen. Als laatste kwam de hookah tussen ons in te staan. De omstanders trokken zich terug in hoekjes en kantjes; één iemand ging in de rivier zwemmen.

‘Ik vertel niet graag mensen wat hun probleem is, want dat is zo veroordelend, maar ... jouw probleem is dat je nog niet klaar bent voor de Grote Boze Wereld.’

Niet klaar? Daar schrok ik van. Misschien had ik het altijd wel al zo aangevoeld, maar het nooit erkend. Nu werd ik geconfronteerd met mijn grootste angst.

Rudy wreef over mijn arm en zei: ‘Erg is dat niet. Iedereen groeit in zijn eigen tempo. De één doet er wat langer over dan de ander. Laat ons roken.’ Hij reikte mij een mondstuk voor de waterpijp aan.

Dat was best een stap voor mij, ik was namelijk *straight edge*. Enkel in klassieke muziek, hoe grootser hoe liever, wilde ik zwelgen. Rudy straalde zoveel vertrouwen uit, dat ik het er toch op waagde. De pijp ging van mond tot mond; het was lang stil.

‘Voel je je kalmer?’

Ik knikte en rolde met mijn schouders. Lekker ontspannen.

Rudy opende de mand: ‘Grabbel eens, maar kijk niet. Het derde stuk dat je grijpt, zal je flink vooruithelpen.’

Waarom niet? Ik sloot mijn ogen en liet mijn vingers over het oneffen oppervlak in de mand glijden. Ik voelde ribbels. Hoppa, ik haalde een walnoot tevoorschijn.

‘Die halen ze er meestal eerst uit,’ zei Rudy.

Hier en daar knikte iemand instemmend. Het was duidelijk: ik was lang niet de eerste persoon die onder de brug geholpen werd. Misschien moest ik al jaren geleden het pad langs de rivier genomen hebben.

‘Zal ik die eten?’ Het werd stilaan laat en ik had ‘s middags in de stad enkel een hamburger (geen uitjes, wel ketchup) gegeten.

Rudy glimlachte. 'Kijk maar wat er gebeurt. Ik raad je aan slechts de helft te eten.'

Dat liet ik me geen twee keer zeggen. Ik knibbelde en knabbelde; vreemd genoeg kreeg ik meer en meer honger.

'Eh, ik heb een vraagje over de voedingswaarde van ... Wow!' Ik zag Rudy niet langer. De glibberige stenen bogen naar me toe.

'Help, de brug stort in!'

Op mijn voet voelde ik de hand van de Rups, heel zacht. 'Rustig maar,' klonk het van ver beneden. 'Kies nog iets uit de mand, en kijk vooral niet naar boven.'

Dat was geen slimme zet. Natuurlijk keek ik naar boven. De onderkant van de brug was slechts centimeters van mijn hoofd verwijderd!

'O nee, niet opnieuw.'

'Je zal het altijd zien.'

'Eet gewoon portie twee.'

Ik hoorde de daklozen mompelen. Dit was ook anderen overkomen, zo vaak zelfs dat iedereen het een beetje saai leek te vinden. Het zou vast goedkomen.

Ik boog voorover, voorzichtig zodat ik niemand verpletterde, en stootte op een probleem. Mijn hand was te groot voor de mand.

'Gebruik je pink,' suggereerde Rudy.

Ik kriebelde in de mand en slaagde er met de grootste moeite in een flesje eruit te halen. Ik las het opschrift, best een opgave met zulke kleine letters. "Fluridarium, enkel drinken in kleine hoeveelheden." Gezien mijn grootte zou dat alvast geen probleem zijn. Met mijn tanden haalde ik de kurk van het flesje. Ik liet de inhoud op mijn tong vallen; het was niet meer dan een druppel. Het plafond gleed razendsnel van me weg. Ik knipperde met de ogen en zag plots weer Rudy voor me.

'Wat een dolle rit!' zei ik.

'Het went, het went,' antwoordde hij. 'Tijd voor nummer drie.'

Ik grabbelde in de mand. 'He, wat is dat?'

'Het zijn paddo's, meid. Ze zullen je leven veranderen. Tast toe.'

NU: *De dagprijs van lucifers.*

Ik denk nog vaak terug aan de ontmoeting die mijn leven heeft veranderd. Lang leve de dealers van deze stad, Rudy de Rups voorop! Een keer per week bezoek ik hem. Hij heeft paddo's in alle soorten en smaken: roze en zoet, geel en prikkelend, rood en pikant. Mijn lievelingskleur is bruin: smaakt naar frambozen (niet naar chocolade). Als Rudy de zomer doorbrengt in zijn vakantieresidentie, onder een statige brug in Parijs, koop ik paddo's bij de Soepschildpad. Zij werkt in een gaarkeuken voor daklozen. Ik schuif aan in de rij; ze mengt de paddo's in mijn soep. Zit ik thuis lekker te slurpen. De soep leent zich uitstekend tot gazpacho-inname.

Sinds ik paddo's neem, voer ik tot wel twintig onzin-gesprekken per dag. Ik verlaat er zelfs speciaal mijn huis voor. Niet voordat ik een opera beluisterd heb, natuurlijk. Wil ik veel mensen zien, dan kies ik voor iets korts zoals *Pagliacci* of *Cavalleria Rusticana* bij het ontbijt. Daarna verlaat ik welgemutst het huis, en nog voor ik de straat uit ben, word ik aangesproken door een verzekeringsagent ('Wanneer had u laatst brand in uw woning?'), een beursmakelaar ('Ik heb ETF's van goudwaarde!') en een journalist ('Wat vindt u van taalfaciliteiten voor Franstaligen?') Ik sla met iedereen een praatje; ik heb het bijvoorbeeld over de dagprijs van lucifers (een thema dat zich met veel mensen laat bespreken) en de voordelen van Esperanto. Mijn gesprekspartners knikken instemmend en zeggen: 'Ja, zo had ik het nog niet bekeken.' of 'Wat bent u slim, juffrouw.'

En weet je wat? Ik voel me steeds meer thuis bij de andere volwassenen. Dus, om op je vraag terug te komen: 'Alice, ben je verslaafd?' Vertel me eens: waarom hebben anderen geen paddo's nodig om zoveel nonsens te vertellen?

Frank Beckers

Haiku

Een konijnenhol
Alice in kwantumwereld
Ze valt, ze valt niet

Charles van Wettum

Alice in Kwantumland

De lucht in de assemblagehal trilt.

Nee, een goed waarnemer zou zien dat niet de lucht trilt, maar de ruimte waarin de lucht hangt. Contrasterend tegen de grijze achtergrond van de overliggende wand rijten vibrerende zwarte en gele trilharen de ruimtetijd open. Kwantumweefsel wordt opengescheurd, vreemdheid dringt de werkelijkheid binnen. Iets tast uit de diepten van multiversa tot er een Plancklengte houvast is gevonden, een intelligentie trekt aan de daaromheen liggende snaren tot de spanning zo ver is opgelopen dat ze knappen. Waarschijnlijkheidsgolven vinden de opening, ze tunnelen erdoorheen en verspreiden zich in de ruimte met hun kans op zijn. Door de nu microscopisch kleine opening kruipt een bestaan van daar naar hier, virtuele deeltjes recombineren tot materie en de ontstane materie vindt bestaansrecht — iets dat niets was materialiseert tot zilvergrijze rook. De sliertige wolk dwarrelt door de hal en verstoffelijkt langzaam tot een herkenbaar silhouet.

De Cheshire Cat is terug.

Het ruimteschip zou natuurlijk direct herkend zijn als er iemand zou hebben gekeken: er is er maar één van gemaakt. Maar geen enkele medewerker van ruimtestation Lagrange 2 neemt de aankomst waar. De controlekamer van de bouwhal is verlaten. De camera's zijn uitgeschakeld. Er wordt op deze plek en op dit moment niets verwacht.

Pas als alle computers aan boord van Lagrange 2 tegelijk schril 'EVA!' krijsen, wordt er alarm geslagen. Als dat twee minuten later weer gebeurt, komt er iemand op het idee om in de assemblagehal te gaan kijken. Als dezelfde wanhopige kreet elke twee minuten uit alle computers blijft klinken en niemand daaraan iets blijkt te kunnen doen, raakt het management van het ruimtestation ten einde raad. Ze laten Eva oproepen.

Vanzelfsprekend vertrekt Eva direct uit haar appartement.

Een shuttle brengt haar van de aarde naar Lagrange 2. Alice roept haar. Na drie jaar.

Het is niet te vermijden dat de gedachten van Eva teruggaan naar het moment dat ze afscheid nam van de liefde van haar leven.

‘Weet je zeker dat je dit wilt, Alice?’ had Eva gevraagd.

Het was natuurlijk veel te laat om nog op de beslissing terug te komen. Alice lag in de stasiskist, dikke kabels verbonden haar met de computer aan boord van haar fonkelnieuwe kwantumschip Cheshire Cat. Over een paar minuten zou het schip haar thuis zijn, de plek waar alle functies van haar menselijke brein volledig geïntegreerd zijn met de functies van de kwantumchips die het hart vormen van de gigantische computer waarmee de ruimtetijd zal worden gemanipuleerd.

Eva stond naast Alice’ kist. Eva was de laatste mens die Alice zou waarnemen met haar menselijke ogen, dat was Alice’ uitdrukkelijke keus geweest. Straks zou het deksel worden gesloten van de kist waarin haar lichaam in leven zou worden gehouden zonder als mens te functioneren.

‘Het is goed, Eva. Ik weet het zeker.’ Natuurlijk verraste het antwoord Eva niet. Alice had verteld hoe haar opa haar als meisje voorlas uit zijn favoriete boek, *Alice in Wonderland*. Bijna elke keer dat de naam werd genoemd, had hij zijn kleindochter aangestoten: ‘Kijk, dat gaat over jou!’ Misschien had hij zo wel haar verlangen naar wondere werelden wakker geroepen, had hij zo haar geest gevuld met de nieuwsgierigheid naar het onbekende.

Toen Alice later naast haar opa naar de historische beelden van de maanlanding had zitten kijken, was het als een bliksemflits ingeslagen: de ruimte! Het heelal. De wondere uithoeken van de werkelijkheid en de natuurkunde. Alice had haar opa aangestoten en gezegd: ‘Dat boek waaruit je leest, is eigenlijk gewoon saai. Wie gaat er nou onder de grond als je ook naar de sterren kunt?’ Het heelal was bijna een obsessie van haar geworden.

Vanaf dat moment had Alice al haar sprankelende fantasie gericht op de ruimte. Het was 'haar Wonderland', zoals haar opa het liefdevol had genoemd. Ze speelde games waarin ze de uithoeken van het heelal bereisde of werelden vol aliens beheerde. Ze las sciencefiction en haar boekenkast werd elk jaar meer gevuld —niet met fantasyboeken vol magie en draken en elfen, maar met technische visioenen van wat zou kunnen zijn. 'De mogelijkheden van de werkelijkheid zijn fantastischer dan de onmogelijkheden van de onwerkelijkheid' was in de puberteit haar geliefde uitspraak geworden —ze had inderdaad wat nerderige trekjes en was een eenzelvige tiener.

Toen bij een beroepentest duidelijk werd dat ze mono-maan was in haar interesse, was ook haar studie- en beroeps-traject duidelijk: ze ging natuurkunde studeren en ze zou astronaut worden. Eenmaal was er tijdens haar studie bij de ESA een vacature, maar omdat ze nog geen onderzoekservaring had, was ze niet eens in de selectieprocedure opgenomen. Die tegenslag had haar alleen maar verder gemotiveerd —ze was harder gaan studeren, meer gaan publiceren, haar conditietraining was zwaarder geworden en ze besteedde meer tijd aan het netwerken in de wereld van ruimteonderzoek. Er zou een dag komen dat er een nieuwe vacature kwam en ze zou voorbereid zijn. Die baan was voor haar!

Ze kwam Eva tegen, de liefde overviel haar en Alice omarmde haar zoals ze deed met al het goede dat haar overkwam. Een week nadat ze bij Eva was ingetrokken, reed Alice met haar Honda 750 Transalp tegen een boom. Haar gebroken nek en de dwarslaesie vernietigden al hun plannen voor de toekomst, alle onbezorgdheid loste op in het niets. De kansen van Alice op ruimtereizen verdampden, ze zou nooit piloot of vluchtspecialist worden. In twee seconden verloor Alice alle mogelijkheden voor een toekomst. Eva ook.

Alice kreeg aangepast werk op de universiteit: een part-time aanstelling als wetenschappelijk medewerker in het kader van een speciaal programma voor arbeidsongeschikten. Het universiteitsblad pronkte met een artikel waarbij ze een grote foto afdrukten van haar in haar mondgestuurde elektrische rolstoel. 'De vrouwelijke Hawking' was de meest gegeven

reactie op de socials. Ze moest er tegelijk om lachen en huilen.

Ze verzorgde wekelijks een paar uurtjes onderwijs voor lagerejaars, deed wat literatuuronderzoek en begeleidde individueel een paar studenten. Het was natuurlijk liefdadigheid, het aanbod had haar diep gekwetst en tegelijk moest ze dankbaar zijn. Ze had geen keus —als ontsnappingsroute stortte Alice zich op de theoretische kosmologie. Rekenen aan hypothetische universa werd haar levensinvulling.

Eva ondertussen ging kopje onder in de eenzaamheid van fulltime mantelzorg.

Het kwantumschip UNSS StarVoyager werd in het grootste geheim gebouwd, de scheepswerf op ruimtestation Lagrange 2 was daarvoor de ideale plaats. Alice hoorde voor het eerst van het bestaan van het project toen twee functionarissen van de NASA voor de deur stonden om haar de baan van piloot aan te bieden.

Eindelijk was er een functie die perfect bij haar paste: ze zochten een hoog opgeleid menselijk brein zonder lichamelijke ballast. Er zou geen openbare sollicitatie komen, de publiciteit was nul en voor haar lichaam was het schip hoogstwaarschijnlijk de eindhalte: de stasiskist in de StarVoyager zou haar laatste woonplaats zijn. Ze was de perfecte kandidaat —de baan was alles wat ze wilde en tegelijk alles wat ze kon. Ze twijfelde geen moment.

Toen haar werd uitgelegd dat het ruimteschip niet fysiek de ruimte zou doorkruisen, maar gebruik zou maken van lokale wormgatbinnendoortjes, had ze gevraagd: ‘Hij verdwijnt dus gewoon in het niets?’

‘Als je staat te kijken, lost hij gewoon op in de lucht, inderdaad. En op de ingestelde bestemming materialiseert hij weer. Na hoeveel tijd, dat weten we nog niet precies. De doorlooptijd door een wormgat is nogal onzeker.’ De instructeur wist niet dat Alice waarschijnlijk beter op de hoogte was van de wiskunde erachter dan hijzelf. ‘Welk deel van de ruimtetijd of welke multiversumcoördinaten je ook hebt gekozen, we

beginnen natuurlijk dichtbij, met een relatief kleine sprong. Daarna kijken we verder.'

'Net als de Cheshire Cat uit *Alice in Wonderland*,' had Alice gegrinnikt. 'Hij verdwijnt in het niets en leidt je met een glimlach naar je bestemming.' Op haar verzoek werd het schip omgedoopt tot de Cheshire Cat. Ze had haar eigen konijnenhol gevonden, haar toegang tot haar Wonderland.

Afscheid nemen van Alice was voor Eva moeilijk, ondanks het feit dat ze wist dat ze nooit een partij zou zijn geweest voor de eerste liefde van Alice, de ruimte.

'Dit is het beste voor ons allebei, Eva. Ik voel al me kleiner worden.' Alice glimlachte. Hoe meer parallellen ze kon vinden met het verhaal van haar naamgenoot, hoe veiliger ze zich voelde. 'Ik krimp tot ik pas in een kwantumchip.'

Ze hadden hier de afgelopen maanden veel over gesproken. Eva voelde zich schuldig. Alice ook.

'Ik doe dit voor mezelf. Als ik dit lichaam niet had gehad,' ze wees met haar ogen naar beneden, naar de ledematen die haar niet meer gehoorzaamden, 'dan had ik deze baan nooit aangenomen. Dan was ik bij jou gebleven. Maar nu ...'

'Dit is niet alsof je me zomaar verlaat,' viel Eva haar in de rede.

'... nu ben ik weg. Ik kom nooit meer uit deze kist. Jij bent vrij om je eigen weg te kiezen.' Alice keek haar aan. 'Daarom, mijn lieve, is dit het beste. Wees gelukkig, voor ons allebei.' Het was haar ontsnapping uit haar nutteloze lichaam, haar verlossing uit een zinloos bestaan.

Eva sloot de kist. Dit was de begrafenis. Ze hoorde de koe-ling sissend op gang komen, ze zag door het transparante dek-sel het niveau van de balsemvloeistof in de kist stijgen —ze draaide zich om voordat de vloeistof het niveau van Alice' gezicht had bereikt en haar mond in zou lopen. Eva zag niet hoe de monitor met rode indicatoren de voortgang van de digitale integratie van de breinen toonde.

'Ik ga, Alice,' zei ze, toen ze in de deuropening stond. Ze was

onzeker of het kwantumbrein of het mensenbrein haar nog zou kunnen horen. 'Ik moet gaan.'

Eva verliet het ruimteschip, tegelijk verdrietig en opgelucht.

Buiten het kwantumschip stond een technicus op haar te wachten. 'Ik breng u naar de controlekamer,' zei ze meelevend, ze sloeg een arm om Eva's schouder.

'We zullen zo zien hoe de Cheshire Cat naar buiten drijft,' vertelde de technicus onderweg. 'Daar wordt de bestemming ingevoerd en dan vertrekt het schip voor de proefreis. Een korte tocht, de eerste reis is naar Alpha Centauri en weer terug.'

'Hoelang zal deze reis duren?' vroeg Eva.

'Dat weten we niet precies. Misschien een paar minuten, misschien een paar uren. Zeker niet meer.' De technicus haalde haar schouders op. 'De aandrijving werkt alleen bij reizen van minimaal een paar lichtjaren. Dat is dus wat we nu doen: starten, de minimumafstand afleggen en dan direct weer afremmen. En vervolgens dezelfde reis terug.'

'En daarna ...'

'Na terugkomst gaan we analyseren hoe het schip zich gedraagt, hoe de onderdelen de reis hebben overleefd, hoe de software het heeft gedaan en hoe Alice met ons scheepsbrein heeft samengewerkt.' De technicus werd enthousiaster, Eva herkende een soortgelijk fanatisme als dat van Alice. 'Een paar maanden analyse, denk ik, en dan kunnen we met de resultaten verdere reizen gaan maken.'

Alice was ongeduldig, wist Eva. Ze gunde het haar echtgenote: Alice wilde zo snel mogelijk zien wat het schip zag, ervaren wat het schip meemaakte. Al haar ervaringen zouden in het logboek worden opgeslagen. Na thuiskomst zouden plannen worden gemaakt voor nieuwe ontdekkingsreizen: verder en exotischer. Alice kon er niet op wachten ...

Het vertrek ging anders dan gepland. Toen Eva in de controlekamer aankwam, stond op alle monitoren in grote letters: 'Vaarwel, mijn lief.'

Het schip dreef niet langzaam naar buiten. Terwijl Eva toekeek, vervaagden de omtrekken en loste de Cheshire Cat op in het vacuüm. De toekijkende wetenschappers waren verbijs-

terd. Van het kwantumschip zagen ze geen teken meer. Niet na een uur, niet na een dag, niet na een week.

Eva herinnert zich het afscheid als de dag van gisteren. Het is drie jaar geleden.

Wanneer Eva's shuttle op Lagrange 2 aankomt, staan de begeleiders klaar om haar naar de scheepswerf te brengen.

Tijdens de reis heeft ze via de monitoren van het schepje de noodkreet van Alice gehoord en gezien. Zodra de shuttle dichtbij genoeg was om de scheepscomputer te synchroniseren met de kwantumsystemen van het ruimtestation, nam het de noodkreet over: 'EVA!' Elke twee minuten. De monitoren in de cabine sprongen een moment op zwart, het woord 'EVA' verscheen in massieve felgele chocoladeletters. Toen kwam de vluchtinformatie weer terug.

Het krijsen ging door merg en been. Het was de stem van Alice en toch ook niet. Toen Eva het de eerste keer hoorde, kreeg ze kippenvel. Dat effect was na een paar keren verdwenen, wat overbleef was een alles doordringende, onbestemde angst. Ze was er zelf na een half uur bijna gek van geworden, op Lagrange 2 ging het al drie weken door. Zonder onderbreken.

'Niemand heeft het kunnen stopzetten, mevrouw,' vertelt de begeleider, terwijl ze zich haasten door de gangen van het ruimtestation. 'Het is als een virus, het gekrijs begint op elke computer die in nauw contact met de onze komt.'

In de controlekamer zitten twee vrouwen vastgesnoerd achter hun schermen.

'EVA!' krijst hun computer. Het scherm toont het alarmende beeld en springt dan weer terug naar de data waarmee ze bezig waren. De vrouwen gaan door met hun discussie alsof ze niet onderbroken zijn. Zelfs aan krijsen passen mensen zich aan.

'Kijk, daar. Die tijdlijn van de Cheshire Cat gaat drieduizend jaar door. We hebben hier van meer dan drie millennia data.'

'Het schip is dus door de ruimtetijd gegaan. Niet alleen door ruimte.'

‘Minstens. Zeker niet alleen in deze tijd. Maar misschien ook niet alleen in deze ruimte.’

‘Misschien niet. Daarvoor moeten we beter naar de data kijken. Of op een andere manier.’

‘Zouden we dat dan kunnen herkennen?’

‘Geen idee. Nu nog niet, maar wie weet ...’

Eva kijkt over hun schouders mee. Ze ziet beelden van onmogelijk snel naderende interstellaire gaswolken, onvoorstelbaar gedetailleerde bewegende beelden van een exploderende ster, ze herkent beelden van een val in een zwart gat —het lijkt in de verte inderdaad op de simulaties die Alice haar tijdens hun verkering heeft laten zien. De meeste beelden zijn onherkenbaar, haar hersenen kunnen niets aanvangen met de ruis in alle vormen en kleuren, waanzinnige kleurschakeringen in knipperende flitsen, explosies als fluisteringen en vloeiende beelden als explosies.

‘Wat zien we toch allemaal?’ vraagt Eva verbijsterd.

‘We hebben geen flauw idee, mevrouw,’ zegt een van de vrouwen zonder op te kijken. ‘Deze beelden zijn een verwerking van stimuli in een optische modus. Een vertaling van iets in zichtbare beelden. Maar wat de originele ervaringen zijn die in het kwantumbrein of in het menselijke brein deze resten hebben nagelaten? We weten het werkelijk niet.’

‘EVA!’ krijst hun computer.

De vrouw achter de monitor draait zich nu naar Eva om. ‘We zien alleen de manier waarop de visuele cortex de stimuli heeft vertaald. Het kan iets met werkelijke beelden te maken hebben, maar dat hoeft helemaal niet. Eigenlijk ...’ ze weifelt even, ‘... vermoeden we dat het niets met visuele observaties te maken heeft. Het was iets groters. Iets dat te groots was om netjes verwerkt te kunnen worden.’

De vrouw droomt een beetje weg, ziet Eva. Ze kijkt op dezelfde manier in de verte als Alice wanneer ze vertelde over de wonderen van het universum, over de eerste microseconde van hun heelal, over de betoverende raadselen van oersoep en symmetrieverbreking, over het heerlijke wiskundige gespeculeer rond multiversa en exotische snaarmodellen.

‘Misschien zijn de Cheshire Cat en Alice in dit heelal geble-

ven, misschien ook niet. Andere universa? Andere werkelijkheden?’ Dan komt de technicus weer terug in de realiteit. ‘We weten het niet. We hebben genoeg materiaal om ons decennialang met de analyse bezig te houden. Misschien zullen we het nooit begrijpen.’

Alice heeft haar Wonderland gekregen, begrijpt Eva. De Cheshire Cat heeft rondgezworven in werelden die onbegrijpelijk waren. Het kwantumbrein van het schip heeft het niet kunnen verwerken. Niemand heeft een idee wat Wonderland met de geest van Alice heeft gedaan. Wonderland blijkt niet ongevaarlijk.

‘EVA!’ krijgt het door de controlekamer.

‘Ik ga naar Alice kijken.’

Als Eva de stasiskist opent, ligt haar echtgenote daar. De laatste balsemvloeistof sijpelt in de afvoer, de koude lucht die opwalmt uit de kist ruikt naar verdunde oplosmiddelen en conserveringsmiddelen, de dunne flarden mist lossen op in de inmiddels warme atmosfeer.

Alice ziet eruit als op de dag dat Eva de kist sloot. Voor Eva is het drie jaar geleden, voor haar lief waren het drieduizend jaar.

‘EVA!’ schreeuwt ook de boordcomputer in de Cheshire Cat.

‘Alice. Alice, ik ben er.’ Eva legt haar hand op haar wang, ze is koel maar niet koud. Een lichte damp verradt dat ze ademt.

‘Alice. Ik ben er.’

Langzaam gaan de ogen open. Ze kijken niet naar haar, ziet Eva, Alice kijkt zonder focus dwars door haar heen naar boven. Ze ziet iets wat Eva niet ziet, iets in de verste verte. Iets achter het gordijn van deze werkelijkheid.

Haar mond fluistert: ‘Ik wil naar huis.’

Heeft ze Eva’s stem herkend? Eva legt haar hand op Alice’s voorhoofd. Het voelt koud aan. Ze vertrekt geen spier, maar haar ogen volgen traag de beweging van haar hand.

‘Waar is thuis, Alice? Wil je terug naar de sterren?’

‘Neeeeeee! Niet nog eens. Niet nog eens. Niet nog eens.’ De korte vlag van paniek trekt snel weer weg uit de stem.

‘Stil maar. Wat wil je dan, mijn lief?’

Alice' gezicht verstrakt, in de starende ogen meent Eva angst te zien. Ze ziet ervaringen die te groot zijn voor menselijk verstand, werkelijkheden die te ongrijpbaar zijn voor menselijke hersenen. Te veel, te groot, te complex, te absurd, te overweldigend. Kortsluiting.

'Ik wil naar huis. Naar mezelf. Naar Eva.' De stem fluistert steeds zachter.

'Hebben jullie dit gehoord?' vraagt Eva.

'Ja, we hebben meegeluisterd.' De controlekamer antwoordt over de intercom. 'Loskoppelen, dat kunnen we niet zomaar doen. We hebben geen idee wat er dan met haar gebeurt. Of met het schip. We moeten het eerst onderzoeken.'

Voordat de boodschap tot Eva is doorgedrongen, hoort ze Alice zachtjes zeggen: 'Ik moet hier weg. Ik moet terug.' Hoe fluisterend ook, de stem klinkt wanhopig.

'EVA!' krijsen alle luidsprekers, overal verschijnt het schermvullende 'EVA' op de monitors. Dit duurt een seconde, daarna gaan alle computers door met waar ze mee bezig waren. Tien seconden later herhaalt het verschijnsel zich. Tien seconden later weer. Tien seconden later weer. Digitaal kan Alice nog krijsen. 'EVA!'

'De frequentie van de ingreep in onze computers is gestegen. Dit gaat fout, straks vallen er systemen uit.' In de stem uit de intercom klinkt nu paniek.

'EVA!'

'Koppel haar dan los,' snauwt Eva. 'Dat schip luistert mee. Doe wat Alice wil. Onmiddellijk!'

'EVA!' krijsen de computers.

Op de intercom blijft het even stil. Dan klinkt er een stuk minder zelfverzekerd: 'Akkoord. We kunnen niet anders. Maar we weten werkelijk niet wat er met haar zal gebeuren als we dat doen.'

'EVA!'

'We doen het. We zetten nu het protocol in werking om de verbinding tussen de kwantumcomputer en het brein te verbreken,' klinkt over de intercom. 'Drie, twee, een, nu.'

Het gekrijs uit de computers stopt meteen, evenals het geknipper van de schermen.

Eva kijkt naar Alice in de stasiskist. Haar ogen zijn wijd opengesperd, ze staren nog steeds in de verte. Het fluisteren is gestopt, de lippen zijn stijf op elkaar geklemd.

‘De koppeling tussen het schip en de stasiskist is nu volledig verbroken,’ klinkt de stem uit de controlekamer over de intercom. ‘Er komt een technicus om de kabels los te maken. En we sturen een arts voor Alice.’

Maanden later ligt Alice op haar eigen bed. Eindelijk thuis, na drie jaren reizen en weken van eindeloos onderzoek in een militair ziekenhuis.

De vrouwen uit Lagrange 2 die gisteren op bezoek kwamen, vertelden dat de Cheshire Cat dood is. Na de ontkoppeling van Alice communiceert de kwantumcomputer niet meer, het brein is volledig doorgebrand en alle geheugeninhoud is opgelost in betekenisloze ruis. De direct gemaakte download van het logboek is het enige dat is overgebleven van de expeditie: een databestand van een reis van drieduizend jaar. Er komt geen nieuw kwantumschip tot bekend is waar de geest van dit exemplaar is gebleven.

Alice ligt op haar rug. Net zoals ze de afgelopen drieduizend jaar heeft gelegen, denkt Eva. Niets beweegt, ze staart. Permanent. Heel incidenteel knipperen haar ogen en lijkt ze ergens op te focussen. Net als sommige van de dokters is Eva ervan overtuigd dat ze iets ziet.

Tijdens de maanden in het ziekenhuis heeft Alice een paar keer gefluisterd, één keer heeft ze nog ‘EVA!’ geroepen, zo hard als haar stem na de millennia stilte kon opbrengen. Toen Eva bij haar kwam en Alice’ wang aanraakte met een zacht ‘Ik ben er’, was ze stil geworden. Een paar keer maakte ze geluiden die niemand kon verstaan. Het leken woorden, misschien was het een vreemde taal en misschien ook waren ze zonder betekenis.

Is ze levend dood, zoals een arts suggereerde? Is haar geest vertrokken naar de onbekende bestemming waar iedere geest heen gaat? Of reist ze nog steeds door het Wonderland waar

ze de afgelopen millennia is geweest? Eva weet het niet. Niemand weet het.

Eva zit vaak naast haar lief, kijkend naar haar strakke blik. Elk trekken van de oogleden en elke kleine beweging geeft hoop: misschien keert ze ooit terug uit Wonderland. Naar huis.

Alice' ogen staren in de verte.

Wederwaardigheden van een Kollumer Kat

De Kollumer Kat had geen last van de peper die de lucht in de lawaaige keuken verzadigde. Ten eerste was de lucht van Wonderland voor hem net zo bruikbaar als een tekening van een zuurstofmolecuul, en ten tweede bevond het deel van hem dat ademde zich niet in het deel dat eruitzag als een forse kat die grijnzend bij de haard zat.

Een beetje medelijden had hij wel met degenen die zich volledig in de keuken van de Hertogin bevonden, met neusgaten en longen en al. De Hertogin zelf moest het ruige wiegelied dat ze door de ruimte liet schallen regelmatig onderbreken om te niezen. Ze schudde op de maat een baby heen en weer, die zijn aandacht zo naadloos verdeelde over niezen en oorverdovend brullen dat menigeen zich zou afvragen waar hij de tijd vond om in te ademen. Een blond meisje in een lichtblauw jurkje stond er wat bedremmeld bij te kijken. Zij probeerde nog beleefd om haar nies in te houden en hield snel haar hand voor haar mond toen hij onvermijdelijk toch aan haar ontsnapte. Wat de Kokkin betreft, zwaaiend met haar peperbus boven de soepketel ... Nee, bij nader inzien had de Kollumer Kat met de Kokkin geen medelijden. Zij genoot misschien wel net zoveel van de situatie als hijzelf, hoewel om een andere reden: zij hield gewoon van peper.

Natuurlijk had Wonderland wel vreemdere dingen in haar mars dan een overdaad aan peper en een baby met een verrassende longinhoud, maar alles bij elkaar was het op en top Wonderlandse chaos. De Kat had hoge verwachtingen van de resultaten.

Natuurlijk zouden die resultaten ook afhangen van het blonde meisje dat niezend naar het wiegelied luisterde. Ook als de Kat haar niet zelf hierheen had laten halen, zou iets aan haar kleine gestalte hem zonder enige twijfel hebben verteld dat zij net zo min als hijzelf in Wonderland thuishoorde. Een Bezoekster, een typisch exemplaar, jong en nieuwsgierig. Hij

had natuurlijk al sinds haar aankomst haar verwonderings-index in de gaten gehouden, maar van dichtbij zag hij voor het eerst de heldere blik in haar ogen, net als het trekje bij haar mond dat een sterke mening verraadde over hetgeen zich voor haar afspeelde.

Naast hem vloog een houten pollepel het vuur in. Een paar gepeperde soepspetters belandden op het haardkleedje. Achterin de keuken greep de Kokkin al naar een nieuwe lepel, luid meeloeiend met het refrein van het wiegelied. De Kat grijnsde een stukje breder. Wonderland leefde zich weer heerlijk uit.

Het was blijkbaar het laatste refrein geweest, want de Hertogin rammelde de baby nog een laatste keer door elkaar en gooide hem toen naar de Bezoekster. 'Hier! Neem jij hem maar op schoot, als je wilt. Ik moet me klaarmaken om croquet te spelen met de Koningin.'

In een oogwenk was ze de kamer uit. De Kokkin smeed haar nog opgewekt een koekenpan achterna, maar die kletterde tegen een gesloten deur. De Kat rekte zich uit —het deel van hem dat op het haardkleed zat, en het deel buiten Wonderland, dat de anderen nooit zouden kunnen zien— en richtte zijn grijnzende kop met interesse op het meisje en het haar plotseling toevertrouwde bundeltje gekrijs.

Er was iets aan het spartelende kleintje veranderd. Waar het er eerst nog relatief normaal uit had gezien, draaide en vouwde het zich nu in vormen die in drie dimensies nauwelijks mogelijk hadden moeten zijn. De Bezoekster had al haar aandacht nodig om het wezentje niet te laten vallen. Met een lichte frons van concentratie greep ze steeds het volgende uitstekende lichaamsdeel nadat het vorige zich had losgeworsteld. Ze puzzelde net zo lang met het onmogelijke lijfje tot ze het dermate in de knoop had gelegd dat ze het zonder problemen in haar armen kon klemmen. Na een stevige nies en een afkeurende blik op de peperwolken, knikte ze bij zichzelf en stapte door de buitendeur de keuken uit. 'Het zou toch moord zijn om het hier achter te laten?' hoorde de Kat haar nog mompelen, voor ze de deur achter haar sloot.

Apart. Hij wachtte al even op een teken van Wonderland over de volgende stap in hun plannen. Toen de baby zijn na-

tuurwet-tergende gespartel was begonnen, had hij even gedacht dat er iets aankwam, maar hij had geen van de gebruikelijke symbolen kunnen herkennen.

Weifelend keek hij naar de andere deur, waar de Hertogin door was verdwenen. Had hij iets uit haar gedrag moeten opmaken? Croquet, had ze gezegd, maar dat was geen nieuws. Croquet met de Koningin was een klassieker waar ze vanzelfsprekend ook deze keer naartoe zouden werken, met misschien wat aanpassingen —hij had egels gesuggereerd als ballen en had de indruk dat Wonderland daar enthousiast over was.

Hoe dan ook, de Bezoekster was vertrokken, dus het teken over haar eerstvolgende bestemming zou niet lang op zich moeten laten wachten. Ooit zou er misschien iets worden uitgevonden dat directe communicatie tussen een Kollumer Kat en een wereld als Wonderland mogelijk zou maken. Tot die tijd moesten ze het doen met vage hints en beelden en hun grondige kennis van elkaars gedragingen.

Ja, ze waren een goed team.

De Kokkin had vals staan neuriën boven haar soepketel, op de maat draaiend met haar peperbus. Nog steeds neuriënd begon ze zonder waarschuwing haar hele collectie keukengerai door de ruimte te smijten. Een grote schaal vloog recht op de Kat af. In een reflex trok hij zich terug.

De schaal en de rest van Wonderland verkleinden tot een perspectief waarin hij alle kanten van de keuken tegelijk kon zien, tot de inhoud van de kastjes aan toe. Eens had hij geprobeerd om aan de Hertogin uit te leggen wat er werkelijk gebeurde als hij ‘verdween’. Hij had haar gevraagd om zich voor te stellen dat ze met haar neus tegen een ruit gedrukt stond om naar binnen te gluren en vervolgens naar achteren stapte. Bijna precies zo, had hij gezegd, alleen was de platgedrukte neus een katvormig deel van het vijfdimensionale lichaam van een Kollumer Kat, vervormd tot de drie dimensies van de wereld waarin hij naar binnen keek.

De vergelijking klopte niet helemaal, maar hij was er desondanks trots op.

‘Zeer juist,’ had de Hertogin beaamd, ‘en de moraal daarvan

is: “Wie zijn neus vooruit steekt, valt in de boter”.’

De Kat nam het haar niet kwalijk dat ze zijn uitleg niet had begrepen. Voor een driedimensionaal wezen als zij was het tenslotte onmogelijk om zich een beeld te vormen van een vierde of vijfde dimensie.

Van buitenaf gezien was Wonderland een kleurrijke kluwen waarin de Kat behalve de keuken van de Hertogin ook het croquetveld van de Koningin en vele andere plaatsen kon onderscheiden. Hij ving een glimp op van de chaos van verwarde dieren en gebroken komkommers bij het huis van het Witte Konijn. Her en der herkende hij plekken waar hij flesjes en koekjes had geplaatst, waarvan de Bezoekster er een heel aantal had gevonden. De blauwe Rups had zijn paddenstoel verlaten en zat onder een paardenbloemblad peinzend voor zich uit te staren. Een klaaglijke, lang aangehouden toon, waarschijnlijk van de Nepschildpad, vermengde zich met onduidelijk gekibbel. Het vertrouwde, absurdistische palet van de meest creatieve wereld die de Kat ooit onder zijn hoede had gehad.

Gewoontegetrouw reikte hij naar zijn omnilezer om de status van Wonderland te controleren, maar het apparaatje hing niet op zijn plek. Hij moest het ergens hebben weggelegd. Het kon wachten. Kijkend naar de wereld zelf bleef zijn blik even hangen op het croquetveld. Levende Speelkaarten liepen af en aan met materialen voor het spel, maar hij kon van buitenaf niet zien of er egels bij waren, en dit was niet het moment om van dichtbij te gaan kijken. Wonderland had hem, via de Kokkin, met die schaal van zijn plek opgeschrikt. Dat kon maar één ding betekenen: ze had hem ergens nodig.

Hij had de gedachte nog niet afgemaakt of een van de draden drong duidelijk uit de kluwen naar voren: die waar de Bezoekster zo te zien over een bospad wandelde.

De Kat grijnsde, niet de grijns van een driedimensionale kat, maar een lach die zijn ware gezicht vervormde in alle vijf ruimtelijke dimensies. Dit waren zijn favoriete momenten, wanneer hij de kans kreeg om zelf een rolletje te spelen en de Bezoekers beter te leren kennen. Zonder nog een moment te verliezen, leunde hij naar het bospad toe.

Hij mikte op een boomtak boven een splitsing in het pad, waar hij zich een ontspannen houding aanmat. Hij had net zo makkelijk een meter boven de tak kunnen verschijnen, maar zelfs in een omgeving als Wonderland was het beter om buitenissigheden een beetje te doseren.

Het blonde meisje had hem nog niet opgemerkt. Ze had een bedachtzame uitdrukking op haar gezicht en mompelde af en toe in zichzelf. Van de baby die ze mee naar buiten had genomen, was geen spoor. Net als bij haar vertrek uit de keuken be kroop de Kat het gevoel dat hij iets gemist had.

‘Als je maar wist hoe je ze moest veranderen ...’ mompelde het meisje, waarna ze omhoog keek en een klein sprongetje van schrik maakte.

De Kat gaf haar de tijd om te herstellen. Je kreeg de beste indruk van een Bezoeker als je die het eerste woord gunde.

‘Kollumer Poes,’ begon het meisje op uiterst beleefde toon, met een schielijke blik op de kattenklauwtjes die op de boom-schors rustten. Iets in zijn reactie leek haar gerust te stellen, want ze vervolgde zelfverzekerder: ‘Kunt u me misschien vertellen welke kant ik op moet?’

‘Dat hangt er heel erg van af waar je heen wil,’ zei de Kat. Natuurlijk zou hij haar een bepaalde richting op kunnen sturen, ergens waar hij wist dat iets te beleven zou zijn, maar dat was lang zo effectief niet als haar op eigen houtje laten rond-zwerven. De verwondering was groter bij wie zelf het pad er-naartoe had gekozen.

Daarbij wist hij nog steeds niet welke locatie Wonderland in gedachten had voor na deze interlude, en of zijn hulp daar nog nodig was. Wonderland zelf leek zich nergens druk om te maken: het bos was rustig, verstoken van wat voor beschrijvenswaardig element dan ook. Toch verlangde de Kat naar een duidelijk teken.

‘Dat kan me niet zoveel schelen ...’ antwoordde de Bezoeker.

De Kat hield zijn kop een tikje schuin. ‘Dan doet het er niet toe welke kant je op gaat.’

‘... als ik maar érgens kom.’

Hij had haar goed uitgekozen. Een enkele keer gokte hij mis

en zaten ze opgezadeld met Bezoekers die alleen maar bezig waren om de weg terug naar huis te vinden. Deze avonturiersgeest was ideaal.

‘O, dat zal wel lukken,’ zei hij luchtig, ‘als je maar lang genoeg doorloopt.’

Daar dacht ze even over na, om het vervolgens over een andere boeg te gooien. ‘Wat voor mensen wonen hier in de buurt?’

De Kat haalde zich zijn kortstondige beeld van buitenaf weer voor de geest. Natuurlijk zou hij zich even uit de wereld kunnen terugtrekken om beter te kijken, maar hij was er vrij zeker van dat Wonderland de paden niet recent veranderd had. Hij zwaaide met wat de Bezoekster als zijn rechterpoot zou zien. ‘Die kant uit woont een Hoedenmaker, en die kant uit’ —linkerpoot— ‘woont een Maartse Haas. Ga maar langs bij wie je wil: ze zijn allebei getikt.’

‘Maar ik wil niet naar getikte mensen toe,’ reageerde het meisje.

‘O, daar is niets aan te doen,’ zei de Kat. ‘We zijn hier allemaal getikt. Ik ben getikt, jij bent getikt.’

De Wonderlandse conversatiekunst —‘het maakt niet uit wat je zegt, als je het maar met overtuiging doet’— was inmiddels een tweede natuur voor hem geworden. Het maakte gesprekken zoveel makkelijker. Hij had al vaak gewenst dat het buiten deze kleine wereld net zo vanzelfsprekend geaccepteerd kon worden.

‘Hoe weet u of ik getikt ben?’ vroeg de Bezoekster licht verontwaardigd.

De Kat verbreedde zijn grijns. ‘Dat moet wel, anders was je hier niet gekomen.’ Niemand kroop zomaar achter een Wit Konijn met een zakhorloge aan een donker hol in zonder op zijn minst een beetje verknipt te zijn.

Aan haar gezichtsuitdrukking te zien, dacht het meisje er anders over. Ze liet het onderwerp echter vallen. ‘En hoe weet u dat u getikt bent?’

Doordat hij veel te veel persoonlijke tijd en aandacht aan Bezoekers besteedde, om te beginnen. Doordat hij liever Wonderlandse gesprekken voerde dan zich onder zijn soort-

genoten te begeven. Geen van beide geschikte gespreksstof. 'In de eerste plaats,' zei de Kat, 'is een hond niet getikt. Met me eens?'

'Dat zou wel eens kunnen,' zei het meisje, haar handen geduldig voor haar jurk gevouwen.

'Goed. Je weet dat een hond gromt als hij boos is, en kwispelt als hij blij is. Terwijl ik grom als ik blij ben, en kwispel als ik boos ben.' Hij demonstreerde beide. 'Dus ben ik getikt.'

'Ik noem dat spinnen, niet grommen.'

'Noem het zoals je wilt.' Het verschil was totaal onbelangrijk, want in werkelijkheid was een Kollumer Kat precies even weinig verwant aan de katten die de Bezoekster kende als aan haarzelf. 'Speel jij vandaag croquet bij de Koningin?' vroeg de Kat.

Het meisje keek bedenkelijk. 'Dat zou ik heel leuk vinden, maar ik ben niet uitgenodigd.'

Ze zou er zijn, natuurlijk, en de Koningin zou haar toelaten, al kon de Kat nog niet exact zeggen wat daar het plan voor zou worden. 'Daar zie je me weer,' zei hij, en hij leunde weg van de boomtak en van Wonderland, de Bezoekster alleen achterlatend. Meer sturing dan dit zou hij haar niet meer geven. Ze had het potje croquet nu weer vers in haar gedachten en zou er vanzelf haar weg naartoe weten te vinden.

Wonderland, kleurrijk fonkelend tussen de zwevende xerengwortels waarin ze zich had genesteld, gonsde waarderend. In antwoord kopieerde de Kat de frequentie even met zijn trilhoorns voor hij zei: 'Je bent zelf ook goed in vorm. De keukenscène is zelden zo chaotisch geweest.'

De Bezoekster stond nog naar de boom te kijken waar hij zojuist uit was verdwenen, maar zou snel op pad gaan naar haar volgende avontuur: met de Hoedenmaker, de Maartse Haas, of een van de vele anderen. De bonte verzameling Wonderlandbewoners zou hoe dan ook een verwonderingsrijke ontmoeting opleveren. Er was echter een reden dat Wonderland en de Kollumer Kat zo'n succesvol team waren, en dat was dat ze haar creativiteit en zijn inzicht en overzicht zo veel mogelijk combineerden om net dat beetje extra uit ieder Bezoek te halen.

‘En nu?’ vroeg de Kat, hoewel hij wist dat de wereld zijn taal niet verstond.

Deze keer werd er geen draad uit de kluwen van landschappen en taferelen aan zijn aandacht opgedrongen. Er was alleen een verwachtingsvolle stilte, alsof Wonderland haar antwoord al had gegeven en hijzelf nu weer aan zet was.

‘Wonderland?’

Niets. Hij wist nooit zeker of ze het echt niet doorhad als hij een van haar tekens miste, of gewoon koppig weigerde om zichzelf te herhalen. Misschien moest hij zich ook niet druk maken. Als ze hem echt nodig had, liet ze dat wel weten, zij het meestal op het nippertje. In ieder geval zou hij door ernaar te vragen geen duidelijk antwoord krijgen.

Niet van haar, althans.

Er was één ontwikkeling waarvan hij wist dat hij die niet had meegekregen, en één persoon die hem daar uitsluitend over kon geven. De Kat drukte zijn gezicht weer tegen hetzelfde stukje wereld als daarnet en zei tegen de Bezoekster: ‘Dat is waar ook, wat is er met de baby gebeurd? Was ik bijna vergeten te vragen.’

Als het meisje al verrast was, liet ze er niets van in haar stem doorklinken. ‘Hij is veranderd in een varken,’ zei ze rustig.

‘Dacht ik al,’ zei de Kat opgelucht. Een varken was een duidelijk signaal in het persoonlijke taaltje dat Wonderland en hij gedurende hun lange samenwerking hadden ontwikkeld. Het betekende dat Wonderland een mooie scène had klaargezet op het pad van de Bezoekster, en hij die alleen nog even hoefde te controleren. Waarschijnlijk was het haar bedoeling geweest dat de baby in de keuken van de Hertogin al zou veranderen, maar Bezoekers vormden altijd een onberekenbare factor.

Gevuld met nieuw enthousiasme trok hij zich weer uit de wereld terug. Hij strekte zijn stijve ledematen en knipperde met zijn ogen, die pijn begonnen te doen van het turen naar een slechts driedimensionale ruimte. Nog heel even, dan zou hij pauze houden en een ommetje door de xerengplantage maken.

De Bezoekster stond nog op de splitsing, beleefd wachtend of hij weer terug zou komen. Dat gaf hem in ieder geval even tijd. Hij volgde beide paden tot hij bij het huis van de Hoedenmaker, dat de vorm had van een scheefgezakte hoge hoed, vond wat hij zocht. Niet alleen de Hoedenmaker zelf, maar ook de Maartse Haas en de Zevenslaper zaten aan een gigantische tafel vol met theeservies en waren in een luide discussie verwickeld over de positie van de tuit op de theepot.

Het was een mooi staaltje werk: de Zevenslaper zou voorkomen dat de andere twee te lang in dezelfde kringetjes zouden blijven ronddraaien terwijl het schuchtere knaagdier hen toch de schijnwerpers zou gunnen, en de gedekte tafel gaf volop gelegenheid voor praktische gekkigheid. Het mooiste detail ontdekte de Kat toen hij vanuit een andere hoek naar het geheel keek: de tijd die permanent op vier uur was blijven steken. Eeuwig theetijd. De Bezoekster zou zich hier zeker een poosje kunnen verwonderen.

‘Mooi werk,’ begon hij te zeggen, net toen hij opmerkte dat de Bezoekster het andere pad in was geslagen, naar het verlaten huis van de Maartse Haas.

Dat compliceerde de zaak. Was het de bedoeling dat ze de Haas niet thuis zou treffen? Hij kon op het eerste gezicht geen verborgen verrassingen ontdekken onder de hazenoorvormige schoorstenen. De theevisitatie was een veel waarschijnlijker bestemming.

Hij leunde naar het bospad met de Bezoekster toe zonder precies te weten wat hij van plan was. Haar de andere kant op sturen? Dan kon hij beter de theetafel verplaatsen met aanzittenden en al, zodra hij zeker wist dat dat Wonderlands bedoeling was. Soms parkeerde ze haar werk ergens uit de route omdat ze er nog niet tevreden over was.

Het meisje praatte weer in zichzelf: ‘... althans niet zo gek als hij in maart was.’ Nog voor ze de laatste woorden had uitgesproken, merkte ze de Kat op en keek hem aan met een zweem van irritatie.

Waar was de baby nou precies in veranderd? Misschien had hij gehoord wat hij wilde horen. Misschien had Wonderland hem wel willen vragen om iets te improviseren. ‘Zei je

nou varken, of hark?’ vroeg de Kat.

‘Ik zei varken,’ zei de Bezoekster, ‘en ik wou dat u niet steeds zo plotseling verscheen en verdween —het is om tureluurs van te worden.’

Dus toch de theevisite: die stond het duidelijkst klaar voor bezoek. Weliswaar niet op het pad van de Bezoekster, maar dat kon hij de wereld nauwelijks aanrekenen. Bezoekers waren tenslotte een onberekenbare factor.

‘Goed dan,’ zei de Kat, gerustgesteld. Het verwijt van de Bezoekster had hem op een idee gebracht. Nu hij hier toch was, kon hij best even wat extra verwondering genereren. Hij zette zich schrap met het grote deel van zijn lijf dat zich buiten Wonderland bevond, zodat hij zijn evenwicht niet zou verliezen, en bewoog zo langzaam als hij kon om het katvormige stuk haartje voor haartje van de wereld los te pellen. Toen alleen zijn grijns Wonderland nog raakte, hield hij even stil, voor hij helemaal wegleunde.

De blik van het meisje bij het zien van een grijns die zonder gezicht eromheen in de lucht zweefde, was er een om te onthouden. In gedachten bedankte de Kat haar voor de toevoeging aan zijn arsenaal.

Hij keerde zich naar het huis van de Hoedenmaker en plukte de tafel en theedrinkers met gemak uit de wereld. Ze keken verward om zich heen, behalve de Zevenslaper, die sliep. Aan gezien ze niet in staat waren om iets voorbij hun driedimensionale waarneming te bevatten, vroegen ze zich waarschijnlijk vooral af waar het huis van de Hoedenmaker ineens was gebleven.

Met zorg plaatste de Kat het geheel onder een boom bij het huis met het bontdak en de hazenoor-schoorstenen. De Hoedenmaker klaagde dat hij nu in de schaduw zat en porde de Zevenslaper wakker, het gezelschap schoof één stoel door, en daarmee was de plotselinge verandering van locatie geaccepteerd. Op het bospad had de Bezoekster net het huis in het oog gekregen en knabbelde aan een meegebracht stukje paddenstoel om zichzelf op het juiste formaat te brengen, klaar voor haar volgende bizarre ontmoeting.

Wonderland fonkelde en gonsde tevreden. De Kat stak

triomfantelijk twee armen omhoog en gebruikte een derde om tegen de stam van zijn geliefde wereld te stompen. ‘Mooi werk, wij tweeën!’

Zodra hij zich van Wonderland afwendde, bracht de vijf-dimensionale omgeving hem aan het duizelen, net als een fel licht dat kon doen als je uit een donkere kamer stapte. De Kat greep zich met een achterarm vast aan een van de zwevende xerengwortels die hem omringden en wachtte tot zijn ogen zich hadden aangepast.

Het deinende xerengbos strekte zich boven, onder, links, rechts en voor hem uit, een goed onderhouden massa van paarsbruine stengels en rijpende peulen. Uitwaarts van hem scheen het egale licht van de Buitenruimte door de kronkelende planten, terwijl inwaarts Wonderland in haar holletje lag genesteld. Zowel meerwaarts als minderwaarts van hem hingen gebouwen in de verte en zoemden geluiden van bedrijvigheid en beschaving, maar tussen de xerengs was het rustig.

‘Laten we eens kijken hoe we het tot zover gedaan hebben,’ zei de Kat tegen Wonderland. Nog terwijl hij voor de tweede keer vergeefs naar zijn omnilezer greep, herinnerde hij zich dat hij het apparaatje aan de krachtzuil vlakbij had gekoppeld om op te laden. De koppeldraden sponnen zichzelf los toen hij erlangs streek. Zestig procent. Goed genoeg. Met een paar gebaren langs het vierdimensionale beeldvenster zocht hij het programma op dat gegevens van een nabije wereld kon uitlezen.

Beelddraden golfdend om elkaar heen tot ze stabiliseerden tot een veelbelovende vorm, waar de geoefende blik van de Kat direct de belangrijkste informatie uit haalde. Realiteitsquotiënt normaal voor een wereld van dit type, koppeling met de gastwereld —waar Bezoekers vandaan kwamen— in goede staat, laatste verwonderingspiek ... De Kat grijnsde bij het zien van de hoge waarde. Hij plukte aan de draden in het beeldvenster en ze toonden hem de verwonderingsgrafiek voor het hele huidige Bezoek, vanaf het moment dat de Bezoekster ver genoeg het konijnenhol in was gekropen. Het was nog niet gelukt om verwondering af te vangen in de eerste fase, rondom Wonderlandbewoners zoals het Witte Konijn die naar

de gastwereld werden gestuurd om Bezoekers te lokken. Die waarde zou echter toch verwaarloosbaar zijn op de indrukwekkende grafiek die de Kat nu voor zich had. Hij liet Wonderland de omnilezer zien. 'Dit wordt misschien wel het beste Bezoek van de hele cyclus!'

Hij opende een ander programma, dat in verbinding stond met het centrale brein van zijn xerengplantage. De verwonderingstoevoer was volgens verwachting hoog en de verdeling over de xerengs verliep regelmatig. Aan het eind van deze cyclus zou een vracht xerengbonen van uitzonderlijke kwaliteit de plantage verlaten, de hoogste kwaliteit in de wijde omtrek.

Getikt was hij misschien wel, dat hij zoveel persoonlijke aandacht aan iedere Bezoeker besteedde en zo'n nauwe band met zijn wereld had ontwikkeld. Maar hij had al vaker gemerkt dat je om goede dingen te maken op zijn minst een klein beetje getikt moest zijn.

Tijd voor dat ommetje om zijn ledematen te strekken en zijn ogen rust te geven. De Kat hing de omnilezer terug aan de krachtzuil en boog nog een laatste keer over Wonderland heen, waar de Bezoekster bij de theevisite was aangeschoven en naar een verhaal van de Hoedenmaker luisterde. Hierna stond het croquetspel op de planning, na misschien nog iets kleins in de tuin; hij zou aan Wonderland kunnen voorstellen om de roodgeverfde rozen terug te brengen, die zouden het goed doen bij deze Bezoekster. En misschien was het slim om een doorsteekje naar de tuin te maken ...

Het beeld schoof voor zijn ogen opzij. Hij draaide mee, maar Wonderland trok de draad met de tuin inwaarts, buiten zijn bereik. Hij lachte. 'Wat nu?'

Laag zoemend duwde de wereld hem bij zich vandaan, zacht maar dwingend. O ja. Ommetje. 'Je houdt me veel te goed in de gaten,' klaagde de Kat, met een speelse duw terug. 'Een klein rondje dan.'

Neuriënd vertrok hij over het pad tussen de xerengs, zijn hoofd gevuld met plannen.

Finn Audenaert

Shopper in de buurtsuper

Het begon met een gekookt ei. Ik had honger, niet erg veel, en dacht: ik loop even de winkel binnen. Dat was het voordeel van de buurtsuper; ik moest maar de straat door en ik kon er alles kopen wat mijn hartje verlangde. Het was zondag —de buurtsuper sloot nooit de deuren, zelfs niet met kerst— en enkel de zaakvoerder stond in de winkel.

Hij leek vandaag sterk op een ram. Ik besloot maar niets te vragen; in de hoofdstad gebeurden de gekste dingen, tot mijn teleurstelling nu zelfs hier. Ik liep naar de toonbank en negeerde de rij vol snoepgoed. Het was pas tien uur 's ochtends, enige terughoudendheid was gewenst. Bij meneer Ovis moest je goed hardop spreken, hij werd stilaan doof. Hij was ook al zeventig. Of tachtig. Moeilijk te zeggen, zeker nu hij zo schaapachtig naar me keek.

‘Jaaaaa, jongedame,’ blaatte hij verwachtingsvol.

Hij was duidelijk blij een klant te zien. De winkel was uitgestorven. Een steek ging door mijn hart; het winkelmeisje Elise kwam in al mijn dromen voor, nat zowel als droog. Vandaag was helaas haar vrije dag. Ik moest de zaak met de wolligaard voor me zien te klaren.

‘Ik had graag één gekookt ei van u.’

‘Één?’ Dat was een dingetje bij meneer Ovis, hij had de onhebbelijke gewoonte alles te herhalen.

‘Ziet u, meneer, ik heb slechts een klein hongertje. Ik ontbeet al om acht uur—’ Ik onderbrak mezelf. Telkens als ik met de winkelier aan de praat raakte, vertelde ik hem mijn hele leven. Vreemd genoeg kwam ik meestal niet verder dan wat gestotter bij Elise.

Ik stak een vinger in de lucht. ‘Precies, eentje. Als u het voor mij pelt en er wat zout op doet, is het helemaal fantastisch.’ Meneer Ovis vond het niet erg als je in de zaak at.

Hij vormde met duim en wijsvinger een O. Dat was onverwacht hip. Elise had hem zeker dat gebaar aangeleerd. Zou de

oude knar een oogje op haar hebben? Een rivaal! Misschien wilde hij me vergiftigen ...

Meneer Ovis huppelde de achterkamer in —waarom werden de eieren niet uitgestald, voor zondagshongerigen zoals ik?— en kwam exact tien seconden later terug met een ei in zijn handen. Hij leek het te koesteren.

Ik stond in dubio. Moest ik het kopen of niet? Enerzijds scheen de man geen afscheid te kunnen nemen van het ei, anderzijds speelde de mogelijkheid van vuil spel nog steeds door mijn hoofd. Ik besloot het er maar op te wagen. ‘Vergeet u het zout niet?’

‘Het zout vergeten? Ach zo, jongedame!’

Bedoelde hij ja of nee? Ik zou het straks wel merken. Weer liep de nieuwbakken ram de achterkamer in en bleef deze keer langer weg. Het duurde en duurde. Ik verliet mijn plaats aan de toonbank en zwierf door de winkel, die groter leek dan bij mijn aankomst. Het viel me op dat er alleen snoepgoed in de rekken lag. Geen frisdrank, geen brood, geen ... Je begrijpt me wel. Er was iets met de buurtsuper aan de hand vandaag. Ik aarzelde bij het zicht van een zakje drop, ging dan door de knieën.

Toen ik het zakje op de toonbank legde, kwam meneer Ovis tevoorschijn. Hij zette met enige moeite het zoutvaatje neer. Ik begreep wel waarom. Daarnet had hij nog handen, nu poten. Dit kon wel eens een moeilijke zondag worden voor mijn mogelijke rivaal.

‘Hoelang bezoek je al de super, Alice?’ wilde hij weten.

Ik ging met mijn hand door mijn haar. Vanwaar zijn interesse? Sinds het konijnenhol gesloten was en ik niet naar Wonderland kon terugkeren, was ik verhuisd naar de hoofdstad. Hier werden allerlei talen gesproken, erg verwarrend soms, en was het bijzonder druk. Mijn dagelijkse bezoek aan de buurtsuper bood me houvast. In de zaak veranderde nooit iets ... behalve vandaag.

‘Zo’n drie jaar intussen,’ antwoordde ik.

‘Ach ach, drie jaar intussen. Als je nou eens dat eitje deelde met mijn kleindochter?’

Alsof ik me met de familie van deze man, excuseer ram,

wilde inlaten. Een beetje op mijn hoede vroeg ik: ‘Hoe heet het kind?’

‘Kind?’ Hij gniffelde. ‘Je weet toch dat ik het over Elise heb?’

Ik was als van de hand Carrolls geslagen. Ik greep de toonbank vast. ‘Elise is uw dochter, ik bedoel kleindochter?’

‘Natuurlijk, meid, en ze hoopt al zo lang op een gesprek met jou. Ze zegt toch steeds “hallo” als je binnenkomt?’

Dat was waar, maar daar wist ik nooit wat op te antwoorden. Meer dan een “Hoi!” kreeg ik er niet uitgeperst, en één keer, in de hoogzomer, “Warm he.” Op die laatste uitspraak was ik trouwens best trots. Ze had veel van me gevergd. Die dag had ik vijf uur op bed gerust.

Meneer Ovis merkte nu pas het zakje drop op. ‘O, maar dat is perfect, Elise houdt zielsveel van drop. Ei en drop, wat een combinatie!’

‘Met zout?’

‘Zout, zout, zout —er kan niet genoeg zout op voor haar, liefje. Mijn excuses als ik even te vertrouwelijk word. Maar je komt hier al een hele tijd, je voelt bijna als familie.’

Dit was wel een heel aparte zondag. Mijn schoongrootvader in spe —ik begon altijd snel te fantaseren over romantische toekomsten allerlei— was niet mijn liefdesrivaal, maar wilde me net koppelen. Ik kon mijn geluk niet op. Het was tijd om mijn twijfels opzij te zetten. ‘Ik wil volgende week wel eens in de winkel gedag zeggen aan Elise.’

‘Gedag?’ Hij schaterblaatte zo luid dat het snoepgoed trilde op de haakjes en in de zakjes rondom ons. ‘Kom maar gewoon mee, de achterkamer in.’

Het sanctum sanctorum van de buurtsuper! Met enige schroom volgde ik meneer Ovis achter de toonbank. Hij schoof het versleten gordijn weg en duidde met zijn poot op een houten deur met een geel geschilderd hartje erop. De tussenruimte achter het gordijn was piepklein. Er stond alleen een tafel met een oud telefoontoestel erop.

‘Om eieren te bestellen,’ blaatte hij, toen hij mijn blik zag. ‘Elise is al wakker. Ze zal blij zijn jou te zien. Klop vijfmaal op de deur.’

Ik stak mijn handen met daarin het ei en het zakje drop voor me uit.

‘Komaan, meid, ik doe niet alles in jouw plaats. Kloppen op de deur met je handen vol lukt zeker.’

Begon ik te weifelen? Dit overkwam me steevast als ik kans had bij een lief meisje. (Met “steevast” en “kans” bedoelde ik driemaal op vijftientwintigjaar tijd.) ‘Het zout!’ riep ik uit. ‘We zijn het zout vergeten.’

‘Vergeten? Tja, nu je het zegt. Klop maar vast, dan haal ik het vaatje.’ Meneer Ovis verliet de tussenruimte. Ik zag dat hij discreet keutels naast de tafel had gemikt.

Ik klopte een eerste keer. Niets. Ik klopte een tweede keer en meende een geruis achter de deur te horen. Meneer Ovis kwam terug na mijn vierde poging. Hij besprenkelde het ei kwistig met zout.

‘De drop ook?’ vroeg ik.

Hij knikte; zijn krullenkop ging op en neer. Meneer Ovis nam het zakje van me over, slaagde erin het na twee pogingen te openen en strooide zout op de drop. ‘En nu ...’ nodigde hij me uit. Hij stopte me snel het zakje weer toe.

Ik klopte een laatste keer op de deur, die meteen werd geopend. Voor me stond Elise in volle glorie. Ze droeg nog haar hagelwitte nachtjapon. Over haar haar zat een slaapmuts, al even wit. Bijna liet ik het ei vallen, zo gefascineerd was ik door haar ogen, die er anders uitzagen dan in mijn dromen. De smalle rechthoekjes keken me intens aan. Wacht eens even!

Meneer Ovis gaf me een klopje op de rug. De rand van zijn poot was behoorlijk scherp; ik zette een stap naar voren en belandde pardoës voor Elises snuit. ‘Het begon met mijn kleindochter, zie je? Bij het opstaan al. Ik zei: “Beste kind, blijf nog even liggen, misschien wordt het beter.” Maar zoals je ziet ...’

Aten schapen eieren? Of drop? Dat was het enige dat ik me afvroeg, zo absurd was de situatie. Dan viel me in dat ik nog steeds niets had gezegd tegen Elise. Hoe onbeleefd van me. Ik haalde mijn klassieker boven: ‘Hoi!’

Ze zei niets en sloeg haar ogen neer.

Liep het nu al fout? Ik kreeg een wee gevoel in mijn buik. ‘Warm he?’ probeerde ik, hoewel het putje winter was.

Elise keek me aan, glimlachte en zei: 'Best wel warm op dit moment, met die wol. Dat heb je goed gezien.' Ze bukte zich en knabbelde aan het ei. 'Mm, lekker veel zout. En je hebt drop meegebracht!'

Haar onverhoopte enthousiasme overviel me. Wat kon het mij uiteindelijk schelen dat ze een schaap was geworden? Ik zocht iemand om mijn dagen mee door te brengen, iemand die oog had voor me, zelfs al waren het ogen met rechthoekige pupillen.

'Jaja, zij heeft drop meegebracht,' echode meneer Ovis naar aloude gewoonte. 'Wel, dames, ik trek me terug in de winkel. Ik hoor net een klant binnenkomen.' De winkelbel had niet gerinkeld. Meneer Ovis knipoogde naar me. 'Maak vooral nader kennis.' Hij sloot zacht de deur achter zich.

Elise nodigde me op bed uit. 'Wat zijn je hobby's?' vroeg ze, terwijl ze een sliert drop opslurpte.

'De buurtsuper bezoeken,' was het enige wat ik kon bedenken. 'Sorry, mijn leven is nogal saai.'

'Geen erg,' blaatte ze, 'we vinden vast andere leuke dingen om samen te doen.'

Ze bleek helemaal gelijk te hebben.

Heleen van den Hooven

Alice en de Mor-Aal

Alice was over bemoste rotsblokken geklommen en onder omgevallen boomstammen door gekropen. Pieken haar waren uit haar haarband losgeraakt en plakten tegen haar gezicht. Haar wangen voelden aan als koekenpannen waarin je een ei zou kunnen bakken. Boven haar hoofd sloot het bladerdak zich, een paar snippers blauw maar zichtbaar van de hemel. Ook hoog in de takken was geen rode shawl te ontdekken. Helaas, want dat was waar dit hele avontuur mee begonnen was.

Ze was op de thee uitgenodigd bij de Rode Koningin in de spiegelzaal. Ze zat immers in Spiegelland. Maar omdat het zulk uiterst aangenaam zomerweer was, werd de thee op het terras uitgeschonken. Een onverwachte windvlaag had de rode shawl van de Rode Koningin opgepakt en meegevoerd. Alice had geen moment getwijfeld. ‘Ik ren erachteraan en breng hem terug,’ had ze spontaan aangeboden.

‘Mocht je de Zwarte Koningin tegenkomen op je zoektocht, doe haar dan de hatelijke groeten,’ had de Rode Koningin haar nageroepen. ‘Hatelijk?’ vroeg Alice zich al rennend hardop af. Had ze dat nou goed verstaan? Het klonk niet echt koninklijk en verre van hoffelijk. Ze had het vast hartelijk bedoeld, besloot Alice.

Nu deden haar voeten zeer. Ze bukte en knoopte de lange veters van haar rijglaarsjes los. ‘Uit met die schoenen en sokken,’ zei ze tegen zichzelf. Vermoeid zakte ze aan de oever van een beekje neer en koelde haar voeten in het water. Het kabbelde vriendelijk en waterplanten die op de stroming meedeinden, kriebelden langs haar kuit. Op de oever groeiden madeliefjes.

Iets in het water trok haar aandacht. Ze keek aandachtig. ‘Wat is dat nou?’ Net onder het wateroppervlak zwom iets. Het kringelde en kronkelde naar de oever en gleed zo het gras in. Was het een waterslang, een paling, een aal? Alice hield het dier goed in de smiezen. Het idee alleen al. Dat het haar kant

op zou komen en dan ... Nee, niet aan denken. Dat het zich dan onder haar jurkje, tegen haar blote vel aan zou vlijen. Jakkas.

‘Goedemiddag, Alice. Wees niet bevreesd. Ik ben maar een Aal zonder verhaal en doe niemand kwaad.’

‘Ook goedemiddag,’ zei Alice. ‘Hoe weet u mijn naam?’

‘Ach, ach,’ morde de Aal. ‘Zelf nadenken is er ook al niet meer bij.’

Nou zeg, dacht Alice. Wat naar om dat te zeggen.

‘Dat spreekt toch voor zich,’ morde de Aal verder.

‘Hoezo dan?’

‘Ik lees me over het algemeen vrij aardig in voordat ik me in een verhaal stort.’

‘Doet u dat vaker dan?’

‘Geregeld. Zodoende wist ik dat jij in dit verhaal een rol speelt.’

Nu Alice beter keek, zag ze inderdaad een leesbrilletje op zijn neus staan. Zo eentje met van die halve glazen, net als de juffrouw op school, waarboven ze zo makkelijk de klas in kon kijken als het nodig was. Een echte neus was er bij nader inzien bij de Aal niet te ontdekken. Zelfs een kop bleek lastig te onderscheiden. De bril stond aan het einde van zijn lange glibberige lijf, net voor zijn ogen. Ze besloot er maar geen opmerking over te maken.

‘Een rol?’ vroeg ze zich hardop af. ‘En wat nu als ik geen rol wil spelen en gewoon mezelf wil zijn?’

De Aal schudde meewarig de voorkant van zijn Aal-zijn. ‘Nu stel je me toch erg teleur.’

Alice zette haar handen in haar zij en trok een frons in haar voorhoofd. Zij? Teleurstellen?

‘Het zal de naïviteit van de jeugd wel zijn. Rollen heb je meestal niet te kiezen, die krijg je toebedeeld.’

‘Ik vind u tot nu toe geen erg aangenaam gezelschap,’ zei Alice.

‘Je begrijpt er nog niet veel van,’ antwoordde de Aal. ‘Dat is me duidelijk.’

Alice’ hete wangen werden nog heter.

‘Wat ik je zeg,’ morde de Aal verder. ‘Onze rollen zijn verschillend.’

In de stilte die volgde, klonk, tussen het kabbelen van de beek en het ruisen van de bladeren, muziek. Tromgeroffel en trompetgeschal werden afgewisseld met de hoge tonen van een fluit en het rinkelen van belletjes.

‘Daar zul je ze hebben,’ morde de Aal. ‘Het voltallige Kaartspel op weg naar het speelveld.’

Hè, dacht Alice. Zijn die helemaal uit Wonderland hiernaartoe komen lopen? Bijna stelde ze weer een vraag. Nog net hield ze haar mond. Geen zin om weer voor iets onbegrijpelijks uitgemaakt te worden. Langs het pad dat evenwijdig aan de beek liep, kwam de optocht aan, aangevoerd door twee Jokers in een blauw harlekijnspak. De ene sloeg een trommel en de andere blies een fluit. De vier Jonkheren hadden elk een trompet, nou eigenlijk vier trompetten aan hun monden, want de Kaarten bestonden uit twee delen en spiegelde zichzelf dwars over het midden.

Het zag er heel anders uit dan het Kaartspel dat ze in Wonderland had ontmoet. Blijkbaar liep er in Spiegelland ook een Kaartspel rond en misschien zelfs, dacht Alice, was het wel dezelfde wereld.

Ze keek nog eens goed naar de Jokers. De belletjes van hun gekke harlekijnsmutsen rinkelden met elke sprong die ze maakten, net als de belletjes aan de punten van hun kraag en rok. Zelfs op de omhoog gekrulde tenen van hun rood met gele laarzen blonken en klonken belletjes. Achter hen volgde in optocht het Kaartspel.

De Hartenvrouw en de Ruitenvrouw liepen gearmd voorop, druk kletsend. Het waren duidelijk Koninginnen, maar heel andere dan die ze eerder had ontmoet. Hoeveel Koninginnen waren er wel niet? Ze droegen gouden juwelen met parels en hun kragen waren afgezet met fijn kantwerk. Hun lange mantels in koningsblauw en smaragdgroen waren afgezet met bont. De Hartenkoningin droeg een groen vogeltje op haar hand dat prachtig floot. De Ruitenkoningin keek af en toe in een gouden handspiegel. Misschien vond ze zichzelf zo mooi dat ze steeds even naar zichzelf wilde kijken of wilde ze zich ervan vergewissen dat haar haar nog in orde was. De Harten- en Ruitenkoning liepen elk naast hun vrouw, een gouden

scepter in de hand en eveneens uitgedost in pracht en praal.

Met al die kleding en dan ook nog dat bont moesten ze het toch wel vreselijk warm hebben. Het vreemdste was dat alle Kaarten behalve de Jokers twee paar benen hadden. Aan de ene kant van de Kaart het paar waar ze op liepen en aan de andere kant van de Kaart stak een paar benen spartelend de lucht in. Wat voor nut had dat nu weer? Alice vroeg niets meer.

Alsof het afgesproken was plantten de Koningen gelijktijdig hun scepters in de grond en brulden: 'Keer om!'

Onmiddellijk sprongen alle Kaarten hoog de lucht in en maakten een halve salto. Daarna draaiden ze om hun as zodat alle neuzen weer dezelfde kant opstonden. Ze liepen verder op hun ander stel benen alsof het de gewoonste zaak van de wereld was.

'Zag je dat?' zei Alice tegen de Mor-Aal.

'Ik mag dan geen neus hebben, ogen heb ik wel degelijk en daarmee kan ik ook zien.'

Alice haalde haar schouders op, frunnikte aan een plukje haar en keek toe hoe de stoet langs trok.

Achter de Harten en de Ruiten liepen de Schoppen- en Klaverheer gebroederlijk naast elkaar, ieder met een vrouw aan hun arm. In de andere hand droegen ze eenzelfde gouden scepter en ook hun kleding was rijkelijk versierd met hermelijnenbont en juwelen. Zelfs de borduursels op hun kleding leken van gouddraad. De Klavervrouw hield een rode roos tegen haar neus gedrukt en snoof met diepe inhalen gelukzalig de geur naar binnen. De Schoppenvrouw waaierde zich koelte toe met een met blauwe veren afgezette gouden waaier.

Geen van allen droeg de rode shawl van de Rode Koningin waar Alice naar op zoek was.

Achter dit vooraanstaande gezelschap aan dromde een hotsende en botsende menigte van andere Kaarten. Ze strompelden op kromme pootjes terwijl de pootjes aan de andere kant van de Kaart wild in de lucht spartelden. Het waren de Kaarten met de getallen twee tot tien in alle kleuren en vormen dwars door elkaar. De boeren hadden de grootste moeite het ongeregelde zootje op het goede spoor te houden en prikten hen met hun hellebaarden in het gareel.

Verbaasd keek Alice toe. Een schouwspel als dit was ze niet eerder tegengekomen. Van Kaarten met vormen en cijfers zou je toch verwachten dat ze zich aan de rangorde hielden. Vorm bij vorm, kleur bij kleur en dan netjes in een rij van twee tot tien. Aan de andere kant snapte ze het wel. De gewone Kaarten hadden geen ogen. Ze liepen dapper op het tempo van de muziek op hun kromme pootjes een kant op tot ze botsten of geprikt werden en weer een andere kant opliepen.

De enige Kaarten die ontbraken waren de Azen. Waar zouden die gebleven zijn?

‘Ze volgen de muziek. Dat is alles wat ze kunnen,’ morde de Aal.

‘Waar gaan jullie naartoe?’ vroeg Alice aan het zootje ongeregeld.

Niemand gaf antwoord. Of ze hoorden haar niet, of ze hadden geen zin om antwoord te geven.

‘Naar het speelveld. Dat zei ik toch al,’ morde de Aal. ‘Het is niet ver meer. Kom mee.’

‘Kunt u alleen maar mopperen en morren?’ viel Alice uit.

‘Tsja, wat zal ik zeggen? Ik ben nu eenmaal de Mor-Aal. Elk verhaal heeft een Mor-Aal nodig. Ik ben de Mor-Aal van dit verhaal. Die rol heb ik toebedeeld gekregen.’

‘Moet u als Mor-Aal dan steeds zo negatief zijn?’

‘Nou, het is niet allemaal kommer en kwel. Als ik mopper en mor kun jij de positieve toon zetten. Zing een liedje. Je hebt zo’n fijne stem.’

Alice neuriede een liedje. ‘In spin de bocht gaat in,’ was het eerste dat in haar opkwam.

‘Uit spuit de bocht gaat uit,’ humde de Mor-Aal, terwijl hij naast haar door het gras gleed, de muziek achterna.

Op een open plek in het bos lag een groot plein. Daar waren de Azen uit het Kaartspel. Ze stonden, als de gebouwen die als afbeelding op hun papieren huid gedrukt waren, aan de randen van het achthoekige plein. Alice sloeg haar hand voor haar mond. De Kaarten waren dwars doormidden geknipt, zonder

respect voor het hart, de schop, de klaver of de ruit, die in het midden van de Kaart afgebeeld waren. Het leverde per Kaart twee gebouwen op die tegenover elkaar op het speelveld stonden. Een paar gebouwen herkende ze. Ze had er plaatjes van gezien in haar aardrijkskundeboek op school, bij het hoofdstuk over Nederland. Meerdere plekken uit die realiteit hadden zich hier verenigd. De Halve Kaarten met de gehalveerde harten, ruiten, klavers en schoppen zagen er uiterst pijnlijk uit. De spartelende beentjes aan de bovenkant en maaierende armen aan de zijkanten versterkten dit beeld.

De Klaveraas was opgesplitst in het Muiderslot met slotgracht en al en de St Servatiuskerk uit Maastricht. Het Klavertje Drie dat in het midden van de afbeelding had gestaan, normaal gesproken toch een rondborstig type, viel onder het Muiderslot uiteen in een korte steel met twee halve bladeren. Onder de St Servatiuskerk lagen de twee andere helften van de twee bladeren. Alleen het bovenste blad was intact gebleven bij de exercitie die ze gelukkig niet had hoeven aanschouwen.

De Halve Kaarten waren plompverloren op hun kop gezet. De kromme beentjes die hen eerst vooruit hadden geholpen, wiebelden wild in het luchtledige. Het enige positieve was dat de gebouwen rechtop stonden.

Waar was ze beland? Het leken de middeleeuwen wel, waar gestraften op een plein gevierendeeld werden. Goed beschouwd waren de losse delen bij elkaar opgeteld nu een Klavertje Twee.

Alice' blik struinde verder over het plein en bleef rusten op de gehalveerde Hartenaas. De gebouwen stonden afgebeeld op een Halve Kaart tegenover elkaar, beiden met een gebroken hart.

De Mor-Aal keek Alice aan en beaamde: 'Nee, die komen niet ver meer. Herken je de gebouwen?'

Alice knikte. Die van de Klaveraas had ze herkend, vooral omdat ze kon lezen, want op de Halve Kaarten stond een beschrijving boven de gebouwen. Op de Schoppenaas stond het Rijksmuseum uit Amsterdam, dat ze herkende van haar aardrijkskundeles. Daartegenover aan de andere kant van het plein stond de andere helft van de Schoppenaas, waarop

de waterpoort uit Sneek was afgebeeld. Een lang en breed pad bestaande uit donkere kinderkopjes verbond de twee kaarthelften van de ene kant van het plein naar de andere kant. Daar dwars op lag de verbinding tussen de doormidden geknipte Klaveraas. De twee brede banen van donkere bestrating vormden een groot zwart kruis dat het plein domineerde. Voor de rode Harten- en Ruitenaas waren enkel vier driehoekjes over, die in rode klinkerbestrating waren uitgevoerd. De Ruitenaas was verdeeld in de Oudezijdsvoorburgwal in Amsterdam aan de ene kant en daartegenover de Munsterkerk in Roermond. De Hartenaas vertegenwoordigde het stadhuis van Rotterdam en het Koninklijk Paleis op de dam in Amsterdam. Het zag er niet erg eerlijk verdeeld uit.

‘Wat zijn de regels van het spel?’ vroeg Alice.

‘Hier zijn geen regels of ze veranderen steeds, afhankelijk van de machthebber,’ antwoordde de Aal dit keer zonder gemor.

Alice trok haar wenkbrauwen op.

‘Zelfs als je een status verworven denkt te hebben, kan alles zo weer veranderen. De Zwarte Koningin is aan de macht, die is nu de baas van het spel. Het is net politiek. Meestal krijgt degene die het hardste schreeuwt in de campagne gelijk. Daar luisteren mensen blijkbaar graag naar of ze horen door het verbale geweld niet meer dat wat er werkelijk toe doet.’

‘Ik vind het maar niets,’ zei Alice zachtjes. ‘Dit kan nooit goed gaan zo.’

‘Nee, nee,’ beaamde de Mor-Aal. ‘Van een betrouwbare overheid is al lang geen sprake meer. Het komt toch allemaal neer op spelletjes spelen voor het eigen gewin.’

‘Hoe komt dat dan?’

‘Nou, ze doen beloften die ze niet waar kunnen maken. Om stemmen te trekken is het paaïen, paaïen, paaïen. Zodra ze de macht te pakken hebben weten ze je enkel nog te naaïen.’

‘Nou, niet zo grof in de mond, Mor-Aal.’

‘Het spijt me, Alice. De realiteit is niet mooi. De Zwarte Koningin heeft een zwart hart. Waar harten geen liefde meer bevatten gaat de duisternis regeren. Daar kan het licht niet langer zijn.’

‘Is er nog iets aan te doen?’ Behalve haar de hatelijke groeten overbrengen van de Rode Koningin, dacht Alice.

‘Weinig. Vaak is het een kwestie van accepteren en uitzitten. Je schuil houden in de modder en vooral geen aandacht op je vestigen.’

‘Mor-Aal,’ riep Alice uit. ‘Nu stelt u mij toch werkelijk teleur. Dit kan toch nooit de moraal van dit verhaal zijn? Er blijft toch altijd iets over om voor te strijden? We laten ons vuur toch niet zomaar doven? Hoe helpen we de Rode Koningin weer aan de macht? Rood is de kleur van bloed. Waar bloed is, is leven. En waar leven is, is liefde.’

De Mor-Aal glibberde een eindje bij haar vandaan, richtte zich op en danste alsof hij een cobra was. Het halve brilletje stond ver voorop zijn kop, zodat zijn ogen er dit keer wel doorheen konden kijken.

‘Pak je rol, Alice. Ik zei al eerder dat je een prachtige stem hebt.’

Alice schudde haar hoofd. Wat moest je ook met een Mor-Aal?

De Zwarte Koningin verscheen op het bordes van het Rijksmuseum. De armen aan weerszijden van de gehalveerde Schoppenaas hielden haar een pamflet voor de neus. Haar gedragen stem daverde over het plein: ‘Vandaag zal de wapenwet vrij worden gegeven. Er is geen strijd die zonder wapens beslecht kan worden. Wapens zijn goed voor de economie. Laat die fabrieken maar draaien en die mijnwerkers maar zwoegeen.’

‘Ja, maar,’ riep Alice. ‘De vervuiling dan en de gelijke rechten van de mijnwerkers, het leed, de ellende?’

‘Niks mee te maken,’ donderde de Zwarte Koningin. ‘Voetvolk! Deel wapens uit aan alle Schoppen en Klavers zodat we ons kunnen verdedigen. Het spel is geopend. Speel! Veeg dat speelveld vrij van de rode vloek!’

‘Dit is totaal onrechtvaardig,’ probeerde Alice nog.

De Zwarte Koningin overstemde haar met gemak. ‘Aan-

vallen,' schreeuwde ze als een waanzinnige, terwijl spetters speeksel in het rond vlogen. 'Hak ze doormidden! Allemaal. Nu zullen we eens wat mee gaan maken.'

Alice sloeg haar handen voor haar ogen en keek stiekem tussen haar wijsvinger en middelvinger door. De Harten- en Ruitenkaarten kropen bang bij elkaar. Ze trokken zich terug op de driehoek van rood plaveisel voor de Munsterkerk in de hoop dat de een of andere heilige hen op dit uur zou beschermen. De Harten- en Ruitenkoningin stonden gearmd op de trappen naar de kerk. Het waren kleine Koninginnen van slechts een driehoekje land. Ze hadden niets in te brengen. Daarvoor stonden de Harten- en Ruitenheer met getrokken zwaarden als een beschermend front. De Ruiten- en Hartenboer schreeuwden en sjorden aan de Kaarten van Twee tot Tien, die nog steeds niets konden zien. In volgorde van hoog naar laag stonden ze als een schild om de Koninginnen en Koningen.

Op het plein verhevigde de strijd. De Heren en Boeren van Schoppen en Klaver trokken hun zwaarden en vielen keer op keer de Harten en Ruiten aan. De Klavervrouw sloeg wild met haar rode roos om zich heen. De doornen boorden zich in de Harten- en Ruitenkaarten en lieten perforaties achter. De Ruitenvrouw sloot zich af voor het geweld om haar heen en bewonderde stoïcijns haar spiegelbeeld in de kleine gouden handspiegel. De Hartenvrouw had enkel oog voor de vogel op haar schouder.

'Komt dit nog goed?'

'Ach, met plakband en zoete praatjes valt de boel wel weer te redden. Het is papier, hè,' zei de Mor-Aal.

'Ja, maar toch,' mompelde Alice, terwijl ze vanuit haar ooghoek iets roods door de lucht zag fladderen. Een windvlaag had de rode shawl waarmee dit alles begonnen was, naar haar toe gewaaid. Nog even en dan zou hij op de grond vallen. Dan zou ze hem grijpen en terugbrengen naar de Rode Koningin, die aan de andere kant van het land wellicht nog steeds een theekransje hield.

Het liep anders.

De rode shawl vloog doelgericht naar de Zwarte Koningin,

die op haar bordes stond te tieren en vloeken. Hij wikkelde zich rond haar hoofd en bedekte haar hele gezicht, haar ogen, haar neus en haar mond. Hij smoorde haar aanmoedigingskreten en stilte daalde neer over het slagveld.

Wonderland had vreemde manieren om de strijd te beëindigen. De Kaarten van beide partijen juichten en vielen elkaar lachend in de armen. De Jokers kwamen aanzetten met rollen plakband en de twee helften van de Azen werden aan elkaar geplakt.

‘Is dit de normale gang van zaken?’ vroeg Alice.

‘Ach, wat is normaal?’ mompelde de Mor-Aal. ‘Het verzetje is voorbij. Ik glip ertussenuit.’

Weg gleed de moraal van dit verhaal, zo tussen de grassprietten door richting het beekje.

Ik moet ook maar eens gaan, dacht Alice. Ze wachtte tot het Kaartenvolk zichzelf met plakband aan elkaar had geplakt. Zodra het zover was, verwijderden ze zich van het plein en liepen in optocht door.

Met stevige passen liep Alice op de Zwarte Koningin af en wikkelde de shawl van haar hoofd. ‘U krijgt de hatelijke groeten van de Rode Koningin,’ zei Alice. Ze sloeg de rode shawl om en liep er, reuze zelfvoldaan, mee weg. Het was maar goed dat de Mor-Aal al verdwenen was. Alice vond het de hoogste tijd voor thee met een koekje, lekker buiten in de zon.

Jasper Polane

De vrouw met het zwaard

Er stond een vrouw in Alice' kamer. Een vrouw met een zwaard ...

Al dieper en dieper!

Alice had de indruk te vallen, dieper en oneindig, door het Bohr/Heisenberg-spiegelglas de Kwantumwereld in geprojecteerd. Hoewel de projectie in werkelijkheid nog geen honderdste van een seconde in beslag nam, leek het voor haar een eeuwigheid te duren. Ze herinnerde zich het begin van het boek, waarin haar naamgenote langzaam genoeg viel om hele verhalen op te hangen.

'Alice betreedt Wonderland, haha,' zei Lewis over de comm.

'Alsof ik die nog nooit gehoord heb,' antwoordde Alice. 'Ik werd als kind flink gepest met Wonderland-grappen. Mijn hele leven hoor ik al "kom niet te laat" en "haar hoofd eraf".'

'Daar begrijp ik niks van,' zei Lewis. 'Wat is er nou cooler dan Alice zijn?'

Alice knikte, bedacht zich dat Lewis dat niet kon zien en zei: 'Voor kinderen gelden andere regels, hè ...'

Op een gegeven moment brak ze echter door de kwantumbarrière en maakten de regels van het subatomaire plaats voor de regels van het macroscopische. De zwaartekracht scheen meer vat op haar te krijgen en het zweven werd dalen.

'Ik ben binnen,' zei ze over de comm. Ze wierp een blik naar de kamer onder zich, die langzaam maar zeker dichterbij kwam. 'Ik zie de ronde zaal. Jeetje, jullie hebben echt Disney zitten plagiëren, of niet?'

'Nee, ja, nou ja, euh ...' klonk de stem van Lewis in haar oor. 'De KI heeft de zaal ontworpen. Het moet voor die kinderen toch herkenbaar zijn, hè.'

Het spiegelglas zette Alice voorzichtig neer. De grond veerde een moment mee, alsof ze op een kussen landde, een neveneffect van haar toevoeging aan die van het systeem. Nadat de grond zich had gestabiliseerd, liep ze een rondje door

de kamer. Het tiental deuren in de wand waren allemaal op kinderformaat — klein, maar niet zó klein dat ze er niet door zou passen.

‘Je bevindt je in het laadstation,’ zei Lewis. ‘Wanneer het centrum in bedrijf is genomen, zal elke deur naar een van de Kwantumwerelden leiden. Eén brengt je naar Oz, een ander naar Narnia, weer andere naar Nooitgedachtland of het Honderd Bunderbos. Maar nu is alleen Wonderland nog operationeel.’

‘Welke deur moet ik nemen?’

‘Er is een deur met een gordijn ervoor. Die brengt je naar Wonderland.’ Lewis kuchte een keer. ‘De weerwort wordt pas vrijdag geïnstalleerd. Als je eenmaal binnen bent kunnen wij elkaar niet meer spreken.’

‘Dan sta ik er alleen voor, dus.’ Alice zakte op haar knieën voor het groenfluwelen gordijntje en trok het open. De deur daarachter was ongeveer half zo groot als een normale deur.

‘Je kunt de deur ontgrendelen met de Eetmij-knop in de app.’

‘Cute.’ Alice keek op haar comm. ‘Waarom hebben jullie als proefprogramma eigenlijk voor *Alice in Wonderland* gekozen? Weet je dat het hele verhaal over seks met kleine meisjes gaat? Al die nauwe holletjes binnendringen, het door kleine ingangen persen ...’

Lewis antwoordde met onzekerheid in zijn stem: ‘Het verhaal gaat over opgroeien en volwassen worden.’

‘Ja, opgroeien door seks te hebben: “Proef van mijn paddenstoel, dan word je een grote meid.”’

‘Dat ... Zo staat het er niet ...’ Ze hoorde Lewis slikken.

Alice drukte de virtuele knop in, die het uiterlijk van een roze cupcake had. Er klonk een klik en het deurtje zwaaide open. Ze bukte om erdoorheen te kijken en zag erachter een tuin van reusachtige planten en paddenstoelen in de meest afgrijselijke zuurstokkleuren.

Ze zuchtte, pakte de deurkozijnen met beide handen vast en wrong zich door het te kleine gat. ‘Zie je wat ik bedoel? Persen!’

Alice kreeg een boek voor haar verjaardag. Natuurlijk was het haar lievelingsboek, want haar naam stond groot op de kaft, in zwierige letters. Mama zei dat het twee boeken waren: Alice in Wonderland en Alice in Spiegelland, maar Alice wist wel beter. Het was één boek, met twee verhalen, dat was heel iets anders. Er stonden plaatjes in. Ouderwetse plaatjes, in zwart-wit, want vroeger hadden ze nog geen kleur.

Iedere avond las ze een hoofdstuk en werd ze meegevoerd naar Wonderland, wat al snel haar favoriete plek werd om in te vertoeven. Ze las over Konijnen met zakhorloges, idiote theevisites en Katten die konden verdwijnen. En toen ze klaar was met het lezen over Wonderland, was er nóg zo'n land, Spiegelland genaamd. Ze hoopte dat dat net zo mooi en leuk zou worden. Dat was het wel, maar twee bladzijden vond ze minder. Ze waren griezelig.

Op de ene bladzijde stond een eng gedicht. JAPPERWOKKIG, stond erboven. Het was raar, vol woorden die Alice niet kende. Die beangstigden haar.

'Twas brouwig en de slemige sloven
Gierden en kurkten in de graten:
Dulzeerig waren alle borogoven,
En de molle ratsen schraatten.

Wat betekenden die woorden? Hoewel Alice ze niet kende, leek er een soort duistere dreiging van uit te gaan. Ze hield niet van onbekende woorden. Niet omdat ze de betekenis wilde kennen, maar omdat ze haar eraan herinnerden dat ze nog maar een klein meisje was, dat maar weinig wist.

Op de bladzijde ernaast stond een tekening van een monster met grote klauwen en vooruitstekende tanden. Er ging een rilling door Alice' lijf. Ze kende dit monster. Ze had het vaak gezien, als het in de nacht naar haar kamer kwam en haar vreemde woorden toefluisterde.

Snel sloeg ze de bladzijde om. De rest van het verhaal was wel mooi. Ze was het enge gedicht al snel vergeten. Maar ze sloeg JAPPERWOKKIG altijd over.

Alice perste zich door het te kleine deurtje en kwam in een prachtige tuin terecht. De hemel was een schilderij, geschilderd in pasteltinten. De dromerige geur van stuifmeel maakte haar licht in haar hoofd. De bloemen —rozen, paardenbloemen en tijgerlelies— wiegden zachtjes in de wind en groetten haar netjes.

Ze wandelde over het smalle pad door de tuin. De vertrouwdheid ervan verbaasde haar. Het leek niet op de Disney-film, niet op de versie van Burton, zelfs niet op de illustraties van John Tenniel, die ze zo goed kende. Maar het was Wonderland, zonder meer, dat als op een zachte vlam van nostalgie haar kinderlijke verwondering aanwakkerde.

Haar comm piepte een keer. Het signaal kwam helder binnen. Alice liet een route ernaartoe berekenen en liep daarna verder, tussen de vrolijke bloemenkleuren door. Nu de comm haar echter op het signaal had gewezen, probeerde ze zich op haar missie te concentreren.

Een signaal uit het diepste deel van de Kwantumwereld. Een onmogelijk teken van leven. Wonderland was nog in de testfase en de enigen die hier kwamen, waren technici om te testen. Er zou —behalve zichzelf— niemand in dit Kwantumwonderland moeten zijn.

Toch ving ze het signaal op. Toch was er iemand.

De poes van mevrouw Van Hal had een nestje en Alice mocht een kitten uitzoeken, als Papa en Mama ermee instemden. Alice holde zo hard ze kon naar huis. Mama stond in de keuken en glimlachte toen ze zag hoe opgewonden haar dochter van het ene been op het andere sprong.

‘Een poesje is een hele verantwoordelijkheid,’ zei Mama. ‘Ze moet iedere dag gevoerd worden en de kattenbak moet schoongemaakt worden.’

‘Dat zal ik doen,’ beloofde Alice plechtig. ‘En ik zal van mijn zakgeld poezenspeeltjes kopen. Ik word de allerbeste poesverzorgster die er is!’

'Ik kan wel zien dat je het meent.' Mama knikte tevreden. 'Ik zal het met Papa overleggen. Als hij het goed vindt, mag het.'

'Jeej!' Alice stormde de keuken uit en rende nog harder terug naar het huis van mevrouw Van Hal. Daar zocht ze de liefste kitten uit, een witte met zwarte vlekken rond haar snuit. Ze gaf haar een dikke kus op haar kopje. 'Ik noem jou Dinah!'

Omdat ze zo van deze prachtige bloementuin genoot en met een grote glimlach op haar gezicht liep, had Alice in eerste instantie niet door, dat er een paar meter van haar af op een boomtak een paarse Kat zat, met om zijn snuit een grote grijns als een halve maan. 'Wel wel wel, wie hebben we daar?' vroeg hij met fluwelen stem.

Alice' grijns evenaarde die van hem. 'Goedemiddag, Kat!'

De Kat stak zijn tong uit. 'Mijnheer de Kolderkat, alstublieft, dank u wel!'

'Goed, meneer Kolderkat. Kunt u me helpen?'

'O, jij bent het. Het meisje dat altijd hulp nodig heeft.' De Kolderkat kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Ik heb je lang niet gezien. Dat geeft niet, ik ben ook niet altijd te zien.'

Alice fronste. 'Ik ben hier nooit geweest.'

De Kat verdween bijna helemaal, op zijn ogen en bek na. 'Ik ook niet.'

Alice slaakte een diepe zucht. Hier had ze totaal geen zin in. 'Kappen nou, Kolderkat!'

'Kappen is wat houthakkers doen.' Hij tikte met zijn érg lange nagels op de boomtak. 'Ik zou zweren dat ik al eens eerder met je heb gesproken ... Trek eens een vies gezicht ... iets minder vies ...'

'Help me alstublieft, meneer Kolderkat. Ik zoek een kind.'

De Kolderkat gniffelde. 'Er zijn hier geen kinderen, enkel gekken. We hebben hier Maartse Hazen, Hoedenmakers, Zevenslapers, Dodo's, Soepschildpadden en Kapotte Eieren, maar ik heb geen kinderen gezien.'

Alice slaakte een zucht. Dit gesprek hielp haar niet verder. 'Nou ... is er een plek waar je nog niet gekeken hebt?'

‘Mmmm ... ik kom weinig in het Dostere Woud. Te veel gevaar naar mijn smaak. Daar zou ze kunnen zijn.’ Van de Kat was nu enkel een voorpoot te zien. Die wees het pad af. ‘Als de Japperwok of de Bandersnats haar nog niet te grazen hebben genomen!’

De Japperwok! Er liep een rilling over Alice’ rug. Ze herinnerde zich het monster met zijn vooruitstekende tanden, dat vreemde woorden slaakte.

‘Dank je wel, Kolderkat,’ zei Alice, maar ze kreeg geen antwoord. De Kat was al verdwenen.

Alles ging goed, in het begin. Mama wist Papa over te halen, dus mocht Alice het poesje houden, zolang ze de kattenbak zelf schoonhield. Dat deed ze trouw, netjes iedere week, anders ging het stinken. Dinah mocht door het huis zwerven, maar als Papa thuis was moest ze naar buiten of anders op Alice’ kamer blijven. Hij wilde ‘dat beest’ niet zien.

Dinah was Alice’ beste vriendin. Elke dag wanneer ze van school thuiskwam spurtte ze naar boven om het poesje een dikke knuffel te geven. Dat kroop graag bij Alice op schoot en gaf kopjes bij de vleet. Alice hield zó veel van haar.

Maar op een avond ging het mis. Dinah lag bij Alice, toen Papa binnenkwam. Het poesje schrok en sprong van het bed af, voor zijn voeten. Papa struikelde en kon zich slechts met moeite staande houden.

‘Gloeiende ... Wat moet dat klerebeest hier? Ik ...’ Hij greep Dinah bij het nekvel en stormde de slaapkamer uit.

Alice zag het katje daarna nooit meer.

De zon stond laag aan de horizon en wierp een warme, gouden gloed over de tuin die zich voor Alice uitstreckte. Ze slenterde over het kronkelende pad van de weelderige tuin. Bloemen van elke kleur knikten in de zachte bries en de lucht werd gevuld met de zoete geur van bloesems, maar Alice besteedde er

amper aandacht aan, haar comm raadplegend om het signaal uit het diepste van deze Kwantumwereld te volgen.

Terwijl ze door de tuin wandelde, zag ze iets eigenaardigs. Een groot, perfect ovaal ei zat rechtop op een houten hek in de verte, alsof het daar *en passant* was neergelegd door een onzichtbare kip. Geïntrigeerd versnelde ze haar pas om het beter te kunnen bekijken. Toen ze dichterbij kwam, werd ze gegrepen door een vlaag van herkenning.

De ochtendzon wierp door het keukenraam een warme gloed op het aanrecht, waar Alice op een krukje stond. Ze woog de bloem af voor het pannenkoekenbeslag dat ze maakte. Alice hield van pannenkoeken; ze waren haar lievelingseten na patates frites. Ze zeefde de bloem, voegde een snuffje zout toe en aarzelde toen. Ze staarde naar het karton eieren.

‘Hoeveel eieren moesten er ook alweer in?’ mompelde Alice tegen zichzelf. Ze fronste terwijl ze zich het recept probeerde te herinneren, maar het juiste aantal wilde maar niet boven komen. Met een zucht stapte ze van de kruk af om raad te vragen aan haar moeder. Alice droeg het karton eieren met zich mee de woonkamer in, waar Papa en Mama zaten te lezen: Mama een doktersromannetje, Papa de krant.

‘Mama, hoeveel eieren heb ik nodig voor het pannenkoekenbeslag?’

Haar moeder keek op en glimlachte. ‘O, lieverd, dat zijn drie eieren. Breek ze in de kom en meng ze door het beslag.’

Het ei op het hek was niet zomaar een ei, het was een Eiermannetje met een gelaat en ledematen, dat met zijn eivormige lichaam op het houten hek zat, zijn benen naar beneden bungelend. Op zijn ronde gezicht verscheen een brede glimlach toen hij Alice zag. Nog breder en zijn eierschaal zou breken.

‘Nou, nou, nou, hallo, hallo!’ riep het Eiermannetje vrolijk uit. ‘Als dat kleine Alice niet is. Alleen niet zo klein meer, hè?’

‘Humpty Dumpty? Wat doe jij hier in Wonderland?’ Alice

zette haar handen in haar zij. 'Je hoort in Spiegelland.'

'Spiegelland, Wonderland, Hetzelfde-boek-land. Ik geniet gewoon van het uitzicht, schat.' Humpty Dumpty gebaarde met uitgestrekte armen naar de bloeiende bloemen. 'Deze tuin is echt prachtig, vind je niet?'

Alice knikte. 'Maar hoe ben je hier terechtgekomen? En waarom zit je op een hek?'

'Ach, je weet hoe het gaat. Het ene moment zit ik op een muurtje en het volgende moment bevind ik me in deze prachtige tuin. Het leven zit vol verrassingen, hè?' Humpty Dumpty grinnikte, een geluid dat deed denken aan een balkende ezel. 'Zin in een praatje?'

'Nee, ik moet verder. Ik zoek een kind. Heb jij het misschien gezien?'

'Ik heb vandaag of gisteren geen kind gezien,' zei Humpty Dumpty. 'Ook eergisteren niet. Of de gisteren daarvóór. Of ...'

'Ik begrijp het.' Alice maakte aanstalten weg te lopen.

'Heb je al in het Dostere Woud gekeken? Daar kom ik weinig, maar misschien had ik een kind gezien als ik er wel gekomen was.'

'Dat zei de Kat ook. Ik zal daar eens kijken. Dank je, Humpty!'

Alice bedankte haar moeder en liep terug naar de keuken. Maar in haar haast sloeg het noodlot toe. Het dienblad glipte uit haar handen en er rolden twee eieren vanaf die met een plons op het tapijt belandden.

'O nee!' Alice keek met grote ogen naar de eierboel.

Haar vader legde zijn krant opzij en sprong op van de bank. 'Jij kleine snootap! Kun je niet uitkijken!' Hij raasde op Alice af en gaf haar een flinke draai om de oren. 'Je gaat het meteen schoonmaken, hoor je!'

Alice knikte. Ze liep naar de keuken voor een rol keukenpapier. Met haar oor en wang rood kloppend begon ze de eieren op te ruimen.

De bomen van het Dostere Woud doemden voor Alice op, kronkelend en klauwend naar de hemel. Een onheilspellend labrynt, een doolhof van knoestige bomen waar je niet doorheen kon lopen —enkel doorheen kon *zwerven*.

Ze keek op haar comm. Het signaal kwam inderdaad uit het woud. Er was geen ontkomen aan, ze zou het moeten betreden. Er liep een rilling langs haar ruggengraat.

'Kijk uit voor de Japperwok, mijn kind!

De grijpende klauwen, de kaken die happen!'

Dit waren de bladzijden uit het boek die ze altijd had vermeden en nu, als volwassene, voelde ze een ongegronde angst. *Doe niet zo gek, Alice. Dit kwantumdomein is gemaakt voor kleine kinderen, er zullen heus geen gevaarlijke monsters huizen.*

Ze haalde een keer diep adem en stak toen de woudgrens over. Het geroep van een uil schalde door de bomen en in het kreupelhout ritselden ongeziene spoken. De schaduwen hielden haar voor de gek, alsof de stammen dansten of de takken naar haar grepen. Ze zwierf door het woud, haar hart bonkend in haar borstkas.

Elke voetstap wierp echo's. Ze kon het gevoel dat ze bekeken werd niet van zich afschudden. De bomen omsingelden haar en het dichte bladerdak hield veel van het toch al beperkte daglicht tegen. Er was hier geen pad en door de gladde bladeren en vele boomwortels was haar gang onzeker en langzaam.

Haar hart ging tekeer toen ze zich voorstelde hoe de Japperwok achter elke boomstam op de loer kon liggen, wachtend om toe te slaan. Ze probeerde de angst weg te drukken. Ze herinnerde zichzelf eraan dat ze in haar leven al talloze uitdagingen had overwonnen.

Het signaal op haar comm dreef haar steeds dieper het woud in. Haar pad was gehuld in smaragdgroene schaduwen en leidde haar naar een plek waar een enorme steen uit de aarde stak. In het steen gebonden stak een zwaard. Excalibur, dacht Alice eerst, maar toen begreep ze dat het dat andere zwaard moest zijn. *Het Alice-zwaard*. Als kind had ze zich vaak

ingebeeld hoe het zou zijn met dit vorpalen zwaard de Japperwok te lijf te gaan.

Voorzichtig stapte ze dichterbij. Het gefluister van de bomen werd luider en moedigde haar aan om het heft te grijpen. Ze vouwde haar vingers om het handvat en trok. De steen probeerde het zwaard stevig vast te houden, maar moest uiteindelijk toegeven. Het vorpalen zwaard kwam los, alsof het Alice erkende als de rechtmatige drager.

Ze ging verder, gesterkt door een nieuwe vastberadenheid. Nu ze het vorpalen zwaard droeg, had het Dostere Woud geen macht meer over haar.

‘Geen angst meer. Mijn naam is Alice en ik kan alles aan wat er op mijn pad komt,’ fluisterde ze tegen zichzelf. ‘Zelfs de Japperwok heeft me nooit gebroken. Hij heeft me sterker gemaakt.’

Uiteindelijk zag Alice onder een hoge struik een klein figuurtje tussen de bladeren. Het meisje had goudkleurig haar, net als zijzelf, en droeg een blauwe jurk met een wit schort.

Alice hapte verbaasd naar adem. Ze herkende het kind. Dit meisje, dat *Alice in Wonderland* als lievelingsboek had, dat haar katje Dinah had genoemd, dat doodsbang was voor de Japperwok, zijn vooruitstekende tanden en zijn onbegrijpelijke woorden ... Dit meisje was ze zelf.

‘Hallo,’ fluisterde ze. ‘Is alles oké?’

Het meisje keek naar haar op met wijde, eigenwijze ogen die onmiskenbaar de hare waren, zij het vol kinderlijke onschuld. ‘Wie ben jij?’

‘Ik ben Alice,’ antwoordde de dertigjarige vrouw. ‘En ik geloof dat jij ook zo heet, is het niet?’

De ogen van de kleine Alice werden nog groter. ‘Ja, ik ben Alice.’ Ze drukte een vaalwit knuffelkonijn stevig tegen haar borst. ‘Kom je me halen?’

Alice knielde om op ooghoogte met haar jongere zelf te komen. ‘Ik kom je naar huis brengen.’

‘Nee!’ Het meisje kroop dieper onder de struik. Haar grote ogen stonden angstig. ‘Ik wil niet terug! Er is een monster in mijn kamer! De Japperwok is daar!’

Er ging een schok door haar lijf heen. Volwassen Alice slik-

te, maar haar keel bleef droog. 'Ik begrijp je angst. Ik heb veel vreemde en angstaanjagende dingen meegemaakt, toen ik jouw leeftijd had. Maar ik beloof je dat we ze dit keer samen kunnen overwinnen.'

Kleine Alice keek haar oudere zelf aan, op zoek naar geruststelling. 'Je laat me toch niet achter?'

'Nooit meer,' antwoordde volwassen Alice. 'Ik heb je al eens in de steek gelaten. Dat zal ik niet nog eens doen. Ik zal er alles aan doen om je te beschermen.'

Terwijl ze spraken, leek het donker van het woud zich op te heffen. Dromerige zonnestralen schenen door de bladeren. Een zacht, etherisch gezoem vulde de lucht, alsof de bomen zelf naar het gesprek luisterden.

'Maar het monster dan?'

'Het is geen monster. Hij is gewoon een man.' Alice' stem beefde. 'En hij is ook niet je vader.'

'Ik ben bang voor hem,' zei kleine Alice. 'En hij noemt me woorden die ik niet ken.'

Alice slikte. Zij kende de woorden maar al te goed. 'Laat hem maar aan mij over. Ik zal ervoor zorgen dat hij je niet meer lastigvalt.'

Ze reikte het meisje de hand. Kleine Alice aarzelde een moment, maar legde toen haar hand in de hare.

Alice lag in bed, verstoppt onder de dekens, zoals iedere avond. Het monster kwam niet altijd. Het sloeg soms een nacht over. Maar ze wist het nooit van tevoren, dus lag ze elke nacht in angst, haar hoofd onder de dekens verstoppt, haar witte knuffelkonijn stevig tegen zich aan geklemd.

Ook nu was Alice bang. Maar vanavond was alles anders ...

Er stond een vrouw in Alice' kamer. Een vrouw met een zwaard ...

'Hij komt ...' fluisterde ze. 'De Japperwok komt eraan ...'

'Laat hem maar aan mij over. Ik zal zorgen dat hij je niet meer lastigvalt.' De volwassen Alice klonk vastberaden, maar haar stem trilde. 'Blijf onder de dekens.'

De deur ging open.

De Japperwok kwam binnen. Alice hield haar adem in. Haar herinnering werd teruggebracht naar al die jaren geleden, naar al die nachten dat hij in haar slaapkamer kwam, vreemde woorden zei en bij haar in bed kroop.

Haar handen trilden, maar hielden het vorpalen zwaard stevig vast. Ze haalde uit.

*'Eén, twéé! Eén, twéé! En door en door
Snikker-snak zwoei de vorpalen kling vlug!'*

Maar het zwaard ging dwars door hem heen, zonder hem te verwonden of ook maar pijn te doen. Alice begreep dat ze hier niet écht was. Deze tijd en plaats waren van de kleine Alice, haar vroegere ik. Ze was slechts een spookverschijning die neerkeek op het verleden.

Nee, nee ... Dit mag niet gebeuren.

Papa ging op de rand van haar bed zitten en zei de rare woorden waar ze nu de betekenis van wist, maar die haar als kind beangstigden. Alice zwaaide het vorpalen zwaard nogmaals, maar het vloog zonder enige weerstand door hem heen. Zijn hand schoof onder het dekbed. Ze voelde weer zijn hand over haar blote been glijden, zoals hij deed toen ze nog kind was.

Stop! Hou alsjeblieft op! Alice bleef met het zwaard zwaaien, door de Japperwok heen. Tranen stroomden over haar wangen, haar knieën knikten. Ze moest het meisje beschermen. Dat had ze beloofd!

Maar toen ging er een schok door het meisje onder het dekbed. Alice hoorde haar diep ademen voordat ze een oorverdovende schreeuw slaakte. 'Mama! Mama! Help, Mama!'

Ze kwam bij op de zachte ligbank waar ze al die tijd op gelegen had, gekoppeld aan het kwantumprogramma. Lewis snelde toe en hielp haar overeind. Hij pelde voorzichtig de elektroden

van haar voorhoofd en bood haar een schouder aan om op uit te huilen. Daar maakte Alice graag gebruik van.

‘Bedankt,’ zei ze na een minuut of vijf. Ze wreef de tranen uit haar ogen en droogde haar gezicht met de mouwen van haar trui.

‘Graag gedaan. Gaat het?’

Alice knikte.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik ... Ik vond eindelijk de moed om mijn moeder te roepen.’

‘Hoe is het mogelijk dat jij ...’ Lewis slaakte een zucht. ‘Ik begrijp er niets van.’

‘Ik ook vrij weinig,’ zei Alice. ‘Maar het was precies zoals ik me herinner: ik durfde mijn moeder te roepen omdat de vrouw met het vorpalen zwaard in mijn kamer stond.’

‘Misschien was het op hol geslagen kwantumverstrengeling. Misschien kwam je hier als kind omdat je vandaag Wonderland in ging. Als ik Wonderland niet als eerste Kwantumwereld had gekozen, was Alice nooit je favoriete boek geworden en ...’

‘Of andersom: had ik als kind het boek nooit gelezen, zouden we nu niet ...’ Alice schudde haar hoofd. ‘Nee, het is te gek. Laten we het houden op toeval. Ik ben toevallig een Alice-fan en jouw Kwantumwereld lijkt genoeg op mijn voorstelling ervan dat mijn geheugen erdoor werd geprikkeld.’

‘Dat is een prima verklaring,’ Lewis stond op. ‘Laten we afsluiten. Wil je nog ergens wat gaan drinken?’

‘Graag. Alcohol kan ik wel gebruiken.’

Terwijl ze haar jas aantrok, dacht ze weer aan het kleine meisje dat ze ooit was.

JAPPERWOKKIG – Lewis Carroll

Vertaald door Jasper Polane

’Twas brouwig en de slemige sloven
Gierden en kurkten in de graten:
Dulzeerig waren alle borogoven,
En de molle ratsen schraatten.

‘Kijk uit voor de Japperwok, mijn kind!
De grijpende klauwen, de kaken die happen!
Let op de Drafkiet en tracht gezwind
De froeste Bandersnats te ontsnappen!’

Hij nam zijn vorpalen zwaard ter hand:
Zocht lang het mansoeze onverlaat –
Hij rustte uit bij de Bukbukplant,
En stond een wijle in beraad.

Terwijl hij in nuf peinzen stond verzonken,
Verscheen de Japperwok, zijn ogen vol vlam,
Blazend door het Doster Woud geslonken,
Slurmerend toen hij nader kwam!

Eén, twéé! Eén, twéé! En door en door
Snikker-snak zwoei de vorpalen kling vlug!
Hij doodde het beest en met de kop
Galopvierde hij snel naar huis terug.

‘En hebt gij de Japperwok verslagen?
Kom in mijn armen, mijn stralijke zoon!
O, prachtafstische dag! Roepoe! Roepee!’
Gnuifelde hij op uitbundige toon.

’Twas brouwig, en de slemige sloven
Gierden en kurkten in de graten;
Dulzeerig waren alle borogoven,
En de molle ratsen schraatten.

Ook in Wonderland was de trein altijd een beetje reizen. Alice had er geen idee van waarheen de rit ging. Het kaartje was haar toegestopt door de Rode Koningin, die haar liever kwijt dan rijk was. De bestemming op het ticket was doorgestreept, maar evengoed mocht Alice de trein op. 'Tot nooit meer,' had ze de Koningin nog horen roepen. Wat een akelige dame.

Zou ze nu huiswaarts sporen? Die gedachte maakte Alice een beetje droevig. Ze was helemaal klaar voor een nieuw avontuur! Hier viel vast nog veel te beleven. Het was wel een beetje jammer dat ze alleen in de coupé zat. Ze keek verlangend naar buiten. Een Bandersnatch racete met de trein mee. Af en toe grauwde zij eens naar Alice, maar daar trok het meisje zich lekker niets van aan.

Er werd op de deur geklopt. Alice streek haar schort en kleepte glad en zei: 'Binnen.'

Drie passagiers stapten de coupé in, achtereenvolgens een Geit, een Kever en een Man in het Wit. Niets bijzonders hier in Wonderland; Alice was wel wat gewoon intussen. De Geit sleurde een enorme koffer mee waarop allerlei klevers zaten. Alice las de lange namen een voor een: Lewisville, Port Lutwidge, Liddell Town. Het dier had klaarblijkelijk een voorliefde voor plaatsnamen beginnend met een L. De Geit mekkerde en zette zich naast haar. Hij stonk een beetje.

'De aangenaamheid is geheel en al aan mijn zijde, Fräulein. Om u te dienen, graaf Backstedt.'

Een graaf die haar zou dienen! Wauw. Ja, die mocht wel een beetje stinken. Dat hij een hoge dienaar was, maakte veel goed. Thuis had Alice niet eens een butler.

De Kever ging tegenover haar zitten, opende zijn eigen koffertje en liet er geen gras over groeien: 'Wekkertjes, mevrouw, fijne wekkertjes, groot en klein, iedereen heeft een wekkertje nodig, werkelijk iedereen, tijd is van het grootste belang, wat zijn we zonder tijd?'

Daar had Alice niet van terug.

De Kever stalde vier wekkertjes op de bovenzijde van zijn koffer uit. 'Engelse tijd, Franse tijd, oertijd en overtijd.'

De Man in het Wit stond nog steeds recht. Toch was er nog een zitplaats over in de coupé. Vreemd. Alice zei er maar niets van. Ze had intussen door scha en schande geleerd dat je de dingen jou moest laten overkomen. Vooral niet te veel vragen stellen, daar had niemand iets aan.

Ze vroeg dan ook onmiddellijk: 'Overtijd, hoe ver gaat die precies overtijd?'

De drie nieuwe passagiers floten tegelijkertijd. Voor het eerst sprak de Man in het Wit. 'Daar raakt u wel een taboe aan, vrees ik. U wilt beslist niet overtijd zijn, en al zeker niet te véél overtijd.'

'Bedoelt u dat ik dat ene wekkertje best niet koop?'

'Wat bedoelt u met kopen?' vroeg de Kever. 'Dit zijn geschenken, eentje voor elke passagier in de coupé!' Hij keek nogal beledigd.

'De wekkertjes zijn heel mooi,' probeerde Alice haar fout te herstellen.

De Geit mekkerde opnieuw. 'Kies nou snel, daarna is het aan mij, Fräulein.'

Zo dienstbaar was de graaf dus niet. En zijn dure praatjes had hij ook achterwege gelaten. Alice had er een hekel aan zich te moeten haasten. Ze deed iene miene mutte, maar zelfs dat duurde de Geit te lang. Net toen ze bijna aan het eind van haar aftelrijm was gekomen, zei hij snel: 'Ik neem de Engelse klok, daar zit een L in. Of zelfs twee, als je erover nadenkt.'

'Denk jij maar niet te veel na,' bromde de Man in het Wit, duidelijk niet het zonnetje in huis.

Heel fijn gezelschap vond Alice de passagiers niet, eerlijk gezegd. De Kever was nog de vriendelijkste van het groepje. 'Mag ik dan nu kiezen?' vroeg ze hem.

'Natuurlijk. Wat wil je: Frans, oertijd of overtijd?'

Alice dacht even na. 'Ik zou graag Frans kunnen spreken.'

'Très bien, c'est décidé,' sprak de Man in het Wit, wat Alice niet begreep.

De Kever stopte haar het Franse wekkertje in de hand.

Meteen begon het klokje terug te lopen. Hoe was dat mogelijk?

‘Aiai,’ jammerde de Kever, ‘het Franse exemplaar heeft te lang naast het oertijd klokje gelegen. Ramp o ramp!’

Op precies dit dramatische moment werd de deur nogmaals geopend. De Kaartjesknipper verscheen ten tonele. Hij droeg een knalrood pak en had een blauwe fez op het hoofd. Alice vermoedde in hem weinig gevoel voor mode, maar misschien mocht hij niet zelf zijn uniform kiezen.

‘In naam der Rode Koningin, toon als de bliksem jullie tickets.’ Hij keek met duistere blik de coupé rond.

De Man in het Wit ging eindelijk zitten en tastte in zijn pofbroek. ‘Eh, ik weet zeker dat ik het kaartje nog bij me heb. Wacht u even.’ Zijn handen gingen van broekzak naar broekzak, van vestzak naar vestzak, maar helaas ... geen kaartje.

‘Op elke trein zit er wel één,’ zuchtte de Kaartjesknipper. ‘Voor uw soort ... mensen ... hebben we straks een tussenstop.’ Hij greep naar zijn gordel en haakte een stel handboeien los. ‘Doet u ze zelf om en bespaart u zich de vernedering, of moet ik u werkelijk eigenhandig in de boeien slaan?’

Die vraag werd nooit beantwoord, want de wekkertjes gingen tegelijk af. Het oertijdwekkertje was het luidste, het apparaat produceerde eerder dinogebrul dan gerinkel.

‘Laat het ophouden!’ De Kaartjesknipper nam zijn fez af en gooide die over het luidste wekkertje. Het geluid stopte meteen. ‘Dit kan echt niet. Jullie moeten er allemaal aan geloven, nu.’

Alice zag zichzelf al achter tralies. Een traan welde op. Misschien ... misschien ... Ze verliet haar zitplaats en overhandigde het Franse wekkertje aan de Kaartjesknipper. ‘Pour vous,’ zei ze, want de wekker had intussen al zijn weldadige invloed op haar uitgeoefend.

‘Wie die Poervoe is, weet ik niet,’ zei de Kaartjesknipper snibbig, ‘maar dit bewijsmateriaal neem ik alvast in beslag.’

Nu begon Alice daadwerkelijk te huilen. Naar de gevangenis, op haar prille leeftijd ...

‘Het kan best dat het meisje wel een ticket heeft,’ zei de Man in het Wit met een schorre stem. ‘Ze zat hier al voor wij opstapten.’

‘Bon,’ antwoordde de Kaartjesknipper, die de Franse wekker dicht tegen zijn borst hield. ‘On verra. Uw ticket alstublijft?’

Als de wiedeweerga haalde Alice haar kaartje boven. De Kaartjesknipper keek bedenkelijk: ‘De bestemming is doorgestreept. Hoe zit dat precies?’

‘Weet u dat niet?’ waagde de Kever. ‘Doorgestreepte bestemmingen zijn een gunst van de Rode Koningin. U werkt toch voor haar?’

De Kaartjesknipper keek hem heel boos aan, dus zweeg de Kever maar.

‘Vrije bestemming, Herr Schaffner,’ legde de Geit uit. ‘Ze kan heen gaan waar ze wil. Zelfs naar huis!’

Dat wist Alice helemaal niet. Nu was het zeker belangrijk dat ze niet de gevangenis in moest. Een avontuur of naar huis toe, ze wilde wel zelf de keuze hebben. ‘Ik doe alles, werkelijk alles om niet opgesloten te worden.’

Daar werd iedereen stil van.

‘Vraiment tout?’ vroeg de Kaartjesknipper, met ontzag in zijn stem.

‘Jajajaja!’ zei Alice vlug.

‘Eh ben, kijk eens naar buiten dan.’

Alice keek langs de Kaartjesknipper heen en zag hoe de Bandersnatch nog steeds met de trein mee racete.

‘Ma femme,’ verklaarde hij, ‘elle est très jalouse. Telkens als ik de trein op moet, volgt ze me. Volgens mij is ze helemaal niet blij dat ik nu met u praat.’

Alice liep richting het raam en keek naar de Bandersnatch. Het beest spuwde vuur naar haar. Was Alice van de regen in de drup terechtgekomen? Gelukkig bevond het dier zich wat te ver om schade aan te richten.

‘Wat stelt u voor?’ vroeg de Man in het Wit zakelijk.

‘Une séparation,’ was het al even droge antwoord.

‘Als wij Alice helpen om dit voor u te doen, laat u ons dan allemaal vrij, Herr Schaffner? Ik heb namelijk eine Lösung.’ De Geit ontblootte zijn gele tanden; hij leek zegezekeer. Wel mooi, vond Alice, dat hij zich als graaf toch dienstbaar toonde.

De Kaartjesknipper haalde zijn schouders op en hield het op: 'Allez-y.'

Meteen kwam de Geit in actie. Hij pakte het oertijdwekkertje van de koffer en overhandigde het aan Alice. 'Öffnen Sie das Fenster en werpt u de wekker naar de Bandersnatch.'

Dat niemand daar eerder op was gekomen! Dat kwam ervan als mensen je zo streng aanspraken. Je verloor elke vorm van vindingsrijkheid. De graaf leek er als enige weinig last van te hebben. De adel was niet alleen blauw, maar ook koelbloedig. Alice was flink onder de indruk. Ze draaide het raampje open en riep: 'Uw man draagt het mooiste kostuum dat ik ooit gezien heb!' Jokken was niet netjes, maar nu moest het wel.

De Bandersnatch veranderde van richting en stormde recht op de trein af.

'Gooi de wekker,' zei de Kever.

Hop, daar ging het klokje de lucht in. De Bandersnatch rook waarschijnlijk onraad, want ze probeerde het wekkertje te ontwijken. Ze was echter al te dicht bij de trein. Het klokje landde precies op haar muil.

Er gebeurde niets.

'Quoi?'

'Was?'

'Wat?'

'Hoe?'

'He!'

Na dit rondje verbazing toonde de Geit zich opnieuw van zijn beste kant. Terwijl de Bandersnatch met haar poten de coupé openreet, beval hij: 'Wind de wekkertjes op, vijftien seconden lang. Ze zullen tegelijk afgaan en met wat geluk gaat ook het oertijdklokje af. Het is een set van vier, dat zie je zo.'

Het geluid van scheurend staal maakte verder gepraat onmogelijk. Alice zag hoe de Bandersnatch haar muil naar binnen wrong. Het oertijdwekkertje balanceerde nog steeds precair tussen de platte neusgaten van het enorme beest. Iedereen draaide en telde, tussen het beven en schudden in. Een glibberige dieprode gevorkte tong gleed naar binnen en greep de Kaartjesknipper.

‘Non, ma chère!’ wist hij nog net uit te brengen, voordat hij het bewustzijn verloor.

‘Vier, drie, twee, één, nul!’

De wekkertjes gingen stuk voor stuk af. Als bij toverslag verdwenen de Bandersnatch en haar echtgenoot een zwart gat in, dat zich opende boven de trein.

‘Ik hoop dat ze soep lusten,’ hervond de Man in het Wit als eerste zijn cool, ‘want ze gaan de oersoep in.’

De Geit vond het een bovenste beste Witz en sloeg zich op de dijen. ‘Wat een dag, wat een dag. Als we nu eens met zijn allen naar Engeland gingen? We hoeven enkel de wijzers van mijn klokje te volgen. Bovendien, in de naam Engeland zit een L. Was jullie dat al opgevallen?’

Alice kende niet zoveel van aardrijkskunde, maar daarnet had de graaf al gelijk gehad, dus kon ze hem ook nu wel vertrouwen. Ze gaf hem een high five, want zo deden Angelsaksen dat als ze een verbond bezegelden.

‘Wel graaf, ik heb gehoord dat er een schrijnend gebrek aan klokjes is in Engeland,’ zei de Kever vrolijk.

Iedereen keek naar de Man in het Wit. ‘Al goed, ik ga wel mee, als ik maar niet te veel moet neerzitten. O, daar is mijn ticket!’ Het piepte boven de rand van zijn sok uit.

Aan de volgende halte stapte het gezelschap uit. Ze keken de half opengereten trein na. ‘Wonderlanders laten zich niet vlug uit het lood slaan,’ stelde Alice vast. ‘Daar neem ik een voorbeeld aan.’

‘That’s the spirit!’ sloot de Kever alweer een ongelofelijk avontuur van Alice af.

Ruben De Baerdemaeker

Haiku

Ze droomt in de zon
Sinds de negentiende eeuw
Vandaag danst ze weer

Mike Jansen

Van de zee, gedroomd

Mijn eerste dag op het strand was er een vol verwondering. Ik liep doelloos langs de waterrand. Een stukje het binnenland inlopen toonde me enkel meer zwarte kiezel en zand, een kleurloze vlakte als een diep gat van vergetelheid. Het nodigde niet uit tot verder onderzoeken. Ik was snel terug bij de zee.

Verborgen achter een groen wolkendek scheen een blauwe zon die af en toe de citroengele zee verlichtte. Er was nacht. Er was dag. Golfjes verschoven af en toe zwarte kiezeltjes op het eindeloze strand waar ik twee dagen geleden wakker werd. Ik herinnerde me vaag iets van een circus en clowns.

Steen-tjes in het water gooien was een tijd mijn enige bezigheid, tot een draaikolk ontstond waaruit een felpaars oog met rode pupil en een krans van lichtblauwe tentakels met hongerige monden aan de uiteinden tevoorschijn kwam. *Waar ben je in Godsnaam beland, Joep?* Ik observeerde het ding vanachter de zwarte rots, waarachter ik me verborgen had zodra de draaikolk begon te ontstaan. Minutenlang schoten de tentakels door het water en namen happen uit het strand. Daarna gooide ik geen steentjes meer.

De rest van de dag staarde ik naar het spel van zacht voorbij vliedende wolkenpartijen, die af en toe onderbroken werden door uitzicht op een violet firmament, waar ik maantjes of kleine planeten dacht te zien. Meestal waren de onderbrekingen te kort om zeker te zijn van wat er daarbuiten was.

Mijn eerste luchtspiegeling nam de vorm aan van een jonge man die me ergens deed denken aan mijn eerste cerebrale minnaar. Hij liep als een naakte halfgod vlak boven het water en waar zijn tenen golfjes raakten, ontsproten weelderige wingerds, die hun parelmoeren bladeren alle richtingen opzweepten. Met hese stem fluisterde ik: 'Paul?' Ik kwam half overeind, maar voor ik stond vervaagde het beeld en zonken de wingerds weg onder het oppervlak. Ik ging weer zitten, alleen met mijn herinneringen, zoet en bitter, en gedachten aan

vroeger tijden, mijn hoofd in mijn handen, zoals de dag dat ik zijn vroegtijdig heengaan vernam.

De zon ging onder, de duisternis was een tijdlang volkomen. De zee straalde een eigen licht uit, ziekelijk groengeel, tot het wolkendek uiteenschoof en maanlicht in verschillende tinten door de gaten brak. De magie begon langzaam, een sprankeling hier, een duimgrote trappende eenhoorn daar, allengs minder transparant tot beelden en taferelen bijna tastbaar leken.

Geobsedeerd staarde ik naar een vrouw die zichzelf een uur lang in een spiegel bekeek. Haar lippen vormden cijfers. Haar vingers volgden de lijnen op haar gezicht en ik besepte dat ze haar rimpels telde. Ik zag een jongeman die voetbalde met andere jongemannen die zijn exacte evenbeeld waren. De bal was een hoofd, een verouderde versie van de jongemannen. Een oude man in een rolstoel omgeven door achter- en voorwerken, de gezichten van de mensen om hem heen onbereikbaar ver en niemand die normaal tegen hem praatte. Een vrouw voer op een boomstam voorbij, gevolgd door een hitsige gorilla. Stoere bolides scheurden over het water en wierpen wolken mist achter zich op. Een regenboogalbatros strekte vleugels tot de denkbeeldige einder en knipoogde erudiet.

Ik maakte een heuveltje van zand waarop ik mijn hoofd liet rusten terwijl ik naar de talloze variaties en schakeringen bleef kijken die boven de zee ontstonden. Ik wist niet wat het veroorzaakte, of wat het betekende, of het gevaarlijk was of niet. Het intrigeerde me, raakte me, alsof ik herinneringen van mezelf en van anderen voorbij zag komen. Het vermoeide me ook. Mijn laatste gedachte was dat ik wel eens wilde weten waar ik was en waarom ik hier was.

Ik werd de volgende dag wakker door een vrolijk hoem-papamuziekje dat ergens ver weg klonk. Ik had geen honger, geen dorst en ik voelde me uitgeslapen. De zee was rustig, geen beelden die boven het water zweefden.

Ik stond op en keek om me heen. De muziek klonk nog steeds ver weg, maar ik kon wel de richting bepalen. Op mijn gemak liep ik die kant op door het zwarte zand. Ik waagde me verder het binnenland in tot ik daadwerkelijk wat lage

heuveltjes tegenkwam. Achter een van die heuvels stond de circustent versierd met rode en zwarte kaartsymbolen, harten, ruiten, klaveren en schoppen. Een kar met daarop een stoomorgel produceerde de deuntjes die ik van verre hoorde. De opening van de tent was in schaduwen gehuld. Af en toe dacht ik bewegingen te zien. Ik aarzelde of ik naar binnen moest gaan.

‘Moeite met het pad?’ De stem kwam van een hoge hoed die op een rots iets verderop lag.

‘Wie is daar?’ vroeg ik. Voor mijn ogen steeg de hoed op en zodra hij ruim een meter boven de rots zweefde ontvouwde een azuurblauw met bruin gestreepte Kat zich.

‘Aangenaam,’ zei het dier. ‘Ik wijs nog wel eens de weg.’

‘Dit is niet de realiteit, toch?’ zei ik.

De Kat krulde zijn snorharen tot kleine puntjes. ‘Hoe kom je daar nu bij?’ Zijn grijns was breed en grimmig.

‘Ik herinner me een huis, iemand die ik echtgenoot noem, een kantoorbaan, huisdieren.’ Ik keek naar de Kat. ‘Een gestreepte kat en een Jack Russel.’

‘Liberace en King,’ zei de Kat, die zich van de rots liet glijden. Met zijn hoed op kwam hij tot iets voorbij mijn middel. ‘Liberace mag ik wel.’

‘Waarom dit circus?’

‘Goeie vraag. Clowns, denk ik.’

Ik slikte ongemakkelijk. ‘Wat is er met clowns?’

‘Clowns weten waar je bent. Ze houden je in de gaten. Dat was toch een van je vragen vannacht?’

‘En waarom weten ze dan waar ik ben?’

‘Omdat ze in je nachtmerries zitten.’ De Kat vouwde zijn poten voor zijn borst. ‘Logisch toch?’

‘Die logica ontgaat me,’ zei ik.

‘Ze zijn binnen. Praat met ze, dan weet je waar je bent,’ zei de Kat. Hij boog diep en vervaagde vervolgens. De hoed viel op de grond.

Ik haalde diep adem en duwde de zware voorhang van de tent opzij. Binnen was het schemerig, enkel de piste werd verlicht door het groenige licht vanboven. Ik liep naar het midden en keek om me heen. Het was doodstil. Kleine stofdeeltjes

zweefden voorbij. Er hing een geur van verse aarde, als een pas gegraven graf.

Het masker verscheen zomaar uit het niets aan de rand van de piste, half in de schaduwen. Het was van klei en stelde een clownsgezicht voor.

‘Weet jij waar ik ben?’ zei ik.

Het masker schudde zachtjes heen en weer. Handen verschenen die het gezicht vervormden en het een angstige uitdrukking gaven.

‘Ja, het voelt af en toe als een nachtmerrie,’ beaamde ik. ‘Aan jou heb ik dus ook niets.’

Ik verwachtte van alles, maar geen hoge meisjesstem. ‘Kan ik er iets aan doen dat deze plek geen plaats heeft?’

Ik knipperde met mijn ogen. ‘Hoe bedoel je dat?’

Weer veranderden de handen het gezicht in hoog tempo in een vogelbek met kleine kraalogen. ‘Zoals de kraai vliegt, zijn het strand en de zee beide oneindig.’

‘Onmogelijk,’ zei ik. ‘Er is dag en nacht, dus deze wereld draait om zijn as.’

‘Tsk, tsk. Waar zie jij een horizon?’

Ik zweeg. Ik kon inderdaad heel ver over de zee uitkijken, zo ver dat het gele oppervlak heel in de verte wazig werd. ‘Die is er niet.’

‘Al die details leiden dan ook maar af,’ ging de hoge meisjesstem verder. ‘Let op de zee en hoed je voor de stormen.’

‘Weet jij waarom ik hier ben?’

Het kleimasker vervormde tot een demonenkop met ver-
vaarlijke slag tanden. Met een donkere, rauwe stem zei de clown: ‘Weet je nog dat je vader je meenam naar het circus, toen je acht was?’

Ik deed voorzichtig een stapje achteruit. ‘Ja, dat weet ik nog wel.’

De clown kwam naar voren, de lichtcirkel in. Zijn handen waren lange klauwen en benige punten staken door zijn veelkleurige jasje. ‘Je bent nog nooit zo geschrokken.’

Ik voelde mijn hart sneller beginnen te kloppen en kreeg een wee gevoel in mijn buik. ‘Ik heb maanden nachtmerries gehad.’

‘Maanden waarin ik je zoete bloed dronk uit talloze sneden over je lijf.’ De clown schudde zijn hoofd en donkerrode straal-tjes liepen langs zijn slagstanden en drupten op zijn clownspak.

Iets vanbinnen knapte. Ik schreeuwde zo hard ik kon, draaide me om en rende de circustent uit, weg, terug naar het strand. Zijn gemene lach hoorde ik nog lang achter me. Zodra ik dacht ver genoeg te zijn, draaide ik me om. De circustent was vervaagd en de clown was nergens meer te bekennen.

Wat is deze plek die geen plaats heeft? vroeg ik me af.

‘Velen hebben zich die vraag gesteld,’ klonk de stem van de Kat boven me.

Ik keek op en zag de hoge hoed waarin twee kattenogen hingen die me aanstaarden. ‘Hebben ze ook antwoord gekregen?’

‘Als ze de juiste vraag stelden wel. Maar wat is de juiste vraag?’ Er klonk meerstemmig gegriinnik uit de hoed.

‘Die zul jij me wel niet vertellen.’ Ik zuchtte en ging aan de rand van de zee zitten. ‘Ik heb geen zin in spelletjes.’

‘Raar,’ zei de Kat. ‘Je hoofd blijkbaar wel. Is een vraag wel nodig? Kijk maar.’

Boven de zee verscheen Paul weer, zijn hautaine blik onmiskenbaar, vol ongenoegen over weer een talentloze minkukel die zijn creaties niet kon waarderen. Aan zijn voeten lagen talloze manuscripten geharpoeneerd door bloedbevlekte stalen ganzenveren.

Ik herkende het tafereel. ‘Dromen en nachtmerries, dat is het antwoord,’ zei ik.

‘Welkom bij de Droomzee.’ De hoed verdween. Een wolkje bleef achter dat snel vervloog.

Met dat besef begon ook de voorstelling boven zee weer. Veel mooie beelden, dromen, besepte ik. Kinderen spelen met eindeloze legodozen. Een vrolijk gezin doet een roadtrip door een adembenemend berglandschap. Een oudere man droomt over de tijd toen zijn vrouw nog leefde en ze samen wekelijks naar de opera gingen. Nachtmerries zijn er ook. Een vrouw die haar kinderen zoekt, hun lachen hoort, maar ze niet in haar huis kan vinden. Een meisje lacht vrolijk terwijl ze haar bewusteloze stiefvader keer op keer met een scherp mes in zijn geslacht steekt. Een man zwemt in zee, maar kan ineens zijn

armen niet meer bewegen. Wanhopig trappelt hij, tot hij moe wordt en het water zich boven hem sluit.

Het laatste beeld maakte diepe indruk op me, ik wist niet waarom.

In de verte zag ik donkere wolken samentrekken. De wind stak op en het zachte briesje werd ferm. Wit weerlicht vorkte van de zee omhoog en weer terug en in de duisternis weerkaatsten de flitsen tegen een gestalte, gehuld in nevelen, die tot aan de hemel reikte. Een rilling liep over mijn rug.

Dat niet! Langzaam liep ik achteruit terwijl de windkracht toenam tot een storm om me heen raasde. De zee was onstuimig, nachtmerries struikelden over elkaar, vloeiden in elkaar over.

Herinneringen aan boeken ooit gelezen in het donker van mijn kamer, met een zaklamp onder de dekens, kwamen bovendrijven. Verhalen over duistere entiteiten, gruwelijke horrors, die mijn nachtrust bevolkten en me angst voor het donker leerden.

Het is maar een droom! Wat doe ik hier dan? Ik liep een stuk het binnenland in. Kleine deeltjes werden opgezwiept door de wind en zandstraalden mijn nek en gezicht. Ik vond een groepje rotsen waar ik me tussen verschanste.

Mijn uitzicht werd geblokkeerd door de niet aflatende zandhagel die over het land werd geblazen. In de duistere kolkingen dacht ik af en toe de gruwelijke vormen van monsters met veel tanden en klauwen te zien. Ik sloeg mijn armen om mijn knieën en probeerde me zo klein mogelijk te maken.

Verman je, Joep, als het maar een droom is, dan kun je hem de baas worden. Ik dacht aan droomvangers en dromendieven en probeerde me voor te stellen hoe ik deze niet-plaats kon beïnvloeden.

Ineens beseftte ik dat ik onbewust vragen gesteld had en dat die beantwoord waren, hoe cryptisch ook. Ik moest mezelf onder controle krijgen, mijn onderbewuste sturen, mijn vragen beantwoord krijgen.

Als dit een droom is, of een land van dromen, hoe ben ik hier dan gekomen? Slaap ik nog in de echte wereld? Of lig ik in coma of zo?

De wind ging liggen. De donkere wolken dreven uit elkaar

en maanlicht speelde over de vlakke. Ik kroop uit mijn schuilplaats tussen de rotsen en wandelde terug naar zee. De lucht rook fris.

Boven de zee zag ik een bekend tafereel, mijn eigen huiskamer. Bezorgde mensen, mijn echtgenoot, mijn ouders, bij een bed in de woonkamer waarop een magere figuur lag. Mijn echtgenoot goot slokjes sap uit een flesje in mijn open mond en masseerde daarna mijn adamsappel tot mijn lijf automatisch slikte. Ik herkende mijn gezicht, maar mijn lijf was uitgeteerd. *Hoelang ben ik hier echt? Er is al een bed thuis geregeld, ik lig niet in een ziekenhuis en Marco en mijn ouders zijn bij me. Ik moet terug, hoe dan ook. Ik sterf langzaam!*

De voetstappen in het zand achter me klonken zwaar en hol. Ik wist wie daar kwam: ik had aan de Dood gedacht.

‘Het is mooi geweest, Joep, ik kom je halen.’

Ik slikte, keek om, zag de clichéfiguur van de Dood in zwarte gewaden om een oud skelet, een zeis in zijn rechterhand. Zijn linkerhand strekte zich naar me uit.

Ik deinsde terug, raakte met mijn hielen de branding. *Ik ben hier niet klaar voor.* De Dood kwam op me af en ik struikelde achteruit de zee in. Ik voelde angst voor de diepte die ik vermoedde, verdrinken, aangevallen worden door ongeziene monsters, maar het zekere sterven dat de dood beloofde was zo mogelijk nog angstwekkender.

‘Doe niet zo raar,’ zei de Dood. Hij, het, bleef aan de watterrand staan terwijl golfjes zachtjes rond zijn benige voeten kabbelden. ‘Als je niet klaar voor me bent, erken dat dan. Je verbergt je hier, aan de oevers van de nacht.’

‘Wat doe ik hier? Hoe kom ik hier weg?’

‘De Dromenzee is een rare plek,’ zei de Dood. ‘Overal en nergens. Onstuimig soms, spiegelglad op andere momenten, een poel van reflectie en een pleisterplaats voor de ziel. Het is verleidelijk hier te dralen. Wie hier komt denkt nog zelden aan zijn lichaam ...’

‘Het beeld dat ik zag? In een bed in de woonkamer?’

De Dood strekte zijn linkerhand weer naar me uit, liefdevol bijna. ‘Zo dichtbij ...’

Ik draaide me om en begon te zwemmen, steeds verder.

‘Je zult je angsten toch een keer moeten overwinnen, Joep,’ riep de Dood me nog na. Af en toe keek ik om en dan zag ik hem staan, leunend op zijn zeis, zijn holle ogen strak op me gericht. Hongerig. Ik hield het lang vol, maar uiteindelijk was mijn kracht op, mijn armen wilden niet meer en het water sloot zich boven me.

Iets zachts onder mijn hand, trillen, geluid. *Ben ik dood?* Langzaam opende ik mijn ogen. De wereld was anders. Ik voelde me verdwaald, gedesoriënteerd, tot ik een bekend gezicht in mijn blikveld zag verschijnen: mijn echtgenoot.

‘Ben je wakker, Joep?’ Hij zag er bezorgd uit.

Ik denk dat ik glimlachte, want zijn gezicht klaarde meteen op. Hij draaide zijn hoofd weg. ‘Pa, ma, hij is wakker! Bel de arts!’

Vanonder mijn hand verscheen een gestreepte kattenkop. ‘Liberace.’ Mijn stem was een zwakke fluistering, heel anders dan ik van mezelf gewend was. Liberace leek blij met mijn ontwaken.

Mijn vader en moeder kwamen de kamer in. Het was onze woonkamer. Ik lag in het bed dat ik eerder gezien had. *Was dat mijn droom? Of van mijn echtgenoot?*

‘Joep, je bent er weer, Goddank.’ Mijn moeder sloeg haar armen om mijn nek en huilde ongegeneerd.

Mijn vader klopte op mijn knie, een zeldzaam vertoon van affectie. ‘Ik heb dokter Jansen al gebeld, hij is onderweg.’

‘Hoelang?’ Mijn stem brak voor ik mijn vraag kon stellen. Het was genoeg.

‘Achtenzestig dagen,’ zei mijn echtgenoot. ‘De afgelopen weken lag je hier. Onverklaarbaar coma. Vanaf de nacht nadat we naar het circus waren geweest. Het was heel zwaar voor ons. We hebben je om beurten gemasseerd, gevoed en verschoond.’

Het circus. De clowns. Ik slikte moeizaam toen de herinneringen terugkwamen. Toch wist ik te glimlachen. ‘Ik ben er weer.’

‘Kunnen we iets voor je doen?’

‘Ja. Ik heb honger.’

‘Dat is een goed teken,’ zei mijn moeder. Ze stootte mijn vader aan. ‘Maak eens een sapje voor je zoon.’

Mijn echtgenoot legde zijn hand op de mijne, die weer op Liberace rustte. ‘Blijf je bij me?’

‘Altijd,’ zei ik. ‘Het was gewoon een boze droom.’

Hij glimlachte dankbaar en kneep in mijn hand.

Denk ik.

1

Toen de koperen trekbel voor de derde keer luidde, liep Alice Hargreaves, née Liddell, zelf de trap af. Het was natuurlijk niet zoals het hoorde, maar ze was eigenlijk wel nieuwsgierig naar de bezoeker. Per slot van rekening was zij de gastvrouw. Al met al verwachtte ze er niet veel van: de meeste van Reginalds vrienden waren droog als haverkoeken en ze binnenlaten als ze alleen thuis zat, was ongepast.

De heer was zeker twee koppen groter dan Alice en bijna even breed. Haar man zou het over een *embonpoint* hebben en niet over een buik zo rond als een ton boven wat je enkel spillebeentjes kon noemen. *Een regelrechte Humpty Dumpty*, ging het door haar heen en ze voelde een grijns aan haar mondhoecken trekken.

‘Het spijt me, meneer,’ zei ze, ‘mijn man is niet thuis, terwijl de huishoudster met griep op bed ligt.’

De man lichtte zijn hoed en reikte haar zijn visitekaartje aan.

Het kaartje was goudomrand en de letters waren bijna onleesbaar door de ornamentale krullen.

Ik wed dat dat ook de bedoeling is. Het gaat om indruk maken en het is mooi meegenomen dat de ontvanger moet raden wie hij eigenlijk is.

‘Mijn naam is Mycroft,’ verklaarde de bezoeker. ‘Mycroft Holmes om precies te zijn. Ik kom van Whitehall.’

Whitehall. De regering. Wat heeft mijn echtgenoot in vredesnaam uitgehaald?

‘Kunt u een boodschap achterlaten? Wachten heeft weinig zin. Ik verwacht hem op zijn vroegst overmorgen.’

‘Eigenlijk kwam ik voor u, mevrouw Hargreaves. We hebben een gemeenschappelijke kennis: Charles Dodgson.’

‘Ik heb hem in jaren niet meer gezien. Mijn familie en hij zijn niet echt meer bevriend.’

‘Dat werd mij inderdaad verteld. Ik sprak hem onlangs op de Diogenes Club en hij was redelijk beschonken. Hij plofte naast mij neer op de bank, dichterbij dan me lief was. Alleen al omdat de bank reeds vervaarlijk kraakte onder mijn niet on-aanzienlijke gewicht.’

‘Ik moet je iets bekennen, mijn beste Mycroft,’ stotterde hij. ‘Al die verhalen, Wonderland en de toverspiegel, ik vertelde ze nooit aan mijn lieve Alice. Zij vertelde ze aan *mij*. Elk woord. Het theepartijtje, het Konijn met zijn horloge. Ik zag de spiegel.’ Hij stak een hand op. ‘Wacht. Laat mij je iets tonen.’ Charles woelde in zijn zakken rond en gaf mij een beduimelde foto. Een jong meisje stond op een cricketveld, met een flamingo als stick en een stel stijf opgerolde egels als ballen. Soldaten vormden met gespreide benen de poortjes. ‘Ik ben fotograaf. Na lang aandringen nam ze mij een keer door de spiegel mee en ik moest zweren dat ik de resultaten aan niemand anders zou laten zien.’

Mycroft reikte haar een vergeelde foto aan.

‘Ik rolde hem, mevrouw Hargreaves. Bewijsstukken zijn essentieel.’

Alice zag zichzelf weer staan op het croquetveld, zo onmogelijk jong en naïef.

‘Het is geen trucage,’ zei Mycroft. ‘Er zijn methoden om dat uit te sluiten.’

‘Opgezette flamingo’s?’ probeerde Alice nog, al wist ze dat het geen zin had. Mycroft leek haar een bijzonder intelligent man, ondanks zijn halfgesloten oogleden en zijn hangwangen.

‘Kom binnen,’ zuchtte ze. ‘Vertel mij precies wat Whitehall van mij wil.’

De spiegel domineerde de visitkamer en viel onmogelijk te missen.

‘Dat is de spiegel?’ vroeg Mycroft.

‘Ja, en ik heb er niets meer aan. Zeven keer gaf hij mij toegang tot Wonderland en de achtste keer stootte ik alleen mijn

neus.' Ze voelde de tranen in haar ogen springen en balde haar vuisten. 'Ik was ineens een gewoon meisje. Geen tovenares meer.' Haar schouders zakten omlaag. 'Ik zou er alles voor overhebben om terug te kunnen keren! Hoe gevaarlijk het ook was met die moordzuchtige Koningin en de Boojum.' Ze wierp een woedende blik op de spiegel. 'Ik zou hem aan scherven moeten slaan! Met een mokerhamer.'

'Misschien werd je domweg te oud om in sprookjes te geloven,' zei Mycroft. 'Zaken als poltergeesten en geesten zien, dat schijnt ook aan leeftijd gebonden te zijn.' Hij klakte met zijn tong. 'Te oud valt te verhelpen. Ergens diep in je zit de Alice nog die spiegels kan bezweren. Heb je van mesmerisme gehoord? De pers noemt het ook wel "hypnose".'

Alice knikte. 'Zo'n figuur laat je koeren als een duif of laat je op je handen lopen.'

'Dat is meer een theatertruc. Een mesmerist kan ook lang vergeten herinneringen ophalen. Je laten geloven dat je heel iemand anders bent.'

'Zoals een tienjarige Alice? Jij bent uiteraard een bedreven hypnotiseur?'

'Het helpt wanneer het van vitaal belang is dat de House of Lords een bepaalde wet goedkeurt.'

Alice vouwde haar armen over elkaar, hief haar kin op en ineens voelde ze zich even sceptisch en koppig als dat kleine meisje.

'Vertel mij wat Whitehall met Wonderland wil. Nee, wat *jij* met Wonderland wil.'

'Heb je Engeland lief?' vroeg Mycroft. 'Ons machtige rijk waar de zon nooit ondergaat? Onze monarch?'

'Natuurlijk!'

Ze voelde een steek van woede dat deze man aan haar patriottisme durfde te twijfelen.

'Ons hele rijk is wankeler dan de meeste mensen vermoeden,' zei Mycroft. 'Een kaartenhuis dat elk moment omlaag kan tuimelen. Overal loeren vijanden en ons leger en onze wapens zijn treurig achterhaald. Amerika kan ons elk moment voorbijstreven en India gist en rommelt, als een vulkaan

die elk moment kan uitbarsten. Nee, wij hebben nieuwe uitdagingen nodig, nieuwe landen om te ontdekken.’ Hij fronste. ‘Heb je enig idee hoe groot Wonderland is?’

‘Ik vroeg het de Rode Koningin eens en ze zei: “Zo wijd als ik het wil en nog duizend mijl meer.”

‘Dat moeten we dan maar aan de cartografen en ontdekkingsreizigers overlaten. Jij kent Wonderland en het is een immens arsenaal voor wie met de juiste blik kijkt. Neem dat flesje met “Drink mij” dat onze verspieters klein als muizen kan maken om de plannen van al onze vijanden af te luisteren. Of hun machtigste kanonnen en slagschepen te saboteren. En dan de cake die jou liet groeien. Onze soldaten zullen als giganten over het land schrijden!’

Alice zag het zo helder voor zich! Een Engeland met nieuw elan en een rijk dat wijd genoeg was om zelfs de allerarmsten hun eigen moestuin te geven.

‘De vorpalzwaarden,’ zei ze. ‘Ik zag een hele haag in de moestuin van de Rode Koningin groeien.’ Ze knikte. ‘De tuinman demonstreerde er eentje. Met één slag hakte hij een eik om. De beer die in de top woonde, stelde dat niet bijster op prijs en schold hem uit voor rotte vis.’

‘Kijk, dat bedoel ik nu. Je hebt de heldere blik van een Walkure. Ja, een zwaard dat de dikste safedeur kan openpellen als een sinaasappel. Zich een weg kan hakken door de machtigste muren.’

Alice zette zich op een stoel neer. ‘Wat moet ik doen? Mijn ogen sluiten?’

‘Juist niet. Wat ik nodig heb, is je volledige aandacht.’ Hij viste een horloge uit zijn vestzak en Alice barstte in een giel uit.

‘Wat is er zo grappig?’ vroeg Mycroft. Hij klonk een beetje geërgerd. Niet dat zoiets Alice deerde: er waren wel meer mannen die te serieus waren om te begrijpen hoe raar en grappig de wereld eigenlijk was.

‘Je horloge. Het Witte Konijn had er precies zo eentje!’

‘Dat kan alleen maar gunstig zijn.’

Terwijl Alice naar het heen en weer zwaaiende horloge keek, herinnerde zij zich ineens waar ze de naam Mycroft eerder was tegengekomen. Die speurder uit het *Strand Magazine* had Mycroft de enige man genoemd die hij als intelligenter dan zichzelf beschouwde: 'Mycroft werkt voor de regering en je kunt wel zeggen dat hij zo nu en dan de regering is.'

Reginald vond het *Strand Magazine* lezen pure tijdverspilling, maar blijkbaar waren niet alle vervolgv verhalen uit Arthur Conan Doyles grote duim gezogen.

Alice had een bijzonder goed geheugen. Helaas kwam er verder niets bovendien. De meeste verhalen gingen over schermutselingen met Sherlock Holmes' grootste tegenstander: professor Moriarty, die de speurder bijna liefdevol "De Napoleon van de Misdaad" gedoopt had.

Alice knipperde, fronste. Waar was ze in vredesnaam? Geen enkel detail klopte. De ramen niet, dat schilderij met die zeeslag had ze beslist nooit eerder gezien. En Dinah, haar stokoude kat, viel nergens te bekennen.

Een man zat tegenover haar en hij kwam haar in ieder geval bekend voor.

'Alice?' vroeg hij. 'Alice Liddell? Weet je nog wie ik ben?'

Ze knikte. 'Ja. Mycroft. Mycroft Holmes.'

'Je beloofde mij door de spiegel mee te nemen.' Hij opende zijn tas die vol flesjes en buisjes bleek te zitten.

Dat geval moet een sextant zijn. Ah, hij is een geleerde. Net als Meneer Dodgson, alleen goochelt die alleen maar met cijfers. Al kan hij best wel aardig dichten.

Alice stond op.

'Het is zo makkelijk als het ABC, meneer Holmes.'

'Kun je het voordoen? Langzaam? Grote mensen zijn niet bijster vlot van begrip.'

'Zoals je wilt.'

Ze stopte voor de spiegel die op de plank boven de open haard stond en fronste. Hoe ging het ook weer? Haar hoofd voelde eigenaardig traag, alsof al haar gedachten door stroop moesten waden. Ze stak een vinger op.

‘Eerst moeten we op de plank boven de haard klimmen en recht voor de spiegel staan.’ Ze bekeek Mycroft van top tot teen. ‘Lukt je dat? Je bent nogal, niet dik bedoel ik. Gewoon fors.’

‘Ik ben leniger dan ik eruitzie.’

En ja, daar stond hij al op de plank.

‘Goed,’ zei Alice. ‘Nu trek je een cirkel. Nee, een driekwart cirkel met je ... Je linkerhand. Daarna tik je eerst de bovenkant en dan de onderkant van de spiegel aan.’

‘Zo?’

‘Precies. Kijk, hij wordt al mistig en dan stap je het spiegelglashuis in.’

Ze landden op de houten vloer en in de open haard aan deze kant brandde een prachtig vuur. Alleen waren de vlammen het soort blauw dat je maar net kon zien. Ja, violet heette dat.

Mycroft was fanatiek in zijn aantekenboekje aan het schrijven en siste van ergernis toen de punt van zijn potlood afbrak.

‘Voor de spiegel staan,’ somde hij op. ‘Linkerhand. Driekwart cirkel, onder- en bovenkant.’

‘Dat is het.’

‘Kan ik terugstappen en het zelf een keer proberen?’

‘Ik zou het niet weten. Meestal gebeurt er iets waardoor ik Wonderland vanzelf verlaat.’

Ze zag hem terug in de spiegel stappen en een werveling van fonkelende mist achterlaten.

Een halve minuut later verscheen zijn hoofd weer.

‘Dat werkte perfect. Blijkbaar is het niet nodig om een tienjarig meisje te zijn. Dat scheelt een heleboel regelwerk.’

Het grootste raam keek over een immense zee uit met water zo helder dat alleen de boven het zand zwevende vissen bewezen dat het er was.

‘Heeft die zee een naam?’ vroeg Mycroft.

‘Ik heb haar zelf gemaakt, vrees ik. Het begon als een meer van tranen en is nu veel en veel groter geworden.’

‘Lastig,’ zei Mycroft. ‘Wat ik het liefst zou zien, is de moestuin van de Rode Koningin. Met die haag van vorpalzwaarden.’

‘Je wilt ze stelen?’ Ze voelde geen afkeuring. Rondnolen door Wonderland was een soort schatzoeken en wat je vond, wat niet echt iemands eigendom was, dat mocht je houden.

‘Het liefst een zaailing. Met een beetje geluk kan ik uitvogelen hoe hij groeit en hem later stekken. Je zei toch dat ze groeiden? Dat niemand ze gesmeed had?’

‘Anders hadden ze in de smidse gestaan.’ *Wat een stomme vraag!*

‘Enig idee hoe we jouw tranenzee kunnen oversteken?’

Alice haalde haar schouders op. ‘Dat wijst zich altijd vanzelf. Het enige dat hier nooit gebeurt, is dat er niks verandert.’

Een zeil verscheen aan de horizon en ze klommen haastig door het schuifraam naar buiten. Het strand bleek spierwit, een mengsel van gebroken poppenhoofdjes en pijpenkoppen.

Het zeil stond bol, hoewel er geen aasje wind stond.

Logisch, dacht Alice. *Alle wind zit in het zeil. Daarom gaat de boot ook zo hard.*

Een oude bekende zat aan het roer, de sombere Walrus uit het lied over de oesters. Dat Alice hem enkel in een lied had ontmoet, deed er niet toe: dit was Wonderland.

De Walrus stak een poot op. ‘Gegroet, Alice en Man vol Duistere Verlangens. De tuinman stuurde mij omdat de vorpalzwaarden zo goed als rijp zijn en naar een meester verlangen.’ Hij grijnsde. ‘Zeg nu zelf, wie is een betere meester dan de Man vol Duistere Verlangens?’

‘Ik mag ze meenemen?’ vroeg Mycroft. ‘Allemaal?’

Hij klonk nogal hebbertig, vond Alice, en dat *allemaal* kon niet in orde zijn. Er moesten meer helden door Wonderland zwerven, elk met zijn eigen Jabberwocky om te verslaan. Misschien was Mycroft toch minder aardig dan ze had gedacht?

Een Bandersnatch bewoog zich langs de horizon, immense kronkels vol schubben en woest roeiende zwempoten. Hij

hief zijn kop; ogen als roterende robijnen tuurden naar het bootje, dat vergeleken met hem niet meer dan een dobberend notendopje was.

‘Strooi bakken klatergoud,’ sprak het wezen met een stem als een misthoorn.

‘Ja, giet flessen ambrozijn
in de ontwoelde golven,
al wie mij poogt te verschalken.’

Hij zonk in de diepten weg en ze durfden weer adem te halen.

‘Klattergoud en ambrozijn,’ knikte Mycroft, ‘dat is handig om te weten.’

‘Wil je een Bandersnatch vangen?’ protesteerde de Walrus. ‘Weet je niet hoe *frumious* hij is? Hoe *gourish*? Niemand die op hem jaagde, keerde ooit terug.’

Mycroft leek echter niet te luisteren. Hij staarde naar de kolk waarin de Bandersnatch was ondergedoken.

‘Stel je dat monster voor als we hem getemd hebben. Met een zwaai van een staart veegt hij een hele vloot pantserscheppen weg.’ Hij knikte. ‘De meester van de Bandersnatch kan complete landen onderwerpen, elke schatting vragen die in hem opkomt.’

‘Dat klinkt meer als een zeerover,’ zei Alice. ‘Zoiets zou een eerlijke Engelsman nooit doen.’

‘Je hebt natuurlijk gelijk,’ knikte Mycroft. ‘Sorry.’

Meer dan vijf vorpalzwaarden bleek Mycroft uiteindelijk niet mee te kunnen dragen, hoewel de rest van de haag allerdroevigst weende toen ze de rijpe, naar Jabberwockybloed hunkerende zwaarden achter moesten laten.

De Walrus legde aan bij een steiger die helemaal tot het open-geschoven raam reikte. De zee moest verder gestegen zijn, want van het strand viel geen spoor meer te bekennen.

Ergens moet ik nog steeds aan het wenen zijn, ging het door Alice. Ontroostbaar. Gelukkig ben ik die Alice niet.

In Wonderland leek dat een volkomen logische redenering. Een grijns zo breed als een maansikkel stolde uit lege lucht en nam de vorm aan van de Cheshire Cat.

‘Voor je door
de spiegel stapt,
verdient het aanbeveling
er eerst
diep en aandachtig
in te kijken,
mijn niet-zo-kleine Alice.
Het spiegelbeeld
van een spiegelbeeld
zet immers alles weer recht
en toont de waarheid
als het klokhuis
van de leugen!’

‘Wat een nonsens!’ snoof Mycroft. ‘Broddelpraat. Trouwens, wie luistert er nu naar een kat?’

‘Ik,’ zei Alice. De uitspraken van de Cheshire Cat leken niet altijd begrijpelijk, ze waren toch vaak genoeg van pas gekomen als Alice zich weer eens in de nesten had gewerkt.

Toen Mycroft zich omhoog hees naar de spiegel keek Alice dus aandachtig toe.

Zijn gezicht vervormde in de reflectie en verloor prompt al zijn onderkinnen. Ook zijn buik spande zijn overjas niet langer op als een ballon. Hij leek eerder mager als een vogelverschrikker en zijn zwarte snor was spoorloos verdwenen. Dit had een professor in de wiskunde kunnen zijn, gortdroog en op geen enkele manier gevaarlijk. Tot je zijn ogen zag, die zwart als van een zigeuner waren, en fonkelden van pure intelligentie. Hij trok een sardonische wenkbrauw op en verdween in de spiegel.

Wie ze ook de sleutel tot Wonderland gegeven had, het was Mycroft beslist niet. Dat was de reden echter niet dat Alice als verstaand in de spiegel staarde: ze was in een klap een oude vrouw geworden, afgrijselijk oud, minstens dertig...

Mycrofts brein was een immense kaartenbak, met miljoenen gerubriceerde feiten. Net als bij zijn befaamdere broer in 221B Baker Street lag verveling altijd op de loer. Gelukkig bleef het Britse Rijk een puzzel die nooit helemaal op te lossen viel en zich dagelijks vernieuwde met hoogst interessante calamiteiten. In feite was het een bizar wankel constructie, opgetrokken uit doorbuigende spanten en rottende dekzeilen, die bovendien op een fundament van drijfzand rustte. Zonder Mycrofts inspanningen was het Rijk twintig jaar eerder al ingestort.

Hij bekeek de brief die zijn secretaris op zijn bureau had gelegd, dwars over het rapport over Transvaal en de spanningen met de inheemse Boeren.

‘Een vrouw? En mijn broer vindt dat ik haar moet aanhoren?’ Hij tuitte zijn lippen. ‘Alice Hargreaves? Moet mij dat iets zeggen?’

Rubenstein knikte. ‘Haar meisjesnaam was Alice Liddell.’

Mycrofts blik verhelderde en hij ging rechtop zitten. ‘Een niet onaardig werkje. Prachtige puzzels. Driedubbele bodems en heerlijk schandalige roddels over mijn collega’s. Al zal niet meer dan een procent van de lezers ze opmerken.’

‘Die Alice, ja, en ze lijkt mij behoorlijk fel. Zo makkelijk is het niet om tot hier door te dringen.’

‘Laat haar binnen. Als mijn broer haar onder mijn aandacht brengt, moet ze op zijn minst interessant zijn.’

Alice schreed binnen en gunde hem niet meer dan een hoofdknikje.

‘Iemand bezocht mij en stelde zich voor als Mycroft Holmes.’ Ze keek hem recht aan en Mycroft begreep dat het geen brutaliteit was maar een bijna klinische inspectie, de manier waarop een zoöloog het preparaat van een nog onbekende kikker bestudeert.

‘Zijn ogen hadden precies dezelfde kleur en elke rimpel was identiek. Hij liep als een zwaarlijvige man, hoewel zijn buik

waarschijnlijk een stevig kussen was.'

'Zijn wangen en onderkinnen?' vroeg Mycroft. 'Lilden ze?'

'Nu ik eraan terugdenk, beslist.'

'De buik was waarschijnlijk een zak met gel, mevrouw Hargreaves. Dat komt redelijk in de buurt van vet. Qua consistentie en gewicht.'

'U gelooft me. Prima. Nu wil ik eerst een demonstratie geven.' Ze viste een flesje met een glazen stopper uit haar tas en legde het samen met een plak lelijk verdroogde cake op zijn vloeiblad. Vervolgens nam ze een ferme slok van het flesje.

Mycroft zag dat er woorden in het glas geëtst waren in een ornamentaal schrift: DRINK MIJ. Toen hij zijn ogen weer op haar richtte, keek hij neer op haar kruin. Anderen mochten aan hun verstand twijfelen bij het zien van het onmogelijke, Mycroft niet.

'Het was dus waar, het krimpdrankje.'

Alice was intussen niet groter dan een relmuis en ze wees omhoog.

'Och, natuurlijk.' Hij legde de cake aan de voeten van het dwergmeisje neer.

Alice zette zich in de bezoekersstoel en was zeker een kop groter dan eerst.

Het is waarschijnlijk moeilijk om het effect precies te neutraliseren.

'Goed, mevrouw Hargreaves. Ter zake. Wat is er waar van beide boeken?'

'Eigenlijk alles. Al heeft meneer Dodgson nogal wat wegge laten.' Ze stopte de overgebleven cake en het flesje terug in het tasje en Mycroft voelde zijn vingers jeuken. Hij zou beide zaken wat graag onder een microscoop leggen, de vloeistof met een dozijn reagentia testen. *Later. Dit is nog maar het begin.*

'U weet wie het was? De smiecht die zich als uzelf voordeed?'

'O, dat was meteen duidelijk. Mijn broer mag een niet onverdienstelijk grimeur zijn; hij is een amateurje vergeleken

bij de echte meester. Professor Moriarty is onovertroffen op dit gebied.'

'De Napoleon van de Misdaad,' echode Alice Mycrofts broer. 'Hij vertrok met een dozijn krimplessen en een homp groeicake door de spiegel. Plus vijf vorpalswaarden.' Ze spreidde haar handen. 'God weet hoe vaak hij intussen terug is gegaan om Wonderland te plunderen.'

'De spiegel?'

'Die heb ik meteen verstopt op een plaats die hij onmogelijk kan raden. Ik vrees alleen dat elke spiegel kan werken als je het ritueel kent en in Wonderland gelooft. Ik probeerde het in de spiegel op mijn toilet en kon mijn hand zo door het glas steken.'

Mycroft rees uit zijn zetel, majestueus als een noordkaper die zich uit de golven verheft. 'Sommige zaken kan een mens beter niet uitstellen. Breng ons naar uw spiegel, mevrouw Hargreaves.' Hij draaide zich naar zijn secretaris. 'Rubenstein. Regel meteen een peloton, ja, huzaren lijken mij het beste. Ik betwijfel of vuurwapens in Wonderland afgaan. Paarden en sabels werken overal.'

'Hier is het.' Alice wapperde naar het privaat achter in haar tuin. Het geval was duidelijk al aardig wat jaren in onbruik. De houten muren bogen door en het hartvormige kijkgaatje was bespat met vogelpoep.

Misschien zagen de eksters het als een overmaats vogelhuisje? peinsde Alice. Nee, dit is eerder een broedplaats voor een Jub-jub-Vogel. Eigenlijk leek dat niet zo'n onmogelijk idee. Mycroft wil de poorten naar Wonderland wijd open gooien en reizen is bijna altijd tweerichtingsverkeer, wat de veroveraars ook van plan waren. Kijk maar naar al die bruine gezichten in Londen.

Het wc-huisje schurkte tegen een fikse eik aan en er bleef aan de achterkant een spleet open tussen plank en stam. Alice knielde, greep de lijst vast en trok. De spiegel schoot los in een werveling van rottende bladeren en vermolmd hout.

Haar aanraking moest de spiegel geopend hebben, want

het gouden licht van Wonderland stroomde plotseling over de tuin uit en deed de striemende regendruppels sprankelen.

‘Zien is geloven,’ zei Mycroft. ‘Niet dat ik na die cake nog aan je twijfelde, maar toch ...’ Hij leunde de spiegel tegen de stam en wenkte de dichtstbijzijnde huzaar.

‘Steek over.’

‘Moet ik niet eerst afstappen, meneer?’ vroeg de soldaat. ‘Ik bedoel, mijn paard is zoveel groter dan die spiegel.’

‘Grootte lijkt van weinig belang te zijn in Wonderland,’ zei Mycroft. ‘Rij gewoon maar door.’

En ja hoor, de spiegel slokte de soldaat en zijn paard moeiteloos op.

Er volgden nog vijf huzaren en toen was het de beurt aan Mycroft. Hij deed een nogal aarzelende stap alsof hij de temperatuur van het badwater eerst wilde testen, en verscheen toen abrupt aan de andere kant van de spiegel.

Ik hoef de spiegel alleen drie keer in het midden aan te tikken en dan zijn ze gestrand. Het was het soort kennis dat zomaar in je hoofd verscheen. Voor hen zou er geen weg terug zijn, want Alice had deze Mycroft nooit laten zien hoe hij de spiegel moest activeren.

Ze duwde die schandelijk onpatriottische gedachte van zich af. *Ik mag Wonderland niet voor mezelf houden. Niet nu Engeland het zo hard nodig heeft.* Ze keek achterom naar haar tuin, die een akelig guur en vreugdeloos oord leek. *De paarden vertrapten alle tulpen en knabbelden aan de Queen Mabel rozen. Reginald zal furieus zijn!*

Het moest weer eb geworden zijn, omdat het gebroken-poppenkoppen-strand nu minstens tien meter breed was.

‘De rozentuin van de Rode Koningin, waar Moriarty zijn zwaarden vandaan haalde?’ vroeg Mycroft. ‘Die ligt toch aan de andere kant van deze zee, Alice? Enig idee hoe we daar kunnen komen?’

‘De laatste keer verscheen er een Walrus om ons te vervoeren,’ legde Alice uit, terwijl ze de horizon afspeurde naar een

zeil. *Ik vraag me alleen af of zijn roeiboot deze keer groot genoeg zal zijn om al die paarden te vervoeren. Maakt niet uit. Wonderland lost het op. Het enige onmogelijke is dat er niets gebeurt.*

Een golf rolde aan en deed de pijpenstelen ratelen. Een immense Schildpad rees uit de diepte op, met een muur van watervallen die van een rugschild zo groot als de koepel van de St.-Paul omlaag stortten. Hij hief zijn kop, blies een fontein vol regenbogen uit zijn neusgaten en rolde vervolgens zijn tong uit. Die was breed genoeg om twee paarden naast elkaar te laten rijden.

‘Misschien moesten we maar snel aan boord gaan?’ zei Alice. ‘Dit lijkt mij geen figuur die geduldig blijft wachten.’

Tijdens de reis bleef de zon laag aan de horizon vastgepind en schonk Wonderland een eindeloos gouden uur, met elk detail haarscherp en iedere kleur zo perfect en verzadigd dat het een Claude Lorrain van afgunst zou laten wenen.

Plots verscheen de overzijde van de Zee der Tranen: het ene moment nog een vage streep, het volgende een wijde haven met een paleistoren die boven een woud van platanen uitstak.

‘Oy,’ zei Alice. ‘Zie je die wimpel daar, Mycroft?’

‘Dat rode hart betekent dat de Hartenkoningin daar woont? Die van “Hak hun kop eraf”?’

‘Eigenlijk zijn de Rode Koningin en de Hartenkoningin dezelfde. Als een munt met twee heel verschillende kanten, maar toch dezelfde munt.’ Ze tuitte haar lippen. ‘De Rode Koningin haat me waarschijnlijk omdat ik haar door elkaar schudde tot haar tanden ratelden, en de andere Koningin heeft een bloedhekel aan mensen die haar tuin insluipen. Ze zal de gestolen zwaarden van Moriarty intussen wel missen.’

Mycroft vouwde zijn armen over elkaar. ‘Wij nemen wat Engeland nodig heeft.’ Hij zwaaide naar de huzaren. ‘Moch-

ten jullie geweren weigeren, jullie sabels zullen zeker net zo scherp blijken als in Engeland.'

Ze zeilden terug op een half dozijn Portugese gondels, het soort waarin normaal vaten port werden vervoerd. Alice herinnerde ze zich nog van haar Grand Tour, maar in Porto hadden ze beslist niet het juiste formaat gehad om schichtige paarden te vervoeren.

Over de voorplecht lag een dode Jubjub-Vogel gedrapeerd. Mycroft had hem geschoten als gift voor de geleerde lieden van de Royal Society.

Geen van de vorpalzwaarden bleek nog rijp te zijn en ze waren hoogstens geschikt als overmaats botermes. Mycroft had echter drie zaailingen in een Keulse pot geplant en leek daarmee bijzonder in zijn sas te zijn.

'Het duurt jaren voor ze volgroeid zijn,' had Alice hem gewaarschuwd.

'Een onmogelijk scherp zwaard maakt een man een befaamde krijger,' had Mycroft verklaard. 'Met een woud vol en wat geduld, wordt hij een generaal.'

Een nogal cryptische opmerking, vond Alice, en ze had maar niet doorgevraagd.

Toen ze de kust naderden ontdekte Alice een vreemde glinstering halverwege het spierwitte zand. Hun gondel koerste er recht op af, gretig als een jachthond die bloed ruikt. Wat precies de juiste metafoor bleek.

Moriarty lag in een kring van glinsterende vorpalzwaarden, zijn afgebeten hoofd in zijn verkrampte handen geklemd. Morsdood uiteraard, want zelfs in Wonderland zijn bepaalde zaken onomkeerbaar.

'Alleen een dwaas gelooft dat een Bandersnatch ooit de waarheid spreekt,' stond er met zijn eigen bloed op zijn voor-

hoofd geschreven. Naast hem lag een geopende amfoor en een omgekeerde zak met glitters en pailletten.

‘Zo,’ zei Mycroft, ‘dat is in ieder geval een probleem minder.’

Vreemd genoeg klonk hij eerder teleurgesteld dan opgelucht.

3

Toen Alice de brief van haar oudste zoon opende, zag ze dat de censors weer meer dan de helft van de tekst zwart hadden gemaakt. Niet dat zoiets een probleem was als je je verstand maar gebruikte. *Draai het velletje papier om en laat het licht erlangs strijken.* De woorden werden prima zichtbaar in een schaduwspiegelbeeld.

‘Chère maman,’ begon de brief en de aanhef deed haar glimlachen. Alan was altijd al goed met zijn talen geweest en waar zat hij intussen? Ja, Wallonië, en daar spraken ze inderdaad Frans.

‘Volgens de kolonel was dit de beslissende veldslag en zullen de verderfelijke Pruisen met de staart tussen de benen afdruipe. Of liever gezegd, jankend op de vlucht slaan!’

Stel je het voor, lieve moeder: wij stonden daar op de heuvel en hun gloednieuwe pantserwagens rukten op, rij na rij. Hoog in de hemel zweefden een dozijn zeppelins en vliegtuigjes zwermde om hen heen als valse horzels.

De vorige dag hadden we onze laatste granaten verschoten en we hadden bajonetten op onze lopen moeten schroeven omdat de kogels zo goed als op waren. Maar wie heeft er nu kogels nodig als Wonderland je heel wat betere opties geeft?

De kolonel blies op zijn zilveren fluitje, een geluid dat tot in je ziel snerpte en mijlen ver moest reiken. De Jubjub-Vogels doken terstond omlaag als overmaatse haviken en scheurden de heliumzakken van de zeppelins open. De tweedekkers bleken echter hun favoriete prooi. Ze streken op de romp neer en rukten de vleugels af. Het deed me denken aan die akelige Jimmy van de tuinman. Dat kereltje dat libellen en vlinders ving en ze dan de vleugels aftrok.

‘En nu is het onze beurt!’ riep de kolonel. We rolden ons

rantsoen cake uit het bakpapier en namen drie ferme hap-
pen. Onze uniformen hadden open moeten scheuren, maar zo
werkte het niet. Ze groeiden gewoon mee, net als onze sabels,
de vorpalswaarden uit de plantages in Cornwall.

De tanks stopten bij de aanblik van een rij zestig meter
lange giganten, die de aarde lieten beven bij elke voetstap. Ze
draaiden zich om en probeerden te vluchten. Wat niet de be-
doeling was. Je kent misschien de raad van von Clausewitz?
Trek je ongegeneerd terug voor een machtiger vijand en kom
een andere dag terug om de strijd weer aan te gaan? Of woor-
den van die strekking. Als je mieren in je keuken vindt, moet je
ze allemaal platstampen en kokend water in hun nest gieten,
anders blijf je er last van hebben.

Nu, we stampten ze tot de laatste kar de grond in. Het mag
wreed lijken, omdat al die soldaten net zulke jongens als ik
waren.

Het was hun keus: wij zijn deze oorlog niet begonnen.

Ik verheug mij erop om door te marcheren naar Berlijn en
de keizer uit zijn marmeren nest te plukken. Net als de Rode
Koningin zullen we hem in rinkelende ketens door de straten
van Londen laten paraderen, onder de hoon van de omstan-
ders.

Ik hoop je voor Kerstmis weer te zien,

Je liefhebbende zoon Alan.'

Ze vouwde de brief op, maar stopte hem nog niet netjes bij
de brieven van haar andere zonen die in den vreemde voch-
ten. Ze was in een rare stemming. Eerder droevig dan opge-
lucht dat al haar kinderen nog in leven waren. Natuurlijk was
het prachtig dat een perfide vijand zo glorieus verslagen was.
Toch ... ze herinnerde zich de parade met de Rode Koningin en
het was volslagen terecht dat ze uiteindelijk haar eigen hoofd
verloren had. Ze had zelf met de omstanders meegejouwd.

De kooien met pratende dieren in de London Zoo waren
een heel andere zaak. Het waren haar vrienden geweest, geen
carnavalsbeesten waarnaar de Cockneys pinda's mikten.

*Misschien is Mycroft waarschuwen de grootste fout van mijn le-
ven geweest?*

Alice zat in de langzaam vallende schemering met de brief in haar handen tot het enige licht uit de spiegel naar Wonderland scheen. Dat oord waar de zon nooit zou ondergaan, vormde nu een onvervreemdbaar deel van het Britse Rijk, ging het door haar heen, en ze begreep niet waarom er ineens een traan over haar wang biggelde.

Jaap Boekestein

Tik tok, klik klak

Alice kwam eraan. Ik wist dat onze tijd om was toen ik het klik klak van haar hakken hoorde weergalmen in de donkere straten van de stad. We hoorden die hakken de eerste keer in de hoofdstad XII en ze had ons toen bijna te pakken. We hadden geluk en ontsnapten ternauwernood. De moordzuchtige teef was toen net op Horloge Wereld aangekomen. Ik was volkomen verrast dat ze had ontdekt dat we leefden op het uurwerk van haar kleine slaaf.

Vertrouw nooit een Konijn, hij had ons verraden. De enige verrassing was dat het zo lang duurde.

We vluchtten, over de hele wijzerplaat. We probeerden ons te verstoppen tussen de seconden, minuten, uren en andere bewoners van deze tikkende wereld. Niet gelukt. We kwamen terecht in VIII City, de meest labyrintische van de twaalf metropolen. Ik had gehoopt haar in de steegjes van me af te schudden, maar mijn hoop was tevergeefs. Ze heeft ons gevonden.

Klik klak. Diamanten hakken op witte geëmailleerde stenen. Klik klak, het klonk een beetje als het eeuwige tik tak waar Mary en ik aan gewend waren.

Onze tijd zat erop! Ik ...

Oh, vergeef me alsjeblieft. Ik ben onbeleefd geweest. Sta me toe mezelf voor te stellen.

Ik, kleine oude ik: ze noemen me soms de Joker of de Dwaas. Ik ben de Wild Card, de redder van dynastieën, verpleger, lijfwacht, vertrouweling, minnaar (ik geef het toe!), de man met een plan.

Vergeet me, ik ben niets. Mary, zij is belangrijk: de jonge Koningin, legitieme Hartenkoningin. Ik heb haar gered op de dag dat ze werd geboren, de dag dat haar moeder werd onthoofd. Er zal altijd een Hartenkoningin in het spel zijn en als de oude sterft, wordt er een nieuwe geboren. Hoe dan ook, ik heb haar gered. We dronken de Drink Me, heel veel, en kwa-

men terecht op Horloge Wereld. Precies onder de neus van die vrouwelijke usurpator.

Het plan was om de kroon terug te nemen als Mary oud genoeg was. Sluip 's nachts naar binnen, wek het leger op en laat het hun Ware Koningin zien en daarna de hoofden van het hele stel eraf: Alice, de Hoedenmaker, de Maartse Haas, de Zevenslaper, de Tweeling, natuurlijk die verdomde Cheshire Cat en al haar andere aanhangers. Het Witte Konijn zou gratie krijgen voor bewezen diensten aan de kroon en we zouden allemaal lang en gelukkig leven.

Geen enkel plan overleeft het contact met de realiteit van het slagveld. We waren er niet klaar voor, Mary was niet oud genoeg. Oud genoeg voor de liefde, ja. Oud genoeg om te regeren? Ik dacht het niet, en dat was nu allemaal speculatie. Ik betwijfelde of Mary ooit iets zou regeren.

Klik klak. Ze was nu dichtbij, die Alice.

De steeg liep dood, er was geen uitweg.

'Ga achter me staan,' zei ik tegen Mary. 'Nee, kus me eerst.'

We kusten alsof het onze laatste kus was. Dat was het waarschijnlijk ook.

'Ik hou van je,' fluisterde ze. 'Lieve dwaas.'

'Ik hou van je, mijn Koningin.'

Klik ...

Ze stond bij de ingang van de steeg. Ik bedoel Alice. Zes voet, exclusief de 9-inch diamanten hakken. Blonde staartjes, een akelig uitziende zweep gevlochten met prikkeldraad en stukjes glas in haar rechterhand. Een MAC-10 met verlengd magazijn en een knaldemper in haar linkerhand. Kleine meisjes groeien op en worden vrouwen. En wrede kleine meisjes die baden in het bloed van hun onthoofde vijanden, groeien op tot gemene, in PVC geklede Dominatrix-achtige bitches. Nou, Alice was er absoluut eentje geworden. Misschien was het iets Victoriaans, het loslaten van al die onderdrukte gevoelens. Ik wilde niet weten welke niet-consensuele dingen ze deed met de Hoedenmaker, of die Kat, of de Rups. Brrr.

Ik trok mijn beide Mauser C96's en begon te schieten.

Ik raakte Alice, met beide lopen, ze ging neer.

Knal, knal, knal, knal. Plof.

De Mausers liepen vast, een probleem dat veel voorkomt bij dit type wapen. Het deed er niet toe, de teef was dood. Achter mijn rug gilde Mary van opluchting. Bloeddorst zit in haar familie, ik kan het niet ontkennen.

We omhelsden elkaar, we kusten nog een keer. De hete kus van gevaar en dood, overwinning en opluchting.

Mary verstijfde en ik draaide mijn hoofd om te zien waarom.

Ah. Oh.

Alice was niet dood. Helemaal niet. Ze kwam overeind. Over haar glimmende bodysuit droeg ze een kogelvrij vest.

Ik had haar door de kop moeten schieten, maar ik ben een dwaas. Hier was ik, geen wapens, geen uitweg, geen opties.

Mary huilde. Haar hele leven had ik haar verhalen verteld over Alice, en nu kwam die ergste nachtmerrie steeds dichterbij. Stap voor stap. Klik klak.

Alice grijnsde, de zweep sneed vol verwachting door de lucht. De loop van de MAC-10 wees naar ons.

Ik gooide mijn nutteloze wapens neer en keek naar die gemene, blonde vrouw. 'Dood ons snel,' smeekte ik.

'Nee. Zeker niet.' Alice klonk nog steeds als een Victoriaanse gouvernante: volkomen beheerst en genadeloos. Vastgelopen teef.

Tijd voor een broodnodig intermezzo.

Een bekentenis.

Ik ben de Joker, de Dwaas, de Bedrieger, de Wild Card.

Terwijl mijn Mary, Koningin der Harten, opgroeide, verliet ik Horloge Wereld vaak. Ik had dingen te doen, mensen te zien, steden te bezoeken. Ik had een leven buiten Horloge Wereld. Ik bedoel, serieus? Zo'n wilde als ik in iets dat zo gereguleerd is als Horloge Wereld? Als ik was gebleven, had ik die wereld vernietigd. Orde en Chaos tolereren elkaar niet zo goed.

Misdaad ... Ik moet toegeven dat ik me vaak moest verlagen tot misdaden. Alle werelden zijn in één opzicht hetzelfde: geld, mullah, poen. Je hebt het overal nodig en niemand wil er af-

stand van doen. Ik heb een paar dingen gedaan, leuke dingen, spectaculaire dingen. Ach, mooie tijden! Al ben ik op sommige plekken niet meer welkom, en ach, ik ben niet zo dol op gemaskerde kerels die zwaar ademen. Niet dat ik in de eerste plaats een fetisj voor ze had, laten we daar duidelijk over zijn. Mijn zwakke plek zijn meiden met een slecht gevoel voor humor. Mary is een van hen. Ze is behoorlijk slecht, de Koningin van mijn hart.

Ik dwaal af, ik dwaal af.

Wat ik bedoelde te zeggen, is dat ik hard aan het werk was, bondgenoten zocht, netwerken opbouwde, de onschuldigen corrumpeerde ... Hard werken! Ja dat heb ik gedaan, maar dat is niet relevant voor dit verhaal.

Dus.

Ah, je vraagt wat ik hiermee bedoel?

Verwacht je nu dat het verhaal verdergaat met een stel ninja's die komen opdagen om ons te redden? Of dat ik een paar verborgen wapens heb om Alice mee te verrassen? Je weet wel, een heldhaftige ontsnapping op het laatste moment, een happy end voor iedereen en daarna wijn en rozen? (Geen thee en beschuitbollen alsjeblieft, dat zijn háár dingen, niet die van Mary of de mijne. We houden van rood, in wijn en rozen, en andere dingen.)

Nou, zo is het niet gegaan. Geen ninja's, geen heroïsche redding of ontsnapping op het laatste moment.

We zaten op een doodlopende weg, in VIII City, en ja, we verloren.

Alice bond ons in elastische boeien, voerde ons wat paddestoelen en, BAM, we waren groot en terug.

Ik belandde in een kerker ver weg van Mary, mijn liefste.

Tik tok.

Tik tok.

Ik heb de dagen geteld, een maand is voorbij gegaan.

Tik tok, maar nooit klik, noch klak. Alice is niet één keer bij me op bezoek geweest. Zelfs niet om me te martelen, wat een marteling op zich is. Niemand houdt ervan om genegeerd te worden, vooral niet een Wild Card zoals ikzelf.

Vervelende Alice.

Ik mis Mary. Mary, Mary, ik was al de Dwaas, maar door jou verloor ik mijn hart aan jou, Hartenkoningin, Koningin van mijn hart.

Wat doet Alice met haar? Is mijn geliefde dood? Ik betwijfel het, Alice zal inmiddels hebben geleerd dat je een Hartenkoningin niet kunt doden, ze blijven terugkomen. Is Mary in een kerker, net zoals ikzelf? Huilt ze, fluistert ze mijn naam? Ik weet dat ze dat doet. Ik fluister de hare. Wordt ze gemar-teld?

Ik wil er niet aan denken, maar natuurlijk wel. Dat is de aard van liefde. De bedrieger wordt bedrogen. Ik ben verdrietig en boos en maak me zorgen.

Nare Alice, ze weet dit allemaal.

Buiten hoor ik, door het kleine raam hoog in de muur, het geluid van hamers en gepraat. Er staat iets te gebeuren, een bal, denk ik.

Ik vraag me af of ik ben uitgenodigd.

Tijd voor een feestje.

Het begon allemaal met een klok (de ondergang van Mary en de mijne op Horloge Wereld, of zelfs veel vroeger toen een bepaald Wit Konijn niet op tijd was en werd gevolgd door een klein meisje) en ik denk dat het passend is dat het allemaal zal eindigen met een klok.

Met “allemaal” bedoel ik mijn eigen ondergang, die vanuit persoonlijk oogpunt inderdaad “alles” is.

Ik zal geen tijd meer hebben en sterven. Een vrije geest zoals ik, onthoofd door de zich eindeloos herhalende handen van de tijd. Heel symbolisch, heel elegant. Dat moet ik toegeven.

Ah ... ik heb het gevoel dat ik je kwijt ben. Mijn innerlijke tirades hebben wat visuele ondersteuning nodig, of ze slaan nergens op. Prima, ik zal je het plaatje schilderen. Met woorden wel, want mijn handen zijn gebonden en op dit moment ben ik in het gazon begraven. Alleen mijn hoofd steekt boven het gras uit en juist dat gaat me de kop kosten.

Alice geeft een feest, ze heeft iedereen uitgenodigd. Het

is groot en officieel, het feest is om de terugkeer van Mary te vieren, om aan te kondigen dat Alice regentes zal zijn totdat Mary de leeftijd heeft bereikt om gekroond te worden en het feest is ook nog om een veile crimineel te executeren.

Ja, dat slaat op mij. Dat van die veile crimineel.

De zon schijnt, er zijn hapjes en drankjes en er is muziek. Iedereen op zijn of haar paasbest, alles is vrolijk en feestelijk. Het middelpunt van het feest is een enorme horizontale klok. Het is een ingenieuze constructie, verguld en barok. Het grasveld is omgetoverd tot een enorme wijzerplaat, met in het midden een gigantische roterende wijzer, die elke seconde een klein stukje beweegt. De hand is zo scherp als een scheermes. Ze maait eigenlijk het gras met elke sprong die ze maakt. Hoe efficiënt.

Over minder dan een uur, precies op mid-dag, zal ze mijn hoofd afhakken. Ik ben begraven tot aan de nek, weet je nog? Precies om twaalf uur.

De wijzer beweegt achter mijn hoofd, ik kijk naar voren, naar het podium met Mary en Alice en een stel onbelangrijke mensen. Daarover gesproken ... Het Witte Konijn is daar, met een beulsmasker op. Ik weet dat het het Witte Konijn is omdat er twee pluizige witte oren uitsteken en zijn ogen rood en krankzinnig zijn. Hij is degene die de schakelaar omdraaide die de klok startte. Hoelang —wees precies, alsjeblieft!— geleden? Alice draagt een glimmend zwart kattenpak en haar gebruikelijke hoge hakken: negen inches, gesneden uit twee immense diamanten. Niets is harder dan die hakken. Ongetwijfeld heeft ze met die blinkers mensen doodgetrapt en minnaars die tekort kwamen aan het bed gespijkerd. Ik stel het me gewoon voor.

In het midden van het podium, op een troon, zit Mary. Ze is koninklijk en prachtig. Oh, wat ziet mijn Mary er lief uit! Rood past bij haar, en ze draagt allemaal rood en zwart. (Het doet me denken aan dat andere meisje met wie ik vroeger omging, daar in ... Laat maar, dat was toch een blondine.) Mary! Zwarte hakken, rood en zwart gestreepte kousen, rode kousenbanden en een rode, zijden onderbroek. (Ik heb een bevoorrecht

uitzicht, ik vermoed een subtiële marteling.) Haar leuke jurkje is gemaakt van lagen rood en zwart kant. Ze draagt haar volumineuze zwarte haar omhoog, als een bijenkorf. De robijnen om haar nek zijn zo rood als haar lippen en met de zwarte oogschaduw brengen ze de schoonheid van haar romige huid echt naar voren. Ach, die zachte lieve huid ...

Ze kijkt me niet aan, kil staart ze in de verte, terwijl ik —vrij letterlijk— aan haar voeten sta. Ze gelooft niet in de leugens van Alice, toch?

De leugens over het onthoofden van haar lieve moeder en het ontvoeren van de prinsesbaby? De leugens over alle dingen die ik heb gedaan en alle meisjes van wie ik heb gehouden? Oh, achteraf gezien heb ik misschien wat dingen gedaan en van andere meisjes gehouden, maar dat is allemaal niet belangrijk. Ik ben onschuldig waar het telt, en ach, een Stockholm-syndroom in combinatie met een Lima-syndroom is bijna een perfecte match. Je kan het overal navragen.

Tik tok. Achter me kruipt de snijdende wijzer van de executieklok elke seconde dichterbij. Ik heb geen idee hoeveel tijd er verstreken is. Orde en ik ... we gaan niet samen.

Tik tok.

Mijn laatste paar minuten zal ik de hand vanuit mijn ooghoeken zien. Het laatste aftellen. Tijd om me dan te bekeren?

Ik betwijfel het. Dat past gewoon niet bij me.

Ah, over de duivel gesproken! Daar is het verdomde ding. Vanuit mijn ooghoek zie ik iets bewegen en als ik mijn hoofd zo ver mogelijk naar achteren draai, zie ik de tikkende dood dichterbij komen. Er moet enkel nog een uur worden gevierendeeld. Het kan een minuutje schelen.

Het zweet druppelt langs mijn voorhoofd. Ik wil cool zijn, ik wil lachen in het aangezicht van de dood. Dat lukt voor geen meter. Ik wil niet dood. Ik kijk Alice aan en zie dat ze me observeert. Haar gezicht toont geen emotie, maar schittert er een sadistische vrolijkheid in haar ogen?

Mijn keel is droog, mijn tong is dik. Ik zal niet smeken. Nee, dat doe ik niet.

Tik tok. Het wordt luider in mijn hoofd. Tik tok. TIK TOK.

De wijzer kruipt steeds dichterbij. Alice blijft naar me kijken, ik blijf naar haar kijken, als een muis gehypnotiseerd door de blik van de slang.

TIK TOK. TIK verdomde TOK. Steeds maar door, als een marcherend leger, de tijd overwinnend, alles onder de voeten vertrappend. TIK TOK.

Het zweet loopt in mijn ogen, ik knipper. Ik lik de druppels op die over mijn gezicht lopen, om mijn droge lippen te bevochtigen. Vreemd, mijn blaas is vol, ik moet echt plassen.

TIK TOK.

Ik zal niet smeken. Ik zal niet smeken! Omdat ik weet dat het nutteloos is. Alice wil me dood, voor mijn zogenaamde misdaden. Ik ben de doorn in haar oog, en nu zal ik verwijderd worden.

TIK TOK. Nou ja, over een minuut of zo. Ik hoef mijn hoofd niet meer te draaien om de wijzer te zien. Glanzend en scherp. De heerlijke geur van vers gemaaid gras dringt mijn neus binnen.

TIK TOK.

Ik zal niet smeken.

Niet ik!

Plots staat Mary op van de troon. Ik kan het niet zien, maar ik wed dat alle ogen van het gezelschap op haar zijn gericht.

Ik zal niet smeken.

Maar Mary zal het voor me doen.

Ze valt op haar knieën, aan de voeten van Alice.

‘Alsjeblieft,’ smeekt Mary. ‘Heb alsjeblieft genade.’ Ze pakt een van Alice’ diamanten hakken vast. Rechts voor Mary, links voor Alice.

De jonge prinses pleit voor het leven van een crimineel.

Het is ontroerend, het is groot drama. Ik hoop verdomme dat het werkt, want ik wil echt niet dood.

TIK TOK.

Overal hoor je de stilte. Iedereen wacht op het antwoord van Alice.

TIK TOK.

Neem een besluit, teef! Ik kijk Alice aan.

TIK TOK.

Langzaam ...

TIK TOK.

Oh zo traag ...

TIK TOK.

Alice schudt haar hoofd.

TIK TOK.

Ze lacht een melancholische glimlach.

TIK TOK.

‘Je weet dat ik dat niet kan, schat.’

TIK TOK.

Mary kijkt op. ‘Ik wist het al.’ Ze glimlacht.

Dat is raar, ze glimlacht. Dat is niet erg aardig, toch? Haar liefde, haar voogd, haar papa (nee, ik ben niet haar vader, voor zover ik weet) gaat dood. En ze lacht?

TIK TOK.

Mary trekt aan Alice’ voet. Haar linker.

TIK TOK.

Overal verrassing. Bij Alice en mijzelf tenminste, en alle onbelangrijke andere mensen.

De schoen met de diamanten hak komt los. Mary draait zich om en gooit de schoen langs mijn hoofd.

TIK...

Er is geen TOK. Niet eens een ‘tik’.

De diamanten hak van Alice zit precies in het midden van de klok vast. Slijpend komt het apparaat tot stilstand.

Natuurlijk is het snijblad van de wijzer maar een halve haar verwijderd van mijn kostbare nek. Tijd is alles.

Pff!

Oké, vanaf nu wordt het een beetje hectisch. De bevrijding van de schoen (of het stoppen van de klok) is blijkbaar een teken van opstand. Troepen verzamelen zich, zij zijn de Rode Hartenwachters. Ik ruik verraad, maar het is van de goede soort.

Mary vecht ondertussen met Alice, die met slechts één schoen echt uit balans is. Mijn geliefde (Mary!) heeft de oren van het Witte Konijn gegrepen en ze gebruikt de kleine verraader als een soort in bont geklede knots.

Iedereen schreeuwt, iedereen rent in het rond, ik hoor het

geluid van staal op staal en bont op PVC. Anarchie, oorlog, revolutie!

De Roden (de Diamanten voegen zich bij de Harten) vechten tegen de Zwarte Wachters. De strategie dicteert dat het een gelijkspel wordt. We hebben iets nodig om de balans te doen doorslaan.

Het geluid van hoorns! Iedereen kijkt op. Wat?

Nieuwe troepen! Goed nieuws!

Daar is de Rode Koningin, die aankomt met haar ridders en bisschoppen en torens en ... Nou, je snapt het wel. De Rode Koningin is een ver familielid van de Hartenkoningin en nu komt ze haar nichtje helpen. Ik ken haar, ik heb haar hof vele malen bezocht. Al die jaren van intrige en diplomatie werpen eindelijk hun vruchten af. Ja!

Daarna eindigt de strijd vrij snel.

Als de avond valt is het tijd om de balans op te maken.

Eén gratis Joker aan de zijde van zijn geliefde, Mary, de pasge-kroonde Hartenkoningin.

Eén zegevierende kant, de onze.

Eén in elkaar geslagen Wit Konijn, dat nu zo'n beetje een bloedrood konijn is. Hij zal leven, maar zal waarschijnlijk nooit meer dezelfde zijn. Niet belangrijk, de kleine kloodzak was toch niet veel om mee te beginnen. Hij zal samen met alle andere verraders in ballingschap gaan, zo heeft Mary besloten. Het is belangrijk dat haar regering zal beginnen met een teken van barmhartigheid. Ja, politiek.

En Alice?

Alice woont hier niet meer.

De teef ontsnapte tijdens het gevecht, bloederig, besmeurd, bont, blauw ... Wat dan ook! Ze is gevlucht, ze is weg.

Nu is Mary genadig, maar niet met Alice. De usurpator moet sterven. We zijn het er allemaal over eens.

Het zal mijn taak zijn om lieve Alice te vinden en te executeren. Ik zal het graag doen.

Waar ze zich ook verstoopt, waar Alice ook naartoe is gevlucht, ik zal haar vinden. Ik heb haar schoen met diamanten hak. Hoe moeilijk zal het zijn om een meisje met één schoen te vinden?

Alice, ik kom eraan!

Ada Martens

Gejeremieer

‘In mijn jonge jaren was ik nog een echte Soepschildpad,’ jere-mieerde de Schildpad. ‘Waar is die mooie tijd?’

Met een gefluisterd ‘Alle begrip, alle begrip.’ reikte de Griffioen hem een geborduurd zakdoekje aan.

Het was weer hetzelfde liedje. Alice reageerde er niet op.

‘Dank, dank,’ snifte de Schildpad, ‘je bent werkelijk de beste vriend die een oude soepjurk als ik zich wensen kan, Griff.’

De Griffioen keek naar Alice en siste: ‘Heb je dan werkelijk geen greintje medelijden met hem?’ Hij kneep zijn bolle vogelogen tot spleetjes.

Alice keek beschaamd naar het gras. Ze zaten met zijn drietjes rond een grote, platte steen, niet ver van de rivier. De felle zomerzon scheen recht in haar gezicht. Wat was er mis met het leven als Schildpad? Het leek haar weinig verschil te maken: Schildpad of Soepschildpad. ‘Mist u de soep?’ durfde ze na enige aarzeling te vragen.

‘Ik lust enkel preisoep,’ antwoordde de Schildpad. ‘Die doet me denken aan mijn jeugd.’ En daar ging hij weer. Elke nieuwe vraag bracht hem terug naar zijn kinderjaren. Het was werkelijk heel saai!

De Griffioen sprong op de steen, flapperde met zijn vleugels en liet zijn leeuwenstaart vreemde kronkels maken. ‘Mijn excuses,’ zei hij, ‘het is precies vijf uur in de ochtend, middag of avond, en dan hoort dat zo.’

Dat nam Alice dan maar voor lief. Hij had tenminste de Schildpad even van een nieuw treurig verhaal afgehouden. De Griffioen ging opnieuw zitten.

‘In mijn jonge jaren,’ klonk de gevreesde opening voor de zoveelste keer die middag, ‘kregen we nog les op de Soepschildpaddenschool. De spelletjes die tegenwoordig de dienst uitmaken op wat men een school durft te noemen, waren er niet bij. We hadden een strakke planning.’

O nee, toch niet over school! Daarvoor was Alice het Witte

Konijn niet de pijp in gevolgd. Het was weekend; aan school wilde ze helemaal niet denken.

‘Op maandag kregen we oceaanchemie.’ De Schildpad deed alsof hij een reageerbuisje vulde. Met zijn korte, gekromde poten was dat geen eenvoudige klus.

‘Hoe bedoelt u precies?’ Nu was Alice’ aandacht ondanks alles toch gewekt.

‘Gut, kind, leer je dan helemaal niets meer op school? We hadden labo onder water, zo eenvoudig is het. We wreven bijvoorbeeld zeewier over zeesterren om te zien wat er zou gebeuren. En weet je wat?’

‘Ik weet het! Ik weet het!’ jubelde de Griffioen.

‘Dank, dank, Griff, voor je geestdrift, maar laat kleine Alice eens raden.’

Het meisje dacht na. ‘De zeesterren hadden geen jeuk meer?’

De Schildpad keek bijzonder teleurgesteld. ‘Krijg je ook dat vak? Of ben je net zoals ik jong geweest? Jonger dan nu?’

Nu wilde Alice niet dat haar nieuwe kameraad zo sip keek. ‘O, geen van beide. Ik had gewoon geluk bij het raden. Niet meer dan dat.’

‘Haha,’ zei de Schildpad, en Alice hoorde de onzekerheid in zijn stem. ‘Dinsdag dan. Toen kregen we zwemles.’

‘Huuuuuuuuuh?’ zei Alice voor ze er erg in had. ‘Mijn excuses,’ voegde ze er snel aan toe, ‘het is vijf uur tien in de ochtend, middag of avond, en dan hoort dat zo.’ Ze hoopte maar dat ze met dat excuus wegwam.

Zowel de Schildpad als de Griffioen knikten begripvol.

‘Kon u bij uw geboorte niet zwemmen dan?’ vroeg Alice.

De Schildpad leek erg blij met die vraag. Hij stond op en deed een langzaam vreugdedansje; het was een komisch tafereel. ‘Nee, nee, nee! Driewerf of zelfs vierwerf nee! Soep-schildpadden kunnen helemaal niet zwemmen. Ze moeten het leren. Dat is een fabeltje dat al jaren de ronde doet in Wonderland.’

‘Jaren!’ beaamde de Griffioen. ‘En ik weet alles over fabels.’

‘Net zoals jij moest ik brevet na brevet halen, meid.’ De Schildpad haalde een stapeltje documenten uit zijn schild.

‘Kijk maar. Oei, de letters zijn vervaagd. Het is ook al lang geleden, natuurlijk.’

‘O,’ zei Alice, ‘bedoel je de honderd meter schoolslag en ...’

‘Schóólslag? Waarom zou ik schoolslag leren op school? Dat hoort niet zo!’ De Schildpad lachte onbedaarlijk. Alice was al lang blij dat hij niet kwaad werd.

‘Dat hoort niet zo om vijf uur, en ook niet om vijf uur tien,’ vulde de Griffioen aan, ‘in de ochtend, in de middag noch in de avond.’

‘Helder,’ zei Alice. ‘Maar welke brevetten haalde u dan?’

‘Geef me wat tijd ... Ik ben al een oude Schildpad. Soms wil het geheugen niet mee.’ Hij bekeek tevergeefs de vergeelde documenten.

‘Ik dacht net dat Schildpadden een heel goed geheugen hadden. U ziet eruit alsof u nog alles weet.’ Alice keek verwachtingsvol naar haar gesprekspartner. Hij moest meer in zichzelf geloven; een compliment zou hem deugd doen. Misschien zou hij dan ook wat minder vaak klagen.

‘Nee, enkel Soepschildpadden, en ook wel Olifanten, beschikken over een fenomenaal geheugen.’

‘Sierduiken,’ zei de Griffioen zacht.

‘Aha, juist ja! Sierduiken hadden we in de ochtend, in de middag zwommen we trapeziums en in de avond schakelden we over op aquariums. Hehe, het komt allemaal terug.’ Hij keek tevreden.

Alice beet op haar tong, maar het moest eruit: ‘Trapezia en aquaria, bedoelt u?’

De Griffioen humde afkeurend. ‘Helemaal niet. Trapezin-ni en aquarelle, als je op reis gaat en jezelf in den vreemde wil verstaanbaar maken, maar alleen dan.’

Iedereen staarde naar de platte steen. ‘Mooie lijnen erin,’ mompelde Alice. De middag schoot niet op.

‘Heel mooi,’ zei de Schildpad.

‘Het kon beter, het kon slechter,’ besloot de Griffioen.

‘In elk geval,’ hernam de Schildpad, ‘in mijn jonge jaren bestonden er ook woensdagen, donderdagen en vrijdagen, en toen hadden we vrijaf.’

‘Maar ... maar ...’ Alice wist niet waar ze het had, ‘die bestaan nu ook, en dat zijn schooldagen.’

De Schildpad en de Griffioen keken elkaar bevreemd aan. ‘Nooit van gehoord.’ en ‘Wat is dat voor onzin?’ klonk het door elkaar.

‘Heus wel,’ hield Alice vol.

‘Wat leer je dan zoal?’ De Schildpad keek haar geïnteresseerd aan.

De Griffioen daarentegen spreidde zijn vleugels en schoot als een pijl de lucht in. ‘School op vrijdag, het zal wel!’ klonk het ver boven Alice en haar nostalgische vriend.

‘Let maar niet op hem,’ vertrouwde de Schildpad haar toe. ‘Griff zit erg met me in. Hij kan het niet hebben als mensen mijn mening niet delen. Hij deelt namelijk altijd mijn mening. Delen vindt hij fijn.’

Alice wist niet goed wat ze daarop moest antwoorden, dus zei ze maar: ‘Dat is heel leuk voor u. Om op uw vraag te antwoorden, op woensdag krijg ik rekenen, op donderdag plantkunde en op vrijdag aardrijkskunde.’

‘Dat ik dat nog mag meemaken. De jeugd krijgt meer les dan ik vroeger.’ De Schildpad knipoogde naar Alice en hief vervolgens het hoofd. Griff beschreef enkele grote cirkels om een wolk.

Wat een vrijheid had de Griffioen ... Alice wilde dat ze ook kon vliegen, maar ze had intussen geleerd dat zelfs in Wonderland niet alles mogelijk was.

‘Aardrijkskunde,’ herhaalde de Schildpad ongelovig. ‘Wat is er nu rijk aan de aarde? De weelde bevindt zich in de zee, tussen de vissen, de haaien, ja zelfs de oorrobber.’

‘Om eerlijk te zijn, ik vind aardrijkskunde niet zo leuk. Daarom kan ik moeilijk onthouden wat we allemaal leren. Het gaat over bergen, vlaktes en rivieren.’

Griff vloog langs hen heen, als een oranje streep op een strakblauw canvas.

De Schildpad krabde aan zijn kin. ‘Rivieren, zei je?’

Alice knikte. ‘Stromen ook. Ik denk dat die twee woorden hetzelfde betekenen.’

‘Een beetje zoals zes en een half dozijn,’ zei de Schildpad. ‘En heb je al veel geleerd over de rivieren in Wonderland?’

Ze moest toegeven dat dit niet het geval was. ‘Ik ken er enkel een paar in Engeland, Schotland en Wales.’ Ze sloot kort haar ogen en somde ze op: ‘De Aire, de Tweed en de Dee. De namen van de heel grote rivieren vergeet ik altijd.’

‘Is Tweedledee in de air? Hoor ik dat goed?’ klonk het in de lucht. Griff ging sneller met zijn vleugels klappen.

‘Nee hoor,’ stelde Alice hem gerust. Ze had de onafscheidelijke goedmoedige dikkerds al dagen niet meer gezien.

De Schildpad wees naar Alice. ‘Over jouw Enge Landen hebben we het al uitvoerig gehad vandaag.’

Alice vond niet dat ze al zoveel over thuis had verteld.

‘In mijn jonge jaren bestonden er helemaal geen Enge Landen,’ ging de Schildpad onvermoeibaar verder, ‘Leer je dat ook bij aardrijkskunde, hoe nieuwe landen ontstaan?’

Nee, dat was in de lessen geschiedenis, die vond ze leuker. Hoewel Alice graag met vrienden praatte, kreeg ze zin in wat beweging. Als de Griffioen kon vliegen, dan kon zij misschien ... Ze wees naar het stroompje verderop en vroeg: ‘Zullen we gaan zwemmen? Het is best warm, zo kunnen we verkoeling zoeken.’

De Schildpad verborg zijn kop achter zijn poten. ‘Soep-schildpadden veranderen rond hun veertigste onvermijdelijk in Schildpadden. Daarna zit zwemmen er voor hen, euh voor mij dus, helaas niet meer in. De testudopauze is een knap vervelende periode. Maar dat kon jij niet weten, dus ik neem je niets kwalijk.’

Alice ging staan en knuffelde de Schildpad.

‘Dank, dank. Ga gerust zwemmen zonder me. Het water is vast heerlijk.’

Als hij het zelf voorstelde, wie was Alice dan om nee te zeggen? Ze zwaaide ten afscheid en stapte richting het water. Met jurk en al sprong ze in het stroompje. ‘Lekker fris,’ zei ze toen ze weer bovenkwam.

‘Ik geloof je graag, Alice. Als je een zeester vindt,’ riep de Schildpad haar toe, ‘wil je die dan voor me opduiken? Zeewier mag ook.’

Het moest echt wel lang geleden zijn dat hij nog gezwommen had, bedacht Alice, want in rivieren vond je helemaal geen zeewier of zeesterren. Ze watertrappelde en stak een duim op. 'Van zodra ik iets vind, kom ik het u brengen.'

'Dat zou me waarlijk veel plezier doen.'

Maar hoe Alice ook speurde onder water, ze vond niet wat ze zocht. Dat was natuurlijk geen verrassing. Na lang zoeken zag ze wel een blikje. Ze raapte het van de bodem en zwom naar het wateroppervlak. 'Kijk wat ik gevonden heb.'

De oude Schildpad kwam aangewaggeld. 'Toon eens.' Hij hielp Alice op de oever en nam het blikje van haar over. Het duurde een poos voor hij de verbleekte woorden op het etiket kon ontcijferen. 'Oneindig houdbaar. Dat is alvast goed nieuws.' Hij hield het blik nu dicht bij zijn ogen. 'Preisoep!'

Het werd een gezellige avond. De Schildpad vertelde Alice anekdotes over zijn latere jaren, waarin ook behoorlijk veel was gebeurd. Zo had Alice nooit verwacht dat hij nog kapitein bij de Wonderlandse marine was geweest. ('Enkel de matrozen moesten kunnen zwemmen. Wie in de overgang zat, werd bevorderd.')

Om klokslag negen uur landde de Griffioen op de steen. 'Dat hoort zo, in de ochtend, de middag en de avond,' zei hij tot niemands verbazing. 'Prima vliegweer overigens.'

Alice en de Schildpad hadden een restje soep voor hem bewaard en daar leek hij heel blij mee.

'Bezoek je ons later nog een keertje?' vroeg de Schildpad bij zonsondergang.

'Op een vrije dag zeker,' zei Alice vrolijk.

Liesbeth Jochemsen

Kaboutersoep

INGREDIËNTEN

1 kopje thee van de Gekke Hoedenmaker
0,5 liter Alice-bier
2 haarballen van Schrödingers Kat
3,14 stukjes schattig brood van een Eekhoorn
1 handje rode klaver
1 hart van een Wit Konijn

ALGEMENE BEREIDINGSWIJZE

Laat de thee precies 20 minuten trekken.
Giet het bier in een pan en breng het langzaam aan de kook.
Voeg druppel voor druppel de thee toe.
Voeg hierna beide haarballen van Schrödingers Kat toe.
Rasp de stukjes brood van een Eekhoorn fijn. Voeg deze al roerende toe aan de soep.
Laat de soep 30 minuten zachtjes garen.
Hak met het zwaard van Damocles de klaver fijn en voeg toe aan de soep.
Pak het konijnenhart en laat het in de soep zakken.
Wacht tot het vlees gaar is en roer de soep intussen goed door.

Eet smakelijk!

ALTERNATIEVE BEREIDINGSWIJZE

Bekijk alleen de ingrediëntenlijst.
Zet een grote pan op het fornuis.
Zet met de fluitketel een kopje thee.
Haal in de Bar met de Duizend Deuren 1,5 liter Alice-bier en drink ongeveer de helft op.
Giet de rest van het bier in de pan en breng het aan de kook.
Schenk de thee, die veel te lang heeft getrokken, er in één keer bij.
Hoest een paar keer na het inademen van de ontstane groene dampen.

Zoek een ongeïllustreerde versie van het verhaal van *Alice in Wonderland* en knip de letters van de volgende woorden uit: Alice Bakt Haar Rh(odium) Grond Snel.

Gooi de letters in de soep.

Grijp een stuk brood of een Eekhoorn, snijd in grove stukken en voeg toe aan de soep.

Neem de tijd om te rusten en ga languit op de bank liggen.

Word na onbekende tijd wakker en kom tot de ontdekking dat het veel te laat is.

Merk op dat alles in huis ineens een stuk groter lijkt. De keuken, de pan met soep, de Spin aan het plafond.

Gebruik het kleed om van de bank te springen. Pas op met vallen.

Neem de keukentrap om bij het fornuis te kunnen.

Klim op het aanrecht en probeer de klaver in stukken te snijden.

Sleep de rasp uit de keukenla.

Klem een paar bebloede stukken klaver onder de arm en klim langs de rasp omhoog.

Probeer de klaver, samen met een afgehakte vinger, toe te voegen aan de soep.

Verlies het evenwicht en val in de kokend hete vloeistof.

Blijf rondspartelen tot al het vlees van de botten is geweekt.

Betreur het intussen dat niet eerst de waarschuwingen zijn gelezen.

Dank voor het offer!

WAARSCHUWINGEN

Als de thee te snel wordt toegevoegd, komt de groene Kolderkat op bezoek. Dit kan een hallucinerend effect hebben.

Gebruik alleen theeblaadjes die om 20:20 uur zijn geplukt.

Gebruik, voor een mildere uitwerking, een theelepeld koninginnekruid in plaats van haarballen van Schrödingers Kat.

In plaats van het hart van een Wit Konijn, kan ook het hart van een Kabouter gebruikt worden. In dat geval zal de soep degene die ervan eet tijdelijk onzichtbaar maken.

Wat de effecten zijn van het toevoegen van een Wit Konijn is nog niet bekend.

Ellen Kusters

Een hart voor bloemen

‘Echt, Al, je zal zien dat ze reuze aardig is. Geef haar een kans.’ Haar stem klinkt hoopvol.

Ik zucht, haal mijn schouders op, wat Jennie niet ziet overigens, en kreun hardop. ‘Jen, ik weet het niet. Van een collega hoorde ik niet veel positieve berichten over haar. Maar goed, ik wacht het af. Ik spreek je later, ik moet ervandoor. Kus.’ Vlug druk ik mijn beste vriendin weg, gris op weg naar buiten een appel van de fruitschaal en trek de deur achter me in het slot. Dat wordt haasten.

‘Goedemorgen iedereen. Ik ben Elsbeth, jullie nieuwe leidinggevende en het is mijn motto om van deze winkel een bloeiend bedrijf te maken.’ Een hippe, roodharige vrouw, iets ouder dan ik, kijkt hautain de winkel rond. Vreemd, de haren op mijn armen gaan meteen overeen. Ik heb onmiddellijk een hekel aan deze vrouw, zonder dat ik de moeite heb genomen haar te leren kennen.

Lynn stoot me in mijn zij en gniffelt zacht, wat haar een misprijzende blik van onze nieuwe baas oplevert. Haar wangen kleuren rood. Dat belooft wat. Ik adem diep in en ga verder met het samenstellen van het veldboekje, een opdracht van een trouwe klant. Met mijn handen mooie dingen creëren zorgt altijd voor rust in mijn hoofd, zeker als ik gestrest ben.

De dag verloopt niet al te slecht en om vijf uur loop ik opgelucht naar het busstation. Elsbeth liet zich niet te veel zien vandaag. Ik deed vooral mijn best om niet in het oog te springen. Er is iets vreemds aan haar, al kan ik het niet thuisbrengen, alsof er met grote letters GEVAAR boven haar hoofd brandt.

Vorige week namen we afscheid van Bets, een superlieve en betrokken baas, die na meer dan vijfendertig trouwe dienstjaren met pensioen ging. Stiekem pinkte ik een traantje weg toen ik haar een afscheidsknuffel gaf. Het was afwachten wie het zou overnemen en of alles bij het oude bleef.

‘Pfff, ik juich nog niet, hoor.’

We zitten aan een wijntje in onze stamkroeg *Down the Rabbit Hole*, ik schreeuw om mezelf enigszins verstaanbaar te maken. Mopperend vertel ik Jennie over de eerste dag met onze nieuwe leidinggevende. ‘Je gaat met haar niet lachen.’

‘Ach, zolang je je werk goed doet, zal het wel loslopen.’ Zoals gewoonlijk relativeert mijn beste vriendin de voor mij ongelukkige situatie.

De tijd vliegt voorbij, zoals altijd wanneer we samen uit zijn, en ietwat wiebelig op mijn benen fiets ik naar mijn zolderetage.

Op mijn zeventiende ben ik hier terechtgekomen na jarenlang van pleeggezin naar pleeggezin te hebben gehopt. Voor mijn elfde heb ik geen herinneringen. Het is alsof ik voor die tijd niet echt bestond, alsof ik in een fantasiewereld leefde. Vage beelden fladderen soms door mijn hoofd. Ik begrijp ze niet en had lang niemand om erover te praten. Mijn ouders zijn op mijn elfde bij een auto-ongeluk om het leven gekomen en ik had geen andere familieleden bij wie ik terecht kon. Bij mijn pleeggezinnen liet ik nooit het achterste van mijn tong zien. Niemand kon door het harde pantser breken. Het waren moeilijke, heftige tijden, zeker toen ik flink begon te puberen. Niet voor niets ging ik van het ene naar het andere pleeggezin.

De weken gaan voorbij, de sfeer in de winkel wordt er niet beter op.

‘Als er niet snel meer winst gemaakt wordt, gaan er koppen rollen.’

Ik kan haar wel iets doen, als ze haar favoriete quote weer eens door de werkplaats schreeuwt. We zijn toch geen slaven? Er zijn al twee collega's opgestapt, maar waar moet ik naartoe? Bets had me destijds binnengehaald en onder haar beschermende vleugels genomen. Bij de overdracht had ze eruit weten te slepen dat ik in dienst mocht blijven. Een voorwaarde die ze had gesteld. Ik heb geen opleiding, geen enkele school afgemaakt en ben dus afhankelijk van deze baan. Vóór Elsbeth was het een feest om naar mijn werk te gaan.

'Bah, bah, wat is het een vreselijke trut. Ik haat haar.' Stoom komt nog net niet uit mijn oren als ik tegenover Jen zit. Ik heb hier zo naar uitgekeken, ons wekelijkse kroeguitje. Lekker mijn gal spuien en alles wat me dwarszit bij Jennie dumpen.

'Zo erg kan het toch niet zijn? Je doet je werk goed, hebt leuke klanten en ziet iedere dag veel mensen. Laat je toch niet zo opjatten door haar.' Jen knijpt zacht in mijn hand en langzaam ontspan ik.

'Je hebt gelijk, natuurlijk. Het is gewoon afschuwelijk hoe ze ons behandelt. Alsof zij de koningin is en wij haar bedienden zijn. Ik krijg de kriebels van haar.'

Jen haalt haar schouders op. 'Laat haar in haar sop gaarkoken.' Dan wordt haar blik naar de bar getrokken. Ze fluit door haar tanden. 'Kijk nou. Wat een lekker ding. Volgens mij is hij hier nieuw. Jammer dat ik al jarenlang dolgelukkig ben met Lars, haha. Misschien iets voor jou, Al?' Ze port me in mijn zij, ik verplaats mijn aandacht en mijn adem stukt in mijn keel. Wie is dat? Kriebels verspreiden zich razendsnel door mijn buik. De vlammen slaan me uit. Snel houd ik mijn koele wijnglas tegen mijn verhitte gezicht. Zoiets is me niet eerder gebeurd. Ik heb hem nog nooit gezien, toch heb ik het gevoel hem al jaren te kennen. Een beeld van een hoedenmaker schiet door mijn hoofd.

Na wat gestaar loop ik in een trance naar de bar en bestel drankjes voor ons. 'Hoi, volgens mij werk je hier nog niet zo lang, of wel?' Wat een openingszin.

'Hey, goed gezien.' Hij knipoogt. 'Ik ben deze week begonnen. Je moet het me vergeven als ik iets verkeerd doe. Ik ben

Mats, trouwens. Ken ik jou misschien ergens van? Je komt me zo bekend voor.' Zijn donkere ogen boren zich in de mijne. Een lok haar valt over zijn oog en hij veegt het plukje nonchalant naar achteren. Gebiologeerd staar ik naar hem, rillingen trekken in een rap tempo over mijn rug. Hoe cliché. Dan kom ik tot mezelf en zeg: 'Leuk dat je hier werkt. Ach, een foutje maken overkomt de beste.' Ik adem onopvallend diep in voordat ik verder ga. 'Niet dat ik weet. Dit is onze lievelingskroeg.' Ik knik met mijn hoofd in Jennies richting, die enthousiast haar hand opsteekt en naar me knipoogt.

'Top, dan zien we elkaar vast vaker, uh...' Hij krabt ongemakkelijk aan zijn goed gevormde voorhoofd.

'Alice,' val ik hem bij. Opgelucht lacht hij naar me en de vlinders hebben vrij spel in mijn buik.

'Aangenaam, Alice.' Als hij mijn hand in de zijne neemt, gaat een elektrische schok door mijn lijf.

'Hé barman, flirten doe je maar in je eigen tijd. Zes pils en vlug een beetje.'

De magie van het moment is doorbroken en als verdoofd loop ik terug naar ons tafeltje, waar Jen me lachend aankijkt. 'De vonken spatten ervan af.' Ze fluit opnieuw door haar tanden.

De rest van de avond verloopt in een roes en ik kan niet wachten om hem weer te zien, al blijf ik op onze plek staan en praat ik niet meer met hem.

In de weken die volgen, ga ik regelmatig naar *Down the Rabbit Hole*. Mats is er vaak en we kletsen zoveel als we kunnen. Geen van beiden durft de ander mee uit te vragen, we draaien om elkaar heen zonder een stap te zetten. We hebben zelfs geen nummers uitgewisseld. Ik wacht het juiste moment af. Het contact tussen ons maakt mijn inmiddels bijna onuitstaanbare baan draaglijk. Tijdens mijn werk droom ik weg, terwijl mijn handen de meest creatieve boeketten samenstellen. Klanten zijn uiterst tevreden en Elsbeth heeft geen stok

om mee te slaan, al laat ze geen gelegenheid voorbijgaan om me te kleineren of rond te commanderen. Ik laat het van me afglijden.

Hoewel ik een hechte vriendschap heb met Jen, ervaar ik een diepe connectie met Mats. Hij weet hoe het is om anders te zijn, om nergens bij te horen. Zijn werk in Altstadt is een middel om zijn doel, het worden van een succesvolle high end hoedenmaker, te bereiken. Hij krijgt weinig bijval en steun vanuit zijn omgeving. Zijn ouders zijn uit beeld, net als de mijne. Al jarenlang zorgt hij voor zichzelf, heeft weinig vrienden of mensen die hij vertrouwt. Bij mij durft hij zich, vreemd genoeg, open te stellen en andersom geldt hetzelfde.

Op een vrijdagavond, na een zwaar vermoeiende werkweek, ploffen Jen en ik neer op een barkruk. We bestellen een kop thee. Alcohol kan later altijd nog. Eerst willen we de week met elkaar doornemen, voordat we onze sores gaan “verdrinken”.

Al keuvelend en aan onze mokken nippend, verstrijkt de tijd, totdat mijn oog op een vrouw valt die het café binnenkomt en doelbewust naar de bar loopt.

‘O mijn god, niet te geloven. Daar is de Rode Koningin, zoals ik Elsbeth wel eens noem.’

Jen draait haar hoofd zover naar achteren, dat ze een goede imitatie van een uil neerzet. ‘Niet!’

‘Ja, echt. O nee, nu is mijn vrijdagavond ook nog verpest. Ze lijkt me overal te achtervolgen.’ Op mijn werk is ze altijd dicht in mijn buurt, ook als er geen enkele reden toe is. Een stalker zou ik haar bijna noemen. Met haar blik op oneindig en haar neus in de lucht, neemt ze naast ons plaats en overdreven vriendelijk bestelt ze een Pornstar Martini, hangt daarbij zo ver over de bar dat haar borsten bijna op de bar belanden. Ik zie hoe Mats zijn wenkbrauwen fronst en tegelijkertijd niet weet waar hij moet kijken.

‘Goh,’ ze draait zich naar me toe en gaat poeslief verder. ‘Ik wist niet dat jij ooit verder kwam dan de winkel en je zolderkamertje.’ Hoewel ze lieflijk lacht, doen haar ogen niet mee. Een vuurbal ontstaat in mijn buik en ik doe mijn best mezelf in te houden.

‘Ik wist niet dat jij überhaupt de definitie van gezelligheid kent,’ kan ik niet nalaten te zeggen. Het is eruit voordat ik het in de gaten heb. Ik schrik van mezelf. Ze doet echter alsof haar neus bloedt en lacht te hard om Mats’ woorden, terwijl hij niet eens iets grappigs zei. Onder de bar bal ik zo hard mijn vuist dat de knokkels wit worden. Mats merkt er niets van, hij praat zoals hij tegen iedere klant doet.

‘Kom, we gaan een ander plekje zoeken,’ fluistert Jen in mijn oor en trekt me aan mijn arm mee om verderop aan een statafel plaats te nemen, waar ik haar onuitstaanbare kop niet meer hoeft te zien.

‘Kijk eens dames, een kopje thee voor jullie, aangeboden door die aardige jongedame aan de bar.’ Een van de vaste medewerkers overhandigt ons een kop dampende thee. Elsbeth werpt een triomfantelijke blik onze kant op, terwijl ze gevaarlijk dicht naar Mats buigt en haar arm op de zijne legt. Ik wil de thee het liefst wegsmiten, maar ik gun het haar niet. Het secreet houdt een glas bubbels omhoog, ik zend mijn allerliefste glimlach haar kant op, breng de kop thee naar mijn mond en mompelt in mezelf. De thee ruikt heerlijk kruidig en smaakt zowaar nog lekkerder dan hij ruikt. Langzaam drinken we de koppen leeg.

‘Ik vertrouw die trien voor geen meter,’ roep ik boven de muziek uit.

‘Joh, wat kan er gebeuren?’ Jen is, zoals altijd, haar nuchtere zelf. Ik haal mijn schouders op. Opeens word ik licht in mijn hoofd, de ruimte draait om me heen. Kleuren en geluiden vloeien in elkaar over, versmelten en vervagen. Ik knipper met mijn ogen, adem diep in.

‘Ik word niet lekker, geloof ik. Misschien moeten we een luchtje scheppen.’ Ook Jennie wankelt op haar benen, zichzelf krampachtig vasthoudend aan de rand van de statafel. Voor dat we kans hebben het café uit te lopen, wordt het zwart voor mijn ogen.

‘Het is veel te laat, veel te laat.’ Het Witte Konijn haalt een horloge tevoorschijn en mompelt in zichzelf. Ik weet niet waarom, maar alles valt op z’n plek. Een ongelooflijk gevoel van herkenning stroomt door me. Ik ben eindelijk thuis. ‘Wacht,’ roep ik het Konijn na. ‘Ik wil mee

naar de theepartij. Wacht op mij. Ik zoek de Gekke Hoedenmaker.'

Het Konijn rent ervandoor en ik doe mijn best hem bij te houden. Natuurlijk ben ik te groot om hem in de holletjes te volgen. Intuïtief weet ik dat er ergens flesjes zullen komen waarop 'drink mij' staat. Ik weet ook dat als ik ervan drink, ik kleiner word. En paddenstoelen, niet te vergeten. Die maken dat ik groei. Hoe ik het weet, geen idee. Het is zo en ik voel dat het waar is. Ik loop verder, tot de tafel waar het eerste flesje staat. Ik neem een slokje en voel hoe de drank onmiddellijk zijn werk doet. Wat zojuist nog klein was, wordt immens groot. Ik word duizelig door de snelheid waarmee ik krimp. Als het stopt, zoek ik steun aan de modderige wand. Geuren van nat zand dringen mijn neusgaten binnen. Gek dat alles zo anders is als je de wereld van beneden ziet.

'Alice? Gaat het?'

Een stem die van verre klinkt, haalt me langzaam uit de wereld die ik zo goed ken. Ik hang tegen de wand van het toilet, niet wetend hoe ik hier terechtgekomen ben.

'Hè? Wat is er gebeurd?'

'Je werd niet goed. Ik heb je naar het toilet gebracht, waar het even duurde voor je weer bij je positieven kwam.' Ongerust inspecteert Jennie me. 'Zelf voelde ik me ook even duizelig. Geen idee wat er in dat drankje zat.'

Ik lach. 'We zijn vergiftigd door de Boze Koningin.'

'Waar heb jij het over?'

'Elsbeth, natuurlijk, gekkie. Zij heeft vast iets in onze thee gedaan waardoor we niet goed zijn geworden.' Een holle lach klinkt door de kleine ruimte.

'Ik denk echt dat het beter is om je naar huis te brengen. Waarschijnlijk heb je je hoofd gestoten toen je onderuit ging.' Mijn vriendin kijkt me meewarig aan, haar koele hand op mijn verhitte voorhoofd. Ze takelt me onhandig overeind en ik wankel onvast op mijn benen. Het draait nog steeds om me heen, het is echt beter om naar huis te gaan en in bed te gaan liggen.

Eenmaal in mijn vertrouwde omgeving laat ik alles nog een keer de revue passeren. Woede vlamt opnieuw op als ik denk aan het overdreven gedrag van Elsbeth en hoe ze haar best deed Mats in te palmen. Ik hoop maar dat hij niet voor

haar zwicht. Hoe kan ik haar maandag onder ogen komen? Ik kreun en duw mijn hoofd onder mijn kussen. Hoewel ik doodmoe ben, kan ik de slaap niet vatten. Als mijn ogen eindelijk dichtvallen en ik mezelf voel wegglijden, droom ik over Witte Konijnen en de Gekke Hoedenmaker, die verdacht veel op Mats lijkt.

Het weekend is veel te snel voorbij en met lood in mijn schoenen vertrek ik maandagochtend, iets te laat, naar mijn werk. 'Fijn dat jij je gezicht ook laat zien vandaag.' Een warm welkom klinkt zodra ik de deur achter me dichttrek. Ik had het kunnen weten.

'Het spijt me. Morgen ben ik op tijd.' Ik kan niets anders doen dan toegeven dat ik fout zit. Het is waarschijnlijk de beste optie om niet te veel gezeik te krijgen. Ik trek het boetekleed aan.

'Dat is je geraden. Wie zich niet aan de regels kan houden, kent de consequenties. Dan gaan er koppen rollen.'

Ik kan nog net een zucht binnenhouden. Haar uitspraak werkt behoorlijk op mijn zenuwen. Ze kan nooit iets nieuws bedenken. Met mijn blik afgewend loop ik vlug naar mijn vaste tafel, waar de geur van bloemen en planten me geruststelt. Hier ben ik op mijn plek. Zodra mijn vingers de bloemstengels vastpakken, glijdt de irritatie van me af.

De rest van de dag is voorbij voordat ik het weet. Net wanneer ik mijn jas wil aantrekken, houdt Elsbeth me tegen.

'Zeg, ik wilde dat je het van mij hoorde, maar ik ga vanavond met Mats uit. We zien elkaar regelmatig. Ik dacht dat je het wel wilde weten, voordat je jezelf misschien voor schut zet.' Een nepglimlach verschijnt op haar gezicht. Ik voel hoe het bloed uit mijn gezicht wegtrekt, maar laat niets aan haar merken. 'O, nou fijn voor je. Voor jullie. Veel plezier.' Hoeveel pijn het ook doet dat Mats zich heeft ingelaten met die trut, ik besluit me niet te laten kennen. Met een ruk draai ik me om, loop zo rustig als ik kan naar de deur. 'Tot morgen,' roep ik nog over mijn schouder.

De frisse buitenlucht blaast troostend de natte traansporen op mijn wangen droog. Ik wil niet dat iemand me nu ziet, dus ik fiets belachelijk hard naar mijn veilige zolderkamer, waar ik de tranen pas echt de vrije loop laat. Met gierende uithalen snik ik in mijn kussen, dat al snel kletsnat is. Dan haal ik een zakdoek onder mijn kussen tevoorschijn, snuit mijn neus en sta resoluut op van mijn bed. Klaar met deze aanstellerij. We leven in een vrij land, iedereen mag doen en laten wat hij wil, met wie hij wil. We zijn niet getrouwd, sterker nog, we hebben helemaal niets met elkaar. Waarom doet het dan zoveel pijn? Er is maar één remedie tegen dit gevoel en dat is: drank. Veel drank! Iets energieker dan een paar minuten geleden bel ik Jennie en vraag, nee smeeek haar om met me op stap te gaan, ook al is het een gewone doordeweekse avond. Het kan me niet schelen. Ik moet mezelf herpakken. Waarom trek ik het me dan toch zo aan? Het beeld van Mats die Elsbeth lief aankijkt, of erger nog kust, doet mijn maag samentrekken. Geïrriteerd schud ik mijn hoofd. Met de deur van mijn kledingkast in de hand, trek ik het allerstrakste, meest sexy zwarte jurkje uit mijn kast. Mijn rode pumps staan nog nieuw in de kast. Ik had ze een tijd geleden gekocht en wilde ze bewaren voor een speciale gelegenheid. Dit is die gelegenheid. Vanavond ga ik op jacht.

Ik ontmoet Jen bij de deur van onze stamkroeg. Waarschijnlijk zullen Mats en Elsbeth niet hier zijn, willen ze een romantisch uitje hebben. Liever word ik niet geconfronteerd met hun, ja wat is het eigenlijk? Een relatie? Een *fling*? *Who cares* ...

De eerste twee wijntjes giet ik in een recordtempo achterover. Al snel voel ik me lichter, letterlijk. Ik zweef over de dansvloer, laat me gaan op de beat van de uptempo liedjes die door de geluidsboxen knallen. Mijn hart klopt hetzelfde ritme. Even later voel ik twee warme handen op mijn heupen. Wanneer ik me omdraai, kijk ik in twee donkere ogen die me

smachtend aankijken. Ik ken deze jongen niet, heb hem nooit eerder gezien. Hij is aantrekkelijk, ruikt lekker en is een en al oog voor mij. Jennie kijkt me ongerust aan, maar ik knik geruststellend. Er is niets aan de hand, alles is oké. Ik voel me lekker, heb Mats niet nodig. En Elsbeth kan de pot op. Een tijdje hangen we zwetend, hijgend in elkaars armen. Praten hoeft niet. De muziek is onze gemeenschappelijke deler. Zijn warme, vochtige lippen trekken een spoor in mijn nek, laten kippenvel achter. Als ik mijn ogen sluit, zie ik Mats' gezicht voor me. Voel ik zijn lippen in mijn nek. Hongerig trek ik de onbekende nog dichterbij naar me toe. Zijn handen glijden via mijn rug over mijn billen en weer terug. Ik raak in een trance.

'Hey Alice,' de stem van Jennie haalt me uit mijn verdoofde toestand. 'Ik denk dat het genoeg is geweest voor vanavond. Kom, laten we even de frisse lucht opzoeken. Sorry vriend, ik neem haar mee.' Zonder op antwoord van een van ons te wachten, trekt ze me aan mijn klamme arm mee.

'Waar ben jij mee bezig? Ik weet heus wel waarom je dit doet. Maar kom op, zeg. Je bent toch geen slet.' Ik heb haar nog nooit zo boos gezien. In één klap beland ik met mijn beide benen op de grond. Mijn hoofd begint dof te bonken. Mijn god, wat was ik aan het doen? De tranen blinken in mijn ogen.

'Ik ... het spijt me.' Hulpeloos haal ik mijn schouders op. In de toiletruimte laat ik me uitgeput op de deksel van de stinkende wc-pot zakken. Ik verberg mijn hoofd in mijn handen.

'Weet ik, meis. Ik wil je alleen maar helpen en ervoor zorgen dat je geen gekke dingen doet waar je later spijt van krijgt.'

De realiteit slaat in als een bom. Morgen zie ik haar weer. Word ik geconfronteerd met haar valse glimlach en quasi nonchalante woorden. Ik gruwel ervan. Mijn maag maakt vreemde buitelingen. Ik laat me nogal oncharmant omhoog hijsen en houd Jen stevig vast als we naar buiten lopen. De buitenlucht geeft me meteen afkoeling, alhoewel het gedraai in mijn maag niet afneemt. Integendeel. Alles draait om me heen. Ik voel me misselijk. Net op tijd draai ik mijn hoofd opzij en gooi mijn maaginhoud in de struiken. Net op dat moment komen Mats en Elsbeth voorbij. Ik hoor de honende lach van de Kwaadaardige Koningin in mijn oor.

‘Kun je niet tegen een beetje alcohol?’

Het is dat het buiten donker is, mijn wangen voelen gloeiend heet. Gegeneerd veeg ik met de rug van mijn hand over mijn mond. De zurige lucht hangt om me heen. Ik wend mijn blik af. Zo wil ik door niemand gezien worden, zeker niet door Mats. Hij kijkt me meelevend aan, lijkt naar me toe te willen komen. Elsbeth trekt aan zijn arm. Zijn blik doet de tranen in mijn ogen springen. Snel kijk ik weg. Jennie pakt me bij mijn elleboog vast en samen wankelen we bij het tweetal vandaan.

‘O Jen, hoe kan ik me ooit nog op mijn werk vertonen? O nee, hoe kan ik hem onder ogen komen? Dit is het meest beschamende moment van mijn hele leven.’ Ik wil de haren uit mijn hoofd trekken.

‘Ach lieverd, het valt wel mee. Ik weet dat dit niet leuk is, maar morgen is iedereen het vergeten. Dat kun jij ook maar het beste doen.’ Jen streelt liefdevol over mijn rug. Haar woorden doen me goed, maar toch voel ik me rot. Ik ben nog altijd miselijk en ik weet niet of dat van de drank komt of van de aanblik van de twee tortelduifjes. Waarschijnlijk beide. Als ik me wat beter voel, lopen we samen naar mijn kamer. Mijn vriendinnetje wil er zeker van zijn dat ik veilig thuiskom. Ze blijft tot ik de vieze smaak heb verdreven uit mijn mond, gezicht en haren, ik mijn tanden heb gepoetst, twee paracetamols achter de kiezen heb en me geïnstalleerd heb in mijn bed. Zodra mijn hoofd het kussen raakt, val ik in slaap.

De volgende ochtend voel ik me zowaar nog miserabeler dan de dag ervoor. Mijn hoofd bonkt, mijn tong plakt aan mijn gehemelte en ik heb een vreselijke smaak in mijn mond. Het is dat ik moet werken, anders was ik meteen terug in bed gekropen. Ik wil me niet laten kennen. Mijn bloed kookt als ik denk aan de zelfvoldane glimlach op het gezicht van die trutbol. Mijn maag is niet helemaal rustig, ik durf niets te eten. Eenmaal buiten doet de frisse lucht wonderen, ze verdrijft de donkere wolken in mijn hoofd. En het irritante gebonk, niet te vergeten. Ik zet me schrap als ik de deur open en verwacht een

hatelijke opmerking. Er is echter geen *evil queen* te bekennen. Zou ze ziek zijn of zich hebben verslapen? De mogelijkheden buitelen rond in mijn hoofd. Verstrooid begin ik aan mijn taken. Het eerste uur gaat langzaam voorbij, ik maak de ene fout na de andere. Mijn gedachten dwalen steeds af. Net als ik denk dat ze haar gezicht vandaag niet meer zal laten zien, klinkt het belletje van de deur.

‘*Good morning everyone,*’ de vreselijk overdreven vrolijke stem van Elsbeth laat de rillingen over mijn rug gaan, steeds sneller totdat ik me duizelig aan de werkbank vasthoud. Een Valse Koningin is afschuwelijk, maar een uitgelaten bazin is zo mogelijk nog erger. Ik kan het niet aanhoren en spoed me naar de wc, waar ik bevend op adem kom. De reden van haar vrolijkheid ligt er metersdik bovenop. Ze heeft een geweldige avond gehad met Mats. Het kan bijna niet anders. Ik wil haar niet in de ogen kijken, ik wil de verhalen niet horen. Een klop klinkt op de deur.

‘Gaat het, Alice?’ Een van mijn collega’s informeert ongerust of alles in orde is. Ik kan me niet langer verstoppen.

‘Ach, kijk eens wie we daar hebben.’ Haar valse stem roept allerlei vreemde sensaties in mijn lichaam op, die ik niet kan thuisbrengen. ‘Hoe was jouw avond? Volgens mij had je het erg naar je zin.’ De triomfantelijke blik in haar ogen wanneer ze me aankijkt, wordt me haast te veel. Het misbaksel.

‘Ik heb me inderdaad prima vermaakt, dank je.’ De woorden pers ik uit mijn samengeknepen lippen. Als ik niet oppas, vlieg ik haar aan.

‘Mats en ik hebben zo’n enige avond gehad, lief dat je er-naar vraagt.’

‘O, leuk voor je.’ Meer woorden kan ik niet uitbrengen. Zonder haar nog een blik waardig te keuren, verplaats ik mijn aandacht naar de bloemen voor me. Deze hebben mijn tijd harder nodig.

‘Nou, werk ze nog, hè. Ik zal Mats vanavond de groeten van je overbrengen.’

Alsof ik een stomp in mijn maag krijg. Ik laat niets merken, glimlach zogenaamd vriendelijk en werk stug door. Ze kan in de stront zakken.

Die avond ga ik alleen op stap. Jennie had een andere afspraak. Bovendien wil ik haar niet steeds lastigvallen met mijn gezeur over die bitch en te veel van haar tijd in beslag nemen. Ze wordt langzamerhand gek van mijn geklaag. De enige vriendin die ik heb, lijkt steeds verder van me af te staan. Tranen branden in mijn ogen als ik aan haar denk. Ik knipper verwoed in een poging ze terug te dringen. Misschien kan een leuke jongen mijn pijn wegnemen. Het helpt in ieder geval voor even. Morgen zie ik wel. Wie dan leeft, wie dan zorgt.

Mats is vrij. Een nieuwe collega staat op de plaats waar hij altijd werkt. Ze heeft bijna witte haren. Een bijzondere verschijning. Het is alsof ik haar ken. Ze heeft iets vertrouwds, iets waardoor ik me bij haar onmiddellijk op mijn gemak voel. Ik ga op een kruk aan de bar zitten en bestel een wijntje. Dit keer ga ik ervan genieten, besluit ik. En niet, zoals gisteren, in een paar tellen achterover gieten. Ik playback de tekst mee van het liedje dat door de boxen klinkt. *“And people like to laugh at you because they are all the same. Just like fire.”* Deze tekst raakt me altijd. Dit liedje is sowieso een van mijn favoriete liedjes. Pink is geweldig.

‘Hoe bevalt het je hier?’ vraag ik belangstellend als de nieuwe barvrouw een rustiger momentje heeft.

‘Het bevalt hier super goed, dat mag ook wel, het is tenslotte mijn kroeg.’ Ze geeft me een knipoog. ‘Ik ben Margriet, trouwens. Het is belangrijk om af en toe ook zelf de handen uit de mouwen te steken.’ Ze steekt haar hand naar me uit, die ik een tikkeltje gegeneerd schud. Wat een blunder.

‘Ik ben Alice. Leuk je te ontmoeten, je hebt een geweldige kroeg hier.’

We raken, tussen alle drukte door, in gesprek en de avond vliegt voorbij. Opeens flap ik eruit dat ik me rot voel door de situatie met mijn vreselijke baas en Mats, haar collega en mijn droomman. Ze kijkt me meelevend aan, legt haar hand op de mijne.

‘Wat vervelend om te horen. Dat klinkt alsof je het niet gezellig hebt op je werk. Waarom ga je niet iets anders zoeken?’

‘Tja, ik vind het dáár wel leuk, maar ik kan gewoon niet met die *evil queen* door een deur. Bovendien is het niet zo ge-

makkelijk om iets anders te zoeken. Ik heb geen papieren, ben al jaren werkzaam en hoor een beetje bij de inboedel.' Ik laat mijn schouders zakken bij de gedachte ergens anders te gaan werken. Ik wil niet weg, ik wil alleen dat zij weggaat.

'Ach, kop op. Waarschijnlijk wordt het vanzelf opgelost. Als je wilt, kan ik je best helpen. Ik heb overal contacten. Zaken-doen is mijn lust en leven.' Ze zet een wijntje voor me neer, dat ik werktuiglijk naar mijn mond breng. Misschien heeft ze gelijk. Ik neem een slok en probeer mijn vervelende gevoel met de wijn weg te spoelen. Wonder boven wonder helpt het. De rest van de avond heb ik een leuke tijd, dit keer drink ik niet te veel wijntjes zodat ik de volgende dag nuchter en fris op mijn werk verschijn.

'Goedemorgen,' kirt Elsbeth. 'Ik heb nu al zin in het romantische etentje vanavond na een vruchtbare werkdag.' Ze kijkt vals mijn kant op. Ik adem diep in, tel in stilte tot honderd en laat niets merken.

'Fijn voor je.' Een andere collega reageert ook lauwtjes op haar aankondiging. Niemand kan hier iets mee. Zelf schijnt mevrouw niet in de gaten te hebben dat niemand enthousiast wordt. Ik werk aan het grafstuk voor een van onze trouwe klanten. Zo'n lief vrouwtje, ze zal enorm gemist worden. Mijn lelijke gedachten duw ik uit alle macht naar de achtergrond.

'Ik wil jou straks even spreken.' Haar stem bezorgt me rillingen, ik had niet gezien dat ze opeens achter me stond.

'Oké,' kan ik nog net uitbrengen. Mijn hart klopt in mijn keel. Wat wil ze me vertellen? Dat ik mijn werk niet goed doe, dat ik ontslagen word? Ik prakkiseer me suf. Met lood in de schoenen vertrek ik om elf uur naar het kantoor. Als ik de deur achter me dichttrek, voelt het alsof ik mijn doodvonnis getekend heb.

'Zo Alice, om maar meteen met de deur in huis te vallen. Hoe vind je zelf dat het de laatste tijd gaat? Ben je nog tevreden met je werk?' Indringend kijkt ze me aan, met die felle blik in haar ogen. Koortsachtig denk ik na. Wat moet ik zeggen? Lukt ze me in de val?

'Uh, ja, ik vind mijn werk geweldig, mijn collega's zijn super aardig en behulpzaam en de klanten voor wie ik bloemstuk-

ken maak zijn altijd tevreden.' Ik verzin stuntelend een cliché.

'Dat klopt. Je hebt gelijk. Ik wilde checken of we op dezelfde golflengte zaten. Anders krijg ik gedoe met mijn baas, die ook nog eens mijn zus is.' Zweet loopt in straaltjes over mijn rug naar beneden. Ik schuif op de stoel, mezelf zeer ongemakkelijk voelend. Waar gaat dit naartoe? 'Gelukkig, fijn om te horen. Je bent tevreden?' Ik waag het erop. Even schuift een misprijzende blik over haar gezicht, ze herstelt zich snel.

'Best hoor. Tevreden klanten zijn het belangrijkste, niet-waar?'

Ik zucht onhoorbaar, mijn schouders zakken naar beneden. Ik dacht even dat ik mijn ontslag zou krijgen. Net als ik wil opstaan om verder te gaan met mijn werk, kucht ze.

'Nu je hier toch bent, wil ik even aangeven dat ik hoop dat onze werkrelatie niet te lijden heeft onder mijn contact met Mats.'

Bam, een klap in mijn gezicht. Dus hier was het haar allemaal om te doen. Ze wil nogmaals haar relatie met Mats in mijn gezicht wrijven. Gewoon omdat ze het kan. Om mij te laten zien wie de baas is, wie de controle heeft. Ik kook vanbinnen, moet moeite doen om niet uit elkaar te knappen. Met een stalen gezicht lieg ik alsof het gedrukt staat. 'Nee, tuurlijk niet. Ik kan me heus wel professioneel opstellen.' De woorden komen als braaksel uit mijn mond, laten een zure smaak in mijn keel achter.

'Mooi, nou, aan het werk. Je weet wat er gebeurt als er niet gewerkt wordt.' Met een laatste valse blik in mijn richting wijst ze naar de deur. Als een brave hond sta ik op en loop timide naar de deur, die ik zo voorzichtig mogelijk achter me dichttrek.

'Wat wilde ze?' Een nieuwsgierige collega kijkt me onderzoekend aan. Ik voel hoe de tranen achter mijn ogen branden, maar ik houd ze uit alle macht tegen.

'Gewoon, een kort functioneringsgesprek. Heeft ze jou nog niets gevraagd?' Handig draai ik het gesprek om.

'Nee, nog niet. Misschien kom ik straks aan de beurt. Je ziet er verwilderd uit. Was ze niet tevreden?'

'Jawel hoor. Zeg, als je het niet erg vindt, ik heb het druk.' Ik

draai me om en laat haar verbaasd achter. Dit is niet het moment om hierover te praten. Ik wil eerst afkoelen.

De volgende keer als Jennie en ik naar onze stamkroeg gaan, is Mats er weer. De knoop in mijn maag trekt aan, ik voel me niet op mijn gemak. Aan zijn houding maak ik op dat hij zich ook ongemakkelijk voelt. Hij is zo anders als hij niet met haar is. Ik vraag me af waarom hij zich überhaupt met haar inlaat, dacht dat er iets tussen ons gaande was.

‘Hetzelfde als anders?’ Zijn scheve grijns doet gekke dingen in mijn buik. Ik knik, bang dat mijn stem me in de steek laat. ‘Komt voor elkaar.’ Hij verdiept zich in het klaarmaken van onze drankjes, zichtbaar blij om me niet aan te hoeven kijken. Ik kijk gebiologeerd naar zijn gespierde armen. Wanneer ik opkijk, staart hij me aan. Vlug kijkt hij weg als mijn ogen zich in de zijne boren. Een rode bloes trekt over zijn gezicht. Ik smelt vanbinnen.

‘Kijk eens madame, hier is uw lievelingsdrankje.’ Hij heeft zich snel hersteld. Ik neem het drankje aan en raak expres zijn hand aan. Een elektrische schok gaat door me heen. Hij kucht, ik zucht.

‘Dank je. Ik ga ervan genieten. Dat heb ik na vandaag verdiend.’ Meer woorden zijn niet nodig. Waarschijnlijk weet hij precies waar ik op doel.

‘Ah, moeilijke dag op het werk, dus?’ Met zijn hoofd licht gebogen kijkt hij me aan.

‘Nou, dat kun je wel zeggen. Maar laten we het over leuke dingen hebben.’ Behendig stuur ik het gespreksonderwerp een andere kant op. Vanavond wil ik niet denken aan die bitch. En al helemaal niet aan die twee samen.

Ik heb een heerlijke avond, waarop ik nauwelijks denk aan *the evil queen*. Ook Mats heeft het druk met flirten en lijkt met zijn hoofd niet bij Elsbeth. Misschien is het hartstikke fout, maar ik voel me steeds vrijer en lossere en als ik voor de zoveelste keer een wijntje bij hem bestel, trek ik hem naar me toe en kus hem vol op de mond. Zijn verraste blik verandert snel in

een vurige, een verlangen laait in me op dat ik niet kan onderdrukken. Eindelijk.

‘Wat is hier in vredesnaam aan de hand?’ De schrille stem van mijn leidinggevende klinkt in mijn oor. Ze trekt me aan mijn arm en voordat ik ook maar iets kan zeggen of doen, voel ik haar vlakke hand tegen mijn wang kletsen. Een warme gloed verspreidt zich door mijn gezicht, niet veel later zelfs door mijn hele lijf. Er ontstaat een bal in mijn buik, een vuurbal, die een uitweg zoekt. Ik kan me niet beheersen en voordat ik het weet, val ik haar aan.

Er gaat een gejoel op door de kroeg, mensen zijn gek op sensatie en twee vechtende vrouwen zien ze niet vaak. Ik krijg weinig mee van de omstanders, het is zwart voor mijn ogen. Het lijkt alsof ik in een trance raak, de ruimte draait om me heen. *Wederom zie ik mezelf in een andere wereld, een andere omgeving. De Rode Koningin met haar belachelijk rode lippen, die verhit schreeuwt: ‘Er gaan koppen rollen.’ Mats, die een bijzondere hoed op zijn hoofd draagt, het Witte Konijn.*

‘Stop!’ gilt Mats, terwijl hij ons uit elkaar trekt. Onmiddellijk ben ik weer in het hier en nu.

‘Waar zijn jullie in godsnaam mee bezig?’ Een aantal gasten staat in een kring om ons heen en beschermt ons tegen meer pottenkijkers.

‘Zij heeft het recht niet om mijn vriend te kussen. Jij bent van mij.’ Druppels speeksel vliegen in het rond, raken mijn gezicht. Ik veeg ze snel met mijn hand weg.

‘Ik ben van niemand. Doe effe normaal.’ Mats kijkt naar haar alsof ze een irritante mug is die om zijn hoofd zoemt. Ik voel genoegdoening. ‘En jij,’ hij knikt met zijn hoofd naar mij, ‘jij bent geen haar beter. Wat bezielt jullie om hier met elkaar op de vuist te gaan?’

Het is dat mijn wangen al rood waren, anders had ik nu nog meer gebloosd. Ik schaam me voor mijn belachelijke reactie. Ze haalt het ergste in mij naar boven. Als ik in haar buurt ben, kan ik me moeilijk inhouden. Het gaat dieper dan alleen onze werkrelatie, het is alsof het altijd al zo was tussen ons.

‘Ik ... het spijt me.’ Meer woorden krijg ik niet uit mijn mond. Ook Elsbeth staat bedremmeld naar de punten van

haar rode pumps te staren. Even zijn we twee kleine meisjes die een standje krijgen.

‘Sorry, ik reageerde misschien te impulsief.’ Ik besluit de eerste te zijn met het maken van mijn excuus. Ze draait haar hoofd weg, reageert lauwtejes.

‘Ja, dat kun je wel zeggen. Je hebt het recht niet om aan mijn vent te zitten.’

De ader in mijn nek zwelt op, bloed gonst in mijn oren. Ik kan het niet langer aanhoren, dus draai ik me om en verlaat zo waardig als ik kan het café. Naar huis moet ik, nu.

Ik laat me met een plof op bed vallen. De tranen die al zo lang hoog zaten, vinden eindelijk hun weg naar buiten. Ze laten een koud spoor op mijn wangen achter. Ik doe geen enkele moeite ze weg te vegen. Snot loopt in straaltjes uit mijn neus en mijn kussen is nat van al het vocht. Dit was het dan. Nu heb ik geen werk meer en kan ik een relatie met Mats voorgoed vergeten. Wat ben ik dom geweest. En het ergste is, dat het allemaal mijn eigen schuld is. Ik doe de rest van de nacht geen oog dicht. Beelden van Elsbeth en Mats die elkaar hartstochtelijk kussen en mij minachtend aankijken, schieten continu door mijn hoofd. Als de wekker me ruw uit mijn nachtmerries wekt, bonkt mijn hoofd. Ik kreun. O mijn god, hoe moet ik dit in godsnaam doen? Ze heeft niet gezegd dat ik ontslagen was, maar hoe kan ik me ooit nog vertonen op mijn werk? Ik probeer tijd te rekken, mijn bezigheden zo lang mogelijk te laten duren, alles om maar niet te hoeven gaan. Wil ik niet te laat komen en ook dat nog te horen krijgen, moet ik nu echt opschieten. Mijn hart klopt in mijn keel. Ik voel hoe zweetdruppels zich verzamelen en een weg over mijn rug naar beneden vinden. Voordat ik de deur open, adem ik diep in en zet me alvast schrap voor de furieuze reactie die ongetwijfeld zal volgen. Met een knoop in mijn maag vertrek ik naar mijn werk. Waarschijnlijk ben ik over minder dan een half uur weer thuis. Zonder baan.

‘Goedemorgen,’ mompel ik en durf niet goed voor me uit te kijken. Er komt geen boze reactie terug.

‘Hey Alice,’ hoor ik een bekende stem. Als ik opkijk, staat Margriet voor me en niet de trut. De verbazing moet van mijn gezicht af te lezen zijn.

‘Je had mij hier zeker niet verwacht, hè? Kom, ik zal het je uitleggen.’ Ze pakt me bij mijn elleboog en leidt me naar het kantoor. Ik ben blij dat niemand hier getuige van hoeft te zijn. Ik voel de tranen alweer branden. Dapper slik ik de brok in mijn keel weg.

‘Ik snap dat je hier niets van begrijpt.’ Ze geeft me een kop koffie. Daar was ik aan toe. ‘Ik heb gisteren met Elsbeth gebeld.’ Ik kijk haar met grote ogen aan. Zij heeft Elsbeth gebeld, maar waarom en hoe dan?

‘Ze is mijn zus.’ Mijn mond valt verder open. Dit zag ik niet aankomen.

‘Mijn zus heeft een grote verbeeldingskracht. Ze was ervan overtuigd dat ze een relatie had met Mats. Als mijn zus iets wil, is ze meedogenloos. Ze heeft hem blijkbaar gechanteerd met zijn opleiding en in de val gelokt. Zo heeft ze zich voorgedaan als een docent en geprobeerd Mats in diskrediet te brengen met zijn opdrachten, alsof hij plagiaat had gepleegd. Hij is daardoor flink in de problemen gekomen. Gelukkig is alles uiteindelijk rechtgezet. Mijn zus kan vreemde dingen doen.’ Ik val bijna van mijn stoel. Het wordt steeds gekker.

‘Daarom heb ik ingegrepen. Ze moest haar plek kennen. Zie het zo: ik heb haar schaakmat gezet. Er zijn een aantal dingen die ik van haar weet die beter geheim kunnen blijven, zo stuurt ze rekeningen naar klanten die standaard tien procent te hoog zijn. Maar ze heeft ook rare gewoonten waar ze zich erg voor schaamt, slapen met een teddybeer en deze stiekem overal mee naartoe slepen. Zo kan ik nog even doorgaan, maar je begrijpt wat ik bedoel, toch? Ik neem haar plek in en zal deze zaak voortaan runnen. Ik denk dat jij vanavond maar eens naar je stamkroeg moet gaan.’ Ze geeft me een geheimzinnige knipoog. Mijn buik trekt zich samen. We kletsen een tijdje

over de winkel en hoe ze denkt deze beter te laten draaien dan haar zus deed. Ze stelt voor om een themahoek in te richten en deze ieder seizoen te veranderen. Ik word meteen enthousiast en heb er veel zin in om na het weekend aan de slag te gaan. Ideeën over deze themahoek dwarrelen al in mijn hoofd.

Als ik Mats aan de bar zie, sta ik in vuur en vlam. Hij is zo mooi en kwetsbaar tegelijk. Zijn donkere haar valt nonchalant over zijn gezicht als hij druk bezig is met glazen spoelen. Ik blijf even op afstand om naar hem te kijken. Hopelijk kunnen we de ongemakkelijke afgelopen weken achter ons laten.

‘Hey,’ zeg ik verlegen. Hij kijkt op en een blos trekt over zijn gezicht.

‘Hey.’ De blik op zijn gezicht is ondoorgroendelijk. Kriebels gaan rond in mijn buik, mijn handen beginnen te zweten. Hij lijkt nog boos op me.

‘Het spijt me van gisteren. Ben je erg boos?’ Ik kijk naar het viltje voor me op de bar, dan voel ik zijn warme hand op de mijne.

‘Kijk me eens aan.’ Ik til mijn hoofd voorzichtig op en kijk hem vanonder mijn wimpers aan. ‘Ik ben niet meer boos. Margriet heeft me alles verteld over je weet wel.’ Ik word emotioneel, maar laat mijn gevoelens niet toe. ‘Er was nooit iets tussen haar en mij. Ze probeerde achter mijn rug om mijn droom kapot te maken. Ik was en ben gek op jou.’ Hij legt een urgentie in zijn stem die mijn hart doet smelten. Hij loopt vanachter de bar op me af, trekt me in zijn armen en kust me hartstochtelijk. Ik klamp me aan hem vast, als een drenkeling. Hier in zijn armen voel ik me veilig. Beelden van de Hoedenmaker flitsen door mijn hoofd. Ik ben eindelijk thuis.

Frank Beckers

De Poort naar de Toekomst

Al hadden Alice en het Witte Konijn zich nog zo gehaast, ze kwamen te laat voor de beslissende schaakpartij tussen de Witte en de Rode Koningin.

‘Helaas, we zijn te laat,’ zuchtte Alice buiten adem, terwijl ze het slagveld overschouwde.

‘Verschrikkelijk! Wat een ramp, kijk naar al die geslagen witte stukken ... De Witte Koningin heeft alles verloren,’ voegde ze er hevig geschrokken aan toe.

‘En ik had haar ongetwijfeld kunnen helpen,’ vervolgde ze terneergeslagen. Ze dacht terug aan de speeltijd op school, toen meester Karel haar en haar klasgenootjes had leren schaken. De meester was een heel goede schaakleraar. Haar klas had dan ook meermaals het schoolkampioenschap gewonnen.

‘Wacht even,’ antwoordde het Witte Konijn, ‘Je mag nooit te vlug opgeven.’ Hij snuffelde en speurde de omgeving af alsof hij op zoek was naar iets.

‘Had ik het niet gedacht? Kijk, daar!’ Het Witte Konijn wees opgelucht naar de rand van het open veld, waar het bos begon. ‘Zie je die houten boog? Dat is een van de Poorten naar de Toekomst.’

‘Poorten naar de Toekomst? Daar heb ik nog nooit over gehoord. In mijn wereld bestaan die niet. Maar zelfs als die hier wel voorkomen, hoe zouden ze ons kunnen helpen? Als we naar de toekomst reizen, komen we immers nog veel later te laat. Dat is dus helemaal geen oplossing,’ wierp Alice op.

(Kort intermezzo: En jij, lezer, kan jij het probleem oplossen? Hoe zou een Poort naar de Toekomst Alice en het Witte Konijn kunnen helpen?)

‘Maar jawel, die Poort is onze redding, ik ben er zeker van,’ wist het Witte Konijn. ‘Als je er van deze kant onderdoor loopt, beland je inderdaad in de toekomst, de Poort heet immers niet

voor niets Poort naar de Toekomst. Door een deur kan je in twee richtingen lopen, van binnen naar buiten of van buiten naar binnen. De weg omhoog is de weg omlaag. Een poort naar de toekomst is dus ook een poort naar het verleden. Als je rondom de poort loopt en dan langs de andere kant onder de boog door stapt, dan reis je naar het verleden en dat is precies wat wij nodig hebben.'

'Echt waar?' vroeg Alice.

'Jazeker, geloof me maar. Ik heb in het verleden meermaals door zo'n poort gereisd.'

'Wat een geluk, dat verandert alles,' riep Alice uitgelaten. Ze begon onmiddellijk een plan te bedenken om de Witte Koningin alsnog voor de nederlaag te behoeden.

'Kom, laat ons haast maken, de Witte Koningin heeft ons nodig,' spoorde ze vastberaden het Witte Konijn aan. 'Laten we vlug onder de boog door lopen. Als we enkele uren in het verleden terugreizen, komen we nog op tijd om de Witte Koningin te helpen in haar duel tegen de Rode Koningin. Ze moet een foutieve zet gedaan hebben, waardoor ze de wedstrijd verloren heeft. Als we die slechte zet weten te voorkomen, wordt het opnieuw een open strijd en maakt ze kans om te winnen. Met onze hulp moet dat lukken.'

Marius Vahlkamp

Als in een rode droom

De Rode Koning draait zich in zijn slaap en droomt verder van het meisje dat zijn hele leven beheerst. Alice! Plots was zij daar, in zijn Wonderland. Iedereen heeft ze kopzorgen bezorgd. Toegegeven, ze heeft hier en daar wel een vriend, maar orde en rust gaan voor alles. Het is al gek genoeg in Wonderland. Nu is het tijd voor maatregelen. De Rode Koning heeft zijn beslissing genomen: hij zal de oproerlinge dood dromen. Zijn leven is zo al moeilijk genoeg.

Alice laat haar hand over de lage takken van een Tumtumboom glijden. Ze bevindt zich voorlopig nog aan de rand van het woud en twijfelt. Zal ze Fawn volgen? Het rechtoplopende reekalfje heeft haar van alles op de mouw gespeld. Ze zou niet echt bestaan — Alice gelooft er niets van. En toch knaagt het, diep vanbinnen. Hoe kan ze ontdekken of ze echt bestaat? Fawn moet er meer van weten. Ze rent het woud in, zonder te letten op de twijgen en takken die haar prachtige blauwe jurk aan flarden scheuren.

Het is pikdonker in het woud. Alle groen is tot zwart geworden. Toen Alice aan de woudrand stond, scheen de zon volop, maar hier dringt geen straal door het gebladerte heen. Fawn vinden blijkt onmogelijk. Alice' gouvernante heeft altijd gezegd dat het in de natuur nooit helemaal stil is; mevrouw Littleclear is duidelijk nooit in Wonderland geweest. Er heerst een doodsheid die enkel uit zwijgen bestaat. Plots steekt een wind op, Alice rilt. Als ze niet bestaat, waarom rilt ze dan? O, ze moet echt wel Fawn spreken.

Woelen en nog eens woelen, dat is alles wat de Rode Koning doet. Zijn bed is een heus laken- en dekenfort geworden, het beddengoed reikt de hoogte in. Daaronder droomt de Rode Koning zich een Einde bij elkaar, een Einde zo groots, dat alle inwoners van Wonderland er nog jaren over zullen spreken.

Dennennaalden en dennenappels vallen op de grond, Alice krijgt enkele tikken op haar hoofd. Opgeven wil en kan ze niet. Ze is blijven staan, stokstijf. In Wonderland gebeurt alles via een omweg. Als ze lang genoeg hier blijft, zal Fawn onvermijdelijk weer haar pad kruisen. Ze schikt haar jurk. Het heeft weinig zin, want de stof is onherstelbaar beschadigd. Toch is het belangrijk om een zekere vorm van normaliteit te betrachten, al is het maar om aan die zogezegde Dromenkoning te tonen dat ze zich niet zal laten kennen.

Ze hoort gekraak achter zich. Instinctief draait ze zich om en ...

Hij wordt wakker. Het moet dagen, weken, maanden mis-
schien geleden zijn, maar de Rode Koning is klaarwakker. Dik
tegen zijn zin! Zijn werk is niet af, en hij verlaat node zijn ko-
ninkrijk. Als hij het gebons op het luik hoort, weet hij meteen
wat er aan de hand is: de dorpelingen hebben hem nodig.
Hij gooit het beddengoed van zich af en schuifelt slaapdron-
ken naar de deur. De opgewonden stemmen hoort hij al in de
eerste kamer. 'De Jabberwock is terug! Hij ruikt de daken van
de huizen. Red ons, Slaper.'

Als hij de deur opent, voltrekt zich voor zijn ogen de nacht-
merrie die zijn werkelijkheid vormt. Met vlammende ogen
speurt een reusachtige Jabberwock naar slachtoffers. In de
scherp getande bek van het Onbeest herkent de Rode Koning,
hier enkel als Slaper bekend, zijn schoonvader Irmgurd.

Zijn vrouw heeft hij al aan de Jabberwock verloren. Zijn
kinderen werden verscheurd door de Jubjub-Vogel. De Ban-

dersnatch doodde zijn vee. Niets blijft de Rode Koning over dan zijn dromen.

‘Breng je voorpaal mee, Slaper!’

De Rode Koning reikt achter de deur en grijpt zijn staf. Nog nooit heeft die hem of zijn dorpsgenoten geholpen, maar het is het enige object dat zij niet zelf hebben gemaakt. Het moet een doel hebben, of toch minstens een betekenis. Komt het uit Wonderland? Hij herinnert zich niet de voorpaal daar ooit gezien te hebben.

Fawn snuift de lucht op. Hij ruikt Alice, maar ziet haar niet. Op de zandgrond ziet hij haar voetafdrukken. Is ze vertrokken, weggedroomd of ... doodgedroomd? Iedereen weet dat de Rode Koning Alice haat. Zij dook zonder reden in zijn wereld op en bracht alles in de war. Fawn heeft lang gedacht dat de Rode Koning wel bij zou draaien. In Wonderland is de hele tijd wat aan de hand, dan kan zo’n meisje met rare vragen en vreemde gewoonten er ook nog wel bij. Helaas, er is te veel gebeurd. De Rode Koningin heeft niets dan ergernis gehad met Alice, en heeft daarom haar man verlaten. Hun kinderen leven ondergedoken; in heibel hebben ze geen zin. Laatst hoorde Fawn dat de schoonvader van de Rode Koning op sterven ligt. Het is wel wat samen. Alle inwoners leven mee met de Rode Koning — ze moeten overigens wel, want hij heeft hen gecreëerd. Alleen Alice is een buitenbeentje. Waar is ze nu?

Als een razende stort de Rode Koning zich op de Jabberwock. Het Ondier slaat hem met zijn klauw weg alsof hij niets meer is dan een blaadje in de wind. De Rode Koning komt hard tegen een boom terecht. Naalden vallen op zijn hoofd. Gelukkig heeft hij de voorpaal niet losgelaten. De Jabberwock zet zijn vernietigende tocht voort. Het dorp is pas heropgebouwd op een andere plek en toch wist het Ondier de weinige overlevenden te vinden. Vreemd genoeg kunnen de dorpingen al-

tijd snel huizen optrekken; al even snel komt de Jabberwock op bezoek. Droomtijd zit veel logischer in elkaar dan wat zich hier afspeelt, in de grauwe werkelijkheid.

Hij moet iets nieuws verzinnen, iets dat hij nooit eerder heeft gedaan. Waarom dook de voorpaal anders zoveel jaren geleden in zijn tuin op? Hij kreunt en gaat rechtop zitten. De voorpaal ziet er hetzelfde uit als voorheen. Hij heeft er al mee gestoken, gegooid en geklopt. Het heeft niets uitgehaald.

Misschien, gaat hem een licht op, is de voorpaal niet voor de Jabberwock bedoeld, maar voor hem. Een ijselijke schreeuw van Imke, zijn jonge buurvrouw, belet hem even het nadenken. Tot zijn frustratie ziet hij hoe ze in de muil van de Jabberwock verdwijnt.

Erover wrijven helpt niet, erin bijten ook niet. Ten einde raad slaat de Rode Koning zichzelf met de voorpaal buiten westen.

‘Daar ben je!’ zeggen Alice en Fawn allebei. Ze vallen elkaar in de armen. Ook al kennen ze elkaar niet lang, door hun gesprekken zijn ze goede vrienden geworden. Zoals iedereen weet, is een echte vriend van goudwaarde in Wonderland. Hoewel het nog steeds donker is in het woud, wordt Alice omgeven door een soort gloed. De kleur zweeft tussen goud en zilver, wat onmogelijk is. Het is zeer Wonderiaans. Fawn kijkt haar een poos aan.

‘Ik geloof dat je méér aanwezig bent dan toen je verdween,’ zegt hij zacht.

Alice voelt het zelf: er zit een warmte in haar die er voordien niet was. ‘Ik heb het gevoel dat er iemand in gevaar is.’

‘Ja, jij.’

‘Nee, een veel belangrijker iemand. Er is iets op til, iets groots. Een ... een Einde.’

Fawn grijpt haar hand. ‘Ik zal je beschermen!’

‘Laat ons eerst kijken wie echt bescherming nodig heeft. Kan je me uit het bos leiden?’

Haar vriend knikt en begint te rennen. Hij houdt Alice vast

alsof zowel zijn als haar leven ervan afhangen. Na een dolle tocht zien ze weer het zonlicht. Wie zit daar tegen een boom?

De Rode Koning ontwaakt voor de tweede keer vandaag. Hij kijkt op en herkent de zachtblauwe, met rode strepen doortrokken hemel van Wonderland. Thuis, hij is thuis. Of niet? Er was iets mis, aan de andere kant, maar wat precies? Hij gaat onzeker staan en ziet een soort staf op het gras liggen. Die herkent hij niet, maar hij krijgt het benauwd.

Hand in hand lopen Alice en Fawn naar de Rode Koning toe. Als ze elkaar in de ogen kijken, lijkt het alsof twee werelden botsen. Fawn gaat voor Alice staan en zegt: 'Ik respecteer al uw wensen, mijn Koning, maar toon alstublieft genade. Alice is een meisje dat slechts tijdelijk hier is. Ze wil naar huis gaan.'

De Rode Koning grimast en tast naar zijn rug. 'Waarom is ze dan niet al lang vertrokken? Ik wil haar niet hier!'

Alice voelt zich eenzaam. Ze wil inderdaad enkel naar huis toe, ook al heeft ze op deze bijzondere plek vrienden gemaakt. Fawn keert zich naar haar toe en omhelst haar. De Koning mag je nooit je achterzijde tonen, dat is majesteitsschennis, weet Alice.

'Hoe durf je?' briest de Koning. Hij bukt zich, grijpt de staf en heft die op. Alice ziet het gevaar en draait Fawn van zich weg. Ze is net vlug genoeg om met haar hand de neerkomende staf te grijpen.

Een gebrul vult Alice' oren. Waar is Fawn? Waar is die verschrikkelijke Rode Koning? Een beest dat ze nooit eerder zag, ook al doet het haar denken aan een gedicht op een vergeeld blad in een spiegelboek, zaait terreur in wat ooit een dorp moet zijn geweest. Zijn zware staart zwaait over de grond en

rukt struiken en boompjes uit. Mensen rennen voor hun leven.

‘De voorpaal, jij hebt de voorpaal!’ Een gewonde vrouw loopt op Alice toe. Haar haar is verschroeid en er zitten zwarte strepen op haar gezicht. ‘Wie de voorpaal heeft, moet hem gebruiken.’

Alice is in de war. Daarnet vroeg ze zich nog af of ze bestond, nu is ze in een andere wereld terechtgekomen. Eén ding begrijpt ze echter: net zoals er in Wonderland soms gevaar heerst, is dat hier ook het geval. En de dreiging is acuut! Ze kijkt naar de houten staf in haar hand. Er staan vreemde symbolen in gekerfd. Veel tijd om die te bekijken heeft ze niet.

De vrouw trekt aan haar arm en wijst haar het beest aan. ‘Hoeveel doden moeten er nog vallen?’

Doden? Echte doden? Geen Wonderlanddoden, die na een kwartiertje het bloed uit hun hemd wassen in de rivier? Alice slaat haar hand voor de mond. ‘Ik zal doen wat ik kan,’ zegt ze met een schorre stem.

De staf voelt zwaar en de verantwoordelijkheid drukt als een loden last op haar schouders. Toch brengt elke stap haar meters dichterbij het beest. Het is alsof de staf haar naar de vernietiger brengt, en niet zichzelf.

Als Alice voor het beest staat, houdt het in. Het heeft een kind in zijn klauwen en hoeft maar te drukken om het te verpletteren. Het kijkt uitdagend naar Alice. Wat een boosheid straalt het uit. Dit is het pure kwaad. Zonder erbij na te denken gooit Alice de staf naar de grote witte buik van het beest. De staf licht fel op. Het beest brengt nog zijn klauwen naar beneden, maar komt te laat. De staf kliëft door zijn huid als een mes door boter. Stroperig bloed en ingewanden druipen uit de wond. Een wolfachtig gehuil weerklinkt. Dan sluit het beest zijn muil en valt voorover. Het kind komt op een struik terecht, die gelukkig zijn val breekt. Alice buigt zich over het kleintje en neemt het in haar armen.

Wat heeft ze zopas gedaan? Heeft zij dat wel gedaan? De staf was toch niet scherp? De laatste overlevenden strompe-len naar haar toe.

Net als de Rode Koning Fawn in het gezicht wil slaan, verdwijnen alle woede en angst uit zijn lijf. Het voelt bijzonder vreemd. Zo heeft de Rode Koning zich lang niet gevoeld. Hij kijkt Fawn aan en maakt een verontschuldigend gebaar. 'Ik-ik weet niet wat me overkwam,' stamelt hij.

'U bent de Koning, u doet wat u wilt.' Fawn gaat op een knie zitten. 'Ik wilde enkel Alice beschermen.'

'En dat heb je gedaan, Fawn, dat heb je gedaan. Alsjeblieft, laat ons elkaar als mannen in de ogen kijken.'

Fawn gaat weer staan en wijst naar boven. De Rode Koning staart omhoog. De hemel is nu strakblauw, er valt geen rood meer te bespeuren.

'U verandert ook!' zegt Fawn.

Het is waar, merkt de Koning. Hij is niet langer rood. Al wat hij draagt, is blauw geworden.

'Volgens mij,' zegt hij langzaam, 'heeft Alice een nieuw thuis gevonden. Een plek waar ze zich goed zal voelen, ook al is het niet waar ze vandaan komt. Ik zie zoveel dat ik vergeten was. Een dorp, familie, ... Mijn thuis!' Hij snikt. 'Maar er is niemand meer voor mij daar. Enkele vrienden ja, maar mijn gezin is ... weg.'

'Is dit niet uw thuis?' vraagt Fawn.

'Vanaf nu wel. Ik denk niet dat ik ooit terug naar de overkant zal gaan. Als in een rode droom flitste ik van daar naar hier en van hier naar daar. Maar nu ben ik thuisgekomen.' Hij grijpt Fawn bij de schouders en kust zijn kop. 'Kan je me vergeven?'

'Natuurlijk, mijn Koning.'

Alice kijkt tevreden naar haar nieuwe huis. De opbouw ging verbazend snel. Dat gaat hier altijd zo, hebben de dorpelingen haar verteld. Ze zijn maar met zo weinig meer, dat er slechts vijf huizen staan. Iedereen heeft meegeholpen met het bouwen van elkaars woning. Alice voelt zich opgenomen in de

kleine gemeenschap. Fonne, de vrouw die op haar kwam toegelopen toen ze in deze vreemde wereld belandde, is haar beste vriendin geworden. Ze doet Alice denken aan Fawn, die nu ver weg in Wonderland zijn leven leidt. Hoe het hem vergaat, weet ze niet. Hoe het met de Rode Koning, de man met de voorpaal, die ze hier Slaper noemen, gesteld is, weet ze ook niet. En toch voelt ze een warmte in haar, dezelfde warmte die ze bespeurde toen ze in het woud even was weggedroomd, maar niet dood gedroomd.

Nel Goudriaan

Het avontuur van Konijn en Haas

Het was een heldere ochtend in Wonderland. De zon scheen uitbundig boven de kleurrijke weiden en de lucht was gevuld met de zoete geur van bloemen. Het Konijn merkte niets van dit alles. Hij zat in zijn hol, omringd door klokken van allerlei soorten en maten, terwijl hij zijn dagelijkse ritueel uitvoerde: een wortel eten en zich zorgen maken over de tijd. De klokken tikten onophoudelijk en werkten het Konijn op zijn toch al zwakke zenuwen.

‘Te laat, te laat!’ mompelde hij tegen zichzelf, terwijl hij op zijn zakhorloge keek. ‘Ik ben altijd te laat!’

Het Konijn nam een grote slok van zijn thee en stond op om zijn jas aan te trekken. Hij wist niet precies waar hij heen moest; dat was niet belangrijk. Het enige wat hij zeker wist, was dat hij ergens naartoe moest, en snel ook.

Toen het Konijn haastig zijn hol verliet, struikelde hij bijna over een Haas die op de grond lag en hardop aan het praten was.

‘Oh, ik ben te laat, ik ben te laat!’ riep de Haas. Zijn hele lijf trilde, zijn staart zwiepte heen en weer en over zijn wangen stroomden tranen.

Het Konijn sprak de Haas aan. ‘Te laat? Wat een toeval! Ik ben ook altijd te laat. Laten we samen ergens naartoe gaan, dan zijn we tenminste samen te laat.’

De Haas keek verbaasd op naar het Konijn en knikte. Samen renden ze door Wonderland, zonder een duidelijk doel voor ogen. Ze kwamen al snel bij een vreemde plek aan, waar de zwaartekracht leek te spotten met de normale regels. Bloemen groeiden ondersteboven en bomen groeiden zijwaarts. De wortels dansten sierlijk met de wind mee in de lucht. Het Konijn en de Haas werden beiden duizelig van de vreemde omgeving. Met moeite bewaarden ze hun evenwicht.

Plotseling stond de Haas stil.

‘Wat is dit?’ riep hij en wees naar een glanzend voorwerp in een boom.

‘Geen idee, laten we ernaartoe lopen,’ antwoordde het Konijn.

In een kastanjeboom hing een glinsterende deur met een felrode deurknop. Daarboven zweefde een zilveren beker, waarop geschreven stond: “Drink mij.”

Het Konijn en de Haas keken elkaar aan. Zonder lang na te denken, namen ze allebei een slokje van het drankje. Onmiddellijk krompen ze, ze werden kleiner en kleiner tot ze niet meer dan enkele centimeters lang waren.

‘Wat is er met ons gebeurd?’ vroeg het Konijn, terwijl hij naar zijn nu veel te grote jas keek.

De Haas haalde zijn schouders op en zei: ‘Ik denk dat we te veel hebben gedronken.’

‘Je probeert de werkelijkheid te ontkennen, Haas,’ zei het Konijn. ‘Kijk eens goed om je heen. Zie je niet hoe groot alles is geworden?’

De Haas moest toegeven dat de wereld er heel anders uitzag.

‘Laten we op weg gaan, Konijn. Als we stil blijven zitten, zal er nooit iets veranderen.’

‘Daar heb je gelijk in.’

Ze kropen onder de levensgrote planten door en struikelden over stenen die nu zo groot waren als huizen. Terwijl ze verder gingen, hoorden ze vreemde geluiden.

Ze liepen nog een stukje en zagen een Rups, die languit op een gigantisch blad lag te roken uit een nog grotere waterpijp.

‘Goedemorgen,’ groetten de Haas en het Konijn beleefd.

De Rups blies een wolkje rook in hun richting. ‘Goedemorgen,’ antwoordde hij. ‘Wie zijn jullie en wat doen jullie hier?’

Het Konijn en de Haas vertelden hem wat hen was overkomen.

‘Jullie hebben geluk dat jullie hier zijn beland, want ik kan jullie helpen,’ zei de Rups. ‘Maar eerst moeten jullie een vraag beantwoorden.’

Het Konijn en de Haas keken elkaar aan en knikten instemmend.

‘Wat is tijd?’ vroeg de Rups met een glimlach.

De twee vrienden keken elkaar aan.

‘Eh, dat is een moeilijke vraag,’ zei het Konijn.

‘Dat is het zeker. Maar maak je geen zorgen, er is geen goed of fout antwoord. De betekenis van tijd is voor iedereen anders. Ik laat jullie even alleen om over het antwoord na te denken.’

De Rups rolde zich op en verdween in de vouw van een blad.

De Haas lachte. ‘Dat is voor jou een gemakkelijke vraag, Konijn. Als er iemand iets van tijd afweet, ben jij het wel. Jij hebt een huis vol klokken en horloges.’

‘Gemakkelijk? Helemaal niet. Ik weet alleen hoe laat het is, maar weet ik dan ook iets over tijd?’

‘Jij wilt toch altijd overal op tijd komen? Dan moet je toch weten wat “tijd” betekent?’

Het Konijn zuchtte: ‘Het is een hele moeilijke vraag, waarop ik niet zomaar een antwoord heb. Ik weet alleen dat de tijd voorbijgaat zonder terug te keren. Maar wat gaat er dan precies voorbij? Zeg jij het eens, Haas.’

‘Sinds wij elkaar vanmorgen ontmoetten, is de tijd verstreken. Jij kan op je horloge zien hoeveel minuten er voorbij zijn.’

‘Ja, dat kan ik. Het zijn precies negentien minuten.’

‘Dan hebben we toch een antwoord voor de Rups? De tijd is het aantal minuten tussen het begin en het einde van iets.’

De Haas klopte zich triomfantelijk op de borst.

‘Was het maar zo gemakkelijk. Dat had de Rups ook zelf wel kunnen bedenken.’

‘De Rups zei toch dat er geen fout antwoord bestaat?’

‘Dat klopt, maar we kunnen hem niet afschepen met een antwoord dat iedereen wel kan bedenken. We moeten met iets originelers voor de dag komen. Laten we samen de ogen dichtdoen en heel goed nadenken.’

‘Een goed plan, Konijn.’

De Haas en het Konijn sloten hun ogen en dachten diep na.

Na een tijdje opende de Haas zijn ogen. ‘Het heeft nu wel lang genoeg geduurd.’

‘Stil, Haas, ik ben nog aan het nadenken. We zijn nog maar net begonnen.’

‘Hoe kan dat nu? Voor mij is het lang genoeg en voor jou begint het allemaal pas.’

‘Oké, ik stop. Je hebt me helemaal uit mijn concentratie gehaald. Zo kan ik niet verder nadenken.’ Het Konijn haalde zijn horloge tevoorschijn. ‘We zijn precies vier minuten stil geweest. Voor jou duurde het lang en voor mij kort. Dat is raadselachtig.’

‘Ja,’ zei de Haas. Peinzend keek hij voor zich uit en zei: ‘De tijd is meer dan wat de wijzers op een horloge aangeven.’

‘Wat een wijze woorden, Haas. Je overtreft jezelf. We komen al dichterbij het antwoord op de vraag. Ik voel het aan mijn staart.’

De Haas keek minutenlang voor zich uit zonder iets te zeggen. Hij verbrak de stilte: ‘Ik denk dat ik een antwoord heb: “De tijd is een mysterie. De klok geeft aan hoe laat het is, maar iedereen beleeft de duur van de tijd anders.”’

‘Beter zou ik het niet kunnen verwoorden, Haas. We gaan met dit antwoord naar de Rups.’

De Rups glimlachte tevreden. ‘Dat is een uitstekend antwoord. En nu zal ik jullie helpen om terug te keren naar jullie normale grootte.’ Hij gaf de Haas en het Konijn een stukje van een blad en langzaam groeiden ze tot ze hun normale formaat hadden bereikt.

Het Konijn en de Haas bedankten de vriendelijke Rups en vervolgden hun weg door Wonderland.

Er daalde een weldadige rust neer op de Haas en het Konijn, nu alle haast uit hun lichaam was verdwenen. Ze kwamen bij een glinsterende fontein. Naast de fontein stond een appelboom met een bordje waarop stond: “Eet mij.”

Het Konijn en de Haas keken elkaar aan. ‘Zullen we?’

Ze namen allebei een hap van de appel en werden meteen groter en groter, tot ze zo groot waren als de boom.

‘Oh nee, nu zijn we te groot!’ riep het Konijn uit. ‘Dit is nog erger dan te klein zijn.’

Ze probeerden zich door Wonderland te bewegen, maar hun enorme formaat maakte dat bijna onmogelijk. Ze struikelden over stenen, vertraptten bloemen en maakten een chaos van alles om hen heen.

Net toen ze dachten dat het niet erger kon worden, hoorden ze een bekende stem. Het was de Cheshire Cat, zwevend in de lucht.

‘Hebben jullie problemen met groot zijn?’ vroeg de Kat op spottende toon.

Het Konijn zuchtte. ‘We hebben een beetje te veel gegeten.’

De Kat grijnsde: ‘Dan moet je de gevolgen dragen. Zo werkt dat.’

‘Kun jij ons niet helpen?’ vroegen de Haas en het Konijn tegelijkertijd.

‘Dat zou ik kunnen, maar dat gaat jullie wel wat kosten.’

‘Dat geeft niet, ik heb er alles voor over,’ zei het Konijn.

‘Alles? Meen je wat je zegt?’

‘Ja, echt, als we onze normale grootte maar terugkrijgen.’

‘Oké, dan weet ik wel wat ik wil.’ De Cheshire Cat lachte vals. ‘Je zult me nooit geven waarom ik vraag, omdat ik weet hoe je eraan gehecht bent.’

‘Zeg het alsjeblieft.’

‘Geef me je hele verzameling klokken.’

Het Konijn moest even slikken. De verzameling die hij zo zorgvuldig had opgebouwd. Er zaten erfstukken bij van zijn grootvader en kostbare klokken die hij bij de antiquair had gekocht. Tot nu toe hadden ze zijn leven bepaald. Van minuut tot minuut. Als hij zijn verzameling weggaf, zou zijn leven nooit meer hetzelfde zijn.

‘Eh ...’

‘Aarzel je nog?’ zei de Kat honend. ‘Ik zal het goed met je maken. Ook de Haas krijgt zijn normale grootte terug.’

De Haas doorbrak zijn zwijgen. ‘Konijn, je zult veel gelukkiger zijn zonder je klokken. Je hebt nu alle tijd en je hoeft je

nooit meer te haasten. Weet je het nog? Tijd is meer dan wat de wijzers op de klok aangeven.'

Een aangename warmte trok door het lijf van het Konijn. 'Het is goed, Kat. Haal mijn hol maar helemaal leeg en ook mijn horloge mag je hebben. Ik heb de klokken niet meer nodig.'

De Kat reikte ze een paar brokken aan. Ze aten ze op en ze krompen weer tot ze hun normale grootte hadden.

De Haas en het Konijn haalden opgelucht adem.

Het Konijn huppelde licht als een veertje door Wonderland. Met zijn verzameling klokken verdwenen tegelijkertijd alle zorgen die hij zijn hele leven als een zware last met zich meedroeg.

De Haas huppelde naast hem.

De zon scheen nog steeds uitbundig, de bloemen geurden.

Ze hielden stil bij een veld vol boterbloemen en madeliefjes, gingen liggen in het gras en snoeven de geuren op.

'Heerlijk, Haas,' zei het Konijn. Zijn stem klonk vrolijker dan ooit. 'Voor het eerst in mijn leven ruik ik de bloemen. Ik rende er dagelijks doorheen zonder ook maar iets te zien en te ruiken. Ik neem er alle tijd voor.'

'Tijd is de ruimte die je neemt om te leven,' zei de Haas en viel in een diepe slaap.

Anna López Dekker

Verzet is ... zinloos?

‘Ga weg of ik trap je eruit.’

De Blauwe Rups onderdrukt een grijns terwijl het kleine meisje haar vruchteloze poging tot het correct opzeggen van een gedicht beëindigt. Hij heeft haar flink aan het twijfelen gebracht over haar identiteit en ze is onderhand zo in de war dat ze nauwelijks een zinnig woord kan uitbrengen. Nu is het tijd om haar verder te laten gaan, op weg naar een volgende episode.

‘De ene kant laat je groeien, van de andere ga je krimpen,’ zegt hij bij wijze van afscheid en laat zich, sneller dan bij zijn verschijning zou moeten horen, van de paddenstoel glijden. Hij had niet verwacht dat het zo makkelijk zou zijn, bedenkt hij tevreden en zendt een bericht uit: ‘Ze komt eraan.’

Het kind staat in de deuropening van het huisje. Ze kijkt met afwisselend grote ogen en gefronste wenkbrauwen naar het spektakel dat zich voor haar ogen afspeelt.

De baby gebruikt de weinige ogenblikken waarop het niet niest om te krijsen; de Hertogin probeert het te kalmeren, zonder enig resultaat, wat er waarschijnlijk aan ligt dat ook zij voortdurend moet niezen; de Kokkin roert in haar soep en blijft maar met de peperbus schudden, waardoor er meer van het spul in de lucht belandt dan in het brouwsel. Daardoor is de lucht in de keuken veranderd in een niet aflatende wolk peper.

‘Prachtig,’ denkt de Cheshire Cat bij het zien van de verbijsterde uitdrukking van hun ongenode en niet geheel vrijwillige gast. Het is tijd om de spanning wat verder op te voeren. Als in antwoord op zijn wens begint de Kokkin met allerhande keukenvoorwerpen te smijten, meestal in de richting van haar bazin en de kleine. Het meisje, dat zich een paar passen het huis in had gewaagd, slaat een gealarmeerde kreet als een

pan rakelings langs het gezicht van de baby vliegt. De Hertogin probeert het vergeefs te kalmeren met een vreemd wiegenlied — dat ze de zuigeling aan het einde van elk couplet door elkaar schudt helpt niet echt. Uiteindelijk gooit ze het kind naar Alice toe, die met de wriemelende baby onhandig in haar armen vastgeklemd het huis uitvlucht.

De Kat maakt zichzelf onzichtbaar en volgt haar, waarna hij vlak voor haar op een boomtak materialiseert. Het meisje vertrekt tot zijn verbazing geen spier. Ze heeft al net zo kalm gereageerd op het feit dat de baby van de Hertogin in een big is veranderd, ze lijkt het als de gewoonste zaak van de wereld te aanvaarden. Dat moeten ze niet hebben, het is de bedoeling dat ze juist steeds meer uit balans raakt. Hij beseft dat ze de druk moeten opvoeren; tegelijkertijd gaat hij met Alice in gesprek.

Ogenschijnlijk is hij bezig om haar twee opties voor te leggen voor waar ze heen kan gaan. In werkelijkheid maakt het niet uit welke kant ze straks kiest. Haar volgende bestemming is allang voor haar bepaald. Nee, het eigenlijke doel van deze ontmoeting is om nieuwe twijfel in het blonde koppie te zaaien: ‘We zijn hier allemaal gek, weet je? Ik ben gek en jij bent gek.’

Alice kijkt hem onderzoekend aan, veel minder van haar stuk gebracht dan ze zou moeten zijn, en vraagt: ‘Hoe kan u weten of ik gek ben?’ Het gesprek dat zich hierop ontspint, is gespeend van elke logica, maar het wil niet baten, ze houdt zich onverwacht goed staande. Haar tred als ze verder loopt is verre van onzeker. Het lijkt juist alsof ze zich verheugt op haar volgende ontmoeting, terwijl ze ondertussen zou moeten weten dat de situatie die ze tegemoet gaat nergens op zal slaan. De Kat probeert een deukje te slaan in haar zelfverzekerdheid door plotseling weer te verschijnen, maar dat ontlokt het kind alleen maar irritatie.

Zijn partner heeft het weer eens te zonnig ingezien, bedenkt de Kat als hij haar, wederom onzichtbaar, hoofdschuddend nakijkt. Aan de andere kant heeft zijn collega hier veel meer ervaring mee. Wellicht levert de volgende “scène” meer op. ‘Ze komt eraan.’

‘Dit wordt lachen,’ verkneukelt de Maartse Haas zich als hij Alice ziet naderen, en hij roept uitdagend: ‘Geen plaats! Geen plaats!’ De Hoedenmaker en de Zevenslaper echoën zijn woorden, zoals hij al wist dat ze zouden doen. Hij bepaalt alles wat hier gezegd en gedaan wordt, althans, als het om de inwoners van deze wereld gaat.

Zijn onbeschoftheid maakt Alice echter eerder brutaal dan onzeker en dat zorgt ervoor dat ze met een beledigd gezicht aan de grote tafel gaat zitten. Dat was niet de emotie waar hij op aanstuurde, maar de uitkomst is net wat hij wilde, en dat is wat telt. Hij heeft haar precies waar hij haar wil hebben. ‘Neem wat wijn,’ moedigt hij haar aan, wat het startschot is voor een serie uitspraken en beweringen die ieder volledig bij zijn verstand zijnde persoon tot waanzin zou drijven. Van onmogelijke raadsels over raven en schrijftafels, via de meest persoonlijke en onbeschofte opmerkingen, uitmondend in een verhaal dat zo warrig is dat geen mens er wijs uit wordt.

Maar als de Maartse Haas verwachtte dat Alice tegen de tijd dat de Zevenslaper is aanbeland bij ‘dingen die beginnen met b’ in een zielig hoopje mens was veranderd, komt hij bedrogen uit. Niet alleen heeft ze zelfs de grofste opmerkingen gepareerd met een vakkundigheid die elke volwassene haar zou benijden, de combinatie van haar nuchterheid en nieuwsgierigheid maakt dat ze telkens vragen stelt. Ze is wel degelijk verward, maar blijft kritisch. Zijn collega en hij zullen moeten hergroeperen en hun strategie bespreken.

De Maartse Haas zorgt er met zijn meest onhebbelijke onderbreking voor dat het meisje zich beledigd uit de voeten maakt, wat precies is wat hij wilde. Nu hoeft hij zich even niet met haar bezig te houden. De droom blijft toch wel doorlopen en hij is nodig aan een pauze toe.

Zijn partner heeft hetzelfde idee gehad als hij en samen bespreken ze de situatie.

‘Dit gaat niet zo goed als we hadden gehoopt,’ constateert hij en maakt wat rekbewegingen om de spanning in zijn nek te verzachten.

Zij beaamt: ‘Nee, helemaal niet. Dat kind lijkt niet van haar stuk te brengen, of dan toch niet voor lang. We zullen iets moeten bedenken dat beter werkt. Hè, lekker, dat dimlicht. Het felle licht daar begon mij aardig op de zenuwen te werken. Bovendien zijn mijn ogen gortdroog geworden.’

‘Ik zou maar wat oogbolbevochtiger gebruiken, we zijn zo te zien nog een tijdje bezig,’ stelt hij op opvallend koele toon vast.

‘Je gaat toch niet beweren dat dit mijn schuld is,’ bijt zij terug. ‘Ik volg jouw plan, precies zoals je mij had opgedragen. Dit is allemaal jouw idee.’

‘Dat is zo,’ geeft hij toe. ‘Maar we moeten nu samen iets anders vinden, een nieuw element. Iets om de druk mee op te voeren. Heb je ideeën?’

‘Nou,’ antwoordt ze op behoedzame toon. ‘Vooralsnog oefenen we alleen maar psychologische druk uit. Wat als we de situatie wat meer ... fysiek maken?’

Hij kijkt haar aan en wrijft nadenkend over zijn kale schedel. Dan verschijnt er een sluwe grijns op zijn gelaat: ‘Goed plan! En ik weet precies hoe we het gaan aanpakken ook.’

De Cheshire Cat, wederom in zijn onzichtbare gedaante, kijkt met al even onzichtbare open mond toe hoe Alice de drie tuinmannen voor de Hartenkoningin verstoppt. Hij had verwacht dat deze nieuwe droomfiguur, met haar voorliefde voor het laten afhakken van hoofden, eng genoeg zou zijn om het kind de stuipen op het lijf te jagen. Maar nee, het meisje trekt zich niets aan van de dreigementen. Integendeel, ze heeft zijn verzinsel zo van de kaart gebracht met haar ... directheid, dat die haar uitnodigt voor een spelletje croquet. Hij zou bijna gaan denken dat Alice bezig is om de droom over te nemen, maar dat is uiteraard volstrekt onmogelijk.

‘Wat doen we nu?’ vraagt zijn partner. ‘Weer een ander plan?’

‘Zeker niet! Dreigementen werken uiteindelijk altijd, we moeten gewoon geduld hebben en iets actiever meedoen, dunkt me. Welke rol speel jij liever, de goedgezinde of de slechterik?’

‘Doe mij maar de aardige, jij bent meer geschikt om angst aan te jagen.’

‘Bedankt, denk ik. Maar goed, dan speel jij dus de Koning.’

Als Koningin moet hij zich inhouden om niet breed te grijzen bij het zien van de chaos om hem heen. Iedereen speelt vals, tot aan de Egels die als bal fungeren toe, precies zoals hij het bedacht had. Geen mens die onder zulke omstandigheden zijn hoofd erbij kan houden. Hij houdt vanuit zijn ooghoeken Alice in de gaten, die de grootste moeite heeft met die stomme Flamingo van haar —dit is een van zijn meest geniale ideeën, ook al zegt hij het zelf. Hij geniet ervan om met min of meer regelmatige tussenpozen ‘Zijn hoofd eraf!’ of ‘Eraf met haar hoofd!’ te roepen. Alice schrikt elke keer weer enigszins op en ze begint zich zichtbaar minder op haar gemak te voelen. Volgens hem is het tijd voor de genadeslag.

Hij geeft zijn partner, de “Koning”, een subtiel teken, precies op het moment dat de kop van de Cheshire Cat zijn opwachting maakt. De Koning speelt zijn rol prachtig, met een mooie, subtiele overgang van nieuwsgierig naar beledigd, naar ronduit bang. Pas als hij —de Koningin— op het verzoek van zijn partner om ‘die kat weg te halen’ ingaat, beseft hij zijn fout. Een zwevend hoofd laten onthoofden is geen handig idee, het trekt zijn hele plan weer de kolderieke kant op. Verdorie nog aan toe!

‘Daar had je het bijna voor ons verpest!’ foetert ze haar collega uit. ‘Je weet wat een adrenalinestoot kan uithalen, straks wordt ze nog wakker.’

Ze werpt hem voor de goede orde een tweede boze blik toe en richt haar aandacht weer op de indicatoren. Ze geeft de machine het bevel om het bewusteloosheidsserum iets aan te passen en houdt haar ogen daarna gericht op het kind, wiens

ledematen zijn gaan schokken. Dat gaat gelukkig snel voorbij en enkele tellen later is het meisje weer diep in slaap. Dat is maar goed ook; de psychologische schade zou, mocht ze ontwaken, niet te overzien zijn. Het zou een complete ramp zijn als ze haar niet ongedeerd weer afleveren, niet alleen voor het project maar vooral voor hun carrière.

Haar collega verdedigt zich niet, maar kijkt terneergeslagen toe hoe zij de zaak weer in goede banen leidt. Zijn trieste blik maakt dat ze medelijden met hem krijgt. Dit had hij ook niet kunnen voorzien. ‘Kop op,’ zegt ze daarom. ‘Er is niets ergs gebeurd. Geen van ons beiden had dit kunnen weten. We moeten alleen misschien iets minder voortvarend te werk gaan.’

‘Jij was het er anders wel mee eens,’ antwoordt hij mokkend. Zij onderdrukt haar irritatie: ‘Ja, daarom zeg ik ook dat deze reactie van het kind door geen van ons te voorzien was. Laten we het weer op verwarring gooien en dan langzaamaan de angst weer invoeren, maar dan echt stap voor stap.’

Ze moet het hem nageven, als het erop aankomt, is hij alleszins voor rede vatbaar. Hij had als haar meerdere makkelijk op zijn strepen kunnen gaan staan, maar in plaats daarvan geeft hij zonder slag of stoot toe: ‘Goed. Doe jij je ding, ik volg wel.’

Ze lacht hem vriendelijk toe en schuift de holobril weer voor haar ogen. Onmiddellijk zit ze weer midden in de droom van Alice. Of liever gezegd, de droom die haar collega en zij voor het meisje hebben gecreëerd.

De Hertogin legt haar arm stevig om Alice' middel. Hard genoeg dat het onplezierig is, maar niet zo erg dat het meisje het als excuus kan gebruiken om zich van haar te bevrijden. Onderwijl ratelt de vrouw zo door dat haar “gevangene” geen opening vindt om zich van haar gezelschap te ontdoen. Dat zal haar leren om zich tegen hen te verzetten!

Haar nieuwe truc om verwarring in de hersentjes van het kind te zaaien, bestaat eruit dat ze overal een moraal bij geeft, de een nog onzinniger dan de andere. Dit soort grappen zijn al eerder uitgeteerd, met veelbelovende resultaten. Ook

deze keer heeft het effect: de ogen van het meisje worden glazig en het scheelt niet veel of de verwarring maakt haar aan het loensen.

‘Vogels met dezelfde veren reizen samen,’ zegt de Hertogin als slotsom op een opmerking over vliegende mosterd. Ze geniet van haar eigen vindingrijkheid wat betreft het kolderieke, maar ook van het groeiend ongemak bij haar onvrijwillige publiek. Nog even en ze zal Alice alles kunnen wijsmaken wat ze maar wil. Maar dan verschuift er iets in de blik van het kind en zegt Alice streng: ‘Mosterd is helemaal geen vogel!’

Bijna zinkt de moed de Hertogin in de schoenen, maar ze weigert toe te geven. Ze zijn te ver gekomen om dit experiment te staken. ‘Hoe meer van het mijne, hoe minder van het jouwe,’ probeert ze nog, maar Alice luistert niet eens meer naar haar. Ze heeft het te druk met het toepassen van haar eigen logica op een situatie die daar geen ruimte voor laat. Hoe ze erin slaagt om hier toch samenhang in te vinden is de Hertogin een raadsel.

‘Ben je weer aan het denken?’ onderbreekt ze de gedachtestroom van het meisje, en drukt bij wijze van subtiële afstraffing haar puntige kin in Alice’ ranke schouder. Het meisje is hier niet van onder de indruk: ‘Ik heb er recht op om te denken.’

Dit is niet goed. Waarom laat het kind zich niet netjes manipuleren, zoals het betaamt? Zolang ze de baas blijft over haar eigen gedachten, zullen haar collega en zij hun doel niet bereiken. Terwijl ze Alice verzekert dat ze net zoveel recht heeft om te denken als biggen om te vliegen, kijkt de Hertogin spiedend rond op zoek naar versterking. Haar Harten maken een sprongetje als ze de Koningin ziet naderen —ondanks het eerdere bijna debacle heeft ze er vertrouwen in dat haar partner haar zal weten te helpen.

Toch doet ze alsof ze staat te trillen van angst. De Koningin en de Hertogin horen vijanden te zijn, een andere indruk geven, zou alleen maar wantrouwen bij Alice wekken. Daarom koestert ze geen bedenkingen bij de woedende uitdrukking op het gezicht van haar collega, totdat de Koningin pal voor haar

gaat staan en ze de blik in de priemende oogjes ziet. Dit is niet haar partner. Het is, ondanks de gelijkenis, ook niet een van hun verzinsels. Of tenminste, het omhulsel is dat wel, maar de reacties zijn dat allerm minst. De boosheid die het personage uitstraalt, is niet geveinsd en de Hertogin twijfelt er niet aan of de Koningin haar dreigement daadwerkelijk zal uitvoeren: ‘Of jij verdwijnt, of jouw hoofd verdwijnt.’

De Hertogin vlucht alsof de duivel haar op de hielen zit.

Hij snapt niet wat er gebeurd is. Het ene moment was hij nog de Koningin, klaar om zijn partner uit de brand te helpen — hij wist wel dat ze hem vroeg of laat nodig zou hebben — het volgende was hij slechts een toeschouwer in zijn eigen droom.

Hoewel de Koningin ook zonder zijn controle links en rechts mensen ter dood blijft veroordelen, is haar houding tegenover Alice als een blad aan de boom omgeslagen. Het meisje wordt behandeld als een geëerde gast en kan zich veilig wanen, wat niet bepaald de bedoeling is. De Koning doet hier nog een schepje bovenop door binnen haar gehoorsafstand iedereen gratie te verlenen.

Hij pijnigt zijn hersenen op zoek naar een nieuwe manier om de geest van het meisje in verwarring te krijgen. Dan geeft de Koningin hem zelf de opening die hij nodig heeft door de Soepschildpad te berde te brengen. Hij benadert het Koningspaar in de gedaante van een Griffioen en neemt Alice onder zijn niet onverdeeld welwillende hoede. Dit personage, samen met de Soepschildpad, behoren tot zijn beste creaties, al zegt hij het zelf: ze zijn een en al absurditeit en het meisje zal er nauwelijks een woord tussen kunnen krijgen, laat staan dat ze kans zal zien om logisch na te denken. Die logica van haar, dat is namelijk de grote boosdoener, die maakt dat ze een stevige grip op haar eigen geest houdt. En zolang ze die heeft, kunnen ze nooit haar wil van haar afnemen. Dit zou veel minder moeilijk moeten zijn dan is gebleken en hij kan al bijna de plagende opmerkingen van de andere teams hierover horen.

Dat zijn partner en hij zelfs geen klein kind aankonden. Daar zit hij allerm minst op te wachten en hij is van plan om nu écht alles op alles te zetten.

Hij zet het circus op gang en wacht totdat de Soepschildpad midden in zijn omslachtige en nogal onsamenvangende verhaal zit. Dan, als hij er zeker van is dat deze scène hem niet uit de vingers zal glippen, trekt hij zich terug om de koppen samen te steken met zijn partner. Ze moeten er zo langzamerhand voor gaan zorgen dat ze de genadeklap geven. Er zit een tijdsliemiet op deze onderneming en die is al bijna bereikt.

Het Witte Konijn kijkt tevreden toe hoe Alice plaatsneemt op een van de banken in de rechtszaal. Ze bekijkt het geheel met een ernstig gezicht en knikt zo nu en dan voor zichzelf alsof ze iets herkent. Voor haar is dit niet meer dan een curieus nieuw avontuur. Het arme wicht heeft er geen idee van, wat haar te wachten staat. Ze waant zich zo onschendbaar dat ze zelfs de vermetelheid tentoonspreidt om een van de juryleden zijn krassende potlood af te pakken. Het Konijn laat haar evenwel begaan. Hoe meer ze zich nu misdraagt, hoe groter de schok als ze tot de kern van het nieuwe plan komen. Hij leest de aanklacht voor en roept een voor een de getuigen op. Alice laat hij vooralsnog ongemoeid, zodat haar oplettendheid in slaap wordt gesust.

Maar als hij even later toch de naam van het meisje roept, krijgt het Witte Konijn zelf de schrik van zijn leven. Het kind is op korte tijd minstens in grootte verdubbeld. Dat is onmogelijk. Haar groei- en krimpspurten zijn zorgvuldig door haar collega en haarzelf georkestreerd, bedoeld om het meisje aan haar identiteit te laten twijfelen. Alice hoort dit niet uit zichzelf te kunnen doen, of het nu bewust is of niet. Zou haar onderbewustzijn doorhebben dat ze zo meteen met de dood wordt bedreigd? En zo ja, hoe is dat mogelijk? Ze zijn zo voorzichtig geweest, hebben alle parameters nauwkeurig bestudeerd voordat ze aan de slag gingen. Dit zou niet moeten kunnen, maar toch is het gebeurd.

‘Slaapt ze nog steeds?’ vraagt Leu-Roll met een blik op het onbeweeglijke figuurtje dat op de plastmetalen onderzoekstafel ligt.

‘Volgens de sensoren wel. Haar hersengolven geven diepe slaap aan. Ik durf haar trouwens niet nog meer narcose toe te dienen. Ik weet niet of haar organen daartegen bestand zijn, in het bijzonder haar hart,’ antwoordt Kar-Wizz.

‘Van alle mogelijke wezens moesten wij net degene toegevoegen krijgen met maar één hart,’ moppert haar collega. ‘Zo’n zwakke soort is toch nergens goed voor? We hadden hen net zo goed links kunnen laten liggen. Laat hen maar in hun sop gaarkoken op hun kleine rotplaneet. Zuurstof! Bah, wie bedenkt er een atmosfeer die er zo vol mee zit?’

‘Je weet wat het Opperbevel zei. Deze ... hoe noemen ze zichzelf ook alweer? O, ja: mensen. Blijkbaar behoren ze tot de meest vindingrijke soorten, en ...’

‘En dat geloof je zelf?’ vraagt Leu-Roll honend. ‘Met die kleine hersentjes van ze?’

Kar-Wizz haalt twee van haar vier schouders op: ‘Tja, dit kind maakt het ons anders behoorlijk lastig.’ Ze bestudeert de indicatoren op het scherm voor haar nog een keer en stelt vast: ‘Het duurt niet lang voordat ze bijkomt.’

‘Goed dan,’ zegt haar collega op zijn meest knorrige toon. ‘Maar ik wil nog één laatste poging wagen. Ik laat een dreumes als zij niet zomaar mijn programma overnemen!’

De Koning, de Koningin, de Hartenboer, het Witte Konijn. Leu-Roll springt van de een naar de ander, laat hen bewijs fabriceren voor Alice’ schuld aan de diefstal van de taartjes, alles om haar maar het vuur aan de schenen te leggen. Straks is ze zo bang, dat haar gedachten als was in zijn handen zullen zijn. Hij zal haar klein krijgen, hij zal haar geest onder controle krijgen. Hij zal bewijzen dat hij zelfs de meest weerspannige soort tot een gewillige slaaf van zijn beschaving kan maken.

Maar zij, een kind dat nog niet eens halverwege de volwassenheid is, met een brein dat nog onvolgroeid is, blijkt in staat om elke slag te pareren. Uiteindelijk schreeuwt hij —uit monde van de Koningin— in wanhopige woede uit: ‘Sla haar hoofd eraf!’

Hij ziet angst in de blik van het meisje, maar vooral boosheid. Ze maait met een enorme hand de Kaarten die haar aanvallen weg en maakt zich op om tegen de rest te vechten ...

‘Stop!’ roept Kar-Wizz op gealarmeerde toon uit. ‘Je maakt haar wakker. We moeten het experiment staken, en wel nu meteen. Ik straal haar weer naar haar planeet over en ...’

‘Nee, wacht! Geef mij nog een kans. Ik kan nog ...’

‘Vergeet het maar, dit kind krijg je er niet onder. En niet alleen zij: zolang er individuen zoals zij bestaan, krijgen we deze soort nooit in onze macht.’

Marleen Oosterbaan

Een straatkat uit Cheshire

Het ergste aan de zomervakantie was dat Archie geen toegang meer had tot goed eten. De school voorzag hem normaal gezien van zijn dagelijkse warme maaltijd, en op sommige dagen was dat zelfs zijn enige maaltijd. Zijn moeder werkte lange dagen en soms ook 's nachts als verpleegster, en ze was vaak te moe om naar de winkel te gaan, en sowieso dekte het geld dat binnenkwam niet erg veel, behalve dan de huur en de energierekening. Daarom moest Archie vaak zijn eigen eten opscharrelen.

Deze zomer was snikheet begonnen. Zelfs de avondzon sloeg genadeloos tegen de betonnen trottoirs van Chester-west, en de geur van verhitte uitlaatgassen legde een dikke deken over de stoffige daken van de vieze auto's. Archies maag was al uren aan het rommelen. Lusteloos schopte hij Tommy's versleten voetbal over de stoep heen. Tommy was al tien minuten aan het snateren over de mooie vorm van Mary Goodwins achterwerk, en al die tijd leek het niet tot hem door te dringen dat Archie amper naar hem luisterde. Toen dat eindelijk gebeurde, viel Tommy stil.

'Peukje?' vroeg hij toen.

'Neh.'

'Dat helpt wel, weet je. Tegen die kramp in je buik.'

Archie haalde zijn schouders op. 'Je weet dat mam een verpleegster is.'

'Ja, ja,' zei Tommy, terwijl hij er zelf een opstak en vervolgens een rookkring uitblies. 'Maar goed, ik zei dus: weet je, als je met mij mee naar huis komt, heb ik wel honderd taarten voor je, allemaal klaar om opgegeten te worden. Stapels en stapels en stapels.'

Tommy was twee jaar ouder dan Archie. Hij wist hoe het voelde om honger te hebben en hij had soms zelf zijn eten met Archie gedeeld, terwijl Archie wel wist dat zijn pa en ma ook niet veel te bikken hadden. Tommy leek er niet zo onder te lij-

den als Archie. Of misschien kon hij het gewoon beter verbergen, aangezien hij ouder was.

Archie grinnikte. 'Ik durf te wedden dat ze wel doorhad dat je onzin stond uit te kramen.'

Tommy gaf hem een duw, waardoor hij de bal miste. Met een doffe klap sloeg deze tegen een gietijzeren hek aan en bleef daar nutteloos liggen. 'Jij bent geen zak aan als je niet gegeten hebt.'

Archie haalde nogmaals zijn schouders op. 'Ga maar klagen bij de Maharadja, goed?'

'Waar heb jij het nou weer over?' vroeg Tommy, terwijl hij de bal ging halen.

'Weet ik veel. Mam heeft het altijd over hem. Over hoe hij ervoor gezorgd heeft dat de schoolmaaltijden tijdens de zomervakantie niet doorgezet worden.'

'Nou ja, het is een heel parlement, toch? Niet één kerel. En al die idioten die op ze stemmen.'

Archie viel stil. Hij was nog maar dertien, maar hij wist genoeg over politiek om te weten dat het geen mensen betrof die aan zijn kant stonden.

'Oké, moet je horen,' begon Tommy. Hij gooide de afbladderende leren bal naar Archie toe. 'Als je zo'n honger hebt ... is er wel iets wat we daaraan kunnen doen. Maar gedraag je niet als een speenvarken.'

'Een spéenvarken?' vroeg Archie.

'Ieeeeeeeeeh!' gilte Tommy, alsof hij een bang varken na-deed. 'Oink oink!'

Archie gooide de bal hard in Tommy's buik. 'Oké, hou je kop. Ik snap het.'

Tommy lachte. 'Kom op.'

Toen de zon onder begon te gaan, kwamen ze aan bij het Greyhound Retail Park. 'Kijk, het gaat allemaal om de timing,' legde Tommy uit, de opgerookte peuk hangend aan zijn onderlip. 'Snap je, ik kom hier normaal al rond een uur of acht, want dan gaan ze net dicht. Ze zetten hun vuilniszakken dan

achter het gebouw neer, in van die grote containers, en daar zitten dan overgebleven brood en vleeswaren in die je nog prima kan eten, weet je wel.'

Archie bleef staan om naar het Subwayrestaurant te kijken, dat naast de Home Bargains stond. Het was een gek restaurantje, met een glazen front zoals de meeste Subways dat hadden, alleen had deze ook een ronde metalen ring die op de voorkant daarvan geplakt zat en waarvan de binnenkant zwart was, alsof het een soort Super-Mario-rioolpijp was. Typisch zoiets raars dat een yankeebedrijf zou doen.

'Ik ben nog nooit gaan dumpster-diven,' zei Archie.

'Tja, dat is wat een straatkat doet, gast.'

Archie sloeg hem tegen zijn arm. 'Ik ben geen straatkat.'

'Tuurlijk wel. Dat zijn we allebei. De Straatkatten van Cheshire. Dat zou zomaar een bendenaam kunnen zijn.'

'In een tekenfilm misschien,' mompelde Archie.

Tommy gaf geen antwoord en keek naar de Subway. Hoewel de zon aan het ondergaan was, bleef de lucht plakkerig en vochtig, en Archie wenste dat hij tenminste een flesje water had meegenomen, want hij begon erg veel dorst te krijgen.

'Dus?' vroeg hij. 'Wat nu?'

'Nu gaan we achterom, natuurlijk. Kom op. Het is al twee uur geleden dat ze dicht gingen en eten bederft snel in deze hitte.'

Archie volgde Tommy de grotendeels lege parkeerplaats over, langs de Home Bargains en vervolgens langs de glazen voorkant van de Subway. Het was donker binnen en het was duidelijk dat de werknemers allemaal al naar huis waren, al wist Archie dat veel van dit soort winkelstraten camera's hadden hangen, en hoewel je zou denken dat niemand moeilijk zou doen over mensen die vuilnis meenamen, werd zelfs vuilnis een waardevol eigendom zodra iemand het gratis wilde hebben. Dus hij had al helemaal in zijn hoofd uitgestippeld hoe hij het beste zoveel mogelijk uit deze roof zou kunnen halen, toen ze langs de ring op het raam liepen en het hem plotse-ling opviel dat de zwarte vlek aan de binnenkant feitelijk geen verf was.

'Tommy?' zei hij. 'Moet je eens zien.'

Tommy stopte. Archie wist niet precies hoe hij kon zien dat de binnenkant van de ring niet geverfd was, want de donkerte daarbinnen gaf wel daadwerkelijk de indruk van een geverfd oppervlak. Het leek alleen alsof de ruimte juist helemaal leeg was.

Archie liep ernaartoe.

‘Wat doe je nou, gast?’ vroeg Tommy.

‘Ik wil gewoon even zien wat dit is,’ antwoordde Archie. ‘Ik ben nieuwsgierig.’

‘Er hangen hier overal camera’s, mafkees. Laten we gaan. Nieuwsgierigheid kostte de straatkat zijn leven.’

Archie, die Tommy negeerde, reikte langzaam de ring in. Het was eigenlijk meer een gat. Nu hij er zo naar keek, leek het echt heel veel op zo’n rioolpijp. ‘Ja, ja. En tevredenheid bracht hem terug.’

‘Wat?’

‘Dat is het tweede deel van dat gezegde. Nieuwsgierigheid kostte de kat zijn leven, maar tevredenheid bracht hem terug.’

Tommy gaf geen antwoord, en Archies hand ging verder en verder naar binnen en kwam geen glas tegen. ‘O, mijn God,’ mompelde hij. ‘Er zit gewoon geen bodem in.’ Hij trok zijn arm er weer uit. ‘Tommy, er zit geen bodem in. Het gaat gewoon verder en verder naar achter en dan ... buigt het, of zoiets. Als een glijbaan!’

‘Oké, kan je even normaal doen? Dit is niet grappig.’

‘Ik doe normaal!’

En voordat Tommy nog iets anders kon zeggen, verscheen er een houten bordje net aan de andere kant van de kromming van de glijbaan, waar in komische letters in de vorm van konijntjes op geschreven stond: “Gratis warme maaltijden”.

Tommy gilte en sprong achteruit. ‘Allemachtig!’ zei hij, maar Archie stond daar alleen maar en staarde ernaar, ongeveer net zo verbaasd als dat hij geïntrigeerd was.

‘Dit is gestoord,’ zei hij. ‘Moet je nou eens kijken naar dat ding. Er staat op: “Gratis warme maaltijden”.’

‘Gast, ik weet niet of we nou allebei een zonnesteek hebben ofzo, maar dit voelt echt als een val.’

Archie grijnsde. ‘Dat kan je over Mary Goodwins achter-

werk ook zeggen, maar dat houdt jou niet tegen.'

'Hou je kop.' Hij trok aan Archies mouw. 'En loop niet zo te grijnzen. Je lijkt wel op *The Joker*, met die magere kop van je. Kom op, gast. Laten we gaan.'

Maar Archie voelde zich niet geroepen om te gaan. Er was iets aan die konijnenletters dat hem riep, iets aan de manier waarop het bordje heen en weer stuiterde, waardoor hij de neiging kreeg om er meteen achteraan te springen, en dat kwam niet alleen door de belofte van gratis eten. Het contrasteerde zo sterk met het grijze winkelcentrum om hem heen, dat het hem aantrok als een tekenfilm op zaterdagochtend.

Hij schudde Tommy's hand van zijn mouw. 'Joh, wat is het ergste dat er kan gebeuren? Laten we gewoon even gaan kijken.'

'Archie. Als je het even wil hebben over gestoord, dan is dit het wel. Je moet gewoon wat eten, dat is alles. Of nog beter, laten we naar huis gaan, oké?'

Archie stapte dichterbij de Super-Mario-rioolpijp, en het bordje zonk weer weg achter de buiging, dus stak hij voorzichtig zijn hoofd naar binnen. De pijp boog naar beneden, de duisternis in. 'Shit,' zei Archie. 'Het ziet er echt uit als een glijbaan, Tommy. Echt waar — oei!'

Een plotselinge windvlaag trok Archie naar voren. En zoals windvlagen dat nu eenmaal doen, zorgde die ervoor dat Archie zijn balans verloor, en voor hij wist wat wat en waar waar was, gleed hij naar beneden door de Subwayglijbaan, terwijl Tommy achter hem zijn naam schreeuwde.

Nu verwachtte Archie dat de glijbaan zo ver zou gaan als de kelder van de Subway — niet dat hij precies wist waarom hij zou denken dat een onlogische glijbaan ook logisch zou zijn — maar in plaats daarvan ging het ding zo lang door en door en door naar beneden, dat Archie daadwerkelijk de tijd had om zich af te vragen hoe een glijbaan in vredesnaam zo lang kon zijn, voordat hij eindelijk uit de uitgang floepte en op de grond belandde met een luide "Oef".

Hij was terechtgekomen in een schemerige gang vol met potjes en pannetjes, waar de muren gaatjes en scheurtjes hadden. Zo op de houten planken vallen had veel meer pijn moeten doen, en hij realiseerde zich dat hij op zijn handen en voeten was terechtgekomen. Het was een beetje gek, dat hij zo was geland, maar misschien was het gevoel in zijn ledematen nog gekker; hij voelde zich echt een beetje van slag nu hij zo aan het kruipen was, nog steeds op zijn handen en voeten, en het kwam in hem op dat hij nog nooit eerder op zijn handen en voeten h d gekropen, omdat hij dat normaliter op zijn handen en knieën zou doen, als er tenminste een reden was om niet op zijn voeten te lopen.

‘Wat doe jij nou?’ vroeg iemand. ‘Je ziet eruit als een tafel met vier oneven poten.’

Archie keek om zich heen en vond een muisje, dat zich verstopte in een deurtje dat maar een slag groter was dan hij. Voor die deur stond een leeg bord met afgeknauwde kippenbotten erop. Muizen zouden eigenlijk niet moeten praten, dacht Archie. Een pratende muis gaf hem het idee dat hij in het konijnenhol was gevallen, en dat voelde helemaal niet goed.

‘Ik kan het niet helpen,’ zei Archie. ‘Het lijkt wel alsof over-eind staan niet goed is, snap je. Ik kwam van de glijbaan af, en nu lijkt alles ondersteboven en rechter-ste-linker.’

‘Niet linker-ste-rechter?’

Archie wist het plotseling niet zeker. ‘Wat denk jij ervan?’ vroeg hij.

‘Hoe moet ik het nou weten?’

Archie wist dat ook niet, maar van hun twee samen, was de muis daar al een stuk langer dan hij, of zo nam hij dat in ieder geval aan. ‘Oké, nou, goed. Ik heb gehoord dat hier gratis warme maaltijden zijn. Weet jij daar iets van?’

‘Gratis warme maaltijden? In je dromen. Alleen muizen krijgen warme maaltijden. Maar er is wel een onthullend snoepje, daar.’

De muis wees naar links. Archie keerde zich om en vond een tafeltje met een kaars, en een vierkant snoepje daarnaast.

‘Wat is een onthullend snoepje?’ vroeg Archie.

‘Dat onthult je.’

‘Je kan niet nóg cryptischer zijn, of wel,’ mompelde Archie tegen zichzelf, maar toch ging hij ernaartoe en stopte hij het snoepje in zijn mond. Een grote poef vol stof en haar vulde de lucht om hem heen en plotseling wist Archie vrij zeker dat zijn benen weer de juiste kant op stonden, hoewel ze helemaal niet van positie veranderd waren. Zijn voeten waren nu ook bedekt met haar —of nee, vacht.

Terwijl hij rondparadeerde, keek Archie een beetje beduusd naar zijn vier pootjes met roze voetzooltjes. Klauwen eraan en alles! En toen hij zijn reflectie in de spiegel opving, dacht hij: ‘Ik ben een kat! Hoe kan ik een kat zijn?’ En in de tussentijd rende de muis, die een halve meter in de lucht gesprongen was toen hij Archie had zien veranderen, heen en weer alsof hij niet wist welke kant hij eerst op moest rennen. ‘Een Kat! Een Kat! Ren voor je leven!’

En uit de potjes en pannetjes sprongen tien- en honderdtallen aan muisjes die riepen in een koor van piepende stemmetjes: ‘Een Kat, een Kat! Ren voor je leven!’

Daar gingen ze dan, alle kanten op. Archie ging zitten en vroeg zich af wat hij nu moest doen. Het gebeurde niet iedere dag dat je in een kat veranderde. En Tommy zou zeker nog steeds daarboven zijn, in Chester-west, wachtend tot Archie terug zou komen.

Al had Archie natuurlijk ook nog steeds veel honger, en aangezien het geen optie leek te zijn om de glijbaan weer op te klimmen, bedacht hij zich dat hij net zo goed kon gaan kijken of er iets te snaaien viel, dus stond hij weer op en liep hij de gang door naar een deuropening die naar een weiland leidde.

Hoewel het eruitzag als een weiland, stond er een bordje vlak voor, waarop “miauwland” stond geschreven, alsof het een veld van katten was, in plaats van een veld vol gras en prachtige wilde bloemen; maar er was geen kat te bekennen, alleen muizen die bang weg renden zodra hij dichterbij kwam. En aan het einde van dat veld stond een huisje, dat, zoals Archie kon zien toen hij het benaderde, ook dienst leek te doen als restaurant.

Het stond aan de rand van een groot bos en had menukaarten in de ramen en tafeltjes voor de deur, en boven de boog die

naar het terras leidde, stond er in grote metalen letters geschreven: “De Hertogin”.

Archie dacht: ‘Nou ja, ik ben nu een kat, en een kat blijft een kat. Ik ga kijken of ik wat te eten kan vinden, of misschien overtuig ik de eigenaar er wel van om me wat melk te geven.’

Het restaurant leek verlaten te zijn, hoewel Archie binnen wel een vrouw aantrof. Ze zag er bleek, chagrijnig en mager uit en ze bewoog heel plotseling toen Archie binnenkwam, waarbij ze een gigantische deegroller rondzwaaide, terwijl er een horde muisjes over de vloer denderde. ‘O!’ riep ze dramatisch. ‘Die rotmuizen!’

Archie bedacht zich dat hij toch wel op de vreemdste plek was terechtgekomen, en een heel vreemde transformatie had ondergaan, en het beste wat je in zo’n situatie kunt doen is je eraan overgeven. ‘Gaat alles wel goed, mevrouw?’

‘Een Kat!’ schreeuwde ze, en ze schrok zo enorm dat ze de deegroller naar het plafond lanceerde. Terwijl deze weer op een van de tafels belandde, hield Archie zijn hoofd even scheef.

‘Alleen op dit moment, eigenlijk,’ antwoordde hij.

‘Nou, wat doe je dan hier? Waarom ben je geen muizen aan het vangen?’

‘Dat zou ik wel willen, mevrouw, maar ik ben niet echt een kat, ziet u. En ik heb zo’n honger. Ik zou een gratis warme maaltijd krijgen, maar toen ik hier kwam, hadden de muizen alles opgegeten.’

De eigenares van het restaurant haalde haar schouders op. ‘Dat komt omdat de muizen altijd alles opeten. Je vindt hier geen warme maaltijden meer. Het is al lang geleden dat we hier een echte kat hebben gehad.’

‘Mag ik misschien even vragen, mevrouw, waar hier precies is?’

‘Nou, dat weet ik niet precies. Het is in ieder geval niet dáár.’

Archie blies een vermoeide zucht uit. ‘Het zit namelijk zo. Als er hier geen eten is, ga ik liever weer naar huis, maar ik kwam hier door een lange glijbaan en ik kom daar niet in mijn eentje weer door omhoog. Waar vind ik de uitgang?’

‘O, de uitgang is dáár, dat weet ik heel zeker.’

‘Maar hoe kom ik dáár?’ vroeg Archie.

De vrouw glimlachte, alsof ze ineens heel zeker was van haar zaak. 'Dat is noch hier noch daar.'

Archie vond dat wel een heel verwarrend antwoord, want ze zou kunnen bedoelen dat het haar simpelweg niets uitmaakte, hoe hij weer thuis zou komen; maar ze kon ook bedoelen dat ze het gewoon niet wist. En hoe dan ook leek het resultaat hetzelfde te zijn. Archie zat vast op een plek die helemaal niet logisch was. Zijn moeder moest wel heel bezorgd zijn.

'Maar wat moet ik dan nu doen?' vroeg hij.

'Dat kan ik toch niet weten, of wel?' vroeg de vrouw. 'Nou, nou, kijk me niet zo aan met die grote verdrietige ogen.' Ze pakte hem op in haar armen alsof hij daadwerkelijk een kat was en krabbelde hem achter zijn oren. 'Als je echt graag naar huis wilt, is er een gemakkelijke oplossing. Je moet met Zevenslaper praten.'

'Zevenslaper? Dat is toch een relmuis?' vroeg Archie. 'Maar alle muizen zijn bang voor me.'

'Niet de Zevenslaper. Zevenslaper bewaakt de deuren, snap je.'

'De deur naar huis?'

'De deuren hier, daar, overwaar. Maar je moet wel voorzichtig zijn. Zie je,

*De Zevenslaper slaapt zeven
Keer zeven punt zeven dagen
En als je hem ontwaken laat
Zal hij reeds op je jagen
Door een zevensprongdeur
Tussen zeven debardeurs
Komt hij steeds terug om je te plagen*

Archie had zo ondertussen wel genoeg van deze onzin en wurmde in het rond met zijn pluizige pootjes tot de vrouw hem op de grond liet vallen. 'Al goed, schat. Rustig aan,' zei ze. 'Waar vind ik die Zevenslaper?'

De vrouw keek hem meelevend aan en zei: 'Aan de zonsondergangskant van het miauwland, links.'

En zo begon Archie te lopen naar de plek waar de zon onder ging. Overal waar hij stapte, schoten er muisjes weg, hun piepende, angstige stemmetjes verdwijnend tussen het gras. 'Ze weten precies wat ik ben,' dacht Archie. 'Maar er zijn hier geen katten. Ik vraag me af wat er met ze is gebeurd.' Hoewel het hem niet waarschijnlijk leek dat hij erachter zou komen, en sowieso hoopte hij zo snel mogelijk weer thuis te zijn.

Hij kwam net bijna bij het einde van het miauwland aan toen hij een stemmetje zijn naam hoorde roepen. 'Archie! Archie!'

Dit was vreemd, want hij dacht niet dat iemand op deze rare plek zijn naam kende. Archie zocht om zich heen en vond, verborgen tussen de grashalmen, een dik, wiebelend rupsje. 'Hallo,' zei Archie.

'Ik ben het, mafkees! Tommy!'

'Tommy! Je bent me gevolgd?'

'Nou ja, ik kon je moeilijk in je eentje van die enge glijbaan laten gaan, toch?' antwoordde Tommy. 'En toen gaf een of andere muis me een snoepje en veranderde ik hierin! Ik wil niet de rest van mijn leven een rups zijn, Archie!'

Archie kon het hem niet kwalijk nemen. Tenslotte wilde Archie ook niet zijn hele leven een kat blijven. 'Maak je geen zorgen, Tommy. Ik weet waar we heen moeten. Kom op, kruip op mijn rug. Ik ga naar de Zevenslaper. Die kan ons helpen, geloof ik.'

Tommy's rupsenlijfje trilde. 'Een muis, jou helpen? Heb je jezelf wel eens gezien?'

'Tja, het is de beste lead die ik heb, oké? Dus zwijg nu maar en laten we gaan.'

Aangezien hij het einde van het miauwland had bereikt, keerde hij nu naar links. Er waren hier zoveel muizen, maar geen van hen zat lang genoeg stil dat hij tegen ze kon praten, dus begon hij te roepen: 'Zevenslaper! Zeeeeeevenslaper!' Maar niemand gaf antwoord.

Dus liepen ze, liepen en liepen nog even door tot ze eindelijk bij een tweede houten bordje aankwamen, dat scheef naast

het pad stond, en waarop geschreven was: “plein”. Er werd niet bij gezegd wat voor soort plein, zoals een schoolplein of stationsplein, of misschien was het plein zot; maar het leek er op dit moment in ieder geval op dat dit de enige plek was waar ze heen konden die nog enigszins aan de linkerzijde van het einde van miauwland was, aan de kant waar de zon onderging.

Archie trippelde over het zandpad het bos in totdat ze bij een open plek aankwamen, waar, naast een boomstronk, ze een aantal banken vonden, in elkaar en in een rechthoek geplaatst, en elk van hen volledig bezet door muizen, die allemaal nette kleding droegen: chique pakjes en jurkjes. Aan het hoofd van de buitenste rechthoek stond een muis in een zeer net donker pak, met een kuifje grijs haar boven op zijn hoofd, die er heel serieus uitzag.

‘Ik duld geen onrust!’ zei de muis.

En een ander, die aan de ene kant van de rechthoeken stond en die een zwart kuifje haar op zijn hoofd had, stak een geklauwd vuistje de lucht in. ‘Onrust! Onrust!’ schreeuwde hij in zijn hoge Knabbel-en-Babbel stemmetje.

En de muis die aan de andere kant van het midden stond deed hetzelfde en riep: ‘Voedselprogramma! Voedselprogramma! Wat is de minister-president van plan te doen aan het voedselprogramma?’

Archie vond het allemaal wel heel grappig, want het was net alsof de muizen een ieniemienie parlementje hadden gevormd, en dat ze nu samen een prima plenair vergaderingetje hielden.

‘Wat wij nodig hebben, geachte voorzitter,’ zei de muis met het zwarte haar plechtig, ‘Is Meer Eten. Meer Eten betekent dat Iedereen Kan Eten. Zelfs nadat de belastingen aan de Zevenslaper zijn gedoneerd!’

Alle muizen mompelden in overeenstemming. ‘Eten voor de muizen! Eten voor de muizen!’

Nu waggelde Archie naar het parlementje toe. ‘Sorry hoor,’ zei hij. ‘Maar hoe zit het dan met eten voor niet-muizen?’

Nu sprongen de muizen allemaal op en riepen: ‘Een Kat! Een Kat! Gooi hem eruit! Dood hem! Beveiliging!’

En uit de bosjes om hen heen kwamen tientallen muisjes

in muizenuniformpjes aanrennen, die allemaal een muizen-speertje vasthielden.

‘Wacht even,’ zei Archie, die boven op de boomstronk sprong om de aanval van toestekende wezens te vertragen. ‘Ik stel gewoon een vraag. Ik ben hier niet om iemand op te eten.’

‘Jammer,’ zei Tommy vanaf zijn rug. ‘Jij kán ze tenminste opeten.’

‘Nou, precies!’ zei de muis met het zwarte haar hartstochtelijk. ‘Hij moet onmiddellijk geneutraliseerd worden!’

‘Ik bedoel maar dat de rest van ons ook moet kunnen eten. Waarom krijgen de muizen alles? Er zou genoeg moeten zijn voor iedereen. Mij waren gratis warme maaltijden beloofd, toevallig!’

‘Gratis maaltijden, voor jou? Waar kom jij eigenlijk vandaan?’ vroeg de muis.

De Voorzitter wees met zijn pootje. ‘Uit Cheshire, natuurlijk. Kijk, zie je? Hij grijnst zoals één uit Cheshire.’

Archie vond dat een heel verwarrend iets om te zeggen — want hoewel hij wel uit Cheshire kwám, had dat niets te maken met zijn grijns. ‘Toevallig grijnzen katten uit Cheshire omdat ze goed te eten krijgen,’ vertelde Archie de muis.

De muis met het zwarte haar keek om zich heen, naar de anderen. ‘Hij is gek.’

‘Dat ben ik niet!’ zei Archie.

‘O, je bent wel zeker gek. Gek van de honger. Gek van woe-de. Gek door zielige-pielige-autsjie-wauwtsjie buikpijn. Toe nou maar. Je bent hier niet welkom, straatkat uit Cheshire.’

Archie gromde. De spot van de muis voelde als te veel om te verdragen, en voordat hij wist wat hij deed, begon hij heftig te blazen en sprong hij boven op de bankjes, klauwend naar de muis. Maar voordat hij was geland, waren de muizen al uiteengesprongen, en riepen: ‘De Kat! De Kat! God beware de Zevenslaper! Ren voor je leven!’

En terwijl dat allemaal gebeurde, schreeuwde Tommy: ‘Ja! Ja! Johan-de-Witt die gasten, Archie!’

Er was zoveel lawaai dat de hele wereld compleet ondersteboven leek te draaien, en voordat Archie wist wat wat en wie wanneer was, waren alle muizen weggerend door een

scheve deur die in het midden van de lucht was verschenen.

En boven die zevensprongdeur stond in elegante letters geschreven: "Debardeurslade".

Daar gingen Archie en Tommy. Archie dacht dat dit allemaal flink gestoord aan het worden was, en hij vroeg zich af of hij niet toch stiekem wél een zonnesteek had en of hij zich dit niet allemaal aan het inbeelden was, maar op hetzelfde moment leek het allemaal heel echt te zijn. Zo echt zelfs, dat toen hij door die scheve deur liep, hij een vreemde prikkeling op de huid onder zijn vacht voelde. De lucht om hem heen verschoof en werd zwaar en muf, terwijl ze een kamer binnenliepen die er heel erg uitzag alsof het eigenlijk een gigantische, op-een-kier-staande lade was: compleet van hout gemaakt, waar het enige licht door een dunne opening tussen de muur en het plafond kwam. Alle muizen die waren gevlucht, zaten nu in de hoeken van de kamer, met als voorste rij de muizen in de uniformen, die er klaar voor waren om het gevecht aan te gaan als dat nodig was.

En aan het hoofd van de kamer zat de Zevenslaper. De Zevenslaper was groter dan Archie ooit had gezien, tenminste wel vijf keer groter dan hijzelf, met een kroon gemaakt van kaas op zijn hoofd, en sieraden van snoep om zijn nek. Met zijn grote buik die iets weg had van een kom pudding, leek hij klaar te zijn voor zijn zeven maanden lange winterslaap.

De Zevenslaper gaapte en wreef in zijn ogen. 'Wat is hier aan de hand?' eiste hij te weten. 'Waar is mijn eten?'

'Uwe Majesteit!' zei de muis met het zwarte haar op dramatische toon. 'Een Kat!'

Zevenslaper knipperde met zijn slaperige oogjes naar Archie. 'O ja,' zei hij. 'Een Kat uit Cheshire, zo te zien. Wat doe jij hier? Katten zijn verbannen uit dit land. Geen eten voor Katten hier.'

'Zijn múizen geen eten voor katten?' vroeg Tommy.

'Nee, helemaal niet,' zei Zevenslaper hooghartig. 'Katten

moeten brokken eten. Maar in dít land eet ik de brokken. Dat is mijn geboorterecht.'

'Maar je hebt al dat eten helemaal niet nodig. Moet je jezelf eens zien!' zei Archie. 'Je bent gigantisch!'

'Natuurlijk ben ik gigantisch. Dat hoor ik ook te zijn. Wat nu als ik een gewone Zevenslaper zou zijn, hè? Snap je niet dat mijn bestaan de reden is dat hier toeristen komen? Onze natie verdient een hoop aan hoeveel ik eet, toevallig! Nu dan. Waarom hou je niet even op met zeuren over eten en doe je geen kunstje voor me?'

Archie had echt de bedoeling gehad om dit op een redelijke manier te benaderen, en dit misschien zelfs uit te praten, want als de muizen begrepen hoeveel honger hij had en hoeveel honger iedereen hier in de buurt ook leek te hebben, zouden ze vast de noodzaak tot delen wel begrijpen. Hij wilde niet boos worden, vooral niet omdat de Zevenslaper zijn kans was om erachter te komen hoe hij naar huis kon komen. Maar de vastbeslotenheid in Zevenslapers stem maakte hem toch boos, en de kat uit Cheshire won het van Archies redelijkheid. Hij blies en sprong in de hoop muizen in de hoek. Dit keer slaagde hij erin degene met het zwarte haar te pakken te krijgen en —hap!— in één keer verdween hij in Archies buik.

Archie strompelde achteruit, een beetje in de war toen hij beseftte dat hij zojuist een muis had gegeten, met haar en al (of erger nog: met pak en al!). Maar aan de andere kant had hij eindelijk geen honger meer, en terwijl de muizen zich al schreeuwend verspreidden en Tommy vrolijk op zijn rug zat te joelen, dacht Archie erover na om er nog een te vangen.

Maar toen riep een van de muizen: 'Nieuwe minister-president! Nieuwe minister-president!', en dat overtuigde Archie ervan dat het niets zou oplossen als hij de muizen begon op te eten, aangezien muizen zich konden voortplanten als konijnen, en zo lekker had dat beest nou ook weer niet gesmaakt. Dus in plaats daarvan sprong hij op de buik van de Zevenslaper, en vervolgens op zijn schouder en toen zijn hoofd, waarbij hij het gegil negeerde en op de kazenkroon begon te knagen.

En dat vulde hem goed op. Zevenslaper probeerde hem te

grijpen, maar zijn armen en benen waren te kort om hem te bereiken, en de muizen waren aan het schreeuwen, en Tommy was aan het schreeuwen, en Archie had eindelijk geen honger meer. Toen de laatste hap door zijn keel naar binnen gleed, begon Zevenslaper ineens te krimpen, krimpen, en krimpen, tot hij de grootte van een normale, mollige zevenslaper had bereikt en Archie voldaan ging zitten om zijn poten schoon te poetsen.

‘Zo dan,’ zei Archie. ‘Veel beter, zo. Nu is Zevenslaper klein en hoeft de rest hem niet meer te veel te eten te geven, en kunnen jullie stoppen iedereen eten te stelen.’

De muizen, die stokstijf waren blijven staan toen Zevenslaper was gekrompen, schoten nu de deur weer door, en verdwenen de la uit.

‘Ik durf te wedden dat dat kostuum pijn gaat doen als het er weer uitkomt,’ zei Tommy.

‘Ik wil er niet over nadenken,’ zei Archie, en hij wreef over zijn buik. ‘En dan die schoenen.’

Zevenslaper probeerde ook weg te rennen, en Archie legde een zware poot op zijn staart. ‘Wacht eens even,’ zei hij. ‘Zeg me eerst hoe ik weer thuiskom.’

‘Thuis? Waar is thuis?’ brabbelde Zevenslaper nerveus.

‘Je weet wel, in Chester-west.’

De Zevenslaper wreef zijn handjes tegen elkaar. ‘Dat weet ik niet, of wel?’ vroeg hij. ‘Ik ben maar een knaagdier, nu.’

Archie liet zijn staart los, want daar kon hij moeilijk iets tegen inbrengen.

Terug gingen ze, door de scheve deur, over het pad en door het miauwland, waar ze dit keer niet één muis zagen. Toen ze bij het restaurant aankwamen, waren alle tafeltjes bezet, en de gasten aten stomend hete maaltijden die Archie weer helemaal hongerig maakten. Hij zag iemand met een hoge hoed, een Wit Konijn en een Haas, en een Walrus die oesters at, en een Duif, en vele anderen.

De eigenares kwam gehaast naar hen toe. ‘Jij bent het!’ zei ze. ‘Heb jij de muizen afgehandeld?’

Archie deed zijn mond open om antwoord te geven, maar in plaats daarvan boerde hij en deed hij een poot voor zijn mond. 'Pardon,' zei hij, met een grote grijns. 'Ik geloof het wel, ja.'

'Weet je wat,' zei de eigenares. 'Ik zal je vriend wat te eten brengen en dan mag jij alle melk drinken waar je ooit van hebt gedroomd, en zelfs nog meer dan dat. Goed?'

'Ik moet echt naar huis,' zei Archie. 'Mijn moeder zal me missen. En Zevenslaper wist niet waar ik heen moest. Het zal vast al heel laat geworden zijn!'

'O, maak je geen zorgen, lieverd. De tijd gaat al achteruit sinds hij nadenkt over het reizen naar de toekomst.'

Archie hield zijn hoofd scheef. 'Dat is niet echt logisch, of wel?'

'Het is het meest logische op de wereld, als je weet wat je weet.'

Archie dacht dat hij misschien niet wist wat hij wist in dat geval, want hij kon zich niet bedenken hoe hij dat moest verwerken. In plaats daarvan keek hij naar Tommy, die een blad van een van de struiken naast het restaurant aan het opeten was. 'Maar hoe kom ik dan terug?'

'Er is nog een manier om terug te gaan naar dat wat geweest is,' zei de man met de hoge hoed, die aan een tafel in de buurt zat en hen had afgeluisterd. 'Keer je drie keer naar links en knipper met je wimpers en roep dan: "Terug! Terug!"'

'Zou dat echt werken?' vroeg Archie.

'Alleen als je het écht wil.'

'En komt alles wel goed met u dan, mevrouw? Met die muizen, enzo?' vroeg hij aan de eigenares.

Ze glimlachte naar hem. 'Maak je maar geen zorgen, schat. Een deel van jou blijft hier. Zo gaat dat nou eenmaal, snap je wel.'

Archie keek weer naar Tommy, die knikte. 'Laten we er maar voor gaan,' zei hij.

En zo deden ze het. Drie keer keerden ze zich naar links, knipperden ze met hun wimpers en riepen: 'Terug! Terug!'

Archies lichaam begon te vervagen.

Toen hij zijn ogen opende, was hij niet langer een kat, en zat hij op het harde beton tegen de ramen van de Subway aan, met zijn hoofd op Tommy's schouder, die naast hem zat te snurken.

'Tommy! Tommy!' zei Archie. 'Word wakker!'

Tommy schrok, mompelde iets en wreef in zijn ogen. 'Gast,' zei hij slaperig. 'Ik had zo'n rare droom. Ik was een rups en jij ...'

'Was een kat,' maakte Archie zijn zin af. 'Hadden we dezelfde droom?'

'Is dat mogelijk?' vroeg Tommy, terwijl hij opstond. 'Jeetje, wat is het snel donker geworden. We moeten naar huis. Alweer geen eten vanavond.'

'Nee, dat niet. Hoewel, op de een of andere manier,' voegde Archie toe, 'heb ik ook geen echte honger meer.'

'Dat komt door de uitdroging,' zei Tommy wijs. 'Kom op, ik breng je naar huis, voordat je moeder me afmaakt.'

Archie knikte. Misschien wás het allemaal een droom geweest. Terwijl hij naar het restaurant keek, zag hij dat de zwarte ring op het raam verdwenen was; en in plaats van zijn reflectie, zag hij een kat, breed grijnzend met te veel tanden om te tellen, die langzaam vervaagde.

Finn Audenaert

Onverbloemd

‘En hoe voel jij je daarbij?’ vraagt de relatietherapeut.

Tijgerlelie, die naast me zit, maar niet te dichtbij, grijpt haar kans: ‘Onderge-water-eerd, dát voel ik me daarbij.’

Jos (een echte therapeutennaam, vind je niet?) schrijft iets op, bedenkt zich en schuift de doos met papieren zakdoekjes over het bureau naar mijn vriendin. Hij kijkt me peinzend aan en vraagt: ‘Alice, waardeer je Tijgerlelie voldoende als je er niet voor openstaat om met haar samen te wonen?’

Een rechtstreekse aanval! Ik dacht dat we hier waren om, zonder over elkaar te oordelen, tot een oplossing te komen. Ik wil onze relatie weer op het juiste spoor krijgen, en Tijgerlelie ook, denk ik.

‘Ik doe alles voor Tijger. In weer en wind ga ik de tuin in, geef haar water, bemest haar-’

‘De intieme details van jullie relatie houden we voor een volgende sessie, goed? Vandaag wil ik het over respect hebben. Wat roept dat woord bij jullie op?’

Dus ik mag niet eens uitleggen hoe ik zorg draag voor mijn vriendin. Ik kijk op mijn horloge. Nog twintig minuten.

‘Respect is-’ zegt Tijgerlelie, maar ik onderbreek haar.

‘Respect is elkaar ruimte geven. Tijger leeft in de tuin en ik in mijn huis. Met *living apart together* is niets mis. In ons geval is het zo goed als samenwonen. Zoveel mensen doen het!’

Jos’ wenkbrauwen gaan de hoogte in. Hij kijkt me aan en wrijft met zijn wijsvinger langs zijn kin.

De arme man denkt waarschijnlijk dat hij heel discreet naar Tijgerlelie heeft gewezen. Nou zal je haar horen.

‘Alsof ik dat niet zag! Respect is,’ herneemt Tijgerlelie, met luidere stem, ‘wel, ik ging eigenlijk iets anders zeggen, maar respect is me als bloem zien en me toch als mens behandelen. Ik begrijp niet dat dit na elf sessies nog een *issue* is, Jos.’

Hilarisch, ik ben een keertje niet de risée.

Onze therapeut kucht, erg lang. ‘Ik vrees dat je toch de rea-

liteit onder ogen zult moeten zien. Jazeker, je verdient respect, maar je moet ook begrijpen dat nergens geschreven staat dat een bloem als mens moet beschouwd worden.'

'Waarom behandel je mij dan?' snauwt Tijgerlelie.

Het is even stil. Ik laat mijn blik door de spreekkamer glijden. In de hoek staat een stoere bananenplant, waarnaar ik Tijger al verschillende keren heb zien lonken. Respect is alleen voor je partner oog hebben!

'Tja, Alice betaalt de rekening, geloof ik,' mompelt Jos. 'Details, details.' Dan voegt hij er snel aan toe: 'Maar jouw welzijn is even belangrijk voor mij als dat van je vriendin. Wat wilde je oorspronkelijk over respect zeggen?'

Ach, hier komt het. Ik onderdruk een zucht. Als ik mijn ergernis laat blijken, wordt het er niet beter op, weet ik uit ervaring.

Tijgerlelie steekt van wal: 'Allie kocht me op de markt en denkt daarom dat ze alles met me kan doen. Alles, behalve me in huis nemen. Moet ik nu echt wachten tot ze me komt bezoeken? Ik verwacht meer engagement.'

Ik trek een zuur gezicht. Rust is ook belangrijk. Tijger is een fantastische bloem, maar ik wil daarnaast mijn eigen ding blijven doen.

Jos haalt een boek uit zijn la. *The Cabaret of Plants: Forty Thousand Years of Plant Life and the Human Imagination* lees ik van de cover af. Het boek is mij onbekend.

'De tijgerlelie heeft zes tot acht uren volle zon per dag nodig,' leest Jos voor, 'of ze nu binnen of buiten staat. Het is een bloem die veel aandacht vereist, sommigen zouden bijna zeggen: verafgoding. Om uw bloem tevreden te houden, moet u uw leven grotendeels ten dienste stellen van haar.'

Volgens mij verzint Jos het ter plekke. Wat weet die, ik kijk even naar het boek, wat weet die Richard Mabey over hoe Tijgerlelie en ik ons tot elkaar verhouden?

'Aha!' Tijgerlelie springt op, voor zover dat mogelijk is voor een bloem die ik voor onze therapeutische uitjes telkens noodgedwongen ompot. Ze zwaait over en weer in haar gele bloempot met vrolijke print. In een witte bloempot zal je haar niet betrappen, o nee, mevrouw heeft voorkeuren!

‘Nu hoor je het eens van een ander, Allie. Zes tot acht uren per dag moet je met me doorbrengen.’

‘Dat is niet wat hij gezegd heeft.’ Ik weiger onze therapeut met zijn voornaam aan te spreken; er zijn grenzen.

Jos tikt met zijn vingers op het bureaublad. ‘Ik merk inderdaad, Tijgerlelie, dat er een zeker ... communicatieprobleem is.’

Nu stuift mijn vriendin helemaal op, hoewel het daarvoor niet het juiste seizoen is. ‘Doe niet alsof bloemen dom zijn. Ik heb je perfect begrepen, Jos.’ Ze slist op het einde van zijn naam. Die onhebbelijke gewoonte ken ik maar al te goed. Als Tijgerlelie heel boos op me is, zegt ze mijn volledige naam en laat de -c- oneindig lang slepen. “Oneindig” is misschien niet het juiste woord; in zo’n geval verlaat ik de tuin en hoor ik niet wanneer ze stopt met slissen.

Jos tuit zijn lippen. Ik zou op dit moment niet in zijn schoenen willen staan. Net als hij begint te spreken, rinkelt de telefoon. Ik zie de opluchting op zijn gezicht. ‘Praktijk Inter-natuurlijke Relaties, u spreekt met Jos Blomme. Hoe kan ik u helpen?’

Hij bedoelt ons om iets te eten. Op de hoek van het bureau staat een bokaal vol snoep. Ik tast toe. Voor Tijgerlelie is er een schaalje met hydrokorrels; de snoepjes vindt ze niet lekker.

‘Wil je?’ vraag ik, terwijl Jos aan de lijn een theorie ophangt over de valkuilen van een relatie met een rododendron.

Tijgerlelie knikt. ‘Vind je echt dat ik jou soms verkeerd begrijp, Allie?’ fluistert ze, als ik haar een korrel toestop.

Ik kan mijn oren niet geloven. Dit is een heuse doorbraak. ‘Misschien leg ik ook niet altijd helder uit hoe ik me voel,’ zeg ik voorzichtig, want ik wil het niet verknoeien. ‘Tijgertje van me.’

Jos gaat steeds luider spreken aan de telefoon en maakt met zijn wijsvinger een cirkelbeweging naar ons. ‘Praat,’ lipt hij geluidloos.

Tijgerlelie laat haar bloemblaadjes een beetje zakken, een teken van ontspanning. Ik snuif haar heerlijke geur op. ‘Als we nu eens beginnen,’ stel ik voor, ‘met twee uurtjes per dag op de vensterbank in de woonkamer?’

De stampers van mijn vriendin kronkelen zoals ze in geen

weken hebben gedaan. 'Ja! En daarna zien we wel.'

Ik adem traag uit. Het is lang geleden dat ik me nog zo goed heb gevoeld. 'Misschien hoeven we geen dertiende sessie.'

Tijgerlelie wiegt haar bloemenhoofd en zegt: 'Leg nog niets vast.'

Als Jos het telefoongesprek beëindigt, sta ik voor zijn bureau, met Tijgerlelie in mijn armen. 'Stuur je de rekening na? Tijger en ik willen zo snel mogelijk naar huis. We hebben iets goed te maken.' Ik streel Tijgerlelies ranke stengel.

Jos' wangen kleuren rood. 'Eh, jaja, goed dan. Veel plezier, zou ik zeggen.'

In de auto, op weg naar huis, kus ik mijn vriendin harts-tochtelijk terwijl we wachten voor een rood licht. 'Ik ben blij dat we zo onverbloemd met elkaar hebben gepraat.'

'Ik ook, Allie.'

Remi Lootens

De dans der strijders ... en het plakkerige plakje cake

De menigte moedigt de twee strijders zo hard aan dat Alice haar handen tegen haar oren drukt. Ze houdt van een verzetje, zeker na haar eerdere lotgevallen in Wonderland, maar het moet ook niet te luid worden. In de arena cirkelt de Eenhoorn om de Leeuw. Het ziet er niet al te fraai uit voor die laatste. Hij heeft een wond in zijn flank, zijn bewegingen worden trager. Alice hoopt dat hij geen pijn lijdt. Echte pijn, bestaat dat in Wonderland?

De Witte Koning biedt haar op het erebalkon een plakje cake aan: 'Je hebt het gebak zo mooi niet-aangesneden daarnet. Ik vind dat je het grootste stuk verdient.'

Juist, de cake liet zich niet snijden, hoe hard Alice het ook probeerde. En toch ligt hier nu een plakje. Ze haalt haar handen van haar oren en beseft dan pas dat ze de Koning perfect heeft begrepen. Ze kijkt naar haar handen —ze zijn doorzichtig geworden! Geen wonder dat ze het geroep van het volk bleef horen. Maar wat nu? 'Mijn excuses, Sire, maar ik heb een probleemje.'

De Witte Koning werpt een blik op haar handen. 'O, dat overkomt ons de hele tijd,' sust hij haar. 'Kijk maar naar mijn been. Of kijk-niet naar mijn been. Of beter nog, kijk naar mijn niet-been.' De Koning staat op van zijn buitentroon en tot Alice' verbazing heeft hij maar één been.

De strijd beneden is Alice intussen vergeten. Zelfs het lawaai is naar de achtergrond verdwenen. 'Hoe kunt u rechtop staan, Sire?'

'Hoe kun jij eten? Probeer het eens.'

Nu heeft Alice het wel een beetje gehad met eten en drinken in Wonderland. Er gebeurt steevast iets vreemds. Bovendien, hoe moet dat met die onbestaande handen van haar? Ze steekt een arm uit naar het schaalpje dat de Koning haar voor-

houdt. En warempel, haar vingers botsen ertegen. Haar handen zijn er nog, alleen kan zij ze niet zien.

De Koning grinnikt. 'Voorzichtig maar, meisje, het is een beetje wennen in het begin. Ik kan intussen probleemloos walsen in de balzaal, zelfs met mijn onzichtbare been. Nooit stoot ik dames aan. Tenzij ik dat wil ...' voegt hij er ondeugend aan toe.

Alice denkt er het hare van. Ze neemt na een kleine aarzeling een hapje. De aardbeiencake is overheerlijk. Ze maalt dat het een lieve lust is, maar de stukjes cake vloeien weer samen in haar mond. Dit is al even moeilijk als het weerbarstige ding aansnijden.

'Wa- moe- i- doe-?' vraagt ze, met een mond vol.

De Koning roept de Witte Ridder, die achterop het balkon een levendig gesprek met een hofdame voert. 'Charles, breng de ontmengdrank.' Hij richt zich tot Alice en wijst naar de arena. 'Je mist het gevecht.'

Alice knippert met haar ogen ten teken dat ze het begrepen heeft. Het valt haar nu pas in dat het niet beleefd is om een Koning aan te spreken met een volle mond. Haar tong woelt zich een weg door de massieve plak cake. Lastig! Ze besluit het advies van de Witte Koning te volgen.

De kansen zijn intussen gekeerd in het strijdperk. Zo te zien heeft de Leeuw, wellicht met de moed der wanhoop, een paar keer flink uitgehaald. Bloed druipt van de witte Eenhoorn. Het dier gaat op de knieën. Zo erg! Alice slikt, wat geen goed idee is, want de plak cake schuift haar keel in. Ze hoest en proest het uit. Het wordt zwart voor haar ogen. Ze ziet nog net de Witte Ridder met een glas komen aanlopen.

'Laat haar drinken,' beveelt de Koning.

Alice voelt het koele glas tegen haar lippen. Langzaam kolkt de drank binnen. Hij schuimt in haar mond; de cake lost erin op.

'Misschien moeten we toch eens een andere bakker kiezen?' oppert de Witte Ridder. Hij kijkt vlug naar Alice, wier gezicht al een beetje minder bleek is dan daarnet.

'Ben je gek, niemand bakt beter dan de Brood-en-boter-

vlieg!’ De Koning streelt Alice’ gouden haar. ‘Het komt vast en zeker goed met onze nobele bezoeker. Kijk, zelfs haar handen worden weer zichtbaar.’

De Ridder buigt het hoofd. ‘Natuurlijk, Sire. U heeft volkomen gelijk, Sire.’

De hofdame is bij het groepje komen staan. Ze zet Alice voorzichtig op een stoel en wuift haar met een waaier koelte toe. Stilaan voelt het meisje zich weer wat beter.

‘Lekkere cake,’ fluistert ze, ‘maar hij wilde mijn maag niet in.’ De hofdame geeft haar een bemoedigend kneepje in haar arm.

Nu Alice weer bij haar positieven is, valt het haar op dat het erg stil is geworden. Is de strijd voorbij? Ze draait zich om op de stoel en kijkt naar beneden. Oei, dat ging even te snel, ze voelt zich opnieuw duizelig. Sterren dansen voor haar ogen; daartussen ziet ze de Eenhoorn en de Leeuw hun voorbeeld volgen. De strijders zetten met veel zwier een gorlitz in. Alice begrijpt er niets van. ‘Dansen ze omdat ze weer vrienden zijn?’ vraagt ze zwakjes.

De Witte Ridder laat haar nog eens uit het flesje drinken. De drank smaakt opperbest. Alle sterren zijn verdwenen, alleen de Leeuw en de Eenhoorn dansen op muziek die niemand hoort.

De Witte Ridder glimlacht. ‘In Wonderland staan weinigen elkaar echt naar het leven. De Rode Koningin is een geval apart.’

Dat is een pak van Alice’ hart. Ze volgt de bewegingen van het paar. ‘Ze hebben veel gevoel voor ritme.’ Alice houdt zelf van dansen; met haar zus danst ze in de kinderkamer, voor het slapengaan, dikwijls een cotillion.

‘Je bent een kenner,’ merkt de Witte Koning goedkeurend op. Hij komt naast Alice staan en wuift de dansers toe. ‘Ik haal hen hierheen voor jou,’ zegt hij.

‘Dat is heel lief van u, Sire. Dank u, ook voor de cake.’

Nu wuift de Koning naar Alice. ‘De Koning is gul; zo hij niet gul is, zal hij geen Koning zijn.’

Dat is een sterk staaltje logica, vindt Alice. De massa op de

banken splitst zich in tweeën en ruimt baan voor de Leeuw en de Eenhoorn. Alice kijkt goed toe; ze ziet de verwondingen nog wel bij de dieren, maar ze zijn duidelijk minder erg dan zo-even. De dieren worden op het erebalkon toegelaten. Eerst knielt de Leeuw, daarna, iets moeizamer, de Eenhoorn.

‘Een fabelachtige strijd, werkelijk fabelachtig!’ zegt de Koning enthousiast.

De Witte Ridder steekt zijn duim op naar de strijders en de hofdame laat achteloos haar hennin vallen. De Leeuw rept er zich heen, raapt met zijn muil de spits toelopende hoed met sluier op en presenteert hem aan de dame.

‘O, hoe onvoorzichtig van me,’ zegt ze, maar Alice merkt dat ze wel heel hard bloost.

De Koning opent zijn armen. ‘Ik zou zeggen, kom erbij zitten allebei, maar ik weet niet of deze stoelen voor jullie geschikt zijn.’

Op het nu boordevolle balkon stapt de Eenhoorn op de Koning af en spant zich tot het uiterste in om een reverentie te maken. ‘Als het u om het even is, blijf ik wel staan.’

‘Prima.’ De Koning woelt door de manen van de Eenhoorn.

‘Er is nog cake over,’ oppert de Witte Ridder.

Als dat maar goed afloopt ... Alice ziet met lede ogen aan hoe de cake, die op onbegrijpelijke wijze zichzelf in plakjes heeft gesneden, wordt rondgedeeld.

‘Voor jou geen hapje meer, kind,’ zegt de jonkvrouw.

‘Daar ben ik het helemaal mee eens.’ Alice veegt een kruimel uit haar mondhoek weg.

De Leeuw ziet Alice’ bezorgde gezicht en legt voorzichtig zijn klauw op haar schoot. Er zit nog bloed op, best eng. ‘Strijders en dansers eten de cake niet. Kijk maar wat er gebeurt.’

De hofdame wrijft een plakje cake over de wonden van de Eenhoorn. Waar ze langs is gegaan, verdwijnen de schrammen en scheuren. ‘Dit versnelt hun genezingsproces,’ legt ze aan Alice uit.

‘Jouw beurt,’ zegt de Witte Ridder, en hij doet net hetzelfde voor de Leeuw.

De Koning kijkt tevreden toe. ‘Allemaal eersteklas. Vol-

gende week organiseren we een nieuwe wedstrijd. Misschien kunnen jullie dan met enkele balzaaldansen beginnen en daarna op leven en dood strijden?’

De dieren knikken enthousiast.

‘Eerst een paar daagjes rust dus,’ besluit Alice. ‘Zal ik op-nieuw langskomen?’

De Koning legt vaderlijk zijn arm op haar schouder. ‘Je bent ereburger van Wonderland, daar kan geen Rode Koningin iets aan veranderen. Blijf jij maar dicht in de buurt, dan zal je nog fantastische dingen meemaken.’

Daar rekt Alice op!

Pam Hage

De Ekster en de marmelade

Ekster hoorde een vreemd geluid bij haar voordeur. Een korte *bonk*, niet te hard, maar ook zeker niet zacht.

‘Wat zou dat kunnen zijn,’ vroeg de vogel zich af, en ze dacht aan dingen die ze kon vinden op haar veranda. Er schoot een deurmat door haar hoofd, hoewel dat het lawaai niet zou verklaren. Een deurmat met een bezoekende vriend erop was veel logischer. Of het kon een vreemde zijn. Of misschien was het een inbreker? Maar nee, dat was wel heel raar; het was niet de bedoeling dat je wist wanneer er een inbreker langskwam. Ze zouden veel te snel zonder werk komen te zitten.

Een vriend of een vreemdeling moest het dus zijn. ‘Ik kom eraan!’ kraaide ze. Maar Ekster ging niet meteen naar de deur. Ze snoeide haar veren met een borstel van haar snavel, omdat ze vond dat je er altijd op je best uit moest zien, zelfs als je alleen maar in de buurt van vrienden was. Na uitgebreid haar veren te hebben gladgestreken, hopte ze naar haar deur. Het was een grote deur, voor Ekster tenminste, en verre van gewoon, want ze had geen gewoon huis. Ze woonde in Hardhouten Kast, Plank nr. 2 aan de Rechterkant. En die kast bevond zich in een diep, donker konijnenhol, waar hij, samen met vele andere kasten en boekenplanken, langs de wanden stond. Een gat in de grond was een eigenaardige plek voor een stel kasten, maar ja, clusterden mensen hun huizen ook niet op vreemde plaatsen? En echte huizen waren natuurlijk veel te groot voor een ekster. Een kast was veel geschikter voor een wezentje van haar grootte. Ze had niet meerdere kamers nodig. In plaats van een keuken had ze een prachtige waskom met madeliefjes erop geschilderd. Haar woonkamer was een geëmailleerde ovenschotel en haar bed was een koekenpan.

Ekster duwde de deur open. Er was niemand te bekennen. In plaats daarvan vond Ekster een glazen pot op de veranda.

‘Wat is dit?’ zei ze tegen de pot. ‘Je bent geen vriend, vreemdeling of inbreker, en ik kan ook niet mijn voeten aan je afvegen. Wat doe je bij mijn deur?’

Met ogen als glinsterende zwarte kralen staarde Ekster naar de pot. Het was een grote pot die tot aan haar borst reikte, en hij was helemaal leeg. Toch kon Ekster nog steeds een fruitige geur ruiken. ‘Dat is marmelade! Of beter, het was marmelade. Wat moet het plakkerig, zoet en perfect zijn geweest! Is de pot hier voor mij achtergelaten? Ik betwijfel het. Het is zo’n grote pot voor een vogel van mijn formaat ... O nee, wat als anderen denken dat ik hem heb gestolen? Daar zijn ze zo vaak van overtuigd!’

Ekster spotte iets wat net zo merkwaardig was toen ze dieper het konijnenhol in tuurde. De bodem van het hol stond onder water. De beestjes die daar woonden, zwommen naar hoger gelegen gronden. In het midden stond een gigantisch meisje met goudkleurig haar, gekleed in een schattig jurkje.

‘Dit is vreemd,’ zei Ekster. ‘Ze moet van de bovenwereld zijn! Wat doet ze hier? O! Wat als deze pot van haar is? Hij past beter bij haar formaat dan bij het mijne. En het is zo’n mooie pot ...’ Het glas was helder en geslepen, waardoor Ekster haar ogen er niet van afkon houden. ‘Dat meisje moet die pot wel missen. Ik kan beter naar beneden gaan om haar te waarschuwen dat ze hem hier heeft achtergelaten.’

Naar beneden gaan klonk echter makkelijker dan het was. Natuurlijk, Ekster kon simpelweg van haar veranda springen en haar val aan de zwaartekracht overlaten, maar Zwaartekracht deed haar werk zo slecht in dit konijnenhol. In de bovenwereld vielen dingen gemakkelijk kapot. Niet hier. Dit was immers niet het oppervlak van de Aarde, maar van Wonderland. Zwaartekracht vond daarom dat ze hier beneden niet zo hard haar best hoefde te doen, waardoor dingen niet vielen, maar zweefden. Het moest de reden zijn waarom dat meisje geen bot had gebroken.

Maar Ekster was een vogel. Vogels vielen niet; die vlogen. En dus spreidde Ekster haar vleugels uit en cirkelde ze naar

beneden. Het duurde even tot ze haar afdaling had afgerond, omdat vliegen altijd langzamer ging dan vallen —vooral als Zwaartekracht nauwelijks aan je trok. Tegen de tijd dat Ekster was geland op een stuk grond dat niet onder water stond, waren het meisje en de dieren verdwenen.

Ekster keek om zich heen. Talloze deuren bevonden zich in de muren hier beneden, maar ze waren allemaal gesloten. ‘Hallo? Is er nog iemand?’

Een muis zette een deur op een kier en keek naar Ekster. ‘Ben ... Ben je een kat?’ piepte hij.

Een rilling liep over Eksters ruggengraat, en haar veren trilden. ‘Jakkas, katten! Zie ik eruit als een kat? Die wezens proberen vogels zoals ik te vangen, weet je!’

‘O.’ De muis kwam een beetje dichterbij. ‘Ik zie het! Veren, geen snorharen. Helemaal geen kat dus.’

‘Waarom dacht je dat ik er een was?’

‘Door dat meisje! Ze zei dat ze op zoek was naar een Wit Konijn, maar ik denk niet dat ze weet wat het woord “zoeken” betekent. Het enige wat ze deed, was groeien en krimpen. Ze was eerst klein, maar werd toen enorm en huilde tranen die zo enorm waren dat ze alles overstroonden! Toen kromp ze weer en moesten we zwemmen en onszelf droogrennen. Ze leek eerst vriendelijk, maar ze luistert voor geen meter! En het werd nog erger toen ze zei dat ze een kat had, Dinah. Dus iedereen vluchtte!’

‘Denk je dat ze de kat heeft meegenomen?’

‘Natuurlijk! Ze zei dat ze er een had! Je kunt toch niet iets hebben als het er niet is?’

‘Klinkt logisch.’

‘Ik ben bang voor zowel katten als honden,’ vervolgde Muis. ‘Mijn verhaal over honden heeft een staartje dat lang en verdrietig is, maar mijn verhaal over katten is verkort en nooit verteld!’

Ekster hield haar hoofd schuin. ‘Hoe bedoel je, een lang staartje? Dat klinkt tegenstrijdig.’

‘Ik weet wat ik zei! Luister maar.’

Dinah heb ik
misschien nog nooit
ontmoet, maar dat
betekent niet dat ze
me geen angst aan
doet. Ik ken immers
katten en hun
verschrikkelijke
activiteiten. Ze zullen
jagen op mijn staart
om hem af te –

‘Houdt het daar op?’ vroeg Ekster.

Muis hapte naar adem. ‘Heb je niet opgelet? Ik heb je net gezegd dat het is verkort!’ Hij zuchtte. ‘Ik heb dat meisje mijn verhaal verteld, maar ze snapte het ook niet.’

‘Het spijt me om dat te horen. Weet je waar ze heen is gegaan?’

De snuit van Muis verbleekte. ‘O nee, je bent toch niet van plan om achter haar aan te gaan?’

‘Ik moet wel, tenzij jij of je vrienden per ongeluk een lege pot marmelade voor mijn deur hebben achtergelaten. Wacht, ik zal het je laten zien.’

Ekster vloog terug naar haar huis en pakte de pot. Haar klauwen waren nauwelijks groot genoeg om het deksel van de pot vast te pakken. Met veel geflapper van haar vleugels keerde Ekster terug – zonder te vallen – naar de bodem van het konijnenhol. Ze landde met de pot voor Muis.

‘Nou, dat is zeker niet van mij of mijn vrienden,’ zei Muis.

‘Dus het moet van het meisje zijn!’

‘Of je hebt het gestolen.’

Ekster zette haar veren op. ‘Pardon? Ik heb dit gevonden!’

‘Eksters stelen glimmende dingen! Dat weet iedereen.’

‘Dat is niet waar!’

‘Jawel, dat is zo!’

Ekster kreunde. Hoe dom kon dit knaagdier zijn? ‘Zelfs als het al waar zou zijn, er zit niets in de pot. Kan “niets” glimmen?’

‘Ik denk het niet?’

‘Dan had ik het dus niet kunnen stelen.’

Muis snuffelde aan de pot en staarde er met samengeknepen ogen naar. ‘Dat is wat een dief zou zeggen! Wacht hier, ik haal Arend, Krab en Lori. Eens kijken wat zij hiervan vinden.’ Muis rende terug naar de deur.

‘Nou, ik ga hier niet op wachten,’ zei Ekster, ‘en ik betwijfel of er wel een kat is.’ Ekster spreidde haar vleugels en ging op zoek naar de persoon waar het meisje volgens Muis naar op zoek was: het Witte Konijn.

Iedereen wist welk huis van het Witte Konijn was. Het stond aan de bosrand, het was netjes en klein, en op de deur hing een koperen bordje met de tekst “W. KONIJN”. De bewoner van het pand stond buiten. Hij had een zakhorloge uit zijn vest getrokken en hield in zijn andere hand een sleutel vast. Echter keek hij zo vaak op het uurwerk dat hij nauwelijks in staat was om zijn voordeur op slot te draaien.

‘O, bij mijn vacht en snorharen!’ riep hij uit, terwijl hij zijn sleutel in de deurpost ramde in plaats van het sleutelgat. ‘Ik ben laat, ik ben laat, ik ben laat ...’

Ekster had geen idee waar hij zo nodig heen moest. Het moest belangrijk zijn, maar ze landde op het tuinpad recht voor het Witte Konijn en blokkeerde zijn weg. Braamstruiken omzoomden het pad; de pot was zo groot dat als het Konijn erlangs wilde, hij zijn weg zou moeten vinden door talloze doornen.

Het Witte Konijn trok zijn neus op voor Ekster. ‘Stap opzij, alsjeblieft! Ik moet gaan!’

‘Ik heb een belangrijke vraag!’

‘Het kan me niet schelen of het belangrijk is. Ik wil liever dat het mij niet in de weg staat! Ik heb haast, zoals je ziet.’

‘Is er een meisje bij je op bezoek geweest?’

‘Dat klopt. Kun je nu aan de kant gaan?’

Eksters hart maakte een vreugdesprongetje. ‘Geweldig! Is ze er nog?’

Het Witte Konijn schudde zijn hoofd. 'Helaas, ze is al weg. Wees echter voorzichtig bij haar! Dat meisje werd zo groot, dat ze bijna uit mijn huis groeide! Alsjeblieft, ga aan de kant!'

'Weet je waar ze nu is?'

'Ik heb geen idee! Ze kromp ineen en verdween.' Het Witte Konijn staarde nogmaals naar zijn zakhorloge. 'Oh, kijk eens hoe laat het is! Ik moet gaan! Vlieg weg, ik heb je vragen beantwoord!'

'Nou, dat heb je gedaan. Dank je wel.' Ekster spreidde haar vleugels en fladderde de lucht in. Ze had amper de pot marmelade van de grond getild, of het Witte Konijn schoot er onderdoor en snelde het tuinpad af. Ekster staarde hem verbijsterd na. 'Wat een vreemde kerel. Dus waar moet ik nu heen? Het meisje kan niet ver zijn.'

Ekster vloog in cirkels, niet wetend waar ze moest kijken. Hoe makkelijk was het om een spoor te verliezen op een plek als deze! Het bos was een zee van smaragd die zich tot de gezichtseinder uitstreckte. Toen zag Ekster in de verte het meest eigenaardige ding boven het bladerdak groeien. Het was het hoofd van een meisje. Het hoofd was heel gewoon, maar de nek was lang en uitgerekt, alsof het meisje het lichaam van een slang had.

'Daar ben je!' zei Ekster. 'Maar oh jee, zo horen kleine meisjes er toch niet uit te zien?'

Voordat Ekster naar het meisje kon vliegen, kromp de lange nek weer. Bladeren en takken ritselden toen het hoofd van het meisje in het bladerdak wegzakte, en binnen een oogwenk was ze weer in het groen verdwenen.

'Ga niet weg!' Ekster sloeg harder met haar vleugels en won aan snelheid, maar ze kon het meisje niet meer vinden. Ekster joeg op elk vreemd fladderend blad, elk gekraak van een takje, maar ze vond alleen andere vogels of muizen of eekhoorns. Ze landde op een tak en ademde snel. Haar vleugelspijeren brandden van vermoeidheid.

'Nou nou, jij ziet er verdwaald uit,' zei een stem.

Ekster keek in de richting van de stem. Ze zag eerst niets. Toen verschenen er tanden voor de beboste achtergrond, tanden gekruld tot een maanachtige glimlach. Bont volgde, stolde

uit het niets, en uiteindelijk maakten twee groene spleetogen het wezen compleet. Ze staarden nieuwsgierig naar Ekster. Een beetje te nieuwsgierig.

Eksters hart klopte snel in haar borst. 'Kolderkat! Je bent toch niet van plan om deze arme vogel te vangen?'

'Katten vragen hun prooi meestal niet of ze verdwaald zijn voordat ze worden gedood.'

Dat kalmeerde Ekster een beetje. 'Maar ik ben niet verdwaald. Ik ben alleen buiten adem.'

'Buiten adem? Maar daar is niks mis mee. Je kan immers niet "binnen adem" zijn, toch?'

'Nou, buiten adem voelt anders ook niet goed.'

'Hm, misschien zit er dan een verschil tussen eksters en katten. Waar haal jij je adem vandaan? Vang je hem? Steel je hem? Eksters zijn daar goed in.'

Wat een hopeloze discussie. 'Het maakt niet uit. Trouwens, je hebt het mis. Ik ben niet verdwaald.'

'Maar dat betekent dat je weet waar je naartoe gaat. Dat leek niet het geval; je keek immers zo veel om je heen.'

'Dat komt omdat ik iemand zoek.'

De Kolderkat rolde zich op zijn zij en steunde zijn kop op een poot. 'O, echt? Vertel!'

'Er is een meisje. Ze liet een lege pot marmelade bij mijn deur achter. Althans, ik denk dat ze dat deed. Ik wil hem teruggeven.'

'Ah, je bedoelt Alice! Maar probeer deze kat niks wijs te maken, Ekster. Wil je iets weggeven? Terwijl jouw soort bekend staat als dief? Ha!'

Wat onbeschoft! Die kat was nog erger dan de muis. Ekster zette haar borstveren op. 'Dus als ik steel, ben ik een dief, maar als ik dat niet doe, ben ik een grap. Is er nog wel een redelijke keuze voor mij?'

'Deze wereld kent geen redelijkheid, mijn beste Ekster. Dus wat je ook doet, je bent hier goed op je plek.'

'Drijf nu niet de spot met me, Kat.'

'Ik zou het niet durven. Al vraag ik me wel af ... Waarom wil je Alice een lege pot geven?'

Ekster staarde verbaasd naar het glaswerk. 'Ze wil dit niet

hebben? Maar het is zo'n mooi ding! Ik zou in paniek raken als ik zoiets verlies.'

'Ik ben bang dat, in dit geval, mensen meer geven om de inhoud.' De Kolderkat stak een poot uit. 'Mag ik hem even vasthouden?'

Ekster overhandigde de pot. De Kolderkat haalde het deksel eraf en begon de binnenkant van het glas te likken. Ekster hapte naar adem. Wat was hij aan het doen? Dit was toch smerig! Ze sprong naar voren om hem te laten stoppen, maar merkte toen hoe vreemd de tong van de kat bewoog. Het was alsof hij de pot achterstevoren aan het likken was! In plaats van de laatste restjes marmelade eruit te schrapen, vulde de Kolderkat de pot met elke veeg van zijn tong. Binnen enkele minuten was de hele pot gevuld met oranje-gouden marmelade. Hij deed het deksel er weer op en gaf hem aan Ekster. 'Alsjeblieft. Dit moet meer naar de zin van Alice zijn.'

'Wat aardig van je! Bedankt.'

De glimlach van de Kolderkat groeide. Hij trok zich terug in de schaduw. Zijn vacht vervaagde, zijn ogen werden donker, maar de grijns bleef nog even hangen. 'Ik zal je nog meer helpen. Ik heb Alice naar de Gekke Hoedenmaker gestuurd. Misschien kun je haar daar vangen.'

Een tafel, gedekt en al, stond onder een boom voor een huis. De tafel was enorm, bedekt met talloze kopjes thee en theepotten, maar er zaten maar drie personen aan een uiteinde ervan: de Gekke Hoedenmaker, de Maartse Haas en de Zevenslaper. De laatste sliep en werd door de andere twee gebruikt als kussen om hun ellebogen op te laten rusten.

Ekster landde tussen de theekopjes aan de andere kant van de tafel.

'Je kunt daar niet landen!' zei de Maartse Haas. 'Er is geen plaats!'

Ekster klakte afkeurend met haar tong. 'Wat onbeschoft! Is dit hoe je "goedemorgen" zegt tegen een bezoeker?'

'Morgen? Ik wou dat het zo was!' grapte de Maartse Haas.

De Zevenslaper lachte mee zonder te ontwaken, waardoor zijn gelach klonk als gesnurk.

De Gekke Hoedenmaker leunde over de tafel naar Ekster. 'Er zijn hier geen ochtenden. Het is zes uur 's middags. Het is altijd zes uur 's middags! Dat is zijn werk, weet je.'

'Wiens werk?'

'Tijd! Probeer hem nooit te doden, beste Ekster. De kans is te groot dat je hem uit het oog verliest.'

De Maartse Haas sloeg hem op zijn hoed. 'Nee, jij dwaas! Ze kan niet de Tijd verliezen! De Tijd vliegt immers. En eksters vliegen ook. Ze moet in staat zijn om hem bij te houden.'

'En jij bent een haas. Die kunnen sprinten als geen ander. Maar of je ook bij de Tijd kan blijven, betwijfel ik,' antwoordde Ekster.

'Hmm ... Wil je meer thee?' vroeg de Haas.

'Meer? Ik had nog niets om mee te beginnen.'

'Ah, dat meisje zei iets soortgelijks,' zei de Hoedenmaker. 'Hoe onnozel. Als je niets hebt, kun je altijd meer hebben.'

'Het meisje is waarom ik hier ben. Heb je haar gezien? Ik probeer dit terug te brengen.' Ekster liet het trio — of beter: de Maartse Haas en de Hoedenmaker, aangezien de Zevenslaper nog sliep— de pot marmelade zien.

'Wat is dit?' De Maartse Haas, die het dichtst bij Ekster zat, pakte de pot en opende hem. Hij doopte er een vinger in en likte de gelei eraf die eraan vastzat. 'O, marmelade!'

'Eet het niet op!' zei Ekster. 'De Kolderkat heeft me dat gegeven. Ik moet het naar Alice brengen.'

'Maar wat is een theekransje zonder jam?'

'Smakeloos!' zei de Hoedenmaker. 'Laten we van plaats wisselen!'

Het duo kwam overeen. De Gekke Hoedenmaker pakte de Zevenslaper op en schoof samen met de Maartse Haas een plaats op. Het zorgde ervoor dat de Maartse Haas in een ongebruikte stoel ging zitten, terwijl de Zevenslaper op de stoel terecht kwam die de Haas vroeger bezette. De Hoedenmaker nam plaats op de stoel die eerst van de Zevenslaper was.

De Hoedenmaker staarde met samengeknepen ogen naar de pot. 'Nog steeds niet dichtbij genoeg. Wissel opnieuw!'

De Maartse Haas zuchtte en stond weer op om de Hoedenmaker het proces te laten herhalen. Nu ging de Hoedenmaker voor de pot zitten. Hij schepte er een grote klomp marmelade uit, smeerde het uit op een stuk brood en nam een hap. 'Je hebt het mis, het smaakt naar əpəjəw.rəw.'

'Je eet het ook met de verkeerde kant onder. Draai het om!' zei de Maartse Haas.

De Hoedenmaker draaide het brood om. 'Hmm, nu smaakt het naar edalemram.'

'Dat bestaat niet eens,' zei Ekster.

'Jawel hoor, zolang je maar eerst de verkeerde kant van de marmelade eet.' De Maartse Haas draaide het brood in een andere richting. 'Zo, dat zou het moeten doen.'

De Hoedenmaker nam nog een hap en glimlachte. 'Ah, nu smaakt het goed! Ik wil graag nog een sneetje. En ik weet zeker dat de Zevenslaper hier ook van houdt.'

Ekster kraaide van woede. 'Dat kan niet, dat is stelen! Het is niet van jou.'

'Maar je gebruikt een tafel die niet van jou is. Dat maakt jou de dief!' De Hoedenmaker smeerde meer marmelade op sneetjes brood, tot de pot bijna leeg was. Ekster fladderde rond de pot, maar hoeveel ze ook sloeg met haar vleugels, ze kon de Hoedenmaker niet stoppen.

'Oh nee, wat moet ik doen?' jankte Ekster. 'Ik kan toch niet een lege pot marmelade aan iemand teruggeven!'

De Zevenslaper hief zijn lome kop. 'Maar daar kan ik je wel bij helpen ... Marmelade, dat begint toch met een "M"?'

De ander knikte, waardoor de Zevenslaper glimlachte. 'Dan heb je geluk. Geef me wat tijd.'

'Daar hebben we genoeg van,' mompelde de Hoedenmaker.

De Zevenslaper pakte een potlood en begon op een servet te krabbelen. Hij hield het omhoog toen hij klaar was en liet een tekening zien van een pot marmelade.

'Wat slim!' zei de Maartse Haas. 'Nu heb je twee potten marmelade.'

'Nee, je hebt me een tekening van een pot gegeven!' zei Ekster. 'Dat is niet hetzelfde.'

De Hoedenmaker lachte. 'Onzin! Niemand zegt ooit "kijk

eens naar deze tekening van een landschap". Iedereen zegt gewoon "landschap". Ze zijn dus wel hetzelfde.'

Ekster schudde haar hoofd. Met deze figuren viel niet te redeneren. 'Geef me maar een tekening die me laat zien waar Alice is gebleven, zodat ik weet waar ik heen moet.'

De Zevenslaper schudde zijn hoofd. 'Maar dat begint niet met een "M".'

'Dus?'

'Hij tekent alleen dingen die beginnen met een "M", gekkie,' zei de Maartse Haas.

'Je zou zijn tekening van "massa" moeten zien,' voegde de Hoedenmaker toe. 'Het is behoorlijk ... massaal.'

Ekster snoof. 'Weet je wat ook met een "M" begint? "Manier"! Teken alsjeblieft een manier voor me om Alice te vinden!'

Maar de Zevenslaper had zijn ogen weer gesloten en snurkte zo hard dat Eksters woorden aan dovemansoren gericht waren. Met een kreun pakte Ekster de nu grotendeels lege pot en vloog weg.

'Je vergeet je marmelade!' zei de Hoedenmaker, terwijl hij zwaaide met de tekening die de Zevenslaper had gemaakt.

'Ik wil van plaats wisselen,' zei de Maartse Haas.

Ekster hoorde niet wat er nog meer gezegd werd. Tegen de tijd dat het trio op hun nieuwe stoelen was gaan zitten, was ze al hoog in de lucht. Ekster vloog naar huis met de pot marmelade in haar poten. Ook al was hij nu grotendeels leeg, hij voelde nu op de een of andere manier zwaarder aan dan toen hij vol was.

'Wat moet ik nu met je doen?' vroeg Ekster aan de pot. 'Je bent bijna leeg! Misschien helpt een goede nachtrust me.'

Toen ze naar het konijnenhol vloog, merkte ze dat het waterpeil op de bodem was gezakt. Een deur aan de onderkant van het gat stond open en onthulde een tuin met prachtige rode rozen daarachter.

'Oh, dat is de tuin van de Hartenkoningin! Maar waarom heeft ze de deur open laten staan?' Ekster maakte een draai en zweefde door de opening. Ze kwam de tuin binnen, gevuld met keurig gesnoeide rozenstruiken zover Ekster kon kijken.

De bloemen stonden allemaal in bloei. Groot en rood, zo helder dat het er onnatuurlijk uitzag. Maar er hing ook een raar luchtje aan. Ekster fladderde voor één. Verf! De bloemen zaten onder de rode verf!

‘Hoe eigenaardig!’ Ekster vloog verder de vreemde tuin in. Ze vond een open plek met wachters gemaakt van speelkaarten. Ze stonden echter in een vreemd patroon en hun houding was nog vreemder. Hun beide handen en voeten raakten de grond en hun lichamen stonden in een hoge boog.

‘Neem me niet kwalijk dat ik staar,’ zei Ekster. ‘Maar ik denk niet dat ik eerder een bewaker in zo’n rare houding heb zien staan.’

‘Bewaker? Oh, jij spottende Ekster. We bewaken niets! Wij maken deel uit van het croquet van de Koningin! Ze wil zeker doorgaan met haar spel als ze de Hartenboer heeft veroordeeld voor het stelen van haar taarten. Hij staat nu terecht.’

Ekster keek op. Het kasteel van de Hartenkoningin stond precies in het midden van haar prachtige, zij het geschilderde, tuinen. Het was een gigantisch complex. Talloze torentjes prikten als naalden in de lucht en achter de kantelen stonden genoeg kaartsoldaten om meerdere speelkaartssets mee te vullen.

Een gerommel kwam van de stenen muren. De hartvormige deuren van het kasteel vlogen open. Een meisje rende naar buiten, gevolgd door kaartsoldaten gewapend met speren. Zelfs de Hartenkoningin zelf rende achter haar aan.

‘Haar hoofd moet eraf!’ schreeuwde de Koningin, haar gezicht bijna net zo rood als de hartjes op haar jurk.

De soldaten renden zo snel dat ze over elkaar heen buitelden en als een vloedgolf naar Alice rolden.

Ekster hapte naar adem. Ze ging er snel vandoor met de pot marmelade. ‘Alice! Vlug! Ga naar de deur!’

Het meisje keek over haar schouder en keek even Ekster aan. Toen dwaalde de blik van het meisje af naar de speelkaartbewakers die haar kant op stormden. Haar ogen werden groot en ze vluchtte door de deuropening die naar het konijnenhol leidde.

Ekster volgde en dook door de opening voordat de bewa-

kers haar de weg zouden versperren. 'Alice, ik heb iets voor je!'

Alice was echter nergens te bekennen. Oh, waar ging dat meisje deze keer naartoe? Ekster zag ditmaal geen andere open deuren. Alice moest dus naar boven zijn gegaan. Ekster cirkelde door het konijnenhol en passeerde boekenplanken en kasten, waaronder die waarin ze woonde. Haar vleugels voelden zwaarder dan lood aan tegen de tijd dat ze de oppervlakte bereikte. Hijgend en puffend vloog Ekster uit het konijnenhol en landde toen in een nabijgelegen boom. O, wat was dit vermoeiend! Ze was bijna blij dat de pot marmelade zo goed als leeg was. Ze zou hem niet meer kunnen optillen als hij tot de rand was gevuld.

Uiteindelijk kwam Ekster op adem —of ze daarmee ook "binnen adem" was, liet ze in het midden. Ze keek om zich heen. Een weide vol bloemen omringde de boom waarin ze was geland. En daar, in het gras, was Alice! Ekster kon haar ogen niet geloven, maar het meisje was er toch echt, liggend naast een ouder kind dat een boek aan het lezen was. Zou dat een zus zijn? Beide meisjes hadden hetzelfde wipneusje en dezelfde ogen.

Alice sliep, maar ze bewoog zich steeds meer, om vervolgens wakker te worden met een gil.

'Alice, lieverd!' zei haar zus. 'Rustig aan. Wat heb je diep geslapen!'

Alice knikte. 'Ik heb zo'n merkwaardige droom gehad ...'

Ekster kwam dichtbij toen het kleine meisje haar verhaal over Wonderland vertelde, zo dichtbij zelfs dat ze de pot marmelade losliet om op het uiteinde van de tak te kunnen zitten. De tak wiegde op en neer en te laat realiseerde Ekster zich dat de marmelade eraf gleed.

'Nee!' Ekster reikte naar de pot met haar vleugels, maar de marmelade gleed tussen haar slagpennen door. Met een doffe klap viel de pot op de grond.

'Oh, domme ik!' kraaide Ekster. 'Hoe kon ik het zo gemakkelijk vergeten? Alleen een vogel kan op een tak zitten. En een pot marmelade, hoe leeg ook, is geen vogel! Ik heb geluk dat het gras zijn val heeft gedempt!'

Het lawaai trok de aandacht van de meisjes. Met z'n twee-

en liepen ze erheen. De oudste fronste bij het zien van de pot. 'Marmelade? Hebben we dit achtergelaten tijdens onze pick-nick?'

'Hij komt me bekend voor,' zei Alice, terwijl ze de pot op-pakte. 'Hoewel ik niet zeker weet waar ik hem heb gezien.'

'In een keukenkastje misschien, waar hij thuishoort. Waarom is hij hier, onder een boom?' De zuster keek op en hapte naar adem toen haar blik op Ekster viel. 'Die vogel moet hem hebben gestolen!'

Ekster zette haar veren op. 'Dat heb ik niet gedaan! Oh, waarom vertel ik je dit eigenlijk? Je zult me toch niet ver-staan.'

Inderdaad, de woorden van Ekster klonken hier aan de op-pervlakte als onzinnig gekibbel. Het weerhield Alice er niet van om Ekster van dichtbij te bekijken. 'Jij komt me ook be-kend voor, vogeltje. Maar waar heb ik je gezien?'

'Het maakt niet uit, Alice. Het kwaad is geschied. Kijk eens hoe weinig marmelade er nog over is! Dat is nauwelijks een mondvul.' De zus pakte Alice' arm en trok haar weg van Ek-ster. 'We gaan naar huis. Het wordt al laat.'

Het kleine meisje volgde haar zus. Maar toen, na een pas of tien, slaakte Alice een kreet. 'Nee, wacht, ik herinner het me nu!'

Ze rende terug naar Ekster en hield de pot omhoog. 'Je zat in mijn droom! En je probeerde dit aan mij te geven. Hoewel ... Ik denk niet dat de pot in de eerste plaats van mij was. Ik heb hem slechts verplaatst.'

Ekster kon haar oren niet geloven. De marmelade was nooit van het meisje? Wiens pot was dit dan?

Alice wreef over haar slapen. 'Dit moet zo raar klinken. Het enige wat ik deed, was dromen, dus je kunt niet dezelfde vogel zijn! En toch ... Je bent geen dief, je probeerde aardig te zijn!' Alice schroefde het deksel van de pot los en veegde het restje marmelade er met haar vinger uit. Ze hield de klodder hoog. 'Heb je honger?'

Eksters maag rommelde. O, wat kon ze dat eten goed ge-bruiken! Maar moest ze het wel aannemen? Was dat niet ste-len? De pot was immers niet van Alice ...

Het meisje hield haar vinger uitgestrekt. Ekster hield haar kop schuin. Alice bood alleen de marmelade aan, niet de pot. En de marmelade was wel voor haar bedoeld, dus dan kon dit met geen mogelijkheid stelen zijn. Ekster nam het stuk marmelade graag aan. De klodder smolt weg op haar tong en de smaak verspreidde zich in haar bek. Het was perfect. Plakkerig, bitterzoet en perfect. Het gaf Ekster de energie om nogmaals haar vleugels te spreiden. Ze bedankte Alice en vloog, met de lege pot, terug naar het konijnenhol. Ze was geen dief. En dat ging ze bewijzen ook door de ware eigenaar van de pot te vinden. Hoe moeilijk kon dat nou zijn, nadat Ekster heel Wonderland was doorgevlogen voor dat ene meisje?

Nora De Baerdemaeker

Een duister kopje thee

Ik voel de koude wind op mijn huid wanneer ik wakker word. De Hoedenmaker ligt nog rustig naast mij te slapen. Ik doe mijn kleren aan en ga op zoek naar een lekker ontbijt. Wanneer ik terugkom met een mandje vol bessen, is hij al druk bezig met de hoed van de Witte Koningin; die moet vandaag af zijn voor het feest.

Ik zet het mandje neer op de overvolle tafel. Knots' "chemische hulpmiddelen" liggen overal, het verwondert me dat hij er niet nog gekker van wordt. Ik schuif de pillen aan de kant en steek een zakje roze en groene bolletjes weg. Poculum obscurum, mijn favoriete snoepjes. Een kleine dosis brengt vreugde, maar overdaad kan fataal zijn.

'Hé Knots, wil je ontbijt?'

Hij springt van zijn stoel en komt enthousiast aan tafel zitten.

'Ben je al klaar met de hoed?' vraag ik.

'Bijna, er moeten nog parels in het midden van de bloemen en er moet nog een zijden lint rond.'

'Wanneer zal hij klaar zijn, denk je?'

'Geef me dertig minuten en dan zullen we hem gaan afgeven aan de Koningin.'

Ik ga nog even in de zetel zitten, of ja, wat vroeger een zetel was, maar nu eerder een zak veren met stof eromheen, en voor ik het weet, staat Knots voor mijn neus met een prachtige hoed.

'Het lijkt wel alsof hij uit een sprookje gewandeld is,' zeg ik vol bewondering. Het is een lichtblauwe hoed met elegante bloemen erop. De glanzende parels en een fraai lint errond maken het helemaal af.

'Dank je,' zegt Knots voldaan.

'Zullen we hem dan leveren aan onze majesteit?'

Twee uur en zevenendertig minuten later —wanneer ik

eindelijk de juiste outfit heb gevonden— vertrekken we naar het paleis.

Eenmaal aangekomen bij het paleis, vragen we aan de poortwachter waar de Witte Koningin zich bevindt. Hij laat ons weten dat ze in de rozentuin is en leidt ons daarheen.

We zien haar ginds op een bankje zitten. De aardige poortwachter zeggen we gedag, hij geeft ons een goedaardig knikje. De Koningin wuift ons vriendelijk toe en nodigt ons uit om bij haar te komen zitten. Knots geeft haar de doos. Wanneer ze die opent, lichten haar prachtige zilvergrijze ogen helemaal op.

‘Hij is wondermooi!’ Ze zet hem op. ‘Laten we thee drinken!’

Knots en ik kijken elkaar verbaasd aan, maar stemmen toch in. De Koningin klapt tweemaal in haar handen en een eenogige bediende komt tevoorschijn.

‘Breng ons thee!’

De bediende knikt en loopt naar het paleis. Ze is nog maar net vertrokken of ze struikelt al.

‘Kijk toch uit je doppen, of beter gezegd dop!’ roept de Koningin naar de arme bediende.

De thee laat niet lang op zich wachten. We drinken hem rustig op en kondigen aan dat we terug naar huis moeten, het is namelijk al laat.

‘Nou wat jammer, jullie moeten zeker nog eens langskomen. Wat vinden jullie van volgende week?’

‘Euhm, volgende week is prima,’ zeg ik verbluft.

‘Wat fijn, tot ziens dan maar,’ zegt de Koningin opgewonden. ‘Jij komt vanaf nu elke week op de thee!’

Twaalf theekransjes later zitten de Witte Koningin en ik op de sofa met een lekker kopje jasmijnthee wanneer ik per ongeluk een beetje thee mors op mijn bloesemroze jurk. De Koningin haalt een groot, scherp mes tevoorschijn vanonder een van de staalblauwe sierkussens.

‘Hoe durf je je in mijn paleis zo onbeschoft te gedragen,’ zegt ze overstuur.

Mijn adem stokt. In een reflex probeer ik weg te lopen, maar ik ben versteend. Ik kan niet meer bewegen van schrik.

De Koningin draait zich rustig naar me toe en zegt: 'Het doet maar even pijn, daarna voel je niets meer.' Ze zwaait met het mes, maar ik ontwijk haar net.

Ik schreeuw zo luid als ik kan: 'Help! Iemand, help me!'

De Koningin lacht en zegt met een net iets te grote grijns op haar gezicht: 'Je kan zo luid roepen als je wil, maar niemand zal je horen. Ik heb al het personeel vroeger naar huis laten gaan vandaag.'

Dit zal het einde niet zijn; ik mag het niet opgeven. Ik sta op en ren voorbij de tafel naar de deur, maar die zit op slot. Hoe raak ik hier weg? Mijn blik glijdt door de kamer en dan zie ik het. Er is een klein raam in de muur; als ik dat kapot maak, kan ik ontsnappen.

Plots voel ik een scherpe pijn in mijn arm en zie ik het bloed op de grond druppelen. Ik kijk achter me, de Koningin staat met een bebloed mes in haar handen.

Ik haast me terug naar de sofa, achtervolgd door de uitzinnige Koningin, en zoek een wapen. De theepot! Ik pak hem van de tafel, en gooi met alle kracht de hete thee recht naar haar lever. Blijkbaar ben ik best goed in mikken. De Koningin slaakt een ijzingwekkende kreet. Het mes ontglipt haar en valt in een theekopje. Ze wankelt en valt voorover, recht op het mes. Het bloed spat alle kanten op. Ik loop naar het raampje, sla het kapot en kruip erdoor. Ik ren zo snel mogelijk naar huis. Wanneer ik achter me kijk, zie ik in een flits een beeldschone kat.

Thuis verzorg ik mijn gewonde arm en ga direct naar bed.

De volgende ochtend vraagt Knots waar dat verband vandaan komt. Ik besluit het hem maar te vertellen, want geheimen bewaren loopt toch nooit goed af.

'Ik heb de Witte Koningin vermoord.'

Zijn ogen sperren zich wijd open van verbazing.

‘Wat?!’ zegt hij luid genoeg om het hele bos wakker te roepen.

‘Je hebt me wel gehoord.’

‘Ja, jammer genoeg wel, waarom deed je dat nu weer?’

Ik vertel het hele verhaal en Knots luistert aandachtig.

Wat later besluit ik bessen te gaan plukken voor het ontbijt. Ik nader de Lepidopterabessen —prachtige rode en paarse bessen met kleine blauwe stipjes— wanneer een witte kat uit de struik springt. Ik schrik zo hard dat ik mijn mandje laat vallen en alle bessen eruit rollen.

‘Hé! Je kan niet zomaar weglopen!’ zeg ik.

‘Ben je daar zeker van, klein meisje?’

Die stem herken ik van ergens, maar ik kan er mijn vinger niet op leggen. Voor ik het weet, rent de kat weer weg. Ik zet meteen de achtervolging in. De kat blijft maar rennen; ik word moe en mijn benen doen pijn, maar ik moet en zal weten waarom ze me zo deed schrikken.

Na wat voelt als een eeuwigheid, stopt de kat. Ik kijk om me heen —tijdens het rennen werd alles wazig— en merk op dat ik bij het paleis van de Hartenkoningin ben aangekomen. Ik ga achter een struik zitten zodat de poortwachter mij niet kan zien.

‘Ze leeft nog,’ zegt de kat verontwaardigd.

De poortwachter kijkt de kat verward aan.

‘Alice is nog in leven, ik heb haar gezien. Ik heb haar bessen zien plukken, ze is nauwelijks gewond.’

De poortwachter zucht: ‘Oh! Ik zal het melden aan de Hartenkoningin en een paar soldaten op haar afsturen.’

Wanneer ik dat hoor spring ik recht en ren zo snel mogelijk terug naar mijn grot.

Ik struikel over de drempel naar binnen.

‘We moeten hier weg! Nu! Neem al je spullen en we vertrekken!’

‘Wat? Waarom? Wat is er aan de hand?’ vraagt Knots, terwijl hij nerveus heen en weer wiegt.

‘Ze leeft nog! Of ja, haar kat leeft nog. Ik denk dat de Witte Koningin ook nog leeft. Volgens mij hebben ze een bijzondere band met elkaar. Ze willen me vermoorden, net als de Harten-koningin! Ze gaan soldaten op me afsturen om me te doden.’

Knots zegt niets. Hij neemt een tandenborstel en zijn naaidoos en gaat bij de ingang — en dus ook de uitgang — van de grot staan.

‘Gaan we dan?’ zegt hij, terwijl hij zich omdraait om te vertrekken.

Ik ren achter hem aan. Wanneer we ver van de bewoonde wereld zijn beslissen we op een open plek in het bos te overnachten. In het midden van de nacht word ik wakker door vijf — naar mijn mening te felle — zaklampen, die recht in mijn ogen schijnen. Knots schrikt ook wakker.

‘Ben jij Alice?’ vraagt een van de soldaten.

‘Ja! Ja, zij is het! Ik ben er zeker van. Ze is precies zoals de Koningin haar beschreef,’ antwoordt de soldaat ernaast.

‘Ja, ze is inderdaad beeldschoon,’ zegt de soldaat met het prachtige donkerbruine haar en de lumineuze smaragdgroene ogen.

Ik lig stil, ik weet niet wat ik moet doen. ‘Ren voor je leven, Knots,’ weet ik nog net uit te brengen. Mijn goede vriend krabbelt overeind en snelt weg.

‘Dat kereltje is niet belangrijk. Enkel zij hier telt.’ De knappe soldaat pakt me op. Ze nemen me mee naar het paleis!

Ik zit nu al drie dagen in de vochtige kerkers van het paleis. Over twee dagen word ik in het openbaar terechtgesteld. Ik raak verstrikt in mijn gedachten. ‘s Nachts doe ik geen oog dicht. Ik schrik me een ongeluk wanneer de charmante soldaat die me heeft gedragen naar het paleis, opeens voor me staat.

‘Kom mee,’ zegt hij, alsof alles normaal is.

Ik kijk hem aan alsof hij net zijn laatste twee hersencellen heeft laten vallen en zeg: ‘Je maakt een grapje.’

‘Waarom zou ik daar nu een grapje over maken? Kom mee

voor ze doorhebben dat ik hier ben. Ik kan je bevrijden, Alice.'

Ik sta op en loop naar hem toe. 'Oh, en hoe denk je dat voor elkaar te krijgen?' zeg ik met een licht spottende glimlach.

'Dat zul je wel zien,' antwoordt hij met een diepe stem.

Hij neemt mijn hand vast en trekt me mee tot bij de muur die het verste van de deur is.

'Euhm, de deur is daar, he.'

De soldaat duwt op een zevental stenen in de muur en er verschijnt een gang. Ik kijk hem overrompeld aan en vraag: 'Waar leidt dit naartoe?'

'Het is een geheime ondergrondse gang naar het slot van de Witte Koningin, naar haar theekamer om precies te zijn. De Hartenkoningin heeft die laten bouwen. Als vijanden haar paleis veroveren, en ze zelf opgesloten wordt, kan ze zo vluchten naar haar vriendin. In de theekamer van de Witte Koningin kunnen we ontsnappen uit een raampje.'

Voor ik iets kan zeggen, trekt hij me de gang in.

'Je hebt me nooit je naam verteld,' zeg ik.

'Mijn naam is Rexwell, maar iedereen noemt me Rex.'

'Er is wel een klein probleempje,' zegt hij met een gewichtige stem, alsof het ons hele plan zou kunnen verwoesten.

'Oh wow, wat is er mis?'

'De Witte Koningin leeft nog. Als ze te weten komt dat je ontsnapt bent, dan gaat ze je weer vinden en je toch vermoorden.'

'En dat noem je een "klein" probleem,' zeg ik.

'We moeten haar doden, en snel, voordat ze doorhebben dat je weg bent.' Zijn stem is hard en serieus, alsof er geen ruimte is voor grapjes.

'En hoe denk je dat voor elkaar te krijgen?' wil ik weten.

'Dat is dus het probleem, ik heb er geen idee van.'

Ik denk na en besef opeens dat ik nog poculum obscurum in mijn zak heb zitten.

'Ik weet het! De Koningin drinkt graag en veel thee. Dus we zoeken die eenogige bediende en vertellen haar dat ze 's ochtends de drug in haar thee moet doen. Als de Koningin de thee drinkt, gaat ze hopelijk dood.'

'En waar ga je die drug vandaan halen?' vraagt hij sceptisch.

Ik haal het zakje met roze en groene bolletjes uit de zak van mijn kleedje.

‘En waarom heb jij poculum obscurum in je zakken zitten?’

‘Dat is van Knots.’

Rex kijkt me scheef aan. ‘Oh, dat was de man die ontsnapte? Ik begrijp het al.’ Hij geeft me een goedkeurend knikje. We lopen in een comfortabele stilte verder. Aan het einde van de lange gang duwt hij weer op zeven stenen en de muur schuift uit elkaar. We bevinden ons in de theekamer van de Witte Koningin.

‘Zullen we dan maar op zoek gaan naar die bediende?’

‘Wacht, elke keer als de Koningin haar nodig heeft, dan klapt ze tweemaal in haar handen en daarna verschijnt de bediende. Dus misschien werkt dat ook als wij het doen.’

Rex klapt tweemaal in zijn handen en, ja, daar is ze! We leggen ons plan uit aan de bediende en ze stemt ermee in. Ik geef haar het zakje. Rex en ik klimmen uit het raampje en belanden in de tuin. We lopen diep het bos erachter in, waar we tegen een boomstam rusten. Na een poos laat Rex met een lichte zucht zijn hoofd op mijn schouder vallen. Ik hoor een plots geruis. Tientallen roze en groene vogels vliegen op. Onderaan een boom zie ik de glanzend witte kat, die de vogels ontgoocheld en hongerig nakijkt. Ik schud Rex wakker, die ondertussen al ver weg in dromenland was. De kat heeft ons gelukkig niet gezien.

‘Wakker worden,’ fluister ik, in de hoop dat de elegante kat met de parelgrijze ogen ons niet hoort.

‘Wat is er aan de hand?’ zegt hij perplex.

‘Die kat daar helpt de Witte Koningin! Als ze me ziet zal ze een van de Koninginnen vertellen dat ik ontsnapt ben.’

Hij kijkt me aan alsof ik ben veranderd in een dinosaurus.

‘Oké? Wat nu?’ zegt hij met een kalme stem, misschien een beetje te ontspannen gezien onze situatie.

‘We mogen geen risico’s nemen, we moeten de kat zo snel mogelijk ombrengen.’

‘Hoe gaan we haar dan vermoorden?’

‘Met volle kracht aanvallen?’

Rex staat recht, loopt stilletjes naar de kat toe en neemt

haar bij de staart. Voordat ze aan zijn greep kan ontsnappen, slaat Rex haar tegen de dichtstbijzijnde boom. En nog eens, en nog eens. Het bloed spat in het rond. Hij laat de kat op de grond vallen en stapt naar mij.

‘Mag ik nu weer gaan slapen?’ vraagt hij met een luchtigheid die volledig botst met de gruweldaad die hij zojuist gepleegd heeft.

‘O-oké?’ zeg ik, nog steeds in shock van wat ik net heb aanschouwd.

Hij snurkt al gauw. Even later val ik ondanks alles in slaap op zijn schouder.

De volgende ochtend wandelen we naar de grot om wat eten te halen. Knots komt aanhollen met de krant. Ik ben zo blij hem terug te zien.

‘Alice, ik heb je overal gezocht! De Koningin is dood, ze is tijdens haar voormiddagdutje beginnen overgeven en is gestikt in haar eigen braaksel! Ze kan je niet meer vermoorden,’ zegt hij enthousiast.

Rex kijkt me diep in de ogen, met een blik die meer zegt dan woorden ooit zullen kunnen. Hij drukt zijn lippen vol verlangen tegen de mijne. We wisselen een hartstochtelijke kus uit; hij houdt me vast in zijn armen alsof hij me nooit meer los zal laten.

En we leven nog —gelukkig.

Alexander Olbrechts

Circus Mirabilis

I

‘Otis!’ Mijn keel voelt rauw aan.

Er komt geen antwoord.

Waar is mijn zoon? Hij moet hier ergens zijn, maar elk spoor van hem ontbreekt.

Ik snel tussen de tenten en de woonwagens die achter het circus zijn opgesteld. Alleen de maan verlicht mijn pad. De vuren zijn gedoofd en de kerstachtige verlichting die tussen de woonwagens hangt brandt niet langer. Het gras op de wei – de waar het circus is neergestreken is al lang platgetrapt. Het enige wat we horen in het circusdorpje is het zuigende zompige geluid van onze schoenen in de modder en mijn schreeuwende stem.

Max knijpt mijn hand bijna tot moes. Ik trek hem door het labyrint van nauwe steegjes tussen woonwagens, kooien, zeilen en kleinere tenten die aan de achterkant van de grote circustent staan opgesteld. Er is geen haar op mijn hoofd dat eraan denkt om ook mijn andere zoon in dit akelige doolhof te laten verdwijnen. Mijn hart slaat op hol en mijn truitje is doorweekt. Angstzweet, zweet dat komt zonder dat je het warm hebt. Zweet dat plakt en je verkilt. Waar hebben ze mijn jongste zoon naartoe gebracht?

‘Otis!’ schreeuw ik voor de zoveelste keer. ‘Kun je mama horen?’

Max fluistert: ‘Mama, ik wil naar huis. Ik ben bang.’

Ook ik ben bang, maar dat kan ik Max niet vertellen. Ik moet me sterk houden – al getuigt mijn hysterisch geschreeuw niet echt van stalen zenuwen. Als David de voorstelling had bijgewoond, was dit nooit gebeurd. Hij zou onze zoon onmiddellijk gevolgd zijn; toch iets waar zijn obsessieve paranoia goed voor zou zijn ... Alleen is David hier niet, want ik wilde hem niet

vertellen waar ik met de jongens naartoe zou gaan vanavond.

Aan een caravan op houten wielen slaan we rechtsaf, zodat de grote, donkere circustent opnieuw voor ons opdoemt. 'We vertrekken niet zonder je kleine broer,' zeg ik vlug tegen Max, terwijl mijn ogen door de duistere achterbuurt van het circus speuren. Ik heb het gevoel dat we hier al eens gestaan hebben, maar ik schud het onmiddellijk weer van me af.

'Hij zal ons wel aan de ingang opwachten. Als we elkaar kwijtspelen, wachten we aan de ingang. Otis is oud genoeg om die regel te kennen.'

'Je broer is maar acht jaar. Ik ...'

Zag ik daar zijn rode jas achter een kooi verdwijnen?

Max opent zijn mond om opnieuw iets te zeggen, maar ik spurt naar de kooi waar ik de jas van mijn zoon zag verdwijnen.

In de kooi ligt een verfomfaaide leeuw die niet eens de moeite neemt om ons te bekijken. De leeuwenkooi staat naast een andere ouderwetse caravan op houten wielen. Ook dat steegje is leeg. Verderop leunt een gestreept bord tegen een lege kooi. De contouren van een mens zijn op het bord getekend en enkele messen met een gegolfd lemmet zijn in het hout gedreven.

Waar zijn eigenlijk de honderd bezoekers die de voorstelling hebben bijgewoond? Waar zijn alle circusartiesten? Waarom zijn de lichten uit in de modderige steegjes van het circusdorpje?

Een luide klap weerklinkt achter ons. Max en ik springen bijna in de lucht van het schrikken.

'Ik zag die gekke hoedendrager.' Hij wijst met een trillende vinger naar een woonwagen verderop. 'Daar, in de woonwagen met die tekening van die lelijke kat.'

Ik trek Max achter me aan en loop, terwijl de modder onder mijn voeten opspat, naar de houten barak op wielen met een grote geschilderde kattenkop op de zijkant. Een deel van de verf is al van de houten panelen gepeld. De kat heeft een grijs van oor tot oor. Ik negeer het lugubere gezicht van de lapjeskat en bonk op de deur. 'Hallo, is hier iemand? Ik zoek mijn zoon!'

Aangezien er geen antwoord komt, voel ik me vrij om aan

de deurkruk te trekken. De deur zit muurvast en beweegt geen millimeter. Achter ons horen we plots een dier brullen. De haartjes in mijn nek komen overeind te staan. Wat als die leeuw plots interesse krijgt?

Ik bonk opnieuw op de deur. 'Otis, ben je...'

De openslaande deur snijdt mijn woorden af en werpt me achterover in de modder. Rood gepoederde ogen in een witgekalkt gezicht kijken me aan. Hoewel er valse lippen in een brede glimlach op het gezicht getekend zijn, ziet het akelige gezicht er helemaal niet blij uit. Op rossige verwarde haren prijkt een belachelijk grote hoed. De gekke hoedendrager blaast in zijn hand en uit zijn gesloten vuist wolkt een gekleurde nevel.

Max schreeuwt.

Ik voel me duizelig worden. Op het moment dat de man zich in zijn volle lengte uitrekt en uit de woonwagen stapt, merk ik dat de wereld wegebt.

'Het draait altijd om de kinderen,' fluistert de hoedendrager.

II

Otis springt als eerste uit de auto en sprint naar de brievenbus. Zijn handjes trekken het luik open en graaien de promoblaadjes uit de bus. Het is een spelletje dat de jongens nu al een tijdje spelen. Ze proberen elkaar met verschillende zelfbedachte wedstrijdjes de loef af te steken.

'Circus Mirabilis' is de naam die hij probeert uit te spreken, maar 'Circus Mirabilis' lijkt eerder op de klank die uit zijn mond komt.

'Daar gaan we vanavond naartoe, schat,' zeg ik, terwijl ik mijn hand door zijn bruine krullen laat glijden.

Otis laat de rest van de reclame en de enveloppen met mijn briefwisseling vallen en rent het huis in. Ik hoor hem naar zijn broer schreeuwen. 'Max, vanavond gaan we naar het circus!'

Voordat ik de boodschappen uit de koffer haal, raap ik de post op en probeer een zucht te onderdrukken. De jongens zijn

bijzonder energiek dit weekend. Ik hoop dat anderhalf uurtje vertier in het circus hun aandacht even kan afleiden. Het is mijn week met de kinderen, dus probeer ik wat uit mijn mouw te schudden om de twee bengels geëntertaint te houden.

David ging gedurende zijn week met Otis en Max naar het pretpark. Ik moet iets gelijkaardigs verzinnen, want ik kan moeilijk voor mijn ex-man onderdoen. Vanavond wordt het dus Circus Mirabilis. “Het circus der wonderen, waar dromen realiteit worden.” Kunnen we lekker naar een lelijke clown, een afgepeigerde leeuw en wat lamme acrobatentrucs gaan kijken. Hoezee, ik kijk ernaar uit ...

Max en Otis schrokken hun supermarktlasagne —een alleenstaande moeder met een voltijdse job en twee vurig enthousiaste kinderen gaat heus geen verse lasagne maken— veel te snel op. Otis verbrandt al bij de eerste hap zijn tong en gehemelte, waardoor hij een groot glas water moet drinken om de pijn te blussen. Ik weet nu al dat ik straks met een zoon zit die dringend zal moeten plassen, maar zeg er niets op.

‘De hete saus spoot van tussen twee koele vellen.’ Zijn onderste oogleden staan blank.

‘Daarom moet je goed blazen.’

‘Wanneer vertrekken we?’ vraagt Max met oranje wangen en lippen.

‘Over een uurtje of twee.’

Max en Otis vluchten van de tafel, laten bord, bestek en hun glazen liggen en snellen naar hun slaapkamers waar ik ze hoor ruziemaken over wie de Batman-outfit mag aandoen om naar het circus te gaan. Om een voor mij volledig mysterieuze reden is het Batman-kostuum meer gegeerd dan dat van Spider-Man dat we op exact hetzelfde moment kochten.

‘Eraf met zijn hoofd!’ schreeuwt Otis, die duidelijk weer iets nieuws heeft opgepikt.

Ik merk dat een nieuwe zucht uit mijn lichaam wil ontsnappen, maar ik slik hem terug in. Kinderen moeten kinderen zijn. Opruimen hoort daar nu eenmaal niet bij, ruziemaken wel.

Wanneer ik naar de borden reik om op te ruimen, gaat mijn telefoon over. “Sukkel” staat er op het scherm. Ik laat de

ingehouden zucht ontsnappen en swipe de groene hoorn naar rechts.

‘David,’ zeg ik met een stijve kaak.

‘Waar zijn de kinderen, Lies? Ik wil ze zien.’ Zonder enige scrupules eist mijn ex-man onze —mijn— kinderen op.

‘Het is mijn weekend, David. Nee, je kunt ze niet zien, want ik heb kaartjes gekocht voor het ...’ Bijna heb ik circus gezegd, maar dan zal ik David te veel informatie geven. ‘... voor een evenement.’

‘Luister goed naar me, Lies ...’

Het rode telefoonicoontje snijdt zijn woorden af. Elke keer probeert David iets te verzinnen om de kinderen te zien. Hij vertrouwt me niet en wil me nog steeds controleren, ook al wonen we nu zevenenzestig kilometer van elkaar.

‘Ga jullie wassen,’ roep ik naar de slaapkamers van mijn zonen, ‘en niemand trekt de Batman-outfit aan om naar het circus te gaan. Daar wonen clowns en leeuwen, geen superhelden!’

III

We zijn te laat.

Ik weet het, de kinderen weten het en de kaartjesknipper zal het ook weten. Ik parkeer de auto op de weide voor de grote circustent en loop met mijn kroost naar de ingang. Aan een houten hok met gele en rode strepen worden we opgewacht door een kale man met een witgekalkt gezicht, valse, overmaatse snijtanden en een diadeem met lange pluche oren op zijn hoofd.

Hij kijkt met een verbeterd trek op de mond naar zijn zakhorloge. ‘De voorstelling is drie minuten geleden begonnen. Jullie zijn te laat.’

‘We hebben kaartjes online gekocht,’ zeg ik vlug, terwijl ik met een hand in mijn handtas zoek.

De man, van wie zelfs de kale schedel witgekalkt is, probeert een glimlach op zijn gezicht te forceren. De twee valse

snijtanden en de met potlood getekende snorharen zorgen voor een illustere grijns. 'Ik zei alleen dat jullie te laat zijn, niet dat jullie er niet meer in mogen.' Zijn ogen dwalen over mijn twee zonen. 'Er is altijd plaats voor twee guitige knullen.'

Otis en Max proberen de circusartiest vriendelijk te negeren.

De man scant de streepjescode op mijn telefoon en neemt een lange ballon uit het hok.

O nee, ga nu geen onnozele ballontrucjes doen, denk ik, en weet dat de gedachte rechtstreeks op mijn gezicht geprojecteerd wordt.

De man blaast de ballon op en met veel bravoure vouwt hij een blauwe vlinder, waarna hij de ballonpop aan Otis geeft. 'Speciaal voor jou, knul. Dat je mag ontpoppen tot een prachtige vlinder.'

Mijn zoon neemt het twijfelachtige cadeau beleefd aan en kijkt onmiddellijk naar me met een blik die zegt 'help me'.

'Bedankt, maar we willen niets meer van de voorstelling missen,' probeer ik mijn zoon uit de oncomfortabele situatie te redden.

De witte man met konijnenoren grijnst en ik draai hem mijn rug toe. Ik dirigeer mijn twee zonen voor me uit naar de grote tent.

Otis is het eerst bij de tent en ik trek snel een foto van hem. Hij ziet er zo knullig uit met zijn te grote, rode regenjas aan. Max wil ook een deel van mijn aandacht en spurt naar de tent. De afgrijselijke circusmuziek die door ouderwetse luidsprekers op lange palen over het volledige terrein schalt, maakt dat de kinderen bulderen van energie.

Plots klinkt er een hels kabaal achter het tentzeil. Otis en Max springen achteruit en ik werp mijn armen om mijn zonen.

Een dwerg met een gemene grijns trekt het tentzeil opzij en lacht geelbruine stompjes van tanden bloot. Mijn beide zonen zijn groter dan de dwerg, toch schijnen ze bang voor hem te zijn. De kleine man heeft een blauw geribbelde kostuum aan. Achter hem ligt een deel van het pak op de grond, opgeblazen als een rups. Op zijn hoofd staan twee voelsprietten.

‘We komen de voorstelling bijwonen,’ probeer ik.

‘Jullie zijn te laat, kleintjes.’

‘Kleintjes?’ Mijn mond klapt met een luide smak dicht. De opmerking was groter dan mezelf.

De dwerg wijst naar mijn kinderen. ‘Kleine mensjes, dus kleintjes.’

‘Ach, groot of klein ... Het maakt toch niet uit.’ Hopelijk verzachten deze woorden mijn beledigende toon van daarnet.

‘Inderdaad,’ beaamt de dwerg. ‘Ikzelf heb een uitmunten-
de lengte en zou nooit groter willen zijn. Wat denken jullie,
kleintjes? Willen jullie graag groter zijn?’

Noch Otis, noch Max durven de vraag van de dwerg te beantwoorden.

‘Ik heb paddenstoelen waarmee je kunt dromen dat je groter of kleiner wordt.’

‘De voorstelling,’ zeg ik kordaat.

Met een reverence geeft de kleine man te kennen dat we langs hem heen de tent in kunnen. Ik probeer de man voorbij te wandelen zonder hem aan te raken. De gele tanden geven niet echt de indruk dat hij een goede lichaamshygiëne hoog op zijn prioriteitenlijst heeft staan.

In de tent zoeken we in stilte naar een plaatsje voor ons drieën.

IV

Voor de derde keer laat ik mijn telefoon oplichten om naar het klokje te kijken. Een wijde geeuw die ik zo klein mogelijk probeer te houden, laat mijn kaakbeen kraken en mijn ogen tranen. Otis en Max schijnen toch van de voorstelling te genieten —een kindergeest is snel te plezieren— maar aan mij zijn de verkleedstoet en de dierenmishandeling niet besteed.

Een gekke hoedendrager heeft een guillotine in de tent gesleept en speelt een ogenschijnlijk gevaarlijk spel met een kat. ‘Vang de muis, Dinah!’ De kat loopt een soort loopplankje op, komt met haar hoofd door het gat van de guillotine piepen en

springt net op tijd in de vangmand voordat het grote mes naar beneden knalt. Ik weet dat het een illusie en een goocheltruc is, maar het mes lijkt me echt vlijmscherp. Ik krijg de kriebels van de man met de warrige rode haren en de oversized hoed.

Na de guillotine en de poes mag een grotere katachtige schitteren. De leeuwentemmer is een man met een Daliaanse puntsnor, Charlie Chaplin-haar, een zwart pak en een luide zweep. De leeuw loopt tam over een plank, springt door een brandende hoepel —als je de enkele vlammen die aan de verroeste ring likken, brandend kunt noemen— heft een poot op om dreigend over te komen, maar lijkt op geen enkel ogenblik echt gevaarlijk te zijn.

Mijn beltoon rinkelt plots heel luid. Verdorie, het geluid vergeten af te zetten! Ik krijg het gevoel dat alle ogen in de circustent op mij worden gericht. Zelfs de tamme leeuw kijkt me aan met een blik: meisje, je had beter moeten weten. De punten van de snor van de leeuwentemmer trillen en een nieuwe zweepslag trekt de aandacht van het publiek terug naar de cirkel in het midden van de tent.

David belt me opnieuw. Ik weiger de oproep door de rode telefoon naar links te swipen. Om erger te voorkomen zet ik het geluid van het toestel uit. De telefoon begint onmiddellijk weer te trillen in mijn hand. David is en zal altijd persistent zijn. Dit spel eindigt pas nadat hij zijn zegje heeft gedaan.

Ik probeer mijn blik op de leeuwentemmer te houden en de trillende telefoon te negeren. Maar na de vierde poging van David neem ik op. Om hem te pesten zeg ik niet meteen iets en druk de telefoon tegen mijn borst om de omgevingsgeluiden te dempen.

‘Mama moet even met papa spreken,’ zeg ik tegen de kids.
Max en Otis knikken.

Ik sta op, schuifel naar het einde van de bankenrij. ‘Wat?’ sis ik in de telefoon.

‘Lies, verdomme, wat heb je met de kinderen gedaan?’

‘Dat ga ik je niet zeggen. Ik ben weg met de kinderen. Ze hebben eindelijk wat plezier en afleiding.’

Een koppel met een dochter draait zich om en kijkt me afkeurend aan. Ik probeer verontschuldigend te knikken en loop

naar de opening in de tent waar de dwerg ons binnenliet. Het zeil is zwaar en ruikt naar stinkende, oude plastic. In de buitenlucht durf ik iets luider te zijn.

‘Het is mijn weekend met de kinderen. Jij hebt hier nu niets te zeggen en je gaat wachten tot het opnieuw jouw beurt is.’

‘Je bent er niet.’

Mijn bloed bevroest. Is die paranoïde gek helemaal naar mijn huis gereden?

‘Waar ben je, Lies? Wat heb je met de kinderen gedaan?’

‘Dat ga ik je niet zeggen. Jij hebt een probleem, David. Als je me niet met rust laat, zorg ik ervoor dat een rechter het zal bevelen. Begrijp je goed wat dat wil zeggen?’

Het blijft stil aan de andere kant van de lijn. Triomfantelijk leg ik af en steek de telefoon in mijn handtas.

Met een zegepralende blik draai ik me om.

Een oude, lelijke vrouw verspert mijn weg naar de grote circustent. Ik kan net een gil onderdrukken en probeer het openslaan van mijn mond achter een nonchalant gebaar van mijn hand te verbergen. Slierten van grijze haren proberen haar schedel te bedekken, maar ze zijn met te weinig om hun doel te kunnen bereiken en de pokdalige, schilferige hoofdhuid wat te verbergen. Ze heeft een gele jas om haar tengere lichaam geslagen, zodat ze er als een karikatuurambulancier uitziet. ‘Ze willen altijd de kindjes, is het niet? Het draait altijd om de kinderen. En hij gaat ze jou afnemen.’ Even lijkt het alsof de haast schizofreen kwetterende circusmuziek luider wordt.

Ik weet niet goed wat ik de vrouw moet antwoorden. ‘Mannen,’ zeg ik luchtig, ‘u weet hoe ze zijn.’ Weet ze dat? Heeft een vrouw zo lelijk als het kromme besje ooit een man bemind?

‘Eraf met zijn hoofd!’ antwoordt ze venijnig.

Een ongemeende glimlach probeert mijn lippen te plooiën en met een grote boog loop ik om de vrouw heen naar de tent. Het zware zeil drukt tegen mijn lichaam en ik krijg een rilling niet onderdrukt. Die uitspraak heb ik vandaag eerder al van mijn zoon gehoord. Ik wandel de trappen op en sluip zo stil mogelijk terug naar mijn plek. Een van onze stoelen is leeg. Mijn hart vergeet een aantal tellen dat het moet slaan.

Max zit alleen. Otis is nergens te bespeuren.

‘Waar is je broer?’ vraag ik iets te luid door mijn opeengelemde lippen heen.

Max wijst naar het centrum van de tent. Mijn blik volgt zijn vinger en mijn mond valt open.

Otis zit op een kruk in het zand. Hij wordt omringd door vier dwergen die als clown verkleed zijn. Ze voeren een theater van kunstjes op die de kinderen hilarisch vinden. Twee clowns werpen kegels in een boog over zijn hoofd, terwijl een circushond in cirkels om de kruk loopt, met in zijn bek een veel te lange zakdoek van een derde clown, die maar steeds over de pijpen van zijn veel te grote broek struikelt.

Ik zet me naast Max neer en probeer mijn zenuwen te bedwingen. Het komt door David dat ik onmiddellijk het slechtste veronderstel. Snel graai ik mijn telefoon terug uit de handtas en neem een foto van Otis met zijn rode jas op de kruk in het midden van de tent. Een van de clowns haalt uit de zak van zijn jas een ellendig lang touw, dat natuurlijk door een andere hond onmiddellijk wordt gegrepen. De kinderen lachen en ik lach om het cliché.

Na een kwartier ronden de clowns hun vertoning af en wandelen ze met overdreven veel buigingen en nog enkele flauwe grapjes van het circuspodium. De kale, witgepoederde, verschrikkelijk lelijke konijnachtige kaartjesknipper komt tevoorschijn en vertelt het publiek dat Otis met de clowns mee mag om een geschenkje uit te kiezen, waarna hij de volgende act aankondigt.

Op het moment dat mijn zoon achter het tentzeil verdwijnt, voel ik een steek van angst door mijn lichaam schieten. Het is allemaal Davids schuld dat ik nu mijn zoon uit het oog verlies.

Mijn been trappelt ongeduldig op de houten verhoging waarop onze bank vastzit. Max neemt mijn wiebelende knie vast, kijkt me uitdrukkelijk aan en probeert het wiebelen te stoppen.

‘Sorry, Maximus. Je weet hoe ik word als ik nerveus ben.’

Hij tikt op mijn knie. ‘Hij komt wel terug na het cadeautje. Je weet hoelang het duurt voordat Otis iets gekozen heeft. Hij heeft tijd.’

Na een periode die dicht tegen een eeuwigheid aanleunt, is de show ten einde, maar Otis is nog niet bij ons teruggekomen. Ik hou het niet langer uit en sta op wanneer de laatste circusartiest —de vreemde hoedendrager die konijnen en andere dieren uit zijn grote hoeden tovert— het toneel verlaat. Het enige wat me weerhouden heeft om schreeuwend op te springen, is het kleine meisje dat door vier dwergen uit het publiek wordt geleid en ook na de act achter de circustent verdwijnt. Haar ouders zijn enorm trots op haar en delen mijn gevoel van verlies absoluut niet. Knarsetandend zit ik de rest van de voorstelling uit.

Ik ben als eerste aan de uitgang van de tent met een protesterende Max in mijn kielzog. Eigenlijk wil ik de tent verlaten op dezelfde manier als Otis deze heeft verlaten, maar een tent is rond, dus ik hoef alleen maar de buitenkant te volgen om bij die andere uitgang te komen.

Met een krachtige ruk trek ik het zware zeil opzij, Max en ik snellen de donkere, kille avondlucht in. In plaats van naar de uitgang te wandelen sla ik onmiddellijk linksaf. We zullen de tentwand tegen de wijzers van de klok in volgen. Na tien stappen versperren enkele felgekleurde circushekken ons de weg. Ik vloek en probeer de godslasterlijke woorden meteen voor Max' oren te verbloemen, waardoor ik onzinnige zinnen zeg als: 'Godver ... bloemt het niet.'

Achter de hekken is er een klein dorpje opgesteld van woonwagens, nog meer hekken, kooien, kleinere tenten en zeilen. Ik zwaai een been over het hek en denk: laat iemand van dit vreemde volk me maar eens tegenhouden, dan zal ik als een furie tekeergaan. Max kijkt met grote ogen toe en na een hoofdknikje van me volgt hij mijn voorbeeld. We wandelen over platgetreden dunne graspaden, moeten voorbij een reeks woonwagens om terug de buitenkant van de grote tent te kunnen volgen en botsen om een hoek tegen het oude, lelijke vrouwtje. Ze valt pardoes in de modder.

‘Excuses, mevrouw,’ zeg ik geschrokken, met een hand tegen mijn borst gedrukt.

De oude, bijna kale vrouw sist kwaad. ‘Ik vervloek je, onmens. Eraf met jouw hoofd!’

‘Ik zoek mijn zoon,’ zeg ik als verontschuldiging. ‘Kom Max.’ Met een iets te harde ruk trek ik hem voorbij de oude vrouw en we vervolgen onze tocht langs de ronde wand van de grote circustent. We moeten nog langs enkele lege kooien en eindelijk zie ik de achteruitgang van de tent. Een grote, gespierde man met een klaversymbool op de borst en een slanke dame in een heus klaverkostuum kijken ons aan. De vrouw trekt vragend een perfect geëpileerde wenkbrauw op. Ze houdt een pop in haar armen als een baby vast. Verontrust stel ik vast dat het een biggetje is en geen babypop.

‘Ik zoek mijn zoon,’ herhaal ik aarzelend. De repetitieve circusmuziek klinkt luider hier in het circusdorp. Ik wrijf snel over mijn armen om te voorkomen dat ik kippenvel krijg.

‘Daarheen,’ zegt ze met een zachte stem. Haar hand wuift sierlijk naar een woonwagen. De brede man trekt de deur open.

‘Bedankt,’ zeg ik, oprecht blij dat de zoektocht eindelijk voorbij is. Ik wandel de krakende treden van het trapje naar de woonwagen op. Het tweede deel van de caravan wordt door een gordijn afgeschermd. Max volgt me de wagen in. Op het moment dat mijn hand naar het gordijn reikt, klapt de deur met een harde smak dicht.

De verlichting valt uit en we staan plots verstijfd in de duisternis.

VI

Ik heb gekrijst als een varken dat naar de slachtbank wordt geleid. Mijn telefoon brengt licht in de duisternis. Wanneer mijn ogen op het scherm vallen, merk ik dat David nog vijf keer heeft gebeld. Een melding geeft me te kennen dat ik vijf nieuwe spraakberichten te beluisteren heb.

Het kan onze redding zijn ... Mijn bemoeizieke ex kan ons redden. David is helemaal naar ons dorp gereden om me te controleren, dus hij kan tot aan het circus komen en me uit deze woonwagen redden. Zelfs een idioot als David is beter dan dit afgrijselijke circusvolk. Vroeger noemde mijn grootmoeder de rondtrekkende circusartiesten kinderlokkers. Ik begin te begrijpen wat ze destijds wilde zeggen.

Al na drie seconden neemt David op. Hij mag geen kans krijgen om irritant te doen, dus spuug ik de woorden uit. 'David, ik ben met de kinderen naar het circus. Er gebeuren hier erg vreemde dingen. Kom naar hier!'

'Het circus? Jezus Christus, Lies, dat kun je toch niet menen?'

'David, godver ...' Het schermpje van mijn telefoon verlicht de blinkende ogen van Max, die me vochtig opnemen. '... kom onmiddellijk naar hier. Ze hebben Otis meegenomen. Je vindt de weg door de reclameborden van het circus te volgen. We zijn achter de grote tent in een soort circusdorpje en ze hebben Max en mij in een van hun woonwagens opgesloten.'

David zal ons komen zoeken, dat is een vaststaand feit. Aan deze oproep zal hij niet kunnen weerstaan; zijn onweerstaanbare drang om controle te hebben —dezelfde drang die ons uiteenwrikte— zal me nu redden. Om hem nog meer tot actie aan te zetten, leg ik af. David haat situaties waarin hij onwetend is.

De zaklamp van mijn telefoon schijnt op de gesloten deur van de woonwagen en verlicht een deel van de potsierlijk ingerichte kamer. Ik zet mijn schouder tegen de deur en hoor een luide krak. Ik hoop dat het niet mijn gewricht is. De adrenaline giert door mijn lichaam; ik voel geen pijn. Ik smijt mijn gewicht opnieuw tegen de deur. Een enorme pijnscheut trekt door mijn schouder. Waarom laten ze het in de films altijd zo makkelijk lijken?

'Mama, ik denk dat hier een sleuteltje ligt,' merkt Max voorzichtig op.

Met de hand die de telefoon vasthoudt, grijp ik mijn pijnlijke schouder vast en schuifel naar Max. Als de lichtstraal van de zaklamp op een glazen tafeltje valt, ontdek ook ik het gou-

den sleuteltje dat erop ligt. 'Zou het op het slot passen?' Zonder te aarzelen gris ik de sleutel van de tafel en loopt naar de deur. 'Potvolkoffie, het past niet.' De sleutel komt niet verder dan enkele millimeter in het slot.

Max komt naast me staan en wijst naar beneden. 'Er is hier een kleiner deurtje.'

De zaklamp van mijn telefoon valt op een soort luikje in de grote deur. Ik buk me en frunnik met de gouden sleutel in het slot van de kleine deur. Met een klik springt het slot open en klappt een luikje van ongeveer veertig centimeter open.

'Daar kom ik nooit door. Ik kan mezelf niet als een telescoop in elkaar schuiven.'

'Ik wel, want ik ben veel kleiner.' Max steekt zijn hoofd door het gat en kijkt rond. 'Ik denk dat er een soort grendel op de deur zit, zoals op de schuur bij oma en opa.' Hij wurmt zich door het kleine gat en een moment later opent mijn zoon de deur.

Snel kijk ik rond. Het vreemde duo is weg. De lichten zijn allemaal gedoofd. Alleen de maan verlicht het stille circusdorp. Zelfs de niet-aflatende circusmuziek is stilgevallen.

'Waar is iedereen, mama?' fluistert Max.

Ik zie dat hij zich stoer probeert te houden, maar ik voel zelf een onverklaarbare drang om te gillen. Max springt uit de woonwagen en geeft me een hand om me te kunnen voelen. We laten de woonwagen achter en lopen terug naar de grote tent. In het donker krijgen de rode en gele kleuren plots andere tinten. Macabere schakeringen.

Aan de achteruitgang staat een kleinere tent tegen de grote circustent aangedrukt. We slaan de zeilen opzij en lopen in de kleinere tent. Ook hier zijn alle lichten uit. De circusattributen lijken in het duister wel op marteltuigen.

'Otis, ben je hier?'

Stilte.

'Otis, kun je mama horen?'

Mijn zoon reageert niet op ons gekeel. Max schreeuwt Otis' naam, zijn stem slaat over. We wandelen dieper de tent in. De flappen naar de grote tent staan open. Het publiek is verdwenen en het is muisstil in het circus. De onderhuidse spanning

die ik al de hele tijd voel, breekt in alle hevigheid los. Die rotzakken hebben mijn zoon ontvoerd. Oma had gelijk: de circusmensen zijn kinderlokkers.

“Het draait altijd om de kinderen.” De woorden van de oude tang denderen door mijn hoofd. Ik heb die woorden nog gehoord. Ik sta stil in de kleine tent achter de hoofdtent.

‘Het draait altijd om de kinderen,’ herhaal ik de vreemde woorden.

Een schim met een grote hoed en verwarde haren breekt door de donkere schaduwen. Hij blaast in zijn hand en een wolk belandt in mijn gezicht. ‘Dit heb ik nog eens meegeemaakt ...’

Mijn hoofd voelt plots erg pluizig aan.

VII

Het lijkt wel alsof ik in de tijd bevroren was, daarom krijg ik de onweerstaanbare drang om op de klok van mijn telefoon te kijken. Er zijn vermoedelijk tien minuten voorbijgegaan.

Max staat over me heen gebogen. ‘Mama, alles goed met je?’

‘Waar is die man? Die gekke hoedendrager was hier toch, niet?’

Max kijkt me aan met tranen in de ogen. ‘Hij liep weg. Ik dacht even dat hij ons ging aanvallen, maar papa belde net op dat moment. Ik nam op en zette hem op luidspreker. Ik vertelde hem dat we achter de grote tent van het circus waren en toen de vieze man dat hoorde, liep hij weg.’ Mijn zoon trilt van kop tot teen en zijn ogen zijn rood van het huilen.

‘Waar liep de man naartoe, Max? We moeten hem volgen.’ Ik probeer me op te duwen, maar mijn troebel zicht belemmert elke gracieuze beweging. Er klopt iets niet. Wat heeft die man in mijn gezicht geblazen? Ik lijk een déjà-vu-gevoel te hebben, toch voelt het anders aan.

Max wijst naar een steegje verderop.

Ik moet mijn zoon vinden, dus duw ik me op en strompel

door de modder naar het provisorisch straatje. Het maakt niet uit dat de modder tot aan mijn knieën spat. Hoofdschuddend probeer ik de gedachte van me af te zetten en duik tussen de woonwagens, Max nog steeds in mijn kielzog sleurend. Hoe verder ik loop, hoe klaarder mijn blik wordt. Verderop zie ik plots Otis' rode regenjas een hoek omslaan. Hoewel het nog steeds pikdonker is, zweer ik dat er voldoende maanlicht is om de jas van mijn zoon te herkennen. Een moeder heeft daarvoor een haast bovennatuurlijk instinct.

'Otis!' schreeuw ik. 'Godver ... spilling. Deze keer laat ik je niet zomaar gaan!' Modder spat nog hoger tegen mijn toch al compleet geruïneerde broek —het deert me echt niet— wanneer ik met grote stappen tussen de woonwagens en kleine tenten snel. Als een tijger vlieg ik om de hoek waar ik mijn zoon zag verdwijnen.

Otis staat naast een grote opblaasbal en pluchen halter. Ik sla mijn armen om hem heen en druk hem tegen mijn lichaam.

'O, wat ben ik blij dat ik je gevonden heb. Mama zal je nooit meer alleen laten. Mama is dom geweest. Vergeef me, ventje. Het komt allemaal goed nu!' Ik druk zijn hoofdje in de rode kap tegen mijn boezem. 'We gaan nu weg en komen nooit meer terug. Ik ben hier om je te beschermen en papa komt er ook aan.' Eigenlijk hadden we hem niet nodig, maar toch ergens leuk dat die krankzinnige controlefreak ons zal opwachten.

Otis drukt zich tegen mijn lichaam aan en nestelt zich tegen mijn boezem. De rode kap streelt over mijn gezicht.

'Mama, dat is Otis niet,' zegt Max met een gezicht vol walging.

Mijn blik valt naar beneden. Otis' handjes voelen iets eeltiger aan dan ik me kan herinneren. Ik duw de rode jas voor me uit. Een behaarde kin en bruine tanden maken smakkende geluiden, als een zuigeling die een tepel zoekt.

De dwerg kijkt me met een vulgaire glimlach aan. 'Nog,' zegt hij, terwijl hij met zijn handjes grijpbewegingen maakt.

Mijn instinct verbaast me. Een vuist, voorafgegaan door een drietal ringen, slaat de smakeloze glimlach van zijn gezicht. De kleine man valt achterover in de modder en slaakt een jammerende gil. Met een grom spring ik boven op hem en

grijp de rode jas van mijn zoon met twee handen vast. Onder de regenjas heeft de kleine man een minikostuum aan met een patroon van Hartenboeren.

‘Luister goed naar me: jij vertelt me nu waar mijn zoon is, of ik sla elke rotte tand die je mond rijk is uit je kaak.’ Ik spuw door het geschreeuw en het gesis in zijn gezicht, maar dat deert me niet.

‘Je vindt hem in de kleine ronde tent centraal in het dorp,’ piept de dwerg. Zijn hand toont slapjes de juiste richting.

Dreigend toren ik boven de kleine man uit en laat de rode jas van mijn zoon los om zijn vinger te kunnen volgen.

Zijn ogen tranen van mijn harde klap. ‘Het draait altijd om de kinderen.’

Ik kijk op de dwerg neer. ‘Wat bedoelen jullie daarmee? Steeds weer diezelfde zin.’

VIII

Een andere dwerg met een kostuum van Hartenboeren springt vanachter een woonwagen tevoorschijn. Hij graait met zijn stompe vingers naar Max.

Ik ga beschermend voor mijn zoon staan en sla de handjes van de dwerg weg.

Plots daagt het me. ‘Jullie zijn kinderlokkers! Een bende zigeuners. Ik sta het niet toe dat jullie mijn kinderen van me afnemen,’ grom ik naar de kleine, bebaarde man in de kleurrijke outfit. Oma heeft gelijk. Ze willen hun populatie aanlen- gen met kinderen. Waarom proberen ze Otis anders voor me te verstoppen? Het lijkt me de enige juiste redenering.

Naast ons staat een lege kooi. Ik grijp de dwerg bij zijn fleu- rige kraag. Het mannetje spartelt hard tegen. Met een voet om een spijl trek ik de deur van de kooi open. Met veel moeite — deze kleine man is zwaarder dan ik verwacht — werp ik hem in de lege kooi. Voordat hij kan opkrabbelen, sla ik de deur met een oorverdovend kabaal dicht.

Er hangt een hangslot aan een grendel. Ik gris het hangslot van de deur, schuif de grendel naar voren en klik het hangslot vast.

De korte, dikke armen graaien tussen de spijlen van de kooi. 'Je weet niet wat je doet,' sist de dwerg.

Ik trek de sleutel uit het hangslot en werp hem achteloos over mijn schouder weg, waar het metaal in de modder kan wegzinken.

'Ik weet goed genoeg wat ik doe.' Mijn knokkels kraken als ik mijn handen bal. 'En waag het niet om te zeggen dat het alleen om mijn kinderen draait.'

IX

Met een ruk draai ik me om. Mijn handen klemmen om de keel van de dwerg die ik eerder een vuistslag heb verkocht en nog in de modder ligt. Het gezicht van de kleine man loopt paars aan. Bellen speeksel dansen op zijn lippen. De kleine worstenvingers proberen grip te krijgen op mijn machtige klauwen.

'Kom nooit tussen een moeder en haar kind te staan,' sis ik naar het paarse gezicht. 'Jullie gaan iemand anders' kinderen moeten lokken. Ik hoop voor jou dat je de waarheid vertelt over waar mijn zoon is.'

Het mannetje wijst een tweede keer naar een middelgrote ronde tent in het centrum van het circusdorpje.

In een vlaag van verbijsterende zelfbeheersing sta ik terug op en laat de rochelende dwerg in de modder achter. Als ik de eerste stap zet naar de tent die hij me aanwijst, kijk ik om me heen. Mijn zoon is nergens te bespeuren. 'Max?' De naam snijdt als een mes door de nacht. 'Max, waar ben je?' Een panische aanval dendert door mijn brein als een kudde op hol geslagen bizons.

Max' jas verdwijnt achter een woonwagen.

Ik schiet uit de startblokken en duik om de potsierlijk ge-

verfde wagen. Het steegje erachter is leeg. Er is geen beweging te zien. Verderop staat een andere woonwagen met erop een grote glimlachende kat geverfd. Ik kom schuivend tot stilstand. Die wagen heb ik eerder gezien. Er gebeurde daar iets, maar ik kan het me niet langer voor de geest halen. De gemene grijs van de lapjeskat komt me bekend voor.

Met een snelle haal veeg ik de tranen van mijn wangen. Nu Max verdwenen is, lijkt mijn mogelijkheid tot functioneren met hem verdwenen te zijn. Er is iets met die glimlachende kattenwagen. De karikaturale tekening trekt me aan. Aarzelend zet ik enkele pletsende stappen in de modder. Een paar meter verderop trekt een blauw figuur mijn aandacht. Het lijkt wel alsof de maan speciaal een straal licht heeft weerkaatst om een gigantische gestalte in een rupsenpak te beschijnen.

Het contrast met de dwerg van voor de voorstelling is ... groot, maar ik ga de discussie over groot of klein niet beginnen. Ik wil alleen Max en Otis vinden in dit godverdomde kinderlokverschot.

Mijn déjà-vu-gevoel wordt door de woonwagen opnieuw getriggerd. De gekke hoedendrager woont in de wagen met de grijnzende kat op, reikt mijn brein me plots aan. Hij heeft al tweemaal iets in mijn gezicht geblazen. Het trapje kraakt onder mijn voeten en ik ruk de deur van de woonwagen open.

Een nieuwe stofwolk die mijn neus kriebelt, waait in mijn gezicht.

Ik val achterover en dat lijkt een eeuwigheid te duren, alsof er onderaan het trapje een eindeloze tunnel is die steeds maar dieper en dieper gaat, waardoor ik het gevoel krijg dat ik naar het middelpunt van de aarde word gezogen.

X

Knisperend openen mijn ogen. Mijn mond is droog en ik heb het gevoel alsof er een pels op mijn tong ligt. Een veel te droge pels met een allesoverheersende rotte smaak.

Vormen bewegen en vloeien samen tot beelden die mijn brein eindelijk kan begrijpen. Gele en rode strepen op plastic wanden. We zijn nog steeds in het circus. Op de achtergrond klinkt de haast toonloze afgrijpselijke circusmuziek.

‘Mama.’

Ik herken Otis’ stem uit de duizend. ‘Otis,’ murmel ik, ‘waar ben je?’ Iets rond mijn nek verhindert mijn beweging. Ik voel een houten tafel onder me. Mijn zicht blijft verscherpen en de contouren van de guillotine die ik eerder tijdens de voorstelling zag, krijgen een duidelijkere vorm. Het blad hangt een tweetal meter boven mijn nek. Het is geen illusie of een goocheltruc; ik weet het instinctief: de kling is vlijmscherp.

‘Ik hoopte dat dit een droom was,’ fluister ik, terwijl ik mijn hoofd probeer te draaien om mijn zoon te zoeken.

‘Geen droom,’ gniffelt een illuster figuur met een grote hoed. ‘Hoewel ... Ik denk dat je van een mengeling dimethyltryptamine en lsd inderdaad gaat dromen.’ De man met de grote rode ogen en het verwarde haar komt voor me op zijn knieën zitten.

‘Waar zijn mijn kinderen?’ vraag ik. Een traan rolt tintelend langs mijn slaap naar mijn achterhoofd.

‘Ze zijn veilig,’ zegt de man vriendelijk. ‘We zullen ze een mooie toekomst geven. Ze zullen hier de beste opleiding krijgen en elke avond mogen optreden.’

Het zachte snikken van mijn zoon breekt mijn hart. ‘Waarom mag ik hem niet zien?’

‘Dat is niet nodig, ziet u? Het is overbodig. U bent overbodig.’

Ik knipper de tranen uit mijn ogen.

‘Eraf met haar hoofd!’ Het oude vrouwtje met het dunne haar duikt in mijn gezichtsveld op. ‘Het draait alleen om de kinderen. Met volwassenen zijn we niets, die kunnen we niets aanleren. Eraf met haar hoofd!’

De gekke hoedendrager krijgt een meelijwekkende blik op zijn gezicht. ‘De koningin heeft gelijk, ziet u?’

‘Nee, ik zie het godverdomme niet!’ schreeuw ik zo hard dat mijn adamsappel tegen het hout van de guillotine schuurt.

‘Dat is spijtig. Ik hoopte thans dat u het zou zien. Het draait

niet om u, alleen uw kinderen zijn voor ons belangrijk.'

'Schiet op!' brult een andere stem. 'We zijn al te laat. Er is te weinig tijd. Als we willen afbreken en vertrekken moeten we het nu doen.'

'Eraf met haar hoofd!' eist de koningin.

'Slaapwel,' zegt de gekke hoedendrager, die me een zachte zoen op het voorhoofd drukt met lippen die een bijna blauwe schijn hebben.

'Nee, nee, nee!' schreeuw ik.

De hoedendrager stapt opzij en neemt een dik vezelig touw vast. 'Voor wat het waard is: nooit heeft een vrouw zich zo goed verweerd als ...'

'Eraf met haar godverdomde hoofd! Hoe vaak moet ik het nog herhalen?'

Het enige wat me moed geeft, is het feit dat ik David heb gebeld en dat zijn enorme controledrang er misschien voor kan zorgen dat onze zonen worden gered.

De hoedenmaker geeft een ruk aan het touw en het mes valt met een rollend geluid naar beneden. De klap waarmee de zware kling neerkomt, snijdt al mijn gedachten weg.

De gestreepte grijze kater geeuwt slaperig voordat hij recht-op gaat staan. Hij likt aan zijn voorpoot voordat hij zijn vertrouwde route neemt. De zon is net ondergegaan, de lantaarns langs de Graslei in Gent zorgen voor een speels schouwspel van schaduwen op het water. De toeristenbootjes liggen rustig langs de kant, wachtend op de volgende ochtend. Het is overdag niet zo rustig, dan bruist het van de studenten en de toeristen.

Op weg naar zijn slaapplek passeert hij studenten die op weg zijn naar een uitgaansplek. Even blijft hij staan en kijkt met zijn groene ogen naar de kathedraal. Het enorme gebouw aan de overkant van de brug werpt zijn schaduw over de kat. Hij houdt zijn kop wat schuin, twijfelend of hij zou proberen om daar te gaan slapen, maar hij besluit om linksaf te slaan en naar zijn vertrouwde plekje te gaan.

Voorzichtig steekt hij het plein over en huppelt over de sporen waar net de laatste tram richting de Dampoort is voorbijgereden. De geur van gegrild eten en fastfood trekt zijn aandacht, maar hij is vastbesloten om snel op zijn bestemming te komen.

De kater negeert de voorbijgangers die geluidjes maken om zijn aandacht te trekken; de kat vindt het ronduit irritant en gunt hen geen blik waardig.

Hij slaat rechtsaf de Donkersteeg in. De winkels zijn gesloten, maar de verschillende geuren van specerijen hangen nog in de lucht. Zijn maag maakt een brommend geluid, maar hij weet dat hij zo dadelijk te eten zal krijgen.

Hij wandelt voorbij de winkel waar ze verschillende soorten voedingswaren verkopen die afkomstig zijn van over heel de wereld. Voorbij het koffiehuisje, waar ze best wel lekkere gebakjes serveren, en langs de slager die de beste beenham uit de streek verkoopt.

Hij stopt en zet zich neer voor een scheve houten deur. De

lantaarn aan de gevel flikkert een paar keer en de kater miauwst, voordat hij geduldig op de kasseien gaat zitten.

Het kleine raam aan de zijkant klikt open en een paar bruine ogen ontmoeten de zijne. ‘Chester,’ roept iemand vrolijk. ‘Je bakje en mandje staan klaar. Haast je, er is regen op komst.’

Een hand met lange vingers komt door het spleetje tevoorschijn en kriebelt op zijn kop. Chester maakt een ronkend geluid voordat hij behendig door het raam springt. Hij begint meteen te watertanden bij de geur van verse melk die in het theehuisje hangt.

De kater snuffelt, wandelt rustig naar de hoek en draait een paar keer in het rond. Tot hij het perfecte plaatsje heeft gevonden en zich neervlijt.

De dame die nu nog laat aanwezig is, draait de deur in het slot en loopt, met gescheurde kousen, de trap op naar haar slaapkamer.

Chester zal wachten tot Alice hier is en hem te eten geeft. De altijd vrolijke, lieve Alice ... die steeds hard moet niezen wanneer ze in zijn buurt komt, maar nooit klaagt.

Maar eerst slaapt hij zonder gestoord te worden in het scheve theehuisje dat in het donkerste hoekje van de steeg ligt.

Buiten begint het te waaien en het oude, houten bord klettert tegen de gevel. In sierlijke letters staat er “Wonderland” in gebrand.

1

‘Ik ga te laat zijn,’ mompelt Norbert, terwijl hij op zijn klokje loert.

De oudere man ziet er, net als elke dag, verdrietig uit, omdat hij naar zijn werk moet vertrekken. Ik schenk hem een glimlach wanneer hij op zoek gaat naar geld. Norberts ronde brillette steunt op het puntje van zijn neus zodat hij er makkelijk over kan kijken.

‘Waarom betaal je morgen niet?’

‘Nee, nee,’ antwoordt hij gehaast en geeft me, zoals steeds,

het exacte bedrag in munten en trekt zijn rode, geruite vest recht. 'O, ik ga echt laat zijn.'

'Tot morgen, Norbert,' zeg ik en hij glimlacht breed naar me.

'Tot morgen, Alice. Heb je dan opnieuw van die lekkere koekjes? Die met dat blauwe glazuur?'

Ik buig me wat naar hem toe en knipoog.

'Ik maak ze morgenochtend voor je,' fluister ik.

'Je bent een schat,' mompelt hij en werpt nog eens een blik op zijn klok. 'Te laat.'

Ik zie hoe hij de deur uit stormt. Het belletje dat boven de deur hangt, gaat wild heen en weer, waardoor de ruimte gevuld wordt met een scherp rinkelen. Ik hoop dat hij een paraplu bij zich heeft; buiten klettert de regen gewelddadig op de kasseien.

Mijn vingers bladeren door het notitieblok waar alle bestellingen voor de komende week genoteerd staan. Tot mijn vreugde merk ik dat alles vol staat. Woensdag staat in het rood omcirkeld; er is een enorme bestelling neergekrabbeld door Maddie. Onderaan staan een paar uitroeptekens. Ik tik met mijn vinger een paar keer, tuit mijn lippen en blaas uit. Het zal moeilijk worden om alles in onze keuken klaar te maken ... Maar ik kan al aan de voorbereiding beginnen.

Ik trek mijn witte schort over mijn nieuwe lichtblauwe jurk aan en begin met het voorbereide deeg uit de koelkast te halen. Net wanneer ik mijn mouwen opstroop en wil starten, rinkelt de bel en laat me opkijken.

Mijn adem stukt in mijn keel wanneer ik Daniël zie binnenwandelen. Hij kijkt me niet meteen aan; hij is druk bezig met zijn doorweekte paraplu dicht te klappen en zijn schoenen op het tapijt uit te trekken. Waarom trekt hij in godsnaam zijn schoenen uit?

Daniël komt de laatste twee maanden elke dag voor een stuk cake en thee. Maar het is vroeg, dus ik had hem nog niet verwacht. Nerveus probeer ik mijn lange, blonde haren te ontknopen door er met mijn vingers door te gaan. Ik ben deze ochtend uit bed gerold en in het eerste kledingstuk gesprongen dat ik opmerkte. Ik zie er niet uit!

‘Alice,’ zegt hij buiten adem en de glimlach die hij me schenkt, doet me smelten, en tovert de kuiltjes in zijn ongeschoren wangen tevoorschijn. ‘Je ziet er fantastisch uit.’

Hij liegt, dit kan niet anders, maar ik voel mijn gezicht opwarmen door zijn compliment.

‘Ik had je niet verwacht,’ mompel ik en schuif het deeg uit de weg. ‘Hetzelfde als anders?’

‘Graag,’ antwoordt hij. In plaats van te gaan zitten aan de enige tafel, komt hij bij me staan. ‘Ik heb vakantie en het weer is vreselijk. Je glimlach fleurt me steeds op. Dus hier ben ik.’

Al vanaf de eerste keer dat hij hier binnenstapte, vol zelfvertrouwen, en me met die diepbruine ogen aankeek, deed hij mijn hart sneller slaan. Zijn complimentjes doen wat met me; het lijkt alsof ik vergeet hoe ik moet praten. Daniël is ook ontzettend aantrekkelijk: groot, brede schouders en een kaaklijn waar je een brood op kan snijden.

‘Lief van je,’ grijns ik en til mijn hoofd wat schuin terwijl ik hem aankijk. ‘De cake moet nog gemaakt worden, maar ik kan je pudding aanbieden?’

Ik geef hem zijn rozenbottelthee, want dit drinkt hij altijd.

‘Pudding is ook goed.’ Hij buigt zich wat naar me toe, waarvoor ik zijn warme adem tegen mijn gezicht voel. ‘En die koekjes van je?’

‘Morgen,’ knik ik en steun met mijn ellebogen op de toonbank en grijns, ‘maar ik heb er twee bewaard.’

‘Goed.’ Zijn bovenlip trekt op in een speelse glunder. ‘Delen we?’

Mijn vinger tikt op het notitieblokje met bestellingen die op me wachten, maar ik voel mezelf knikken.

‘Ik maak mezelf even een Honey Black en kom bij je zitten.’

Daniël knikt, neemt zijn mok en verdwijnt naar het hoekje nog geen meter verderop. Nerveus speel ik met mijn armbanden, maar ga ook aan het werk om mijn thee te zetten. Normaal ben ik een koffiedrinker, maar sinds ik ben aangeworven om dit theehuis open te houden, ben ik thee meer gaan appreciëren. Zeker de Honey Black, met zijn bloemige toets, een vleugje honing en mout, prikkelt steeds mijn smaakpapillen. Terwijl het water kookt, start ik met het verdelen van het

deeg zodat ik later gewoon de vormen eruit moet snijden en het blauwe glazuur moet maken.

‘Alice, ik was aan het denken,’ zegt Daniël twijfelend wanneer ik ga zitten. ‘Ik dacht dat we eens op een echte date konden gaan? Gewoon, hier in Gent. Een wandeling langs de Graslei wanneer het niet regent. Of iets gaan drinken in de Ierse Pub. Je weet wel, die ene aan het water?’

Ik trek een wenkbrauw op en voel mijn hart bonzen in mijn keel. Hoewel Daniël steeds flirt, heb ik nooit gedacht dat hij echt interesse in me zou hebben. Hij heeft me eens naar huis gebracht na een late shift in Wonderland. Toen had ik hem bijna gezoend, maar ben ik snel mijn studio ingevlucht.

Ik besef dat ik hem aanstaar met mijn mond half open, maar ik blijf stil.

‘Je mag weigeren,’ zegt hij, maar ik hoor in zijn warme stem dat hij teleurgesteld is. ‘Ik wilde het gewoon proberen. Ik vind je echt leuk.’

Ik neem een slok van de thee, laat de hete drank even in mijn mond rondgaan om tijd te rekken, maar knik uiteindelijk.

‘Goed,’ zeg ik vrolijk. ‘Waarom ook niet. Klinkt leuk om je beter te leren kennen.’

Ik ben al jaren niet op een date geweest. Niet sinds ik door mijn eerste vriendje gedumpt werd toen hij ging studeren aan de Hogeschool. Er waren wel mannen in wie ik interesse had kunnen hebben, maar ik zat met mijn neus in de studieboeken. Nog twee jaar en ik heb eindelijk mijn Master Rechten.

Maar wat me doet twifelen is dat Daniël de zoon is van Beth Hart ... De zaakvoerster van de grootste concurrent van Wonderland.

‘Echt?’

Zijn vraag klinkt zo oprecht dat ik naar hem glimlach. Misschien heeft hij toch niet zoveel zelfvertrouwen als hij laat uitschijnen.

‘Ja,’ lach ik. ‘Lijkt me leuk.’

Dan doet hij iets wat me helemaal van de wijs brengt; hij buigt zich over de tafel en geeft me een kus op mijn voorhoofd. Daniël gaat nog niet meteen zitten, maar kijkt me aan met een tedere gloed in zijn ogen.

‘Goed, vanavond kom ik je ophalen tegen sluitingsuur.’

Ik lach nerveus en zie hoe hij richting de deur loopt. Hij springt klunzig op zijn linkerbeen terwijl hij zijn sneakers aantrekt.

‘Ik zie je straks, Alice!’

2

‘Lieve Alice.’ De hese, krakende stem van Maddie klinkt vanaf de trap achter me. ‘Ik heb me verslapen. Heb je alle bestellingen klaargemaakt?’

Met haar lange vinger wijst ze richting mijn wang, waardoor ik met mijn hand naar de plek ga. Er komt een veeg bloem van mijn gezicht en ik glimlach zenuwachtig. Ik heb veel te lang met Daniël staan praten om alles klaar te krijgen.

‘Bijna,’ zeg ik en zie hoe ze een mok thee zet voor zichzelf.

De geur van groen gras na een hevige regenval nestelt zich in mijn neus wanneer Maddie met haar mok me voorbij wandelt.

‘Die Hart-jongen is hier geweest.’ Het is geen vraag en ze steekt haar puntneus in de lucht. ‘Je hebt hem toch niets gezegd over onze gebakjes?’

Ik rol met mijn ogen en zucht terwijl Maddie Chester onder zijn kin wrijft. De luie kater staat op en springt door het venster om in het centrum van Gent te verdwijnen.

‘Tuurlijk niet,’ zucht ik, maar voel mijn gezicht warm worden. ‘Hij heeft me vanavond uitgevraagd.’

‘Schattig,’ mompelt ze en blaast op haar thee voordat ze me over de rand van haar mok aankijkt. ‘Wees je wel voorzichtig? Je weet wat de Hart-familie wil.’

Ik moet even slikken; Maddie is mijn beste vriendin. Ook al is ze wat ouder dan ik —niemand weet echt hoe oud Maddie is— ik weet dat ik steeds bij haar terecht kan. Maar ik had gehoopt dat ze blij zou zijn dat ik iemand heb ontmoet die voor de eerste keer echt geïnteresseerd lijkt te zijn in me.

Ik weet dat Daniël de zoon is van Beth Hart, ook wel de meedogenloze Hartenkoningin genoemd. Ze heeft de groot-

ste industriële bakkerij in Vlaanderen en wil al jaren het geheime ingrediënt van Maddies koekjes kopen. Aangezien Maddie dat weigert, want onze koekjes en gebakjes verkopen goed, probeert Beth het recept op andere manieren te pakken te krijgen. Maar ik weiger te geloven dat Daniël net zoals zijn moeder is. Hij werkt zelfs niet voor haar, maar voor een klein dierenasiel in Ledeberg.

‘Ik zou graag alle bestellingen nog afkrijgen. Misschien kun je vanavond, na je afspraakje, nog even verder werken? Dan kan je morgen genieten van je vrije dag.’

Ik knik, hoewel ik had gehoopt nog te kunnen studeren.

‘Natuurlijk,’ glimlach ik.

Ik kan Maddie niets weigeren. Ze is er steeds voor me geweest; toen ik pas naar Gent verhuisde, heeft ze me aan een baan geholpen en een appartement voor me gevonden.

Mijn mobiel gaat af en ik zie Daniëls naam op mijn scherm. Mijn hart gaat tekeer in mijn borstkas; zou hij annuleren?

Maar mijn glimlach groeit wanneer hij een selfie stuurt met een puppy.

‘Je bent echt aan het crushen op die jongen, hé?’

De warme gloed op mijn gezicht verspreidt zich naar mijn hals. Hoe kan ik uitleggen dat de gesprekken die ik de laatste maand met Daniël heb gevoerd me het gevoel geven dat er iemand echt naar me luistert? Hij heeft me zelfs geholpen met het voorbereiden op een examen door me te ondervragen.

‘Ik zie het. Maar wees niet naïef, kind,’ waarschuwt ze me en tilt mijn kin op met haar vinger.

Het belletje verstoort onze conversatie en de volgende klant wandelt binnen.

3

We raken niet in de Ierse Pub om te eten. In de plaats daarvan bungelen onze benen over de kant en kijken we naar het water onder ons. Daniëls schouder raakt de mijne terwijl mijn blik strak op de rivier blijft.

Tegen de middag was het opgehouden met regenen, waar-

door het nog druk was geworden in Wonderland. Toen Daniël me kwam ophalen, had ik net de tijd gehad om mijn haren te borstelen.

‘Heb je hulp nodig met de bestellingen?’

Zijn vraag haalt me uit mijn dagdroom en ik kijk hem aan. Daniël kijkt me met een warme glimlach aan en ik voel mijn gezicht warm worden.

‘Het zijn er veel, maar ik denk dat Maddie niet graag heeft dat je helpt,’ geef ik toe. ‘Ze vertrouwt je familie niet.’

Hij grijpt dramatisch naar zijn borst en buigt zich wat naar me toe.

‘Omdat mijn familienaam Hart is? Ouch,’ zucht hij. ‘Ik ben mijn moeder niet. Ik heb geen interesse in haar spelletjes. En al zeker niet om Wonderland in haar klauwen te stoppen.’

Ik blijf hem aankijken terwijl zijn blik over het water reist. De glimlach is van zijn gezicht verdwenen en hij ziet er gekwetst uit.

‘Kom,’ zegt hij en reikt me zijn hand. ‘Het minste wat ik kan doen is met je naar Wonderland wandelen.’

Ik neem zijn hand, maar zie dat de glimlach niet terugkeert. Ik voel me schuldig, want ik vertrouw Daniel. We steken de Graslei over en wandelen recht naar Wonderland.

Er is geen licht meer in het theehuisje. Wat wil zeggen dat Maddie slaapt of niet thuis is. Met een verlegen glimlach kijk ik hem aan.

‘Kom maar mee naar binnen,’ fluister ik.

Hij kijkt me vragend aan en schudt zijn hoofd.

‘Nee, hoeft niet,’ glimlacht hij droevig. ‘Ik begrijp waarom je het niet vertrouwt. Mijn moeder is ... speciaal.’

‘Een kreng,’ denk ik en herinner me de laatste keer dat ik haar heb gezien.

Ze was Wonderland binnengestormd met een contract, opgemaakt door een jurist, met een ultimatum voorstel om Maddies theehuisje over te kopen. Toen Maddie kordaat had geweigerd en gevraagd haar establishment te verlaten, had Beth met een scheldtirade en slaande deuren Wonderland verlaten. Het feit dat Beth zelfs de moeite had gedaan om helemaal

tot daar te komen, gaf aan wat voor grote concurrent Wouderland voor haar was.

Maar Daniël is anders; hij werkt niet in het familiebedrijf, maar in het asiel. Hij heeft empathie en helemaal geen interesse in thee en gebak. En alle geheimen die de recepten van Maddie hebben. Zelf ben ik niet zeker wat er allemaal in de gebakjes zit, wat er nu precies voor zorgt dat de mensen steeds terugkeren om meer te kopen.

‘Kom maar mee,’ zeg ik en laat zijn hand los om de sleutel uit mijn jurkje te vissen. ‘Ik kan alle hulp gebruiken.’

‘Ben je zeker?’

‘Ja,’ zeg ik zonder twijfel; ik vertrouw hem.

Zijn warme hand komt op mijn onderrug terecht terwijl hij me naar binnen begeleidt.

‘Ik ken er niets van,’ grinnikt hij wanneer ik hem een schort aanreik. ‘Dus je zult me even moeten helpen.’

‘Komt goed,’ mompel ik, maar ik kan het niet laten om te blozen wanneer zijn handen op mijn middel terechtkomen.

Verlegen kijk ik naar hem op en ontmoet zijn blik. Zijn ogen zijn donkerder, alsof er een plotse storm achter zijn blik raast.

Op het moment dat ik op mijn tippen ga staan en onze neuzen elkaar raken, laat hij me los om een stap achteruit te nemen. De warmte van zijn handen mis ik meteen, maar ik draai me met een warm gezicht van hem weg.

‘Waar starten we?’ vraagt hij met hese stem.

Ik glimlach, hoewel ik verward ben over wat er net is gebeurd. Met een stevige ruk open ik de grote koelkast en neem alle bolletjes deeg eruit.

‘Bij het begin,’ zeg ik vrolijk om de ongemakkelijke stilte te verdrijven.

4.

De wekker galmt door mijn studio, waardoor ik schrik en parades uit bed val. Verward kijk ik op mijn smartphone en zie dat het half acht is. Nadat Daniël me deze nacht, of beter deze ochtend, thuis heeft afgezet, ben ik meteen in bed geklommen.

Maar niet voordat ik mijn alarm had opgezet om te studeren. Ik geeuw, sta op en wrijf op de pijnlijke plek op mijn heup door het vallen. Op automatische piloot loop ik naar de koffiemachine en druk meteen op de knop. Hoewel ik ondertussen van thee houd, blijft koffie het eerste wat ik drink.

Terwijl ik geniet van de bittere, warme smaak, loop ik richting de badkamer en laat het bad vollopen. Ongewild gaan mijn gedachten terug naar gisteren. Toen Daniël me thuis afzette, heeft hij me eindelijk toch gezoend. Hij had me dicht tegen zich aangetrokken en op het moment dat zijn lippen teder de mijne raakten, was ik helemaal verloren. De manier waarop zijn vingers met mijn haren speelden en hij me voorzichtig tegen de deur duwde, zorgde ervoor dat ik helemaal buiten adem was. Toen ik klein was en boeken las, dacht ik dat zo iets romantisch in de realiteit nooit gebeurde. Maar nu was ik hier, in het midden van mijn eigen sprookje!

Ik zet mijn mok neer op het randje van de wasbak en kijk naar mijn weerspiegeling. De donkere randen onder mijn ogen kan ik wegmoffelen, maar ze zijn de laatste maanden als littekens in mijn gezicht gegrift. Ik heb duidelijk meer slaap nodig, maar door mijn studies en baan gaat dit niet. Ook een kappersbezoek moet ik eens inplannen; wanneer ik mijn vingers door mijn lange haren laat gaan, kom ik de gespleten punten tegen.

Net als ik mijn pyjama wil uittrekken en me in bad wil leggen, hoor ik het melodietje van mijn mobiel vanuit de woonkamer. Snel draai ik de kraan dicht en ren met een badkamerjas in mijn hand richting het geluid. Het scherm laat de naam van Maddie zien en ik trek een wenkbrauw op. Ik moet vandaag niet werken, toch? Ik bijt op mijn onderlip en neem op.

‘Alice, kun je meteen naar Wonderland komen?’

Ik kreun, maar ik hoor de bezorgdheid in Maddies vermoede, krakende stem. Met mijn hand wrijf ik over mijn voorhoofd.

‘Maddie, ik ben pas wakker. Ik moet studeren,’ begin ik, maar word helemaal stil als ik gesnik hoor. ‘Wat scheelt er? Is het Chester?’

Mijn eerste gedachte is dat er iets is met de kater.

‘Nee,’ ademt ze uit, maar begint terug te snikken. ‘Het is Wonderland.’

‘Wat is er met Wonderland?’

Ik ben in paniek omdat ik Maddie nog nooit zo gehoord heb. Ik begin mijn kleding al bij elkaar te zoeken, terwijl ik wacht tot ze opnieuw kan praten.

‘Kom gewoon, Alice. Het is vreselijk,’ fluistert ze door haar tranen en laat me achter met het vreselijke gepiep door de telefoon.

5.

Ik spring de tram uit en ren op mijn witte sportschoenen naar de Donkersteeg. De winkels bereiden zich voor om open te gaan en hun klanten te verwelkomen.

‘Dag Alice,’ roept de bakker op de hoek en een paar meter verder staat Greta van de specerijen ook mijn naam te roepen.

Ik zwaai terug, maar kijk hen niet aan. Normaal stop ik steeds om met iedereen even te praten, maar ik ben gehaast. Ik wil zo snel mogelijk bij Wonderland zijn. In de verte kan ik de gestalte van Norbert onderscheiden; hij staat muisstil voor de open deur en staart naar binnen, zijn mond open. Norbert staat nooit stil, is steeds in beweging; zelfs wanneer hij zit wiebelt hij heen en weer.

Buiten adem kom ik bij Norbert aan, die zijn hoofd naar me draait. Hij probeert iets te zeggen, maar er komt geen geluid uit zijn mond. In de plaats daarvan wijst hij naar binnen.

Ik slik de nervositeit weg en wandel Wonderland in. Het is alsof ik door een donker gat naar binnen val. De nevel in mijn hoofd maakt plaats voor een misselijkmakend gevoel wanneer ik twee stappen binnen zet. Ik sla mijn hand voor mijn mond om de kreet te versmoren die uit mijn keel ontsnapt.

Verbluft, en met tranen in mijn ogen, blijf ik in het midden van het theehuisje staan. Het is bijna onherkenbaar.

De tafel ligt ondersteboven, de stoel steekt door de glazen toonbank en overal liggen gebakjes en deegballen op de vloer.

Wanneer ik nog een stap neem, verdwijnt de zool van mijn sneaker in iets kleverigs. Met opgetrokken neus merk ik het

bekende, lichtblauwe glazuur op mijn witte schoen.

In het donker klinkt gehuil, dus ik negeer mijn vuile zool.
'Maddie?'

Mijn stem klinkt luid en weerkaatst tegen de muren. Er komt niet meteen een antwoord, dus loop ik door de brokstukken richting het geluid. Pas als ik de hoek naar de keuken voorbij loop, ruik ik de doordringende geur van verse verf. Te midden van alle chaos zie ik Maddie op de grond zitten. Haar hoofd in haar handen terwijl ze heen en weer wiebelt.

Ik slik, want haar huilen gaat door merg en been.

'Maddie,' fluister ik verslagen en zet me naast haar op de grond. 'Heb je de politie al gebeld?'

Ze antwoordt niet meteen, maar kijkt me mistroostig aan.

'Waarom?' vraagt ze door haar tranen heen.

Ik frons, niet begrijpend wat ze bedoelt met haar vraag.

'Dan kunnen ze helpen om de inbrekers te vinden?'

Ze lacht zuur en wijst naar de muur achter me. Meteen weet ik waar die doordringende geur van verf vandaan komt. Snel sta ik recht, doe een stap richting de muur en loop tegen iets wat meteen wegrolt.

'Graffiti,' mompelt Maddie achter me.

Ik staar naar de woorden die de oude, eens gezellige keuken van Wonderland ontsieren: 'Als je niet verkoopt, maken we alles stuk.'

Op het einde van de zin haal ik diep adem door mijn neus en bal mijn handen tot vuisten. Er staat geen naam bij, maar het hart dat met veel precisie getekend is, zegt genoeg.

Een vlaag van woede overvalt me. Ik draai me naar Maddie en laat mijn handen op haar tere schouders rusten.

'Norbert zal bij je blijven,' zeg ik met een geforceerde glimlach. 'Ik ben zo snel mogelijk terug. Alles komt goed.'

Ze kijkt me twijfelend aan.

'En de bestelling van morgen? Dat geld gingen we gebruiken voor twee nieuwe ovens.'

Ik kijk eens rond, maar besef dat we op zo een korte tijd het theehuisje nooit klaar krijgen. Laat staan dat we die enorme bestelling kunnen leveren.

‘We gebruiken mijn keuken,’ stel ik voor. ‘Neem alle potten en ingrediënten. Ik bel iedereen die ik ken om ons te helpen.’

Maddie begint opnieuw te huilen, snuit haar neus in een keukendoek en wijst naar de grote bol pluus die in de hoek ligt te slapen.

‘Mag Chester mee?’

Ik glimlach wanneer de kater nieuwsgierig zijn kop optilt.

‘Ja, maar hij mag niet op mijn bed,’ zeg ik. ‘Neem mijn sleutel.’

‘Ik wil ook helpen. Dan ben ik maar te laat!’ hoor ik Norbert nog zeggen.

6.

Ik neem een tram richting Ledeberg, maar ik kies ervoor om het laatste stuk te voet te gaan. De woede raast door mijn lichaam, waardoor de kilte van de ochtend me niet deert.

De stad is wakker geworden; mensen lopen als levende zombies richting hun werk en ik moet meermaals een fietser ontwijken.

Wanneer ik voor het gebouw arriveer waar ik moet zijn, is mijn kwaadheid alleen maar gegroeid. Bruusk duw ik de glazen deur open en merk dat de mollige dame aan de receptie me verschrikt aankijkt.

‘Ik ben zoek naar ...,’ start ik.

‘Alice? Wat doe je hier?’

Ik draai mijn hoofd naar Daniël, die met een kat in zijn armen me vragend aankijkt. Het beest is aan het ronken en ziet er gelukkig uit. Daniël moet opgemerkt hebben dat er iets mis is. Hij zet de kat op de grond en wandelt naar me toe.

‘Je ziet helemaal rood. Gaat het wel?’

‘Nee,’ adem ik uit en kijk naar hem op. ‘Wonderland ...’ zeg ik, maar voel de tranen in mijn ogen prikken.

Hij reikt naar me, maar ik doe een stap van hem weg. Ik wil niet dat hij me aanraakt terwijl ik boos ben.

‘Wat is er met Wonderland?’ vraagt hij.

Ik negeer de gekwetste blik in zijn ogen omdat ik een afstand tussen ons creëer. Vaag ben ik me bewust van de receptioniste die ons blijft aanstaren.

‘Je moeder,’ mompel ik venijnig. ‘Wist je wat ze van plan was?’

Verbaasd kijkt hij me aan en houdt zijn handen voor zich uit. Alsof hij me wil tonen dat hij geen kwade bedoelingen heeft.

‘Alice,’ antwoordt hij rustig. ‘Ik heb geen idee waar je het over hebt.’

Zijn zachte blik verlaat nooit de mijne en ik voel mezelf kalm worden. Toch lukt het me niet om de tranen tegen te houden. Daniël komt naar me toe en ik laat hem me in zijn armen trekken.

‘Alles is stuk,’ huil ik. ‘Je moeder heeft Wonderland aan diggelen laten slaan!’

Ik verhef mijn stem en ik voel hoe zijn lichaam helemaal opspant. De eerste seconden blijft het stil, maar dan duwt hij me zachtjes van zich af en kijkt me ernstig aan.

‘Lieve Alice,’ fluistert hij. ‘Ik weet van niets. De laatste keer dat ik Beth zag, was drie maanden geleden. Toen ik weigerde om het geheime recept uit Wonderland te stelen.’

Mijn tranen stoppen en ik haal opgelucht adem. Mijn grootste vrees was dat Daniël iets wist van deze hele toestand.

‘Kan ik met iets helpen?’

Ik haal mijn schouders op, maar herinner me de bestelling voor morgen. Met grote ogen kijk ik hem aan.

‘Maddie is bij me thuis,’ zeg ik gehaast. ‘We hebben een bestelling van 7000 gebakjes die morgen geleverd moet worden!’

‘En ... jullie gaan dat in jouw oventje thuis maken?’

Hij trekt een wenkbrauw op en ik zie zijn mondhoek naar boven trekken.

‘Waar denk je aan?’

Hij drukt een zoen op mijn voorhoofd in plaats van te antwoorden en ik zie de speelse fonkeling in zijn ogen.

‘Maken jullie het deeg, ik zorg voor de ovens. Ik zie je rond zeven uur vanavond!’

Daniël weigerde meer uitleg te geven. Omdat de tijd drong, ben ik naar huis gegaan nadat ik van hem een zoen had gekregen. Ditmaal had ik wel besloten om de tram te nemen.

‘Nee, Norbert.’ Maddies stem galmt door de gesloten deur. ‘Niet zo groot! Zo hebben we onvoldoende deeg. Je moet kleine gebakjes rollen, geen broden!’

Ik moet een lach onderdrukken als ik hoor hoe Norbert moppert. Voor een keer gaat het niet over te laat komen, maar dat Maddie een tiran van een baas is.

‘Heeft Alice niet gezegd dat die kat niet op haar bed mag?’

De lach die ik in me voelde opborrelen, verdwijnt meteen en ik besluit mijn studio in te lopen. Ik hou van dat beest, maar de gedachte aan al dat kattenhaar op mijn lakens doet mijn neus jeuken.

Het tafereel dat voor me tot leven komt, doet mijn mond openvallen. De complete chaos die Maddie steeds met zich meebrengt, is neergedaald in mijn nederige stulpje. Overal hangt er bloem, van de zetel tot in mijn blauwe gordijnen.

Zowel Norbert als Maddie kijken me zo onschuldig mogelijk aan. Toch wijst Norbert, bijna ongezien, met zijn duim in haar richting.

‘We poetsen het wel op, schat,’ zegt Maddie.

Ik slik, maar besluit de chaos rond me te negeren en trek mijn jas uit. Vanuit de keuken kan ik Chester languit op bed zien liggen. Hij lijkt te slapen, tot hij zijn linkeroog opent en me uitdagend aankijkt. Ik weet hoe scherp zijn klauwen zijn, dus ook dat probeer ik te negeren.

Ik besef dat zowel Maddie als Norbert me aanstaren, dus ik stroop mijn mouwen op.

‘Goed,’ mompel ik met een glimlach. ‘Wat moet ik doen?’

Maddie haalt opgelucht adem en wijst naar Norbert.

‘Doe jij het deeg maar. Meneer Norbert denkt dat hij brood aan het maken is.’

In korte tijd ruikt heel mijn studio naar Wonderland; zoete rietsuiker gemengd met de pittige geur van Tabasco zweeft in de lucht. Vaag ruik ik de lavendel die gebruikt wordt voor de versiering, terwijl de geur van citronella zich in mijn neus nestelt.

‘Om 7 uur komt Daniël helpen,’ zeg ik en merk dat mijn hart een sprongetje maakt.

Met grote, grijze ogen kijkt Maddie me aan.

‘Waarom?’

Ik merk dat ze haar best doet om neutraal te klinken.

‘Hij wist het niet, Maddie,’ merk ik op.

Ze slikt, maar ik weiger het oogcontact te verbreken; iets wat niet makkelijk is, want het lijkt alsof ze mijn gedachten kan lezen.

Uiteindelijk slaat ze een dramatische zucht, gooit haar armen in de lucht en trekt haar schort uit.

‘Goed,’ gaat ze akkoord. ‘Wie ben ik om prille liefde in de weg te staan?’

Ze loopt naar de deur, waardoor Norbert en ik elkaar vragend aankijken.

‘Naar waar ga je? We hebben nog veel w...’

‘Ik ga mijn thee halen!’ roept ze ons na. ‘Om mezelf te kalmeren voordat Loverboy arriveert!’

Ze sluit de deur en ik kijk met een opgetrokken wenkbrauw naar Norbert.

‘Ik zie haar graag. Maar ze is gestoord.’

Norbert grinnikt en we werken in stilte verder.

8.

‘Norbert, waar werk je eigenlijk?’

Hij kijkt me verward aan.

‘Hoe bedoel je?’ vraagt hij en weigert me aan te kijken.

Hoewel ik mijn vraag duidelijk vond, herhaal ik hem nogmaals.

‘Omdat je steeds bang bent te laat te komen,’ voeg ik eraan toe.

Norbert is niet alleen zenuwachtig, maar durft me nog

steeds niet aan te kijken. Ik laat het deeg in mijn hand los en kruis mijn armen.

‘Daarom ben ik verbaasd dat je vandaag kan helpen.’

‘O, Alice,’ jammert hij. ‘Het spijt me zo! Ik heb geprobeerd haar tegen te houden, maar ze is een tiran! Ze dreigde met mijn ontslag als ik niet zou meewerken!’

Mijn adem stukt in mijn keel.

‘Je werkt voor Beth Hart?’

De woorden komen er moeizaam uit, maar Norbert bevestigt met een knikje. Zijn schouders hangen naar beneden en hij durft me nog steeds niet aan te kijken.

‘Hart wil al jaren Maddies geheime ingrediënt weten. Daarom dat ik twee jaar geleden Wonderland binnenkwam. Ik moest gewoon een gebakje kopen zodat ze de ingrediënten kon onderzoeken.’

‘Maar ...’ start ik en Norbert kijkt me aan.

‘Ze hebben niets gevonden! Je was zo lief voor me, Alice, vanaf die eerste keer ... Ik ben bij een andere bakker iets gaan halen en heb ze gewisseld!’

Ik kan niet anders dan naar de oude man staren. Aan zijn gedrag merk ik dat hij zich ongemakkelijk voelt.

‘Weet Maddie dit?’ vraag ik, maar ik weet het antwoord al; moest ze het geweten hebben, zou Norbert niet hier zijn.

‘Maddie hoeft het niet te weten, toch?’

‘Nobert,’ antwoord ik twijfelend, maar hij neemt mijn hand in de zijne.

‘Alsjeblieft? Ik wist niet dat Beth zo ver zou gaan. Maddie hoeft niets te weten.’

‘Wat moet ik niet weten?’

Zowel Norbert als ik draaien ons naar haar om.

‘Dat ...’ Ik twijfel nog steeds, haal diep adem en kijk Maddie aan. ‘Dat ik allergisch ben voor katten.’

Achter me hoor ik Norbert kuchen en Maddie kijkt me strak aan. De kraaienpootjes aan haar ogen worden dieper, maar ze kijkt me uiteindelijk bezorgd aan.

‘Waarom heb je het nooit aan me verteld? Chester, kom van dat bed af!’

Ze gooit een zakje thee op mijn tafel en gaat meteen op zoek naar de kat.

Het is aan het schemeren wanneer Daniël voor mijn deur staat. Ondertussen doen mijn armen, handen en oren pijn. Mijn oren omdat Maddie en Norbert nooit stoppen met kibbelen.

Opgelucht om Daniël te zien, sla ik mijn armen om hem heen; helemaal negerend dat hij twee stevige zakken in zijn handen heeft.

‘Ik zou je dolgraag omhelzen, maar mag ik eerst binnenkomen?’

Meteen laat ik hem los en hij glimlacht naar me voordat hij de zakken op de vloer zet.

‘Kom hier,’ fluistert Daniël en trekt me dicht tegen zich aan.

Zijn vertrouwde, warme geur omringt me en ik sluit mijn ogen om van het moment te genieten.

‘Hart.’ Maddies scherpe stem verbreekt onze omhelzing. ‘Alice vertelde dat je een plan hebt.’

Daniël doet voorzichtig een stapje in haar richting, alsof hij zich in vijandig gebied waagt.

‘Ik kom in vrede,’ zegt hij, zijn handen in de lucht.

Ik bijt op mijn onderlip om een glimlach te onderdrukken. Maddie knijpt haar ogen tot spleetjes en slaat haar tengere armen rond haar buik.

‘Vertel.’

‘Het spijt me wat mijn moeder met Wonderland heeft gedaan,’ begint Daniël. ‘Alice vertelde me over jullie dringende bestelling.’ Hij gaat met zijn hand naar de borstzak van zijn vest en haalt er een bos sleutels uit. ‘Is er een betere wraak dan de grote ovens van Bakkerij Hart vannacht te gebruiken?’

‘Oh oh,’ mompelt Norbert, die achter Maddie staat. ‘En al die camera’s dan?’

Maddie draait zich vragend om en Daniël kijkt verbaasd naar de oudere man.

‘Hoe weet jij of er camera’s zijn?’

‘Norbert!’ roept Daniël simultaan met de vraag die Maddie stelt. ‘Wat doe je hier?’

Een rilling gaat over mijn rug en ik doe een paar stappen richting Maddie.

‘Hoe ken je Norbert?’ vraagt Maddie geschrokken.

‘Hij werkt al tientallen jaren voor Hart. Hij is steeds te laat. Nietwaar, Norbert?’

Norbert moppert iets wat ik niet kan horen. Ik kijk niet naar hem, mijn blik is op Maddie gericht. Ze kijkt hem gekwetst aan.

‘Is dit waar?’ vraagt ze en ik doe nog een stapje dicht.

‘Ja,’ geeft hij toe.

‘Wist je wat Beth van plan was?’

Norbert friemelt nerveus aan zijn das.

‘Ik had iets opgevangen, maar ik dacht niet dat ze echt zo ver zou gaan.’

Maddie draait haar hoofd van hem weg en knijpt haar ogen stevig dicht. Twijfelend kijk ik naar Daniël.

‘Ik kan nog steeds ...’ begint Norbert.

‘Ik wil dat je vertrekt,’ zegt ze, haar stem afstandelijk en koud.

‘Maddie,’ probeer ik, maar ze schudt haar hoofd.

‘Nee, Alice. Ik wil dat Norbert meteen vertrekt.’

Haar stem verbergt haar kwaadheid, maar ik merk het verdriet in haar ogen op.

‘Ga nu maar,’ zeg ik tegen Norbert. Hij kijkt me geschrokken aan, maar hij heeft mijn beste vriendin gekwetst. ‘Het is beter zo.’

De man lijkt nog even te twijfelen, maar loopt dan, met hangende schouders, mijn studio uit.

Er daalt, voor een paar minuten, een zware stilte in de ruimte neer. Daniël lijkt zich schuldig te voelen, maar durft niets te zeggen.

‘Maddie,’ probeer ik voorzichtig en ze draait zich naar Daniël.

‘Goed,’ onderbreekt ze me en recht haar rug. ‘Daniël, rij jij naar Bakkerij Hart?’

Hij glimlacht, want het is de eerste keer dat ze hem niet kwaad aankijkt.

‘Doe ik,’ antwoordt hij en rinkelt met de sleutels. ‘Ik heb het busje van mijn kamergenoot geleend.’

‘Kom, Chester,’ neuriet Maddie en neemt de grijze kater in haar armen. ‘Jij hebt ook nog een taakje. Heb je genoeg van Alice’ plantjes gegeten, vriend?’

9.

‘Gaan jullie maar slapen,’ zucht Maddie.

Haar stem klinkt nog heser dan anders door de drukkende vermoeidheid die we allemaal voelen.

‘Heb je geen hulp nodig?’ vraagt Daniël, die er nog steeds knap uitziet. Ook al kleeft er deeg in zijn haren.

‘Nee,’ glimlacht ze. ‘Breng Alice thuis en leg jullie te rusten. Dank je voor je hulp, Daniël.’

‘Jammer dat Beth hiermee weg raakt,’ mompelt ik vermoed.

Maddie piept haar hoofd tussen de twee voorste zetels en kijkt me vrolijk aan. Achter haar merk ik een slapende Chester op; hij ligt onder haar jas te ronken.

‘Denk je dat?’ grijnst ze en zowel Daniël als ik draaien ons hoofd in haar richting.

‘Wat heb je gedaan?’ vraag ik meteen.

‘Oh, ik niet. Ik denk dat Bakkerij Hart later vandaag de gezondheidsdienst over de vloer krijgt. Er zou een anonieme melding gedaan zijn over kattenharen in hun deeg. Oh, en Chester had wat veel van je plantjes gegeten ... Zijn maagje was niet goed.’

‘Maddie!’ roepen we tegelijk, maar ik kan mezelf niet tegenhouden om luidop te lachen.

‘Welverdiend,’ geeuwt Daniël.

‘Kom je niet in de problemen?’ vraag ik hem zodra Maddie is uitgestapt.

De gebakjes zijn door een vriend van Daniël deze ochtend al naar de feestzaal gebracht waar later vandaag het huwelijksfeest zal doorgaan.

‘Misschien,’ trekt hij zijn schouders op terwijl hij de weg terug oprijdt. ‘Maar Beth weet wel dat ze iets illegaals heeft gedaan. Ze zal niet snel opgeven, maar deze strijd is in ieder geval gewonnen.’

‘Maar de oorlog niet,’ mompelt ik en leg mijn hoofd tegen het venster. ‘Wonderland is nog gesloten. Het is daar een puinhoop.’

‘Niet tegen vanavond,’ zegt Daniël geheimzinnig.

‘Hoe bedoel je?’

‘Norbert,’ antwoordt hij. ‘Hij heeft me laten weten dat hij ontslag heeft genomen. Om het met Maddie goed te maken, heeft hij vandaag een opruimploeg ingehuurd. Zodra ze straks thuiskomt, is alles terug hoe het was.’

Hij kijkt me met die fonkelende, speelse ogen aan en ik lach.

‘Zou hij een crush op Maddie hebben?’

Daniël grinnikt en trekt me tegen zijn schouder terwijl hij naar de weg kijkt.

‘Dat is te begrijpen,’ fluistert hij. ‘Die vrouwen van Wonderland hebben nu eenmaal iets speciaals.’

Net zoals in een sprookje dat ik altijd voorgelezen kreeg voor het slapen gaan, voel ik me alsof ik in het diepe val. In het onbekende, en normaal maakt dit me angstig. Maar nu, met Daniëls hand op de mijne, voelt het alsof ik alles aankan.

10.

Wonderland is nog niet helemaal hetzelfde, maar alles staat terug op zijn plaats. Chester ronkt al voordat hij door het venster springt. De kater merkt hoe netjes alles is en zijn vertrouwde plek maakt hem gelukkig.

‘Chester,’ neuriet Maddie. ‘Je mandje staat op dezelfde plek. Die oude Norbert heeft echt op alles gelet.’

Hij geeft haar een kopje, maar zoekt meteen zijn slaapplek op. Zoals steeds draait hij eerst een paar keer in het rond, om zeker te zijn dat hij goed zal liggen. Al ronkend vlijt hij zichzelf neer op het zachte kussen en kijkt op naar Maddie. Ze draagt een veel te grote, hoge hoed die uit meer kleuren bestaat dan

Chester ooit heeft gezien. Een vreselijk, lelijk ding dat wat schuin op haar hoofd staat omdat het te zwaar is.

‘Alleen jij en ik weten wat het geheime ingrediënt is,’ hoort hij haar mompelen.

Hij trekt zijn kop op en kijkt haar schuin aan. Ze glimlacht en zet zich naast hem op een stoel. Het is duidelijk dat ze nog naar haar gezellige Wonderland wil kijken voordat ze gaat slapen.

Chester grijnst, hoewel een kat dat zagezegd niet kan.

‘Ja,’ denkt hij, ‘alleen wij weten het.’

Wonderland...

Het ruikt weer naar lavendel en de zware, zoete geur van aangebrande suiker. Lange, kromme vingers kriebelen de kop van de kater en Chester geeuwt voordat een Wit Konijn en een blond meisje in een blauwe jurk zijn dromen binnendringen.

Imke Vermeij

Fractie-advies

Wil je nieuwe vrienden weggagen?
Aarzel niet, noem je kat Dinah.
Wens je hen daarentegen te belonen,
schenk dan elk een onverdiend muntje.

Ergert het je werkelijk ma-te-loos
als ze een taart voor een staart nemen?
Muis er in geen geval vanonder,
versla je verwerkingsproces met Woede.

Houdt het verhaal over je veroveringen
je vrienden nat als de Zee der Tranen?
Ocharme, laat ze hoog en droog zitten
na reuzenrondjes in een nek-aan-nek race.

Hoezo is dit allemaal absurd?
't Is niet vreemder dan politieke logica!

Ralph Mulder

Het aflopende klokje

Op een mistige dag zitten twee meisjes zich stierlijk te vervelen op de bank. Ze lezen een saai boek en kijken af en toe door het raam naar de nevelslierten boven het gazon. Opeens horen ze een vreemd geluid. De meisjes kijken verschrikt op naar de plek waar het geluid vandaan komt —er zit een Zwart Konijn met vurige ogen in het gras! Hoe vreemd, het dier draagt een klokje dat luid tikt. Het ene meisje, Lisa, springt van de bank en opent de deur. ‘Hey, jij daar,’ zegt ze. Het Konijn is helaas niet erg spraakzaam. Toch is Lisa meteen enthousiast over de plotse gast. Het vreemde dier verdwijnt even snel als het gekomen is in een holletje in het gazon. Daar moet Lisa het fijne van weten! Ze besluit het Konijn te achtervolgen en loopt het gazon op.

‘Waar ga je heen, Lisa?’ Het oudste meisje komt van de bank, maar is te laat om haar vriendinnetje te stoppen.

Lisa heeft haar vriendinnetje wel gehoord, maar wurmt zich door het nauwe gat. Ze is zo nieuwsgierig! Ze valt door een lange tunnel, ploft zonder veel erg op de grond en komt bij een houten deur terecht. Hier is geen teken van het Zwarte Konijn. Ze moet net als hij wellicht door de deur heen. Ze kijkt rond. Ineens ziet ze een gouden sleutel liggen op een tafeltje naast de deur. Ze pakt hem vlug en draait de deur van het slot. Oh, wat een mooie wilde tuin ... Ze ziet duizendblad, bieslook en ruige klokjes. De geuren en kleuren zijn overweldigend. Lisa besluit om naar binnen te gaan.

Achter haar slaat de zware deur met een klap dicht. Dat is niet best, nu kan ze hier niet meer weg. Hoe onaangenaam. En waar is het Zwarte Konijn gebleven?

Uit het niets springt er een drukke Eend om haar heen. Een pluim dwarrelt op het knoopkruid tussen hen in.

‘Wat doe jij hier, meisje?’ kwaakt de Eend vrolijk.

‘Ik ben op zoek naar het Zwarte Konijn,’ zegt Lisa. ‘Zag je welke richting hij uit ging?’

‘Het Zwarte Konijn,’ reageert de Eend verschrikt, ‘hij is toch niet hier?’ Ze kijkt om zich heen.

Lisa is verbaasd. ‘Toch wel, hij is hierheen gegaan.’

‘Oh nee, dit is niet goed,’ kwaakt de Eend luid.

Door haar gesnater is er ook een Muis bij gekomen. Het dier komt van tussen de lichtblauwe ruige klokjes tevoorschijn.

‘Wat is er aan de hand?’ piept hij.

De Eend kwaakt: ‘Het Zwarte Konijn is hier!’

‘Oh nee, dat is zeker niet best,’ gooit de Muis eruit.

‘Hoezo? Wat is er mis met het Konijn?’ reageert Lisa.

De Muis begint te vertellen: ‘Het Zwarte Konijn heeft een klokje. Zolang hij hier niet is, gebeurt er niets, maar in deze wereld gaat het klokje aftellen. En als het op nul komt, wordt alles vernietigd. Dan bestaat deze wereld niet meer!’

‘We moeten hem stoppen,’ besluit Lisa resoluut. Dat wéét ze gewoon.

‘Was dat maar zo makkelijk,’ antwoordt de Muis. ‘Het Zwarte Konijn is veroemd en eenieder die hem aanraakt wordt vervloekt. Zeker wij, enkel maar met zijn drieën, kunnen hem niet stoppen.’

‘We kunnen hem toch ook niet zo laten gaan,’ merkt Lisa bezorgd op.

‘We hebben in ieder geval meer dieren nodig om ons te helpen,’ zegt de Muis.

Dan begint de Muis uit het niets te vertellen aan Lisa hoe zijn jeugd is geweest. Ze heeft absoluut niet in de gaten dat hij haar dat vertelt en luistert dan ook amper naar hem.

De Muis snauwt: ‘Hey! Als je meer van dit alles wil weten, moet je ook luisteren naar wat ik je vertel, meid.’

Lisa kijkt onschuldig op. ‘Sorry, dat was niet mijn bedoeling, maar ik zoek liever naar een oplossing dan mij bezig te houden met die hele geschiedenis van je.’

Dit schiet bij de Muis duidelijk in het verkeerde keelgat: ‘Als je er zo over denkt, heb je me niet meer nodig.’

‘Nou ja, dat bedoel ik ook weer niet,’ sust Lisa hem.

Toch staat de Muis op het punt te vertrekken. Maar nadat Lisa verder op hem heeft ingesproken, strijkt hij over zijn hart. Hij wil het Lisa wel even laten voelen, merkt ze. Hij draagt

haar op om alleen voor hen uit te gaan om de boel te verkennen. Hij komt met de Eend wel op een afstand achter haar aan.

Hier is Lisa het eerst niet mee eens. 'Wat als er gevaar is? Dan sta ik er alleen voor.' Ze raakt wat in paniek bij die gedachte.

'Dat komt wel goed,' stelt de Muis haar gerust, 'Zover zijn we ook niet van je vandaan.'

Met tegenzin doet Lisa wat de Muis wil. Ze heeft wel knikkende knieën. Nadat ze een tijdje door de weelderige tuin heeft gelopen, komt ze op een open plek. Ze ziet dat daar iets staat, ze weet alleen niet wat. De spanning grijpt haar naar de keel; haar onderbuik voelt vreemd. Toch laat ze zich niet kennen. Ze stapt beslist door naar de open plek. Hoe dichterbij ze komt, hoe beter ze het silhouet ziet. Al gauw weet ze het zeker: het is het Zwarte Konijn! Allerlei bedenkingen schieten door haar heen. Zou hij echt zo slecht zijn of net niet? Het Konijn is niet meer zo mooi zwart als ze hem eerder op het gazon heeft gezien. Hij lijkt nu op een halfdood konijn waar het vel van afhangt. Zijn geraamte kun je zien. Vreselijk! Ze wendt haar blik af.

Het Zwarte Konijn ziet Lisa en waarschuwt haar met snerpemde stem: 'Kom niet verder achter mij aan, want dan zal het slecht voor je aflopen.'

Lisa is haar walging nog niet te boven. Ze kijkt zijn kant weer op, maar hij is intussen verdwenen. Wat is hij razendsnel! Ze heeft gehoord wat hij zei, maar dit wezen moeten zij en haar vrienden beslist stoppen.

De tuin loopt over in een bosachtig gebied. Heeft het Konijn zich tussen de bomen verstopt? Er is maar één manier om het te ontdekken ... Lisa laat de kleurrijke tuin achter zich en begeeft zich tussen de bomen en de dichte struiken. Ze is nog geen honderd meter ver als aan enkele hazelaars twee identiek geklede figuren voor haar opduiken. Het is een Tweeling; ze kramen met zijn tweeën van alles uit. Lisa kan hun bizarre gesprek niet volgen. Ze bedaart hen: 'Ga nou toch rustig praten.'

De broertjes zien eruit als plumpe pompoenen met een

klein hoofd erop; ze zijn absoluut niet angstaanjagend. Het ene broertje vertelt dat ze een verrassing hebben voor haar.

De ander vult aan: 'Ja, je zult die heel leuk vinden.'

'En wij ook,' breekt de ander weer in.

Lisa is zo nieuwsgierig dat ze even het Zwarte Konijn ver-geet. 'Wat voor verrassing is dat dan voor mij?'

'Mos,' gooit een van de twee eruit.

'Nee, natuurlijk niet,' zegt de ander, 'boomschors.'

'Nee, ook niet,' antwoordt de eerste hoofdschuddend.

'Wat was het ook alweer?' vraagt de Tweeling in koor.

Dan weet een van de broertjes het weer: 'Een heleboel paddenstoelen, dat is jouw verrassing!' Hij haalt een juten zakje tevoorschijn uit zijn oranje jas.

'Ja, precies,' beaamt het andere broertje.

'He, paddenstoelen?' vraagt Lisa. 'Wat moet ik daarmee?'

Een van de twee geeft haar een stukje uit de zak. 'Hier, dit moet je opeten.'

'En wat gebeurt er dan?' houdt Lisa eerst de boot af.

'Je hoeft niet bang te zijn,' overtuigt de Tweeling haar. 'Probeer nou maar gewoon.'

Lisa brengt voorzichtig het stukje paddenstoel naar haar mond. Net als ze een hap wil nemen, bedenkt ze zich. 'Ik weet het niet, straks is de paddenstoel giftig.'

'Zouden wij jou gif geven?' zegt er één. Zijn mondhoeken wijzen naar beneden.

'Ha, daar zijn wij helemaal niet toe in staat,' antwoordt de ander.

'Oké oké, ik doe het, maar op één voorwaarde: jullie nemen ook een hap,' zegt Lisa kordaat.

De Tweeling kijkt elkaar aan. 'Goed, als je daarop staat, doen we dat,' geven ze toe.

Lisa brengt het stukje paddenstoel weer naar haar mond. Ook de broertjes hebben elk een stukje in de hand. Als Lisa haar stukje doorgeslikt heeft, haalt de Tweeling hun stukje snel uit de eigen mond. Lisa heeft het nog net gezien, maar wat kan ze eraan doen?

Het meisje begint te veranderen. Ze wordt iets waarvan ze

nooit had durven dromen. Heel even valt ze flauw, pardoes in de bosanemonen voor de hazelaars. Als ze weer bij zinnen komt, voelt ze zich totaal anders.

‘Wat is er met me gebeurd?’ schreeuwt ze paniekerig. Ze gaat zenuwachtig staan en klopt de bloemblaadjes van haar jurk. ‘Waarin ben ik veranderd? Laat mij in een spiegel kijken hoe ik eruitzie.’

De Tweeling heeft wel een handspiegeltje, maar raadt haar aan om er niet in te kijken. Lisa staat er echter op. Uiteindelijk doet de Tweeling het maar. Lisa krijgt het spiegeltje voorgezet, alleen ziet ze zichzelf er niet in. ‘Ben ik dood?’ gilt ze, helemaal overstuur.

‘Soort van,’ zegt het ene broertje stiller.

Het andere broertje buldert eroverheen: ‘Je bent nu een Vampier!’

‘Een Vampier?’ krijgt Lisa, ‘ik wil helemaal geen Vampier zijn.’

‘Dat hoef je ook niet te blijven,’ vertelt een van de broertjes, ‘neem maar weer een hap van de paddenstoel en je wordt normaal.’

Lisa kijkt bedenkelijk. ‘Kan ik jullie echt vertrouwen? Waarom zijn jullie niet veranderd? We hadden afgesproken dat we elk een stukje paddenstoel zouden eten. Dat heb ik jullie niet zien doen.’

Nu kijkt de Tweeling wel schuldig.

‘Jullie hebben mij belazerd,’ zegt Lisa. Ze is bijzonder boos. ‘Op jullie kan ik niet rekenen.’

‘Toch wel, wij doen alles om je te helpen,’ zeggen de broertjes in koor. ‘Neem nou maar weer eens een hap en kijk wat er gebeurt.’

Lisa heeft niets te verliezen, dus neemt ze nog een hap van de paddenstoel. Ze begint opnieuw te veranderen ... en ja, ze is zichzelf weer!

Ze wil nog even met de Tweeling praten, maar de broertjes hebben het plotseling verdacht druk en gaan ervandoor. De ene draait zich om en schiet tussen hazelaars in; de ander rent langs de bosanemonen de andere kant uit. In hun haast vergeten de broertjes het juten zakje. Lisa vist het uit de witte

bloemen en besluit dan maar om wat paddenstoelen mee te nemen; misschien komen ze nog wel van pas.

Ondanks het oponthoud zijn de Eend en de Muis nog niet bij haar. Daardoor voelt Lisa zich eenzaam. Ze wil achter het Zwarte Konijn aan. Opgeven wil ze niet, al is ze nu best moe. Er is al zoveel gebeurd op korte tijd. Zou ze niet even tegen een boom aan kunnen liggen en daar een poosje haar ogen kunnen sluiten? Dat zou wel lekker zijn ... De tijd dringt, dat weet Lisa natuurlijk. Ze stapt moedig nog een tijd verder, maar dan gaat ze toch tegen een grote beuk liggen. Ze gaapt. Als ze haar ogen wil sluiten, hoort ze iets in de boom. Ze kijkt gelijk op wie het kan zijn, maar ze ziet niets.

‘Het zal wel niets wezen,’ praat ze tegen zichzelf. Ze legt haar handen onder haar hoofd.

Net als het rustig is, klinken er nieuwe geluiden in de kruin van de beuk. Lisa heeft geen zin om op te staan en roept: ‘Wie is daar?’ Er komt eerst geen geluid, maar dan duikt er een schim op —een Geest van een Kat, grijs en bijna doorzichtig. Hoe bijzonder! Lisa aarzelt niet en eet een stukje paddenstoel. Ze verandert opnieuw in een Vampier en ziet de Geest onmiddellijk veel scherper.

De Geest van de Kat lacht: ‘Ha, het is makkelijker praten nu we allebei dood zijn.’

‘Dat klopt,’ antwoordt Lisa, ‘maar wat doe je hier als Geest?’

‘Oh, ik spook gewoon wat rond. Het is namelijk prachtig in het grote bos,’ legt hij uit.

‘Hm, wat weet jij over het Zwarte Konijn?’ vraagt Lisa hem op de man af.

‘Wat ik van hem weet, is dat wij straks allemaal hier zo ronddolen. Maar ja, het zij zo.’

‘Is er niets in jou om hem te stoppen?’ wil Lisa weten. Ze is verontwaardigd. De toekomst van het land, zijn land, is in gevaar!

‘Waarom? Ik ben al dood; dodet dan dood zal ik niet worden,’ vertelt de Geest van de Kat haar met een grote lach op zijn gezicht.

‘Tja, ik vind dat jij er makkelijk over denkt. Ik stop het Konijn, hoe dan ook,’ zegt Lisa vastberaden.

Plots klinkt er lawaai in het bos. De Geest verdwijnt onmiddellijk. Lisa heeft nog geen tijd gehad om weer een stukje paddenstoel te eten. Het zijn gelukkig haar vrienden, de Muis en de Eend. En heel wat andere dieren! Die moeten elkaar ontmoet hebben toen Lisa met de Geest van de Kat aan het praten was.

Als de dieren haar zien, zijn ze meteen gereed om aan te vallen. Ze heffen hun pootjes en maken dreigende geluiden. Lisa begrijpt dan pas dat ook haar vrienden haar als een Vampier zien. Ze probeert hun duidelijk te maken dat zij het is; het komt alleen niet bij hen binnen. De dieren rapen takken op om haar te spietsen.

Lisa moet hier zo snel mogelijk weg. Ze begint te rennen; de groep gaat achter haar aan. Ze grijpt een stukje paddenstoel uit het zakje, maar het stukje valt op de grond. Hoe wordt ze weer normaal? Ze zit diep in de puree. De dieren komen steeds dichterbij. Het hollende meisje hoort een geruis, voor haar doemt een waterval op. Een kans op redding? Ze springt en komt in het wilde water terecht. In het bos was het donker en daar had ze als Vampier geen last van de zon. Maar nu ze in het water drijft, schijnt de zon volop op haar. Haar lichaam begint te roken! Hier kan ze niet lang blijven, want dan lost ze helemaal op. Ze zwemt moeizaam naar de oever.

Intussen is de groep er ook bijna. Lisa is pas op het droge en raakt in paniek. Ze kijkt met een verwilderde blik om zich heen. Ziet ze daar het Zwarte Konijn tussen twee treurwilgen? De twee staren elkaar kort in de ogen. Het Konijn lacht akelig en springt weg. Lisa, die zich erg moe voelt door het water en de zon, tast in haar zakje. Zit er nog een stukje paddenstoel in? Verrek, ja! Ze pakt het gauw. De zon blijft branden; de groep staat intussen vlak voor haar. Snel drukt ze het stukje paddenstoel in haar mond, daarna valt ze neer van ontbering. De groep omsingelt haar. Het felle zonlicht brandt hard op Lisa. Heeft ze te laat het stukje geslikt? Ze rolt heen en weer in het hoge gras en begint opnieuw helemaal te veranderen. De groep deinst terug en kijkt in stilte naar wat er zich afspeelt. Als de verandering heeft plaatsgevonden, zien de dieren dat het Lisa is die daar op de grond ligt.

‘W-w-wat is er met jou ge-ge-beurd?’ stottert de Muis.

Als Lisa weer wat bijgekomen is, vertelt ze het hele verhaal. Ook al heeft het Zwarte Konijn aan Lisa gezegd dat ze hem niet mogen achtervolgen, zijn de dieren na de uitleg niet van plan om hun tocht te staken voordat het klokje is uitgetikt. Misschien is het wel een pluspunt dat Lisa kan veranderen in een Vampier, want al wie het Zwarte Konijn aanraakt, wordt veroordeeld. Maar als Vampier is Lisa natuurlijk al veroordeeld.

Lisa is blij dat iedereen weer samen is. De Muis is nu ook wat milder in zijn uitspraken, zeker als Lisa herhaalt dat ze het Zwarte Konijn daarnet zag en hij niet zo ver uit de buurt kan zijn. De Muis besluit dat ze best als groep verder gaan. Het bonte gezelschap loopt door het bos.

Op een blad van een jonge eik zit een geel-groene Rups. Hij maakt zich groot en vraagt: ‘Zo, aan de wandel met zijn allen?’

‘Nou ja, aan de wandel,’ reageert de Muis, ‘we zijn op weg om het land te redden.’

‘Ach, jongen, wat komt, dat komt. Drukke is voor domoren,’ bazelt de Rups. Intussen neemt hij langzaam een trek uit een waterpijp. ‘Laat het leven zijn gangetje gaan, ook al heeft het geen gang.’

De groep snapt weinig van deze logica. Ze kijken elkaar schouderophalend aan.

De Rups wauwelt gewoon door: ‘Weet je waar ik bang voor ben? Dat alles opdraakt: mijn blad, mijn pijp, mijn geloof en mijn licht. Dan is het duister —je kan de wereld wel redden, maar in het duister zie je niets! Bewandel een nieuw pad dat niemand ooit heeft verkend, dan kunnen jullie je dromen wel verwezenlijken.’

‘Wat?’

‘He?’

Lisa en haar vrienden zijn klaar met dit rare gesprek. Ze besluiten de Rups achter te laten. Deze neemt nog een trek van zijn waterpijp en groet hen vriendelijk. Al dat geneuzel gaat wel van de tijd af. Lisa fronst bezorgd het voorhoofd. Het klokje tikt intussen onvermijdelijk door. Ze weten niet hoeveel tijd ze nog hebben om het Zwarte Konijn te vinden en het klokje te stoppen.

‘We moeten eerst de Tweeling weer vinden,’ meent Lisa.

‘Dat gaat nog meer tijd kosten,’ werpt de Muis op.

‘Ja, maar zonder paddenstoelen kan ik het Zwarte Konijn niet verslaan,’ stelt Lisa. Het juten zakje is helaas leeg, nu.

‘Ja, dat is zo. Dan moeten we snel zijn,’ antwoordt de Muis. ‘Weet je waar de Tweeling is?’

Lisa schudt haar hoofd en zegt zacht: ‘Dat is nou het grootste probleem ...’

De Eend kwaakt er heel enthousiast tussendoor: ‘Oh, de broertjes zijn nooit ver weg!’

Lisa en de dieren kijken verrast. ‘Hoe weet je dat?’ vraagt Lisa nieuwsgierig.

‘Ik heb de jongens twee uur geleden nog gezien,’ kwaakt ze blij.

Lisa buigt haar hoofd. ‘Ja, maar toen heb ik hen ook nog gezien.’

Toch blijft de Eend volhouden dat ze het probleem tijdig kan oplossen. Omdat zij zo overtuigend is, besluit de groep om haar te volgen. De Eend kwaakt van plezier dat ze de weg mag bepalen. Lisa heeft er zo haar vraagtekens bij, maar een andere optie heeft het groepje voorlopig niet. Ze moeten dit doen op goed geluk. De vrienden trekken dieper het bos in. Lisa doet haar uiterste best om positief te blijven. Als ze in de verte druk gepraat van twee figuren hoort, kan ze de Eend haast wel plat knuffelen. Ze heeft de Tweeling echt gevonden! Lisa rent naar hen toe.

‘Daar is ze ook weer,’ zegt een van de twee broertjes.

‘Ik dacht dat we van haar af waren,’ zegt de ander.

‘Nee, ik had haar wel verwacht,’ verzucht de ene.

De andere raast eroverheen: ‘Wat wil ze nou weer van ons?’

‘Tja, we hebben haar weinig te bieden,’ gaat zijn broertje door.

Lisa wil ertussen komen, maar de Tweeling is zo druk dat het haar niet lukt om wat te zeggen. Ze is het zat. Ze schreeuwt eens heel hard om hun aandacht te krijgen. De Tweeling kijkt onthutst op.

‘Mens, je laat ons schrikken,’ sist het ene broertje.

‘Ja, je hoeft toch niet zo naar ons te roepen,’ geeft de ander aan.

‘Ik moest wel,’ stelt Lisa, ‘anders luisteren jullie niet naar me.’

‘Oké, wat wil je van ons?’

Lisa laat er geen gras over groeien en zegt: ‘Ik heb meer paddenstoelen nodig.’

De Tweeling knijpt hun ogen tot spleten.

‘Ik zei wel dat ze meer en meer zou willen,’ moppert de ene.

Alvorens de ander kan antwoorden, zegt Lisa: ‘Zonder jullie paddenstoelen kan ik het land niet redden.’

‘Kijk, het zit al tussen haar oren!’ lacht een van de broertjes. De ander is het daar niet mee eens.

Voordat ze in een discussie belanden, stapt de Muis uit de groep dieren naar voren. ‘Lisa heeft de paddenstoelen nodig om het Zwarte Konijn te stoppen. Als mens kan ze dat niet doen, maar als Vampier is ze verdoemd en kan het Zwarte Konijn haar niets maken.’

‘Dat is inderdaad een goed plan,’ geeft het ene broertje schoorvoetend toe. Het andere broertje moet er een poos over nadenken. Lisa geeft aan dat er niet veel bedenktijd is, want het klokje tikt door. Het broertje dat de hele tijd kritisch was, gaat uiteindelijk overstag. Hij geeft haar een tweede zakje paddenstoelen. Hij waarschuwt alleen: ‘Gebruik de paddenstoelen enkel als het nodig is en neem er niet te veel.’

Lisa snapt niet dat hij haar nu zo op het hart drukt om voorzichtig te zijn. Zij waren toch degenen die haar vorige keer al paddenstoelen gaven? En toen ze er meer over wilde weten, verdween de Tweeling snel. Plots doen ze moeilijk en zijn ze bezorgd! Dat gaat er bij Lisa niet in. Ze bedankt hen maar.

‘Tot later dan,’ zegt het ene broertje.

‘We lopen elkaar vast nog tegen het lijf,’ zegt het andere broertje.

Het groepje zet de tocht voort, richting weten ze veel. Hopelijk de goede kant op om het Zwarte Konijn te vinden. Ze lopen alweer een tijdje als de bomen steeds dichterbij elkaar komen te staan. Het wordt ook almaar donkerder in het bos. Lisa wordt nerveus. Zij en haar vrienden kunnen elkaar haast niet

meer zien, laat staan dat ze iemand anders kunnen zien komen. Zijn ze in gevaar in dit bos? Lisa is de draad even kwijt. De dieren zijn bijzonder stil, zelfs de Eend kwaakt niet. Hoe komen ze uit deze duisternis?

Lisa hoort naast haar geritsel. Ze kijkt op, maar ziet niets. Toch blijft het geritsel doorgaan. Ze besluit om een stukje pad-denstoel te pakken. Als er gevaar is, kan ze zich beter verdedigen. Ze maakt het met een gebaar kenbaar aan de Muis, die achter haar staat. Ze neemt een hap. In een mum van tijd is ze weer een Vampier; ze voelt de kracht door haar aders stromen. Ze had er niet bij stilgestaan, maar nu kan ze veel beter in het duister kijken. Ze kijkt aandachtig de kant van het geritsel op. Daar wordt langzaam een gedaante zichtbaar. Al gauw weet Lisa wie het is.

‘Wat doe jij hier?’ vraagt ze de schim brutaal.

‘Ha, ik kan beter vragen wat jullie doen in dit donkere bos,’ weerlegt de Geest van de Kat de vraag. De dieren lijken hem te horen noch te zien; niemand reageert.

‘Ach, we zijn waarschijnlijk verkeerd gelopen,’ geeft Lisa toe.

‘Zijn jullie nog steeds op zoek naar dat Zwarte Konijn?’ vraagt de Geest van de Kat haar plagerig. Hij grinnikt.

‘Ja, natuurlijk! En we zullen hem ook stoppen,’ antwoordt Lisa vastberaden.

De Geest glimlacht breed, zijn tanden lichten op: ‘Zolang jullie in dit bos zwerven, zullen jullie hem niet kunnen stoppen.’

‘Wel, kan jij ons niet uit dit bos bevrijden?’ vraagt Lisa heel direct.

De Geest van de Kat giechelt. ‘In principe kan ik dat doen, maar dan dool ik hier nog steeds als enige dode rond. Het lijkt me wel gezellig als iedereen dood is,’ brengt hij er vrolijk uit. ‘Werkelijk iedereen!’

‘Dit kun je niet menen,’ verheft Lisa haar stem, ‘Ik ben nu een Vampier. Dat wil ik niet voor eeuwig blijven.’

‘Waarom niet?’ valt de Geest van de Kat haar in de rede, ‘Nooit meer zorgen over wat er allemaal kan gebeuren. Vrijheid en geen grenzen.’

‘Maar het is wel eenzaam,’ reageert Lisa.

‘Nu nog wel. Als het Zwarte Konijn de tijd voorbij laat gaan niet meer,’ licht de Geest van de Kat toe.

‘Nee, dan is het gelijk heel druk,’ gooit Lisa er gevat uit.

Daar had de Geest duidelijk niet eerder over nagedacht. ‘Oh ja, drukte ... Dat zie ik eigenlijk ook niet zitten,’ bekent hij aarzelend. ‘Geesten blijven natuurlijk even hard lawaai maken als toen ze nog leefden. Ik voer liever zelf het hoge woord.’ Zijn glimlach is verdwenen.

‘Dus,’ haakt Lisa erop in, ‘kun je ons nu wel helpen uit dit bos te komen?’

‘Ja, misschien is dat wel beter,’ mompelt hij. Vervolgens beschrijft hij de weg. Ze moeten rechtdoor tot ze aan een kleine rotspartij komen. Als ze daar linksaf gaan, laten ze het bos achter zich; sneller lukt het niet. ‘In het duister zal het wel heel moeilijk zijn,’ geeft hij aan.

Als Vampier kan ze beter zien, dus besluit Lisa om nog een stukje paddenstoel te nemen. Ze bedankt de Geest van de Kat, neemt afscheid van hem en zegt tegen de dieren: ‘Ik weet waar we heen moeten! Blijf dicht bij elkaar en volg me.’

‘Waarvoor was je bang daarnet? En met wie sprak je?’ vraagt de Muis.

‘Oh nee, ik kreeg een ingeving en praatte luidop; dat is alles.’ Ergens voelt ze dat ze de anderen beter niet over de Geest van de Kat vertelt.

In het donker hebben de dieren niet door dat Lisa opnieuw een Vampier is. Waar Lisa echter geen rekening mee heeft gehouden, is dat een Vampier behoefte krijgt aan bloed ... Hoewel ze nu in de juiste richting door het bos lopen en alles goed gaat dankzij Lisa’s prima zicht, begint haar drang naar bloed op te spelen. De Muis, de Eend of een van de andere dieren uit het gezelschap zal ze niet snel pakken, een mens of een heel groot dier wel. Moet ze tegen deze aandrang vechten en wachten tot de paddenstoel is uitgewerkt? Of neemt ze meteen een stukje? Lisa is erg in tweestrijd. Haar gevoel zegt dat ze zelf de baas is. Ze zou niemand iets aandoen, toch? Maar hoe langer ze Vampier blijft, hoe groter haar bloedzucht ...

Er komt geritsel uit de struiken. Dit keer is het iets groots.

Als het dier dichterbij komt, ziet Lisa dat het een Wild Zwijn is. Ze merkt dat de drang nu zo groot is dat ze achter het dier wil gaan jagen.

De Muis merkt dat Lisa plots heel onrustig is en vraagt haar: 'Waar heb je last van?'

Lisa gooit er bot uit: 'Ik heb bloed nodig!'

Hier schrikt de Muis van: 'Wat?' Hij staat erop dat Lisa stopt met Vampier te zijn. Alleen gaat dit niet zo makkelijk. Lisa staat al in de startblokken om achter het Wilde Zwijn aan te gaan. De Muis rent naar Lisa, klimt langs haar benen omhoog en neemt uit haar zakje een stuk paddenstoel mee. Lisa is zo gefocust op het Wilde Zwijn dat ze het helemaal niet door heeft. De Muis klimt naar haar gezicht, dichterbij de mond. Die staat open, wat een geluk! Hij duwt het stuk paddenstoel zo ver mogelijk in haar mond.

Lisa is intussen al aan het rennen om het Wilde Zwijn te vangen. Ze voelt nu wel iets op haar tong. Zonder na te denken, veegt ze langs haar mond. Hiermee raakt ze de Muis, die pardoos op de grond valt. Vervolgens slikt Lisa een keer. Ze rent verder, maar na verloop van tijd wordt het zwart voor haar ogen.

Als ze weer bij bewustzijn komt, is Lisa's enorme honger verdwenen —was ze daarnet een Vampier dan? Wat er ook van zij, ze moet terug. Hopelijk vindt ze haar vrienden. Vertwijfeld keert ze terug vanwaar ze denkt te zijn gekomen. Het duurt onrustwekkend lang, tot ze haar kleine vriend, de Muis, met zijn piepstemmetje hoort spreken achter een hoge struik.

'Ik kwam hard op de bodem terecht nadat ik Lisa het stukje paddenstoel in de mond had gestopt en was even helemaal duizelig. Toen ik me weer kon concentreren, zag ik haar niet meer. Ik was jullie kwijt en zocht jullie in de duisternis. Toen liep ik jou tegen het lijf.'

De Eend klinkt triest: 'Ja, goed dat we elkaar vonden, maar waar is Lisa?'

Het meisje hoort het gemompel van de andere dieren. Waar wacht ze eigenlijk op? 'Ik ben hier!' Ze komt achter de struik vandaan.

De Muis kijkt vlug op. 'Die melodieuze stem herken ik meteen. Ben je weer normaal?'

'Ja, wat er gebeurd is, weet ik niet. Ik herinner me wel dat ik de rotspartij zag nadat ik jullie had verlaten. Wat verderop verloor ik het bewustzijn,' geeft Lisa als antwoord. 'Ik weet nog wel ongeveer de weg daarheen. Luister goed naar elkaars geluiden, zodat we elkaar niet meer kwijtraken. Volg me; zo zijn we het snelst het bos uit.'

De dieren doen wat Lisa zegt; ze lopen een aantal kilometers. En dan, niet zo lang nadat ze de rotspartij gepasseerd zijn, zien ze eindelijk licht tussen de bomen. Als ze allemaal het bos uit zijn, zien ze op een heuvel een groot kasteel met vier torens, waarop rode vlaggen wapperen.

Lisa is geestdriftig. 'Zouden we daar niet kunnen aankloppen voor hulp?'

De Muis bedaart haar: 'Lijkt me niet zo'n goed idee. Daar woont een Koningin met twee gezichten. De ene keer is ze bereid je te helpen, de andere keer slaat ze je zo in de boeien en stopt ze je in de kerker.'

Lisa begrijpt dit niet zo goed. Toch wil ze de Koningin ontmoeten, want die heeft zeker een leger. Als het leger achter Lisa en haar vrienden staat, kunnen ze met zijn allen het Zwarte Konijn sneller uitschakelen, toch? Lisa weet dat de Muis het hier niet mee eens is, maar ze legt uit dat hun groep te klein is om het Zwarte Konijn te stoppen. De Muis denkt even diep na en besluit: 'We moeten het risico maar nemen. Het kan in beide gevallen slecht met ons aflopen, dus kunnen we het evengoed proberen.'

Lisa stelt haar kleine vriend gerust: 'Heus, het komt wel goed.'

Ze gaan met zijn allen de heuvel op, naar het kasteel. Tot Lisa's verbazing staan er aan de overdadig versierde poort twee Speelkaarten met een speer in hun armen. Ze kijken heel streng. Eerst willen ze het groepje niet binnenlaten. Als Lisa erom smeekt en ze hun ervan verzekert dat het heel belangrijk is, geven de wachters na onderling overleg toe. Voorbij de poort staat een heel legertje Kaarten te wachten op de binnenplaats.

Lisa fluistert: 'Als dit het leger is dat ons moet beschermen, worden we zo weggeblazen.'

De groep loopt de zaal achter de binnenplaats in. Daar zit, omringd door Kaartwachters, een stevig gebouwde vrouw op een glinsterende zilveren troon. Zij is vast de Koningin.

'Een mens,' brult ze. 'Die heb ik al lang niet meer gezien. Wat wil in hemelsnaam een mens van me?'

Lisa neemt dapper het woord. 'Er is een Zwart Konijn in uw land. Het heeft een gevaarlijk klokje. Als het tot nul is afgemeld, zal het hele land vernietigd worden.'

De Koningin schuddebuikt van het lachen. 'Zo mens, je bent hierheen gekomen om mij een grap te vertellen.'

'Nee, het is echt waar,' verdedigt Lisa zich. Ze balt haar handen tot vuisten.

De Koningin verheft haar stem. 'Maak mij niet boos, mensenkind. Je kunt hier niet zomaar binnenkomen met verhalen die de boel ophitsen.'

'U moet me geloven.'

De Koningin loopt rood aan. 'Zwijg! Ik haat leugens. Wachters, breng deze lui naar de kerker.'

De Muis springt naar voren en waagt een laatste kans om de Koningin te overtuigen. Hij knielt en piept: 'Laat het ons bewijzen, Hoogheid.'

Maar de Koningin is onverbiddelijk. 'Ga in de kerker maar nadenken over jullie valse verhaal, Muisje.' De wachters naderen dreigend.

Tussen twee rijen Kaarten in moet de groep de trap naar de kerker afdalen. Lisa denkt koortsachtig na over hoe ze kunnen ontsnappen. Dan krijgt ze een prima idee. Ze rent ineens voor de Kaarten uit. De voorste Kaart kan haar niet tegenhouden. Lisa gaat voor hem staan en drukt met volle kracht tegen hem aan. De Kaart begint te schudden. Lisa geeft nog een zetje. Hij valt naar achteren tegen een andere Kaart, die weer tegen de volgende en zo gaat het verder. Het domino-effect is duizelingwekkend om naar te kijken. Lisa roept naar haar vrienden: 'Nu rennen!'

'Maar waarheen?' vraagt de Muis, die de treden afhuppelt.

'Ja, dat is een goede vraag,' antwoordt Lisa.

Ineens klinkt er een stem. Niemand ziet wat, alleen Lisa heeft door wie het is.

‘Ben jij hier ook?’

‘Ja, ik duik op waar en wanneer ik wil,’ zegt de Geest van de Kat. ‘Ik heb over je woorden nagedacht, Lisa. Ik wil niet dat een heleboel doden het land bevolken; dat is me toch wat te druk. Daarom geef ik jullie een duwtje in de rug.’

De dieren staren Lisa aan. ‘Wie is daar bij je?’ vraagt de Eend.

Lisa antwoordt niet; ze luistert naar de Geest van de Kat. Hij laat haar zien hoe het groepje snel wegkomt. Ze moeten de lange gang door, een andere trap op en dan tweemaal rechts. Hij is duidelijk al vaker in het kasteel geweest. Lisa wenkt de anderen. ‘Kom achter me aan.’

In een mum van tijd is het groepje weer buiten. De Koningin heeft niets gemerkt, vermoedt Lisa; Hare Hoogheid zit vast nog in de troonzaal.

Voor de Geest van de Kat hen verlaat, zegt hij: ‘Ik zag het Zwarte Konijn in de buurt van het kasteel. Lisa, je mag je nu niet meer laten zien als mens, enkel als Vampier. Dat is veiliger voor je.’

Het groepje loopt de uitgestrekte rozentuin achter het kasteel in, op zoek naar het Konijn. Voor de kleurenpracht heeft Lisa weinig oog. Plots klinken twee bekende stemmen voor het groepje uit. Druk pratend loopt de Tweeling door de tuin. Lisa rent hen tegemoet.

‘We dachten jullie hier aan te treffen,’ vertelt het ene broertje haar. ‘In het kasteel, bij de onvoorspelbare Koningin, is er altijd wel wat aan de hand. We komen jullie helpen.’

‘Ja, we doen iets wat we nog nooit hebben gedaan,’ vertelt het andere broertje.

‘Maar ja, we helpen onszelf zo ook,’ geeft de ene toe.

‘Nou, wat doen jullie dan om ons te helpen?’ vraagt Lisa nieuwsgierig.

‘Mos eten!’ zegt de ene.

‘Nee man, schors eten,’ zegt de ander.

‘Laat me raden,’ komt Lisa, voor wie het best wat sneller mag, ertussen, ‘jullie gaan een stukje paddenstoel eten!’

‘Ach ja, dat was het,’ zegt de ene.

‘Trouwens,’ fluistert Lisa, ‘de Geest van de Kat was in het kasteel. Kennen jullie hem?’ Haar instinct vertelt haar dat de Tweeling meer weet dan de dieren.

En inderdaad, de Tweeling knikt onopvallend.

‘Hij zei dat het Zwarte Konijn mij alleen als Vampier mag zien.’

‘Ja, dat klopt,’ reageert de ene.

‘Gewoon doen wat de Geest zegt,’ bevestigt de ander. ‘Hij is heel slim, slimmer dan wij zelfs!’

Lisa snapt het niet; ze doet maar wat de Tweeling zegt. Ze moeten nu met z’n allen naar het Zwarte Konijn. De broertjes eten net als Lisa een stukje paddenstoel. Ze veranderen op slag in enorme Monsters; Lisa neemt haar vampierenvorm aan. De Tweeling is nu zwaar behaard en gespierd. De dieren zijn intussen om hen komen staan en schrikken zich een hoedje. Lisa stelt hen gerust. Maar er knaagt iets ... Ze is een beetje ja-loers op de Monsters. ‘Waarom zijn jullie zo krachtig en ben ik maar een Vampier?’

‘Ja, verschil moet er wezen, meid,’ geeft het ene Monster aan. Hij gniffelt.

Ze gaan samen op pad door de rozentuin, waarbij Lisa zoveel mogelijk de zon vermijdt door langs hagen te lopen. Na enig zoekwerk ziet het groepje het Zwarte Konijn aan de rand van de tuin; hij snuffelt in een bloemperk. Het dier merkt hen op, maar lijkt niet onder de indruk van de groep.

‘Jullie komen te laat,’ verwittigt hij hen. Hij wijst naar het klokje en lacht boosaardig. ‘Zo meteen gaan jullie eraan. Dan zijn we met zijn allen dood.’

Nog slechts zes minuten, ziet Lisa met haar scherpe vampierenblik. Hoewel ze geen tijd te verliezen hebben, blijft Lisa voorlopig in de schaduw van een hoge haag staan. Ze moet met haar vrienden overleggen wat ze gaan doen, en snel ... De Muis en de Eend vragen haar wat zij en de andere dieren eigenlijk kunnen betekenen.

‘Niet veel,’ antwoordt Lisa eerlijk. ‘Als de Monsters het Konijn overheersen, lukt het misschien. Ik kan bijspringen.’

Dan hoeven we alleen de vloek te breken door het klokje stil te zetten,' zegt ze gehaast.

Ze heeft het nog maar net gezegd als uit de sierheesters die de tuin omzomen een leger van dieren tevoorschijn komt en achter het Konijn gaat staan. Lisa schrikt. Aan hun felle ogen te zien, zijn het allemaal dieren die het Konijn vervloekt heeft. Dit wordt moeilijk ...

'Mijn vrienden zijn nooit ver weg.' Het Konijn grijnst.

De taakverdeling in Lisa's groepje wordt nu heel anders. De twee Monsters moeten tegen de vervloekte dieren vechten. De Muis en de Eend dragen hun steentje bij; zij zullen samen met hun vriendjes vechten tegen de kleinere vervloekte dieren. Lisa moet dan weer het Zwarte Konijn uitschakelen.

Lisa en haar vrienden verlaten de haag, slalommen tussen de rozenstruiken en zetten de aanval in. Het wordt een heftig gevecht. De grote vervloekte dieren zijn zo taai dat de Monsters hen niet makkelijk verslaan. Lisa wil het Zwarte Konijn stoppen, maar ze heeft het zeer zwaar door het zonlicht. Het brandt op haar, toch mag ze niet opgeven. Het Zwarte Konijn verweert zich goed; het duivelse dier maakt slim gebruik van Lisa's kwetsbaarheid als Vampier. Hoewel Lisa alles doet om de tijd te stoppen, lijkt het toch mis te gaan. Nog slechts dertig seconden, ziet ze op het klokje, en daarna is alles voor niets geweest. Een van de monsters wil het klokje pakken en stukgooien.

Maar het is te laat ... Het Zwarte Konijn bulderlacht als het Monster voor hem opduikt. 'Jullie hebben de strijd verloren! Om zeker de vernietiging door te laten gaan, steek ik dit vervloekte wezen neer.' Hij graait in de sierheester achter zich, haalt er een puntige stok uit en steekt Lisa ermee in het hart.

Het Zwarte Konijn schreeuwt: 'De klok stopt nu. Iedereen zal sterven.' Hij kijkt om zich heen, maar er gebeurt helemaal niets. Wel zijn alle vervloekte dieren verdwenen. Enkel Lisa's groepje en het Konijn zijn er nog.

'Hoe kan dit?' roept het Konijn.

Dan kijkt hij naar Lisa. Er liggen geen overblijfselen van een Vampier maar van een mens in het gras. 'Nee, nee, nee! Alleen

een uitverkoren onrein wezen kan de totale vernietiging in gang zetten. Een mens kan dat niet. Je moest als Vampier bij het stoppen van de klok aanwezig zijn, meisje.'

De Muis gaat meteen naar Lisa toe. Ze ligt er niet goed bij.

De Eend kwaakt bedroefd: 'Is ze dood?' Ze snikt.

'Rustig maar,' maant de Muis haar tot kalmte aan.

Ze knielen neer bij het levenloze lichaam. Het Zwarte Konijn probeert snel weg te komen, maar dat heeft een van de Monsters door. Het grijpt het Konijn en zegt: 'Je zal boeten voor wat je Lisa hebt aangedaan.'

Het Konijn probeert zich los te rukken, het Monster heeft hem echter stevig beet.

Intussen zweeft Lisa ver boven hen in een onbestemde ruimte. Ze heeft alles gehoord en gezien. Het land is gered, maar tegen welke prijs? Lisa voelt zich blij en droevig tegelijk. Waarom is ze niet bij haar vrienden? Ze zal toch niet ... Ze schrikt uit haar sombere gedachten op als ze de Geest van de Kat naast haar ziet. 'Waar ben ik?' vraagt ze hem met een benepen stem.

De Geest van de Kat lacht: 'Weet je dat niet? Je bent dood.'

Lisa's adem stukt in haar keel. Is dit hoe het voelt om niet meer te leven?

De Geest gaat verder: 'Je hebt ons Wonderland gered, je bent een held!'

'Maar hoe?' vraagt Lisa.

'De Vampier, jij dus, was de uitverkorene van het Zwarte Konijn om het hele land te kunnen vernietigen. Je moest aanwezig zijn toen het klokje stopte; dat vertelde hij jou natuurlijk niet. Daarom volgde het Konijn jou, heel onopvallend, nadat hij aan de oever had gezien dat je in een Vampier kon veranderen. En dit terwijl jij net dacht dat jullie hém volgden! Hij moest je in de buurt hebben op het juiste moment. Enkel als de Vampier weer een mens werd, werkte zijn plan niet. Daar had hij, gelukkig voor ons allemaal, niet aan gedacht.'

'Waarom heb je me dat niet eerder verteld?'

'Als ik het jou had gezegd, had je het waarschijnlijk nooit gedaan en waren we ons land kwijt.'

'Maar dat maakte jou toch niets uit?' sneert Lisa.

De Geest van de Kat reageert er niet op, maar gaat door met iets anders. 'Jouw taak zit er nog niet op, Lisa.'

'Hoezo, ik ben toch dood?'

'Dat is zo, maar jij bent de enige die het Zwarte Konijn kan vernietigen. Hij blijft te gevaarlijk om hem te laten leven.'

'Hoe dan, als Geest?' reageert ze wat onverschillig.

'Ja, als je terug naar huis wil wel, want zolang je een Geest blijft, word je steeds maar doder. Je moet op tijd naar huis toe, anders blijf je hier voor eeuwig ronddolen,' waarschuwt de Geest van de Kat.

'Maar hoe versla ik als Geest een levend wezen?'

'Gebruik je fantasie,' vertelt de Geest haar, voor hij in het niets oplost.

Lisa is overrompeld. Maar één ding wil ze niet: dood blijven. Ze daalt neer uit de onbestemde ruimte en zweeft een heel stuk lager over het land. Ze kijkt rond, op zoek naar een manier waarop ze het Zwarte Konijn kan verslaan.

De Muis en de Eend zitten bij haar lichaam. Wat een vreemde gewaarwording is het om van bovenaf naar jezelf te kijken. Lisa zweeft verder. Daar is het ene Monster, met het Zwarte Konijn in zijn armen. Het meisje weet ineens wat ze best doet. Ze moet binnendringen in het Zwarte Konijn, zodat ze hem kan besturen. Maar in deze staat is het Konijn nog te sterk. Misschien moet ze eerst binnendringen in het Monster; dat is ongetwijfeld gemakkelijker. Dit besluit ze te doen. Ze gaat boven het Monster zweven en daalt vervolgens behoedzaam over hem neer.

Al gauw heeft Lisa het Monster in haar macht. Als Monster is het Tweelingbroertje namelijk minder slim dan voorheen. Lisa is niet genadig; met de klauwen van het Monster schudt ze het Zwarte Konijn stevig door elkaar. Het dier krijgt daarna nog een portie klappen. Hier heeft Lisa veel schik in. Na een tijdje lijkt het Konijn wel genoeg afgepeigerd. Kan ze nu in hem binnendringen? Ze probeert het, maar dat valt tegen —de Geest van het Konijn laat zich niet zomaar overnemen.

Zo komt er een strijd op gang. Lisa moet opschieten; ze moet het Konijn te pakken krijgen. Hoe langer het duurt, hoe

zwakker ze wordt. Ze wil niet almaar dodere worden. Ze wil terug naar huis ... Met alle kracht die ze nog in zich heeft, drukt ze haar Geest door. Het Zwarte Konijn wordt ook moe, voelt ze. Hij strubbelt steeds minder tegen. Dit is haar kans! Ja, het lukt. Ze breekt de Geest van het Konijn en neemt zijn brein over. Nu heeft zij de macht.

Lisa ziet dat er niet zover van hen vandaan een fakkel brandt. Daar moeten ze heen. Ze drukt tegen het Monster aan. 'Kun je me naar die fakkel brengen en me in brand steken?' laat Lisa het Zwarte Konijn zeggen.

Het Monster kijkt het Konijn met grote ogen aan.

'Doe het nu maar, ik ben Lisa,' probeert ze hem te overtuigen.

'Nee, dat moet je absoluut niet doen,' klinkt de zwakke stem van het Konijn.

Lisa verliest stilaan opnieuw de controle. Het Monster is helemaal in de war, ziet ze. Het staat er onbeholpen bij. 'Als je me naar de fakkel brengt, zeur ik nooit meer over paddenstoelen,' probeert ze.

Nu lijkt het Monster wel overtuigd te zijn. Het loopt naar de fakkel en steekt het Konijn in brand. De Eend en de Muis juichen. Lisa moet nu zo snel mogelijk uit het lichaam van het Konijn verdwijnen. Alleen wil de Geest van het Konijn dat ook, dringt het tot haar door. De twee Geesten vechten verwoed om als eerste het lichaam van het Konijn te verlaten en in het lichaam van het Monster te raken. Uiteindelijk slaagt Lisa erin. Ze voelt meteen dat het Monster niet weet wie nu precies bezit heeft genomen van zijn lichaam. Toch gaat het naar Lisa's roerloze lijf en blaast de Geest in haar mond.

Het is gelukt; Lisa zit in haar eigen lichaam! Met haar hand betast ze haar borstkas. De wond is verdwenen. De Muis en de Eend kijken met ogen als schoteltjes toe.

'Ben jij het, Lisa?' kwaakt de Eend.

Het blijft nog even stil.

'He he, ik heb het gered,' klinkt het uit Lisa's mond.

'Hoe kunnen we zeker zijn dat dit Lisa is?' De Eend kijkt de Muis doordringend aan.

'Ha, ik weet raad,' zegt de Muis. 'Wat heb ik je verteld over

mijn jeugd, Lisa?’

Vliegensvlug volgt het antwoord. ‘Dat weet ik niet meer, ik was met andere dingen bezig.’

De Muis twijfelt er niet aan: ‘Dit kan alleen Lisa zijn.’

Het meisje gaat traag rechtop zitten, kijkt om zich heen en zegt tegen haar vrienden: ‘Het Zwarte Konijn is verslagen. Ik ben blij jullie te zien, maar ik wil dit nooit meer meemaken.’

De Muis, de Eend en de andere dieren schieten in de lach. De Monsters ook. Ze veranderen langzaam opnieuw in de Tweeling.

‘Ik wil nu heel graag naar huis toe,’ zegt Lisa met een klein stemmetje.

‘Natuurlijk,’ zeggen haar vrienden haast tegelijk. Ze trekken Lisa voorzichtig overeind en brengen haar terug naar de deur op het einde van de mooie wilde tuin. Op de lange weg daarheen praten ze uitgebreid met elkaar. Onderweg maken ze even tijd voor een babbel met de Rups. Het aanbod van de waterpijp slaan ze af.

‘Ga maar de tunnel in, die is deze keer niet zo steil meer,’ kwaakt de Eend ten slotte in de wilde tuin.

Ze nemen afscheid. Lisa stapt de gang door. Als ze boven is, verdwijnt het holletje in het gazon achter haar. Lisa opent de deur en gaat geruisloos naast het oudste meisje op de bank zitten. Zij heeft intussen het saaie boek uit. Ze stelt voor om iets spannends te gaan doen, maar Lisa zegt: ‘Laten we toch maar nog een saai boek lezen.’

Hanneke Simons

Alice en het rijmwezen

‘Dat hoeft van mij niet nog eenmaal! Het is wel genoeg zo.’ Geprikkeld schudde Alice de laatste druppels uit haar haren. Wie had gedacht dat een plas regenwater zo diep kon zijn! Had ze maar beter naar de etiquettelessen van haar moeder geluisterd. Een dame springt niet in de plassen, zij houdt haar schoenen droog. Nou, dat had ze nu wel geleerd!

Blij dat ze uit het onderwaterrijk ontsnapt was, bevond Alice zich nu in een alleraardigst, kleurrijk landschap. Haar voeten volgden keurig het pad en zouden geen plas meer beroeren.

Hoe verder ze kwam, hoe meer de onnatuurlijke vorm van het landschap haar opviel. Wie hier woonde, moest wel erg van orde houden, dacht ze. Er was niet één plant, niet één bloem, die zich niet enkel bij zijn eigen soort ophield.

‘Wat is alles hier keurig gesorteerd. Alle roze bloemen staan bij de roze, de struikjes bij de struikjes. Zelfs het onkruid houdt zich enkel bij zijn eigen soort. Zal het denken, dat het zo hoort?’

Wat grappig, dacht Alice. Had ze daar onbewust in rijm gesproken. Pardoes viel haar haarband uit en landde op haar schoenen.

‘Wat onhandig van mij. Dat hoorde er niet bij.’

Alice bukte, nam de haarband van de grond en plaatste hem weer op haar hoofd. Maar zodra haar vingers hem loslieten, viel hij prompt weer op de grond en tikte tegen de neuzen van haar schoenen. Terwijl ze opnieuw vooroverboog om hem op te tillen, kreeg haar schortje een eigen wil en wikkelde zich stevig om haar kousen. Met een kreet viel ze achterover. Daar zat ze nu, verstrikt en wel. Wat was dit nou weer voor ongein? ‘Oh!’ bracht ze verschrikt uit. ‘Dit is werkelijk geen doen! Wie hier zo passeert, zal denken, wat een oen!’

Terwijl ze probeerde zich uit de wirwar te bevrijden, klonk er gejammer op vanachter de zo keurig gesorteerde struiken. Een melancholische stem, doch bijzonder melodieus, klonk tussen het gebladerte door.

*Wat treurig om te horen
Weer iemand verloren
Het zal mij nooit bekoren
Onbegonnen vriendschap verloren*

Alice staakte haar strijd en zocht naar de oorsprong van de stem, maar de struikjes waren dichtbegroeid. Ze kon geen vorm ontwaren, maar was ervan overtuigd dat dit het wezen moest zijn dat zo van orde hield. Als het namelijk in rijm sprak, en daarmee zijn woorden zo keurig ordende, dan kon het ook geen toeval zijn dat alle struiken en planten zo keurig gesorteerd stonden.

‘Excuseer, ik hoop dat ik u niet stoort, maar u mag gerust tevoorschijn komen, hoor,’ zei Alice.

Ze staakte de worsteling met haar schortje en sloeg een hand voor haar mond. Ze had weer gerijmd! Was het soms besmettelijk? Moest alles wat het domein van dit wezen binnentrad, gesorteerd worden, ongeacht hoe? Plots leek wat er gebeurde met haar schort en kousen, haar haarband en schoenen, zo vreemd niet meer. Ze werd zelf gesorteerd!

*Ik kom liever niet tevoorschijn
Dat is voor geen partij fijn
Het begint altijd met zonnenschijn
Maar eindigt telkens in hartepijn*

‘Dat u in rijm spreekt is mij niet ontgaan. Ik zou graag voor u opstaan, maar er is met mijn kleding iets misgegaan, waardoor ik wat ben aangedaan!’

Gefrustreerd poogde ze op te staan, maar het was geen doen.

Met geen mogelijkheid kreeg ze haar kousen van de schort verlost, hoe driftig ze ook trok. Het liefst zou ze de kousen en haar schort uittrekken, maar dat was hoogst onfatsoenlijk. Des te meer gezien ze niet wist wie zich achter de struiken ophield. Ze waren nog niet eens aan elkaar voorgesteld! Alice had al zo veel vreemden ontmoet, het zou zomaar een Koning of Koningin kunnen zijn. Dan kon zij zich moeilijk zonder kousen vertonen. Daarentegen was ze het rijmen al behoorlijk beu en begon haar schort erg ongemakkelijk te knellen.

‘Kunt u mij alstublieft vertellen, hoe mijn schort stopt met knellen?’

*Ik heb werkelijk geen idee
Zo eindigt het altijd, ach en wee
Zij nemen hun woede met zich mee
Mijn antwoord zal dus blijven nee*

Daar bevond Alice zich dan, van top tot teen in de knoop tussen de gesorteerde struiken en de stem erachter, die van wie weet wat kon zijn. Er moest toch een manier zijn om dit op te lossen? Ze had niet alle duisternis, alle diepe plassen en hachelijke situaties doorstaan om hier te eindigen, bekneld en in rijm! Er moest een oplossing zijn. Gelukkig dat haar gedachten niet altijd hoefden te rijmen, dat had dat laatste staaltje van dwangrijm mooi bewezen.

Wacht eens even, dacht ze bij zichzelf, ik denk dat ik weet hoe ik dit kan oplossen! Alice richtte zich op, zo goed en kwaad als dat in haar positie ging, en schraapte haar keel.

‘Wist u dat er meerdere rijmvormen bestaan? Zo rijmt soms het tweede niet meteen, maar gaat de derde zin met de tweede heen. Dan kunt u het ritme laten gaan.’

Zojuist had ze het wezentje het ABBA rijmschema geleerd. Goed, het loste niet veel op, maar ze had in ieder geval de macht over haar manier van spreken teruggevonden. Dat was een goede start. Nu haar schort nog. In spanning wachtte ze

af of haar bemoeienis zin had. Even was het stil, daarna sprak het ding weer met stotterende stem.

*Bedoelt u dat als ik dat wil
Ik anders rijmen kan
Een nieuwgevonden man
Ik val daar even stil*

Vanuit de struiken klonk opgewonden gejubel en plots was er commotie om haar heen. De struiken stonden niet meer gesorteerd met enkel elkaar, maar hadden een aantal van de zonnebloemen tussen hen ingelaten. Ze stonden nu struik, bloem, bloem en struik. Precies als de rijmvorm die Alice haar gastheer zojuist geleerd had. En dat niet alleen, door de aanzienlijk lagere bloemen meende ze twee pluizige oortjes als van een konijn te ontwaren. Het voelde alsof ze op het punt stond een groot geheim te ontrafelen.

Aan haar kleding was echter niets veranderd. Ze had iets over het hoofd gezien. Alice begreep de volgorde van haar haarband, schort, kousen en schoenen wel, maar daartussen zat nog een blauwe jurk. Hoe moest ze dat voor elkaar krijgen? Even dacht ze na en toen moest ze het wel gevonden hebben. Ze schraapte haar keel.

‘Eén wil ik je nog tonen. De kleding aan mijn lijf gaat zo tekeer. De eerste drie zinnen rijmen niet. De vierde dan wel op de tweede weer. De laatste zal de eerste belonen.’

Goed, dat was niet het beste wat ze kon, maar ze had haast. Deze houding werd uiterst ongemakkelijk! Achter de struiken vandaan klonk gemompel, alsof het diertje met de pluizige oren eerst wilde oefenen, voor het hardop sprak.

*Dus als ik het goed begrepen heb
Rijmen we nu op andere manieren
En leert u mij de soorten
Zodat ik straks kan vieren
Dat ik nieuwe vormen heb*

Als bij toverslag, en wie zou zeggen dat het dat niet was, begonnen de bloemen en struiken om haar heen zich weer te verplaatsen. Het leek haast alsof ze voetjes kregen, terwijl ze zich naar hun nieuwe staplaats voegden. Struik, zonnebloem, roos, zonnebloem, struik. ABCBA. Het was gelukt! Niet alleen bij de planten en bloemen, ook bij haar. Als bij diezelfde toverslag vloog haar haarband terug op haar hoofd en liet haar schort haar kousen weer met rust. Snel krabbelde ze overeind, genietend van haar nieuwe, en toch oude, situatie. Ze stond er te weinig bij stil hoe prettig het gemak van beweging was, dat zou ze niet meer doen. Bovendien, nu ze toch bezig was, kon ze het wezentje net zo goed ook wat meer gemak bezorgen.

‘En er is nog meer dan dat. Ben je het rijmen nog niet zat? Dan hebben we nog niet gesproken over voorrijm, middenrijm, eindrijm, dwangrijm, dat is ook fijn.’ Enigszins tevreden dat ze dat laatste dwangrijm niet alleen kon denken, maar ook succesvol haar mond uit kreeg, klopte ze haar schortje af.

Mag ik vragen wat beginrijm is?

Dat klinkt niet als kattenpis?

Alice had inmiddels wel begrepen dat ze zelfs bij een uitleg niet aan rijm zou ontkomen en besloot de daad bij het woord te voegen.

‘Hoort mij nu maar aan, woord voor woord rijm ik, het begin van iedere zin, net zoals ik dat wil.’

Even zette Alice zich schrap. Ze had er niet over nagedacht wat er met haar kleding gebeuren zou, als zij het wezentje andere rijmsoorten leerde! Maar blijkbaar had het geen invloed. Haar kledingstukken bleven keurig als een ABCBA, waar ze hoorden. Wel bewogen de struiken weer, maar hoe ze aan de nieuwe rijmvorm voldeden, kon Alice zo gauw niet ontwaren. Ze moest er maar op vertrouwen dat het goed was. En dat was het. Er stonden nu meerdere rozen naast elkaar, waardoor ze zicht kreeg op de rijmer.

Ze werd er niet helemaal wijs uit wat voor diertje het was, dat boven op een platte steen zat. Het had inderdaad de oren van een konijn, maar leek verder meer op een kat. Misschien een hele grote muis. Hoe dan ook, de gekleurde vlekken van witte, bruine en zwarte vacht gleden soepel over het wezentje heen en waar het zich, net als haar kleding, eerst als ABCBA had gesorteerd, vormde het zich nu naar het volgende rijm.

*Dat geeft mij dus meer vrijheid
Had ik maar eerder geweten dat
Een eerste woord ook rijmen kan
Geen geworstel aan het einde van mijn zinnen*

Nu was het kattige muizenbeestje zo enthousiast, dat het, hupsakee, achterover van zijn rots viel. Snel krabbelde het weer overeind en vond zijn plekje terug. Terwijl het tot Alice sprak, vlogen de gekleurde vlekken op zijn vacht over en weer, tot zij zich bij het rijm gevoegd hadden.

*Vertelt u mij meer
Ik smeek het u
Geef mij de vrijheid
En liefst nu!*

‘Kijk nu toch, wie had dat verwacht! U hebt zelf de rijmschema’s al in uw macht! Wat u net deed, was een ABCB. Daar maakte u zo uw eigen rijmpje mee!’

Enthousiast klopte het wezentje naast zich op de steen en Alice zag niet in hoe het kwaad kon daar plaats te nemen. Vanaf hier had ze goed uitzicht over alle struiken en bloemen, die telkens als het diertje sprak, zich net als zijn vacht weer in de nieuwe rijmvormen positioneerden.

Zo zaten zij een hele tijd. De zon ging al bijna onder, maar inmiddels had Alice het wezentje ook geleerd over overlooprijm, omarmd rijm en gebroken rijm. Het gaf hen steeds meer vrijheid van spreken en als ze de eenvoud beu waren, daagden ze zichzelf uit met ollekebollekes en kwatrijnen. Ze was plots

maar wat tevreden over de keren dat ze wel opgelet had bij de oeverloze poëzielessen die haar moeder haar liet volgen. Misschien was het nog niet zo voor niets geweest als ze ooit dacht. Om hen heen dansten de bloemen en planten naar lieve lust en hoewel Alice niet altijd begreep hoe een stel struiken en een zonnebloem een ollekebolleke konden vormen, nam ze het voor lief. Het wezentje leek geheel ontdaan van melancholie en rijmde naar hartenlust op alle mogelijke manieren.

‘Het spijt me het te moeten zeggen, maar ik moest echt weer gaan, ik moet mij te bedde leggen, en dus weer eens op huis aan.’

Behendig sprong ze van de steen en schudde het uitgestoken pootje.

*Dank u wel dat u mij leerde
Dat er zoveel meer kan
Dan enkel de rijmsoort die ik eerde
Omdat het toen niet anders mocht*

*Als u mijn hulp ooit gebruiken kunt
Dan hoeft u maar te rijmen
En ik zal plotsklaps verschijnen
Ik ben geheel aan u verknocht!*

Plechting bogen ze naar elkaar, dat leek nou eenmaal bij rijm te passen, en Alice vervolgde haar weg op het pad, het mooie landschap achter zich latend.

Niet langer stonden de rozen bij de rozen en de struikjes bij de struikjes. Ze hadden zich vervormd tot een kleurrijk geheel en zolang het diertje bleef rijmen, danste het groen mee.

Even stond Alice stil, wees met haar vingertje van roos naar struik naar zonnebloem en hoorde in haar hoofd de ritmische klanken van de vele rijmsoorten die zij het wezentje geleerd had. Het veld stond vol ollekebollekes, elfjes en kwatrijnen, en dat was best een kunst als je alleen struiken en bloemen tot je beschikking had.

Cecile Koops

Een kwestie van tijd

De volop bloeiende heide dempt zijn zware voetstappen niet. Alice kijkt niet langer over haar schouder, ze kan de afstand tussen het Konijn en zichzelf op grond van het geluid wel inschatten. Ze richt haar blik op de ongelijke bodem van het terrein, voor geen goud wil ze opnieuw in een diep konijnenhol vallen. Al rennend tollen haar gedachten in het rond, voor zover ze nog kan denken op deze bloedhete dag. Eerlijk gezegd voelt ze zich een beetje suf en wil het liefst in haar eigen bed liggen. Ze weet niet helemaal zeker of ze de juiste kant opgaat. Zo te zien loopt ze over de hei die rond de woning van haar ouders ligt, maar ja die velden lijken allemaal zo op elkaar. En is ze sowieso wel in haar eigen wereld, waarom komt dat verdomde Konijn hier opduiken? Hoe verwarrend is dit allemaal.

Boven haar hoofd vliegt een vlucht vogels langs. Zonder waarschuwing duiken ze kwetterend en masse omlaag. Een storm van klapwiekende vleugels, het geluid versterkt zich naarmate ze dichterbij komen. Alice niest van de donsveertjes op haar gezicht en veegt ze van haar neus. Het kriebelen verdwijnt niet. Als in een militaire operatie fladderen vogels aan alle kanten om haar heen. Voor ze het beseft, ligt ze op haar rug en vliegt ze als gedragen door de wind boven de wolken. Elke vogel torst een stukje van haar lichaam; een musje draagt haar kleine teen, een paar raven haar voet, terwijl verschillende reigers haar kuit en benen dragen. Wie haar rug torst ziet ze niet, terwijl haar hoofd rust op een paar uilen. Slap naast haar lijf hangen haar armen omlaag. Haar rok bolt op als een parachute en toont haar spichtige benen. Eerst vindt ze het eng, maar vrij snel geniet ze van het vliegen. Enthousiast wappert ze haar armen als vleugels op en neer.

‘Waar brengen jullie me naartoe? Ik was eigenlijk van plan om naar huis te gaan. Ik ben al zo lang weggebleven.’ Alice kijkt naar de vogels die in haar gezichtsveld vliegen.

‘Dat lijkt zo voor jou, omdat je veel hebt meegemaakt. Voor jouw ouders is er sinds je bent vertrokken niet veel meer dan een paar minuten verstreken.’

Dat is vreemd, denkt Alice. In haar wereld is een uur een uur en een minuut een minuut, zou ze weer dromen? ‘Hoe kan dat?’ vraagt ze nieuwsgierig.

‘Wij hebben een andere tijd dan jullie mensen hebben.’ De merel pauzeert en begint een lied met veel hoge trillers te zingen. Voordat Alice over zijn antwoord kan nadenken, vallen haar ogen dicht; ze zakt weg in een diepe slaap.

Wanneer ze ontwaakt wrijft ze in haar ogen. De vogels zijn geland in een kasteelruïne omgeven door heidevelden, op de top van een berg. Om precies te zijn, in wat eens een indrukwekkende zaal moet zijn geweest. Er staat een deels gebroken marmeren schouw rond de open haard en er hangen vele kandelaars aan de muren. De lucht ruikt muf naar vocht en schimmel. In de hoek van de ruimte staat een miniharp die enkele eksters met de toppen van hun vleugels bespelen. Tegen een deels ingestorte muur ontwaart Alice een zwarte piano waarvan de klep openstaat. Vogelpootjes huppen op en neer over de witte en zwarte toetsen, een raaf met een zonnebril op zijn kop zingt schor een bluesachtig lied.

‘Waar ben ik en hoe kom ik straks weer thuis?’ vraagt Alice op luide toon. Niemand geeft haar een antwoord. Ze ademt gejaagd; ze kan net zo goed wachten, er valt toch niets anders te doen. Waar ze is en welke kant ze op moet, weet ze niet.

Op hoge poten komen een reiger en een ooievaar statig aanlopen. De ooievaar heeft een stapel papieren onder zijn vleugel vast. Met vaalbruine ogen kijkt hij Alice aan voordat hij haar een stapel bladmuziek overhandigt. ‘Nu gaan we lol beleven.’

Met tegenzin draait ze zich naar hem om. ‘Wat bedoel je in vredesnaam? Wat moet ik hiermee?’

‘Jij moet ons deze liedjes leren.’

‘Ik kan echt geen noten lezen,’ jammert Alice. ‘Tijdens de

lessen op de muziekschool lette ik niet goed op. Ik kan alleen een paar akkoorden rammen.' Ze schudt het hoofd, haar gezicht betreft. 'En waarom zegt die reiger niets?'

'Omdat woorden uitingen zijn van verstand en aan dat laatste ontbreekt het hem,' zegt de ooievaar.

'Daar heb je ongelijk in,' onderbreekt de reiger hem. 'Verstand moet niet ouwehoeren, dus houd ik liever mijn bek dicht.'

'Hoe dan ook, jij moet je maar snel jouw muzieklessen voor de geest halen, anders blijf je hier voor eeuwig. Doe je best.' De stem van de ooievaar klinkt dreigend. Met een hese lach stapt hij, gevolgd door de zwijgzame reiger, weg.

Zijn woorden komen hard aan, haar brein moet de informatie nog verwerken. Alice bekijkt de vellen papier in haar hand. Onder de noten staan teksten van liedjes geschreven. Ze grijnst, zonder uitzondering kent ze deze liedjes. Hoewel ze geen flauw benul van noten heeft, weet ze hoe ze moeten klinken. Het zijn teksten van de Beatles, de Stones, Bruce Springsteen en andere pophelden uit het verleden. Haar ouders waren dol op die nummers en draaiden ze frequent op de kleine draaitafel in de huiskamer. Ze kan ze woord voor woord en noot voor noot meezingen. Misschien kan ze zich zo uit het drijfzand trekken. Kan ze de juiste akkoorden vinden? Het zweet breekt haar uit; met bonzend hart loopt ze op de piano af en gaat op het krukje dat ervoor staat zitten. De musicerende vogels huppen weg.

'Och piano, wat jammer dat jij niet kan praten.' Tegen beter weten in fluistert ze de woorden.

'Ik kan praten als jij dat wilt, maar louter als er iets de moeite waard is om over te praten.'

Alice is zo verbluft dat ze even niets kan zeggen. 'Kun jij noten lezen, piano?'

'Dat niet, maar ik weet wel welke akkoorden ik hoor.'

'Dan kun je mij vast helpen. Als ik deze liedjes niet aan de vogels kan leren, loopt het slecht met mij af. Akkoorden kan ik wel spelen, noten lezen niet. Ik kan de teksten wel een beetje hummen of zingen.'

'Dan komen we vast een eind.'

Opgetogen begint ze aan het eerste lied. 'Hello darkness, my old friend, I've come to talk to you again.' Gelukkig herkent de piano de akkoorden die ze zachtjes zingt en kan zij die snel boven de woorden schrijven: Am – G – Am. De eerste regel is gedaan. Nog een hele hoop te gaan.

Wanneer ze een poosje bezig is, komt er een raaf naast haar staan. 'Waarom rende jij zo hard weg vanmorgen?'

'Ik was bang voor het Witte Konijn dat mij achterna zat.'

De vogel zwijgt en hupt weg. Snel werkt ze verder aan de muziek.

'Alice, kom je eten?'

Ze draait haar hoofd om en ziet een enorme gedekte tafel, die bijna bezwijkt onder schalen met eten. Voor haar staan een stoel en een bord met bestek klaar; de vogels zitten op de tafel langs de randen en hebben een theeschoteltje voor zich staan.

'We hebben iets heel speciaals voor je klaargemaakt. Tad-aa ...' Met zijn vleugel trekt de raaf een zilveren stolp omhoog. 'Voor vanavond staat er geroosterd Konijn op het menu.' Hij kijkt haar ondeugend aan. 'Jij hoeft nooit meer bang te zijn, nimmermeer.'

'Nimmermeer,' krassen de andere raven hem na.

Een gedachte damp op en de schrik slaat haar om het hart. 'Dat is toch niet ...' De woorden blijven in haar keel steken.

'Jazeker, dit is het glorieuze einde van onze vriend, het Witte Konijn.'

Haar hoge schreeuw verstomt de conversatie aan tafel. 'Die eet ik niet, ik zal geen hap van hem eten.'

'Voedsel waarvoor iemand gestorven is, moet je altijd opeten. Wij eten ook alles, behalve gevogelte natuurlijk.'

'Ik ga daar niet van eten en jullie ook niet. Het Konijn moet begraven worden.' Alice is zelf verbaasd over hoe bazig ze op eens klinkt. Haar stem bezit de felheid van een ouderling, het werkt in ieder geval. De vogels gehoorzamen, ze lopen in processie naar buiten en graven een gat. Alice wikkelt het Witte Konijn in haar sjaal en legt het dode beest in het graf. De vogels leggen zijn gestroopte huid over hem heen. Stiekem plengt ze een traan, het Witte Konijn heeft toch een plekje in haar hart

veroverd. Bij gebrek aan bloemen gooit ze een takje witte hei op het lichaam voordat de vogels het gat volstorten met aarde.

‘Gaan jullie maar vast naar binnen, ik wil nog even bij het graf zitten.’

De vogels vertrekken en Alice kijkt om zich heen hoe ze kan vluchten. Het is hopeloos, heidevelden rondom de ruïne strekken zich eindeloos uit, ze heeft geen flauw benul welke kant ze op moet. Waarom is ze niet wakker gebleven toen ze hierheen vlogen? Haar ogen rollen van links naar rechts, vangen de bewegingen van kleine takjes hei waarop insecten landen. Het afschuwelijke beeld van het geroosterde Konijn brandt nog op haar netvlies.

Opeens hoort ze een dof geluid, kluitjes aarde ploffen in sneltreinvaart op de grond. Met een vette knipoog duikt het Witte Konijn op uit een hol naast het graf en pakt haar hand.

‘Kom, je moet nu vluchten voor ze je komen ophalen.’

‘Hoe, wat?’ Ze kan niet anders dan stamelen. ‘Hoe kun je opeens weer levend zijn?’

‘Een mensentraan kan mij tot leven wekken. Jij hebt me gered, daarom zal ik je nu helpen. Helaas is mijn vacht bij het stropen wat gehavend uit de strijd gekomen. Alles is wat uitgerekt en hij lubbert een beetje.’

‘Werkt dat louter bij konijnen of ook bij koeien en kippen?’

‘Wat?’

‘Die mensentranen.’

‘Ja hoor eens, dat weet ik niet.’

Alice besluit ter plekke voortaan vegetarisch te eten.

‘We moeten nú weg, kijk maar.’ Zijn pootje wijst iets aan. Wanneer Alice beter kijkt ziet ze de heidestruikjes om hen heen veranderen in sissende slangen die hun gespleten tongen uit hun bek steken. In paniek grijpt ze de poot van het Witte Konijn, dat er met een duizelingwekkende vaart vandoor rent. Met zijn voorpoten houdt hij Alice hoog in de lucht, terwijl de slangen naar zijn achterpoten happen en bijten. Hij glimt van het zweet, zijn schouders gebogen onder het gewicht van Alice, en hij ademt met korte stootjes. De contouren van de kasteelruïne verdwijnen uit het gezicht. Wat moet ze in vredesnaam doen als het gif het Konijn verlamt? Zal ze

hier dan nooit vandaan komen? Ze verlangt zo naar huis, naar haar ouders en haar zusje. Tijdelijk verschuift langzaam naar permanent, is ze gedoemd hier eeuwig te blijven?

‘Maak je geen zorgen, we komen hier heelhuids uit.’ Het Konijn lijkt haar gedachten te raden.

‘Dit moet een keer fout gaan.’ Alice kijkt verschrikt zodra een slang opnieuw toehapt.

‘Achteraf ben ik toch blij dat mijn vacht is uitgerekt,’ vertrouwt het Konijn haar toe. ‘Hij hapt alleen in de vacht, mijn benen blijven gespaard. Hoewel ik niet blij ben met die gaatjes in mijn huid.’ Hij slaakt een diepe zucht.

Wanneer ze het eind van de hei of beter het slangenveld bereiken hangt het vel van het Witte Konijn in vervuilde plakken langs zijn lijf. Maar ze leven nog. Vanaf hier is het een makkie.

Uitgeput bereiken ze de straat waarin Alice woont. In de schaduw van de loofbomen in het stadspark herkent ze hun witte huis met de groene voordeur. ‘Ik ben er.’

‘Verder ga ik niet mee.’ Hij wipt op en neer op zijn hielen.

‘Zie ik je nooit meer?’ Een traan welt op in haar ogen. Wat een akelige laatste-keer-sfeer hangt er in de lucht.

Het Konijn slaat zijn poten om haar heen en kust haar op de wang. ‘We zijn vrienden nu, en vrienden hoeven elkaar niet per se te zien. Die weten dat het zo goed is, toch?’ Het melancholieke trekje dat om zijn mond plooit, past niet bij zijn normale cynische lach.

Aarzelend knikt ze. ‘Ik weet zeker dat we elkaar nog een keertje zullen zien.’ Haar stem breekt. Hulpeloos kijkt ze naar zijn waterige ogen. Hij knikt, draait zich om en huppelt weg. Boven de velden gaat de zon onder en zet de bomen fonkelgoud in beeld. Met haar hand als een vizier boven de ogen kijkt ze hem na. Pas als het Konijn helemaal uit het gezicht is durft zij naar huis te rennen en over de drempel van de gang te stappen. Ze loopt de keuken in.

Moeder snijdt groenten op het aanrecht en staart naar haar lege handen.

‘Alice, werkelijk? Je blijft zeker vijf minuten weg, terwijl je een pak zout voor mij ging halen. Als je eindelijk terugkomt,

ben je het vergeten mee te nemen? Wat moet ik met jou beginnen? Je bent zo'n dromer.'

Vijf minuten? Was alles maar vijf minuten, zoveel belevenissen in zo'n korte tijd? Haar mond valt open. 'Ik ben zo blij dat ik je zie, mam.'

'Gek kind, kom.' Moeder trekt haar in haar armen. Heerlijk, ze is weer thuis. Vannacht lekker in haar eigen bed slapen. Misschien kan ze af en toe op bezoek naar dat andere land; in wat thuis vijf minuten tijd is, kan ze daar zoveel meer dingen doen. 'Mam, vanaf nu eet ik geen dieren meer, mag ik groente vanavond?'

'Dat is goed. Je weet dat die ook flauw kunnen smaken hè?'

'Ik ga al.' Lachend slentert ze naar de bijkeuken om eindelijk het gevraagde zout te pakken.

Marius Vahlkamp

Hump of dump?

Alice staart naar het betweterige ei op de muur. Het ei kijkt staalhard terug. Tuimelkruid rolt achter Alice langs, hoewel er geen wind staat. HumpDump trekt als eerste zijn revolver. Een rode vlek verspreidt zich op Alice' kleed.

‘CUT!’

Regisseur Luty komt tussen de twee Wonderlandcow-boys in staan en geeft een reeks aanwijzingen.

‘Hump, jongen, neem het me niet kwalijk, maar ik wil meer grinta zien. Je moet van je gelijk overtuigd zijn. Herhaal eens je openingszin.’

HumpDump ziet er niet al te blij uit, vindt Alice. Hij denkt altijd dat zijn eerste take zijn beste is. Hoe onprofessioneel is dat!

Het ei schraapt zijn keel en declameert: ‘Elk woord betekent wat ik wil dat het betekent.’

‘Meer klemtoon op die “wil” graag, Hump.’

‘Nee!’ HumpDump legt zijn armen gedecideerd over elkaar. ‘Ik zeg helemaal niets meer tot zij daar haar tekst opzegt.’

Luty knipoogt naar Alice. Ze maakt een knicksje naar HumpDump, als waren ze allebei van koninklijke bloede. ‘Kan je wel woorden zoveel betekenissen geven?’ zegt ze.

‘Perfekte vertolking, zoals steeds, Alice meid. Jij gaat het ver schoppen.’

Alice laat zich Luty's lof welgevallen. Voorlopig is HumpDump de ster, maar binnenkort hoeft hij niet meer op haar trailerdeur te kloppen om haar te humpen, en kan ze hem gewoon dumpen. Zijn lichaamshygiëne laat sterk te wensen over. Als deze shoot erop zit, moet ze de paparazzi daarover inlichten. Ze vinden er vast een passend weerzinwekkende foto bij.

‘Wat denk je?’ snauwt HumpDump, ‘Dat we *Macbeth* opvoeren, Luty? Ik kan die zin niet op acht manieren zeggen. Er zit nauwelijks betekenis achter.’

Alice schaterlacht; Lutty tikt met zijn vinger op het topje van zijn neus. 'En dát is precies het probleem,' antwoordt hij. 'Je gelooft niet wat je zegt. Volgens het script hebben woorden voor jou om het even welke betekenis die jij aan ze verleent. Je gelooft niet eens in de zin die dat aan het publiek duidelijk moet maken!'

'Allemaal onzin. Haal me van de muur af. Ik wil dat mijn make-up bijgewerkt wordt, liefst door Mary Ann.'

Met haar heeft HumpDump ook wat. Op zijn rijpe leeftijd is hij nog viriel, dat moet Alice hem nageven. Als hij eens wat vaker een douche nam, dan ...

'Oké jongens, haal meneer Dump van de muur en wees vooral voorzichtig.' Lutty gaat overleg plegen met de cameraman.

Het is hard tegen hard in Alice' trailer. Zo heeft ze het graag. Hier hangt het soort intensiteit dat de shootout aan de muur nodig heeft! HumpDump en Alice moeten van Lutty een woordassociatie-oefening doen om de scène beter te kunnen spelen. Waar ze dat allebei eerst tegen hun zin deden, schep-ten ze er nu genoeg in om elkaar te beledigen. Ze zitten tegenover elkaar op een stoel en geven elkaar geen duimbreed toe.

'Zebra,' zegt een intussen bijgeschminkte HumpDump. 'Waaraan doet dat woord je denken? Voor mij is het gewoon een dier. Hop, hop, hop!'

Alice rolt met haar ogen. Er zit weinig vooruitgang in het gedachtepatroon van haar tegenspeler. 'Wit, zwart, gevangen-ge, gevangen, ontsnapping, ontsnapping in de jungle, ...'

'Hahaha domoor, er zijn helemaal geen zebra's in de jungle. Dat weet toch het kleinste kind.'

'O ja, Hump, en jij bent daar al geweest of zo, in jouw fragiele toestand?' Als ze in bed liggen in de trailer, moet Alice steevast al het werk doen, en heel behoedzaam bovendien. God, ze hoopt dat deze rol haar meer en betere aanbiedingen zal opleveren. Een western gesitueerd in Wonderland! Ze weet maar

al te goed dat ze in een B-film speelt met een “has been”.

‘Tsk tsk, ik heb de zeven zeeën bevaren en heb duistere landen verkend.’ HumpDump neemt een vijl en werkt zijn nagels bij.

‘Noem er drie,’ beveelt Alice.

‘Huh?’

‘Som drie zeeën op, ik daag je uit.’

‘Kom, kom,’ zegt HumpDump plots poeslief, ‘laten we ons liever even ontspannen.’ Hij draait zich naar het smalle bed. ‘De spanningen tussen ons lopen te hoog op. We willen allebei dat deze film jou op de kaart zet, en mij, eh, opnieuw mijn rechtmatige plaats aan het firmament der filmhelden bezorgt.’ Hij schuift zijn stoel wat dichterbij.

‘Som ze op of ik rijd naar huis!’ Dat vindt Lutty vast verschrikkelijk; Alice weet dat ze dit dreigement niet kan waarmaken. Bij Hump moet je soms bluffen.

Het ei graait naar een kunstig bewerkt houten kistje op de bijzettafel. Hij neemt er een havanna uit, ruikt eraan en steekt ze aan. ‘Al goed, al goed. Even denken. De Zee der Tranen. Dat is één. De Poel der Waterlanders. Twee. Enne ... de Plas der Druppels.’

‘Zeg dan gewoon dat je het niet weet! Pfff, “de zeven zeeën bevaren”.’

HumpDump blaast kringetjes in de lucht. ‘Ik zet straks de deur open, no problemo.’

Alice kijkt hem geërgerd aan. ‘Goed, het is mijn beurt. Woordassociatie nummer ... achttien.’ Ze zucht diep. ‘Ik wil die scène wel inblikken voor de lunch, Hump. Komaan, wat zegt jou het woord klink?’

Een hoestbui zonder weerga schalt door de kleine trailer. ‘Moet ik ... het echt ... over een klink hebben?’

‘Kruk, zo je wil. Ik geloof dat een klink of kruk een rol speelt eerder in de film. Een sprekende klink, zelfs.’

‘Hm, daar moet ik overheen gelezen hebben in het script.’

‘Tja, Hump, je leert nog je zinnen op basis van de vorige versie. We zijn intussen afgeweken van het bronmateriaal. Heb je het boek eigenlijk gelezen?’

HumpDump gaat niet op de vraag in. 'Hoe in godsnaam past een sprekende klink in een western?'

Alice stampvoet. 'Een saloondeur voor gevorderden, weet ik het? Ik heb honger en je vraag is nu niet relevant. Snel, in vier woorden: klink.'

'Deur, open, dicht, euh.'

'Je bent hopeloos!'

Alice staart naar het betweterige ei op de muur. Het ei kijkt staalhard terug. Tuimelkruid rolt achter Alice langs, hoewel er geen wind ...

'CUT! Er is te veel wind. Freddy, haal dat tuimelkruid terug voor we het kwijtspelen.' Lutty veegt het zweet van zijn voorhoofd. De zon brandt ongenadig.

Deze dag is eindeloos, denkt Alice.

'Elk woord betekent wat ik WIL dat het betekent,' zegt HumpDump plompverloren, maar met precies de juiste intonatie.

Lutty draait zich naar de cameraman en gilt: 'Heb je dat? Heb je dat? Zeg me dat je die zin opgenomen hebt.'

'Geen zorgen, Lutty, staat er perfect op.'

'In de naam van Orson Welles, hallelujah! Prima werk, Hump, we plakken het stukje er wel tussen.'

Freddy komt het tuimelkruid aandragen. 'Het is een beetje beschadigd, vrees ik.'

'Niet erg,' antwoordt Lutty, 'we gooien wat frames samen. Volgens mij hebben we alles.'

'Lunch?' vraagt Alice. Het is het enige wat haar op dit moment interesseert.

'Als je dat maar weet,' zegt Lutty.

Alles smaakt als je honger hebt. Zelfs KFC onder een loden zon.

‘Zal ik je zonnecrème halen?’ vraagt Luty, die ook vandaag weer naast Alice aan de grote tafel zit.

Hij wil me zo graag, denkt ze, maar voorlopig heeft HumpDump meer uitstraling. ‘Ja, Luty, je bent een engel.’

Cast en crew lachen besmuikt als de regisseur buiten gehoorafstand is.

‘Die arme Luty,’ zegt HumpDump, en hij streelt met zijn voet over die van Alice onder de tafel.

Ze trekt haar voet plagerig terug en vraagt: ‘Waarom zei je het deze keer juist, maar dan wel op het foute moment?’

‘Alle grote filmmomenten ontstaan uit pure chaos, Alice. Je bent nieuw in het wereldje; geloof me, je zal het vaker merken, later. Zomaar op commando kan ik die zin niet op die manier opzeggen. Ik moet, hoe zal ik het zeggen, het decor, de weersomstandigheden, jouw performance, mijn motivatie, kortom alles in me opnemen. Pas dan kom ik tot de ultieme vertolking. Pas dan krijgt de zin ... betekenis.’ Hij giechelt. ‘Het is “method”, maar meer dan “method”. Het is gewoonweg HumpDump.’

Alice is al lang blij dat ze wat achter de kiezen heeft. ‘Oké dan, als dat zo werkt voor jou ...’

‘Win ik hem, win ik hem, WIN IK HEM?’

‘Rustig, Hump. Wacht tot Jamie de enveloppe heeft geopend.’

Alice en HumpDump hebben alleen oog voor wat op het podium gebeurt. Dat ze langs drie kanten gefilmd worden kan hen niet schelen. Rond Alice’ vinger prijkt een joekel van een verlovingsring. Dit is hun moment. *Western in Wonderland* is een culthit geworden, in die mate dat de film na zes maanden heruitgebracht is in de grote bioscopen. Alice en Hump zijn de “talk of the town”. De filmaanbiedingen stromen binnen.

‘En de Academy Award voor beste acteur gaat dit jaar naar ...’ Komiek Jamie Fuentes rekt nog even de spanning. ‘HumpDump voor zijn magistrale hoofdrol als Humpty Dumpty in *Western in Wonderland*.’

‘Woehoe!’ Het ei steekt zijn vuist in de lucht. Op het grote scherm achter Jamie wordt de shootout-scène getoond. ‘Elk woord betekent wat ik WIL dat het betekent,’ lippen Alice en HumpDump de zin mee.

‘Zullen we dan maar snel trouwen?’ vraagt HumpDump als hij gaat staan, op weg naar eeuwige glorie.

‘Ja!’ zegt Alice ademloos.

De eerste hittegolf van het jaar was altijd de ergste, bedacht Alice. Hier buiten, in de schaduw van het balkon boven haar, was de warmte minder beklemmend, ook al was ze dan blootgesteld aan de blikken vanuit het tegenoverliggende flatgebouw. Haar kot —haar krot— was opvallend betaalbaar, met dank aan de ramen op het zuiden, zonder zonnewering, laat staan airco. Ze lag op een handdoek, op een plastic zonnebed dat ongeveer driekwart van het betonnen platform innam — een afdankertje uit de tuin van haar ouders, ouder dan zijzelf. Als dat ding niet zo oncomfortabel was geweest, had ze daarop verwekt kunnen zijn, op een zwoele junidag als deze, 21 jaar geleden. Ze glimlachte om die idee. Daarvoor was ze alvast oud en wijs en volwassen genoeg, om de gedachte aan haar eigen conceptie te kunnen verdragen —al kon of wilde ze zich haar ouders echt niet jong, flirterig, heet en hitsig voorstellen.

Ze nipte aan haar hibiscusthee, trouw aan haar voornemen die lekker te leren vinden. Niets bevat meer antioxidanten dan hibiscusthee, wist ze uit *Teatox: Terug in balans door de helende kracht van thee*. Dat had ze in een opwelling meegegraaid bij de boekenverkoop van de bibliotheek, en ze had er uiteindelijk meer tijd mee doorgebracht dan met eender welk boek van haar leeslijst. De ijsblokjes waren nu al bijna gesmolten en het takje munt treurde in het glas.

Door de openstaande schuifdeur zag ze haar kamerplanten staan, een hoek van de Hamiltonposter aan de muur, en het pakje dat die voormiddag was geleverd op het aanrecht. Een yogamat nog naast de sofa. De kom waaruit ze 's middags voor de tweede keer haverhout had gegeten, onafgewassen op de salontafel. Haar roze laptop rustte op de cursus kunstgeschiedenis —zo werd die ook eens ergens voor gebruikt. Ze zuchtte en liet haar hoofd zacht en loom achterover leunen.

De auditie was over anderhalve week —twee dagen voor haar laatste examen. Brandon had haar vorige les weer eens

aangemoedigd. Aan positiviteit geen gebrek bij die man, maar hoe kun je de geloofwaardigheid inschatten van iemand die je betaalt? Iemand zonder eigen carrière die naam waardig, overigens? Als je de rol wilt zingen van een kleine zeemeermin die haar stem verkoopt voor een stel benen, moet je wel een stem hebben die iemand zou willen kopen, en liefst ook een begerenswaardig stel benen. Nog nooit had iemand betaald voor haar stem, of haar om haar benen begeerd.

Het balkonnetje was een niemandsland, een demi-monde, een schemerzone tussen binnen en buiten. Had ze een januskop, dan kon ze tegelijk binnen en buiten zien vanop haar luie plastic zetel. Als je nergens bent, zie je alles — dat zou ze moeten opschrijven, om ooit in een songtekst te gebruiken, maar in plaats daarvan draaide ze haar hoofd verveeld naar rechts, waar de balustrade van het balkon de buitenwereld in vakjes kadreerde.

Twee meisjes van een jaar of zes zaten in kleermakerszit in de schaduw van het speelhuisje, dat samen met de wip en een aftandse, piepende schommel in een zandbak tussen de twee appartementenblokken stond. Het grasveld om de zandbak heen kleurde hier en daar al bruin, en was ei zo na leeg, op een ei na. (Het grapje was er natuurlijk één van Alice' vader geweest, maar het was blijven haken en ze dacht er elke keer aan als ze haar balkon betrad.) Dat ei was een plomp betonnen geval, versierd met veelkleurige tegelscherven, waarvan er steeds meer ontbraken — ongetwijfeld het geesteskind van een voorvechter van kunst in de openbare ruimte die zich niet had laten afschrikken door een duidelijk gebrek aan smaak en budget.

Op de balkons aan de andere kant hing was, en zaten zweetende burens. Een gigantische, amorfe vrouw in een tuinstoel leunde haar ellebogen en een boek op haar pens. Sommige mensen zouden echt nooit in badpak zichtbaar mogen zijn. De man met de verrekijker was er ook. Natuurlijk was hij er ook. Ze stak een middelvinger op. Hij bleef staan.

Haar blik gleed langs haar eigen lichaam naar beneden als een zweetdruppel en bleef hangen boven de rand van haar bikinibroekje. Nee, ze hoefde zichzelf niets wijs te maken:

dit was niet de buik van een zeemeermin —Ariël heeft geen vetrolletjes. Niet in de tekenfilm. Niet in de film. Niet in het sprookje van Hans f*cking Christian Andersen.

Ze stond op en trippelde op blote voeten naar binnen. Voor ze de grote spiegel voorbijkwam, gooide ze snel een dun zomerjurkje over haar hoofd. Ze nam het pakje van het aanrecht en liep ermee naar het balkon.

De kartonnen doos was voor negentig procent gevuld met piepschuimen marshmallows, waarin een ontgoochelend klein flesje verstopt zat. Het was groen, en er hing een label aan: “Drink me”. Op het flesje zelf stond, in een medisch lettertype, “Lotophaginol™”. Ze woog het in haar hand, waar het zwaarder rustte dan verwacht. De vloeistof in het flesje leek stroperig en donker.

Ongeveer een maand geleden had ze de advertenties voor het eerst gezien, tussen foto’s van vriendinnen, influencers, zonsondergangen en katten, maar meteen daarna verschenen de eerste succesverhalen, en voor- en na-foto’s. #sleepyourselfskinny was overal, in filmpjes, foto’s, berichtjes. Celebrities gebruikten het openlijk, en van anderen werd gezegd dat ze het gebruikten —wat zo ongeveer op hetzelfde neerkwam. Politici waren een paar dagen niet in het nieuws, en keerden plots terug in nieuwe, strakkere pakken of aansluitende kokerrokken. Twee vriendinnen verdwenen een weekje van de radar, en doken daarna weer op. Ze zagen eruit alsof ze elke dag een marathon gelopen hadden, maar dan zonder moe te worden. Slank, stralend en uitgerust. Zoals een zeemeermin er moet uitzien bij een auditie, had Alice besloten —om uiteindelijk een flesje te bestellen.

De bijsluiter was niet geschreven om gelezen te worden, en dat in 13 talen. Daarbij wist Alice al alles wat ze weten moest, van de honderden posts en filmpjes waaruit haar research had bestaan. Niet langer dan een week gebruiken. Eén dosis per dag, klokje rond, opstaan, water drinken, toiletbezoek, nieuwe dosis. *Sleep, drink, repeat*. Een lichaam in rust verbruikt nog steeds zo’n 1500 kilocalorieën per dag. Wie slaapt en niets eet, verbrandt ook vet —en hoeft niet eens honger te hebben, of te gaan joggen. Dat doe je toch niet in een hittegolf.

Alice streelde het groene flesje, alsof er een geest in zat die tot leven zou komen en haar dromen zo in vervulling zou laten gaan. Zou ze? Ook over die andere gevallen had ze wel gehoord; over het overgeven en het bedplassen. Over de aanslepende vermoeidheid achteraf. Over dat ene meisje dat niet ontwaakte en nog steeds in coma lag —maar daar was sprake van een “onderliggende aandoening”. En die was ook echt dik geweest —dat was Alice toch niet? Dat Lotophaginol niet legaal te verkrijgen was, wist ze natuurlijk ook wel, maar iets wat je in minder dan vijf minuten kunt vinden, bestellen en betalen, en wat de volgende dag aan huis wordt geleverd, dat kan niet echt gevaarlijk zijn; daar zouden ze heus wel wat aan doen.

‘Hoe ging het?’ stuurde ze naar Brandon. Te laat had ze eraan gedacht dat hij vandaag auditie zou doen voor de mannelijke hoofdrol. Succes wensen ging niet meer; dan maar interesse tonen achteraf. *Next best thing*, zou haar zangleraar zeggen. Hij maakte geen schijn van kans, dacht ze. Als je op je achtentwintigste nog moet hopen op je eerste echte rol ... en met zijn figuur! *No way, baybay!*

Terwijl Alice lag te mijmeren op haar oude ligbed, kwam de kat van de burens haar terrasje op geslopen. Ze wrong zich tussen de balustrade en de scheidingswand door, kwam naast Alice staan en keek haar strak in de ogen. Alice hield van katten en katten hielden van haar —ze had er thuis ook twee gehad— maar het vertrouwen van dit dier had ze nog niet weten te winnen. Ze zag er gezond en verzorgd uit, en droeg een halsband —zo één met een chip erin, zag ze nu. Het moet geruststellend zijn, te weten dat je altijd kunt zien waar je huisdier rondhangt. De kat en Alice keken elkaar aan, minutenlang, zo leek het wel, tot het beestje plots naar Alice toe ging en haar snuit tegen Alice’ hand aan duwde. Daarop liep ze gauw verder, naar de brandtrap naast het balkon, en verdween. Meteen verscheen haar kopje weer, ze miauwde luid en liep naar beneden, als om duidelijk te maken dat Alice haar moest volgen.

Alice’ nieuwsgierigheid was geprikkeld. Ze stond op van haar grijze ligbed, schoof haar voeten in haar felgele slippers en haastte zich naar de brandtrap. De kat trippelde over het

verdord knisperende gras en verdween langs een paadje tussen de struiken. De twee kinderen waren niet meer te bekennen bij het speeltuintje. Het betonnen ei glinsterde, en twee blikkerende verrekijker glazen volgden haar terwijl ze het grasveldje overstak, tot ze verdween in de schaduwen van het bosje.

Hier was ze nog nooit geweest. De plek had haar ook nooit aangesproken. Het leek een vergaarbak voor lege blikjes en plastic afval waar rondhangende kinderen — sinds haar twintigste verjaardag waren ook alle tieners resoluut kinderen — verstoppertje speelden of wiet rookten. Of allebei. Maar het bosje was groter dan ze had verwacht. Het paadje waarlangs de kat was verdwenen werd algauw iets breder, en de begroeiing aan beide kanten werd dichter, waardoor het felle zonlicht werd gefilterd en slechts kleine lichtvlekjes op het pad flikkerden. De discobal van moeder natuur — en toen ze dat wou noteren, merkte ze dat ze haar telefoon niet bij zich had, en besloot ze die zin dan maar gewoon te onthouden als dat lukte, of te vergeten indien niet.

‘Ah, daar bent u. Eindelijk. Gaat u zitten.’

Aan een picknicktafel zaten twee heren, met tussen hen in een grote theepot en een schotel met gebakjes. De ene was klein, jong, opvallend mager, en te warm gekleed voor dit weer, met een geruite broek, bruinlederen schoenen en een roze overhemd. De andere was ouder. Een vlassige, grijzende baard compenseerde zijn blinkende schedel. Hij zag er potsierlijk uit, met z’n afritsbare wandelbroek, heuptasje en sandalen. Mannen met sandalen — nog zoiets wat eigenlijk verboden zou moeten zijn.

‘Kom, jongedame, komt u even zitten,’ drong nu ook de jongere man aan. ‘U kunt ons helpen een bijzonder belangrijke discussie te beslechten.’

‘Een Gordiaanse knoop door te hakken,’ vulde de andere aan. ‘Een academisch akkefietje op te helderen, als het ware.’

‘Akkefietje, collega? Dit is toch geen banale bagatel?’

‘Allerminst, collega, maar laten we de jongedame toch niet afschrikken. Thee?’

Dat laatste was naar Alice gericht. ‘Dit is een uitstekende

lapsang souchong. Kom, niet zo bescheiden. Gaat u toch zitten! Neemt u vooral een muffin —deze zijn vers, vegan en verrukkelijk!’

Alice schoof behoedzaam op het bankje naast de jongere man, die al een kop thee had ingeschonken en die naar haar doorschoof. De thee rook verdacht naar gerookte zalm, maar de bosbessenmuffins zagen er verleidelijk uit. Alice dacht aan haar groene flesje en haar zeemeerminnenbuik.

‘Onderwerp of lijdend voorwerp, jongedame, dat is de kwestie,’ sprak nu de oudere man, starend naar het bladerdak door blikkerende brilglazen. Alice keek hem niet-begrijpend aan.

‘Ziet u,’ sprak de jongere kerel (wiens haarlijn toch ook al stevig terugweek, zag Alice nu), ‘het is eigenlijk een eenvoudige zaak. Als ik zeg: “jij eet een muffin,” —en doet u dat toch vooral, trouwens.’ Hij duwde de schotel met muffins een centimeter of twee Alice’ kant uit. Ze durfde niet anders dan er één te nemen. ‘Dan is het volkomen duidelijk dat de muffin — het lijdend voorwerp dus— het belangrijkste onderdeel van de zin is. De “jij” is bekend, uiteraard, en bevat geen nieuwe informatie. Het werkwoord “eten” is duidelijk semantisch verweven met die muffin. Wat zou je anders doen met zo’n muffin? Je eet hem op —al de rest is bijzaak.’

Alice pulkte aan haar bosbessenmuffin.

‘De accusatief is dus het wezenlijke. Een zin valt of staat met het lijdend voorwerp —en zinnen zonder lijdend voorwerp zouden *strictu sensu* als grammaticaal incorrect —of tenminste incompleet— moeten worden beschouwd.’

De jongeman keek zelfvoldaan van Alice naar de andere man, als een kind dat van de juf een gouden sterretje verwacht.

Alice zuchtte. Wat was het warm.

‘Dat is natuurlijk aantoonbaar fout, waarde collega,’ pikte de oudere vent met de baard in, en keek Alice nu strak in de ogen. ‘Uw stelling,’ en hij knikte in de richting van de jongere man, ‘gaat per definitie niet op voor monovalente werkwoorden. Maar nog los daarvan gaat u voorbij aan de veel existentiëlere functie van grammatica —in het bijzonder met betrekking tot het subject. Het subject verschijnt immers in de

eerste plaats als subject in een syntactische context. Anders gezegd: ik ben slechts een handelend wezen met dank aan de handeling die ik uitvoer. Als ik een muffin eet, besta ik slechts —of, beter gezegd, manifesteer ik me slechts, en wel tijdelijk— als muffineter bij gratie van de handeling beschreven door het werkwoord. “*Der Täter wird zur Tat bloß hinzugedichtet,*” zoals Nietzsche al zei. En sinds Lacan ...’

Hier onderbrak de jongere man hem scherp. ‘Maar daar gaat u nu weer, collega, met uw conflatie van taal en denken. Taal en denken zijn niet hetzelfde! Neurolinguïstisch onderzoek toont on-om-sto-te-lijk aan ...’

‘Uw fMRI-scans doen hier gewoon niet ter zake, jonge collega! Ik daag u uit uw taallose denken hier even te etaleren en aan deze jongedame te communiceren zonder taal! In de vorm van dans, dan? Of een muffin, misschien?’

Het duizelde Alice. De hitte overviel haar en een onstopbare geuw drong zich op.

‘Mijne heren, het was me een genoegen, maar mij zal deze discussie waarlijk worst wezen. Mezelf is het belang van dit debat volkomen onduidelijk. Het lijkt me een intellectuele *spielerei*, meer niet. Wilt u uw tijd daarmee verdoen, zo weze het, edoch staat u mij toe u te wijzen op één bijzonderheid die me nog op de lever ligt: lapsang souchong is thee voor mensen die niets van thee kennen, laat staan begrijpen. Ooit moet het ontstaan zijn als een lading thee die ondrinkbaar was geraakt, en ergens in de provincie Fujian waren ze maar wat blij dat ze het goedje nog konden verpatsen aan ignorante Hollandse handelaren. Tegenwoordig is het vooral een manier om goedkope rommel toch duur te verkopen, en een geliefd drankje bij zelfingenomen snobs die nog geen lung ching van een oolong kunnen onderscheiden.’

Midden in haar betoog was de kat achter haar langs geslopen en gaf een kopje tegen haar kuit.

‘Mij was het evenwel een groot genoegen —prettige verderzetting nog, mijne heren, en dank voor de versnaperingen.’ Ze stond op en nam de muffin. ‘Tijd om te gaan, me dunk.’

‘Mijn God,’ prevelde de oude man, haar achternastarend. Een datiefonderwerp. Natuurlijk ...’

Alice struinde nuffig achter de kat aan, die de picknickplek al achter zich had gelaten en verder het pad afliep. Onuitstaanbaar had ze ze gevonden, die dikdoeners met hun intellectuele gezwam. En aan zinsontleding had ze op school al een hekel gehad. Als je een zin in stukken hakt, krijg je enkel onzin, vond ze, en het speet haar weer dat ze haar telefoon niet bij zich had.

Zonder er verder over na te denken, beet Alice in de muffin, die inderdaad verrukkelijk was —al zou ze dat woord zelf nooit gebruiken. En toen ze de laatste hap wegslikte en zich onwillekeurig afvroeg hoeveel calorieën zo'n plantaardige muffin zou bevatten, en hoeveel ze daarvan potentieel zou kunnen bijkomen, hoorde ze verderop een stem.

Op een open plek, maar in de schaduw van een grote eik, zat een gigantisch dikke vrouw in badpak. Ze slaagde erin haar enorme lijf in een soort kleermakerszit te plooiën en haar voeten op haar dijen te laten rusten. Die muffin speet Alice nu al.

'Om,' intoneerde de vrouw, in een diep, bijna dierlijk brommen. Even sloeg ze de ogen op, zag Alice, en liet de oogleden weer neer.

'Ga zitten, kind,' zong ze. Alice verfoeide die aanspreking, maar werktuiglijk ging ze zitten in het gras, dat hier tussen de bomen nog mals en groen was.

'Lotushouding, meisje. Op jouw leeftijd kan dat niet moeilijk zijn, toch?' Ondanks haar ergernis plooid Alice haar voeten naar haar dijen, en zat meteen vreselijk oncomfortabel.

'Concentreer je op de pijn. Blaas het ongemak uit met je ademhaling. Adem in in de richting van je heupen. Adem uit door je mond. Vind de rust onder je middenrif. Alles is ademhaling en ademhaling is alles. In. Uit. Meer is er niet. Om.'

Alice keek naar de berg vrouw voor haar. Nee, zo zou ze nooit worden. Heus niet. Maar die muffin lag op haar maag, en deed haar buik uitzetten, onder en boven haar middenrif. Bij die vrouw was het ook ooit zo begonnen, natuurlijk. Met een gebakje. En dan nog één, en dan ...

'Je bent er niet meer, kind,' sprak de vrouw, met gesloten ogen. 'Discipline heb je nodig, of je wordt de slaaf van je eigen geest. Je dobbert maar wat rond. Vrijheid is zelf je koers bepalen. Hier en nu. Nu of nooit.'

Alice sloot haar ogen. Was die vrouw geschift, of had ze gelijk? Of allebei? Wat was haar koers? De studies waaraan ze veel te weinig tijd besteedde? Haar musicalambities, waarvoor ze om de twee weken die zangles volgde, zonder ooit haar stemoefeningen te doen? Ademhaling is alles —had Brandon dat ook niet een keer gezegd?

Hoelang ze daar had gezeten, en of ze echt in slaap was gevallen, kon ze niet zeggen. Maar toen de kat zich tegen haar aan vlijde, kwam ze weer tot zichzelf. De dikke dame verrees nog steeds monumentaal in de schaduw van de eik, maar het licht was veranderd, was stroperig geworden en kleefde aan de vrouw die roerloos zat te mediteren.

Tijd om te gaan, voelde ze. Alice stond geruisloos op, maar haar slippers kletsten tegen haar voetzolen. Zonder de ogen te openen, sprak de vrouw. 'Let op, kind. Hoe dieper in de konijnenpijp, hoe donkerder.'

Het zonlicht van de late namiddag wierp diepe schaduwen langs het pad. De hitte was door het bladerdak heen gedrongen en er was geen zuchtje wind meer. In de zonnestralen die zich tussen bladeren, twijgen, takken en stammen wrikten, zweefden stofdeeltjes, pollen en insecten, onmogelijk van elkaar te onderscheiden.

Ze slofte verder. Linkerslof. Rechterslof. Slof, slof, stof, stof. Een mug zoemde, vlak bij haar hoofd. Ze zoemde in stereo, onmogelijk te lokaliseren. Linkerzoem, rechterzoem. Eén mug of twee? Of tweehonderd? Hoeveel muggen waren er in dit bos? En de wereld? Zijn er meer muggen of zandkorrels? Muggen of bladeren in een bos? Hoe luid zouden alle muggen van de wereld klinken als je ze allemaal samenbracht, en zou dat het irritantste geluid ooit opleveren? En zou dat dan ook alle insectenetende vogels van de wereld lokken en een ongeziene slachtpartij opleveren? Een insecticide?

Een zweetdruppel liep van haar wenkbrauw over haar wang, rakelings langs haar monkellachje. Of ze niet te veel fantasie had, vroeg ze zich wel vaker af. En of ze zich niet wat te veel zinloze vragen stelde?

De zweetdruppel werd gevolgd door een rilling. De begroeiing naast het pad was uitgedund, en het stoffige weggetje

mondde uit in een groengelig grasveld tussen twee appartementenblokken. Tussen de struiken stond een kalende man met een verrekijker in de handen en een fototoestel om z'n rimpelige schildpaddennek. Een gigantische telelens bungelde obsceen ter hoogte van zijn kruis. Een twintigtal meter verderop zaten twee meisjes van een jaar of zes in de lange schaduw van een speelhuisje. Het betonnen ei torende dreigend boven hen uit. De verrekijker was in hun richting gericht. De telelens bungelde opgewonden, zo leek het wel.

Alice verstijfde. Dat die ouwe viezerd haar begluurde op haar balkon was tot daaraantoe. Maar van kinderen blijf je af. Naar kinderen gluur je niet, en al helemaal niet om er foto's van te maken met een belachelijke telelens die je kleine pietje moet compenseren. Alice ademde diep in. Hier en nu. Nu of nooit. Zij of niemand.

Ze stapte recht naar de treurige struik die een pedofiel maar half kon verbergen. Ze vervloekte haar slippers en wou dat ze haar Dr. Martens had aangehad. Dat stapt gedecideerder, en als het tot een stevige stamp in een genitale zone komt, maakt het net wat meer indruk. Maar slippers of niet, ze zou hem wel even. Ze zou ...

'Sssst!' sliste hij, en zijn vastberadenheid was ontwapenend, alsof hij helemaal niet betrapt was. 'Heel stilletjes, heel zachtjes, sssssshhhht,' en hij wenkte haar dichterbij. Hij wenkte haar? Om naar kleine meisjes te komen kijken? Verbouwereerd, argwanend, verward gleed ze naar hem toe. Hij keek haar niet eens aan, maar tuurde door z'n kijker.

'Daar zit ze! Op het dak van het speelhuisje. Een groene lachebek!'

Alice keek in de richting van haar eigen flatgebouw. De schommel wierp een lange schaduw tot bijna aan haar voeten. Boven op het speelhuisje zat een vogel, zo groot als een zee-meeuw, maar blinkend in het gouden zonlicht.

'Hier,' reikte de man haar de verrekijker. 'Ze cirkelde hier deze namiddag al rond. Toen was ze verdwenen, en ik begon zelfs te twijfelen of ik haar echt gezien had. Zonder foto gelooft niemand dit.'

Hij richtte zijn telelens op. De autofocus zoomde en zoem-

de. De geoliede klik van de spiegelreflexcamera. Klik, klik. Hij inspecteerde de smaragdgroene verenpracht op het cameraraschermpje en zuchtte diep. 'Een van de enige vogelsoorten waarvan het vrouwtje kleurrijker is dan het mannetje — en bij mijn weten de grootste. Zelden of nooit gespot, hier bij ons — veel te ver naar het noorden.'

Alice zette nu pas de verrekijker aan haar ogen, en liep meteen visueel verloren in haar nieuwe perspectief. Wazig kreeg ze de balkons van haar eigen flatgebouw in beeld en haar vervormde blik gleed langs de brandtrap naar beneden. Ze stootte op de gebarsten houten dwarsbalk van de schommel en nog lager verschenen twee meisjes, glashelder, en uitbundig naar haar zwaaiend. Ze volgde de verticale lijn van het speelhuisje en daar zat de mooiste vogel die ze ooit had gezien. Haar veren waren inderdaad groen, maar leken wel verguld door het licht van de avondzon, haar ogen waren zwart afgelijnd. En toen ze haar kop in de richting van Alice draaide, leek ze zowaar te glimlachen. Naast haar klikte het fototoestel.

De twee meisjes keken nieuwsgierig in de richting van de twee volwassenen die nieuwsgierig in hun richting keken. Alice wenkte hen, zoals de man haar had gewenkt. Opgewekt en opgewonden dat er toch iets te beleven zou zijn na die lange, lome, saaie middag, huppelden de meisjes naar haar toe, de ene met een pop, de andere met een felgroene plastic *Little Mermaid*-fles in de hand.

'Kijk!' zei Alice. 'Kijk dan toch hoe mooi ze is! En helemaal niet bang!'

De twee meisjes keken om beurt door de verrekijker, terwijl Alice hun pop en hun fles tegen zich aangedrukt hield. De vogel leek te poseren en te grijnzen, opende haar bek en float een motiefje van twee noten dat Alice bekend voorkwam. In haar buik, vlak boven haar bikinibroekje, leek iets te bewegen, te trillen, tot leven te komen.

Alice schrok wakker. Het onaangebroken groene flesje rolde van haar af en spatte op de betonnen balkonvloer uiteen. Tussen haar rechterhand en haar onderbuik vibreerde haar telefoon. Berichtje. Brandon. Ze ging wat rechter zitten. Haar mond plakte dicht en haar haar kleefde op haar voorhoofd.

‘Hoofdrol *in the bag, baby*. Prins van je natste dromen. *You’re up next!*’ Ze knipperde met de ogen. De zon was helemaal om het gebouw heen gedraaid en zakte weg in het bosje naast het grasveld. Om haar heen lagen honderden smaragdgroene scherven glinsterend in de gouden avondstralen, kleverig in een stroperig goedje dat stonk naar gerookte zalm.

Frank Roger

Oog voor detail

Alice wierp een blik in de spiegel en bestudeerde haar spiegelbeeld. Hier klopt iets niet, dacht ze, maar wat nu precies? Na een lichte aarzeling tikte ze even tegen het glas. Haar spiegelbeeld keek verschrikt op —had zijzelf dat ook gedaan, of vertoonde haar spiegelbeeld gedrag dat afweek van het hare? Je kon natuurlijk alleen maar weten hoe je gezicht eruitzag door in een spiegel te kijken —maar hoe kon je nu zeker zijn dat die spiegel een natuurgetrouw beeld gaf? En hoe kon je weten dat je spiegelbeeld verdween als je zelf niet meer voor de spiegel stond?

Ze schudde het hoofd, net zoals haar spiegelbeeld. Ze kwam er niet uit. Spiegels waren zo'n verraderlijke dingen. Ze had er nooit veel vertrouwen in gehad. Hoe kon je weten of ze naar behoren functioneerden? Bestond er geen manier om de proef op de som te nemen? Ze rommelde even in haar handtas, vond wat ze zocht.

Met rode lipstick tekende ze een cirkel op haar linkerwang. Haar spiegelbeeld tekende een cirkel op haar rechterwang —tot zover klopte het. Als ze nu een driehoek tekende op de linkerwang van haar spiegelbeeld, zou er dan een identieke driehoek op haar eigen rechterwang verschijnen? En hoe kon ze dat verifiëren op een andere manier dan naar haar spiegelbeeld te kijken, want de spiegel was in deze materie per definitie niet echt betrouwbaar.

Als ze nu eens in een andere spiegel keek? Maar door er andere spiegels bij te betrekken maakte ze het hele vraagstuk nodeloos gecompliceerd —trouwens, wie garandeerde haar dat andere spiegels betrouwbaarder waren dan die ene waar ze nu voor stond?

Ze kon ook aan iemand anders vragen wat ze zagen op haar gezicht, maar als die mensen nu eens al dan niet bewust verkeerde informatie gaven? De meeste mensen hadden al zo weinig oog voor detail.

Na een lichte aarzeling tekende ze dan toch maar een driehoek op de linkerwang van haar spiegelbeeld. Bij het tekenen bewoog ze haar hoofd een beetje, en haar spiegelbeeld dus ook, waarbij de punt van de lipstick even over het linkeroog ging.

Ze knipperde een paar maal, alsof ze iets in haar oog gekregen had. Was dat het gevolg van haar verkeerde beweging? Dat kon toch niet!

Ze onderwierp haar spiegelbeeld nu aan een grondige inspectie, maar iets vertroebelde haar zicht. Daar, wat was daar aan de hand met haar rechteroog —links in de spiegel? Het zag er wat gezwollen uit, en donkerrood verkleurd, net alsof iemand haar spiegelbeeld op haar oog gemept had. Kon dat nu echt liggen aan die lipstick? Die had ze toch niet in haar eigen oog geduwd? Hier klopte inderdaad iets niet, zoals ze al vermoed had. Ze knipperde nog een paar maal. Plots voelde ze pijn opwellen in haar linkeroog. Ze betastte het voorzichtig, stelde vast dat het inderdaad zeer gevoelig was. Het kon toch niet dat ze haar spiegelbeeld navolgde? Dat was toch onzin?

Haar oog begon nu echt pijn te doen, en paniek maakte zich van haar meester. Deze waanzin moet een halt worden toegevoerd, dacht ze. Wat hier aan de hand is weet ik niet, maar het is welletjes geweest.

Met haar pijnlijke en gezwollen oog dichtgeknepen haalde ze uit naar de spiegel.

Ze schreeuwde het uit toen haar vuist het glas raakte. De spiegel brak in stukken, de scherven tuimelden op de grond. Met haar ene oog keek ze naar haar hand, die zwaar bloedde en waar helse pijnscheuten door flitsten. Toen voelde ze hoe haar gezicht door iets hard geraakt werd en ook haar ene nog werkende oog dicht ging.

Alles werd zwart en haar laatste gedachte was: er was inderdaad iets grondig verkeerd met die spiegel —maar goed dat ik die aan diggelen sloeg.

Bruno Lowagie

Een kwestie van perspectief

‘Mag ik u even storen, meneer Konijn?’ vraagt Alice verlegen. ‘Ik vind het heel leuk in Wonderland, maar ik mis mijn poes Dinah. Zou u mij de weg terug naar huis kunnen wijzen?’

‘Laat me even kijken,’ antwoordt het Witte Konijn. ‘Ik denk wel dat ik je kan helpen.’

Hij rommelt met zijn pootjes in de diepe zakken van zijn jas, alsof de weg terug naar de wereld van Alice een losse knoop is, of een uitgerafeld stukje touw dat hij opborg voor later gebruik. Alice kijkt verbaasd op wanneer het dier met de lange oren en het korte staartje een mooie, roze verrekijker tevoorschijn tovert.

‘Met deze magische kijkglazen kan je Wonderland bekijken zoals je het nog nooit eerder hebt gezien,’ legt het Witte Konijn uit. ‘Hier, ik geef ze je cadeau. Ik heb ze toch niet nodig. Ik ben een konijn. Mijn ogen zijn zo al scherp genoeg. Zeg nu zelf. Heb je al ooit een konijn met een bril gezien?’

‘Ik denk het niet,’ antwoordt Alice schuchter. Dankbaar neemt ze het geschenk in ontvangst. Met ogen zo groot als schoteltjes bekijkt ze het wonderbaarlijke toestel langs alle kanten.

‘Probeer maar eens,’ moedigt het Witte Konijn haar aan.

‘O nee,’ jammert ze wanneer ze door de lenzen tuurt. ‘Ik zie niets! Ben ik plotseling blind geworden?’

‘Maak je geen zorgen, Alice,’ glimlacht het Witte Konijn, terwijl hij haar het merkwaardige apparaat terug uit handen neemt. ‘Met je ogen is alles in orde. Laat me dit even voor je oplossen.’

Handig en snel verwijdt hij de lensdoppen en geeft hij het vreemde toestel terug aan het meisje.

‘Oei meneer Konijn,’ roept Alice nu uit. ‘Hoe komt het dat u plots zo klein geworden bent? Wat is er met u gebeurd? Bent u gekrompen?’

Het piepklein konijntje lacht haar toe: ‘Mensen en dingen

zien er soms anders uit als je er op een andere manier naar kijkt.'

'U hebt gelijk,' beaamt Alice. 'Ik las ooit eens "07734" op een rekenmachine. Ik begreep niet wat het ding me probeerde te vertellen, maar toen draaide ik het toestel 180 graden om en zei het "HELLO".'

'Precies!' zegt het Witte Konijn. 'Kijk eens van de andere kant door de kijkglazen en alles komt goed.'

Alice draait de verrekijker om: 'O meneer Konijn, wat bent u fel gegroeid! En wat hebt u grote oren!'

De Wonderlandse reus geeft Alice voorzichtig een duwtje in de juiste richting.

'Wow,' fluistert Alice. 'U had gelijk, meneer Konijn. Zo heb ik Wonderland nog nooit gezien.'

'Zie je die lange, kronkelende weg in de verte?' vraagt het Witte Konijn. 'Als je die volgt, ben je voor het vallen van de avond thuis.'

Alice tuurt door de verrekijker en roept verheugd: 'Ik zie de weg en ik denk dat ik zelfs Dinah op de vensterbank zie zitten. Meneer Konijn, ik ben u ontzettend dankbaar voor al uw hulp.'

'Graag gedaan,' zegt het Witte Konijn bescheiden, 'maar nu moet ik me haasten. Ik ben al veel te laat.'

Alice kijkt hem na tot hij uit het zicht is verdwenen. Ze stopt de verrekijker weg en zucht: 'Heel erg bedankt, meneer Konijn, dat u me een wereld liet zien waarin zelfs de kleinste dingen buitengewoon kunnen worden —als we er maar op de juiste manier naar kijken.'

Thomas de Vries

De allervreemdste manier om aan je einde te komen

Oppassen is niet altijd leuk. Alice kijkt een beetje stuurs naar Hatta, de baby in haar armen. ‘Stil nou, liefje,’ fluistert ze. Is dit kind niet veel te jong om met haar alleen te worden gelaten? Nu ja, als Hatta’s moeder, de Gravin, het goed vindt ... En dan is er nog het geld, natuurlijk.

Deze ochtend vond Alice een verrassing in de brievenbus: een fraai gekalligrafeerde uitnodiging van de Cheshire Cat voor een partijtje dammen die avond — veel interessanter dan de spelletjes schaak die in Wonderland worden opgehemeld. Alice zou er met veel plezier heen zijn gegaan, als ze niet even later bij de bakker had vastgesteld dat ze geen brood kon betalen. Dus moest ze aan de slag.

De eenvoudigste manier om geld te verdienen is oppas spelen. Wonderlanders blijven zelden thuis. Het avontuur lokt hen naar het Tulgey-bos, het Hartenpaleis, de kust en zoveel meer plekken. Hun kinderen laten ze meestal achter. Overal in het wonderlijke landje letten dan ook mens, dier en fabeldier op de dreumesen. De meest gevraagde oppas is de Beul. Hij is erg goed met kinderen en wordt rijkelijk betaald. ‘Ik zie de meeste Wonderlanders aan het begin en aan het eind van hun leven’ is een van zijn gevleugelde uitspraken.

Daarom moet Alice het doen met — en dat zegt ze met alle respect — de restjes: heel jonge kinderen, heel oude kinderen, stoute kinderen en, erger kan het niet, kinderen van arme ouders. Terwijl ze Hatta langzaam in slaap wiegt, denkt Alice terug aan haar slechtste en beste ervaring als oppas.

Ooit lette ze een middag op de verschrikkelijke tweeling Tweedledinges en Tweedledattum. Die kids hadden geen gevoel voor mode, met hun oude-mannetjes-broeken en versleten schoenen. Toch lachten ze Alice uit om haar azuurblauwe jurk en witte muiltjes. Wat een gemenerds. Het bleef bij die ene oppasbeurt.

Dan viel haar dagje met Lily, de dochter van de Witte Koningin, veel beter mee. Alice speelde urenlang met het meisje in de rozentuin. O, was het ook nu maar hoogzomer!

De Gravin is een avondje uit, ondanks het slechte weer. Ze gaat met de Hartenkoningin naar een opvoering van *The Murder of Gonzago*, een stuk van Hagedis Bill, een veelbelovend jong talent uit een verre uithoek van Wonderland. Alice heeft al veel over het stuk gehoord. Iemand krijgt gif in zijn oren gegoten, stel je voor! Dat is een wel heel vreemde manier om aan je einde te komen. Wat zou eigenlijk de allervreemdste manier zijn om te sterven?

Alice schrikt uit haar gedachten op als de baby knort. "Toe dan, Hatta, slaap zacht. Ik heb geen zin om de hele avond met je in de weer te zijn. In de keuken ligt vast snoepgoed verbor-gen. Je moeder is niet erg gul; ik heb recht op een extraatje!"

Jammer genoeg trekt Hatta er zich niets van aan. Ze knort steeds luider, bovendien komt haar krulstaartje vanonder haar luier piepen. Alice hoort het de Gravin nog zeggen: 'Als ze honger krijgt, wordt Hatta een varken. En ze heeft vaak honger ...' Ze dacht dat de Gravin het figuurlijk had bedoeld, maar ze had beter moeten weten. Hatta snuift met haar varkensneusje en laat tegelijk een windje. Bah, kinderen! En varkentjes!

Alice legt baby Hatta voorzichtig op de canapé en gaat in de keuken op zoek naar eten. Misschien vindt ze intussen wel chocolade, drop of een zuurstok. De Gravin is veel te laat naar het theater vertrokken; ze heeft Alice dan ook geen verdere instructies gegeven. Dus opent Alice kastdeuren en lades. Het duurt even voor ze een doos cornflakes vindt. "Niemand op de weg eet dit, dus eet er allen van!" staat erop. Ze schudt het hoofd; zowat alles is een raadsel in dit konijnenland. Hoe ze ook zoekt, een fles melk ziet ze nergens. Het geknor in het salon zwelt alarmerend aan. Tijd om een besluit te nemen! Alice giet Niemandscornflakes in een kom, pakt een kan water en vult de kom tot de rand. Of Hatta dit lust, zal ze wel merken.

Tot haar verbazing lebbert het varkentje zo snel de kom uit dat het in een mum van tijd weer een mensenkind is. Dat is een pak van Alice' hart. Ze heeft gehoord dat de Gravin twintig procent van het oppasloon afhoudt als ze bij terugkomst een

dier in huis aantreft —de adel is behoorlijk gierig. Na een boertje sluit Hatta haar ogen.

Eindelijk heeft Alice rust. Ze legt de baby in het bedje in de woonkamer en gaat opnieuw op zoek in de keuken. Net als ze de bezemkast opent hoort ze het klokje aan de voordeur luiden. Zou er iets mis zijn gelopen in het theater? Is er een acteur onwel geworden of ... of ... of echt vergiftigd? Alice is zo benieuwd dat ze snel als een Maartse Haas naar de deur rent.

Tot zowel haar blijdschap als haar teleurstelling —wat een verwarrende mengeling van gevoelens is dat— staat de Cheshire Cat op de drempel. Hij heeft een ruiker bloemen en een dambord mee en zegt: ‘Se la montagna non va da Maometto, Maometto va alla montagna.’

‘Ik spreek geen Kats, sorry,’ antwoordt Alice.

De Cheshire Cat zet zijn breedste grijns op, zwaait met zijn staart en laat die verdwijnen. ‘Het is een Chinees gezegde, lieverd. Het betekent niets meer dan “Zet Mao niet op een berg, anders valt de berg op Mao.” Eenvoudig, toch?’ Hij stapt het huis van de Gravin binnen en pleurt de bloemen in het zoetwateraquarium in de hal. De tropische vissen zwemmen alle kanten op.

Alice denkt het te begrijpen. ‘Als Humpty Dumpty op de muur gaat zitten, valt de muur dan op hem?’ Ze leidt hem de woonkamer in.

‘Jij slimme meid! Dat is precies hoe zijn oudere broer Clumpty Dumpty aan zijn einde kwam.’ De Cheshire Cat maakt een kattenkruis met zijn rechterpoot. Zijn linkerpoot met daarin het dambord lost kort in het niets op.

Ze gaan op de canapé zitten. Tussen hen in verschijnt de gestreepte kattenstaart weer. Alice blijft die trucjes geinig vinden. ‘Niet te luid praten, Chesh,’ zegt ze, ‘baby Hatta slaapt eindelijk. Over eindes gesproken, ik vroeg me daarnet af wat het allervreemdste levenseinde kon zijn.’

De Cheshire Cat rekt zich uit en trekt zijn scherpe nagels over het leer. Alice hoopt maar dat de Gravin de krassen op de canapé niet opmerkt.

‘Er zijn zoveel mogelijkheden,’ somt hij op. Hij legt het dambord op het salontafeltje. ‘Je rent door een konijnenpijp

en die stort in. Je speelt poker met een Klaversoldaat en krijgt het met hem aan de stok. Je koopt vestknopen van de Oude man op het Hek, houdt niet van hun schelvisgeur en vraagt roekeloos je geld terug. Je laat je dopen door de Monsterkraai, maar verdrinkt in de doopvont. Je ...'

Alice kijkt kritisch. 'Dat vind ik allemaal erg doorsnee. Je hoort toch vaak over zulke gevallen.'

'Dat Hobbelvliegpaard gaat niet op, meid! We kunnen ook dammen,' zegt de Cheshire Cat.

'Het spijt me, Chesh, ik denk dat het bizarder en bizarder kan. We zijn toch in Wonderland.'

De Cheshire Cat trekt een pruillip. 'Soms denk ik dat je Wonderland een beetje overschat. Het is een leuke plek, maar op den duur heb je het wel gezien. Voor jou is het anders, want je woont hier nog niet lang, maar wij Wonderlanders vinden alles gewoon, en niets bijzonder.'

Daar kan Alice wel begrip voor opbrengen. Dan denkt ze aan het toneelstuk. 'Is er ooit iemand gestorven door gif in zijn oren?'

'MIAUW! Hoe erg is dat? Wie bedenkt zoiets? Nee, ik geloof niet dat we dat al meegemaakt hebben.' De Cheshire Cat huivert. Hij tovert heel even zijn oren weg.

'Ik toon het je.' Alice verlaat de kamer en gaat een derde keer op zoek in de keuken. Nu vindt ze meteen wat ze hebben wil: op de tafel ligt een toneelfolder van papyrus. De Cheshire Cat is haar gevolgd en leest wat erin staat.

Als hij klaar is, zegt hij enkel: 'Hagedis Bill is een echte weirdo. En waarom papyrus? Iedereen gebruikt tegenwoordig toch geplette paddenstoelen om boodschappen op te noteren?'

Tja, dat blijft een mysterie. Voor zover Alice weet, groeit papyrusriet enkel in Afrika. Misschien strekt Wonderland zich wel tot daar uit? Voor ze het kan vragen, slaat de Cheshire Cat op de tafel en roept: 'Ik weet het!'

'Sjijt, Hatta slaapt. Wat-'

'De allervreemdste manier om te sterven, ik weet wat die is. Kom, we gaan het doen.'

'Doen, hoe bedoel je?'

De Cheshire Cat stopt haar de folder in de hand. 'Het is vreemder als jij het met mij doet, in plaats van ikzelf. Stop de folder in mijn mond.'

Heel even aarzelt Alice, want ze heeft ook wel zin om te dammen, en met een Dode Kat gaat dat net iets moeilijker, maar haar nieuwsgierigheid haalt het van haar spelletjesdrang. Ze legt de folder op de tong van de Kat en duwt de hele handel diep zijn muil in.

'Die...er, A...ce.'

Met volle kracht duwt Alice door. Haar onderarm verdwijnt in de muil van haar vriend. 'Ik zit vast! Chesh, wat moet ik doen?'

De Cheshire Cat haalt zijn schouders op. 'Alle...vree...e doo... Precie... wa... je wi...'

'He, bedoel je dat we samen sterven?'

De Kat zet zijn tanden in zijn dampartner. Centimeter na centimeter sleurt hij Alice' arm dieper zijn keel in. Als Alice' hoofd in zijn muil belandt, zegt ze ten slotte: 'Ja, ik geloof wel dat dit de allervreemdste manier is om aan je einde te komen.'

De 'Ooohs!' en 'Aaahs!' zijn niet van de lucht als de Gravin en de Hartenkoningin de voordeur openen. 'Wat een knapperd is de Mug! Dat lekker grote insectenlijf van hem, mmm.'

'En dan de, hik, grappen die hij vertelde.' De Gravin hikt nog na van het lachen. 'Wie had ooit gedacht dat moord door vergiftiging zo lolli... OH MIJN GOD!'

De dames van adel doen een macabere ontdekking. Deels op de canapé, deels op het tapijt ligt het half verzwolgen lijk van de oppas, dat rare meisje Alice. Wat nog zichtbaar is van haar, is bedekt met een slijmerige massa. Er stijgt een zure geur uit op. De dames halen hun neus op. Maagzuur? Ter hoogte van Alice' buik zit de breed opengesperde muil van de Verdwijnskat, de onverlaat die iedereen met tips voor winst bij het dammen lastigvalt. Of lastigviel. Zijn ogen zijn glazig, zijn snoet is dof. In zijn linkermondhoek zit een scheur die tot zijn borstkas loopt. Zijn voorpoten heeft hij om Alice' heupen

geklemd. De Gravin tikt met haar laars een poot aan. Onbe-
weeglijk, de rigor mortis is al ingetreden. Vreemd, heel vreemd
zelfs om zijn volledige lichaam te zien, in plaats van een stukje.

‘Gulzigheid is de grootste zonde,’ prevelt de Gravin.

Dat kan de Hartenkoningin enkel beamen als ze de baby
opmerkt. Hatta is uit haar bedje gekropen en knabbelt aan de
staart van de Cheshire Cat.

De Gravin pakt Hatta op en zegt: ‘Nou, het loon van de op-
pas heb ik alvast uitgespaard.’

De andere geschiedenis van de wereld

Het eerste wat mij aan de bezoeker opviel was zijn lange en rechte gestalte en zijn smalle, zwarte overjas, een kledingstuk doorgaans alleen maar gedragen door een don of een dominee, hoewel hij mogelijk geen van beiden was. Wat dan wel, daar kon ik niet zo meteen de vinger op leggen, maar dat hij tijdens zijn actieve leven een intellectueel beroep uitoefende, daarvan was ik helemaal overtuigd.

Al die dingen zag ik niet onmiddellijk, maar pas op de ochtend van de dag na zijn aankomst. Hij arriveerde op een van de eerste, mooie lentedagen, in de reeds tanende en naar dennenaalden geurende namiddag, en hij werd gebracht door een auto —zo veronderstelde ik toch, want ik hoorde de zware motor van het voertuig maar ik zag het niet. Een auto, dat was hier zo ver van de stad al opmerkelijk. Ik wilde niet de rol spelen van nieuwsgierige en controlerende buurman, en dus ging ik niet direct mijn veranda op. Ik bleef gebogen zitten over mijn veeleisende manuscript, maar schroefde wel mijn trouwe vulpen —wapen van mijn aandacht— dicht, een anticiperend gebaar. Misschien kwam de bezoeker zelf wel aankloppen om kennis te maken, zo voorzag ik, maar dat gebeurde niet. Hij zal het te druk hebben met uitpakken, zo veronderstelde ik, en opende weer mijn vulpen, mijn gedachtegang verder zettend op het papier. Die avond at ik rustig mijn zelfgemaakte stoofpotje met aardappelen, in de stilte van het nabije woud.

Ik zag hem dus pas de ochtend erop, een nog frisse ochtend, vandaar de overjas. Hij stond op zijn eigen veranda en dronk een dampende drank uit een metalen mok, en was er dus blijkbaar al in geslaagd koffie of thee te zetten. Hij keek uit over het meer en over de nog resterende mistvlagen die al gauw zouden optrekken, en leek mij niet gehoord of opgemerkt te hebben. Ik van mijn kant deed geen moeite om een gesprek aan te vatten, wat mij op dat vroege uur ongepast leek.

De kennismaking zou voor later zijn. Na een tijdje verdween hij weer binnenshuis, zonder blijk te geven mij gezien te hebben.

Die voormiddag werkte ik gestaag verder aan mijn boek, dat reeds de hele lange winter in beslag had genomen en dat tegen de hoogzomer bij de uitgever moest ingeleverd worden. Pas na een lichte lunch kwam ik weer buiten. Daar zat mijn nieuwe buurman, in een leunstoel die hij op zijn veranda geïnstalleerd had. Voordien had daar de oude weduwe Sellars gezeten, tot die aan het begin van de winter overleden was, mij alleen maar niet eenzaam achterlatend. Nu wendde de man zijn hoofd naar mij, mijn aanwezigheid erkennend.

‘Goedemiddag,’ wenste ik hem toe, ‘het weer lijkt aangenaam te worden.’ Het is veilig om over het weer te praten, een onschuldig onderwerp dat bij alle gelegenheden aangevat kan worden, wat niet kan gezegd worden over, bijvoorbeeld, politiek. Ik wilde ook niet over politiek praten, niet met deze man en niet met om het even wie mijn pad hier kruiste.

‘Het is hier zeer vredig,’ zei hij waarderend, met zijn blik op het landschap gericht, op het door een woud van pijnbomen omzoomde meer, waarvan het water onweerstaanbaar de blauwe lucht weerspiegelde. Een vlakke spiegel, dat was het, ongeroerd door wild of mensen. Later op het jaar zouden er bootjes varen met het soort toeristen die het ongerepte bewonderen en tegelijk door hun aanwezigheid verstoren. Maar daar waren we op dat ogenblik nog niet aan toe.

Ik verwachtte dat hij deze uitspraak vergezeld zou laten gaan van een dankbetuiging aan zijn eigen verkozen godheid, maar dat deed hij niet, en dus zal hij wel geen dominee geweest zijn.

‘Daarom komen mensen zoals wij hier,’ zei ik, enigszins voorbarig omdat, ten eerste, ik niet wist waarom hij hier was en, ten tweede, ik mijn motieven niet de zijne mocht noemen, gezien ik ze niet eens kende. Ik kon hem nu pas goed bekijken, niet alleen zijn kledij maar ook zijn gezicht. Het viel me op dat hij niet erg jong meer was, misschien ook niet oud, maar veeleer tijdloos, alsof een goede afkomst en een goed leven hem van ziekte en zorgen hadden gespaard. Ik zag grijze haren

en een aantal rimpels, maar niet meer dan men zou verwachten van een man van veertig. En toch, op de een of andere manier had ik de indruk dat hij ouder was. Dat lag misschien aan zijn houding, die ervaring en geduld verraadde, iets wat met het verstrijken van vele jaren gepaard ging.

‘We hebben onszelf nog niet voorgesteld,’ zei ik enigszins vormelijk, zoals dat hoorde, ‘en er is niemand die dat voor ons zal doen. Mijn naam is Christopher Davenport. Ik woon hier sinds het begin van de winter en probeer een boek te schrijven.’ Ik stak mijn hand uit. Hij greep die stevig vast.

‘Dodgson, Charles,’ zei hij. ‘Oxford.’

Of dat laatste zijn geboorteplaats was, dan wel een academische verwijzing, liet hij in het midden, maar gezien de gebruiken vermoedde ik het tweede. Oxford. Dan toch een don? Hij had wat doorgaans een edel hoofd genoemd wordt, met een sterke kin en een forse neus, en zijn haren waren net iets te lang en naar achteren gekamd maar goed verzorgd. Hij sprak erg precies, als een man die de klassieke talen in de details beheerste, net als het Engels, wat een diepe band verraadde met de Britse tradities en cultuur. Een don, dus. Ik ging er hem alleszins niet naar vragen.

Ik ging hem uiteraard ook niet vragen naar zijn persoonlijke situatie, en waarom hij hiernaartoe gekomen was, met het academische jaar nog aan de gang. Was hij reeds met emeritaat? We stonden elk op onze veranda te kijken naar het rustgevende landschap, elk met onze eigen gedachten en niet bereid de ander te veel details over het leven te gunnen. Ik van mijn kant alleszins niet, en dus ging ik hem ook niet onderwerpen.

‘Misschien,’ stelde ik niettemin voor, ‘kunnen we samen lunchen, ginds in het dorp, waar er een paar uitstekende pubs zijn.’

Daarmee verbaasde ik mezelf, om deze vrijpostigheid. Er was iets wat me tot een dergelijk voorstel dreef, waarschijnlijk als gevolg van mijn maandenlange afzondering, waarbij mijn occasionele bezoeken aan het dorp weinig afwisseling brachten omdat de buitenlui daar niet het soort conversaties boden waaraan ik nood had. En deze man, uit Oxford, zou allicht tot

een intelligente uitwisseling van ideeën in staat zijn.

Hij knikte langzaam, zijn blik niet van het landschap afwendend. 'Dat lijkt een uitstekend idee,' zei hij, 'messire Davenport.' Dan wendde hij zich naar mij. 'Ik zag een auto in de stalling naast uw cottage.'

'Inderdaad, de een of andere vorm van transport is hier noodzakelijk, ook al is het niet ver naar het dorp.' Mijn reactie hield een impliciete vraag in, want ik had gehoord dat de auto waarmee hij was gebracht, opnieuw was vertrokken. Hij was hier dus op wandelen aangewezen, of op mij.

'Een Humber,' zei hij, en verbaasde me enigszins, want niet zo heel veel Oxford dons (als hij dat tenminste was) zouden in staat zijn, of geïnteresseerd, om een specifiek automerk te herkennen. Dat was nog in de tijd toen auto's een rariteit waren, zeker op het platteland. 'Mag ik veronderstellen dat er een winkelier in het dorp is, die bereid kan gevonden worden levensmiddelen en dergelijke aan huis te leveren?'

'Oh,' zei ik, 'dat kan zeker. Het dorp biedt tenminste enige vorm van beschaving. Vandaar dat ik het niet erg vind er zelf naartoe te rijden.'

'De eenzaamheid is precies wat ik zoek,' zei hij. En dan leek hij te beseffen dat ik die opmerking verkeerd zou kunnen begrijpen. 'Maar ik waardeer ook uw nabijheid, messire. Ik ben blij een buur te hebben, begrijpt u mij niet verkeerd.' Hij keek in zijn kopje. 'Wel, misschien moeten we beiden aan het werk.' En zonder verder nog woorden te verspillen, trok hij zich in zijn cottage terug.

Twee dagen later reden we samen naar het dorp, in mijn auto, die ik met enige moeite op de slecht onderhouden weg wist te houden, een proces dat al mijn aandacht vergde. We hadden elkaar tussenin gezien zoals de eerste keer, ieder op zijn veranda, en over zo goed als niets in het bijzonder gekeuveld, waarbij ik over hem nauwelijks wat te weten gekomen was. Hij had zo zijn ideeën over de ontwikkelingen in Duitsland en Frankrijk en over wat had moeten gebeuren na afloop van de

oorlog tussen die beide landen, meningen waarmee ik het niet eens was maar waarover ik geen discussie wilde beginnen. Het enige concrete wat ik van hem te weten kwam, was dat hij zijn hele actieve leven gedoceerd had in Oxford, maar wat hij generaties van studenten had bijgebracht, liet hij onvermeld. Ik zag in hem een zachtmoedige maar reactionaire kenner van de Engelse literatuur van de zestiende en zeventiende eeuw, of een historicus (klassieke geschiedenis), of misschien had hij filosofie gedoceerd —hoe dan ook, dit onderwerp raakten wij niet aan. Hij vroeg evenmin naar mijn antecedenten, en maar goed ook.

Op naar het dorp dus, dat binnen de context van dit verhaal naamloos dient te blijven. Laat het volstaan te vermelden dat er alleen maar onschuldige mensen woonden, die nauwelijks op de hoogte leken van wat er zich in de ruimere wereld afspeelde —een situatie die ik hen benijdde. Maar ik was nu eenmaal wie ik was, en dus las ik elke ochtend *The Times*, gebracht door een amechtige maar dappere postbode. Ik vermoedde in de wijde omgeving de enige lezer van deze krant te zijn.

Dodgson leek zich op zijn gemak te voelen met mij aan het stuur van de auto en besteedde grotendeels alleen aandacht aan de omgeving. Het dorp dook al snel op, achter een bocht waarbij de bomen plots opzij weken en de twee dozijn huizen en gebouwen zichtbaar werden. Het was een compact dorp, dat ook nog een dertigtal boerderijen in de grotere omgeving telde, maar dat wat openbaar vervoer betrof niet meteen aansloot bij de buitenwereld. Wel was er een treinstation waar elke ochtend en elke avond twee treinen passeerden, elk in een andere richting, en die elkaar precies in dat station kruisten. De bedrijvigheid ervan was dus beperkt tot een tiental minuten met opstappende en uitstappende passagiers. Er werd wat vracht en post in- en uitgeladen, mijn krant inclus. Daartussenin gebeurde er niets en had de stationswacht geen werk. Occasioneel verkocht hij enkele tickets, maar gezien het dorp geen toeristen of toevallige reizigers aantrok, was ook die activiteit beperkt.

Ik parkeerde de auto naast het stationsgebouw, waar een

kleine vrachtwagen stond en twee karren zonder gespan. Dodgson bekeek de voertuigen aandachtig, alsof hij zich afvroeg wat hun doel was. Hij volgde mij naar de winkel, aan de overkant van de straat, waar we apart onze bescheiden inkoop deden. We brachten die naar de auto, en daarna, ontdaan van onze last, begaven we ons naar de meest nabije pub, de *Fox and Hound*, waarvan de eigenaar wat naamgeving betrof geen cliché schuwde.

‘Er wordt hier in de buurt niet meer gejaagd, toch niet met honden op vossen,’ zei ik tot Dodgson, die met aandacht naar het uithangbord keek, waarop twee dieren afgebeeld waren die op geen enkele manier te identificeren waren als een vos en een hond. Misschien waren het andere dieren. Ik was ter zake geen expert.

We namen plaats aan een tafel —de rest van de pub was grotendeels verlaten, gezien het uur van de dag.

‘Die jacht, dat hoort niet,’ zei hij, terwijl ik terugkeerde met twee pinten ale en nadat ik, na overleg met hem, een lunch van shepherd’s pie had besteld. ‘Dieren zijn niet in deze wereld geplaatst om opgejaagd te worden.’

‘Bent u een van die ...’ Wat ik vreemd vond, gezien de ingrediënten van de shepherd’s pie, waartegen hij niet nee gezegd had. ‘Een vegetariër?’

‘In het geheel niet. Ik kan een goede steak waarderen. Maar de jacht, het opjagen van dieren, de angst, de pijn en de vernedering? Dat is nergens voor nodig. Ik ben voor het humaan behandelen en slachten van dieren.’

‘En toch gebeurt het,’ zei ik. ‘Het lijkt wel onvermijdelijk dat sommige mensen zich manifesteren willen uiteten als meesters over leven en leed van alle andere creaturen.’

‘Dit is onze wereld,’ zei hij. Onze lunch, dampend en aangenaam geurend, werd gebracht. ‘Er zijn andere werelden. Onze wereld is niet de enige. Er bestaat meer dan één geschiedenis van de wereld.’

Dat was een vreemde uitspraak, zo dacht ik toen, maar ik besteedde mijn aandacht aan de shepherd’s pie, die overgoten was met een heerlijke jus. Ik zag dat Dodgson met tegenzin at. Misschien had hij toch problemen in verband met vlees. We

vermeden alleszins het onderwerp, net zoals we het ook niet over het verleden hadden.

‘Misschien,’ suggereerde ik, ‘moet u de avond bij mij doorbrengen? Ik heb een heerlijke Schotse whisky, die ik graag wil delen.’

Hij leek niet geneigd de weldaden van de beschaving, in het bijzonder die van onze Schotse bondgenoten, af te wijzen. Deze man, naar ik mocht aannemen wereldwijd, was ongetwijfeld goede Franse wijn genegen, en die kon ik hem ook bieden indien hij daarom verzocht.

Dat deed hij niet, en diezelfde avond zaten we bij de aangenaam gloeiende kolenkachel, elk met ons glas van de godendrank. ‘Ik had ooit een boek in mij,’ zei hij op zeker moment, geheel terloops en zonder dat daar enige aanleiding toe was.

‘Uiteraard,’ zei ik, want we waren allebei belezen mannen, en die hebben ooit —doorgaans in hun jeugd— de aandrang gevoeld om zelf te gaan schrijven. Een aandrang die de meesten onder ons onderdrukten, omdat we wisten dat wat we te zeggen hadden de grote massa, in de echte wereld, niet zou interesseren. We zouden slechts schrijven voor een klein aantal gelijkgestemde geesten, mannen zoals wij, maar ook dan zouden we genoodzaakt zijn ons aan kritieken te onderwerpen, een proces dat ons deed huiveren. Toch, en in weerwil hiervan, schreef ik mijn boek.

‘Het zou een boek worden voor kinderen,’ voegde hij eraan toe.

‘Ach, kinderen,’ zei ik, want dat was onverwacht. Waarom zou een man met zijn status, een geleerd man, een boek schrijven voor kinderen? Niet dat er geen voorbeelden waren —Mr. James Matthew Barrie, Mr. Henry Rider Haggard, en uiteraard Lord Dunsany— maar deze waren elk op hun manier excentriekelingen geweest. Dat zag ik niet in hem. Anderzijds was het niet geheel onmogelijk dat deze man een voorliefde had ontwikkeld voor het schrijven ten behoeve van kinderen, en zich op de een of andere wijze in hun wereld kon bewegen.

‘Maar het is nooit geschreven,’ informeerde ik, enigszins voorzichtig.

‘Oh jawel,’ gaf hij toe. ‘Het is geschreven, maar ik heb het nooit aan een uitgever aangeboden, hoewel een aantal van mijn jonge vriendinnen het gelezen hebben, en sommige van hun ouders ook.’

Hij hoefde me niets te vertellen over de manier waarop de boekenindustrie werkte, en over de forse bedragen die auteurs moesten neertellen om hun werk uitgegeven te krijgen. Een kinderboek. Ik had er geen idee van of daar veel lezers voor te vinden zouden zijn. Lazen kinderen nog wel boeken?

‘Ik was jonger toen, en waarschijnlijk dwaas,’ vervolgde hij, ‘en ik geloofde in mijn verzinsels — al moet ik toegeven dat mijn jonge vriendinnen mijn verhalen best leuk vonden, en erdoor gecharmeerd waren.’

‘Waarover ging dat boek dan?’

Hij keek in zijn glas, en dan naar de kachel. Het leek alsof hij niet van plan was mij deelgenoot te maken van die vertellingen van hem, die misschien alleen bestemd waren voor kinderen. Of wat precies bedoelde hij met “vriendinnen”?

Er gingen verschillende dagen voorbij na die aangename maar enigszins enigmatische avond, waarbij hij mij verder niets meer over zijn potentiële pennenvrucht vertelde, maar we slechts anekdotes uitwisselden over onze achtergronden, waarbij ik echter weinig concreets te weten kwam over zijn verleden. Hij leek me een erg discreet en privaat man, wat hem overigens gegund werd.

Tegen het einde van de tweede week verzocht hij mij hem bij het diner in zijn eigen cottage te vergezellen, en dat vond ik een wat vreemd verzoek, want voor zover ik wist had hij geen bediende (ik had er alleszins nog geen gezien) en er was ook nergens een huishoudster of kok te bekennen geweest, en het gebrek aan culinaire kwaliteiten van Oxford dons en gelijksoortige intellectuelen kennende, wist ik dat ik mij onmogelijk aan een degelijke maaltijd kon verwachten. Een mens mag wonderen doen met voedsel uit blik of bokaal, en misschien

bestelde hij in het dorp, bijvoorbeeld een stuk geroosterd vlees dat we dan koud zouden eten, maar meer mocht ik alleszins niet van hem verwachten.

Tegen zeven aan maakte ik mijn opwachting, in het gezelschap van een fles Franse wijn uit mijn eigen bescheiden verzameling, want een heer gaat niet met lege handen naar een diner. Ik klopte aan en vond zijn deur op een kier, waarna ik voorzichtig naar binnen tuurde. Ik zag mijn gastheer niet, zag ook geen beweging in de woonkamer van de cottage, maar hoorde wel iets. Ik spitste de oren, misschien verzocht hij mij naar binnen, vanuit de keuken of zo, en klonk zijn stem nauwelijks tot de voordeur. Maar nee, wat ik hoorde was niet zijn stem. Het was een zachte, kinderlijke fluister: 'Vreemdiger en vreemdiger!'

Ja, dat was wat ik meende te horen, deze bizarre vervorming van onze taal. Op dat moment twijfelde ik aan mijn gehoor, en misschien zelfs een beetje aan mijn verstand, waarbij ik veronderstelde dat ik de wind hoorde fluisteren, ware het niet dat het windstil was.

Ik duwde de deur een ietsje verder open, en zei: 'Meester Dodgson? Het is uw buurman, Davenport!'

Stilte verwelkomde mij. En pas dan, na een kort moment, hoorde ik stappen, niet uit de cottage maar achter mij, en ik draaide me om. Dodgson kwam de trap naar de veranda op, gekleed in die donkere overjas van hem. 'Beste vriend,' zei hij, enigszins verbaasd en verontrust, 'wat staat u daar toch zo vreemd bij mijn deur te fluisteren? Hoorde u mij niet? Ik riep u vanuit de tuin toe.'

Nee, ik moest toegeven hem niet gehoord te hebben. Wat ik dan wel had gehoord, bleef op dat moment een raadsel, tenzij het slechts in mijn verbeelding was gebeurd.

'Hebt u misschien nog ander bezoek?' vroeg ik hem, mijn houding herstellend.

'In het geheel niet,' zei hij stellig.

Hij stapte langs mij heen, de cottage in, waar er inderdaad niemand te bekennen was. Wel stond de tafel gedekt, voor twee, en hij had duidelijk de moeite gedaan om goede borden, glazen en bestek te vinden. Op het fornuis, dat hij met hout

stookte (net als ik het mijne), stond een pan te pruttelen, en ik zag dat hij vers brood had, dus er zou wel een en ander te eten zijn. Ook stonden twee flessen rode wijn klaar, die door de mijne (in dank aangenomen) verhoogd werden.

‘Gelukkig had mijn moeder ongewone en progressieve ideeën over wat jongens en jongemannen dienden te leren om in het leven te kunnen staan,’ zei Dodgson, met een ietwat ondeugende grijns, ‘en leerde ze mij eten te bereiden, zodat ik niet alleen niet van honger zou omkomen, maar ook mijn gasten kon verrassen.’

Ik merkte ook een stuk cake op, dat op een glazen bord lag op het aanrecht. In letters van gegoten suikerwaar stond erop geschreven: EET MIJ. Hij volgde mijn blik. ‘Dat moet u best niet letterlijk nemen,’ zei hij. Ik begreep toen niet wat hij daarmee bedoelde, gezien ik ervan uitging dat cake precies diende om gegeten te worden. Maar we waren nog niet aan het dessert toe.

We zaten neer, nadat hij het voedsel op de tafel had gezet, we aten de uitstekende stoofpot die hij had bereid en waar aardappels in zaten, en we dronken een fles wijn leeg. Ondertussen keuvelden we over literatuur en over filosofische begrippen, niets buitengewoons, en uiteindelijk slechts onderwerpen die geen gevaar opleverden tussen twee heren van stand.

Aan het slot bood hij mij een zelfgemaakte pudding aan, en koffie, maar de enigszins mysterieuze cake bleef onaangevoerd, alsof hij die voor zichzelf of voor een andere bezoeker had voorbestemd.

‘Waarom is dat befaamde boek van u er niet gekomen?’ vroeg ik hem ten slotte, en ten overvloede, bij een glas brandy na de koffie. Het was een nieuwsgierigheid die mij verschoond moest worden: mijn eigen literaire aspiraties (ik was toen nog jong) dreven mij ertoe om meer te willen weten over die van anderen, zodat ik uit hun ervaring kon leren. Een man die, schijnbaar, net geen schrijver was geworden, dat intrigeerde me.

Hij keek enigszins zenuwachtig om zich heen, alsof hij verspieters of op z’n minst onwelkome toehoorders vermoedde.

‘Er dient beter niet over gesproken te worden,’ zei hij op een zachte en bijna samenzweerderige toon. ‘Dergelijke zaken behoren tot het verleden, en ze dienen daar ook te blijven.’

Het was me duidelijk dat hij zijn literaire ambities lang geleden had weggeborgen en er zeker niet meer, op deze leeftijd nog, over wilde praten. Ik hoopte toen dat een dergelijk lot mij niet zou overkomen, en dat ik gespaard zou blijven van dit soort gebrek aan doorzettingsvermogen, want ik vermoedde dat zijn falen grotendeels daaraan te wijten was. Een gebrek aan doorzettingsvermogen.

Duidelijk was het onderwerp niet geschikt voor verdere discussie, en ik leidde het gesprek dan maar opnieuw naar ongevaarlijke onderwerpen, waarbij ik ook naliet over mijn eigen literaire werk te spreken. We namen ten slotte afscheid en ik wandelde terug naar mijn cottage. Nog eenmaal keek ik achterom. De gordijnen van zijn woonst waren eerder die avond al dichtgetrokken, maar ik meende in zijn woonruimte schaduwen te zien bewegen, en tegelijk ook in een van de andere kamers, alsof er zich meerdere personen in de cottage bevonden. Had hij een andere bewoner voor mij verborgen gehouden? Woonde hij met iemand samen, die hij niet aan mij wilde voorstellen?

Enkele dagen gingen voorbij. Het werd gaandeweg warmer, de avonden strekten zich uit en de natuur kwam luidruchtiger dan voorheen tot leven. Ik zag Dodgson occasioneel op zijn veranda, en telkens groette hij mij vriendelijk doch met enige terughoudendheid, terwijl 's avonds, na het schemeren, licht scheen in verschillende van zijn kamers tegelijk, alsof hij met alle middelen de nacht wilde weren. Ik nodigde hem op mijn beurt uit, voor een diner, dat ik op voorhand liet bereiden door een vrouw uit het dorp, zodat ik de ingrediënten alleen maar moest opwarmen, waartoe ik best in staat was.

We brachten die avond op ongeveer dezelfde manier door als de andere, behalve dan dat het voedsel beter was, en dat Dodgson zich gedroeg alsof hij weer zo snel mogelijk naar huis

wilde. Maar ik liet hem niet meteen gaan. Op zeker moment vroeg ik hem over dat kinderboek, en welke vriendinnen hij eerder had bedoeld. Hij weifelde, alsof hij dat allemaal wilde verdringen. 'Ik heb zelf geen kinderen,' zei hij. 'Nooit getrouwd geweest. En toch houd ik van kinderen. Vooral meisjes. In mijn jongere jaren vermaakte ik de dochters van vrienden in Oxford met verhaaltjes en verzinsels, we maakten uitstapjes, soms in de velden, de bossen, soms op het water.' Hij keek mij aan, alsof hij een soort van band met me zocht. 'Ik experimenteerde toen met fotografie. Ik fotografeerde hen, vaak zelfs. We verzonnen dingen ...' Hij aarzelde.

'Dingen?' moedigde ik hem aan.

'Ze verkleedden zich en ik maakte foto's van hen. Tegen achtergronden die we zelf maakten met alles wat er ons onder handen kwam.'

'Fotografie ...'

'Het was allemaal erg onschuldig, ik was een vrijgezel, ik had niets anders omhanden, en de meisjes vonden het altijd leuk.'

'Om te poseren voor de foto's.'

'Ja, dat in het bijzonder. Later gaf ik hun dan een afdruk van die foto's.'

'En u verzon verhalen ... Waarover?'

Zijn aandacht leek te verslappen. Het was alsof hij nu naar iemand anders luisterde dan naar mij. Alsof mijn aanwezigheid in mijn woonkamer van ondergeschikt belang was geworden, en hij een stem hoorde, of stemmen, die van elders kwamen en zijn aandacht opeisten.

'Ik denk,' zei hij, met een stem die klonk alsof hij zichzelf niet meer graag hoorde praten, 'dat ik er weer vandoor ga.' Hij kwam onvast overeen. We hadden evenwel nog geen koffie en cognac gehad, maar ik had de indruk dat hij daar niet om gaf. 'Dank u voor de invitatie, en we moeten dit zo gauw mogelijk opnieuw doen.'

Ik kon hem niet meer tegenhouden. Hij wilde meteen weer naar buiten en naar zijn eigen cottage.

Die avond leek het alsof ik stemmen hoorde, die uit zijn cottage kwamen. Hij leek in gesprek, een gesprek dat occasi-

oneel verhit klonk, alsof hij en de personen met wie hij sprak niet helemaal dezelfde meningen toegedaan waren. Had hij bezoek? Niet onmogelijk, maar dan zou ik de aankomst van die persoon of personen opgemerkt hebben. Of waren zij steeds gekomen, met het invallen van het duister? Wie kende hij nog in het dorp, die hem met een laat bezoek zou vereren?

Ik ging op de veranda staan, in het duister. Ik wilde niet dat hij me zag, dat hij getuige was van mijn ongenode nieuwsgierigheid. Ik keek uit over zijn veranda en een deel van de zijwand van het huis, en zoals eerder brandde er nu ook licht in verschillende kamers. Hij hield duidelijk niet van het duister.

Maar de stemmen, hoe gedempt ze nu ook klonken, waren alleszins niet het gevolg van mijn verbeelding; nee, ze waren er echt. Vreemde stemmen, minstens twee of drie naast de zijne. Bezoek, inderdaad.

‘Het was een soort van sprookje,’ vertelde hij mij enkele dagen later. We zaten op zijn veranda en genoten bij het vallen van de avond van een glas whisky. We hadden elkaar enkele dagen niet gezien, maar plots nodigde hij me uit voor een drankje. Geen diner deze keer, alleen maar een glas. Daar zaten we dan, we keken naar het naaldbos en naar het onaangeroerde meer, en genoten van de stilte die slechts door enkele vogelkreten onderbroken werd.

‘Voor kinderen,’ zei ik.

‘Ik vertelde mijn jonge vriendinnen het verhaal voor het eerst terwijl we tijdens een hete zomerdag op een bootje op de vijver dobberden, na de lunch. Ik en de dochters van decaan Liddell, die je misschien kent.’

‘Ik vrees van niet. Ik ben van een latere generatie dan uzelf.’

‘Ach ja, dat vergeet ik altijd maar weer. De dochters luisterden naar mijn verhaal, vooral Alice, die ik leerde kennen toen ze vier of vijf was. Dat was dus lang geleden. Het verhaal was een korte versie van een vertelling die ik steeds maar uitbreidde. En het hoofdpersonage ervan heette ook Alice ...’

‘Maar u bent er nooit toe gekomen om het ...’

‘We arriveren steeds weer op hetzelfde punt, jonge vriend,’ zei hij met enige aandrang. ‘Ik kan geen rationele verklaring geven voor mijn beslissing ...’ Hij keek me doordringend aan. ‘Geloof jij dat er meer dan één geschiedenis van de wereld bestaat?’

Hij verraste me met die vreemde vraag. ‘Hoe bedoelt u dat? Meer dan één geschiedenis? Bedoelt u dat historici dingen over het verleden schrijven waarover ze het niet eens zijn?’

‘Neenee, dat bedoel ik niet. Het gaat niet om wat historici menen te weten. Het gaat om wat de wereld *kan zijn*. De wereld zoals wij die kennen, is namelijk niet de enige wereld. Het is misschien niet eens de ware wereld.’

‘Dat is een vreemd idee,’ zei ik, terughoudend. Ik hoorde eerder al mensen die begaan waren met bovennatuurlijke fenomenen, met door de wetenschap niet te verklaren gebeurtenissen, maar dat verwachtte ik niet van hem, in wie ik een man van de ratio en de wetenschap meende te zien.

‘Al wat afwijkt van onze onmiddellijke waarneming, is vreemd,’ zei hij. ‘Maar wie ervoor ontvankelijk is, ziet en begrijpt die andere wereld, en kent de wetten ervan, die even streng en onwrikbaar zijn als de natuurwetten in onze wereld.’

‘Zoals wat?’

‘Het zou ons te ver voeren om dingen bij hun naam te noemen,’ zei hij snel, ‘en misschien bent u een scepticus. Ik laat dat niet tussen ons komen. Zelf vond ik het nodig om die andere wereld onder de vorm van een verzinsel, een verhaal, een sprookje aan die kinderen voor te stellen, en met succes ook.’

‘Hoe ging dat verhaal dan?’

Hij schudde het hoofd. ‘Verhalen hebben hun eigen publiek, en het mijne was, en is, alleen maar bestemd voor de ziel van kinderen.’

‘Ook volwassenen kunnen genieten van sprookjes ...’

‘Dit verhaal was heel anders dan een sprookje, waarde vriend. Het was ...’ Hij maakte een gebaar dat ik niet kon interpreteren. Evenmin kon ik zijn uitdrukking lezen.

‘... een weergave van die andere wereld?’

Hij knikte. 'Ja, dat hebt u goed samengevat.'

Wat moest ik daarmee? Hier zat naast mij een man die geloofde in een andere wereld, waarschijnlijk in feeën en in allerlei vormen van magie, dingen die de wetenschap allang naar het universum van de fabels verwezen had. Kon ik het over mijn hart krijgen hem uit zijn waan te halen, alleen maar omdat ik zijn visie niet deelde?

'Maar dat,' vervolgde ik, teneinde de conversatie aan de gang te houden, 'is allemaal een hele poos geleden.'

Mijn uitspraak leek hem te doen opschrikken. 'Oh,' zei hij. 'Nee, dat moet u niet denken. Mijn verhaal ...' En dan zweeg hij plots weer, alsof hij al te veel gezegd had. Of misschien vond hij niet meteen de juiste woorden. Was hij een schrijver die in zijn eigen verzinsels was gaan geloven? Kon hij geen afstand nemen van een verhaal dat hij decennia geleden —of hoe lang dat ook was— verteld had aan enkele kinderen, en dat hij sindsdien in zijn ziel had meegedragen, zonder het op papier te kunnen zetten?

Ik keek op, want had ik niet een gestommel gehoord in zijn huis, achter ons? Ik draaide het hoofd om, maar de deur was gesloten en door de ramen zag ik geen beweging. Hoe vreemd was het dat hij misschien wel, of misschien niet, gezelschap had gehad, en misschien nog steeds had, maar dat niet aan mij voorstelde. Nu ik hem beter leerde kennen, leek hij des te vreemder, alsof de dimensies die ik van hem ontdekte inderdaad tot een andere wereld behoorden. Nee, ik mocht mij niet laten meeslepen!

Het was me duidelijk dat hij zich niet op zijn gemak voelde, en dus dronk ik snel mijn glas leeg en nam afscheid van hem. Hij deed geen moeite om mij daarvan te weerhouden.

Later die avond meende ik stemmen te horen, als onderdrukte meningsverschillen. Ik dempte op zeker ogenblik het licht in de woonkamer en vanuit een donkere hoek keek ik naar buiten. Net op dat moment opende zich zijn voordeur en in het spel van gedempt licht en schaduwen zag ik een figuur naar

buiten rennen. Het was niet Dodgson, want die zou ik zelfs in het halfduister herkend hebben. De figuur leek zelfs niet helemaal menselijk —en ja, ik besef hoe vreemd dat klinkt. Maar wat ik zag, leek meer een op z'n achterpoten lopend dier, met lange oren en een buishoed op het hoofd, en het verdween gezwind tussen de struiken, en dus kreeg ik nauwelijks de tijd om het te bestuderen.

Wat ik gezien had, was —zo meende ik toen— waarschijnlijk te wijten aan de invloed van Dodgson op mijn reeds al te actieve verbeelding, hij met zijn verhalen over sprookjes en andere werelden. Ik weerhield me ervan om naar buiten te stappen en bij Dodgson te gaan aankloppen, ook al was het daar ondertussen rustig geworden en brandde er alleen nog maar licht in zijn zitkamer. Nee, ik deed niets, ik bleef achter mijn raam staan en hield het bos in de gaten, maar daar bewoog niets meer. De vreemde figuur keerde niet terug.

Die nacht droomde ik, maar bij mijn ontwaken vervaagde die droom snel. Het enige wat ik me bleef herinneren was die vreemde figuur, opduikend op mijn eigen veranda, buishoed in de hand en met vervaarlijke rode ogen. Ik vroeg me af of ik Dodgson om uitleg moest vragen.

Die gelegenheid deed zich niet meteen voor. Hij leek mij uit de weg te gaan, en ik zag hem slechts wanneer hij de postbode of de man van de dorpswinkel ontving, net lang genoeg om post en goederen aan te nemen. Ik observeerde hem verholen vanuit mijn woonkamer, maar ik was er bijna zeker van dat hij zich daarvan bewust was.

Onze volgende ontmoeting —na verschillende avonden en nachten van rust en stilte in zijn cottage— deed zich bij valavond voor. Hij klopte aan met een fles Ierse whiskey, die hij waarschijnlijk speciaal voor deze gelegenheid had gekocht. Een zoenoffer. 'U moet mij mijn vreemde gedrag verschoonen,' zei hij onmiddellijk. 'Misschien kunnen we ons gesprek voortzetten?'

Daar ging ik graag op in. Het was niet alsof ik het druk had, ook niet met mijn boek, dat ondertussen gestaag vorderde en allicht op tijd klaar zou zijn. Ik stond dus niet onder grote druk. Overigens probeerde ik alleen maar overdag te schrijven, de

avonden reserverend voor lectuur. Ik merkte wel een verband op, rond zijn linkerpols, waarvoor hij geen verklaring gaf.

Het gesprek dat wij vervolgens hadden, ging opnieuw over zo goed als niets, alsof de voorgaande conversatie niet had plaatsgehad. Hij leek ontspannen en rustig, en zelfs charmant. Ik probeerde me hem jonger voor te stellen, in het gezelschap van meisjes, die ongetwijfeld zijn geboeide publiek hadden gevormd, al bleef het me wat vreemd dat een vrijgezel zich tot die rol leende. Er zal wel nooit iets onbetamelijks zijn gebeurd, want anders had hij niet keer op keer de toestemming van de ouders gehad om hun kroost mee uit te nemen.

De fles raakte halfleeg, en hij liet ze vervolgens bij mij achter, een zoenoffer inderdaad. Er volgden twee onopvallend verlopende dagen, maar tegen het einde van de derde dag hoorde ik opnieuw de stemmen vanuit zijn cottage, waar nu —vanwege de warmte— enkele ramen openstonden. Ik kon zelfs enkele zinnen begrijpen. Een scherpe stem zei, op een dreigende toon: ‘De weg is lang, Carroll, maar ons geduld raakt ten einde ...’ Waar dat op sloeg, begreep ik toen niet. Wie werd er aangesproken en door wie? Wie was Carroll? Het klonk als een familienaam, niet als een voornaam. ‘Vergeet niet,’ vervolgde een andere en meer lijzige stem, ‘wie hier de meesters zijn ...’

Het klonk grimmig. Ik begon te vermoeden dat Dodgson het slachtoffer was van kwaadaardige lieden, die het nodig vonden hem te bedreigen en af te persen, en die erin slaagden ongezien zijn cottage te betreden —ongezien door mij alleszins. Wat dan met die bizarre en enigszins belachelijke figuur die ik enkele avonden eerder gezien had? Had iemand het nodig gevonden zich te verkleden als ... Wel, ik wist niet als wat.

Op dat moment werd zijn voordeur opengegooid, en omdat ik mij opnieuw in het duister ophield, kon ik ongestoord en hopelijk ook ongezien observeren wie daar verscheen. Het was alleszins niet Dodgson, maar een klein mannetje met een groot hoofd en een nog grotere hoed, van het soort dat allang uit de mode was. Eerder deze eeuw hadden mannen van stand nog zo’n enigszins groteske buishoed gedragen, maar dat gebeurde nu alleen nog maar ceremonieel. Toch was het dat wat het mannetje op het hoofd had. En het vreemde was ook dat

de hoed voorzien was van een etiket, waarop enkele letters en cijfers stonden, die ik evenwel niet kon onderscheiden.

De lijzige stem bleek van het mannetje afkomstig. 'Er zal voor jou geen plaats meer aan de tafel zijn, Carroll,' zei hij dreigend in de richting van iemand binnen de cottage, en dan hopte hij weg, in de richting van het bos, waarbij hij een aanzienlijke snelheid bereikte en weldra uit het gezicht verdween.

Nog steeds kwamen er stemmen uit de cottage, alleen hoorde ik Dodgson niet. Drie, misschien vier stemmen, die elkaar overstemden, zodat ik niet begreep wat ze zeiden. Dan verscheen de figuur die ik eerder had gezien, en die nu nog steeds vreemd was, en net als het mannetje zo'n buishoed droeg. Het was een soort van samenzwering, dat kon niet anders. De figuur, veeleer een buitenmatig soort haas, hopte het ondertussen verdwenen mannetje achterna en verdween eveneens. Ik begon te twijfelen aan mijn verstand, want zo'n figuur kon onmogelijk bestaan.

Ik stapte mijn veranda af, vastbesloten poolshoogte te gaan nemen. Het was weinig typisch dapper van mij, die intentie, maar misschien had Dodgson wel hulp nodig. Ik nam ook mijn wandelstok mee, die voorzien was van een solide stalen kop, een gevaarlijk wapen, zelfs in mijn handen.

Ik betrad de veranda van Dodgson en merkte dat zijn voordeur nu op een kier stond. Binnen klonken nog steeds stemmen. Ik aarzelde slechts een moment, en met de wandelstok stevig in de hand, duwde ik de deur open.

Er brandden enkele lampen in de woonkamer, en toch kon ik niet goed uitmaken wat ik eigenlijk zag. En wat ik zag, kon ik niet meteen plaatsen, zo vreemd als het was. Ik zag Dodgson niet meteen, maar wel twee figuren die aan de rechterkant van de kamer stonden. Beide waren rechthoekig en leken slechts twee dimensies te hebben: ze stonden naar de andere kant van de kamer gericht en waren plat als een vel papier. Ik besef dat het absurd klinkt, en dat leek het mij ook. Ik veronderstelde een optische illusie, of misschien zag ik stukken van een decor dat Dodgson om de een of andere reden aan het bouwen was. Maar toen de figuren mij hoorden binnenkomen, draaiden ze zich een kwartslag om en ik besepte wat ze

waren. Levensgrote speelkaarten, met armen en benen en een karikatuur van een hoofd. Elk van hen hield een speer vast. Op een dergelijk moment gaat men van de veronderstelling uit dat mensen zich vermommen als speelkaarten, maar dat was niet het geval. De beide figuren waren als tot leven gekomen, buitenmatige Kaarten, de ene een Hartenzes, de andere een Hartennegen (absurd, ook, hoe men onder dergelijke omstandigheden zulke details onthoudt).

Mijn aandacht werd dan getrokken door een andere figuur, aan de andere kant van de kamer: een andere Kaart, maar omvangrijker dan de andere twee, en onmiskenbaar de Koningin van de Harten! Zij staarde mij aan, met manifeste haat, want ze had een menselijk lijkend hoofd. Dan merkte ik dat Dodgson achter haar zat, in een fauteuil, en dat hij angstig naar alle aanwezigen keek, en vooral naar mij.

Ik kon uiteraard geen woord uitbrengen.

Maar de Koningin was degene die meteen het initiatief nam. Met een vervaarlijke vinger wees ze naar mij en krijste 'ZIJN HOOFD ERAF!' en het was mij direct duidelijk dat ik mij in een erg precare positie bevond, of ik nu geloof hechtte aan wat ik zag of niet.

De twee Kaarten stapten resoluut op mij af en hieven hun speer op. Hoe ze op die manier mijn hoofd van de rest van mijn lichaam gingen scheiden, was iets wat ik me niet afvroeg, want in een mum van tijd zouden ze mij hebben gespietst. Zonder erbij na te denken, zwaaide ik met mijn wandelstok en trof hen beiden midden in de romp, en meteen veroorzaakte ik in elk van hen een gapende scheur. Schrikwekkend wel, maar sterk waren deze Kaarten alleszins niet. Ze uitten allebei een kreet van angst en weken achteruit.

De Koningin liet een schreeuw weerklinken, maar nam verder geen initiatief. Ze leek kwaadaardig, maar niet bijzonder dapper. Ik stapte haar richting uit, overmoedig geworden, en hield mijn stok dreigend vooruit.

'Davenport,' zei Dodgson vanuit zijn fauteuil. 'Laat hen gaan.' Hij klonk alsof hij noodgedwongen beroep deed op mijn rede-lijkheid.

Ik hield halt, en meteen stoof de Koningin naar buiten, ge-

volgd door de gerafelde Hartenkaarten, die geen poging meer ondernamen mij te overmeesteren.

Ik bleef enkele momenten staan, mij geen raad wetend met mijn houding. Ik kon nauwelijks bevatten wat ik had gezien en meegemaakt. Ik was waarschijnlijk krankzinnig geworden — dat leek me de enige mogelijke verklaring.

‘Ik ben u een uitleg verschuldigd, en een verhaal,’ zei Dodgson.

Hij sloot zorgvuldig de deur en bood mij een glas whiskey aan, dat ik graag genoeg accepteerde. ‘Ik moet u nu, beste vriend,’ ving Dodgson aan, ‘meenemen naar gebeurtenissen van enkele decennia geleden, toen ik een jonge docent aan de universiteit was en mijn weg in de wereld zocht. Mijn verhaal vraagt om geduld, maar ook om het opschorten van uw ongeloof.’ ‘Omdat u het me voorstelt,’ zei ik, noodgedwongen grootmoedig, ‘ben ik daartoe bereid.’

‘Goed. Ik vertelde u al over mijn jonge vriendinnetjes en de verhalen die ik met hen deelde. Die kleine en schijnbaar onschuldige fantasieën die een belezen man makkelijk genoeg kan bedenken. Dat was hoe ik er aanvankelijk over dacht. Ik wilde die verhalen publiceren, dat was mijn oorspronkelijke plan, aangemoedigd door de meisjes en door sommige volwassenen die de eerste versies lazen. Ik besepte het toen nog niet, maar door het neerschrijven van mijn verhaal, dat ik voor geheel verzonnen hield en beschouwde als een beschrijving van een fictieve wereld, werd precies die wereld reëel. Ik kan dat proces niet anders omschrijven, noch verklaren. Het was alsof de andere wereld, die andere geschiedenis waarover ik u reeds vertelde, tot onze werkelijkheid begon door te dringen, naarmate ik schreef. Ik begon in te zien — en ik weet dat dit onwaarschijnlijk en zelfs waanzinnig klinkt — dat die wereld van mijn verzinsel geen afspiegeling was van mijn fantasie, maar op de een of andere manier de weergave van een andere realiteit. Ik verzon dus niet, ik beschreef. En terwijl ik beschreef, manifesteerde die wereld en al wat die bevatte zich aan mij.’

‘Om die reden heb ik afgezien van de publicatie van mijn boek, en heb ik zelfs het hele verhaal niet meer aan anderen laten lezen. Mijn jonge vriendinnen, de dochtertjes van vrienden en bekenden, hoorden uit mijn mond aanvankelijk alleen maar een beknopte versie van dat verhaal, en naarmate ik ging schrijven en dat verhaal zich uitbreidde, en het meer details ging bevatten, werd het steeds echter. Op dat moment hadden die meisjes weliswaar zowat allemaal de leeftijd bereikt waarop ze voor andere dingen belangstelling begonnen te krijgen dan voor wat in hun ogen sprookjes waren. En maar goed ook. Zou ik hen alles verteld hebben, en in zoveel detail, en zou ik ten slotte alles gepubliceerd hebben – wat voor onwaarschijnlijke dingen zouden zich dan hebben voorgedaan?’

‘Nu, op dit ogenblik, is de hele manifestatie van die andere geschiedenis beperkt gebleven tot mijn onmiddellijke omgeving. Ik word regelmatig maar op onvoorspelbare tijdstippen bezocht door die manifestaties, die mij pesten en kwellen, en die occasioneel overgaan tot boosaardige daden van geweld. Hun doel? Ze willen mij dwingen mijn verhaal met de grote wereld daarbuiten te delen, zodat zij zich kunnen bevrijden, zodat ze kunnen uitzwermen, zodat ze kunnen ... Wel, u kunt het zich niet voorstellen wat de gevolgen zijn. De wereld, de onze, is steeds meer seculier geworden en gelooft niet meer in die andere geschiedenis. In mythen, legenden, sprookjes en in de bewoners daarvan. Dat ongeloof heeft waarschijnlijk de mensheid gered van een kwaadaardige besmetting, die zich anders overal had kunnen verspreiden. Hoe zou het ons, mensen, dan vergaan zijn? Zouden wij, onze beschaving, overgenomen worden door een andere beschaving, heel verschillend van de onze, maar in vele opzichten in staat om ons opzij te schuiven? Zouden wij dan als mensheid gaandeweg het onderspit moeten delven voor krachten die wij niet kunnen begrijpen en waaraan wij niet kunnen weerstaan, zelfs niet met onze technologie en onze wetenschap? Ik durf de gok niet te wagen, en hoop de enige en de laatste te zijn die zich op het pad van dat proces heeft gewaagd. Hopelijk weerstaat de mensheid de drang om terug te keren naar het geloof in bovennatuurlijke fenomenen, en al wat daarmee gepaard gaat.’

Ik liet hem helemaal uitpraten, ondertussen kleine slokken nemend van mijn whiskey. Zijn verhaal was op z'n minst gezegd ongeloofwaardig, maar anderzijds had ik gezien wat ik meende gezien te hebben. Levende speelkaarten, een Hartenkoningin, en wat nog meer? Fantastische figuren, die ik niet goed kon thuisbrengen. 'Een vraag, toch al wel,' zei ik. 'Wie is Carroll? Ik hoorde die naam ...'

'Oh,' zei hij, en hij leek op de een of andere manier opgelucht. 'Lewis Carroll, dat was de schuilnaam die ik wilde gebruiken om mijn boek, mijn verhaal, te publiceren. Die naam en alleen die naam wordt gebruikt op het manuscript en op de kopieën daarvan. Daarom kennen zij mij ook onder die naam, die ze verkiezen boven mijn echte.'

'Als ik het goed begrijp,' vervolgde ik, 'is uw leven in gevaar...'

'Nee, helemaal niet. Nee, ze kunnen me angst aanjagen zoveel ze willen, maar ze kunnen me niet echt kwaad doen. Doen ze dat wel, dan lopen zij het risico geen toegang meer te hebben tot deze wereld, tot deze geschiedenis van de wereld. Ik ben hun enige ...' Zijn gezicht betrok. 'Ik hoop tenminste dat ik de enige ben.'

En daar zat ik dan, in de woonkamer van mijn buurman, na het aanhoren van zijn relaas, nog steeds wat geschrokken vanwege wat er was voorgevallen. Was ik daarbij in gevaar geweest? Hij niet, zoals hij mij net vertelde. Maar ik? Hadden die ... wat ze ook waren ... hadden die figuren mij kwaad kunnen berokkenen, mij zelfs doden, ik die voor hen waarschijnlijk zonder enig belang was, ik die zij niet nodig hadden om ...

Na enige tijd, waarbij we verder nog maar weinig te vertellen hadden, keerde ik naar mijn eigen cottage terug. Ik wist niet wat mij te doen stond. De buitenwereld zou geen enkel geloof hechten aan dit verhaal, en eerlijk gezegd zou ik het zelf misschien ook niet meer geloven, na mijn terugkeer naar Londen. Waar mensen allang geen aandacht meer besteedden aan sprookjes, mythen, legenden en aan het hele bovennatuurlijke —op enkele vreemde en marginale figuren na die zich nog verdiepten in de esoterica.

Maar wat indien het hele verhaal van Dodgson waar was? Wat indien er een andere wereld bestaat, met een ande-

re geschiedenis, en deze staat te popelen om de onze binnen te vallen? Wij met onze wetenschap en technologie zouden waarschijnlijk niets te vrezen hebben van buitensporige speelkaarten met speren, en van andere al even fantastische figuren. Maar misschien waren zij slechts de voorbode van andere en veel gevaarlijker manifestaties, zoals die voorkomen in de meest verschrikkelijke, wrede sprookjes? Wie kan me garanderen dat die andere wereld geen gruwelen herbergt, waartegen de mensheid geen enkele vorm van verweer heeft? Wie zegt me dat onze eigen verzinsels niet veel gevaarlijker zijn dan alles wat wij mensen onze eigen medemensen kunnen aandoen?

Hoe snel worden wij dan onder de voet gelopen door draken, griffioenen, kraken en met bovennatuurlijke krachten begiftigde goden?

Martine Pauwels

De verloren prinses

Opgedragen aan An Claes.

HET GRUWELBANKET VAN DE HARTENKONINGIN

Kaarten liepen af en aan. De decoraties moesten perfect op hun plaats staan, of de Hartenkoningin was niet tevreden en dat kon zware gevolgen hebben. Het was al eeuwen geleden dat ze nog een banket had gehouden voor de andere Kaarten-koningen.

Het Schoppenkoningspaar was uitgenodigd. Dat zorgde voor extra spanning. Iedereen wist dat de Hartenkoningin en haar verre nicht elkaar niet konden uitstaan. Dat voorspelde niet veel goeds.

Met een brede grijns op haar gezicht paradeerde de gastvrouw door de feestzaal. Bij elke Kaart die haar blik trof, brak spontaan het angstzweet uit. Een Ruitennegen liet een vaas vallen. Met een plof vlogen de scherven op de grond. In dit geval brachten ze geen geluk.

‘Wat heeft dat te betekenen?’ De Hartenkoningin bulderde hysterisch. Ze wees naar de onfortuinlijke Kaart. De Beul, die zoals gewoonlijk achter haar aan liep, wist wat hem te doen stond. Zonder te aarzelen voerde hij de Ruitennegen af —de Kaart werd nooit meer gezien.

De Hartenkoningin zou niets aan het toeval overlaten. In de kerker wachtte de speciale attractie voor haar gasten. Ze was er zeker van dat het Schoppenkoningspaar zo misnoegd zou zijn door haar spektakel, dat ze hen nooit meer behoefde te zien.

Ze schaterlachte als een oude heks toen ze door een van de grote ramen een koets zag naderen. Ze wreef in haar handen en lette niet op haar gemaal, die de zaal betrad.

‘Schatje, ze zijn er.’ De Hartenkoning maakte handgebaren, wellicht om groter te lijken, zodat zijn echtgenote hem zou

opmerken. Zijn arm zat nog in het gips van toen ze een week eerder per ongeluk op hem was gaan zitten. Het was zijn eigen schuld. Hij moest weten dat ze zijn troon had geclaimd. Waarom had hij het nog eens gewaagd erop te gaan zitten?

Niemand lette op de kleine, weerloze Hartenkoning. Zijn vrouw zwaaide de plak. Met krijsende geluiden en wilde gebaren maakte ze duidelijk dat het diner moest worden opgediend. Haar maag knorde te hard om haar gasten eerst te begroeten.

Het extra couvert dat moest bijgezet worden, bleek voor Schoppenboer te zijn. Hij zette zich met een lang gezicht naast zijn vader op de hem aangewezen plek. Een schotel met een stolp erover stond hem al op te wachten.

‘Ik vermoed dat je ons weer een streek zal lappen,’ zei de Schoppenkoningin met een wantrouwige blik op de stolp.

‘Maar lieve nicht, waarom zou ik?’ De Hartenkoningin rook aan de bloem die ze vasthield en trok een zo onschuldig mogelijk gezicht.

Haar nicht had geen bloem vast. Ze schudde haar hoofd en keek naar haar man, die er even monddood bijzat als zijn Hartencollega.

‘Moeder, ik heb honger,’ zei Schoppenboer over zijn vader heen tegen zijn moeder.

De Schoppenkoningin wierp hem een verpletterende blik toe. Op slag hield de jongeman zijn mond.

‘Je hebt die jongen van je goed gedresseerd.’ De Hartenkoningin greep haar beker en maakte een toostgebaar.

‘Ik heb er tenminste een, Corina.’ De Schoppenkoningin snuffelde aan haar beker, alsof ze verwachtte dat er vergif in zat.

‘We gaan eten!’ bulderde de Hartenkoningin, die beledigd was, omdat ze bij haar voornaam werd genoemd. Zelfs haar man waagde dat niet. Ze had lef, de Schoppenkoningin. Het viel niet te ontkennen.

Er liepen Kaarten binnen, die de stolpen optilden en afgehakte hoofden op de schotels aan het Schoppenkoningspaar onthulden. Onder die van het Hartenpaar zaten dampende stukken gebrad met groentekrans.

De Schoppenkoningin bleef onbewogen zitten. Haar man beet op zijn lip. Haar zoon begon te kokhalzen.

‘Dit doe ik met wie me tegenspreekt,’ zei de Hartenkoningin, met haar mond vol. Ze wenkte de Beul en fluisterde iets in zijn oor. Zijn gezicht kleurde rood.

‘Zeker, Majesteit.’ Hij knikte discreet en verdween om enkele tellen later terug te komen met zijn leerling en een gekneveld jong meisje.

‘Dit wicht is hier komen binnenvallen. Ze beweerde een Wit Konijn te hebben gevolgd en stuurde mijn spelletje croquet in de war.’ Triomfantelijk las de Hartenkoningin de aanklacht voor. ‘Beul, begin de ondervraging. We houden een tribunaal.’

De Beul knikte. Hij nam de knevel uit de mond van het meisje.

‘Wat is je naam?’ vroeg hij.

‘Alice,’ antwoordde het meisje. Ze keek verward rond. Haar blonde krullen gingen alle kanten op en haar blauwe jurk zat vol vlekken.

De Hartenkoningin begon te bulderen.

Haar Schoppencollega stond op. ‘Waar moet dit naartoe?’ vroeg ze. ‘Wil je hier dat kind onder onze ogen het hoofd afhakken?’

‘Natuurlijk, wat anders?’ De Hartenkoningin haalde haar schouders op. ‘Zeg nu niet dat jij niet van executies houdt, Prudence!’

De Schoppenkoningin wenkte haar man en zoon. ‘We gaan!’

De Schoppenkoning stond gedwee op toen zijn zoon zich tot zijn moeder richtte: ‘Mams, laten we dat meisje aan haar lot over?’

‘Wat dacht je?’ De Schoppenkoningin knipoogde. ‘Nu neem ik het banket over. Daarom heb ik mijn Kat en mijn Konijn gestuurd.’

De Hartenkoningin sloeg lijkbleek uit. Een Onzichtbare Kat manifesteerde zich en krabde het gezicht van de Koningin open. Had het dier het banket de hele tijd onopgemerkt gevolgd?

De Beul bleef stokstijf staan. Een Wit Konijn stormde de zaal binnen en greep de sleutels. Terwijl de Kat de Hartenkoningin bezighield, maakte het Konijn Alice' boeien los.

ALICE KRIJGT HULP UIT ONVERWACHTE HOEK

Alice had geen idee wat haar overkwam. Ze was er heilig van overtuigd dat haar laatste uur geslagen had. Nu werd ze geholpen door wezens die ze niet eens kende. Ze keek het Witte Konijn verwonderd aan.

‘Snel, we moeten ontsnappen,’ zei hij. ‘Ik heb je in moeilijkheden gebracht, tijd om je te helpen.’

Alice knikte. Het Konijn kon spreken. Waarom verbaasde dat haar niet? Ze keek naar de Hartenkoningin. De Beul durfde niet te bewegen zonder haar bevelen.

‘Kom met ons mee.’ Ze keek op in het gezicht van de Schoppenkoningin, die haar met een vriendelijke glimlach een hand aanreikte.

Kritisch kijkend liep Alice met het Schoppenpaar naar buiten. Ze nam plaats in hun koets, die zich in beweging zette. ‘Brenge jullie me naar huis?’ vroeg ze. ‘Ik ben hier terechtgekomen en ...’

‘Je bent zo thuis,’ antwoordde de Schoppenkoningin. ‘Ik heb mijn bode, het Witte Konijn, je ooit laten verstoppen. Het is een lang verhaal. Mijn hartelijke nicht Corina heeft geen kinderen. Daarom is ze jaloers op mij. Toen een vriendin een dochter kreeg, werd ze zo woest, dat we je buiten Wonderland in veiligheid moesten brengen.’

Alice staarde de Schoppenkoningin met grote ogen aan. ‘Ik wil naar huis, naar mijn ouders en ...’

‘Die wachten al op je, samen met je echte moeder. Je vader is helaas al overleden.’

Alice wist zich geen houding te geven. Dit moest een vergissing zijn. Natuurlijk graptten burens wel eens dat ze van de melkboer moest zijn, omdat ze niet op haar ouders leek.

Over een boer gesproken: ze voelde de ogen van de Schop-

penboer op haar rusten en begon te blozen. Zijn kaken kregen de kleur van Harten of Ruiten.

De koets hield halt voor een sierlijk paleis. Op de gevel waren overal de symbolen van Harten, Klaveren, Ruiten en Schoppen te zien. Dit moest het Kaartenpaleis zijn. Alice stapte uit en keek verwonderd naar haar ouders, die haar met hangend hoofd opwachtten. Naast hen stond de Ruitenkonigin.

Er ging een schokgolf door Alice bij het uitstappen. Toen ze het gezicht van de Ruitenkonigin bekeek, leek ze in een spiegel te kijken, alleen was het andere gezicht ouder. Nu begreep ze waarom.

‘Mijn meisje.’ De Ruitenkonigin pinkte dikke tranen weg. ‘Je vader stierf toen hij de Hartenkonigin trotseerde, toen ze je van me wilde afpakken.’

Alice stond perplex. Haar blik dwaalde af naar het koppel dat haar had opgevoed.

‘Het is waar,’ zei de man die ze voor haar vader aanzag. ‘Wij zijn bedienden. We hebben een nieuwe identiteit aangenomen en zijn met je naar de mensenwereld gevlucht. Ik ben Ruitenaas, mijn vrouw is Schoppenaas, maar we hebben ons uitgegeven als meneer en mevrouw Carroll en je moest doorgaan voor onze dochter.’

‘Corina, de Hartenkonigin, was mijn beste vriendin.’ De Ruitenkonigin nam het woord tussen het snikken door. ‘We deden alles samen. Ze trouwde met een man die ze makkelijk aankon en ik met iemand van wie ik hield. Haar bitterheid omwille van het feit dat ze geen kinderen kon krijgen, keerde haar tegen mij en haar nicht Prudence, de Schoppenkonigin.’

‘Ze wilde je dood,’ zei de Schoppenkonigin vervolgens. ‘Ze heeft Klaverenboer doen vluchten. Zijn ouders laten zich ook niet meer zien. Het hele Kaartenhuis is ingestort door haar waanzin. Ze had je te pakken voor we je konden ophalen op de plek waarheen het Witte Konijn je had gebracht.’

‘Alice, je bent thuis,’ zei Schoppenaas, haar hand liefdevol op de schouder van het meisje leggend. ‘Jij bent de Koningin die het Kaartenhuis kan redden. Zonder jou is Wonderland verloren.’

Alice beet op haar lip. Enkele dagen eerder was ze een jong meisje geweest dat van lezen en dagdromen hield. Nu bleek ze een prinses van Wonderland te zijn.

‘Laat ons het Kaartenpaleis binnengaan.’ De Schoppenkoningin wenkte het gezelschap. Met grote ogen keek Alice naar het plafond van de inkomhal. De vier emblemen Harten, Ruiten, Schoppen en Klaveren stonden samen in het wapenschild van het viervoudige Kaartenhuis van Wonderland.

‘Ik rammel van de honger. Laten we aanschuiven aan een echt banket,’ hoorde ze de Schoppenkoningin met haar diepe, warme stem zeggen.

‘Mijn moeder serveert geen afgehakte hoofden,’ mompelde Schoppenboer.

Alice knikte. Ze vond hem best charmant.

HET WARE GEZICHT VAN ALICE

Met grote ogen keek Alice in de spiegel. De kleermakers hadden zich uitgesloofd om voor haar een mooie jurk te maken, waar de ruitenemblemen in waren verwerkt. Het goud paste bij haar haren, het rood bij haar wangen.

De val was uitgezet. Het werd tijd om de Hartenkoningin op te sluiten.

Nee, we zullen niet zo wreed zijn als zijzelf is. Ze mag haar hoofd houden.

Alice kende haar rol. De Hartenkoningin werd verwacht. Het was tijd om af te rekenen met het krenge dat haar weken in een donkere kerker had opgesloten en wilde onthoofden.

Nu organiseerde het Kaartenhuis een banket en was de Hartenkoningin uitgenodigd. Ze zou een heel bijzondere plek aan de tafel krijgen.

‘Ze is er!’ De stem van de bediende bracht Alice terug naar de werkelijkheid. Ze ging de trap af, gehuld in haar fraaie jurk, en betrad de eetzaal.

Daar zat ze. Het monster grinnikte en had duidelijk plezier.

Sinds haar waanzin vijftien jaar eerder begon en ze de Ruitenkoning doodde toen die zijn dochter beschermde, was ze uit het Kaartenhuis verbannen.

Alice zette zich aan het hoofd van de tafel en knikte discreet naar enkele Kaarten die rondliepen met dranken en spijzen. Ze tilde haar beker op.

‘We brengen een toast op het herenigen van het Kaartenhuis,’ zei ze.

Applaus volgde op een korte stilte. De sfeer was ogenschijnlijk uitgelaten.

De Ruitenkoningin zat met rechte rug en haar kin omhoog naast haar verloren dochter aan de tafel. Aan de andere kant flankeerde Schoppenboer Alice.

‘En een toast op Alice.’ Schoppenboer tilde zijn glas op. De glans in zijn ogen verried dat hij uitkeek naar wat er te gebeuren stond.

De Hartenkoningin gilde toen ze door enkele wachters werd gegrepen. Half gekauwd eten viel uit haar mond. Haar kin raakte haar borst. Voor ze het doorhad, werd ze geketend met magische boeien.

‘Corina, je bent hier weer welkom,’ zei de Schoppenkoningin, die opstond. ‘Maar we hebben voor jou een speciale kamer ingericht, waar je nooit meer uit zal komen. We vergeven je je waanzin, maar jouw plek behoort nu toe aan Alice. Zij is de nieuwe Hartenkoningin.’

Corina verzette zich hevig, maar de magische ketens hielden haar tegen. Ze beet haar lip kapot toen ze de ruiten op Alice’ jurk in harten zag veranderen.

‘Nu we niets meer te vrezen hebben ...’

Iedereen keek naar de deur. Het Klaverenkoningspaar kwam aan. Dit was kennelijk het moment waarop ze hadden gewacht. Er waren opnieuw vier Koninginnen in het Kaartenhuis van Wonderland.

Luc Vos

Toch!

‘Wie verzamelt toch zoveel rommel!’

Het ruisen van de stoffer op de glazen kast is het enige geluid dat door de kamer waart, tot een dreun de houten vloer doet daveren en de vrouw opschrikt.

Gejaagd kijkt ze om zich heen. ‘Is daar iemand?’ Haar ogen sperren zich open, met grote stappen rent een reuzegroot Wit Konijn voorbij. Elke poot die de grond raakt, jaagt een nieuwe trilling door de vloer, de inhoud van de kasten rammelt.

‘Voorzichtig, zo dadelijk breekt alles!’ roept ze.

‘Ik heb geen tijd om voorzichtig te zijn,’ roept het Konijn. ‘Ik moet ...’

De rest van de zin gaat verloren in het gedreun van zijn potten, wordt opgeslokt door de deur die achter hem dichtvalt. Met ingehouden adem staart de vrouw naar de deur.

‘Je droomt, Alice. Je droomt dit.’ Ze knijpt in haar arm. ‘Nee, het was echt.’ Ze woelt door haar lange haren. ‘Je moet dringend vakantie nemen, meid. Je wordt gek.’

Het vooruitzicht van vakantie verjaagt de beelden, langzaam komt haar razende hart tot rust. ‘Waarom ben ik niet gewoon gebleven waar ik was?’ gromt ze. ‘Je moest zo nodig in een kasteel gaan werken, hè Alice. Om indruk te maken? Op wie?’

De woordenstroom valt stil als ze de inhoud van de kast voor haar neus bestudeert. ‘Hierom,’ fluistert ze. De voorwerpen achter het glas hypnotiseren haar. ‘Dit zag je nooit eerder, toch?’

Vijf kasten staan er in de kamer, elk gevuld met zo’n voorwerp. Naadloos glas vormt de omtrek van de kasten, het maakt elk voorwerp op zo’n meter hoogte perfect zichtbaar. Een bijna onzichtbare glazen deur maakt het beeld compleet.

‘Jouw rol, Alice, is om onze kasten zuiver te houden,’ zei Madame toen ze haar rondleidde.

‘Uw kasten?’ vroeg Alice.

‘Van ons allemaal,’ antwoordde Madame.

Een ogenblik dacht Alice na. ‘Er zijn toch meer bewoners dan ...’

‘Niet te veel denken!’ riep Madame. ‘Anders gaat jouw hoofd eraf.’

Alice keek op, Madame zou zeker lachen bij zo’n uitspraak, maar dat deed ze niet. Alice haalde haar schouders op en deed wat haar was gevraagd. Als dat alles was wat ze moest doen voor het goede geld, was ze allang blij.

‘Ik vraag me af van welke bewoner deze kast is,’ fluistert ze. In gedachten overloopt ze de mensen die eerder vandaag aan haar werden voorgesteld. Bijna tien waren het er. Misschien minder. Ze weet het niet meer precies, het ging zo snel en Madame praatte zoveel.

‘Dit is Alice, zij komt hier poetsen,’ stelde Madame haar voor aan de aanwezigen.

Alice boog, ving slechts een glimp op van de blik in de ogen van de mannen en vrouwen die haar van top tot teen leken op te nemen. Een ogenblik dacht ze dat ze met haar lachten, snel drukte ze dat gevoel weer weg. Het zou niet de eerste keer zijn en ze had zich lang geleden voorgenomen zich daar niets van aan te trekken. Zij was de poetshulp, deze mensen waren kasteelbewoners. Ze verwachtte niet dat ze haar op handen zouden dragen. Zolang ze maar goed betaalden en haar niet mishandelden of probeerden aan te randen zoals de vorige kasteelheer. Het was hem niet gelukt en wellicht liep hij nog steeds moeizaam, maar dat wilde ze niet opnieuw meemaken.

Een aarzelende blik omhoog vertelde haar dat die kans hier niet zo groot was. Vijf vrouwen, geen bedreiging, dacht ze. Vier mannen, waarvan er zeker twee overduidelijk niet in haar waren geïnteresseerd. Ze konden niet van elkaar afblijven. En de andere twee, wel, die keken enkel naar twee vrouwen

aan de andere kant van de kamer, en zij op hun beurt staarden naar de mannen. Tot Madame met haar vingers knipte en alle blikken naar haar waren gericht.

Vreemd figuur, dacht Alice.

Ze opent de kast en staart naar het beeld van een naakte man. Goed geschapen, wellicht van een van de twee mannen die niet van elkaar konden blijven.

Of van een van de vrouwen.

‘Kan ook,’ fluistert ze. ‘Maakt niet uit.’

Voorzichtig neemt ze het beeld uit de kast, een beweging in haar hand jaagt een schok door haar lijf.

Heh?

Bijna laat ze het vallen. Gehaast zet ze het terug, nog net kan ze zien hoe het opstaande lid van het beeld weer tot rust komt.

‘Dit kan niet.’ Haar stem is hees. Een nieuwe schok gaat door haar heen als de deur met een ruk openvliegt en het Konijn zijn kop naar binnen steekt.

‘Nee, nog niet,’ roept hij en sluit de deur met een klap.

Verweesd kijkt Alice naar het met houtsnede versierde deurpaneel.

‘Echt?’ fluistert ze. ‘Een konijn?’ Een nieuwe zucht. ‘Wat is er aan de hand?’

Ze wil weglopen, maar een beeld van een man en een vrouw in een kast verderop trekt haar aandacht. Langzaam opent ze de deur. Een onwennig gevoel trekt door haar lijf. ‘Gaan deze ook bewegen?’

Dat kan niet.

Ze strekt haar hand naar het beeld, het voelt ongewoon zwaar als ze het optilt. Weer laat ze het bijna vallen als ook dit beeld tot leven komt en de handen van de man, die eerder liefdevol op de borst van de vrouw rustten, zich rond haar hals sluiten. Haar handen doen hetzelfde. Het glas trilt als ze het zware beeld op zijn plek schuift, de handen vallen weer op hun plaats.

‘Dit kan toch niet!’ Opnieuw knijpt Alice in haar arm, weer is ze klaarwakker.

‘Maakt niet uit, denk aan het geld,’ fluistert ze na een lange stilte. Ze loopt naar de volgende kast, deze bevat een beeld van een huis.

‘Dat kan toch niets ergs zijn?’ Ze strekt haar hand, trekt ze terug.

Voorzichtig. Doe het gewoon.

Ook het huis weegt zwaar in haar handen, geschrokken deinst ze terug voor de hitte in haar vingertoppen. Een vlam slaat door het dak, met een klap landt het huis op het glazen paneel van de kast. Alice is ervan overtuigd dat het glas zal breken, maar dat doet het niet en de vlammen doven razend-snel. Alsof er niets aan de hand is.

‘Dit kan toch niet gekker?’

‘Misschien wel.’ Een stem achter haar schrikt haar op. De brand in haar handen leidde haar af van het Konijn, dat bijna op kousenvoeten de kamer binnenkwam. Geen gedreun dit keer. Hij staat achter haar en kijkt haar vragend aan.

‘Ben je zeker dat je dit wil doen?’ vraagt het dier.

‘Wat doen?’ vraagt Alice verward.

Hij gebaart met zijn kop naar de kasten. ‘Dit.’

Aarzelend schudt ze haar hoofd. ‘Nee, maar ik moet geld verdienen.’

Het Konijn toetert: ‘Dat zeggen ze allemaal, maar is het dat waard?’

‘Wat ... wat bedoel je?’

‘Later, geen tijd.’

En weer is hij weg. Het deurkozijn kraakt als zijn dikke lijf er zich maar net doorheen wringt, dan is het weer stil.

Wat doe je hier, Alice? Wat doe je hier?

Alles in haar lijf en hoofd roept dat ze moet vertrekken, ze doet het niet. Ze wordt naar de volgende kast gezogen. Een met parelmoer bezette muziekdoos pronkt in het midden.

Zou dit veilig zijn?

Ze opent ze, houdt haar adem in. Er gebeurt niets onverwachts, niets beweegt, behalve de danseres die een pirouette

maakt in het midden van de doos. Geen vuur verteert haar frêle lichaam, geen handen klemmen om haar keel.

‘Eindelijk,’ fluistert Alice. ‘Ik werd bijna gek.’

Ze zakt tegen de wand van de kast op de grond, luistert naar het muziekje, dat in een herhaling blijft spelen. De mooie noten dringen in haar oren.

‘Ik ken dit,’ fluistert ze hees. De rust die even de overhand leek te krijgen, wordt weer opzij gedrukt. Ze kreunt. ‘Nee.’ Ze herinnert zich haar vaders begrafenis. ‘Dat speelden ze daar.’ Ze graaft in haar geheugen, slaat het deksel van de muziekdoos met een klap dicht.

‘De dodenmars van Chopin. Zijn ze hier allemaal gek? Wie steekt zoiets in een muziekdoos?’ Ze wil het ding wegwerpen, maar kan zich net inhouden.

‘Ik hou ermee op.’

‘En het geld?’ roept het Konijn, dat weer achter haar verschijnt.

‘Dat ze hun geld steken waar ...’

‘Waar moeten ze het steken?’

‘Waarom kom jij hier zo vaak naar binnen?’ vraagt Alice. De angst die haar in een houdgreep had, wordt langzaam vervangen door een gevoel van woede. ‘Doe je dit om mij te pesten?’ Ruw keert ze zich om. ‘Of om mij te testen?’

‘Waarom zou ik dat doen?’ zegt het Konijn. ‘Daar heb ik geen tijd voor. Ik heb zoveel te doen.’

‘Maar wat heb je te doen? Je doet nooit iets.’

Het Konijn gaat op zijn achterste poten staan, roept zo luid dat Alice’ oren er pijn van doen.

‘Me voorbereiden. Dat moet ik doen. Me voorbereiden. Of wat dacht je?’

‘Waarop moet je je voorbereiden?’ roept Alice.

Een trilling trekt door haar lijf als het Konijn weer op zijn vier poten landt.

‘Geen tijd, ik moet gaan. Nog zoveel te doen, voor ...’

Opnieuw sterven zijn woorden weg in de bekrompen ruimte van de deuropening.

‘Ik heb het gehad,’ zegt Alice. ‘Ik moet hun geld niet meer hebben. Ik ...’

Een nieuwe deur wordt geopend. Met een ruk keert Alice zich om.

‘Je bent zo snel teru ...’

De woorden stokken in haar keel. Madame staat in de opening, haar ogen zijn als gloeiende kolen.

‘Wel? Wat gebeurt er? Betaal ik daar zoveel voor?’ Ze zet een stap naar binnen. ‘Of is alles al gedaan?’

Ze loopt naar binnen, inspecteert de kasten. Haar gemani-cuurde vinger wrijft over de randen, de afkeer in haar ogen is onverholen. ‘Duidelijk niet.’

‘Ik ...’ begint Alice.

‘Geen ik, jouw hoofd eraf, dat is wat er moet gebeuren.’

Geschrokken zet Alice een stap achteruit. ‘Maar ... ik.’

Ze wil nog meer zeggen, maar een nieuwe deur gaat open en versmacht haar woorden. Twee mannen lopen hand in hand de kamer in.

‘Ah, Jean, Louis, vertel deze dame eens dat ze niet is ingehuurd om te luieren. Ze moet werken. Deze kasten moeten proper zijn.’

De man die Madame met Jean aansprak, knipoogt naar Alice. ‘Ik denk dat ze misschien ...’ De glimlach om zijn mond wordt groter. ‘Dat ze misschien helemaal werd opgeslorpt door mijn afbeelding.’

‘Bent u ...’ De woorden blijven steken in Alice’ keel als haar ogen van Jean naar de kast en terug flitsen.

‘Zie je het niet?’ vraagt hij en gebaart naar zijn broek. ‘Zie je niet dat daar hetzelfde zit verborgen?’

‘Eh, ik, nee, hoe ...’

Jean klapt in zijn handen. ‘Het is oké, meid. Als je wil, mag je straks echt kijken.’ Hij keert zich. ‘Dat is oké toch, Louis?’

De aangesprokene antwoordt niet. Nors kijkt hij opzij. ‘Niemand mag daaraan komen. Alleen ik.’

‘O, niet zo jaloers, lieverd. Ik denk dat we Alice kunnen vertrouwen. Trouwens, niet verkeerd bedoeld, schat, maar jij bent mijn type niet,’ roept hij naar Alice en buldert van het lachen.

‘Zwijgen! Of jullie kop eraf!’ roept Madame.

‘Hoofd, zal je bedoel, mijn lieve Madame. Die kop hou ik wel binnen.’

‘Genoeg! Daarvoor zijn we niet hier.’

De verwarring in Alice’ hoofd verdwijnt plots.

‘Waarvoor zijn we dan wel hier?’ vraagt ze. Ze heft haar kin, kijkt Madame uitdagend aan. ‘Toch zeker niet om iemand te onthoofden?’

Ze schrikt van haar eigen woorden, Madame lijkt niet minder te schrikken.

‘Wat! De arrogantie! Wie denk je wel dat je ...’

Een openvliegende deur aan de achterkant van de kamer onderbreekt haar zin. Twee tellen steekt het Konijn zijn hoofd naar binnen, gejaagd kijkt hij rond. ‘Nog niet,’ roept hij en is weer weg.

Het duurt even voor Madame haar rust hervindt. Een gesmoord ‘bent’ vloeit uit haar mond voor ze zich naar Jean en Louis keert. ‘Wat doet hij hier?’ Ze draait zich naar Alice. ‘Weet jij dat?’

Alice haalt haar schouders op. ‘Ik zag hem al een paar keer, maar hij is altijd snel weer weg.’ Onzeker kijkt ze Madame aan. ‘Hij beweert dat hij veel werk heeft.’

Een schok gaat door Madames lijf, haast angstig kijkt ze over haar schouder naar Jean en Louis. ‘Is het alweer tijd?’

‘Dat ...’

Een deur gaat krakend open, geschrokken kijken ze op. Op-luchting valt van hun gezichten te lezen als het niet het Konijn is dat naar binnen stormt, maar twee vrouwen die Alice eerder zag. De vrouwen die loerden naar de twee andere mannen. Aarzelend lopen ze naar binnen, kijken gejaagd van links naar rechts, zichtbaar op zoek.

‘Nee, Anne, nee Marie, Pieter en Jan zijn hier niet. Of waren het niet zij die jullie zochten?’ vraagt Madame.

‘Eh, nee, wij ...’

‘Zochten jullie het Konijn?’ vraagt Alice.

‘Wat?’ Hun gezichten worden bleek. ‘Is hij hier?’ Hun hoofden draaien zo snel op hun schouders dat Alice een ogenblik bang is dat ze eraf vallen.

‘Hij was hier.’

‘O nee,’ kreunt de vrouw van wie Alice denkt dat het Anne is.

Gehaast loopt deze naar de kast met de muziekdoos, haar hand streelt over de rand. Een ogenblik kalmeert de doos haar, maar snel worden haar lippen dunne strepen. Met trillende vinger wijst ze ernaar. 'Heb jij die verzet?'

Alice haalt diep adem, loopt twee stappen dichtër naar de vrouw. 'Hoe moet ik ze anders poetsen? Ik kan dat toch niet zonder ze aan te raken? Of moet eronder niet worden gepoetst?'

Anne kalmeert. 'Oké.' Haar kin gaat weer omhoog. 'Opende je ze?'

'Wat als ik dat deed?'

'Dat mag niet!' Annes stem is schril. Schichtig kijkt ze over haar schouder. 'Dan moet jouw kop eraf.'

'Hoofd,' zegt Alice zacht. 'En dat moet niet.'

'Wat?' roept Madame. 'Wie zei dat? Hoofden moeten er wel af.' Verward kijkt ze op. 'Hoe kunnen we anders orde houden?'

'Niet door hoofden eraf te kappen,' fluistert Alice haast onhoorbaar en keert zich weer om. Ze kijkt Anne uitdagend aan. 'Luguber muziekje voor zo'n doos, hoor.'

'Wat ...' Een scheldpartij lijkt te zullen volgen, de woorden stokken door alweer een deur die geopend wordt.

Twee mannen en twee vrouwen komen binnen. De temperatuur daalt voelbaar. Heel even, dan stijgt ze sneller dan ze daalde. Met grote ogen kijkt Alice naar de blikken die worden gewisseld.

Anne loert naar de grote man met de donkere huid, maar hij gaat in een hoek staan en lijkt enkel oog te hebben voor de kast met het koppel. Alice ziet hoe Annes ademhaling versnelt, hoe haar handen over haar buik wrijven. Hoe ze verder naar beneden willen gaan, maar ze zich nog net kunnen inhouden.

De tweede man loopt zonder haar te zien langs Alice door en opent de kast met daarin het huis. Hij streelt het dak, blaast in zijn hand als hij de deur weer sluit.

'Haalde je het stof ervan?' vraagt hij zonder op te kijken.

Alice knikt enkel.

'Goed,' zegt hij. Hij kijkt de vrouw aan die tegen de achterwand leunt. 'Dan is het klaar.'

‘Wat ...’ Alice slikt haar woorden in. Het is doodstil in de kamer. Iedereen loert naar elkaar. Enkel Madame kijkt niemand aan, zij staart naar het plafond. Alsof daar iets bijzonder interessants te zien is, maar Alice kan niets vinden. Het is hoog, onbereikbaar voor een gewone mens.

Enkel op de rug van het reusachtige Konijn kan je daaraan. Alice grinnikt, het geluid levert haar enkele vernietigende blikken op. Ze houdt haar handen in de lucht en kijkt geïntrigeerd om zich heen. Haar angst is gaan liggen, de spanningen die als te strak gespannen koorden tussen hen lopen, vindt ze nu heel interessant.

‘Wie zijn jullie?’ vraagt ze.

‘Wat? Wie zei dat?’ roept Madame. ‘Zwijgen of je hoofd eraf.’

‘Maar ...’

‘Hoofd!’ krijst Madame. Alice glimlacht en kijkt hoofdschuddend naar de vrouw met de hoge pruik. Ze staart nog steeds naar het plafond.

‘Hoofd!’ raast de vrouw opnieuw. Ze wil zichtbaar nog meer zeggen als de deur opnieuw geopend wordt en twee lange oren naar binnen zweven.

‘Zijn jullie er allemaal?’ roept het Konijn.

Plots beseft Alice dat het Konijn niet door de deur kan, maar dat hij bliksemsnel krimpt, naar binnen glijt en weer groter wordt. Groot genoeg om met een verkeerde beweging brokken te maken. Toch slaagt hij erin om zonder stukken naar binnen te lopen.

‘Weg!’ krijst Madame. ‘Weg hier of jouw kop eraf.’

Een ogenblik blijft het Konijn staan. Hij schudt zijn spierwitte kop terwijl hij zijn lange poot op Madames schouder laat neerkomen. ‘Ik denk dat dat jou niet gaat lukken, Madame,’ roept hij. ‘Ik denk dat we beiden weten dat mijn kop sterker is dan die van jou.’

Madame tikt op de poot alsof ze een vuiltje van haar schouder wil slaan, maar hij duwt haar zachtjes achteruit. Ze komt tot stilstand tegen de grootste kast in het midden. De kast die Alice nog niet kon poetsen, waar ze niet aan durfde te komen.

De kast met een vreemde vaas erin. Doorschijnend, lijkt het, maar er is iets mee aan de hand. De ovale vorm is zeker een halve meter hoog, kleurt plots bloedrood en wordt dan weer transparant. Nu pas beseft Alice dat hij niet doorschijnend is, maar dat het beeld van de achterkant zich om de vaas heen buigt. Langzaam schudt Alice haar hoofd, ze huivert van het afgrijzen in Madames ogen als het Konijn nog steeds tegen haar duwt.

‘Nee, alsjeblieft. Niet mijn vaas.’

‘Wiens vaas?’

De stem van het Konijn is anders. Zachter, indringend. Madame zegt niets.

‘Mijn kop er niet meer af?’ vraagt het Konijn.

Het blijft stil.

‘Dacht ik al.’ Hij kijkt om zich heen. ‘Blijven staan,’ sist hij naar Marie en een van de laatst aangekomen mannen, die zich achter de kast met het beeld van het koppel verbergen. ‘Hier blijven.’

De twee blijven staan, ze kijken elkaar aan met wat volgens Alice een mengeling is van verlangen en haat. Ze kijkt van de kast naar hen en knikt begrijpend, enkele puzzelstukken vallen langzaam op hun plek.

‘Hebben jullie eigenlijk al gemerkt dat er geen konijn, maar een olifant in de kamer is?’ zegt ze plots.

Haar bulderende lach rolt door het vertrek. Ze schokt als de hik haar te pakken krijgt en ze in de hoek op de grond zakt.

Woedende blikken vliegen in haar richting, het kan haar niet schelen.

‘Hoofd eraf!’ snauwt Madame, maar haar stem is zwakker. Onzeker kijkt ze naar het Konijn. Iets wat op een glimlach lijkt, danst om zijn snorharen.

‘Wat denk je?’ vraagt hij. ‘Is dat in jouw kast wat ik denk dat het is?’

‘Nee!’ roept Madame. ‘Niet mijn porselein.’

Het Konijn zegt niets meer, hij ademt diep in en blaast zo hard hij kan. Een wolk stof, verzameld op de bovenkant van de kasten, die Alice nog niet onder handen kon nemen, vliegt

door de ruimte, jaagt een niesbui door alle aanwezigen. Alice' hik gaat over in een salvo van niet minder dan tien niezen, de rest van de groep vergaat het niet beter.

'Zo, ik hou wel van een propere werkplek,' zegt het Witte Konijn. Hij knipoogt naar Alice. 'Mijn naam is trouwens Rudolph,' zegt hij. 'Onbeleefd van me om me nog niet eerder voor te stellen.'

'Eh, dag ... dag Rudolph.'

Alice kan een lach niet onderdrukken, geschrokken kijkt ze op. 'Sorry ...' stamelt ze.

'Geeft niet,' antwoordt Rudolph. 'Mijn vader dacht dat hij grappig was.' Een krachtige zucht verlaat zijn mond. 'Dat was hij niet.' Hij kijkt op. 'Maar genoeg gekletst. Tijd voor actie.' Hij keert zich naar Madame. 'Hoe zit het? Is je porselein klaar voor mij?'

De schouders van de vrouw hangen minstens tien centimeter lager. 'Heb ik een keuze?' vraagt ze zacht.

'Nee,' gromt Rudolph. 'Maar het is wel zo beleefd om het te vragen. Ik ben goed opgevoed, moet je weten.'

'Doe maar,' zucht Madame. 'Het is goed geweest.'

'Dank je.'

Opnieuw haalt Rudolph diep adem, hij kijkt om zich heen en knikt. 'Daar gaan we.' Hij neemt een aanloop en stormt naar voren. Met luid gerinkel valt de kast met het porselein in gruzelementen. De vaas vliegt in de lucht. Alice schrikt als ze ziet dat ook Madame van de grond gaat. Ze volgt dezelfde boog als de vaas. Als het schitterende voorwerp met een luide klap de grond raakt, spat ook zij in duizenden scherven uit elkaar.

'Ze was zo'n breekbaar persoontje,' zegt Rudolph zacht, terwijl hij wacht tot de scherven tot rust komen. "Handle with care" stond op haar verpakking.' Hij gaat op zijn achterpoten staan. 'Maar ik begrijp geen Engels, dus ...' Een nieuwe knipoog naar Alice. Hij keert zich om, richt zich op de kast met het koppel. 'En jullie? Klaar?'

'Nee,' roepen Marie en de gedrongen man in koor, maar Rudolph wacht niet en geeft met zijn voorpoten een harde trap tegen de deur. Ze springt open, het beeld valt op de grond.

Het breekt niet, maar dezelfde beweging die Alice eerder zag, herhaalt zich. De man wringt zijn handen om de hals van de vrouw, een identiek tafereel speelt zich af achter de kast. Marie huilt, ze schreeuwt als de man haar keel dichtknijpt. Alice wil overeind springen om haar te helpen, maar Rudolph verspert haar de weg.

‘Niet doen!’ roept hij. ‘Niet tussenkomen.’

‘Maar ...’

Een poot gaat dreigend omhoog voor haar neus.

‘Hij vermoordt haar,’ hijgt Alice.

Het Konijn zwijgt een ogenblik. ‘Dat deed hij al, lang geleden,’ zegt Rudolph zacht.

‘Ik ... ik begrijp het niet,’ zegt Alice. ‘Zij ...’ Langzaam keert ze zich om. ‘Zij zitten in die beelden?’

Rudolph knikt. ‘Al heel lang. Af en toe mogen ze eruit.’ Hij kijkt om zich heen. ‘Maar niet te lang, dan halen ze zich vreemde dingen in hun hoofd.’

Alice zakt tegen de muur in elkaar. Het is te veel.

‘Jij moet je geen zorgen maken,’ zegt hij. ‘Jij bent vandaag mijn helper. Niet meer.’

Alice antwoordt niet. Ze kan enkel toekijken hoe Rudolph zich opnieuw omkeert en de donkere man bijna een minuut bewegingloos aankijkt. ‘Klaar, Donnie?’ vraagt hij.

De man antwoordt niet. Hij buigt zijn hoofd. Pas nu ziet Alice dat de huidskleur van de man niet van nature donker is, maar dat zijn vel één groot litteken is. Ze sluit haar ogen als Rudolph de kast openbreekt en vlammen met hoge snelheid door het dak van het huis slaan, net zoals ze de huid van de man verteren. De geur van verschroeid haar en brandend vlees dringt in haar neus. Ze kan de neiging om over te geven maar net onderdrukken.

‘Kan het niet anders?’ vraagt ze als de vlammen tot rust zijn gekomen en slechts een hoopje as overblijft in de verste hoek van de kamer.

Met trage stappen komt Rudolph dichterbij. ‘Ik wou dat het kon, Alice,’ zegt hij. ‘Maar het kan niet. Ze komen eruit, elke tien jaar. Voor een maand. Langer kan niet. Dan breken ze uit. Zij mogen dit huis nooit verlaten. Nooit.’

Alice krijgt een wee gevoel in haar maag. 'En jij?' vraagt ze zacht.

Rudolphs beweging richting de volgende kast stukt. Wild keert hij zich om. 'Wat zei je?' vraagt hij met een trilling in zijn stem.

'En jij? Wat doe jij als zij er niet meer zijn?'

Lange tijd blijft het stil. 'Dat vroeg nog nooit iemand,' zegt hij.

'Hoe ...' Alice hapt naar lucht, de brandgeur zit nog steeds in haar neus. 'Hoe vaak gebeurde dit al?'

'Dit ...' Hij houdt zijn hoofd in de lucht, alsof hij telt. 'Dit zal de zevende keer zijn.' Hij kijkt haar aan. 'Ik loop rond in dit huis tot het weer zover is. Tot deze kasten zijn hersteld.' Hij lijkt de vraag in haar ogen te zien. 'Geen idee hoe ze terug worden opgebouwd. Ik weet alleen dat ze er op een dag weer zijn en dat mijn tocht om alles voor te bereiden weer begint.'

'En ...' begint Alice.

'Ja, ik ben eenzaam.' Hij kijkt weg. 'Wil ...' Hij slikt zijn woorden in.

'Ja, ik wil bij jou blijven,' antwoordt Alice. 'Zolang als ik kan.'

Iets wat op een glimlach lijkt, verschijnt om Rudolphs mond. 'Dank je,' fluistert hij. Hij recht zijn rug en keert zich om. Een korte aanloop, onstuimig loopt hij de laatste twee kasten omver. De muziekdoos valt open, Chopins dodenmars klinkt luider dan Alice ze eerst hoorde. Het beeld van de naakte man valt op de grond, het begint te kronkelen en draaien. Het groeit tot het dubbel zo groot is als de man die er wellustig naar keek en tot het beide mannen woest tegen de grond slaat. Dan keert het beeld zich naar Anne. Gebiologeerd luistert ze naar de muziek uit de doos. Het beeld legt een hand op haar schouder en krimpt tot haar grootte. Dan keert het Anne om, rukt haar jurkje van haar lijf en omarmt haar naakte lichaam, steeds harder. Het drukt een dwingende kus op haar mond. Annes kreunen als de laatste lucht uit haar longen wordt geperst, jagen Alice een ogenblik onrust aan. Dan komt ze weer tot rust.

'Zij waren bedriegers?' vraagt Alice als Anne roerloos op de

grond ligt en het beeld weer zijn normale proporties heeft herwonnen.

‘Allemaal,’ zegt Rudolph instemmend. Hij wijst naar Anne. ‘Ze leek zo lief, maar ze bedroog haar echtgenoot met niet minder dan vijftien mannen. Elke man die naar haar keek, kon haar krijgen.’

‘En zij?’ Alice wijst naar de twee mannen in de hoek.

‘Ook zij. Soms namen ze zelfs dezelfde mannen als degenen die Anne wilde.’

‘O ...’ is alles wat Alice kan zeggen. Ze kijkt naar de verbrande man.

‘Brandstichter,’ zegt Rudolph. ‘Een heel dorp.’

‘Ai.’

‘Ja.’

‘En zij? Ook bedriegers?’ wijst Alice naar het koppel.

‘Nee, ziekelijk jaloers. Zij vermoordden elkaar effectief.’

‘Wat liefde niet vermag,’ Alice zucht. ‘En Madame?’

‘Och, Madame. Een spijtig geval.’

‘Hoezo?’

‘Ze dacht dat ze onsterfelijk was. Ze ging zich te buiten aan duizenden middeltjes om het eeuwige leven te vinden. Ze liet kinderen vermoorden om hun bloed te drinken. Ze liet hen onthoofden,’ zegt het Konijn.

Alice zwijgt en zucht. ‘Arme Rudolph,’ zegt ze na een lange stilte. ‘En jij moet op deze bende passen.’

‘Ja,’ knikt hij. Hij kijkt haar lachend aan. ‘Maar niet meer alleen, toch?’

Alice klapt in haar handen en lacht. ‘Klopt.’

Marius Vahlkamp

Een teken van leven

Kijk, mijn dochter,
vliegende auto's
tel ze
gezonde sigaretten
rook ze
cola uit de keukenkraan
drink maar
drijvende koepels
speel daar

HALT
fokking retrofuturisme
allemaal leugens, schat

De toekomst is dood
te laat uitgebuikt
leve het verleden
te weinig uitgekleeft
papa grasduint voor jou
in schaamte, blad na blad

The point of no return
zij die vermoord hebben
of het proberen
zij die propere handen hebben
of het beweren
en de kloof, steeds breder

Maar zie, mijn kind,
als Alice stapt je vader
door de aangedampte spiegel
zoet Wonderland binnen –
zonder pillen hallucineren
en geen nood aan scheren

Voorbij oever en pijp
wacht ik op jou

Alexandra Dingenauts

La vie en blanc et rouge

Overal in het gras ziet Alice rode verfspatten. Wat is er nu weer aan de hand in Wonderland? De koninklijke tuin van de Hartenkoningin ligt er anders altijd netjes bij. Alice mag hier overigens helemaal niet zijn. Ze komt stiekem witte rozen plukken voor het Witte Konijn, over wie ze onlangs een triest verhaal hoorde. Haar pluizige vriend zou in de put zitten omdat hij ergens te vroeg aankwam. Zoiets was hem nog nooit overkomen; het was een hele schok. Hij was zo beschaamd dat hij zich opsloot in de konijnenpijp, meteen ook de in- en uitgang van Wonderland. Een week later durft hij naar verluidt nog steeds niet naar zijn huisje aan de bosrand toe. Jammer voor het Konijn, maar ook lastig voor Alice. Af en toe gaat ze naar de rivier voorbij Wonderland om bij te praten met haar zus, maar dat kan nu niet meer. Hopelijk monteren prachtige witte bloemen het Konijn op —het is tenslotte zijn lievelingskleur— en komt hij weer vrolijk overal te laat aangehold. Twee vliegen in één klap, toch?

‘Ho daar! Wat geeft jou het recht om in de tuin van Hare Majesteit rond te sluipen?’ De Schoppenachtkaart grijpt Alice bij de arm. Het blijft haar verbazen hoe je de Kaarten nooit hoort lopen. Met hun dunne benen en smalle voeten mag dat geen wonder heten, maar Alice vindt het zelfs na al die tijd nog erg wennen in Wonderland.

‘Laat me los, ik doe niets verkeerd.’ Dat heeft ze wel geleerd —ze moet van zich afbijten, want een ander zal haar niet redden.

De Kaart kijkt bedenkelijk. ‘Kwam jij niet eerder ons spelletje croquet in de war sturen?’

Zo ging het niet! Als er één iets is waar Alice het moeilijk mee heeft, zijn het wel leugens en halve waarheden. Ze rukt haar arm los. ‘Ik lust helemaal geen kroketten, ik heb werkelijk geen idee waarover je praat.’

Omdat de Kaart aanstalten maakt haar opnieuw te grijpen,

leidt Alice zijn aandacht af: 'Hoe zit het met die rode spetters in het gras?'

Hij verstart en krijgt een verbeterd trek om de mond. 'Staatsgeheim,' zegt hij bondig.

'Poeh, niemand is er ooit in geslaagd een geheim voor mij te verbergen. Je bent niet eens een soldaat, gewoon een hovenier.'

'Als je niet snel een toontje lager zingt, meid, haal ik er wel een soldaat bij.'

'Misschien moet jij wel een zingetje lager tonen, vriendschap.' Alice ziet de Kaart denken en denken en denken.

Uiteindelijk zegt hij: 'Laag jij eerst een toonzinger, en dan zullen we wel zien.'

Alice heeft al voor grotere uitdagingen gestaan. Ze haalt een rieten toonzinger uit de zak van haar jurk en speelt erop van hoog naar laag, en weer terug, en wéér terug. Daar heeft ze zo'n schik in dat ze ook nog 'Polly Perkins of Paddington Green or the Broken Hearted Milkman' speelt.

'Ik moet toegeven, je speelt prachtig,' zegt de hovenier na Alice' concert. Voor het eerst glimlacht hij, zij het voorzichtig. 'Ik wil je het geheim wel verklappen als je het niemand vertelt.'

'Je kan ervan op aan,' zegt Alice enthousiast. Oh, wat heeft ze een voorpret.

De Kaart gaat stiller spreken: 'We zitten een beetje in de penarie. Zoals je weet houdt de Hartenkoningin maar van één kleur.'

'Ha, makkelijk,' weet Alice, 'rood natuurlijk.'

'Exact als tien pond grutten. Helaas hebben we per ongeluk witte rozen geplant. Ze groeien als kool, maar blijven hardnekkig wit.'

Alice slaakt een gillette. De tuin mag per koninklijk decreet maar één witte-rozenstruik tellen —dat is de struik waarnaar ze daarnet op weg was, in een achterafhoekje. 'Haha, jullie zijn er gloeiend bij.' Dan ziet ze hoe droevig de Kaart plots kijkt. 'Ik bedoelde het niet zo. Kan ik helpen?'

De Schoppenachtkaat wrijft nadenkend over zijn scherpe schoudertrand en snijdt zich eraan. 'Ai! Ja, we kunnen alle hulp

gebruiken. Maar zoals gezegd, niet aan een ander vertellen.'

Alice stelt hem uitvoerig gerust. Voor ze het weet, zijn ze onderweg door de tuin. De rode klodders die het meisje ziet, worden steeds groter.

'Schilderen laten we liever over aan Michelraffaello en Leotello,' legt de Kaart uit. 'Maar zij willen ons niet helpen. Alleen de muren en het plafond van de kapel naast het paleis zijn goed genoeg voor hen.' Hij schopt een steentje weg in het gras — geen goed idee. 'Nog eens ai! Ah, daar zijn mijn collega's.'

Negen Schoppenkaarten schilderen roos na roos rood. Alice ziet onmiddellijk dat ze niet met kunstenaars te maken heeft. Met grove borstelvegen gaan ze over de bloemen heen.

'Het zijn er te veel, te veel,' zucht een van hen.

Alice stapt op hem af en geeft hem een bemoedigend schouderklopje. 'Ai nu ook voor mij!' berouwt ze haar goede daad. Ze brengt haar vingers naar haar mond en zuigt erop. Gelukkig stopt het bloeden snel.

De Schoppenachtkaart legt de zondagsschilders uit wat Alice komt doen. Meteen klinken vrolijke kreten. Alice krijgt een verfkwast in haar ongeschonden hand gestopt. Ze is niet linkshandig, maar doet haar best om zo netjes mogelijk een eerste roos te schilderen. Ze begint met twee ogen en daaronder een glimlach.

'We hebben geen tijd voor smileys,' vermaant de Schoppenachtkaart haar. 'Wel mooi, bijna even mooi als je toonzin-gerwijsjes.'

Alice buigt en zegt: 'Ik maak er werk van, maak je geen zorgen.' Enkele rode vegen later zijn de ogen en glimlach verdwenen. De roos is egaal rood nu. 'Hoeveel rozen hebben we nog te gaan?'

'Drieëntachtigduizend negenhondervijfentwintig,' zegt haar buur.

'En een half,' voegt een ander toe. 'We hadden een ongelukje.'

Tot laat die avond gaat de groep van roos tot roos. Als ze de laatste struik bereiken, de oorspronkelijke witte-rozenstruik in het achterafhoekje, denkt Alice ineens aan haar vriend. 'Mag ik deze exemplaren aan het Witte Konijn geven?'

De Schoppenachtkaart slaakt een zucht. 'De Koningin is zo boos op ons dat er geen enkele witte roos meer in de tuin mag staan. Ook deze exemplaren moeten rood geschilderd worden.'

'Maar ... maar ...' De tranen springen in Alice' ogen. Dit had ze niet verwacht. Met horten en stoten vertelt ze het treurige verhaal van haar vriend met de lange oren.

'Ach zo,' zegt de Schoppenachtkaart. 'Wacht even.'

Er volgt druk overleg. De Schoppenkaarten gaan in een kring staan en leggen hun armen op elkaars schouders. Tussen alle 'Ais!' door hoort Alice zinnen zoals 'Dat is diefstal.', 'De Koningin zal het toch nooit merken.' en 'Ik wil graag met mijn hoofd op mijn Kaart naar huis straks.'

De Schoppenachtkaart draait zich om, plaatst zijn hand op de schop ter hoogte van zijn hart en zegt: 'Je krijgt één roos, niet meer dan één. We zijn je dankbaar en zouden je graag alle bloemen van deze struik schenken, maar je kent de Koningin. Na de Franse Revolutie in Buitenland is het nooit meer echt goedgekomen met haar.' Hij gaat met zijn vinger over zijn hals. 'Ze ziet overal vijanden.'

Dat is wijd en zijd bekend. De Hartenkoningin is een beetje gaga, maar daarom niet minder gevaarlijk. Alice aanvaardt de witte roos.

'De laatste struik doen wij wel.' Iedereen omhelst Alice.

Zou ze het Witte Konijn gaan opvrolijken of is het daarvoor te laat op de avond? Een stukje geluk komt altijd op een gepast moment ... Alice neemt afscheid en rent de tuin uit. Onderweg merkt ze dat haar vingers opnieuw bloeden. Ze stopt de roos snel in haar andere hand. Hopelijk zitten er geen spatten op het wit.

Het is al flink donker als Alice voor het konijnenhol staat. Het Witte Konijn heeft het poortje, dat anders steeds openstaat, gesloten voor bezoekers. Hij moet zich wel erg triest voelen. Alice zegt zachtjes zijn naam.

Eerst reageert hij niet, maar nadat Alice nog enkele keren

‘Aloysius’ —zijn echte naam, die enkel zij gebruikt— heeft gezegd, opent hij het poortje op een kier.

Ze stopt hem de roos toe. Achterin de pijp brandt kaarslicht. In de zwakke gloed ziet Alice hoe er toch vlekken op de roos zijn gekomen. ‘Ze is of beter was helemaal wit en ze is, niet was, helemaal voor jou.’

Het Witte Konijn trekt zijn neus naar links, dan naar rechts en valt ten slotte Alice in de armen. Geen van beiden hoeft ‘Ai!’ te zeggen —gelukkig maar.

‘Kom binnen, Alice.’

Verderop in de pijp staat een wankele tafel, met daarnaast een al even krakkemikkige stoel. ‘Ga jij maar op de stoel zitten,’ stelt het Witte Konijn voor. ‘Oh, je bloedt! Ik heb vast iets voor je.’ Hij loopt dieper de pijp in en keurt de planten die in felgekleurde bloempotten op een aftandse kast staan. ‘Kijk eens aan, duizendblad.’ Hij plukt enkele groene blaadjes.

Terwijl Alice met behulp van de blaadjes het bloeden stelpt, bewondert het Witte Konijn de roos in het kaarslicht. ‘Ik zet haar straks in een mooie vaas. Hm, daarvoor moet ik wel naar mijn huisje toe. Hier heb ik enkel potten.’

Dat is precies waar Alice op hoopte.

Het Witte Konijn streelt de bloemblaadjes van de roos. ‘Ik zie wat rode spatten, maar dat is niet erg. Kijk eens goed naar me.’

Alice merkt nu pas de rode vlekken op zijn witte vacht op.

‘Kruisbessen gegeten deze middag. Heel lekker.’ Het Witte Konijn wrijft over zijn buik.

‘Dan past de roos precies bij jou.’ Alice is bijzonder blij voor haar vriend.

Ze wachten niet tot de volgende ochtend. Nog diezelfde avond, lang na bedtijd, gaan ze op weg naar het huisje van het Witte Konijn.

‘Zullen we ons lievelingslied zingen?’ vraagt Alice op het slingerende bospad.

‘Ja,’ zegt het Konijn, “Polly Perkins” past perfect op zo’n prachtige dag!’

Her eyes were as black as the pips of a pear, zingt Alice.

Haar vriend valt in: *No rose in the garden her cheeks could compare.*

Later, in het huisje, zingen ze tot de zon opkomt liederen over bloemen, vriendschap, liefde en al het fijns dat je maar bedenken kan.

Hervé Suys

Justin Case in Wonderland

Ik heb in mijn loopbaan al veel vreemde figuren ontmoet, maar geen enkele als de man die vorige week zijn opwachting maakte aan mijn bureau. Hij klopte aan en wachtte beleefd tot ik —zoals gewoonlijk— pas na een halve minuut ‘Binnen!’ antwoordde, om een air van belangrijkheid te geven. Hij opende de deur en bleef in de deuropening staan.

‘Stoor ik?’

‘Nee, hoor, helemaal niet, kom erin.’

‘Oh! Als ik niet stoor kom ik een andere keer wel eens terug.’

Hij sloot de deur.

Momenteel gaan de zaken niet bijster goed, dus een potentiële klant zomaar laten lopen kon ik me niet veroorloven. Mijn naam is Justin Case en ik ben privédetective. Ik haastte me naar de deur.

Het heerschap droeg een brede hoed met hoge kroon die constant, maar bijna onmerkbaar, van kleur veranderde: van rood zachtjes naar oranje, dan geel, groen, blauw en paars om vervolgens weer te vervellen tot rood.

‘Hoe doet u dat?’

‘Wat bedoelt u?’

‘De kleuren van uw hoed.’

‘Ah, u heeft de kleurverandering opgemerkt. Heel goed. Dat betekent dat u een oplettend persoon bent en dus vermoedelijk een prima detective.’

Hij kwam binnen, nam een stoel en ging tegenover me zitten.

‘Het zit zo, mijnheer Case ...’

‘Zeg maar Justin.’

‘Ik prefereer mijnheer Case.’

‘Zoals u wenst, mijnheer ... Ik heb uw naam niet opgevangen, vrees ik.’

‘Dat komt later. Ik leg u eerst de reden van mijn bezoek uit.’

‘Ik moet iets voor u opsporen.’

Hij keek me ijskoud aan.

‘Denkt u dat ik vandaag nog die reden zal kunnen uitlegen, mijnheer Case, of zoek ik meteen iemand anders?’

Ik dacht aan de stapel te betalen rekeningen, die dagelijks groter werd.

‘Excuseer, u heeft volkomen gelijk. Gaat u verder.’

‘Dank u. Heeft u iets te drinken? Ik krijg namelijk afschuwelijke dorst wanneer ik onderbroken word.’

Ik haalde een glas water dat hij aandachtig bekeek en vreemd genoeg even tegen zijn oor hield. Zonder er een slok van te nemen zette hij het terug op mijn bureau.

‘Er werd bij mij thuis een boek gestolen en ik wil dat u het voor mij vindt.’

Ik knikte een keer of drie. Ik lette er wel op niet voor mijn beurt te praten.

‘Dus, neemt u mijn zaak?’

‘Ik ben wel geïnteresseerd, maar ik zou graag wat meer gegevens krijgen.’

‘Ik geef pas details prijs als u beslist mijn zaak te nemen, anders stopt het hier.’

Ik wil niet klinken als een armoedzaaier of in herhaling vallen, maar het leek wel de maand van de eerste aanmaningen betreffende te betalen rekeningen. Ik had dus dringend geld nodig.

Ik ging verzitten op mijn bureaustoel, tuurde naar het plafond en stond toen recht om hem een hand te reiken.

‘Ik ben uw man, mijnheer ...’

Hij ging ook rechtstaan, maar beantwoordde mijn uitgestoken hand niet.

‘Dat komt later.’

Hij ging terug zitten.

‘Dus graag nog enkele details ... Over welk boek gaat het?’

‘Daar kan ik helaas niet op antwoorden. Ik heb het boek nog niet gelezen, maar ik wilde er net in beginnen toen ik merkte dat het weg was.’

Ik knikte enkele keren.

‘De kleur van het boek, weet u dat?’

‘Ik meen mij te herinneren dat het eerder aan de gele kant was.’

‘Voor de meeste andere detectives zou dit een onoplosbare zaak zijn, maar niet voor Justin Case,’ pochte ik.

Ik ging naar de boekenkast die tegen de muur stond en haalde er een boek met een gele rug uit. Op de cover stond een tekening van een blond meisje in een lichtblauwe jurk. Ze zat aan tafel met allerlei vreemde wezens.

‘Hier is uw boek.’

‘Fantastisch! Ik wist dat ik op u kon rekenen, mijnheer Case. U heeft deze zaak vlugger opgelost dan ik verwachtte. Mijn complimenten.’

Hij stond op, boek onder de linkerarm, nam met de rechterhand zijn hoed af en verliet mijn bureau.

Ik leunde wat achterover in mijn bureaustoel —dat had ik weer eens lekker geregeld— tot ik de stapel rekeningen zag liggen.

Het besef kwam dat ik mijn loon vergat te vragen ... net als zijn naam ...

Verdorie.

Eveline van Dienst

Wat mij toch ter (enorme) ore kwam!

Ik denk dat ik in het vervolg die alcohol laat staan. Niet best dit. Aiii, wat een hoofdpijn. Ik hou mijn oogleden gesloten en grijp met mijn rechterhand naar mijn voorhoofd. Ik weet niet waarom ik dit doe, gezien het geen enkele verlichting zal geven. Ik sla de lakens van mij af en blijf nog even liggen. Uiteindelijk open ik langzaam mijn oogleden, want het is de hoogste tijd om op te staan. Ik kom overeind zitten en gooi mijn benen over de rand van het bed. 'Oooh, ik kan het niet aan,' jammer ik, 'oooh, waarom?!' Flink zuchtend en kreunend sta ik op. Snel een Paracetamol nemen.

Nadat ik mij heb opgefrist en aangekleed, loop ik naar de keuken. Ik heb geen trek, maar ik moet toch ontbijten. De koelkast is zo goed als leeg; er staan potten met jam, zilveruitjes, augurken, een paar sauzen in fles, een bakje smeerboter, eigenlijk niet veel meer dan dat. Ik ga naar de vriezer en zie dat die vooral gevuld is met groenten en makkelijke "maaltijden" (om de pizza's en bladerdeegbroodjes even op een verantwoorde manier te beschrijven). Ik open mijn voorraadkastje en bekijk de diverse conservenblikken die daarin staan; ook deze sla ik over als ontbijt. Raar? Dat kan je vinden, maar ik heb trek in een bakje yoghurt met fruit. Gewoon, een ordinair bakje yoghurt met fruit. Een banaan ofzo. Dus dat zal ik zo wel bij de buurtsuper om de hoek halen.

Wanneer ik mijn buitendeur op slot draai, hoor ik de stem van mijn buurvrouw. 'Een goede morgen.'

'Hoi,' zeg ik en draai me om. Ik schrik me te pletter. Wat ziet zij eruit! Ze heeft enorme ogen en oren. Ze lijkt wel een anime-

karakter. Ik knipper met mijn oogleden en kijk haar aan.

Ze ziet me kijken, correctie, ze ziet me staren en vraagt: 'Gaat het?'

'Uuh, ja hoor,' antwoord ik. 'Nee' bedoel ik, maar ik weet dat mensen vaak niet zitten te wachten op een 'nee' gevolgd door een uitgebreide toelichting daarop, dus ik kies het antwoord dat mij voor ons beiden op dit moment het beste lijkt.

'Weet je zeker dat het gaat? Je ziet zo bleekjes.'

'Ja hoor, het gaat. Ik heb alleen een beetje hoofdpijn.' Dat dit komt omdat ik te veel heb gedronken gisteravond, laat ik even achterwege; voordat ze straks nog iets van me gaat denken. 'Maar dat zal zo wel weer overgaan. Geen zorgen.'

'Okay. Nou, als je wat van me nodig hebt, dan hoor ik het wel.'

'Dat is lief, dank je.'

'Fijne dag!' Ze dartelt verder. Haar oren flappen bij elke beweging vrolijk mee. Het is net alsof ik naar een menselijke variant van Dombo het olifantje kijk ...

Mijmerend ga ik op weg naar de buurtsuper. Ik denk over van alles na: mijn hoofdpijn, dat deze zo lang aanhoudt, de buurvrouw, met haar enorme ogen en oren, en ... Ik heb niet door dat ik bijna tegen een voorbijganger aanbots.

'HÉ, KUN JE NIET UITKIJKEN!' klinkt het.

Ik schrik op en zie een meneer ... met eveneens enorme ogen en oren. Ik minder vaart. 'Ooh, sorry, ik zag u niet.'

'Dat blijkt. Je liep bijna tegen me op. In het vervolg een beetje opletten, wil je?!' sneert de man en gaat snel verder.

Ik blijf verdwaasd staan en vraag me af wat er aan de hand is. Ik heb geen idee. Ik schud mijn hoofd en vervolg mijn weg naar de buurtsuper.

In de buurtsuper is het uitgestorven. Ik loop langs het fruit en leg een tros bananen in mijn mandje. Vervolgens ga ik naar het

koelschap en doe op automatische piloot de glazen deur open. Ik bekijk de pakken yoghurt en net als ik er een wil pakken, zie ik dat de koe op het pak net als mijn buurvrouw en de meneer op straat enorme ogen en oren heeft. Ik deins achteruit en laat bijna het mandje uit mijn handen vallen. Wat is dit toch? Het had me overigens niets verbaasd als de koe op het pak mij een glimlach had geschonken ... Verward kijk ik om me heen. Ik zie niemand. Ik kijk nog een keer naar het pak yoghurt en overige zuivelverpakkingen. Alle koeien hebben deze enorme ogen en oren. Ze kijken me indringend aan. Ik snap er niets van. Droom ik? Ik heb op dit moment te veel last van mijn hoofd om me er druk over te maken. Ik kies ervoor om een simpele verklaring te bedenken en dit als waarheid aan te nemen: alle zuivelproducten hebben een nieuwe verpakkinglijn. Punt. Oké het is niet heel overtuigend, maar ik doe het ermee. Voor nu.

Met de bananen en een pak yoghurt in mijn mandje loop ik naar de kassa. Ik voeg er nog twee repen pure chocola aan toe, want chocola is het beste medicijn voor alles! Dat is wetenschappelijk gezien natuurlijk de grootste onzin, maar soms hou ik mezelf voor een eigen pleziertje voor de gek; een kind mag toch ook geloven in de Kerstman? Bij de kassa leg ik mijn boodschappen op de lopende band.

‘Ik kom eraan!’ hoor ik vanuit de pantry komen.

Ik pak alvast mijn portemonnee uit mijn tas en als ik opkijk, zie ik de kassière met ... Ik merk dat mijn mond openvalt. Volgens mij heb ik op dit moment niet de meest intelligente blik die een mens kan hebben.

‘Heb je alles kunnen vinden?’ De kassière pakt de boodschappen en scant ze.

‘Uuh,’ is het enige dat ik uit kan brengen.

‘Dat is dan €6,61. Pinnen of contant?’

‘Pinnen graag.’

‘Gaat het?’ vraagt ze op een bezorgde toon.

‘Ja, het gaat.’ Ik hou even stil. ‘Nee, nee, het gaat niet!’ herstel ik mezelf. ‘Nee, het gaat helemaal niet!’

De kassière gaat met een rechte rug zitten en buigt vanuit haar heupen wat voorover, ze lijkt daadwerkelijk geïnteresseerd in mij.

‘Ik heb zo’n barstende hoofdpijn en sinds ik vanochtend de deur uit ben gegaan, zie ik mensen met enorme ogen en oren. Zoals van die Japanse tekenfilmfiguren. Ik weet niet wat er aan de hand is. Ik heb het nooit eerder gehad. Het is heel raar. Alsof ik in een film zit. Of dat er elk moment iemand voor me kan verschijnen die roept: “You’re on *Candid Camera*!” ... Ooh en ook de koeien op de zuivelpakken in jullie koelschap hebben deze enorme ogen en oren. Het is echt niet goed! Ik denk dat ik gek aan het worden ben! Ik hoop dat ik straks niet moet worden opgenomen!’ roep ik met een trillende en overslaande stem. Ik wapper daarbij wild met mijn handen. ‘Aahw, mijn hoofd.’ En ik grijp weer met mijn hand naar mijn voorhoofd.

‘Rustig, rustig. Adem even diep in en weer uit. Adem in ... en adem uit ... Goed zo, heel goed. Zo, gaat het weer wat beter?’ De kassière spreekt me met een kalmerende en troostende stem toe.

‘Ja, ik denk het.’

‘Oké, vertel nog eens, en nu even rustig: je zei dat je sinds vanochtend mensen en koeien met grote ogen en oren ziet.’

‘Ja, dat klopt.’

‘En dat je hoofdpijn hebt.’

‘Ja, ik denk dat ik een kater heb. Ik denk dat ik gisteren te veel heb gedronken. Alhoewel, zoveel was het niet. Twee rum-cola, meer niet. Maar ja, ik weet niet wat het anders kan zijn dan een kater. Niet dat ik weet hoe een kater voelt, want die heb ik nog nooit gehad ... En omdat ik deze hoofdpijn ook niet eerder heb gehad, lijkt het me waarschijnlijk dat dit een kater is.’

‘Nou, volgens mij is het geen kater, dat lijkt me sterk door twee rum-cola. Tenzij je twee flessen rum-met-een-beetje-cola bedoelt.’

‘Nee, het was eerder: cola-cola-cola-met-een-beetje-rum.’

‘Heb je vaker hoofdpijn?’

‘Ja. Meestal knellend als een band om mijn hoofd en soms

ook bonzend aan één zijde, zoals nu. Alleen, zo hevig als dat het op dit moment is, is het nog nooit geweest.'

'En, heb je verder nog ergens last van?'

'Nu je het zegt ... Geluiden komen erg hard aan en het licht is heel fel; ik kan het nauwelijks verdragen.'

'Ben je al een keer met jouw hoofdpijnlachten naar een dokter geweest?'

'Nee, het gaat namelijk altijd vanzelf over.'

'Nou, je kan het overwegen. Wat ik denk, is dat je misschien migraine hebt. Maar goed, ik ben natuurlijk geen dokter, ik ben slechts een kassière,' zegt ze gekscherend, met een nadruk op 'slechts'.

'Migraine? Dat is toch als je lichtflitsen ziet?'

'Bijvoorbeeld, maar het kan zich ook op andere manieren uiten. Wat ik denk, is dat je bij jouw migraine last hebt van het syndroom van Alice in Wonderland.'

'Het wat?'

'Het syndroom van Alice in Wonderland. Dat is vernoemd naar het verhaal van *Alice in Wonderland*. Je weet wel, die klassieker, waarbij Alice na het drinken van een drankje krimpt en dan zo klein wordt dat ze door een deurtje naar een andere wereld kan ...'

'Wat hebben mijn klachten te maken met door een deurtje naar een andere wereld gaan?' onderbreek ik haar en kijk haar niet begripend aan. Ik snap haar logica niet.

'Laat me dan ook even uitpraten, ik was nog niet klaar,' zucht de kassière. 'Het gaat er bij dit syndroom om dat mensen de werkelijkheid anders waarnemen dan dat zij is.'

'Hallucinaties?'

'Nee, geen hallucinaties. Als je hallucineert, dan zie je dingen die er niet zijn. Jij ziet dingen die er wel zijn, namelijk ogen en oren, alleen zie jij ze anders dan dat ze zijn. Ik neem overigens aan dat ik op dit moment ook grote ogen en oren heb?'

'Ja ...'

'Ik mag hopen dat ik en anderen een normaal formaat ogen en oren hebben. Dat maakt dus dat jij ons anders waarneemt dan wij zijn. Snap je?'

‘Ik denk het.’

‘Goed. Bij het syndroom van Alice in Wonderland wordt de werkelijkheid dus anders waargenomen. Objecten worden dan kleiner of, zoals in jouw geval, groter. Er kunnen vele andere soorten vervormingen voorkomen. Te veel om nu op te noemen. Het syndroom komt niet vaak voor. Het wordt beschreven bij verschillende ziektebeelden, waaronder migraine.’

‘Hoe weet jij dit allemaal?’

‘Ik had er ooit eens over gehoord en heb het toen opgezocht. Ik vond het namelijk wel een interessant verschijnsel.’

‘Ooh, ja, dat snap ik. Zo klinkt het ook.’

‘Nou, dus ik raad jou aan om een keer, misschien vandaag, naar de dokter te gaan. Want wie weet heb je iets meer dan een gewone hoofdpijn. Migraine met het syndroom van Alice in Wonderland bijvoorbeeld. Dat is trouwens een hele mond vol. Misschien kunnen ze het beter wat simpeler noemen, zoals Alice’ migraine. Haha, klinkt wel leuk, toch?’ Ze sluit haar klinische les af met een trots knikje. Ze pakt de kassabon en reikt hem aan mij uit. ‘Succes ermee! En denk eraan, mijn moeder zei altijd: goed drinken als je ziek bent!’ De kassière geeft mij een knipoog met een van haar enorme ogen.

Ik pak de bon aan. ‘Dank je.’ De boodschappen neem ik onder mijn arm mee, behalve één reep chocolade: die verpakking gaat open en die reep gaat op.

Terwijl ik naar huis loop, denk ik na over wat mij zojuist is gezegd. Het syndroom van Alice in Wonderland ... Straks even opzoeken. Opeens hou ik stil. Zou ik zelf ook enorme ogen en oren hebben? Ik loop naar de dichtstbijzijnde auto en kijk in een zijruit. Geschrokken doe ik eerst een stap naar achteren. En vervolgens een stap naar voren zodat ik mijn hele gezicht goed kan zien. Haha. Ik zie er niet uit. Het lijkt wel alsof ik in een lachspiegel kijk. Hi-la-risch. Twee Powerpuff Girl-ogen kijken mij aan. Ik doe mijn oogleden dicht en weer open. En knipper vervolgens als een malle. Gewoon, omdat het kan. Ik

steek mijn tong uit, maar daar is niets mis mee. Ik leg mijn boodschappen op de grond en pak met mijn vingers mijn oren beet. Ik flapper ze. 'Ik vlieg! Ik vlieg!' lach ik hard. Ik heb de grootste lol met mezelf in de autoruit en vergeet helemaal dat ik op straat ben. Ik hoor ineens geklop vanuit de auto en zie dat het voorraampje aan de bestuurderskant naar beneden gaat.

'Gaaf het?' vraagt een vriendelijke stem.

Ik schaam me kapot! 'Uuh, ja hoor.' Snel pak ik mijn boodschappen op en ga ervandoor. Ik voel mijn hoofd tomaatrood kleuren en weet zeker dat anderen dát wel kunnen zien. Ik ben stiekem benieuwd hoe een tomaat met enorme ogen en oren eruitziet, maar ik durf niet meer in een raam te kijken ...

Verder lezen over het syndroom van Alice in Wonderland?

Zie: https://www.tijdschriftvoorpsychiatrie.nl/nl/artikelen/article/50-10831_Het-Alice-in-Wonderland-syndroom-wat-weten-wij-na-60-jaar

Peter De Backer

Alice en het kraslotje

Ter gelegenheid van Alice' terugkeer naar Wonderland werd een theepartijtje georganiseerd.

Aan een lange, gedekte tafel zaten de Gekke Hoedenmaker, de Maartse Haas, de Slaapmuis, het Witte Konijn en de Dodo.

Als geschenk had Alice krasloten van de Nationale Loterij meegebracht en terwijl ze die uitdeelde, bedacht ze dat ze het niet leuk zou vinden mocht een van de gasten een groot bedrag winnen. Nee, een grote som geld in de handen van één Wonderlandbewoner zou enkel voor onrust en chaos zorgen.

Met bonzend hart en klamme handen keek ze toe hoe de gasten een voor een het deklaagje wegkrasten.

‘Leuk spelletje,’ zei de Haas. Op zijn biljet verscheen een nul.

‘Maar waar dient het voor?’ vroeg het Konijn en krabde zich achter de oren. ‘Wat is het nut? Het algemeen nut?’

‘Nut, nut ...’ herhaalde de Hoedenmaker nijdig.

‘Ik vind het maar stom,’ mompelde de Dodo.

De Slaapmuis zag nog net de nul op haar biljet voor ze indommelde.

Ook bij de Gekke Hoedenmaker en het Konijn verschenen nullen.

Alice kon opnieuw normaal ademen. Enkel de Dodo was nog aan het krassen.

‘Een vijf. Een nul ... nog een nul, en dan weer een nul ... Nul, nul, nul ... zes maal nul,’ zei hij traag met zijn vreemde, lijkige stem.

‘Vijf miljoen!’ krijste de Hoedenmaker. ‘Vijf miljoen! De Dodo heeft vijf miljoen gewonnen.’

De Slaapmuis schrok wakker door het geroep.

Alle blikken waren op Alice gericht, maar ze zei niks.

‘Vijf miljoen wat?’ vroeg het Konijn nerveus. Zijn neus wipte vlug op en neer.

‘Vijf miljoen truffels?’ vroeg de Hoedenmaker. ‘Of vijf miljoen zuchtjes?’

‘Ik hou helemaal niet van truffels,’ zei de Dodo triest, ‘en vijf miljoen zuchtjes zou ik niet aankunnen.’

‘Vijf miljoen kaaskorsten,’ scandeerde de Haas.

‘Kieteltjes,’ riep de Hoedenmaker en gaf de Haas een geniepige duw.

Alle gasten schreeuwden nu door elkaar:

‘Slaapmutsjes!’

‘Paté en croute!’

‘Orgelpijpen!’

‘Schoolkrijt!’

‘Stop!’ riep Alice. ‘Stop!’

Iedereen zweeg. Enkel de Slaapmuis fluisterde bijna onhoorbaar: ‘Wat een toestanden, wat een toestanden.’

‘Weet je wat?’ doorbrak de Dodo de stilte. ‘Ik doe afstand van dit lot. Afstand van mijn lot.’

‘Een moeilijke maar juiste beslissing,’ zei de Hoedenmaker.

‘Er was geen keus,’ mompelde het Konijn, ‘helemaal geen keus.’

‘Het was de Geest,’ zei de Hoedenmaker.

‘Het is de wil van Alice,’ sprak de Slaapmuis.

‘En toch blijft ze eenvoudig,’ zei de Haas. ‘Onze Alice. Onze goede Alice,’ en hij pinkte een traan weg.

Alle gasten knikten.

‘Laat ons thee drinken,’ stelde Alice voor en iedereen ging weer rustig zitten.

Er werd verse thee en slagroomtaart gebracht en over het krasbiljet van vijf miljoen werd niet meer gesproken.

Terug in de Mensenwereld wisselde Alice het biljet in voor een grote zak geld. ‘Nu koop ik alles wat mijn hart begeert,’ zong ze, ‘... alles wat ik maar wens.’ Ze huppelde naar de winkelstraat.

En ze kocht en kocht en kocht en leefde in een nieuwe en

vreemde roes. 's Nachts, als ze niet kon slapen, bedacht ze wat ze de volgende dag zou kopen. Zo gingen dagen, weken, maanden voorbij.

Op een dag echter wist ze niets meer te bedenken wat ze nog kon kopen.

De roes was verdwenen. Het geld was bijna op.

Haar kleerkasten puilden uit van de dure kleren, in de badkamer stonden de duurste parfums, in de gang stonden de schoendozen tot aan het plafond gestapeld en aan elke vinger droeg ze meerdere ringen.

Ze was moe en begreep dat geen enkele nieuwe aankoop die dag de loomte zou kunnen verdrijven.

Ze ging naar buiten.

Ik moet naar Wonderland, bedacht ze, het is te lang geleden dat ik daar was. Ze wandelde naar de rivier waar de toegang tot Wonderland was. Verkwikt door de frisse buitenlucht probeerde ze zich de Wonderlandbewoners voor de geest te halen, maar de beelden kwamen niet. Aan de oever van de rivier ging ze zitten, maar de deur naar Wonderland bleef gesloten.

Frank Beckers

De zaal met 10.000 spiegels

Op zoek naar de Rode Koningin opende Alice een zware deur in de inkomhal van het kasteel. Zodra het meisje binnenstapte, zag ze zichzelf weerspiegeld in duizenden spiegels. Al haar spiegelgezichten trokken verbaasd grote ogen. Plots stapten de spiegelbeelden gelijktijdig uit hun spiegel en liepen op haar af. Met die dreigende dubbelgangsters rondom haar begreep Alice dat dit de zoveelste valstrik van de Rode Koningin was om verwarring te zaaien. Met een enkel tweelingzusje zou ze graag genoeg spelen, maar een horde vreemden die té bekend schijnen, té vertrouwd lijken, té familiair overkomen, daarvoor kon ze beter opletten, dat had haar mama haar geleerd.

Ik heb jullie door, jullie werken in opdracht van de Rode Koningin. Dit belooft niets goeds. Ik moet het Witte Konijn beschermen.

Alice haastte zich geschrokken terug naar de inkomhal, waar het Witte Konijn op wacht stond.

Langs alle deuren en ramen drongen de Ecila's de inkomhal binnen.

'Kom snel,' riep Alice naar het Witte Konijn en spreidde haar armen om het dier te beschermen, maar alle valse Alices echoden in koor 'Kom snel!' en spreidden schijnheilig ook hun armen.

'Help, wie van jullie is de echte Alice?' riep het Witte Konijn ontdaan.

'Ik,' klonk het eensgezind uit alle monden, terwijl er duizenden handen perfect synchroon omhooggingen. Wat een tumult.

Toch wist het Witte Konijn nu ineens welk van de duizenden meisjes de echte Alice was.

Intermezzo: En jij lezer, kan jij het probleem van het Witte Konijn oplossen? Weet jij hoe het dier achterhaalde welk meisje de echte Alice was?

Zodra het Witte Konijn in de armen van Alice sprong, beseften de onechte Alices dat ze gefaald hadden. Nu ze ontmaskerd waren, losten ze een voor een op zoals een luchtspiegeling verdwijnt, als je haar vanuit de juiste hoek bekijkt.

‘Zo, dat is weer een hindernis minder,’ lachte Alice tevreden en vervolgde haar speurtocht naar de Rode Koningin.

Oplossing: Het kind dat als enige de linkerhand (of de rechterhand) opsteekt, terwijl alle anderen de rechterhand (of linkerhand) opsteken, is Alice.

Peter De Groot

Opkikker

‘BEN JIJ NIET EEN BEETJE VERKIKKERD OP DE GRAVIN?’

—CABBIE DENKT ER HET ZIJNE VAN.

Het leven van een lakei is niet gemakkelijk. Cecil Algernon Benedict O’Frog of Cabbie Frog, zoals zijn vrienden hem noemen, beleeft een moeilijke dag. Zijn hooghartige collega, de lakei van de Hartenkoningin, overhandigde hem gisteren een brief voor de Gravin. Zo is het allemaal in het honderd gelopen.

De envelop was al geopend, de uitnodiging reeds gelezen — dat zag Cabbie onmiddellijk. Fergus Archibald Tristan O’Fish of Fat Fish, zoals zijn vijanden hem noemden, beweerde bij hoog en laag de brief nauwelijks te hebben aangeraakt. Heel geloofwaardig was dat niet. Er zaten lichte maar onmiskenbare vin-afdrukken op de envelop.

‘Natuurlijk,’ protesteerde Fat Fish, ‘hoe kon ik anders de brief naar jou brengen?’ Hij schoof snel zijn tas op zijn glibberige rug, wat Cabbie niet ontging.

‘Ik weet niet wat je plannetje is,’ kwaakte Cabbie, ‘maar het is gedoemd te mislukken. Jij wil mijn positie bij de Gravin innemen, geef het maar toe.’

Fat Fish schudde heftig zijn vissenkop. De zon weerkaatste op zijn blauwgrijze schubben; even kneep Cabbie Frog zijn kikkerogen dicht.

‘Ik heb het net heel goed bij de Hartenkoningin, Cabbie. Ze heeft deze week minder dan een dozijn hovelingen laten onthoofden. Ben jij niet een beetje verkikkerd op de Gravin?’ Fat tuitte zijn lippen en maakte smakgeluidjes.

Cabbie negeerde die laatste opmerking; hij moest wel toegeven dat het een rustig weekje was geweest in het paleis. Hij liet zich echter niet zo gauw afleiden: ‘Volgens mij zijn er woorden aangepast in de uitnodiging.’

Hij las voor wat er op het kaartje stond: ‘Gertruda schat,

je komt toch morgen naar mijn BILJARTkampioenschap in de BALzaal. Geen van de spelers kan tegen zijn WINST, het wordt reuze gezellig. Afspraak om klokslag vier op het bordes. Liefs, de vrouw van wie je weet dat ze steeds haar hoofd erbij houdt.'

Fat spreidde zijn vinnen en keek hoe de zon erdoorheen scheen. 'Woorden benadrukken zal je niet vooruithelpen. Ik heb de brief niet geopend, de uitnodiging niet gelezen en al zeker geen drie woorden veranderd.'

'Drie?' herhaalde Cabbie. Fat waande zichzelf wellicht aalglad, maar om een Kikker om de tuin te leiden moest je vroeger opstaan!

'Je beklemtoonde drie woorden, zo hoorde ik het toch,' mompelde Fat. Hij staarde uitdrukkeloos voor zich uit. 'Doe je werk en bezorg de uitnodiging aan de Gravin,' hernam hij met meer kracht. 'Laat het denkwerk aan slimme lui over.'

Het welles-nietes-spelletje ging een tijd door, totdat Cabbie er genoeg van had, zich omdraaide en de arduinen trap naar het huis op sprong. 'Ik kwaak je later,' zei hij ten afscheid.

Had hij Fish gisteren maar het hemd van het lijf gevraagd! Cabbie houdt de uitnodiging in zijn poot. Hoe langer hij ernaar kijkt, hoe zekerder hij is dat iemand ermee geknoeid heeft. De Gravin is bovendien al onrustbarend lang bij de Hartenkoningin. Ze vertrok om half drie — te laat aankomen bij de Hartenkoningin is levensgevaarlijk — en het loopt intussen al tegen zevenen. De Hartenkoningin verveelt zich snel en stuurt haar onderdanen meestal binnen het uur weer naar huis of naar de guillotine. Dat geeft te denken ...

Het wordt Cabbie ineens te veel. Hij mag niet treuzelen; er is iets aan de hand. Hij trekt zijn lichte zomerjas aan, stopt er de uitnodiging in en hopt door het raam naar buiten.

‘FENOMENAAL, HOE COMPLEETST.’
—DE GRAVIN BEEFT ALS EEN BEVER.

De Gravin wacht op het bordes van het kasteel. Ze is er zeker van dat ze de uitnodiging goed heeft gelezen. Jammer genoeg heeft ze die niet bij zich. Cabbie wordt een dagje ouder, hij heeft de kaart vast op een verkeerde plek gelegd. Stilaan wordt de Gravin ongeduldig. Het wordt tien na vier, kwart na vier, twintig na vier. Men mag de Hartenkoningin niet laten wachten, maar omgekeerd ...

De Franse deuren zwaaien open. De Hartenkoningin loopt met uitgestrekte armen het bordes op. Ze geeft de Gravin drie klinkende kussen. ‘Gertruda schat, de voorbereiding van de wedstrijden duurde langer dan ik dacht. Het personeel laat te wensen over; het is werkelijk erg gesteld vandaag de dag. Neem nu Mimsy.’

De Gravin knikt. De Hoogste Adviseur van de Hartenkoningin is een lieve man. Om eerlijk te zijn heeft ze al tijden een oogje op hem.

‘Je hoeft niet dromerig te kijken, Gertruda, dat staat je helemaal niet.’

Zo vlug als ze kan, slaat de Gravin de ogen neer.

‘Gisterochtend zag ik mij genoodzaakt Mimsy een kopje kleiner te laten maken,’ vervolgt de Hartenkoningin. ‘Die man was de grijsheid zelve. Hij deed alleen saaie voorstellen. Vandaag zou hij ons een Scrabble-kampioenschap in de trouwzaal voorgeschoteld hebben.’ Ze wijst naar de Gravin. ‘Jij speelt uitstekend Scrabble, dat weet heel Wonderland. Hoe voorspelbaar is het als jij weer een keertje wint. En dan die tergend normale aanblik van de verliezers, die met een zuur gezicht het spelbord verlaten. Weg met die dooie boel, en weg met Mimsy!’ Ze glimlacht, maar haar ogen lachen niet mee. ‘Zijn hoofd bewaar ik voorlopig als curiosum onder een stolp in mijn boudoir; hij had zulke vreemde dikke lippen.’

Telkens als de Hartenkoningin een terechtstelling meldt, krimpt de Gravin in elkaar. Ze probeert zich sterk te houden, maar voelt haar rug onaangenaam opspannen. Gisteren was het de beurt aan een ander, vandaag ... Veel tijd om na te den-

ken heeft ze niet, want de Hartenkoningin beveelt: 'We gaan per direct naar de balzaal. We hebben genoeg tijd verloren.'

De Gravin weet beter dan de Hartenkoningin terecht te wijzen. Soms vraagt ze zich af hoe ze erin geslaagd is zo lang te leven, wetende dat haar vriendin uitermate grillig is. De beste strategie is om overal ja op te zeggen.

'Ja, Uwe Primrozigheid.' De Gravin is een van de weinige mensen die de echte naam van de Hartenkoningin, weliswaar omgenoemd naar een titel, mag gebruiken. Hoger kan je niet mikken in Wonderland.

De dames snellen door de met geschilderde landschappen en portretten versierde gangen. De Gravin werpt slechts een vluchtige blik op enkele schilderijen; het is vooral belangrijk om de Hartenkoningin bij te houden. Deur na deur gaat open, Ruitenlakeien knippen als messen en Schoppenkamermeisjes leggen zich languit op de vloer als de dames langskomen. In kasteel Ter Harte tellen enkel discipline en volledige overgave.

Ten slotte bereikt het adellijke duo de balzaal, die tot grote verbazing van de Gravin compleet maar dan ook compleet anders ingericht is dan voorheen. Ze kijkt haar ogen uit. Hoewel het nog volop dag is, hangt er een nachtelijke sfeer. De zware rode gordijnen zijn gesloten. De drie kroonluchters zijn vervangen door laaghangende lampen gevat in glas-in-loodkappen. Daaronder staat telkens een biljarttafel. De ballen en keus liggen keurig klaar. De hardhouten dansvloer is bedekt met dikke rode tapijten. Lakeien dragen stoelen en tafeltjes de balzaal in. Zes potige Schoppenkaarten, die de Gravin herkent als stalknechten, zetten de protserige troon van de Hartenkoningin, inclusief bloedrood baldakijn, neer aan het verste eind van de grote zaal. Nog nooit heeft de Gravin het woord "compleetst" moeten bezigen, maar dit is een aardige gelegenheid.

Terwijl de Hartenkoningin vraagt 'Wat vind je van de veranderingen?' zegt ze al 'Ja, ja, ja, Uwe Primrozigheid, compleetst veranderd. Fenomenaal, hoe compleetst.'

De Hartenkoningin trekt een wenkbrauw op. 'Belangrijke mensen onderbreken is niet netjes, Gertruda, en rare woorden gebruiken ook niet. Ik heb mensen voor minder laten onthoofden.'

En weer krijgt de Gravin de daver op het lijf. Ze had gehoopt op een fijne namiddag, een beetje afleiding van de dagelijkse sleur van buitenissige Wonderlandse gebeurtenissen. Gewoon wat rust bij een vriendin. Samen naar een paar wedstrijden kijken, een glaasje behoud-je-lengte drinken. Maar nu ... Eerst beginnen haar knieën te knikken, daarna haar ellebogen.

‘Gertruda schat, ik maakte een grapje. Beven laat je beter aan bevers over.’ De Hartenkoningin giechelt. ‘Maar onderbreek me nooit meer,’ voegt ze er ernstig aan toe.

‘Ja, Uwe Primrozigheid,’ antwoordt de Gravin, wat ze onmiddellijk corrigeert naar ‘Nee, bedoel ik. U had het in uw uitnodiging over biljart, of BILJART, zoals u het schreef?’

De Hartenkoningin zet een pas naar achteren. ‘Waarom roep je zo, Gertruda? Je bent onmogelijk vandaag!’

De Gravin heeft duidelijk haar dagje niet. Of eerder: de Hartenkoningin is nog veel meer onberekenbaar dan anders. ‘Het biljart,’ herhaalt de Gravin dan maar stilletjes.

‘O ja. Je weet dat ik het heb voor vossendart, sjoelzakken en gruisboogschieten, maar ik wilde eens wat anders. Gelukkig heeft mijn nieuwe adviseur grootse ideeën.’

‘Ja?’ Hoe minder ze zegt, hoe beter, vermoedt de Gravin.

‘Fergus Archibald Tristan, kom even hierheen.’ De stem van de Hartenkoningin klinkt opvallend vriendelijk.

Een schaduw maakt zich los uit een donkere hoek van de balzaal. ‘Welzeker, Uwe Hoogheid, zonder twijfel, Uwe Majesteit.’

‘Hij staat erg op protocol sinds ik hem bevorderd heb,’ zegt de Hartenkoningin. ‘Daar kunnen sommigen nog een puntje aan zuigen.’

De Gravin buigt deemoedig het hoofd.

‘Fergus, leg de spelregels van het biljart uit aan mijn dierbare vriendin. Ik trek me kort terug.’ De Hartenkoningin knipt met haar vingers; een zijdeur gaat open en twee Hartenhofdames verschijnen. ‘Het belijft mij, dames, mijn royale neus te poederen.’

De hofdames komen buigingen makend aangerend en zeggen tegelijk: ‘Het genoegen is geheel onzerzijds, meer dan ge-

heel zelfs.' Ze knielen voor de Hartenkoningin en kruisen hun armen boven hun hoofd.

'Precies zoals het hoort,' zegt de Hartenkoningin. 'Ontkniel nu vlug, tenzij onthoofding jullie voorkeur heeft.'

De dames gehoorzamen terstond. Het statige drietal stapt met afgemeten passen de zaal uit; de Hartenkoningin bepaalt het tempo — 'Schrijden, meisjes, schrijden.' — onderwijl knikjes rechts en links gevend. De Ruitenlakeien die ze toeknikt, gaan op hun handen en knieën zitten en drukken hun vlakke gezicht in het tapijt, luid genoeg zeggend: 'We zijn niet waardig! We zijn niet waardig!' De Hartenkoningin lacht besmuikt, kijkt achterom en werpt de Gravin een kille blik toe.

Als de zijdeur achter het gezelschap is dichtgevallen, valt Fat Fish uit naar de Gravin: 'Knoop dit in je oren, lelijke taart: je bent bij de Hartenkoningin in ongenade gevallen.' Hij zet zijn kieuwen helemaal open en gniffelt. 'Daar heb ik persoonlijk voor gezorgd. Niets of niemand kan je redden. Het is tijd voor ander en beter aan het hof. De toekomst is aan verse vis! Zeg wat je wil als de Hartenkoningin ons weer verblijdt met haar verluchte gezelschap, dat zou me zelfs veel plezier doen. Ik zie graag oude adel kruipen.'

Wat een akelige man. De Gravin deinst achteruit. Cabbie had het dan toch bij het rechte eind. Hij vertrouwde haar eens toe dat hij Fat Fish voor geen vin vertrouwde.

'HEBBIE'N MUNTJE, 'GIN?'

—DE GRAVIN BEGRIJPT ER NIETS VAN.

De omgetoverde balzaal is gevolgen voor het biljartkampioenschap. Aan de vergulde pilaren langs de witte muren houden Klaverenkaarten de wacht; hun speren wijzen de hoogte in. Vóór hen staan stoelen in allerlei formaten opgesteld. De meeste toeschouwers zitten neer, een enkeling staat recht. Op tafeltjes staan versnaperingen en drankjes in felle kleuren. De Gravin kent alle gasten; het kruim van Wonderland is hier.

Het Witte Konijn wiebelt op zijn stoel. Hij draagt een chic

tweed pak en een donkerblauwe fluwelen vlinderdas met oranje stippen. Nu eens kijkt hij naar zijn overmaatse zakhorloge, dan weer naar de tweede halve finale.

De Gravin volgt zijn blik en ziet hoe de Landschildpad en de Rode Ridder aan de middelste biljarttafel het slechtste van zichzelf geven.

‘Dat kan klunziger!’ schreeuwt het Witte Konijn.

De Leeuwebek-Libel, die wat verderop zit, zoemt van plezier telkens als een van beide spelers vloekt wegens een gelukste stoot.

In een hoek van de balzaal volgen de JubJub-Vogel en zijn neef, de Papegaai, aandachtig elke beweging aan de biljarttafel. Wanneer de Landschildpad een perfecte carambolestoot plaatst, krast de JubJub-Vogel als een wit potlood op een leisteen. Zijn neef laat zich niet onbetuigd en imiteert hem. Aan de overkant van de zaal vertrekt de Gravin haar gezicht. De spottende uitroepen geven haar de kriebels.

‘Ach nee, gewonnen. Wat een ramp!’ De Landschildpad verlaat hoofdschuddend de tafel, ondertussen datzelfde hoofd pijnigend met zijn keu.

‘Ja, ja, hoe erg,’ zegt de Gravin haastig, op haar lage stoel naast de troon. De Hartenkoningin kijkt haar enkel misprijzend aan. Oei ...

De Rode Ridder schatert het intussen uit aan de biljarttafel. ‘Hehe, Schildje,’ roept hij zijn tegenstander na, ‘jouw probleem is dat je bewegingen veel te gecoördineerd zijn. Je oefent te vaak. Ik heb in geen maanden een keu aangeraakt.’

De Landschildpad gunt zijn tegenstander geen blik waardig en sleept zich naar de zijdeur. ‘Och, de schande van de winst,’ hoort de Gravin hem nog zeggen, voor hij zacht de deur achter zich sluit.

‘Kostelijk, luitjes, kostelijk! Dat heb je prima georganiseerd, Fergus. Tijd voor de toss. Marley, kom naar voren.’ De Hartenkoningin klapt tweemaal in haar handen; zo enthousiast heeft de Gravin haar vriendin niet eerder gezien. Zelf is ze nog zeer onder de indruk van Fats gemene woorden. Begrijpt ze daarom niet wat zich in het midden van de balzaal afspeelt? Het duizelt haar na de vele wedstrijden. Kon ze zich maar

herinneren hoe de competitie precies omschreven werd op de uitnodiging ... Zal ze de Hartenkoningin vragen waarom iedereen blij is na verlies? Erg slim is dat waarschijnlijk niet; de Hartenkoningin ergert zich nu al dood aan haar. Was Cabbie maar hier, hij zou wel raad weten.

Intussen heeft Marley de Rups sloom zijn stoel verlaten. Met een slakkengangetje steekt hij de balzaal over. Hij is zo stoned als een garnaal; geen wonder dat hij de eerste halve finale verloor-won. 'Hebbie 'n muntje, 'Gin?' vraagt hij. Bijna valt hij voorover op de troon.

Hoe vreemd. Waarom moet er getost worden? En gaat het hoofd van die schaamteloze vlerk eraf? De Gravin hoopt dat dit raadselachtige kampioenschap snel voorbij is.

De Hartenkoningin grinnikt. 'Boos worden op jou is zinloos, Marley, dat weet ik intussen. Prijs je gelukkig. Hoe vaak heb ik je al niet laten onthoofden? Je bent erger dan een platworm of een Cheshire Cat met negen levens. Telkens weer steek je de kop op.' Ze richt zich tot de Gravin: 'Gertruda schat, geef me een gouden dukaat.'

De Gravin tast koortsachtig in haar zakken. Leeg, leeg en nog eens leeg. Godzijdank, in de laatste zak zit een muntstuk. Met trillende hand geeft ze het aan de Hartenkoningin.

'Hier, vangen maar.' De Hartenkoningin mikt het stuk de zaal in. De dukaat gaat in een sierlijke boog net over Marley heen en valt in de handen van ... de Rode Ridder.

'Eerst vangen is laatst winnen, slomo,' zegt de Ridder tegen de Rups. 'Kop of munt?'

'Ben jij er even snel bij komen staan, man. Kop, joh, altijd kop. En chillen maar.' Marley neemt er een stickie bij en steekt die oneindig traag aan.

Opnieuw gaat de munt de lucht in, heel hoog deze keer. De Rode Ridder kijkt. De Gravin kijkt. De Hartenkoningin kijkt. Marley keert zich om, blaast rook uit en zegt: 'Spelen we polo vandaag? Die tafels zijn te klein. Er staat genoeg gras op voor de paarden, dat dan weer wel.' Tegelijk met de munt valt hij op het tapijt.

'Kop,' stelt de Rode Ridder vast. 'Dat was Marleys keuze. Moet ik nu ...'

‘Verloren is gewonnen,’ grijnst de Hartenkoningin. ‘Ga maar terug naar de biljarttafel.’

Twée Klaverenwachters voeren de Rups af.

‘Probeer het eens met zijn staart. Misschien groeit die er niet meer aan,’ beveelt de Hartenkoningin. Vervolgens wenkt ze Fat en buigt zich over de leuning van haar troon naar de Gravin. ‘Zo meteen wordt de finale gespeeld. Ben je er klaar voor, Gertruda schat?’

‘Ja, Uwe Primrozigheid, ik zal met veel aandacht het laatste spelletje volgen.’

De Hartenkoningin giert het uit. ‘Volgen? Meespelen zal je bedoelen! Fergus, heb je die surprise uitgegumd op de uitnodiging? Ik had er zo’n plezier in toen ik die neerschreef. Grappig is het wel.’

Fat haalt diep adem en zegt: ‘Dat leek me het beste, Uwe Hoogheid. Ik permitteerde mij enige creatieve vrijheid; hopelijk vindt u het niet erg.’

‘Wat mij entertaint, vind ik niet erg,’ zegt ze. En dan, tot de Gravin: ‘Dus ga me nu ook maar entertainen, willen of niet. Wie tijd en energie heeft om over mij te roddelen, is in staat een potje biljart te spelen. Alsof ik ‘s nachts flamingo’s naar mijn privévertrekken uitnodig!’

Roddelen? Flamingo’s? Dat is het verste van de Gravins gedachten. Die vis vol vitriool ...

De Hartenkoningin roept er een paar Klaverenwachters bij. De Negen en de Tien, de meest gespierde exemplaren van de paleiswacht, maken zich los van de muur en stappen op de Gravin af. De angst slaat haar om het hart. Ze kent helemaal niets van biljart. Of is dat net goed? De Gravin weet niet meer wat boven en wat onder is, zo ondersteboven is ze.

Tegenstribbelen heeft geen zin. Ze staat op en loopt onder begeleiding van de streng kijkende Kaarten naar de biljarttafel. Waar daarnet nog iedereen aanmoedigingen schreeuwde of verwensingen uitsprak, is het nu muisstil.

Aan de tafel wacht de Rode Ridder. De Papegaai heeft hem net een glas vermiljoen vermout gebracht. De Rode Ridder drinkt het goedje gulzig op. ‘Aaah, mijn hoofd tolt. Voortreffelijk. Niets staat nog tussen mij en ultiem verlies.’

Fat is de Gravin achterna gelopen. Ze hoort hem de Klaverwachters vragen om even te wachten. Hij raapt de keu van de Landschildpad van het tapijt en drukt die de Gravin in de hand. 'Moet je winnen om te verliezen, of verliezen om te winnen? Of eerder winnen om te winnen, of zelfs verliezen om te verliezen?' vraagt hij haar. 'Een moeilijke keuze voor een jaknikker zoals jij!' Zijn ogen schitteren. 'Dit is het einde van de rit voor jou, taart. Zie maar wat je ervan bakt!'

De Gravin wendt haar blik af en staart naar de keu. Hoe kan ze haar huid redden?

'WAT WAUWEUH JE DAAR?'

—DE GRAVIN CONCENTREERT ZICH.

De finale is in volle gang. Stoot na stoot proberen de Gravin en de Rode Ridder elkaar de winst in de schoenen te schuiven. Beide spelers hebben op een na hun vooropgestelde aantal caramboles bereikt. De spanning in de balzaal is te snijden.

'Sneller spelen,' eist de Hartenkoningin. Ze legt een hand op Fats vochtige rugvin. 'Ik schenk je een eretitel als de Rode Ridder kampioen wordt,' belooft ze. Fat knikt gretig.

De stomdronken Ridder mist zijn stoot op meesterlijke wijze en schraapt zijn keu over het biljartlaken. Een grote scheur verschijnt. Iedereen applaudisseert. 'Geweldig!' roept het Witte Konijn.

De Gravin heeft het niet onder de markt, ze lijdt al de hele wedstrijd onder beginnersgeluk. Elke stoot die ze plaatst, treft doel. Hoe kan iemand die nog nooit een biljarttafel van dichtbij heeft gezien, zo efficiënt zijn? Bij iedere stoot gaan haar schouders wat meer hangen. In haar hoofd neemt ze al afscheid van haar hoofd. 'Je was een goed hoofd, of toch minstens hoofdzakelijk goed,' mompelt ze.

'Wat wauweuh je daar?' brengt de Ridder met moeite uit. 'Je moet je concentrereuh en winneuh. Nog één carambole, je kan het!'

Als ze nu eens heel hard haar best doet, mislukt het mis-

schien. De Gravin sluit zich van alle geluiden af en heeft alleen oog voor de gele bal voor haar. Via de lange band naar de korte band, zo tegen de witte bal en dan de rode. Ze visualiseert de stoot, ademt in en tikt bij het uitademen met volle kracht de gele bal weg.

Eén band geraakt, twee banden geraakt, de witte bal aange-tikt. Alle ogen in de zaal zijn gericht op deze bal, die langzaam richting de rode bal bolt. Op het moment dat de ballen elkaar raken, wordt de dronken vreugdekreet van de Rode Ridder overstemd door het gerinkel van glas. Het raam naast de troon is gesneuveld.

‘KIK-KER-TJE, JE BENT GEVANGEN!’

—CABBIE DOET WEER MEE.

‘Wachters, grijp die Kikker!’ De stem van de Hartenkoningin slaat over.

Cabbie springt de balzaal door. De glasscherven, die zijn jas en rug doorboren, deren hem niet. Hij kwaakt onophoudelijk: ‘Bedrog, kijk dan.’ Waar hij ook landt, toont hij het kaartje aan de bezoekers. Zowat iedereen haalt de schouders op.

‘En dan?’ zegt de Leeuwebek-Libel, ‘We doen toch wat op de uitnodiging staat?’

Tot Cabbies afgrijzen vindt niemand het erg dat in het paleis iets heel anders gebeurt dan oorspronkelijk gepland was. Hij houdt even in. Aan de biljarttafel staat een vertrouwde figuur. De Gravin geeft een verslagen indruk. Cabbie wil naar haar toespringen als de JubJub-Vogel plotseling naar voren schiet en de uitnodiging met zijn snavel uit zijn kikkerpoten probeert te rukken. Geen van beiden laat het kaartje los.

Het oponthoud geeft de Klaverenwachters de tijd om Cabbie te omsingelen. Ze richten dreigend hun speren op hem. De JubJub-Vogel zingt rasperig: ‘Kik-ker-tje, je bent gevangen!’

‘Geef geen kik, Frog,’ gromt de Klaverentien.

‘Breng hem naar mij.’ De Hartenkoningin maant iedereen tot stilte. ‘Zozo, groene gluiperd. Je denkt hier te kunnen bin-

nenhoppen en mijn kampioenschap te verstoren. En dat net nu de winnaar-verliezer bekend is.'

Fat knikt ernstig. 'Het is werkelijk ongehoord, Uwe Hoogheid.' Hij heft een vin naar Cabbie.

Alsof die gladjanus de onschuld zelf is! Cabbies bloed kookt. De Gravin is in de val gelokt, zoveel is zeker. Hij blikt naar de eenzame vrouw aan de tafel. Op welke manier dan ook, hij moet haar redden. Tien speren zweven echter op luttele centimeters van zijn olijfgroene lichaam.

'MIJN HOOGSTE ADVISEUR GAAT HOGEROP!'

—CABBIE ONTMOET DE BEUL.

Cabbie en de Gravin liggen zij aan zij op hun buik op de biljarttafel. Klaverenwachters houden hun armen en benen stevig vast. 'Geef niet op,' fluistert Cabbie. 'Dit kan niet het einde zijn.' Hij zegt het tegen beter weten in.

'Je bent altijd een goede vriend geweest,' snikt de Gravin. 'Vaarwel.'

Voor hen zit de Hartenkoningin op haar troon, die de Schoppenstalknechten naar het midden van de zaal gedragen hebben. 'Ontroerend gesprek, tortelduifjes. Ik wens jullie mooie momenten toe in het Wondernamaals. Beul!'

Cabbie ziet over de rand van de tafel een meisje, gekleed in blauw en wit, naderen. In haar handen heeft ze een overmaatse bijl, zo zwaar dat hij over de vloer sleept en gensters slaat.

Stemmen gaan op onder de toeschouwers, maar niet heel luid.

'Nee, Alice, doe het niet.'

'Toch niet de Gravin ...'

'De wedstrijden waren leuk. Laat de winnaar-verliezer leven.'

Zelfs de Rode Ridder kijkt sip. 'Ik speelde ook maar om mijn leven te behouden.'

Cabbie vangt zijn blik en begrijpt hem. Het is niet alsof de Wonderlanders per se tegen de Gravin of hem gekant zijn. Ze

houden van een verzetje, dat is alles. Behalve misschien één ...

De JubJub-Vogel kraait: 'Eindelijk! Het is zover.' Hij fladdert op de biljarttafel en loopt op zijn scherpe klauwen eerst over de rug van de Gravin, dan over die van Cabbie. De Kikker lijdt helse pijn, maar doet er het zwijgen toe; hij gunt de JubJub-Vogel geen pleziertje.

Bonk! De kop van de bijl rust op de rand van de biljarttafel. Alice wrijft haar handen droog.

'Dat had best sneller gekund, meisje,' kakelt de Hartenkoningin. 'Ik geef het wel toe, hun angstige blikken maakten mijn wachttijd draaglijk. Maak er werk van.'

De bijl gaat traag de hoogte in. Cabbie probeert achteruit te krabbelen, maar de Klaverenwachters lossen hun greep niet. Slechts één ding hoopt de Kikker nog: dat hij als eerste aan de beurt komt en iets of iemand de Gravin op het nippertje redt.

Tsjakka! De bijl komt hard op de tafel neer. Een ijselijke schreeuw gaat door de balzaal. 'Mijn hand, mijn hand.' Een van de Klaverenwachters laat Cabbie los en valt flauw. Een wachter snelt toe en neemt zijn plaats in.

De JubJub-Vogel vliegt van de tafel op en krast: 'Slechte oog-hand-coördinatie, Alice. Je zou een goede biljartspeler geweest zijn vandaag.'

Is er nog hoop? Cabbie draait zijn hoofd naar de Gravin en zegt: 'Houd vol.'

Ze reageert amper.

'Bijzonder entertainend, Alice, en een originele vondst,' zegt de Hartenkoningin, 'maar ik stel voor dat je de hoofden van de roddelaarster en die van haar springerige vriendje er nu afhakt. Ga haar assisteren, Fergus.'

Fat doet wat de Hartenkoningin verlangt. Hij port Alice in de rug en sist: 'Ik ben twee hoofden van een eretitel verwijderd, draal niet zo!' Met moeite wrikt hij de bijl uit de biljarttafel. 'Hier, sla toe.'

Alice neemt de bijl over, zet enkele passen achteruit en neemt een aanloopje. Een vissenkop vliegt door de lucht.

De Hartenkoningin schatert. 'Mijn Hoogste Adviseur gaat hogerop! Je enthousiasme is lovenswaardig, maar concentreer je op je taak, meisje.'

De Klaverenwachter die Cabbies linkerbeen vasthoudt, mompelt: 'Uwe Majesteit, volgens mij ...'

Verder komt hij niet, hij krijgt een klap op zijn hoofd met de vlakke kant van de bijlkap. Er ontstaat rumoer in de balzaal.

'Alice is gek geworden!'

'Iedereen moet eraan!'

De bezoekers stuiven uit elkaar. Stoelen vallen om, tafeltjes worden omvergestoten. Borden en glazen breken; vermout doordrenkt het rode tapijt.

Alice loopt om de biljarttafel heen en zwaait wild met de bijl. De Klaverenwachters laten Cabbie en de Gravin los als de scherpe rand gevaarlijk dicht in hun buurt komt.

De Hartenkoningin klapt twee keer in haar handen. 'Je hebt de smaak te pakken, Alice! Je bent een veelbelovende nieuwe Beul. Ik voel me op slag tien jaar jonger door dit bloedbad, maar vergeet je missie niet. Slacht eerst de Kikker af, voor hij ervandoor hopt.'

'Ga niet op de loop,' smiespelt Alice tot Cabbie, die net de Gravin rechtop helpt op de biljarttafel. 'Het is tijd voor de uitreiking van de laatste prijs. Kijk maar, de bijl is heus niet zo zwaar als ik liet uitschijnen.' Bliksemsnel draait ze zich om en werpt de bijl naar de Hartenkoningin.

Cabbie kan zijn ogen niet geloven. De troon is netjes in twee stukken verdeeld. Bovenaan staart een hoofd uitdrukingsloos de balzaal in. Onder de bijl zakt het lichaam van de Hartenkoningin in elkaar.

Alice klautert op de biljarttafel en spreekt de resterende bezoekers toe. 'Het is uit met de grillen van de Hartenkoningin. De Beul had genoeg van alle bloedvergieten en veinsde ziekte. Hij praatte lang met mij over zijn grootste angst: op het einde zouden enkel de Hartenkoningin en hijzelf overblijven. Vreselijk vond hij dat. Iemand moest actie ondernemen, maar hij had er de moed niet toe. Het was aan mij om in te grijpen. De Hartenkoningin nam me aan als zijn vervanger toen ze de bloeddorst in mijn ogen zag.' Alice gniffelt. 'Ze had niet door wiens bloed ik wilde.'

Onvoorstelbaar. Cabbie luistert ademloos. De Gravin prevelt: 'Net op tijd, net op tijd.'

‘Verraad,’ kraait de Jubjub-Vogel. Hij gaat op Alice’ hoofd zitten en pikt met zijn scherpe snavel in haar voorhoofd. Het meisje verliest bijna haar evenwicht.

Die snertvogel! ‘Ik ben zo terug, Gravin,’ zegt Cabbie. Hij springt van de biljarttafel en rolt zijn lange tong uit.

De Jubjub-Vogel ziet het gevaar te laat. De lillende tong slingert zich om zijn verenkleed. Met een grote zwaai gooit Cabbie de vogel tegen de muur.

‘DE KROON IS BIJ JOU IN GOEDE HANDEN.’

—CABBIE GEEFT EEN RONDJE.

Het Scrabble-toernooi is in volle gang. Tot Cabbies tevredenheid is de Gravin aan de winnende hand. De balzaal is ook vandaag goed gevuld met Wonderlanders, maar ziet er voor het overige, zoals de Gravin hem bij haar aankomst vertelde, ‘compleetst maar dan ook compleetst anders uit’ dan bij de vreselijke gebeurtenissen van vorige week. Al wat rood was, is vervangen door groen. Dankzij het nieuwe baldakijn en de nieuwe gordijnen oogt de balzaal rustiger. Het tapijt is uit de zaal verdwenen. De Klaverenwachters zijn in de stallen aan het werk gezet; de veel vredelievender Schoppenkaarten hebben hun plaatsen aan de pilaren ingenomen. Ze moedigen de Gravin luid aan.

In de zaal staan tafels noch stoelen voor de bezoekers. Ook de troon is verdwenen, enkel het baldakijn doet nog enigszins aan de Hartenkoningin denken. Iedereen staat gezellig om de twee Scrabble-spelers heen. De Rode Ridder doet aandoenlijk hard zijn best om het partijtje te winnen, maar het ziet er naar uit dat hij de duimen moet leggen voor de Gravin. In zijn kooi op de vloer, dicht bij de spelers, schuifelt de Jubjub-Vogel een wijsje. Als hij nog een week mooi fluit, wordt hij vrijgelaten.

Kikvorst Cabbie, met de kroon schuin op het glimmende hoofd, kijkt goedkeurend toe. ‘Dank je om onze levens te redden,’ vertelt hij zijn Hoogste Adviseur, Beul-op-rust Alice, voor de zoveelste keer.

‘De kroon is bij jou in goede handen,’ antwoordt ze. ‘Jij geeft tenminste om de bewoners van dit wonderlijke landje.’

Cabbie heeft nog voorgesteld om de Gravin te kronen, maar zij vond zichzelf naar eigen zeggen niet geschikt voor staatszaken. Een rustig leven, met af en toe een gezelschapsspel, zou haar meer plezier doen. Dat blijkt vandaag ten overvloede als ze een laatste woord op het Scrabble-bord legt —driemaal woordwaarde!— en met een monsterscore het spelletje wint. Alle gasten feliciteren haar; het regent schouderklopjes.

‘Vermiljoen vermout voor iedereen,’ decreteert Cabbie. Na de moeilijke jaren onder de Hartenkoningin kunnen ze allemaal wel een opkikker gebruiken.

Bruno Lowagie

De liefde achterna?

Je belt aan, maar niemand reageert. Je checkt je smartphone. Je bent een uur te laat voor het feestje, maar je bent altijd een uur te laat, dat weten je vrienden toch?

Je controleert hun sociale media. Op Instagram staan foto's van Tim, Dina, Boris, Elsie en Peter. Iedereen is present in het huis van Tims vader, die met vakantie is. Alleen jij ontbreekt. Waarom komt niemand de deur openen?

Je probeert Tim te bellen. Zijn telefoon gaat rechtstreeks naar voicemail.

Je belt nog een keer aan. Misschien hoorde niemand het de eerste keer. Het blijft verschrikkelijk stil in en rondom het huis. Je kijkt hoe laat het is en vraagt je af of het feestje al voorbij is.

Je kijkt nog eens naar de foto's op Instagram. De recentste foto's zijn amper een kwartier oud. Je gooit een berichtje in de groep: 'Waar zijn jullie?'

De status van je vraag blijft op "ongelezen" staan. Dat kan alleen als al je vrienden hun telefoon uitschakelden. Dat kan je je bijna niet voorstellen. Je vrienden zijn altijd bereikbaar. Waar zijn ze naartoe? Wat zijn ze aan het doen?

Je loopt naar de andere kant van de straat om vanop een afstand naar het huis te kijken. Er is licht noch beweging te zien.

Je besluit een blokje om te lopen. Tim vertelde ooit hoe hij via de achtertuin het huis van zijn vader binnendrong telkens hij zijn sleutel vergeten was.

Je klautert over een hek waar een stuk van je lievelingsbloes aan blijft hangen. Je hebt geluk. De achterdeur staat open.

De keuken is een puinhoop. Hier was een feestje aan de gang. Je hoort een vreemd geluid uit de woonkamer komen. Je weet dat Tims vader van vinyl houdt. Je herkent het typische getik dat de draaitafel herhaalt wanneer de naald het

midden van een plaat heeft bereikt. Waarom legt niemand een ander album op?

Je komt de woonkamer binnen en je kunt je ogen niet geloven. Er zit een groot gat in het midden van de vloer.

Je staart de afgrond in, maar het enige wat je ziet is rook en dreigende duisternis. Lang durf je niet naar beneden te kijken, want je hebt hoogtevrees en dieptes doen je duizelen.

Je kijkt om je heen en ziet een camera op een statief staan. Je loopt ernaartoe. Er wordt nog steeds gefilmd. Je drukt achtereenvolgens op de stopknop, de terugspoelknop en Play.

Tim kijkt recht in de lens: 'Hoi Alice, als je dit ziet, ben je nog maar eens te laat gekomen op een feestje. Dat is jammer, want nu mis je de ervaring van je leven.'

Peter komt in beeld. Hij houdt een soort robot zonder armen en benen vast: 'Zie je deze machine? Dit toestel opent een portaal naar een andere wereld, die we volledig kunnen aanpassen aan onze wensen.'

Tim knikt enthousiast: 'We hebben het ding zo geprogrammeerd dat het een magische omgeving schept. We weten dat je altijd al eens Alice in Wonderland hebt willen zijn.'

Je begrijpt niet waar deze grap naartoe gaat. Je gelooft niet wat je vriend zegt, maar je kan het gat in de vloer niet negeren. Er kringelt nog altijd een rookpluim uit.

'Laten we wat plaats vrij maken,' zegt Tim.

Hij richt de camera naar het midden van de kamer. Je ziet hoe Peter, Elsie, Boris en Dina de stoelen en de salontafel aan de kant zetten.

Je kijkt om je heen. De stoelen staan inderdaad tegen de muur. Ook de tafel staat opzij.

'Zo,' zegt Elsie met een knipoog naar de camera, 'die staan uit de weg.'

'Laat ons eens kijken of de machine werkt,' zegt Tim.

Hij zet het toestel op de grond en drukt op een knop.

'Wat gebeurt er?' gilt Dina.

Je vriendinnen belemmeren de camera, maar je ziet hoe de kamer zich vult met rook. Je hoort je vrienden hoesten, maar je ziet niets op het kleine schermje van de camera tot Tims hand de rook voor de lens wegwuift.

Zodra de rook wat is opgetrokken, zie je Boris aan de rand van het gat in de grond staan.

‘Wat zie je?’ vraagt Elsie.

‘Niet meteen wat ik verwachtte,’ antwoordt Boris. ‘Dit is niet wat we programmeerden.’

‘Maar het is wel fascinerend,’ vult Tim aan. ‘Ik wil dit van dichterbij bekijken!’

Tim sluit zijn ogen en springt het portaal in.

‘Tim!’ roept Dina. ‘Alles goed?’

Je hoort een schreeuw. Is Tim in gevaar? Jij wil ook schreeuwen, maar je houdt je in. Je wil weten wat de anderen zullen doen.

‘We moeten Tim helpen,’ zegt Peter, en hij duikt Tim achterna.

Boris volgt zijn twee beste vrienden zonder blikken of blozen.

Elsie en Dina gaan dichterbij het gat staan om te zien waar de jongens naartoe zijn. Ze lijken niet bang te zijn.

Je kunt je ogen niet van het kleine camerascherm afhouden. Wat zullen Elsie en Dina doen?

Je vriendinnen kijken allebei in de lens. Ze spreken je om de beurt persoonlijk aan. Elsie zegt: ‘Alice, ik hou van Boris. Ik ga de liefde achterna.’

‘Ik hou van Peter, ik neem ook de duik in het onbekende,’ zegt Dina. ‘Als jij van Tim houdt, waag dan ook de sprong.’

De meisjes houden elkaars hand vast en springen samen het gat in. Op de achtergrond hoor je de laatste noten van het laatste lied op de platendraaier. Daarna hoort je enkel nog het bekende getik van de naald.

Hou je van Tim? Officieel zijn jullie nog geen koppel, maar iedereen weet dat het slechts een kwestie van tijd is.

Hou je echt van Tim? Want als je dat doet, dan wacht hij misschien op je aan de andere kant van het portaal.

Elsie houdt van Boris en Dina houdt van Peter. Ze sprongen zonder nadenken, zonder vrees hun liefde achterna.

Hou je genoeg van Tim om hem te volgen, *down the rabbit hole*?

Je aarzelt. Je knijpt jezelf in de wang. De situatie is com-

pleet surrealistisch en daar hou je niet van. Je bent geen Alice in Wonderland.

Misschien hou je niet zo veel van Tim als je dacht. Je voelt je slecht bij die gedachte, maar je besluit niet te springen. Je wil naar huis.

Je bent al bijna terug thuis wanneer Dina je opbelt.

'*What the F, girl?*' zegt ze. 'Tim zit letterlijk en figuurlijk in de put. Peter en Boris slagen er niet in hem te troosten.'

Je hebt duizend-en-een vragen: 'Dina! Ik ben zo blij je te horen. Ik was zo bang. Hoe ben je uit de put geraakt? Zit Tim er nog in? Wat met Peter en Boris? En Elsie? Wat is er met jullie gebeurd? Waar zijn jullie naartoe geweest?'

'Geloofde je echt dat we Wonderland in gesprongen waren?' vraagt Dina ongelovig.

'Ik w-w-weet het niet,' stotter je. 'Waar leidde dat gat naartoe?'

'Gekke meid!' antwoordt Dina. 'De vloer in het huis van Tims vader moet vervangen worden. De bouwwerkzaamheden startten gisteren. Toen is al een deel van de vloer uitgehaald. We wisten dat er vandaag niet gewerkt zou worden, dus leek het ons leuk om een video te monteren, waarvan we een deel opnamen voor het gat gemaakt werd, en een deel erna.'

Je bent in de war.

'Snap je het niet?' zucht Dina. 'Het was allemaal geacteerd. De machine was niet echt. De rook hebben we gebruikt om de twee stukjes film naadloos in elkaar te doen overgaan.'

Je hersenen werken traag vandaag: 'Dus er is geen portaal in de woonkamer van Tims vader, alleen een gat omdat er een nieuwe vloer komt?'

'Natuurlijk is er geen portaal! We hebben een grote luchtmatras in de kelder onder het gat gelegd zodat we zacht neerkwamen toen we het gat in sprongen.'

'Maar waarom ...' begin je.

Je vraagt je af waarom je vrienden zoveel moeite deden om

je zo'n ingewikkelde poets te bakken. Dan dringt het plotse-
ling tot je door.

'Wilde Tim weten of ik zou springen?'

Je hoort Dina ademen. Ze is er nog, maar ze antwoordt niet.

'Tim wilde weten of ik van hem hield,' zeg je.

Voor je het beseft, weet je wat het antwoord is op die vraag...

En Tim weet het nu ook.

Bjorn J. Keus

Wonderlands Museum van Waarheid

‘Zo levend heb ik ze in tijden niet gezien.’ Alicia was wel drie keer door de wonderlijke wereld van dit museum gelopen. Dikwijls hoofdschuddend bij zoveel onjuistheden en onwaarheden. Daar wist zij in vroegere tijden wel raad mee. Gelukkig was het een mooie dag met veel regen en onweer. Hier in Burford wemelde het van antiekzaken en was het bijzonder gezellig. Ontsnappen was geen optie voor Alicia. Veel prikkels — Alicia wist dat zij bij slechts één prikkel haarzelf al moeilijk in de hand kon houden.

Alle herinneringen waren er nog. Steeds toenemend, in werelden van toen, nu en hopelijk straks.

Ze deed het stof opwaaien. Met haar vinger ging ze langs de tekstplaatjes die bij de voorwerpen en de beelden stonden. De kinderen en volwassenen keken blijkbaar hun ogen uit.

‘Kijk, hier is het Witte Konijn,’ zei een meisje tegen haar ouders. Alicia zag alleen maar kitsch en namaak. Niets dat ook maar in de verte leek op wat echt was, ooit, toen en daar.

*Kijk eens wat een bolletje
Met zo’n liefsnolletje
Vroeg in de morgen
Wie komt wat bezorgen?*

De vele gedichtjes van niks en minder zaten in haar hoofd. In deze tijd kon je herhalende teksten, hoe stompzinnig ook, niet ontlopen. “Heerlijk helder Herfstbier” en “Even Londen bel-len”, ze moest er zelfs van overgeven. Hoe oud ze ook was en werd, de tijd ging te langzaam voor haar geest.

In Wonderlands Museum van Waarheid wilde ze herinneringen ophalen en zo misschien weer in een goede en op-perbeste stemming komen. Een rariteitenkabinet vol sprookjes, mythen en verhalen uit tal van culturen. Maar wat deden

ze met de prachtige historie van volksvertellingen? Alicia was razend.

‘Flauwekul en leugens, dat is de waarheid.’ Geen onzinpraat, dat wilde zij. ‘Zeg gewoon waar het op staat en bevalt het mij niet, dan weet je het wel.’

In haarzelf praten en met doden, levend van toen, werd een gewoonte voor iemand die blijkbaar steeds de tijd kon doorstaan. ‘Ach nee, stop, ik ga niet weg,’ zei Alicia hardop.

Ze dacht erover om oude tijden vol vreugde —voor haar weliswaar— te laten herleven. Zo ging zij op zoek naar de hoofdconservator van het Museum om hem of haar of wat dan ook maar eens uit te horen en goed de les te lezen. Met uiteindelijk een schitterende en spetterende climax.

*En hoe hij zal sterven
Met verlangen naar het doorleven
Dat maak ik wel uit
Want wat dan ook, zijn hoofd
Is mijn geschonken buit*

Na enig onderzoek, kort van duur, werd Alicia in contact gebracht met de hoofdconservator van dit te schattige museum in Burford. Het zestiende-eeuwse gebouw was prachtig. Ze wist nog dat er niks op deze plek stond, maar dat was vierhonderd jaar geleden. Ja, boeren met hun vee, met modder, gras en mest. Er was een tweejaarlijks festival waar veel volk op afkwam. Juist aan het volk had Alicia een bloedhekel. Al hield zij erg en meer dan bijzonder van stromend bloed in de ochtend, middag, avond en nacht.

Oliver Cromwell had de muiterij in Burford neergeslagen. Het tuig sloot zich op in de kerk en dacht misschien wel veilig te zijn. Maar op een dag in mei 1649 werden de leiders uit de kerk gehaald. Alicia zocht een fantastische plek uit. De gevangengenomen anderen, meer dan driehonderd, moesten kijken naar de executies van de leiders. Te springen en te dansen stond zij daar, terwijl anderen de tranen lieten lopen.

Er kwam een flard terug in haar geheugen. Heel lang gele-

den. Als die huismeid de grote kamer niet goed had schoon-
gemaakt, volgde de onherroepelijke straf. Die zij bedacht en
haar Koning —en die van iedereen— gruwelijk mooi vond.
Iedere keer weer wist zij de herinneringen naar boven te halen
en voelde zij de sensatie en euforie. ‘Spaar mij toch, denk aan
mijn kindjes. Ik zal echt beter mijn best doen,’ zei de huismeid.

Als Alicia op haar stoel ging staan en schreeuwde ‘Kop
eraf!’, nou dan wist je het wel.

Kop eraf
Van boven naar beneden
Sijpelt het bloed
Kop eraf
Op de grond
Of in de mand
Hondje likt
Bloed op de grond

Alicia zag haar “slachtoffers” nog allemaal voor zich en kende
hun namen, gegrift in haar geheugen. Het lopen hier, in deze
tijd, kostte haar meer moeite dan ze had verwacht, omdat ze
terug wilde naar vroegere tijden. Nu ik jullie nooit meer zie,
dacht ze bij al die waardeloos nagmaakte beelden van Won-
derland, mis ik jullie in het echt.

Speciaal voor dit museum met sprookjes was zij naar dit
oude plaatsje in Engeland gekomen. Met tranen van woede en
vreugde liep ze daar rond. Woede omdat niets was zoals het
hoort te zijn. Vreugde vanwege de terugkeer van gedachten
aan schone plekken die ineens —na haar bevel— rood werden.

Rood was haar lievelingskleur. Altijd had ze wel iets roods
aan of om. Vandaag ook. Rode, hoge schoentjes en een witte
jurk. Een wijnrood sjaaltje om haar nek. Blond haar met licht-
blauwe ogen die mensen mooi vonden. Vooral mannen van
elke leeftijd.

Ze kwam dichterbij het kantoor van de hoofdconservator.
De man die verantwoordelijk was voor deze troep en leugens.
De deur stond op een kiertje. Ze stak haar hoofd er maar eens
door en zei: ‘Goedemiddag, ik heb een afspraak met u.’

George Cariss zat achter zijn bureau. Een man die blijkbaar geboren was als conservator. Niet klein, niet groot. Met een typische Britse snor en buik.

‘Aha, u moet mevrouw Alicia Queen zijn.’

‘Dat klopt,’ zei ze harder dan ze wilde, maar wel op een toon die mannen nou eenmaal leuk vinden.

‘Komt u toch binnen.’

Alicia ging zitten in een oranje stoel. De man kwam achter zijn bureau vandaan en nam plaats in de stoel tegenover haar. Een paarse. Alicia glimlachte. Ze vertelde dat ze onderzoek deed naar de herkomst van sprookjes in Europa. Leugen na leugen rolde uit haar mond.

George op zijn beurt vertelde meer dan een luisterend oor lief is over het museum en de speciale plek die sprookjes innamen in zijn cultuur. Alicia zat met haar benen over elkaar en bewoog langzaam haar schone linkerbeen heen en weer. Zelfs haar hoge hak liet ze met de regelmaat van de klok van haar voet vrijkomen.

Ze hield de aandacht van George vast en wist dat haar verleidingstechnieken weer zouden werken. Hoe oud was ze? Nog steeds zesendertig jaar, maar in werkelijkheid doet leeftijd er nooit toe. Zeker niet door de eeuwen heen. Mannen zijn zwakke wezens, dat dacht ze vaak. Trappen in mijn val. ‘Als ik iemand zie krijg ik meteen zin om zijn hoofd er zo onplezierig mogelijk vanaf te slaan,’ zei ze ooit tegen haar Koning, terwijl ze wist dat hij niets kon doen en laten zonder haar.

*Och de tijd
De arme wijzers
Tikkende vingers
Ze gaan eraan, ze gaan eraan
Geef de Koningin ruim baan*

George praatte maar door en door. Alicia dacht, je kletst maar wat, en was er nooit bij.

‘Wat is het verschrikkelijk interessant wat u allemaal zegt,’ zei Alicia. De hoofdconservator voelde Alicia’s hand op zijn been. Hij zag haar rode nagels. Met haar pump wreef ze over

zijn linkerbeen. De verleiding nam nieuwe vormen aan.

‘Missie volbracht,’ sprak ze in haarzelf toen ze de kamer uitliep. George Cariss had haar uitnodiging om bij haar thuis te komen dineren maar al te graag aangenomen. Om verder te praten over sprookjes en verhalen met elkaar te delen, had hij haar verzekerd. Het was al drie maanden geleden dat zij kreeg wat zij wilde. Voor George was hetgeen hij wilde waarschijnlijk veel langer gepasseerde tijd. Een hoogtepunt, dat was de wens voor morgenavond.

Alicia kende het Museum van voor en achter en wist dat boven en beneden de leugens daar waren. ‘Voor de waarheid is nooit iemand helemaal klaar. Zeker in deze nieuwe eeuw niet met al die gevoeligheden. Voor je het weet is je leven voorbij, dus geniet er nog maar even van,’ zei ze tegen het meisje dat bij een heel grote paddenstoel stond in de zaal vol met onwaarheden over *Alice in Wonderland*.

Dit Museum liet sprookjes zien. Wisselende collecties om het publiek te trekken, maar altijd met de vaste tentoonstelling over dat meisje Alice. Met de Koningin, die zei dat alles met een kop of hoofd onthoofd moest worden en dat de rest allemaal onzin was. De Beul wist wat hem te doen stond.

Maar Alicia was razend. Ook dit sprookje was meer dan eens verkracht en vermaakt tot een kinderlijk verhaal met pratende dieren en die verdomde kaarten waar je niks aan had. Alsof alles in de wereld altijd leuk en aardig is ... Waar je ontwaakt uit een droom als het je zomaar uitkomt, om nachtmerries te voorkomen.

Vermaak voor mensen —jong en oud— soms met een moraal van niks. Zo ging het door haar hoofd. ‘Je kan niet eens meer hardop zeggen wat je wilt, laat staan het doen.’ Alicia werd wat rood in haar gezicht en dacht aan al die tot sprookjes gemaakte verhalen, die gruwelijk lief waren en ontdaan van de realiteit van alledag.

De sprookjes van Grimm bijvoorbeeld. Aangepast aan tere kinderhartjes. Dat vreselijke muiltje met de prins. ‘Ik was erbij, het is niet waar,’ schreeuwde Alicia vaak uit. De stiefzusters van Assepoester sneden hun tenen en hielen af om in de

wonderschone muiltjes te kunnen lopen. De duiven deden zich te goed aan hun ogen. Mijn duiven, mijn duiven, dacht Alicia. En Sneeuwwitje dan? Een slapend wit meisje dat een kus kreeg en wakker werd. 'Om te kotsen.' De heks wilde het hart en de longen van dat lelieblanke meisje. Om het te koken en daarna als feestmaal te nuttigen.

'Laten we eerlijk zijn,' zei Alicia eens tegen haar Koning. 'Roodkapje sterft, Doornroosje wordt verkracht en Hans en Grietje worden geofferd.' Alicia Queen, zoals zij zich noemde in die tijd, wist maar al te goed dat als ze riep 'Kop eraf!', dat dan het hoofd daadwerkelijk viel op de grond, in de mand of op de vloer. 'Wat zijn al die veranderingen toch verwarrend, ze beledigen me met die fratsen.'

Het weer was slechter geworden. De regen hield op en de zon scheen. Ze liep door de mooiste tuin in Burford. Ze wandelde langs planten en bloemen. Bomen waar ze ook maar keek. De brug over de rivier zag er vredig uit. Daar had Alicia flink de pest in. Alles was hier zo pittoresk en verschrikkelijk gezellig dat het haar pijn deed. Ondraaglijk lijden door plezier van anderen in vredestijd. Was het maar weer 13 mei 1649. Zalig, die Engelse burgeroorlog met gewonden en doden aan beide kanten.

De tuin waar Alicia in liep maakte deel uit van het Coswold Wildlife Park en Tuinen. Maar liefst honderdzestig hectare aan schoonheid, pracht en netheid. Met meer dan tweehonderdvijftig verschillende diersoorten. Neushoorns, luipaarden, leeuwen en reptielen, wonderen van de natuur, volgens velen. Alicia gaapte wat. Ooit vond ze jagen wel leuk, maar mensen onthoofden kreeg haar voorkeur en werd een hobby. De onthoofde lichamen voor de leeuwen werpen gaf haar wel enig plezier.

Dat verdomde boek heette niet *Alice in Wonderland*, maar *Alicia in Wonderland*. Haar dagboek. Haar woede was continu zichtbaar. Donker werd het om haar heen met gezichten

waarop paniek af te lezen viel. Niemand van de “gewone” wereld kon dit soort beelden zien. Alleen de wezens die de sprookjes en mythen bevolkten.

In de lucht waren de sterren, die stil naar beneden leken te kijken. Reizen in de tijd —aan de dood ontsnappen— was nog steeds voor het aardse volk onmogelijk. De nieuwe generaties kregen de verhalen mee. Althans delen van de verhalen. Zo ontstonden ze. De legendes, mythen, sprookjes en hoe je ze ook maar wilde noemen.

Alicia had de tuin met al die mooie —en in haar ogen nutteloze— pracht en praal wel gezien. Was er maar een schitterende guillotine te bewonderen ... Dat zou de tuin zo verschrikkelijk opfleuren. Geeneens een dood konijn. Alles hier was leuk en aardig. Ze ging op een bankje zitten. Zoveel schoonheid deed haar maag keren. Ze moest terug naar huis. Morgen was het feest. De onthoofding van de hoofdconservator. Eindelijk weer eens: kop eraf!

Ze was graag alleen en ook weer niet. Vanzelfsprekend waren er meer zoals zij. Er bestaan meer realiteiten dan deze van de mens, maar dat wisten de mensen niet. Ze hoorde een hard geluid in de lucht. Ze zag niets. Soms kondigde een geluid als dit de komst van een soortgenoot aan. De simpele zielen op deze planeet dachten uniek te zijn. Een bolletje in de lucht. Een sterrenstelsel omvatte gemiddeld honderd miljard sterren. Er waren meer dan honderd miljard sterrenstelsels. Meer dan tien triljard sterren in het heelal. Waarbij de domme mens nog steeds dacht dat er maar één universum was. Daaraan dacht Alicia toen ze omhoog keek naar een paar sterren. Haar sinistere lach bulderde. Mensen dachten waarschijnlijk dat het onweer was.

In haar dimensie werd er flink gepokerd met soortgenoten, en zij lieten mensen en andere entiteiten van planeten zo nu en dan komen om zich te vermaken.

*Na verloop van tijd
Maken de mensen hun verhalen
Vertelsels met sprookjes
Voor jong en oud*

*En zo groeien
De onwaarheden
Aan elkaar
Als wortels in de grond*

Alice is nooit groot geworden, maar dat willen de mensen niet horen. Ze kunnen het niet aan. Daarom hadden de wezens lol gehad om in het hoofd van Lewis, een schrijver, gedachten te plaatsen met een goede en leuke afloop. Maar zelfs hun verhaal hadden de mensen nog lieflijker en fantasievol gemaakt. Overal zag en hoorde je verhalen over *Alice In Wonderland* en daar had Alicia flink de pest in gekregen.

Over de pest gesproken, die hadden de wezens naar de aarde gebracht. Als een goede grap onder gelijken in het donker, en later ook de griep en nu weer eens iets anders. Alles om elkaar te vermaken en te gokken en dobbelen aan tafels over hoeveel, waar en wanneer. Dat deden Alicia en haar vrienden.

Ze liep naar huis. Er werd van haar een daad verwacht. Eentje van een demon. Want dat was zij. Een wezen in het donker van het bestaan, mensen noemden het zwarte materie met zwarte energie. Ze hadden geen idee waar ze over spraken. Natuurlijk was er meer in het universum dan mensen zagen. En wat zij niet konden verklaren, dat werden soms complotten maar meestal sprookjes en mythen.

Wie goed in de ogen van demonen van de heelallen keek, zag verleden, heden en toekomst. Alles wat een mens krankzinnig maakte. Alicia draaide haar hoofd en draaien betekende bij haar gewoon driehonderdzestig graden. Even deze vorm van mensen aannemen was ook wel wat vervelend. Haar werkelijke gedaante was zoveel kleurrijker en viel met geen pen te tekenen. Net voor het hoofd van de romp viel zagen de gelukkigen het Zijn van de Demon. Een moment van extase voor een demon en dan het zalige niets.

Voor haar deur gekomen zag ze dat dit de huisjes waren waar mensen krom voor lagen om ze te bezitten. Ieder zijn eigen huisje, tuintje en auto.

Geluk voor een jaar of tachtig. Een fractie van een fractie van een seconde in de tijd die nooit heeft bestaan. Het vuur

in haar werd gelukkig nooit gedooft. Zij stond voor het huis waarin George ging onthoofd worden. Niets vergeleken bij haar paleizen overal. Al bijna twee weken verbleef ze in dit “leuke” plaatsje en in haar “fijne” huis.

Alicia dacht bij de wandeling naar huis terug aan het moment dat ze flink had ingezet tijdens het dobbelen met haar vrienden, die ook haar vijanden waren. Ze hielden van gokken, deze demonen. Op een planeet die hier geen mens kende, een naam noemen had geen zin. Duizendmaal zo groot als de aarde. Steen en gas, wel leven mogelijk dat geen leven meer was.

Ze gooide zo’n twee maanden geleden de heilige drieën en alle demonen in de vuurzaal lieten hun lach horen. Zij glimlachte sardonisch en de wachtmeester van het casino gaf haar het kruisje dat betekende dat ze de schuld moest inlossen. Alicia had gegooid en wist de uitkomst. Een goede gooi betekende een feestreis naar een plek vol hel en verdoemenis. Een triple six. Degene die verloor met dobbelen “mocht” een reisje naar de aarde maken om daar pijn van burgerlijke vreugde te beleven. Zonder dat hij of zij toe mocht geven aan het kwaad. Alicia gooide dus driemaal een drie.

Ze mocht daarna een foute vakantiekaart trekken en haar bestemming werd het plaatsje Burford, planeet Aarde, met als doel het Wonderlands Museum van Waarheid en een verblijf in een naar oude mensen stinkend huisje van niks. Als kleine prijs mocht ze na vier weken een hoofd mee naar huis nemen in het kader van ‘Iedere trip gaat een kop eraf.’

Ze verheugde zich op deze “trip”, maar wist dat het een maand lijden werd. Een maand op aarde in een schattig dorp met leugens die sprookjes waren. Om het enigszins draaglijk te maken besloot ze na veertien dagen van ellende een hoofd te laten rollen. Daarna kon ze misschien nog de andere helft van deze “vakantie” leefbaar houden door herinneringen uit het hoofd te ledigen. ‘Het is bijna zover,’ zei ze zachtjes tegen zichzelf, terwijl ze door de dichte deur bewoog. Want geen deur bleef voor een demon gesloten.

Alicia besloot dat ze haar gast, George Cariss van het Museum, eerst een maaltijd zou geven om nooit te vergeten en

hem tevens te verleiden. Mensen, en vooral mannen, waren supergeile wezens, al waren er ergere in de universa van het bestaan. Waarom niet gelijk zijn hoofd laten vallen op het Perzisch kleed? Om de eenvoudige reden dat zij graag zijn herinneringen aan deze avond wilde bewaren en zijn geest nog eens kon kwellen wanneer zij daar zin in had. Want demonen moesten zich voeden met herinneringen van wezens in het heelal om zo de zwarte materie in stand te houden. De koppen bleven bestaan. Mensen dachten dat er een hierna-maals bestond en dat klopte. Alleen, “hemel en hel”, zoals de aardbewoners dit noemden, hadden niets te maken met goed of slecht gedrag. Je had gewoon mazzel of pech. Zogen demonen of engelen je hoofd leeg —dat maakte nogal een verschil. Tot in de kleinste details werd je leven herleefd met dromen of nachtmerries door verkleuringen van het donker of het licht.

Voordat ze wegging om die ochtend inkopen te doen voor het laatste avondmaal van George Carliss, de geweldige leugenaar van het sprookjesmuseum, communiceerde ze via de zwarte energie in de ruimte met haar thuisbasis. Ze wilde weten of er nog lieden halfdood thuis waren gekomen en mooie verhalen hadden. Iemand had gezien dat een terrorist zich had opgeblazen met een effect om nooit te vergeten. Dat soort herinneringen maakte haar zo vrolijk.

Waarom hielden mensen van sprookjes als *Alice in Wonderland*, *Sneeuwitje* en *Doornroosje* als er zoveel ellende op aarde was? Een existentiële demonenvraag. Dat hadden zij en anderen geleerd bij het leegzuigen van de hersenen van Sartre en zijn vrienden. Mensen konden haar galactische rug op, maar hun lijden was gewoonweg meer dan fun.

Ze was van plan “toad in the hole” te maken voor haar date vanavond. Worstjes uit de oven met Yorkshire puddingbeslag. Ook nog eens met een uiensaus. Ze werd al misselijk bij de gedachte. Daarbij witte bonen in tomatensaus en bier. Alicia, wraakzuchtig als zij was, zou het gerecht koken, maar wel op haar manier. Een verschrikkelijk maal voor mensen. De bo-

nen werden levende maden, de uiensaus werd een mesthoop en de worstjes veranderden in iets dat niemand ooit wilde eten.

Op de markt kocht ze wat nodig was en zag al die mensen hun dagelijkse sleur beleven. Eenieder zou ooit tot het licht of donker komen. Dat stond vaster dan vast. Schreeuw, schreeuw, laat het er allemaal maar uit, keer op keer. Dit blijven we doen. Een eeuwigheid. Geen sprookje. Je herinneringen zijn van ons en we spelen ermee ...

Terug naar het huis en ze wist dat vanavond haar avond werd.

*Er was eens een man met blond haar
Met grote ogen en grote oren
Spreken deed hij met zijn grote mond
Kop eraf, kop eraf
Vanavond is het bal*

Op YouTube keek ze hoe het gerecht gemaakt moest worden. Niets zo eenvoudig en normaal of gek of apart, je kon het vinden op internet. 'Dit aardse tranendal. Hoe lieflijk zijn de mensen die hier wonen. Ik, Alicia, zal uw Rechter en Beul zijn.' Demonen, en ook zij, hadden de neiging om in zichzelf te praten. Het beeld van humorloze kwaadaardigen was nonsens. Demonen hadden lol, net zoals mensen, maar dan op een iets andere manier.

Met een schok keerde zij terug in het nu. Soms was zij zo angstdromerig dat het moeite kostte om weer in het hier en nu te zijn. De maaltijd voorbereiden, straks de tafel dekken voor twee en een fles wijn uitzoeken. Het moest een voortreffelijke en vooral voor haar onvergetelijke avond worden. Ze stond op en liep naar de keuken. Later naar de kledingkast om iets verleidelijks uit te zoeken. 'Pas op het laatste moment ziet hij wie ik werkelijk ben,' zei ze hardop in de keuken. Daarna volgde een monsterlijk geluid dat sommigen als lachen konden ervaren. Anderen als een schreeuw van waanzin.

Elders in het heelal waren demonen aan het doen wat zij wilde. Alicia's vrienden stuurden haar berichten via de zwarte energie waarin zij quasi grappig en geïnteresseerd vroegen of ze het "leuk" had op aarde. Alicia zei dat ze maar rond half negen moesten afstemmen op haar demonenkanaal. Gewone mensen op aarde hadden hun social media met vlogs, filmpjes en live-uitzendingen. Demonen hadden veel meer mogelijkheden.

De uren vlogen voorbij want als je je ergens op verheugt, dan gaat de tijd soms snel. Alicia had het maal klaar. De tafel zager adembenemend uit. Met kaarsen op tafel. Het liefst had ze vuur om zich heen, maar het huis in de fik steken was op dit moment geen optie. Tijd om te transformeren tot een vamp, hoer of welke vrouw dan ook die krijgt wat zij wil.

Die arme aardemannen waren makkelijke prooien. Ze ging naar de kast in haar slaapkamer —de kast van een *andere* vrouw, die zij met zorg had uitgekozen. Een soort van reisvoorbereidingen vanuit de hel. Ze deed haar kleren uit en ging over tot de verleidelijke verandering.

Een rode beha en slip, daarna zwarte kousen, een strakke zwarte rok, net boven de knieën, een rood bloesje van satijn en fel rode muiltjes met hakken van tien centimeter. Ze was klaar voor de volgende akte. De dood van een mens op het menu. Eindelijk weer eens. Om zeven uur in de avond had ze afgesproken met George. Zijn laatste avond ... De deurbel ging. Alicia liep naar de deur en deed open. Ze zag George en naast hem nog iemand. Ze vloekte bijna, maar wist zich in te houden.

'Dag George, welkom! Wat fijn dat je er bent. Wie heb je meegenomen?'

George had zijn beste pak aan en stak een kop boven Alicia uit. Zij was 1,68m in deze mensvorm en hij was een kerel van 1,85m. Hij droeg een blauw pak met een rode stropdas. Dat heeft de stumper voor mij gedaan, dacht Alicia.

'Dit is Margot,' zei George. 'Ik hoop dat je het niet erg vindt dat ze mee is gekomen, maar ik dacht dat jullie elkaar maar eens moesten ontmoeten.'

Alicia verwelkomde Margot hartelijk en ging ze voor

naar de woonkamer. Ze liet haar woede niet blijken. Margot bleek een dissertatie te schrijven over de rol en invloed van sprookjes en mythen op de postmoderne cultuur in Engeland. George dacht dat Alicia het geweldig zou vinden om haar te ontmoeten. De vrouw was achtentwintig jaar en zag er studentikoos uit.

Het was door de komst van Margot moeilijker geworden om haar plan uit te voeren. Niet dat het moeilijk was om twee hoofden op de vloer te laten ketsen —ze kon een hele stad verwoesten— maar de verloren weddenschap met het demonische dobbelen hield in dat zij een maand werd gestraft door op aarde te verblijven en dat zij slechts één mensenhoofd van de romp mocht scheiden. Demonen hadden een apart gevoel voor humor.

Alicia liep naar de keuken —ze wist dat ze leuk was als ze liep— en haalde de drankjes die George en Margot graag wilden. Ze zette alvast een extra bord en bestek met glas op tafel. Daarna ging ze zitten op de bank naast Margot en tegenover George. Margots geleuter over haar baanbrekende onderzoek hield maar aan. Dat jonge ding afschudden was onmogelijk. Alicia luisterde half en dacht eraan hoe ze Margot in stukken wilde scheuren en aan duivelse wolven wilde voeren.

Margot had het over de literaire technieken bij sprookjes, de terugkerende verhaalpatronen en het reflecteren op de cultuur van nu. Sprookjes lieten volgens haar een sociale werkelijkheid zien met herkenbare werelden, waarbij problemen van mensen aan de orde kwamen. Met daarbij veelal afhankelijkheids- en machtsverhoudingen. Sprookjes gaven antwoorden op de vragen van deze tijd. Nuja, vaak ging het om tijdloze vragen, vond ze. Alle sprookjes —met “ze leefden nog lang en gelukkig”— hadden een moraal. Verhalen die soms duizenden jaren oud waren en steeds weer werden overgeleverd en aangepast.

Alicia werd beestachtig misselijk van het wetenschappelijke gezwets van de jonge vrouw. Tss, “ze leefden nog lang en gelukkig”. Ze wilde Margots kop van haar romp trekken, maar hield zich in. Haar plan moest slagen: voor George kwam het einde eraan. Ze wist dat haar demonenvrienden zaten te

schaterbulderen bij het kijken naar dit huiselijk tafereel met twee mensen. Hoe erg was deze kwelling wel niet?

Onderwijl wist ze zo nu en dan Georges aandacht te trekken met haar benen, glimlach en schoenen. Inspelen op de verlangens van mensmannen was kinderspel. Na vijfenveertig minuten gebrabbel en voornamelijk een monoloog van het studiemeisje gingen ze aan tafel. George zei: 'Wat geweldig toch, dit onderzoek van Margot.'

Het hoogtepunt van de avond en van deze vakantiekwelling op aarde kwam nabij. De demonen thuis sloten zonder twijfel weer weddenschappen af. Het tijdstip van Georges onthoofding, op welke manier dit zou gebeuren, en wat Alicia met Margot zou doen.

De slemppartij begon —zo noemde Alicia eten thuis— en George en Margot vonden het verrukkelijk. Ze zaten aan een vierkante tafel. George zat tegenover Alicia en Margot zat naast haar medemens. Tijdens het nuttigen van de "toad in the hole" zorgde Alicia er zo nu en dan voor dat haar schoen Georges been aanraakte. Ze merkte dat hij het door had. Ze deed op een gegeven moment haar linkerschoen uit en streelde Georges rechteronderbeen. Hij kreeg zowaar een rode gloed op zijn wangen.

Ze zei dat ze even naar de keuken ging om de wijn te halen. In de keuken maakte Alicia een ring aan haar vinger open. Ze pakte een flesje uit een kast en gooide wat uit dit flesje in haar ring. Ze liep terug naar de huiskamer.

'Rood, mijn kleur,' zei Alicia toen ze de wijn in de glazen bijschonk. Wat de twee aardse mensen niet wisten was dat uit Alicia's ring de substantie viel in Margots glas. Ze werd gedrogeerd. Maar zo, dat ze daar zat en alles mee bleef maken. Willoos, zelfs knippen met haar ogen werd onmogelijk. George had het nog niet door en Alicia wist dat het moment van bloedverlossing aanstaande was.

Ze zei: 'Laten we straks naar die leuke film kijken, *Alice in Wonderland* met Johnny Depp en Helena Bonham Carter.' George wilde dat graag. Alicia had Margot in haar macht en liet haar wezenloos dooreten en zelfs af en toe iets zeggen. Na de pudding gingen ze in de woonkamer voor de televisie zit-

ten. Alicia zei: 'Het is negen uur en het feest kan beginnen.' Ze lachte er hoorbaar bij.

George en Margot zaten op de bank. Alicia pakte George bij zijn handen en fluisterde: 'Kom eens hier.' Hij stond op en Margot kon alleen maar toekijken. Alicia kuste George op de mond. Hij was zo beneveld door de wijn dat hij niet meer aan Margot of wat dan ook leek te kunnen denken. Woorden, zo hard, leken uit luidsprekers te komen. Zo oorverdovend hard. Meedogenloos voor de oren.

*Schuldige, sta op
Het is een wonderduivelse avond
Je hoeft niets uit te leggen
Kop eraf, je kop gaat eraf
Mijn schoonheid is je laatste blik
En eeuwige nachtmerrie*

Op het moment van de kus wist George nog niet wat er ging gebeuren. Alicia trok haar lippen langzaam van de zijne. Ze ging iets naar achteren met haar hoofd. Haar ware gedaante werd zichtbaar. Ze was meer dan drie meter groot en had een niet te beschrijven gruwel van een lichaam. Alicia pakte Georges hoofd en met haar blote klauwen trok ze het langzaam, heel langzaam van zijn romp. Ze schreeuwde tegen hem: 'Dit gruwelijke feest heet *Alicia in Wonderland* en je maakt het eeuwig door.'

Ze had de kop van de hoofdconservator in haar handen, want ze was weer veranderd in de vrouw van 1,68m. Nu wel geheel naakt. Ze keek naar Margot, die alles had meegemaakt, en haar cadeau aan Margot was krankzinnigheid.

Alicia zou Georges hoofd als souvenir meenemen naar haar wereld. Van zijn romp maakte zij bekende Britse gerechten, die ze met mensen uit de buurt de laatste twee weken van haar verblijf opat. Feestmaaltijden op aarde.

En Margot?

Alicia mocht vanwege haar verloren weddenschap maar één mens onthoofden. Zo bleef Margot gestoord in "leven".

In de nacht na Georges dood gooide Alicia de onderzoek-

ster naar sprookjes op de stoep van het Wonderlands Museum van Waarheid. Ze werd de volgende ochtend gevonden en lang onderzocht. Margot zou nooit meer praten. Ze werd lieflijk verzorgd in een inrichting in Oxford. Haar dissertatie was trouwens al gedrukt en veel studenten zouden die nog lezen, generatie na generatie.

In het voorwoord van het proefschrift stonden deze woorden: ‘Wat als we eigenlijk nooit ergens helemaal en goed klaar voor zijn? Dan kun je maar het beste gewoon doen wat je wilt en moet doen. Want voordat je het weet is het leven voorbij.’

Niemand wist het ware “sprookje” van *Alicia in Wonderland*.
Geen mens op aarde.

José Vandenbroucke

Spiegelland ... hoe het verder ging

(Voor wie na het lezen van *Alice's Adventures in Wonderland* wil weten hoe het Alice verder verging.)

Eindelijk zat Alice terug aan de waterkant, tussen de gele narcissen. Het leek haar een leven geleden, aan deze kant van het spiegelglas. Dat haar zuster er niet was, vond ze spijtig. Dat ze haar via Whatsapp niet kon bereiken wegens een slechte ontvangst nog meer. Waarschijnlijk vanwege de dikte van het spiegelglas. Een leven zonder beelden? Alice rilde even.

Gelukkig was daar al gauw het Witte Konijn, dat zijn horloge uit zijn vestzak haalde, maar zich slechts afvroeg hoe laat het was, nadat hij Alice aandachtig had bekeken.

Het Konijn was, net zoals het hoort bij sprookjesfiguren, al die tijd niets veranderd. Alice wel. Zij was een jongedame van meer dan gemiddelde aantrekkelijkheid geworden. Dat wist ze zelf van haar beeld op het wateroppervlak. Ze droeg een lang rood kleed met een diep uitgesneden rug. Dat zag het Witte Konijn ook. Hij wou zeggen 'Je kleed is rood', maar van nauwelijks verholen ontredde om zoveel moois, zei hij: 'Je rug is bloot.' Wie Spiegellands kent, weet dat dit in de taal van Spiegelland ongeveer hetzelfde is. In Spiegelland is alles wat rijmt waar. Bijvoorbeeld: Schrijvers en lezers beleven hetzelfde rood, en wie mooi is, is nog mooier bloot.

Meer ter zake komend vervolgde het Konijn: 'Lieve hemel, het is alweer tijd, het is mooi weer, en *it's Xmas, war is over.*' Dat laatste zong hij. Alice zou zich over zoveel onsamenvatting als kind waarschijnlijk hebben verwonderd, maar nu als jonge vrouw kon ze er enkel om glimlachen. Alles wat het Konijn haast alarmerend orakelde, sloeg namelijk op niets. In Spiegelland was het altijd tijd, het was er altijd mooi weer, uitgezonderd wanneer het tranen regende, en er was nergens oorlog. Nooit geweest en zo zou het altijd blijven. Hoogstens een tijdelijke gebruikersactie wegens het verhogen van de treinta-

rieven, wat ook op niets sloeg, want in Spiegelland reisde men uitsluitend te voet, per tuimelpartij en soms ook al eens met de snelheid van oplaaiende begeerte.

Wat haar meer verwonderde, was het feit dat ze in haar rechterhand een kwast met rode verf hield. Het Konijn, dat blijkbaar gedachten kon lezen, zei: 'Wie "door" de spiegelwand stapt om bij ons te komen, keert heel wat betekenissen om: "door" wordt "rood" en "leven" "nevel".'

Met een 'En dood is dood' kwam de Koningin ook in dit verhaal binnengestormd, meer ongewenst dan gewenst, net zo ongemanierd als ze in het boek van Lewis Carroll al altijd was. Sla haar hoofd eraf, dacht Alice, verwonderd om zoveel brutaliteit in haarzelf, maar daar bleef het bij.

'Kleed je maar uit, het is tijd,' zei dan weer het Konijn. Dat vond Alice hoogst ongepast. Ze had in de blik van het Konijn al iets gezien, iets wat zich bij mensen en konijnen soms voordoet, vooral in de vier seizoenen der begeerte. Ze voelde dat ze moest paal en perk stellen, dat het anders uit de hand zou lopen, en betoogde dat ze geen Uitdekleren-vrouw was, maar een 'Klaproosroodverfstster', iets wat met de letter 'K' begint, net als Knipbonen, Knobbelzwaantraan, Knokloofworstwinkel, Klootzakzondermeer, Koepolderrecreatiefietspad, Kapersgerei (wat niet hetzelfde is als 'Kappersgerei!'), Karmijnrood Van Gogh n° 318 en Klantenwerving 'Chez Monique ...' Maar dat wou Alice dus niet. Ze vond dat het Konijn, wiens soortnaam ook met een 'K' begint, best zijn eigen kost kon verdienen, desnoods met het eigen Konijnenlijf. Waar-mee al dat 'K'-gedoe definitief van de baan leek.

Maar ook de Koningin bleef haar bijzonder onbeleefd bestoken met opmerkingen, bijvoorbeeld dat ze er in haar rood kleed met die laag uitgesneden rug uitzag als iemand die erom vroeg ingeschakeld te worden in de liefdescommercie. Was Anna Blume maar hier, dacht Alice, zij kan door het spiegelglas zonder van voornaam te veranderen. Alice had haar leren kennen als de gedroomde geliefde van Kurt Schwitters, een

dadaïst uit de vorige eeuw die ook door het spiegelglas kon reizen.

‘Ach Anna, was je maar hier, van voor of van achter, het doet er niet toe,’ mijmerde Alice, waarop ze een fragment uit het gedicht “An Anna Blume” voordroeg:

AN ANNA BLUME

Das gehört (beiläufig) in die kalte Glut

Rote Blume, rote Anna Blume, wie sagen die Leute?

Preisfrage: 1.) Anna Blume hat ein Vogel

2.) Anna Blume ist rot

3.) Welche Farbe hat der Vogel?

Blau ist die Farbe deines gelben Haars,

Rot ist das Girren deines grünen Vogels.

Du schlichtes Mädchen im Alltagskleid, du liebes grünes Tier,
ich liebe dir! – Du deiner dich dir, ich dir, du mir, – Wir?

De Koningin kreeg het van dat gedicht nog meer op de heupen en bleef maar raaskallen ‘Sla haar hoofd eraf!’, al maakte dat op niemand veel indruk. Alvast niet zoveel als Alice’ sensuele voordracht en nog meer haar karmozijnrood kleed met dat diep rugdecolleté. De hoofden bleven waar ze waren, in Spiegelland én op de lichamen. Het Konijn volhardde in zijn aansporen dat Alice ‘du mir, – Wir?’ zich moest klaarmaken voor ‘het cliënteel’. Tot Alice ermee dreigde hem in de rest van dit verhaal ‘Onijn’ te noemen, of ‘Onanist’. Dat deed het Konijn van schaamte wegrennen en in zijn hol verdwijnen. Konijnen hebben nu eenmaal van oudsher het comfort uit hoeden van goochelaars te mogen verschijnen en even vlug terug backstage te verdwijnen.

Dadelijk daarop hoorde Alice iemand zingen: ‘Den uyl die op den pereboom zat, den uyl die op den perenboom zat, en boven zyn hoofd daer zat er een kat.’ Het was de Grijskat, die niet in de boom bleef maar zich dadelijk al even schaamte–

loos zoals het Konijn gedaan had, tegen Alice' lang uitwaaiend kleed aanvlijde.

Kut, dacht Alice, al wou ze voorlopig geen woorden meer die begonnen met 'K'.

Lekker, dacht de kat met de volgende letter van het alfabet.

Voor haar leek de tijd wel stil te staan toen ze Alice' lichaam zo dichtbij voelde. En boven hun hoofden zat nu dus den uyl, van singeldonduiten van faladera en in 3D.

'Sla haar/zijn hoofd eraf!' schreeuwde de Koningin, die een hekel had aan virtuele realiteit. En ook aan de Koning, die nochtans altijd zijn voeten veegde vooraleer hij het kasteel binnentrad.

Zij is dringend aan zelfkritiek toe, dacht Alice, die als existentialist meer dan genoeg had van Koninginnen die anderen ervan beschuldigen uylen in perenbomen te zijn. Dat zelfs hier in Spiegelland, waar iedereen maandelijks voldoende vervangingsinkomen ontving om royaal zorgeloos te kunnen bestaan.

'Zorgeloos,' krijste de Koningin, 'met een man die nooit op tijd thuis is voor de warme maaltijdtijd?'

'Maaltijdstrijd,' corrigeerde Piet de Hagedis, die met zijn kop uit de schoorsteen van het kasteel, dat de Maartse Haas ondertussen samen met zichzelf aan het decor had toegevoegd, naar buiten stak. Onder de perenboom bij het kasteel stond een tafel, waaraan de Maartse Haas en de Hoedenmaker thee zaten te drinken. De vijver was vervangen door een lentetuin vol groen lover. Hier geen narcissen maar witte rozen. Alice zette zich er ongevraagd bij. De Koningin ook, dat tot iedereen ongenoegen, want ze bleef maar chicaneren dat de thee te koud was en de stoelen ongemakkelijk en dat de Koning haar het leven moeilijk maakte met zijn als een kat met negen levens verschijnen en verdwijnen. 'Ik sla zijn hoofd er nog eens af,' zei ze. 'En wat doet een Maartse Haas hier al eind februari in dit verhaal? Waarom gedraagt niet iedereen zich zoals het hoort en waarom staat niet alles op zijn plaats?'

De Hoedenmaker vroeg haar te zwijgen of weg te gaan. Maar de Koningin wedervoer dat het land zonder haar een

vuile boel zou zijn, en dat zij allen last hadden van onverwerkte frustraties. 'Jullie zijn verbitterde wezens,' riep ze verbit- terd, waarop ze woedend vertrok.

Iedereen wou nu vrolijk aan de slag. 'Waarmee?' vroeg het Konijn, dat nu op de lege plaats van de Koningin naast Alice was komen zitten en met moeite zijn konijnenpoten kon thuishouden. Alice vroeg zich af of er bloemen rood te verven waren.

'Lees eens opnieuw dat verhaal van toen je nog een on- schuldig meisje was, en niet zo'n fatale beauty zoals nu,' stel- de de Hagedis, die in plaats van één muntthee blijkbaar reeds drie Eau de Vie's gedronken had en nog steeds met zijn kop uit de schoorsteen van het huis naast de perenboom stekend nu ook 'Happy Xmas war is over' begon te zingen, waarop ieder- een inviel met 'What shall we do with the drunken sailor?' De fles bleek leeg, maar de peer zat er nog in. En ook de koekjes waren al op.

Alice schilderde daarop de witte rozen rood. Zeven rode ro- zen. 'Toi qui marche dans le vent. Seul dans la trop grande vil- le. Avec le cafard tranquille ...' Alle dachten aan de Koningin, die het zichzelf en alle andere koppen zo moeilijk maakte.

'Uw rug is bloot,' herhaalde het Konijn, dat de aandacht op beters en mooiers wilde brengen, en daarbij misschien ook hoopte te scoren bij Alice, met wie hij wel iets wou. Daarop begon Alice een wilde tarantella, waarbij haar rood kleed en haar zwarte lange haren wijd uitwaaierden. Wat is ze mooi, dachten allen, terwijl ze in de verte nog heel vaag de Koningin 'Hoofd eraf!' hoorden sakkeren. Het Konijn hield het liever bij 'Kleren uit!', maar Alice danste ongestoord verder, waarbij de rode verf in het rond spatte. Ja, al was het geen Kerstmis noch St. Valentijn of Nationale Feestdag, in Spiegelland was de oor- log meer dan over. Hij was er, indien men de beschuldigende woorden van de Koningin negeerde, zelfs nooit geweest. In Spiegelland hoefden nooit koppen te rollen. En 's avonds keek niemand er televisie.

De Rups zat rechts —of was dat in Spiegelland links?— op een paddenstoel aan zijn waterpijp te lurken. Verwonderd onderbrak Alice haar dans en keek hem zwijgend aan. Daarop zei de Rups ‘Je rug is bloot’, waarop het Konijn geprikkeld reageerde met ‘Ik heb het haar ook al gezegd!’

‘Ik mag zeggen wat ik wil,’ zei de Rups.

‘En ik mag mij kleden zoals ik wil,’ zei Alice, haar sensuele wilde dans hernemend.

‘Wat bedoel je daarmee?’ vroeg de Rups nogal streng, daarbij even zijn waterpijp vergetend.

‘Ja, waarom niet helemaal bloot,’ voegde het Konijn eraan toe, ‘indien wij dat allemaal willen?’ Daarop begon iedereen uitgezonderd de Rups, die verder verkoos te zwijgen en zijn aandacht terug aan zijn waterpijp besteedde, ‘Alles bloot!’ te scanderen. Iets wat bij Alice dat net ‘iets te veel’ was. Daarom haalde ze gezwind met haar kwast vol verf uit naar het Konijn, daarbij zijn vest en zijn uurwerk met een vette veeg karmijnrood bekladdend. Het Konijn begreep dat verder aandringen nu helemaal geen zin meer had. Alice zou in dit verhaal wel niet uit de kleren gaan, beste lezers. Dat hadden jullie ondertussen ook al begrepen, de ongeduldig verder lezende vaders inbegrepen. Spiegelland is geen thuisland voor bronstige leden van de Homo sapiens, wel voor ontdekkingsreizigers en avondlandlezers, ook voor hen die het land van de Kleine Reus zoeken. En de jas van het Konijn was gezegend met Alice-rood.

‘Bedoel je dat we het antwoord daarop kunnen vinden?’ vroeg de Maartse Haas.

Maar men had nog niet eens een raadsel geformuleerd, iets zoals ‘Wat is de zin van het bestaan?’ en ‘Waarom is de Koningin altijd boos?’ En vooral: ‘Wat valt er te doen aan de gebeurtenissen die zich voordoen zoals ze zich voordoen?’

Alice stopte met dansen en vroeg: ‘Wat nu?’

Niemand wist enig antwoord. Zoveel onbestaande raadsels bleven onopgelost. Niet-Spiegelland leek dichterbij dan men dacht.

Daarop orakelde, misschien om allen op andere gedachten te brengen, de Rups: ‘Kitsch, m., al wat niet echt van sentiment

of niet werkelijk artistiek is, maar het pretendeert het te zijn; ook in samenst.: film, roman, enz.'

'Kitsch is dus een Hij,' overwoog Alice. Koppen van poppen op zolder?

'Een guillotine is veel efficiënter,' klonk de stem van de Koningin, die terug dichterbij gekomen was. Ze had nu de Hertogin bij, die blijkbaar net op boodschappen was geweest en tassen vol kookgerief met zich meezeulde.

'Majesteit,' sprak de Hertogin tot de Koningin, 'laat ons liever een liefdesmaaltijd klaarmaken', waarop iedereen gespannen zweeg. Ook het Konijn durfde zijn visie op liefde niet meer ter sprake te brengen en hield zijn mond.

Het was zo stil dat men vanuit het huisje iemand met een stem vol tristesse hoorde zingen: 'Vanavond drink ik. Ik drink op de liefdesbrieven die ik niet schreef, op het huis dat ik verliet, op jij die me wilde terwijl ik het niet begreep, op de vrienden die me lieten vallen, op al die dwaze ideeën die ik had, op de trein die ik niet wist te halen, op het roken dat ik niet kan laten, op die goede dromen vol gaten ...'

Op dat moment kwam de Griffioen aangehuppeld. Het was een speciale Griffioen, vliegen kon hij niet want hij had de poten van een arend en de kop van een leeuw, en in plaats van vleugels grote fiere manen, die het beest echter van weinig nut waren. Daarenboven was de Omgekeerde Griffioen ook een dichter die het rijmen niet kon laten, het declameren evenmin. Zijn gedicht luidde:

*ergens ver van hier in luileukerland
woont een prinses met koude voeten
ze houdt van billenkoek, appeltaart en schietgeweren
up your ass, bij elke aankoop van twee, één gratis
bv. twee flessen water plus één brood*

*ze heeft een klein pensioentje
woont goedkoop in de trein of de tram*

*maar kogels kan ze nergens kopen
want daarvoor kreeg ze geen permissie
ze is te veel vrouw, te arm en te bloot*

*elke avond gaat ze na een gebedje
en een liefdesliedje uit Napels
helemaal alleen vroeg slapen
met de verwarming op zeven
hopeloos en heerlijk warm*

*toen kwam een beest vanuit de zoute zee
met appeltjes van oranje bij haar in bed gekropen
sindsdien heeft ze dat blauw nummer op haar arm
en zet zij zich a.u.b. dames en heren
frontaal vooraan op scène met haar benen open*

Alice kreeg het gevoel dat ook aan deze kant van het spiegelglas de literatuur nog niet perfect was, dat gedicht van de Omgekeerde Griffioen niet, en dit verhaal al evenmin ... Te veel volk, en te veel onsamenvattend gedoe, een pijnlijk gebrek aan goede smaak en zelfcensuur, te veel vrijheid leidend tot een morrend volk en de vraag naar een sterke leider. Want de deadline naderde. De uitgever wachtte. Het moest vooruit. Genoeg getalmd.

‘Iedereen mag in alfabetische volgorde een voorstel doen,’ beval Alice, hopen hiermee de chaos enigszins onder controle te krijgen.

Anna Blume zei: ‘De zon is zwart, de molen bloeit, miljoenen mensen willen stormgelui.’ Waarop een daverend applaus losbarstte.

Toen het terug wat rustiger was geworden, vervolgde de Dodo dat hij blij was, ondanks zijn plaats bij Lewis Carroll, tot nu toe amper ter sprake te zijn gekomen. Hij zei: ‘Vivre heureux est vivre caché.’ De Hagedis eiste daarentegen dat hij de titel “Sir” mocht dragen, en ook een groot vuurwerk zoals op de donderdag voor Pasen te Kortrijk.

Waarop de Hertogin repliceerde dat “Sir” te veel refereert aan rammelende juwelen, en ze dat niet wou, omdat ze net op

e-buy al haar Beatles-vinyls te koop had aangeboden. Ze wou niet dat de *stijgen zouden prijzen*, of zoiets ... Om haar opmerking over het "Sir"-voorstel voldoende krachtig te laten overkomen, zweeg ze wijselijk over de vuurwerk-eis.

De Hoedenmaker wou dat men bij het elkaar ontmoeten opnieuw als ritueel de hoeden zou afnemen. Een prinses uit een ver en onbereikbaar dorpken met een toren had hem verteld dat men vroeger, toen haar vader nog een jonge man was en zij een kind, dat altijd deed. Toen nam iedereen zijn hoed af, uitgezonderd zij die geen hoed droegen.

Anna zei dat het juist was, sehr richtig, en wou "De twee heren", het verhaal van K. Schwitters, vertellen. Iets wat bij meerderheidsstemming afgekeurd werd.

De Koningin riep dat Anna hier trouwens niet thuishoorde in dit verhaal en bijgevolg haar hoofd eraf moest. Maar eerst was de Koning aan de beurt.

Omdat hij zijn koninklijk hoofd niet wou verliezen, toch niet meer zoals toen hij en de Koningin elkaar als jongelui hadden ontmoet en hij waanzinnig verliefd op haar was geworden, vroeg hij de Koningin veiligheidshalve wat ze graag zou hebben dat hij zei. Waanzinnig maakte ze hem nog steeds, maar verliefd was hij allang niet meer ... Integendeel, dagelijks droeg hij als avondgebed, net voor het onder de dekens glijden, het gedicht "Het huwelijk" van Willem Elsschot voor. Hij moest daarbij wel oppassen dat de Koningin het niet hoorde, anders ging ze dadelijk aan het brullen 'dat ze zo gelukkig waren samen, amen'.

De Koningin zei met haar gewoontegetrouwe bitterheid dat hij maar beter zijn mond kon houden, dat ze hem nog nooit iets verstandigs of iets liefs had horen zeggen. En dat het maar goed was dat de Dodo reeds zo lang uitgestorven was, dat bespaarde op koppen die moesten worden afgeslagen. Iemand riep tegenargumenterend 'Hoe meer zielen hoe meer vreugde!', waarop een ander 'Wie zal dat betalen? Wie heeft zoveel ping ping ping?' zei.

'Hoezo "uitgestorven"?' vroeg de Dodo bezorgd.

Daarom nam de Maartse Haas het Van Dale-woordenboek bij de letter 'D' en las op plechtige toon: '*Duifachtige vo-*

gel, in historische tijd uitgestorven, bekend van enkele eilanden in de Indische Oceaan. Het volgend woord was “doedelzak”, maar de Maartse Haas, die wou dat hij nu aan de beurt kon komen, zei dat doedelzakken er hier niet toe deden, en betoogde dat hij eigenlijk eerder in het alfabet onder de ‘H’ van Haas thuis hoorde en onterecht pas nu aan het woord kwam, nu hij vergeten was wat hij over al die ping ping ping, en ook iets met pief poef paf gij zijt af, had willen zeggen.

Vanuit het Tranenmeer kwam de Muis schaterlachend aangezwommen met een verhaal dat niemand geloofde. Ze zei namelijk dat ze laatst op de donderdagmarkt te Liederick een Olifant zo bang had gemaakt dat hij in de dichtbij gelegen rivier was gesprongen, waar men hem met veel jolijt terug had uitgevist, t.t.z. met een kraan uitgetakeld, terwijl de nogal corpulente uitbater van de viskar als een volleerd bariton het zanggedicht “De Leie” van Peter Benoit had gezongen.

‘Zo zie je maar hoe de een zijn miserie de andere zijn plezier is,’ filosofeerde de Rups vanachter zijn waterpijp, ‘en zingen kan trouwens nooit kwaad, al moet men al eens droeve liedjes zingen, bijvoorbeeld bij zonsondergang als de hemel Alice-karmozijnrood kleurt.’

De Alfabetisch Geklasseerden konden bij deze overwegingen niet al te lang stilstaan, want al gauw klonken de stemmen van twee tot hiertoe niet in dit verhaal vermelde Spiegellanders: de protesterende én discussiërende Soepschildpad en Zeekreeft. Zij wilden er nog vlug bij, voordat na de letter ‘M’ de definitieve benoeming van de leden van de Alfabetische Orde zou afgesloten worden. Helaas waren ze het nog niet eens of ze nu Soepschildpad en Zeekreeft wilden heten of Soepkreeft en Zeeschildpad; iets wat uiteraard in de Alfabetische Orde zijn invloed zou hebben. Daarbij begon de Dodo nu tot ieders verbazing met aandrang te eisen dat hij de president voor het leven van de Orde zou zijn. Ze maakten daarbij allen door elkaar roepend flink wat kabaal.

In de hoop het spel wat voorspoediger en vooral overzichtelijk te maken, schudde men de Kaarten opnieuw, waarbij de Hartenkoningin zich helemaal op de voorgrond wist te werken.

Heel assertief zei ze dat zij voortaan de wettelijke echtge-

note van de Koning was. Voor de Hartenkoning was een buitenechtelijke relatie al erg moeilijk te verteren, maar een liaison tussen zijn gade, een Kaartmens, en een gewone banale sterveling absoluut niet. Gezien het standenverschil dreigde hij ermee haar als een ordinair stuk karton te scheuren en dan verder in zonde samen te leven met de Schoppenkoningin. Vanuit de keuken klonk nu ook het gehuil van de baby en het gekletter van kapot geworpen borden. En de Ruitentwee lag worstelend over de grond te rollen met de Klaverendrie.

De Koningin reageerde met een zoveelste ‘Sla hun ...’, maar Alice liet haar haar zin niet afmaken, met het argument dat zij haar beurt reeds gehad had, en riep boven alles uit dat ze allen stil moesten zijn en discipline vertonen.

Waarop iedereen netjes in de pas door het zevende knoopsgat naar Het Land Van De Kleine Reus opstapte. Niemand wist precies waar dat Land Van De Kleine Reus achter het zevende knoopsgat was, maar daar maakte men zich geen zorgen over. Het belangrijkste was dat het verhaal een kant opging. Het werd een allermooiste optocht: Alice, gevolgd door Anna Blume, Dodo, Hagedis, Hartenkoning en Hartenkoningin, Hertogin, Hoedenmaker, Konijn, Koningin, Koning (omdat de Koning van de Koningin haar niet mocht voorgaan!), Maartse Haas, Muis, (Omgekeerde) Griffioen, Rups, Schoppenkoningin, Soepschildpad, Zeekreeft, en Het Laatste Woord, dat helaas dadelijk de stoet moest verlaten omdat het laatste woord hier nog niet gezegd was. Ook in Spiegelland kon niet alles zomaar Het Laatste Woord zijn, zeker nu alles pas goed vooruit begon te gaan. Dat Laatste Woord zou als laatste woord later wel zijn zegje mogen doen.

De enige met een vlag —iets wat de Koningin met veel lawaai roepend ‘Vlaggen verboden op straffe van onthoofding!!!!’ verboden had— was het Konijn, dat een mooie LGBT-QIA+-regenboogvlag droeg. Alice hield een pelikaan in haar armen. Of kiezen we voor een roze flamingo, of een kameleon, of een van voldoende schrijfferief voorzien ingehuurd Chippendale? Wat denk je, lieve lezer? Liever bloot? Of liever rood? Frustratietoorn of slampamperij à la carte? ‘Ter zake blijven a.u.b.,’ waarschuwde Alice.

‘Hoezo?’, wedervoer het Konijn, dat zijn verlangen naar Alice’ zich-meer-bloot-geven nog steeds niet onder controle had, hoewel hij vreesde dat alle hoop op een echt erotisch verhaal al heel wat alinea’s geleden voorgoed verloren was. Alice, die blijkbaar ook gedachten kon lezen, zei: ‘Blijven dromen, Konijntje’, waarbij ze hem een vluchtige zoen op zijn poezelige wang gaf en hem daarmee terug in haar kamp kreeg. De Hagedis kuchte in zijn schoorsteen en de Rups lurkte verder aan zijn waterpijp, een geur van musk en henna verspreidend.

De Dodo betoogde dat het geen pas had onzin uit te kramen, want dat hij het wel was die het grootste risico liep als specimen van een al zo lang uitgestorven diersoort om zijn stemrecht te verliezen.

‘We zouden toch niet stemmen,’ vroeg de Maartse Haas bezorgd, ‘maar enkel marcheren?’ En inderdaad, ook al de anderen bevestigden dat er van geen enkele stemming of zin in een stemming gesproken was geweest. De Rups merkte zuchtend op dat het idee te moeten marcheren reeds hoogst vermoeiend was, laat staan een algemene stemplicht.

Ineens wou de Dodo nu, hoewel het pas kort na de middag was, een verhaaltje voor het slapengaan vertellen. En aangezien “vertellen” in Spiegelland de hoogst gewaardeerde activiteit is, zweeg iedereen dadelijk vol verwachting. De Dodo begon:

‘Net zoals de Kleine Reus bestaat, bestaat ook de Hydrangea Kabouter, een kabouter die op volwassen leeftijd de grootte van een hortensia meet en een generatie jonger is dan zijn vader. Dus ook jonger van gedachte. Wat voor een generatiekloof kan zorgen. Fris groen gebladerte en verse bloemen, zoals altijd aan de overkant.’

Hier leek de Dodo even de draad van zijn verhaal kwijt. Hij geeuwde lang en diep, en vervolgde:

‘Op een mooie avond, net voor het slapengaan, wist de Hydrangea Kabouter niet meer waar hij woonde, waar zijn bed stond. Hij had ooit een richtingaangevende prinses gekend, maar toen die later in het Land Van De Kleine Reus was gaan wonen, had hij haar uit het oog verloren en zij hem. Zo was hij een zwervende kabouter geworden, een Hydrangea Kabouter, die de weg naar huis vroeg aan de bloemen.’

De Muis, die anders zelfs niet bang was van een Olifant, enkel van de Kat, piepte nu met een stem vol ongerustheid: ‘Welke kabouter was hij dan daarvoor geweest?’

De Dodo antwoordde niet en vervolgde ongestoord zijn verhaal: ‘Algauw had de Zwervende Kabouter ...’

‘Was het nu een Zwervende of een Hydrangea Kabouter?’ onderbrak de Maartse Haas hem, maar ook die opmerking negeerde de Dodo. Hij ging verder:

‘Algauw had de Zwervende Kabouter, bij gebrek aan vlag, een kruiwagen om te volgen. Hij liep achter zijn kruiwagen aan en zijn volk volgde hem. Ze trokken door woestijnen en dode zeeën, en wanneer zijn volk morde, gaf hij hen brood en vis en wijn en beloofde dat ze er snel zouden zijn. Wanneer hij het soms ook niet meer wist, sloeg hij met een stok op de rotsen. Tijdens veel jaren van voortgang en verkaveling van de veroverde gebieden, herbebouwing van de verbrande velden en verbetering van het autowegennet, moest er al eens een dochter geofferd worden aan de wind, en soms gaven vrouwen hun mannen gif, trouwden met hun zonen. God zou het hen later wel lonen ...’

Dat laatste had hij er uit pure rijmlust bijgevoegd, en loom wordend van zijn eigen verhaal, gleed hij ineens heel diep weg in de slaap.

Zoals meestal wanneer in Spiegelland iets zonder happy end blijft, begonnen allen door elkaar te roepen dat ze wilden weten of Het Zwervend Volk nog lang en gelukkig had geleefd en of men er kon zwanger worden van de wind, of liever geen kind en altijd welgezind.

Wegens te veel peper in de soep moest de Hertogin aldoor hevig niezen, daardoor krijste de baby die ze in haar armen hield opnieuw als een speenvarken en de Koningin schreeuw-

de dat er koppen moesten rollen, desnoods alle koppen, de hare inbegrepen. Zo woest was ze, omdat ze niet wist hoe het de Hydrangea Kabouter verder verging.

Helaas bleek de Dodo, die snurkte als een eeuwenlang uitgedoofde vulkaan, niet wakker te krijgen. Veel vragen bleven, al wist men niet precies welke. De Muis was angstig in het Meer van Tranen weggezwoomen, de blauwige Katgrijns leek opgelost in het blauw van de lucht en de Hagedis was weer heel diep in de schoorsteen weggekropen, enkel zijn sidderende staart stak er nog uit. De Rups hield als enige het hoofd koel, omgeven door de rook uit zijn waterpijp, en beweerde dat wie orde en duidelijkheid wilde, nog altijd aan de andere kant van het spiegelglas in De Werkelijkheid kon gaan vragen hoe de vork in de steel zat. Dat je daarvoor enkel in de appel der kennis hoefde te bijten, vervolgens gewoon *rooddoor* het spiegelglas heen te stappen en verder de gebruiksaanwijzingen te volgen. Het Konijn, dat Alice wou tonen hoe hij als het erop aankwam, als een echte man, initiatief kon nemen, plukte daarop de appel van de boom en liet Alice erin bijten. Het was een mooie, rode appel. Hij zei: 'Zoals die van Sneeuwwitje en Adam.' Maar wat hadden die twee in godsnaam met elkaar te maken? Haalde hij hier zaken door elkaar? Rapen met wortelen? Zonde met levenslust? Het leven op aarde met het leven in een paradijs?

Door het eten van de appel kreeg Alice een hevige reislust. Maar voor het afscheid wou ze nu zelf ook een gedicht voordragen. Het werd 'Mijn Vieze Oom':

MIJN VIEZE OOM

ik schreef met inkt en verf
met kak en met zot plezier

de namen op van elke boom
en elk beest en ook van die oom

met zijn stinkende adem
die me altijd snoepjes gaf
indien ik lief was en verder
aan tafel zweeg als een graf

ik zing ook liedjes over rupsen
die ruimte zochten en meisjes
die vlinder wilden worden
maar dat niet mochten

tot op een dag de aanhangers
van de vrijheid en die van de angst
om ter blij en om ter bangst

...

Het vervolg van het gedicht bleek Alice helaas vergeten, hoe ze ook zocht, in haar kleet en in haar hoofd. Dat waarschijnlijk wegens de stress vanwege de voor de boeg staande reis. Nog voor ze zelf kon beslissen, nam het Konijn Alice bij de hand en vertrokken ze zonder aarzelen naar De Werkelijkheid, waar ze in één klik, één 'I Like This', zonder veel poespas, met een lichte jetlag *doorrood* aankwamen. Daar overstemde luide, machinele en bonkerige muziek alles. Alice en het Konijn kregen een onaangenaam gevoel. Lang zouden ze hier niet blijven. Ze spraken enkele voorbijgangers aan, met de vraag waar ze De Nodige Info konden verkrijgen, en bereikten, na het nodige gedoe met QR-codes, zonder verdere omwegen Het Infopunt.

Pas toen ze daar voor de infodesk stonden, bedachten Alice en het Konijn dat ze niet wisten welke informatie ze precies verlangden. Ze wilden een einde aan een verhaal, maar waren vergeten wat ze daarover vergeten waren. Was het de vork of de steel? Of beide? Maar dat bleek geen probleem, want zo zei

de daar dienstdoende infobezorger: ‘Weinigen weten wat ze willen. Zolang ze maar voldoende info krijgen, blijven ze zoet.’

En hij vervolgde: ‘Enfin, wij zijn de mensen, de heersers van het heelal, weten alles, uitgezonderd hoe de vork in de steel zit. Dat is een mysterie. Sommigen van ons zijn afkomstig van apen, anderen zijn kinderen van God. We leven allen ver van onszelf maar samen. We hebben duizend talen. Zwijgen is het eerste gebod. Wie zwijgt, zegt niets dat stoort. We respecteren de rechten van de mens en alle vormen van bestaan, zowel de vrouwelijke als de mannelijke, de consumerende als de consumeerbare. We hebben geleerd met twee of meer samen te leven en ons voort te planten zonder elkaar de kop in te slaan. In steden wonen zelfs duizenden heel dicht op elkaar. We zijn zéér mobiel en hebben onze planeet overwoekerd met een web van fysieke en digitale snelwegen, én we houden het leuk. We gaan sinds ons ontstaan sneller vooruit dan enige andere levensvorm. We zijn een verzorgingsstaat. Velen zijn geneesheer, de anderen zijn ziek. Desnoods houden we even huis in elkaars huisjes en tuintjes, met bommen, granaten, of gestook op de sociale media. Zolang er maar koppen rollen.’

Alice dacht even aan de Koningin, en huiverde bij het idee dat men het hier mogelijk niet enkel bij woorden liet.

De info-engel vervolgde: ‘Na elke revolutie hebben we opnieuw heel wat puin te ruimen, te herbouwen en te structureren. Dat heet “economie”. We bouwen elke open ruimte vol en planten bomen in natuurreservaten, beschermen dieren in dierentuinen, mensen in gesloten instituten. We respecteren zelfs de vrijheid van die enkelen die ‘s nachts door de lege straten stappen terwijl ze luidop scanderen dat alles goed gaat!’

‘Haat?’ vroeg het Konijn, dat verstrooid op zijn uurwerk keek.

‘Nee, “Gaaf” van het werkwoord “Gaan”, “Marcheren”, “Allez circulez”, “Nicht raisonieren”, “Niet denken maar doen”, “Entertain us”,’ corrigeerde de info-engel, ‘maar hoe de vork in de steel zit, weten wij niet. We zijn nu met 8.000.000.000 en wanneer het water ons aan de lippen staat, willen we allemaal hetzelfde ... Liefde! Liefde! Liefde!’

Bij het horen van dat laatste woord leek Alice als door de

bliksem getroffen. Verschrikt nam ze het Konijn bij de hand en luidop zingend “Pour moi la vie va commencer” wipten ze samen *rooddoor* het spiegelglas, allegro agitato terug naar Spiegelland. Even later lag Alice’ karmozijnrood kleed naast het rustig verder tikkende uurwerk van het Konijn in het groene lentegras. Meer willen we niet vragen over hoe het hen verder verging, dat zou hoogst onwelvoeglijk, zelfs voyeuristisch wezen.

Het enige wat ik nog kan vertellen, is dat het leek alsof er een grote vrede over Spiegelland was gekomen. Er was niet langer te veel peper in de soep. De Hertogin niesde niet meer en de baby sliep rustig. De Kaarten lagen in post-partouze, al kenden ze de betekenis van dat woord niet echt, op tafel na te genieten en zelfs de Koningin zat rustig op een krukje naast het fornuis en zong heel zachtjes: ‘De herdertjes lagen bij nachte te velde, zij lagen bij nacht in het veld, zij hielden vol trouwe de wachte, zij hadden hun schaapjes geteld.’

Toen kwam dat Varkentje met zijn lange snuit. Zo eindigt ook dit verhaal met zijn laatste woord: uit.

Maarten Luikhoven en Paula Sheperd

Voor de rode spiegel

De kamer was immens, een weerspiegeling van haar status. Van haar eenzaamheid. Hoge plafonds torenden boven haar uit, versierd met ingewikkelde goudlijsten, waarin de glans langzaam werd opgeslokt door het vallen van de avond. Fluwelen gordijnen in dieprood hingen zwaar langs de ramen, waarachter de nacht zich ongenaakbaar uitstreckte. Het enige licht kwam van de kaarsen, verspreid over de kamer op zilveren kandelaars. Hun vlammen flakkerden en wierpen dansende schaduwen op de muren, alsof ze een duistere voorstelling opvoerden voor een publiek van één.

Ze zat op een zware houten stoel, haar mantel als bloedrood tapijt om haar heen gedrapeerd, de hagelwitte ruches van haar nachthemd speelse franjes, die als een waterval over haar borsten vielen. Voor haar stond een spiegel, bijna de volledige hoogte van de muur beslaand. De lijst was versierd met robijnen en goud, maar in het zwakke licht leken de edelstenen op gestolde druppels bloed. Ze keek naar zichzelf, naar haar gestalte die groter leek in de reflectie, hoewel ze zich kleiner voelde dan ooit. Zonder haar make-up, met haar haren loshangend, in plaats van opgestoken, was ze ook maar een gewone vrouw.

De tijd kroop traag. De kaarsen brandden gestaag verder, hun vlammen werden kleiner, alsof ze het gevecht met de duisternis aan het verliezen waren. De schaduwen in de hoeken van de kamer werden dieper, intenser, alsof ze levend waren en langzaam naar haar toe kropen. Ze vulden de ruimte met een onzichtbare aanwezigheid, zwaar en beklemmend.

‘Ik heb alles,’ fluisterde ze, haar stem nauwelijks hoorbaar boven het zachte gesis van de kaarsen. ‘Alles wat iemand zich kan wensen.’ Maar de woorden klonken leeg, alsof ze hun betekenis ergens onderweg hadden verloren. Haar ogen, overdag fel en dreigend, leken nu hol. In haar spiegelbeeld zag ze de met robijnen en saffieren bezette diadeem op haar hoofd, de

perfecte belichaming van haar macht, maar het gewicht ervan leek te zwaar voor haar tegenhanger.

Het was niet de fysieke last, natuurlijk. Het was de constante druk, de noodzaak om altijd sterk te zijn, onbuigzaam, onaantastbaar. De wereld die ze had gecreëerd, was een schaakbord, en zij was de Koningin. Elk stuk bewoog volgens haar wil, haar regels. En toch voelde ze zich gevangen in het spel dat ze zelf had opgezet.

Ze sloot haar ogen en ademde diep in, maar zelfs dat voelde oppervlakkig. De stilte was overweldigend, zo absoluut dat ze bijna leek te schreeuwen. De schaduwen leken haar aan te staren, haar gedachten te voeden met herinneringen en angsten die ze diep had begraven. Het beeld van Alice doemde op, helder en onuitwisbaar. Dat vreemde meisje, met haar ongekamde, losse haar en haar ogen vol nieuwsgierigheid. Hoe durfde ze? Hoe durfde ze haar regels te trotseren, haar bevelen in twijfel te trekken?

Maar het was niet alleen boosheid die ze voelde. Er was iets anders, iets wat ze niet kon benoemen. Het was alsof Alice een deur had geopend naar een wereld die ze niet begreep. Een wereld zonder regels, zonder ordening, zonder zekerheid. En misschien was dat het wat haar het meest beangstigde. Of misschien was het jaloezie. Alice leek zo vrij, zo onbevangen. Iets wat zij zich niet kon veroorloven, met al haar macht, haar koninklijke rechten, haar bedienden, haar legers en alle onderdanen in haar uitgestrekte rijk. Wie was er vrijer, de jonge Alice, opgeruimd en vrolijk, of zij, de Koningin op haar scharlaken troon, bezwaard door verplichtingen, gevangen in protocol?

De schaduwen in de kamer werden donkerder, dichter. Ze leken zich om haar heen te verzamelen, haar gedachten meevoerend naar plaatsen die ze liever vermeed. Herinneringen aan momenten waarop ze zich zwak had gevoeld, onmachtig. De keer dat ze haar stem had verheven en niemand had geluisterd. De keer dat ze had gehuild, alleen, in deze kamer. En nu, opnieuw, voelde ze tranen branden achter haar ogen, maar ze weigerde ze te laten stromen. Een Koningin huilt niet. Niet openlijk, niet voor zichzelf.

De tijd kroop verder. De kaarsen werden korter, hun licht doffer. Het donker nam de kamer langzaam over, zoals een storm de lucht verduistert. Ze voelde de kilte van de nacht door de zware muren heen sijpelen. Het was alsof de eenzaamheid zelf tastbaar werd, een ongenode gast die haar hart verkilde.

Haar blik ging weer naar de spiegel. Haar spiegelbeeld leek haar aan te staren, niet met de gebruikelijke trots of vastberadenheid, maar met een soort kwetsbaarheid die haar ongemakkelijk maakte. ‘Wie ben ik, als niemand kijkt?’ fluisterde ze. Het was een vraag die ze zich nooit eerder had durven stellen. Haar hele bestaan draaide om hoe anderen haar zagen, hoe anderen haar vreesden, respecteerden, gehoorzaamden. Maar nu, in de stilte van de nacht, kon ze niet ontsnappen aan de vraag.

De tegenstanders die ze verslagen had, passeerden de revue in haar hoofd. Hun straffen brachten haar kortstondige momenten van een soort onzalige passie, een hunkering naar de omhelzing van hun dode lichamen, ongevaarlijk gemaakt door de bijl van haar Beul, de warmte van hun lichamen nog voelbaar door hun met bloed doordrenkte kleding. Rood was niet voor niets haar kleur geworden.

De gedachte aan Alice kwam terug, ongevraagd en onvermijdelijk. Dat meisje was anders. Ze paste niet op het schaakbord, weigerde een pion te zijn. Ze had geprobeerd haar te breken, haar te laten buigen, maar Alice had standgehouden. Hoe? Waarom? Ergens, diep vanbinnen, bewonderde ze dat. Misschien verlangde ze zelfs naar dat soort vrijheid. Maar ze kon het niet toegeven, niet aan zichzelf, en zeker niet aan anderen. Het idee zwakte te tonen stond haar tegen, ook al creëerde dat afstand tot iedereen om haar heen, terwijl ze behoefte had aan contact, hunkerde naar de levende warmte van mensen in haar gezelschap. Ze beseftte dat het geen zwakte was, maar angst zich bloot te geven, haar ware ik te tonen, om misbruikt te worden door anderen die haar voor zich wilden winnen en zich haar macht wilden toe-eigenen.

Ze stond op en liep naar de spiegel, haar voetstappen dof op het dikke tapijt. Haar vingers raakten het koude glas aan, als-

of ze de vrouw aan de andere kant kon bereiken. 'Misschien,' fluisterde ze, 'misschien wil ik haar niet breken. Misschien wil ik ... begrijpen.'

De woorden voelden vreemd, bijna verboden. Ze was de Koningin, de belichaming van macht en orde. Maar in het diepst van de nacht, onder het waakzame oog van de schaduwen, voelde ze zich iets anders. Een vrouw die moe was van het spel, van de maskers, van de eenzaamheid. 'Zou het kunnen, zou ik meer als Alice kunnen zijn? Maar wat moet ik daarvoor van mezelf opgeven? Wat win ik ermee? En is winnen hier wel het juiste woord?' Haar mond in de spiegel trok samen alsof ze iets vies proefde.

De kaarsen waren bijna op, hun vlammen flakkerden zwak. De schaduwen hadden de kamer overgenomen, slechts hier en daar doorbroken door een laatste sprankje licht. De nacht was nu volledig binnen, omhulde haar zoals haar mantel dat eerder had gedaan. Maar in plaats van warmte bracht ze kou, een kilte die door haar heen sneed.

Ze liet zich terugzakken in de stoel, haar hoofd rustend tegen de hoge rugleuning. Haar ogen sloten zich langzaam, maar haar gedachten bleven onrustig. Alice. Altijd Alice. Dat meisje was als een splinter in haar geest, een herinnering aan iets wat ze had verloren of misschien nooit had gehad. Vrijheid. Vriendschap. Een wereld zonder schaakborden en regels. Ze balde haar vuisten tot ze zelfs in de schemer wit zagen. 'Onmogelijke wensen in deze wereld. Ze eten me op, met huid en haar. Zwakte is geen optie.' Ze zweeg een minuut en ontspande langzaam haar vuisten. 'Toch?'

Toen de laatste kaars doofde, was de kamer volledig donker. Maar zelfs in het zwart bleef het spiegelbeeld in haar geest. Niet de Koningin, maar de vrouw daarachter. En ze vroeg zich af of ze ooit de moed zou hebben om die vrouw aan Alice te tonen. Misschien was het te laat. Misschien zou ze altijd alleen blijven, gevangen in de stilte en de schaduwen. De eenzaamheid werd een peilloze afgrond die haar dreigde te verzwelgen.

En toch, ergens diep vanbinnen, brandde een klein vlammetje. Een sprankje hoop, een verlangen naar iets anders. Iets wat ze niet kon benoemen, maar wat haar hart iets minder

koud maakte. 'Misschien,' fluisterde ze in het donker, 'misschien is er nog een manier, al is het maar de gedachte aan Alice.'

De nacht gaf geen antwoord. Maar de gedachte bleef hangen, zoals een kaars die weigert helemaal te doven. En in die stilte, omringd door schaduwen en herinneringen, vond de eenzame Koningin een moment van introspectie. Geen oplossing, geen verlossing, maar een begin. Een mogelijkheid.

Hay van den Munckhof

De vierde proef

‘Cilae,’ vroeg vader op een avond, ‘weet je waarom jij jezelf moet kunnen verdedigen?’

‘Omdat er in de bergen nog altijd roofdieren leven.’

‘Dat is waar, maar het is niet de hele waarheid. Je bent nu twaalf. Dat is oud genoeg. Morgen vertel ik je alles wat je moet weten.’

‘Waarom niet meteen?’

‘Omdat het al laat is en het verhaal te lang. Ga slapen.’

Dat verhaal hoorde ik nooit, want de volgende morgen kwam vader niet terug van de rivier. Moeder zocht hem, maar vond enkel de mand die hij bij zich had om knollen en slakken te verzamelen. Een bloedspoor langs de oever leidde naar de Oude Stad.

HET VERHAAL

Op een avond zitten we bij het vuur. Ik kijk naar de gloeiende sintels, maar zie ze niet. Mijn geest is net zo leeg als de grot waarin we leven.

‘Je bent nu vijftien en hoort te weten wat vader je wilde vertellen,’ klinkt moeders stem. ‘Waarom vroeg je het nooit meer, Cilae?’

‘Wat heeft dat voor zin? Waarom zou ik er nog willen zijn als ik helemaal alleen ben? Om me net als jullie heel mijn leven te verbergen? Ik sterf nog liever!’

Moeder pakt me bij de schouders. ‘Juist als je alleen bent, moet je het hele verhaal kennen. Dat is je enige kans op een beter leven. Beloof mij om me aan te horen, Cilae.’

Ik beloof het, niet omdat ik haar geloof, maar omdat ik van haar houd en zij van mij.

‘Luister dan,’ zegt moeder ...

NAAR DE STAD

Hoog boven onze grot zit ik op mijn vaste uitkijkpost. Ik kan er heel het dal overzien, van de bron waar ik moeder begroef tot

de vlakte tussen de bergen en de Oude Stad, waar wij leefden totdat vader verdween.

Terwijl ik het dal afspeur, huiver ik bij de gedachte dat ik alleen kan hopen op een toekomst door naar de plek te gaan die ik het meest vreest. Die angst zelf is niet erg. Angst is juist nodig, hield vader me voor. Moed zonder angst betekent een snelle dood. Het is tijd om op zoek te gaan naar dat waarvoor ik blijkbaar ben voorbestemd.

Vorbij de plek waar ik als kind leefde, moet ik verder naar de Oude Stad, zonder te weten wat mij daar wacht. Ik ga dat ontdekken of ik ga daar sterven. Zo vertelde moeder het niet. Ik las het in haar ogen ...

Ergens langs de oever sta ik stil, houd mijn adem in en draai om mijn as. Ik zie of hoor niets, maar weet dat vader op deze plek verdween. Er is meer. Vader spreekt tot mij ...

Cilae, wil je weten waarvoor wij leefden, ga dan verder dan ik ooit ging. Wees dapper, maar niet roekeloos. Blijf leven, Cilae. Dan ontdek je vroeg of laat wat je bestemming is.

Maakt de eenzaamheid me gek? Dat geloof ik niet. Wanneer ik mijn hand had uitgestoken, had ik vader aan kunnen raken. Dat weet ik, al heb ik geen idee hoe.

HET LICHT

Vanaf de heuvel achter onze hut tuurde ik vaak naar de ruïnes van de Oude Stad.

Daaraan moet ik denken terwijl ik me omzichtig een weg baan door stekelig struikgewas. Vader vertelde me eens dat de Oude Stad lang geleden niets duisters had, maar juist bruiste van de kleur en van het leven. Aan een goudgeel strand onder een blauwe hemel warmden de inwoners zich toen aan een onbelemmerd schijnende zon.

De rivier heb ik niet langer nodig. Het terrein is open genoeg om de Oude Stad te gebruiken als oriëntatiepunt. In de dichtstbijzijnde ruïne zitten rechthoekige openingen, die me als de lege oogkassen van een hurkend monster aanstaren. Onwillekeurig tast ik naar mijn eerste werpmes. Met de andere hand draag ik mijn speer.

Hoe dichterbij ik de Oude Stad nader, hoe meer hindernissen die op lijkt te werpen, zoals moeraspoelen, spekgladde boomstammen of struiken met vlijmscherpe, giftige stekels.

Als ik een moment rust, zie ik een lichte flikkering, net buiten mijn gezichtsveld. Even denk ik dat het mijn vermoeidheid is. Maar nee, als ik mijn hoofd draai, is ze er opnieuw, deze keer dichterbij.

Mijn adem stukt als wat eerst een flakkerende lichtvlek leek, langzaam een herkenbare vorm aanneemt, die van een vrouw. Ze heeft zilverachtig haar, draagt een lang gewaad en is compleet doorschijnend.

De vrouw glimlacht en loopt voor me uit. Al raken haar voeten de bodem, ik zie zelfs geen grassprietje bewegen. Ik weet niet of ze kan spreken, maar wat ze bedoelt is duidelijk. *Volg mij, Cilae...*

Mijn verstand zegt dat dit een valstrik kan zijn. Mijn ziel vertelt me echter dat deze vrouw niets te maken heeft met het kwaad in de Oude Stad en dat ik haar kan vertrouwen.

De vreemde gids weet een route te volgen die mij moeiteloos langs alle obstakels voert.

Niet ver van de eerste ruïne staat ze stil.

Je moet me helpen, Cilae. Vlak voor mijn voet vind je het handvat van een verborgen toegangsluik. Om dat te openen heb je een echt lichaam nodig. Een hologram kan dat niet. Onder het luik begint een trap die jou naar je nieuwe leven brengt. Je mag weigeren, maar een tweede kans krijg je niet.

Hoe weet ze mijn naam? Toch stel ik haar een andere vraag. 'Wat is een hologram?'

De enig mogelijke vorm om te doen wat ik in je wereld moet doen. Open het luik, Cilae.

Ik proef ongeduld en zelfs een spoor van angst. Snel tast ik naar het handvat en trek het luik omhoog.

ZORA

Een inktzwart gat opent zich voor mijn voeten. De vrouw zweeft langs me heen, onthult met haar bleke licht het begin van een steile wenteltrap en gaat mij voor. Wijselijk blijf ik achter haar, want een leuning ontbreekt en de stenen treden

zijn glad en uitgesleten. Ik vraag me af welke voeten dat ooit deden. Omlaag spiralend denk ik in een droom te zijn beland die me naar het middelpunt van de aarde of nog verder voert. *Je gevoel bedriegt je niet, Cilae. Je loopt geen gevaar, in ieder geval niet hier.*

‘Kunt u mijn gedachten lezen?’

Niet echt. Velen ging ik langs een trap als deze voor in een andere tijd of wereld. Bijna allemaal reageerden ze ongeveer zoals jij. De kunst om dat te lezen is gewoon een kwestie van ervaring.

‘Dan is het zeker ook niet geheimzinnig om hier als dwaallicht rond te zweven?’

Geheimzinnig? Misschien. Maar onverklaarbaar is het niet. Je stelt de juiste vragen, Cilae. Op sommige zul je snel een antwoord krijgen, op andere wellicht nooit.

Dat deze vrouw niet al mijn gedachten kan volgen, stelt me gerust. Zou ze ook een tastbare vorm en een naam hebben? Zelf zou ik nooit eeuwig een hologram willen zijn.

Na de laatste trede staat de vrouw stil in een ronde ruimte met spiegelgladde wanden.

Wat hebben je ouders je verteld?

‘Dat ik ben voorbestemd.’

Waarvoor?

‘Dat weet ik niet. Moeder zei dat ik dat zelf moest ontdekken.’

Ze hebben je goed voorbereid. De vrouw kijkt naar de messen in mijn gordel.

‘Ja, maar ik weet niet waarop. Ik weet alleen dat ik voor alles klaar moet zijn.’

Meer dan dat mochten ze je ook niet vertellen.

‘Weet u waarvoor ik klaar moet zijn?’

Voor de derde proef.

Verbluft staar ik haar aan.

Waarom de derde? De eerste en tweede heb je al doorstaan. Anders was je hier niet.

Er begint me iets te dagen. ‘Is mijn hele leven soms een soort proef?’

Zo zou je het kunnen zeggen.

‘Dat ik u vond was de tweede proef?’

Dat klopt.

‘Hoe heet u?’

Zora. En om je volgende vraag ook maar vast te beantwoorden, ik heb niet alleen een naam, maar ook een tastbare vorm, alleen is dat niet hier.

Ik knik en denk nu vrij goed te weten wat een hologram is.

Dan is het nu tijd voor je derde proef. Ben je er klaar voor?

‘Ik denk het wel, maar ik heb nog één vraag. Hoeveel proeven volgen er nog?’

Dat hangt geheel van jou af. Concentreer je, Cilae. Na afloop zie je mij terug.

‘U lijkt er zeker van te zijn dat ik het overleef.’

Dat zei ik niet.

Zora dooft uit en laat mij in totale duisternis achter ...

DE DERDE PROEF

Dreigt er gevaar, bewaar dan altijd je kalmte, zo luidde vaders eerste les, die hij tot vervelens toe herhaalde. *Angst maakt je alert en kan je leven redden. Paniek is dodelijk.*

Die les is een tweede natuur geworden. Ik blijf dan ook ijsig kalm wanneer een gure wind opsteekt op een plek waar normaal geen wind zou mogen zijn. En het zou hier al zeker niet zo snel af mogen koelen dat de rillingen me over de rug lopen.

Ik blijf waar ik ben, houd met de linkerhand mijn speer losjes vast en leg mijn werphand op het eerste mes. Misschien is dat overbodig, want ik heb geen flauw idee wat die derde proef in gaat houden en of die nu meteen volgt. Wie weet ga ik dat spoedig ontdekken, want de duisternis is niet langer totaal. Het begint heel geleidelijk te schemeren, als dat tenminste het juiste woord is voor het grijze, diffuse licht dat mij omhult. Ik knipper met de ogen en vraag me af of mijn verbeelding me soms parten speelt. Ik zou durven zweren dat de vage streep daar ergens voor mij een horizon is, sterker nog, een horizon die wordt gevormd door heel echt uitziende heuvels.

Dan gebeurt er iets waarop niets me had kunnen voorbereiden. Vaders verhalen over hoe onze wereld er ooit uitzag, worden recht voor mijn ogen werkelijkheid. Het grijze wolkendek verandert ergens boven de horizon in een felblauwe,

oogverblindende en snel breder wordende streep licht. Zonder de doorboorde steen, die ik altijd tussen mijn borsten draag, zou ik die kleur nooit als blauw hebben herkend. In een opwelling til ik mijn kostbaarste bezit omhoog, laat de steen voor mijn ogen heen en weer dansen en vergelijk hem met het blauw dat ik aan de horizon zie. Helemaal hetzelfde is het niet. De kleur van mijn steen lijkt me net iets sprankelender. Mijn ouders schonken hem mij op de dag nadat ik vrouw werd. Moeder vertelde dat hij lapis lazuli heet en dat hij de drager volgens een millenniumoude overlevering wijsheid, kracht en geluk schenkt.

Cilae, zo wijs ik mezelf terecht, laat je aandacht niet verslappen. Eerst moet je nagaan of er gevaar dreigt. Alleen als dat niet zo is, heb je tijd voor dit soort overpeinzingen.

Dit is overduidelijk een andere wereld. Niet enkel dat stuk blauwe hemel bewijst het, maar ook de kou, die me langzaam maar zeker bevangt. Op mijn armen en benen staan alle haartjes intussen overeind. Nooit droeg ik meer dan een simpele lendendoek, zelfs niet in de donkere wintermaanden. Nu verlang ik vurig naar kleding die ik alleen uit oude verhalen ken, dikke kleding die heel je lichaam tegen de kou beschermt.

Wanneer ik wat beter om me heen kijk, stelt me dat niet bepaald gerust. Noch van de ronde ruimte waar ik met Zora stond, noch van de wenteltrap is nog iets te bekennen. Ik sta op een vlakte met voor mij heuvels en achter mij een gebergte. Het is een vreemd gebergte, want de toppen zijn allemaal spierwit. Verwonderd schud ik mijn hoofd. Ja, ik ken de oude verhalen waarin ijs en sneeuw niet enkel woorden waren, maar iets echts. Ik had nooit verwacht dat ooit met eigen ogen te zien.

Die vreselijke kou is wel het meest directe, maar zeker niet mijn enige probleem. Ik draag nog altijd mijn rugzak van ruw geweven plantenvezels, maar slechts een deel van de inhoud is in deze wereld van enig nut. Ik haal er wat gedroogde zwammen uit, eet er een van en stop de rest terug. Ik heb meer dorst dan honger. Water heb ik helaas niet bij me, want in mijn oude wereld is dat zo ongeveer het enige dat in overvloed voorhanden is. Ik had moeten beseffen dat het niet overal zo hoeft te zijn.

Mijn gedachten worden onderbroken door iets dat nog fantastischer is dan het stuk blauwe lucht, dat intussen ongeveer de halve hemel beslaat. Ik word getroffen door een oranje gloed, zo verblindend dat ik de ogen stijf dichtknijp. Het duurt even voordat het tot me doordringt dat het echt de zon is die mijn verkleumde lichaam verwarmt.

Net zo onverwacht als de zon verscheen, kan ze natuurlijk ook weer verdwijnen. Dit geeft me enkel wat meer tijd om na te denken over de vraag hoe ik de nacht overleef.

Ik kan slechts twee mogelijkheden bedenken. De eerste is gewoon op deze plek blijven en alles bij elkaar schrapen dat me vannacht maar een beetje zou kunnen bedekken.

Dat idee geef ik snel op. Slechts hier en daar groeit een plukje mos of een armetierig struikje van een mij onbekende soort. Dat gaat me zeker niet redden.

Voor de enig overgebleven mogelijkheid moet ik weg van hier en wel zo snel mogelijk. Ik keer me om, richt mijn blik op het gebergte en zet er stevig de pas in. In mijn eigen wereld is er in de bergen altijd wel een grot te vinden. Een ding staat in ieder geval vast. Waar sneeuw is, is water en waar water is, heb ik meer kans om voedsel te vinden, of het nu om planten of om dieren gaat.

Mijn nieuwste probleem is de vraag of ik die bergen wel voor het vallen van de nacht kan bereiken. Ik kijk omhoog en probeer te schatten hoe ver de zon is met haar dagelijkse gang van horizon tot horizon. Daar heb ik helaas geen ervaring in, want als de zon in mijn wereld al ooit te zien was, dan was dat in de vorm van een bleke schim, die meestal bij een volgende oogopslag weer was verdwenen.

Ik blijf mijn blik op het gebergte richten en loop gestaag door, met de zon in de rug. Na verloop van tijd krijg ik last van mijn schouders en van alle andere onbedekte lichaamsdelen aan mijn rugzijde. Die voelen steeds pijnlijker aan en lijken langzaam maar zeker in brand te staan. Het moet iets met de zon te maken hebben, maar ik weet niet wat ik eraan zou kunnen doen. Ik probeer het maar gewoon te negeren.

Later geef ik toe aan mijn vermoeidheid en ga ik even zitten in de schaduw van een miezerige struik. Tot mijn schrik

duizelt het mij gelijk en wordt alles zwart voor mijn ogen. Mijn maag is leeg, maar de dorst is intussen nog veel erger, zo erg dat ik niet weet of ik zonder water nog wel een zwam naar binnen zal krijgen.

Ondanks alles moet ik de aandacht op mijn omgeving blijven richten. Dat was een van vaders eerste lessen. Met de hand boven de ogen tuur ik in het rond. Helemaal kan dat niet vanwege die struik achter mijn rug. Moeizaam kom ik over-eind om ook daar te kijken, waarbij ik voor het eerst in mijn leven mijn speer als steun nodig heb.

Een bruingle vorm ligt een stukje verder, iets wat er zeker nog niet was toen ik daar zonet nog liep. De vorm ligt stil, maar niet helemaal. Het trillende puntje van de staart verradt een reusachtige, ineengedoken kat, die op het punt staat om toe te slaan.

Ik grijp naar mijn eerste mes, maar weet dat ik moet wachten tot de kat springt. Dat moment moet ik benutten om een mes in zijn geopende bek te jagen. Wanneer ik daarna op het laatste moment opzij spring, stoot ik bij de landing mijn speer van opzij in zijn keel. Dat deed ik ooit eerder zo. Toen redde het mijn leven.

Cilae, je hebt genoeg bewezen. We halen je terug.

Verbluft kijk ik naar de vervagende vorm voor mij. Mijn belager lost op in een grijze mist die ook al het andere om mij heen opslokt. Wind of zon voel ik niet langer, maar die vreselijke dorst en de pijn van mijn verbrande huid des te meer. Dat die mist voor mijn ogen razendsnel overgaat in diepzwart, ligt vooral aan mijzelf, is mijn laatste gedachte. Dan tolt de wereld, welke dat ook is, om mij heen. Ik val ...

NOG EENS ZORA

Wanneer ik ontwaak, knipper ik meteen heftig met de ogen. Het zwart dat zonet alles verzwolg, is plotsklaps veranderd in een mij onbekende, verblindende kleur. En waarom lig ik op een soort zachte plank onder een stuk stof van diezelfde kleur?

‘Je ligt in een bed en wat je voor je ziet is de witte muur van je kamer,’ klinkt het naast mij. ‘Wit is het tegenovergestelde

van zwart. Je hebt nog heel wat te leren voordat je klaar bent voor je vierde proef, Cilae.'

Die stem herken ik, maar nu pas realiseer ik me dat ik ze nu echt hoor.

'Waarom haalden jullie me terug?' Mijn eigen stem herken ik niet, zo schor klinkt die.

'Omdat we al genoeg van jou hadden gezien en omdat we niet wilden dat er bloed zou vloeien. Als er in deze wereld nog sabeltandtijgers leefden, zouden ze zeker bij de beschermde diersoorten horen.'

Ik kijk opzij. 'Hoor ik daar ook bij?'

Zora lacht hardop om mijn vraag. Het is lang geleden dat ik zoiets hoorde. Nadat vader verdween, lachten moeder en ik nooit meer.

'Je bewijst dat het goed met je gaat en we spoedig aan je vierde proef kunnen denken.'

'Waarom ben je geen dwaallicht meer?'

'Omdat het in mijn eigen wereld niet nodig is.'

'Hoe kwam ik in jouw wereld? Ik heb deze keer geen trap gezien.'

'Daar hoor je pas iets over als je voor de volgende proef slaagt. Dat je de derde haalde, verraste ons overigens niet. We wisten al hoe goed je bent. Tijdens de vierde proef zul je moeten bewijzen dat je ook tussen de gevaarlijkste roofdieren weet te overleven.'

'Bedoel je soms mensen?'

'Je bent snel van begrip, Cilae.'

'Wanneer volgt die proef?'

'Zo gauw we denken dat je er klaar voor bent.'

'Hoe wisten jullie voor die derde proef al hoe goed ik ben?'

'Omdat we je vader kenden. Vraag niet verder, Cilae. Meer dan dat mag ik niet vertellen.'

'Maar je mag me wel vertellen wat ik nog te leren heb?'

'Jazeker. Voor de vierde proef moet je in de eerste plaats een nieuwe taal leren, al is het goed beschouwd voor jou en ook voor ons een oude taal. Maar wees gerust, je hoeft die taal niet perfect te beheersen. Sterker nog, dat is niet de bedoeling. Hoe

minder je straks weet van de wereld waarin je belandt, hoe kleiner de kans dat je jezelf verraadt.'

Ik sluit een moment de ogen. Dit is me allemaal te veel, te ingewikkeld en het gaat me vooral te snel. 'Goed,' zeg ik maar, 'ik zal mijn best doen.'

'Dat weten we,' hoor ik nog. Dan verandert het wit razend-snel in het tegenovergestelde.

TOBIAS

Ergens bij de deur klinkt een zoemer. Zora komt mijn kamer binnen. 'Volg me,' zegt ze.

In de lange, helverlichte gang houden we halt voor een ruimte waar ik nog nooit naar binnen ging. Zora opent de deur. In een grote zaal staat een jonge man achter een vierkante tafel, waarop kleding in alle soorten, maten en kleuren ligt opgestapeld. Dat niet alleen, langs een paar wanden zie ik volle kledingrekken.

De man glimlacht. 'Zora vertelde me al hoe je heet. Kleed je maar uit, Cilae.'

Ik staar hem als versteend aan, al weet ik niet waarom. Heel mijn leven heb ik bijna naakt rondgelopen. Ik weet niet beter. Waar komt die plotselinge gêne nu vandaan?

'Maak je niet druk, Cilae. Tobias valt niet op meisjes,' zegt Zora.

Ik heb geen flauw idee waar Zora het nu weer over heeft. Ik ga er mijn hoofd maar niet over breken. Snel trek ik mijn kleren uit en hang ze over de lege stoel voor mij.

Tobias bekijkt me van top tot teen. Zijn blik blijft rusten op mijn steen. 'Mag ze die blijven dragen?' vraagt hij Zora.

'Ik denk dat het geen probleem is,' antwoordt ze. 'Lapis lazuli is van alle tijden.'

Tobias knikt. 'Voor de rol die ze gaat spelen, past Cilae perfect in de Vikingtijd. Ze is egaal getint en heeft zwart krullend haar. Eens kijken welke kleur daar het best bij past.'

Even later verlaat ik de zaal in een simpel okergeel linnen hemd, dat bijna tot mijn voeten reikt. Ik draag er leren sandalen onder. Tobias liet mij in een spiegel kijken. Ik was best wel ingenomen met wat ik daarin zag.

‘Welke rol moet ik spelen en waarom heeft Tobias het over de Vikingtijd? Wat is dat?’

‘Ik wist dat je die vragen zou stellen. Tobias was weer eens te loslippig. Maar ik ga je niets wijzer maken. In de Vikingwereld moet je je met zo weinig mogelijk kennis redden.’

‘Wanneer ga ik?’

‘Nu.’

DE VIERDE PROEF

De enige lift is op het einde van de gang. Zora drukt op een knop. Wanneer de deuren uit elkaar schuiven en we naar binnen stappen, lijkt me dat het juiste moment om de vraag te stellen die ik vanaf de ontmoeting met Tobias maar niet uit mijn hoofd kan krijgen.

‘Wat als ik straks te maken krijg met mannen die wél op meisjes vallen?’

Zora kijkt me aan met een blik die ik nog niet eerder zag. Voor het eerst lijkt ze over een antwoord na te moeten denken. ‘Ook dat is onderdeel van de proef. Het enige dat ik kan zeggen is dat we je net als de vorige keer meteen terughalen als je leven gevaar loopt.’

‘Hoe wisten jullie dat bij de vorige proef? Twee tellen later had ik dood kunnen zijn.’

‘Ik was al die tijd bij je.’ Zora drukt op een toets. De lift glijdt geluidloos omlaag.

Ik knik. ‘Ja, dat lijkt me logisch. Ga je ook nu mee?’

‘Natuurlijk.’

‘Hoe volgde je me overal? Kon je me zien?’

‘Natuurlijk kon ik je zien en ook horen, zowel in je stoffelijke als je onstoffelijke vorm.’

‘Je kunt dus zowel mijn lichaam als mijn ziel volgen?’

De lift staat stil. ‘Kom,’ zegt Zora. ‘Het is tijd.’ Mijn laatste vraag laat ze onbeantwoord.

De deuren glijden open. Voor ons ligt een smalle ruimte, nauwelijks breder dan de lift. Die is helemaal leeg, op een metalen luik in het midden na.

‘Open het luik,’ zegt Zora. ‘Deze keer ga jij voorop. Er is licht.’

Zonet had ik nog willen vragen of ik ook mag weigeren en

wat er dan met mij gebeurt. Plotseling wil ik die vraag niet langer stellen. Iets in mijn ziel, al heb ik geen idee hoe of waarom, vertelt mijn gewone geest dat er misschien wel oneindig veel werelden zijn en dat ik niet het risico mag lopen om niet langer een keus te hebben. Ik weet niet of ik wel de rest van mijn leven in deze wereld door wil brengen.

Ik pak het handvat en trek. Het luik zwaait open en onthult ditmaal geen donker gat, maar een helverlichte wenteltrap met stalen treden. De vorm is wel hetzelfde als die trap bij de Oude Stad. Ik heb het gevoel dat we ook ongeveer evenveel treden afdalen.

We staan opnieuw in een ronde ruimte met gladde wanden. Het licht wordt gedimd.

Ben je klaar, Cilae?

Nu weet ik waarom Zora na mij af wilde dalen. Haar lichaam heeft ze daarboven achtergelaten. 'Nee, wacht even,' zeg ik, terwijl het zwart mij opslokt ...

Of Zora nu mijn lichaam of mijn ziel volgt, zolang die twee een zijn, maakt dat voor mij niets uit. Maar dat is zo ongeveer het enige dat ik zeker denk te weten. De belangrijkste vraag, die mijn plan meteen al kan laten mislukken, is of Zora me doorheeft. Zo ja, dan steekt ze gelijk met mij over naar die Vikingwereld en raak ik haar niet meer kwijt. Maar zelfs als ze in mijn list trapt, is het nog maar de vraag of die werkt. Hoe lang aarzelt Zora voordat ze me alsnog volgt? Hoeveel afstand kan ik in die tijd afleggen? Wanneer Zora mijn lichaam niet langer kan zien of horen, voelt ze dan wel nog waar mijn ziel zich bevindt en tot op welke afstand kan ze dat? Wat de antwoorden ook mogen zijn, wat ik moet doen is duidelijk ...

Zo gauw het zwart begint op te lossen, til ik mijn onhandig lange hemd omhoog tot aan mijn middel en sprint ervandoor. Al na een paar passen loopt dat bijna slecht af. Een donkere vorm doemt voor mij op. Die kan ik nog net ontwijken, al schaaf ik daarbij wel mijn schouder. Ik negeer de pijn en ren verder. Ik ben dus in een bos ...

In een flits zet ik mijn opties op een rij. Ren ik zo lang mogelijk door om de afstand tussen mij en Zora zo groot mogelijk te maken of kan ik me zo dadelijk beter verschuilen, bijvoorbeeld

in dicht struikgewas? Het laatste is misschien verstandiger, want ik moet in volle vaart niet enkel die boomstammen zien te ontwijken, maar ook andere obstakels zoals doornstruiken, knoestige boomwortels en andere oneffenheden. Als ik val en me verwond, begin ik in deze wereld met een valse start, zelfs wanneer Zora me niet vindt.

Dan, terwijl ik op zoek naar een geschikte schuilplaats om me heen kijk, hoor ik in de verte, ergens schuin achter mij, alarmerende geluiden. Het zijn beslist geen menselijke stemmen. Dit doet me aan de wilde honden denken, die in mijn geboortewereld een veel groter gevaar vormen dan grote katten, omdat ze hun prooi in een groep achtervolgen en dat dagen kunnen volhouden. Wanneer deze dieren daar ook maar een beetje op lijken, is mijn leven in direct gevaar en moet ik hopen dat ze mijn reuk niet hebben opgepikt.

Die hoop blijkt ijdel. Het geblaf, zo herken ik het geluid nu, wordt luider en nadert me snel. Verder rennen is zinloos. De adem die me nog rest, kan ik beter gebruiken om te vechten voor mijn leven. Automatisch tast ik naar mijn gordel. Maar die is er helemaal niet en mijn messen ook niet. Die mocht ik van Zora niet meenemen ...

Donkere schimmen doemen op tussen de bomen en komen in razende vaart op me af. Ik kijk omhoog, spring en grijp de eerste de beste tak, die meteen afbreekt. Gelukkig land ik op mijn voeten. Ik buig door mijn knieën en geef alles wat ik nog heb voor een laatste wanhopige poging. De volgende tak is dik genoeg, maar mijn voeten zijn nog te dicht bij de grond om veilig te zijn. Snel trek ik me verder omhoog en klim voor de zekerheid nog maar een tak verder. Onder mij breekt de hel los. De honden verdringen elkaar, springen en happen beneden mij in het luchtleidige.

Opgelucht haal ik adem en prijs me gelukkig dat het geen reuzenkat was die mijn reuk opving. Eerlijk gezegd heb ik geen idee of die in deze wereld voorkomen. Dat is dus de Vikingwereld, maar meer dan een woord is dat voor mij nog niet.

'Af en lig!' klinkt een barse stem vanuit het woud. Even later komt een man tevoorschijn, gevolgd door twee anderen. De honden deinzen terug, gaan liggen en blaffen niet langer. Ze

janken zachtjes en hebben enkel nog aandacht voor de zweep van de roodharige man. Ik probeer me naar de andere zijde van de boom te klauwen, maar zie al snel in hoe zinloos dat is. Die eerste man heeft me al gezien.

Hij lijkt wat hij ziet erg grappig te vinden. 'Wat een verrassing, mannen,' roept hij, 'in plaats van de slaven die we zochten, vinden we iets veel mooiers. Kom uit die boom, meisje. Ik wil je graag eens van dichtbij bekijken.' Zijn metgezellen lachen bulderend.

Heel even overweeg ik om zijn opdracht te negeren en verder omhoog te klimmen. Net op tijd bedenk ik dat ik het dan alleen maar erger maak. Alle drie die mannen dragen niet enkel een kort zwaard, maar ook een boog. Nu mijn list lijkt te zijn geslaagd en er geen Zora is om mij terug te halen, kan een weigering me het leven kosten.

Ik doe wat de roodharige man, die duidelijk de aanvoerder is, verlangt. Als ik weer op mijn voeten sta, negeer ik het gegrom van de honden en loop rustig naar de aanvoerder.

'Waarom stuurde u die honden op me af?' vraag ik als ik voor hem sta. 'Voor zover ik weet heb ik niets misdaan.'

De roodharige man grijnst. 'Je spreekt onze taal met een raar accent, meisje. Maar ook zonder dat lijkt het me duidelijk dat je uit een van de landen in het verre zuiden komt. Daar was je misschien belangrijk, anders waagde je het niet om zo onbeschaamd te spreken. Zo gauw je dat nog eens waagt, maak je kennis met mijn zweep.'

'Dat lijkt me een heel slecht idee, Leif,' zegt de man naast hem. 'Op kostbare handelswaar moet je zuinig zijn. Ik weet een veel betere manier om die feeks te temmen, een manier waarmee ik haar niet beschadig en ook nog een beetje lol heb.'

'Hou je kop, wellustige stommeling,' zo wijst Leif hem terecht. 'Als je werkelijk denkt dat ze aardig wat op kan brengen, Gunnar, moet je met je poten van haar afblijven.'

Meteen richt hij zich tot mij. 'Hoe heet je?'

Ik kijk naar de grond voor mijn voeten. 'Cilae.'

Leif snuift. 'Kijk me aan, Cilae.'

Zelden verlangde ik vuriger naar een van mijn messen. Toch gehoorzaam ik hem.

Leifs grijze ogen boren zich in de mijne. 'Ben je nog maagd, Cilae?'

Al heb ik dat woord in de Vikingtaal nog nooit gehoord, de strekking begrijp ik na dat voorstel van Gunnar heel goed. Even aarzel ik. 'Ja,' antwoord ik dan.

'Hoe weet je dat ze de waarheid spreekt?' zo sputtert Gunnar tegen.

Leif lacht hem uit. 'Omdat ik leugens ruik zoals raven een kadaver ruiken.' Dan wrijft hij door zijn ruwe baard en kijkt me nadenkend aan. 'Ik weet wel wat voor jou, meisje,' zegt hij dan. 'Om munten zit ik nu niet echt verlegen, maar ik sta wel bij iemand in het krijt. Mijn oudste broer leende me vorig jaar zijn mooiste Frankische slavin, maar die ging er na twee nachten in mijn bed vandoor. De honden vonden haar spoor al snel, maar ik maakte de fout om ze te vroeg los te laten. Ze hadden haar al verscheurd voordat ik zelf ter plekke was. En ja, sindsdien ben ik mijn broer een jonge en mooie slavin schuldig.'

Tot dit moment dacht ik dat er onmogelijk een rauwere en wredere wereld kon bestaan dan die waarin ik opgroeide. Blijkbaar vergiste ik me.

Leif negeert me verder. Waarom zou hij ook langer met mij praten? Zijn beslissing staat vast en mijn lot dus ook. 'Kom,' zo richt hij zich tot Gunnar en de derde man, waarvan ik de naam nog niet hoorde, 'we gaan haar meteen bij Sigurs huis afleveren. Voor de avond kunnen we er zijn.'

'En de slaven die we moesten vangen dan?' vraagt Gunnar. 'Daar hadden we wel wat munten voor kunnen vangen.'

'Ga rustig je gang,' antwoordt Leif. 'Die munten mogen jullie delen. Ik lever het meisje wel alleen bij Sigur af. Mijn honden neem ik mee. Dan hoef ik Cilae niet te boeien.'

Gunnar kijkt de andere man aan. Die knikt. Zonder nog iets te zeggen gaan ze ervandoor. Vier honden komen overeind en volgen hen. De grootste twee blijven liggen.

Ik blijf met Leif achter. Zijn boodschap heb ik begrepen. Zonder mijn messen is ieder verzet kansloos. Ik ga mijn leven niet zomaar vergooien. In Sigurs huis heb ik weinig goeds

te verwachten, maar wie weet dienen zich daar wel nieuwe kansen aan.

SIGURS HUIS

Pas onderweg denk ik weer aan Zora. Moet ik nu echt blij zijn dat mijn list is geslaagd? Misschien wel niet en zeker niet wanneer ik hier de rest van mijn leven als slavin moet slijten. Ik begin zelfs na te denken over manieren om Zora te laten weten waar ik ben. Maar zou ze me dan ook terughalen? Dat weet ik niet, want zolang ik word gezien als een bijzonder bezit waar je zuinig op moet zijn, zal mijn leven wel geen gevaar lopen.

De voettocht naar Sigurs huis maak ik nauwelijks bewust mee, zozeer ben ik door dat soort gedachten in beslag genomen. Vluchten is onmogelijk en dit soort inspanningen ben ik al heel mijn leven gewend. Dat kost me nauwelijks energie.

Na verloop van tijd verlaten we het bos en ligt Sigurs huis voor ons. Dat vermoed ik althans, want Leif gaat er recht op af.

Leifs honden blaffen luid. Blijkbaar rekenen ze hier op voedsel.

Een man komt naar buiten en wacht ons op bij de ingang van een uit ruwe stammen opgetrokken woning met een aantal bijgebouwen.

‘Ik kom mijn schuld inlossen,’ zegt Leif als we halt houden. Hij duwt mij naar voren.

Sigur zwijgt en neemt me aandachtig op. ‘Nogal een scharminkel. Wat moet ik daarmee, Leif? Ze heeft nauwelijks vlees op haar botten.’

‘Je vergist je. Hoe jong ze ook is, dit meisje is sterk, snel en onvermoeibaar.’

Sigur kijkt verveeld. ‘Dat interesseert me niet. Sterke slavinners heb ik genoeg.’

‘Gedraag je, Sigur. Je mag je broer wel wat dankbaarder zijn.’ Een helblonde vrouw in een blauw kleed staat naast Sigur. Aan haar gordel draagt ze geen messen, maar een paar grote sleutels. Ze kijkt me nieuwsgierig aan. ‘Uit welk land kom je, meisje?’

Op die vraag had Zora me voor mijn vertrek al voorbereid. 'Uit al Andalus.'

'Aha,' zegt de vrouw. 'Dat is een erg ver land. Toch spreek je onze taal al heel behoorlijk. Mooi. Ze ziet er heel bijzonder uit, Sigur. Als jij haar niet hoeft, wil ik haar wel.'

'Mij best,' bromt Sigur, 'maar wat heb jij aan haar, Thorhilde?'

'Niets, maar Lars misschien wel. Hij is nu bijna zestien. Dit meisje lijkt me een ideaal geschenk voor hem. Het wordt hoog tijd dat je zoon een echte man wordt, Sigur.'

Ik weet nu twee dingen vrij zeker. Niet Sigur, maar Thorhilde bepaalt wat hier gebeurt en al is ze een vrouw, ze is nog wreder en gevoellozer dan Leif.

'Weet waar je aan begint,' zegt Sigur. 'Het meisje is snel en sterk, zegt Leif. Als hij gelijk heeft, gaat ze er misschien binnen een paar dagen al vandoor.'

Thorhilde lacht. 'Als ik haar mijn honden laat zien, zet ze dat wel uit haar hoofd. Ze zijn groter en hongeriger dan die van Leif. Er is nog nooit een gevluchte slaaf of slavin aan hun kaken ontsnapt. Dit meisje is volgens mij veel te slim om zich zomaar te laten verscheuren.' Ze kijkt me aan. 'Heb ik gelijk, Cilae?'

Met liefde zou ik een mes in haar hart jagen. Ik laat het bij een vage knik.

'Dan is dat duidelijk. Weet jij waar Lars is, Sigur? Ik wil hem mijn geschenk laten zien.'

'Geen idee,' antwoordt Sigur. 'Hij zal wel op jacht zijn.'

'Goed. Dan breng ik haar vast naar zijn kamer en laat haar wat eten en drinken brengen. Cilae lijkt me uitgehongerd. Lars zal verrast zijn om haar in zijn bed te vinden, maar om daar een passend vervolg aan te geven moet ze wel ergens toe in staat zijn.'

Angst is niet erg, zei vader, maar die mag je nooit beheersen, Cilae. Terwijl ik op de rand van een met pelzen bedekt bed zit, knabbel ik op een stuk kaas en denk na over wat me te wachten staat. Als Lars ook maar een beetje op zijn moeder lijkt, zal hij geen medelijden met me hebben. Zora is er niet om mij te redden. Dat moet ik zelf doen.

Wanneer mijn ergste honger is gestild, kijk ik rond. Een paar vetlampjes werpen een flakkerend licht op de dichtstbijzijnde wand, net voldoende om te zien dat Lars daar blijkbaar zijn hele hebben en houden aan haken heeft hangen. Ik sta op in de hoop dat ik een mes vind of iets anders dat scherp genoeg is om er een keel mee door te halen.

LARS

De deur gaat open. Een jongen, zo denk ik voorlopig maar over hem, komt naar binnen. Hij blijft als aan de grond genageld staan en kijkt me verbluft aan.

Ik loop terug naar het bed, ga rustig zitten waar ik zat en besluit het initiatief te nemen. 'Ik heet Cilae,' zeg ik. 'Ben jij Lars?'

De jongen herstelt zich snel. 'Wat doe jij hier, Cilae?'

'Geen idee. Niemand heeft mij iets gevraagd.'

'Wie bracht je dan naar mijn kamer?'

'Je moeder.'

De jongen zwijgt even. 'Heeft ze ook gevraagd of je dat wel wil?' zegt hij dan.

Nu is het mijn beurt om verbluft te reageren. Sinds moeders dood heeft niemand me ooit nog gevraagd wat ik ergens van vind, ook Zora niet. Ik kreeg enkel opdrachten. 'Nee,' antwoord ik, 'maar ze heeft me wel uitgelegd wat de honden met me doen als ik ervandoor ga.'

'Was je dat van plan?'

'Natuurlijk was ik dat.'

Lars grijnst, maar niet zoals Leif. Het lijkt geen wrede, maar een vriendelijke grijns.

'Je bent heel eerlijk, Cilae. Ben je misschien ook moe?' Hij kijkt me onderzoekend aan.

'Hoe weet je dat?'

'Ik weet het niet. Ik denk het.'

Ik knik. 'Je hebt gelijk.'

'Ik wil je niet meteen wegsturen. Dan krijg ik ruzie met mijn moeder. Ga rustig slapen.'

Ik besluit heel eerlijk te blijven. 'Slapen kan ik alleen als je belooft dat je van me afblijft.'

‘Dat beloof ik. Geloof je mij?’

Tot mijn eigen verbazing zeg ik zonder aarzelen ja. Meteen ga ik liggen. Pas nu voel ik dat Lars het goed heeft gezien. Dan zink ik weg ...

In een verwarde droom sta ik opnieuw in die vreemde wereld van de derde proef. Al wordt de hemel deze keer niet blauw, toch treft ook nu de zon me onverwacht en met nog meer kracht dan die eerste keer ...

Ik knipper een paar keer met de ogen en realiseer me dan pas dat ik wakker ben. Een uitgevallen noest zorgt voor een opening in het raamluik. Door die opening valt een streep licht precies op mijn gezicht. Ik ga wat verliggen en kijk gebio-logeerd naar de dansende stofdeeltjes die in de zonnestraal worden gevangen. Dan pas weet ik weer waar ik ben en dat ik misschien wel langer sliep dan ik ooit eerder deed.

Achter mij kucht iemand. Ik keer me om. Lars zit met gekruiste benen en een hand onder zijn kin naar me te kijken.

Tot mijn eigen verbazing glimlach ik naar hem. ‘Hoelang zit je daar al zo?’

‘Al een hele tijd. Vind je het erg?’

‘Waarom zou ik? Het is jouw kamer en jouw bed.’

Ik geloof niet dat ik Lars ooit nog zou kunnen doden. Toch blijf ik voorzichtig. Wie weet doet hij zich aardiger voor dan hij is en heeft hij in feite dezelfde bedoelingen als Leif.

‘Weet je waarom je moeder me aan jou schonk?’

Lars knikt. ‘Ja.’

‘Wat vind je daarvan?’

Lars kijkt me nadenkend aan voordat hij antwoordt. ‘Je moet niet te slecht over mijn moeder denken, Cilae. Ze vindt zichzelf helemaal niet wreed. Ze is gewoon zoals bijna iedereen in dit land is.’

‘Ben jij ook zo?’

‘Nee, al verwacht iedereen dat van mij, ik wil niet zo worden.’

‘Nee? En toch neem je het geschenk van je moeder aan en

beschouw je mij dus als je eigendom. Wat doe jij dan anders dan bijna iedereen in dit land?’

‘Niet zo snel, Cilae. Begrijp je dan niet dat ik je enige kans ben op een vrij leven?’

Ik kruis nu ook mijn benen en ga recht tegenover hem zitten. ‘Leg me dat eens uit, Lars.’

Lars oogt nu heel ernstig. ‘Iedere volwassene mag zijn slaaf of slavin de vrijheid geven.’

‘Ben jij volwassen?’

‘Dat weet ik niet. Moeder vindt van wel. Anders was jij hier niet geweest.’

‘Stel dat je mij inderdaad mijn vrijheid geeft, waar moet ik in dit land dan heen?’

‘Het antwoord zal je teleurstellen. Een meisje zoals jij, dat overduidelijk uit een ver land komt, kan in haar eentje nergens heen zonder binnen de kortste keren opnieuw een slavin te worden.’

‘Je bedoelt dus eigenlijk dat ik wel degelijk de rest van mijn leven hier moet blijven. Ook al noemt niemand me dan een slavin, wat is dan het verschil?’

‘Volgens mij zie je een mogelijkheid over het hoofd, Cilae.’

Ik knipper even met de ogen. Dan dringt het tot me door over welke mogelijkheid hij het heeft. ‘Bedoel je dat jij me mee kunt nemen, Lars?’

Zijn gezicht klaart op. ‘Zou je dat willen?’

Bijna had ik ja gezegd. Ik slik dat woord net op tijd in. Dit gaat me allemaal veel te snel. ‘Iedereen zal me dan als jouw vrouw beschouwen. Heb ik gelijk?’

‘Ja, maar dat gebeurt alleen als je het zelf wilt. Je bent dan immers een vrije vrouw.’

‘Hoe kan ik nu ja zeggen als ik je nog maar één nacht ken en zo weinig van je weet?’

Lars buigt zich voorover en pakt me bij de schouders. ‘Cilae, dat is niet eerlijk. Je weet intussen heel wat meer over mij dan ik over jou. Ik zal rechtuit zijn. Ja, mijn gevoel zegt me dat ik meer van de wereld wil zien dan deze boerderij en dat ik dat graag samen met jou zou doen. Mijn verstand vertelt me ech-

ter dat ik dan eerst moet weten wie je bent, uit welk land je komt, hoe je daar leefde en hoe je hier terecht kwam. Zolang ik dat niet weet, neem ik je nergens mee naartoe. Neem rustig de tijd. Ik luister.'

Ik staar Lars aan. Mijn hoofd suist van alle gedachten en gevoelens die in mijn geest om voorrang strijden. Op een moment als dit was ik niet voorbereid en dat had ik dus wel moeten zijn. Ik had op tijd een aannemelijk verhaal moeten bedenken.

Dan, in een flits, weet ik wat voor een fatale fout dat zou zijn. Die leugens zouden me heel mijn leven achtervolgen en vroeg of laat uitkomen. Nee, er is voor mij slechts één mogelijke weg, de weg van de waarheid ...

'Je hebt gelijk, Lars. Het wordt wel een erg lang verhaal. Je moet me beloven om tot het einde te luisteren.'

'Dat beloof ik.'

'Goed dan.' Ik haal een keer diep adem en begin ...

Wanneer alles is verteld, buig ik het hoofd en wacht in angstige spanning op Lars' reactie. Veel hoop heb ik niet. Het is te veel gevraagd om zo'n krankzinnig verhaal te geloven. Lars zal denken dat ik gewoon knettergek ben.

'Heb je iets uit je oude wereld meegenomen, Cilae? Ik zou het graag willen zien.'

Mijn hart klopt als een wilde. Bijna had ik nee gezegd. Dan denk ik aan de steen tussen mijn borsten. Eerst wil ik hem aan het leren riempje omhoog halen. Dan bedenk ik me en trek het hemd over mijn hoofd uit. Ik leg het naast me neer en glimlach naar Lars. 'Alles wat je nu ziet, komt uit mijn geboortewereld.'

Mannen zoals Leif zouden eerst naar mijn naakte lichaam staren en zich daarna afvragen wat die steen tussen mijn borsten op zou brengen. Lars reageert heel anders. Hij steekt een hand uit, niet naar mijn borsten, maar naar de steen. Ik til hem over mijn hoofd en geef hem af. Lars houdt hem aan het riempje omhoog en kijkt gebiologeerd toe hoe hij voor zijn ogen heen en weer danst. Ik zou durven zweren dat het blauw in de steen een moment tot leven komt.

'Ik geloofde ieder woord dat je zei. Volgens mij heb je me hiermee betoverd, Cilae.'

‘Dat was niet mijn bedoeling. Misschien deed de steen dat wel helemaal uit zichzelf.’

‘Kun je paardrijden?’

‘Wat is dat?’

‘Iets wat je nodig hebt om deze wereld te ontdekken. Ik ga het je leren.’

‘Prima. Wat moet ik nog meer leren?’

Lars lacht. Deze keer kijkt hij niet naar de steen, maar naar mijn lichaam. ‘Misschien zijn er ook dingen die we samen moeten leren,’ zegt hij dan.

‘Zullen we dat aan mijn steen vragen?’

‘Dat is goed.’

Ik til de steen op en laat hem voor mijn neus dansen. Sprankelend komt hij tot leven ...

Frank Beckers

Cryptopuzzel: Waar is Alice?

Zelfs voor Alice is het niet elke dag feest. Maar vandaag heeft ze geluk: de paasvakantie begint. Dankzij het heerlijke lente-weer kan ze elke dag in de tuin spelen en haar lievelingsplekjes opzoeken, en dat twee weken lang.

In een eerder verhaal ontdekte Alice dat konijnenholen portalen naar een andere wereld zijn. Dat opent voor Alice elke dag opnieuw de poort naar alweer een nieuw avontuur in een andere, nog te ontdekken wereld.

Elke avond om zes uur komt haar moeder buiten en roept dat het eten klaar is. Ze vraagt zich af waar haar dochter ditmaal heeft uitgehangen. Aan tafel vertelt het meisje uitgelaten over de plekken die ze ontdekt heeft. Maar ze maakt er een spelletje van om niet onmiddellijk te verklappen waar ze was. Alice geeft enkel een cryptische omschrijving en haar moeder moet dan raden in welke wereld haar avontuur plaatsvond. Ken jij de antwoorden?

Zaterdag 23 maart: ‘Hier leven twee Koningen, een witte en een zwarte.’

Zondag 24 maart: ‘Op school leer ik dat een plus een gelijk is aan twee, maar in deze wereld is een plus een gelijk aan nul.’

Maandag 25 maart: ‘Om hiervandaan te raken, moest ik sneller dan mijn schaduw lopen.’

Dinsdag 26 maart: ‘Er woont een jongen die me leerde vliegen en die nooit ouder wil worden.’

Woensdag 27 maart: ‘Bij aankomst kreeg ik een roos kleedje om er hetzelfde uit te zien als alle andere kinderen.’

Donderdag 28 maart: ‘Jammer dat ik mijn nieuwe vriendjes niet kon meebrengen. Het zijn Vierkant en Cirkel. Ze verbaasden zich over mijn vorm en zeiden dat ik er voortdurend anders uitzag.’

Vrijdag 29 maart: 'Nooit zag ik zoveel boeken samen. In de boekenrekken stonden alle boeken die ooit geschreven zijn en nog zullen geschreven worden.'

Zaterdag 30 maart: 'Ik mocht naar het trouwfeestje van de schaar met de vingerhoed, ze houden van elkaar.'

Zondag 31 maart: 'Verstoppertje spelen heeft er iets speciaals: je bent immers op meerdere plekken tegelijkertijd.'

Maandag 1 april: 'Kleine kinderen spelen er met edelstenen. De kamerpotten, het vaatwerk en kettingen zijn er van zuiver goud.'

Dinsdag 2 april: 'Nooit ga ik nog naar die enge wereld. Het grootste varken speelt er de baas.'

Woensdag 3 april: 'Vanmiddag ontmoette ik een blikken man op zoek naar een hart.'

Donderdag 4 april: 'Iedereen liep er verloren.'

Vrijdag 5 april: 'Met één ring werd iedereen er geregeerd.'

Zaterdag 6 april: 'Ik kwam warempel mezelf tegen! En dat was nog niet alles: er liepen een derde, een vierde, een vijfde, ... Alice rond, te veel om te tellen.'

Zondag 7 april: 'Het eiland ziet eruit zoals vierhonderdvijftig jaar geleden. Het spook is dronken en de Vetten en de Mageren voeren oorlog.'

Daarmee zit Alice' vakantie erop. Nu moet ze weer naar de wereld van kennis.

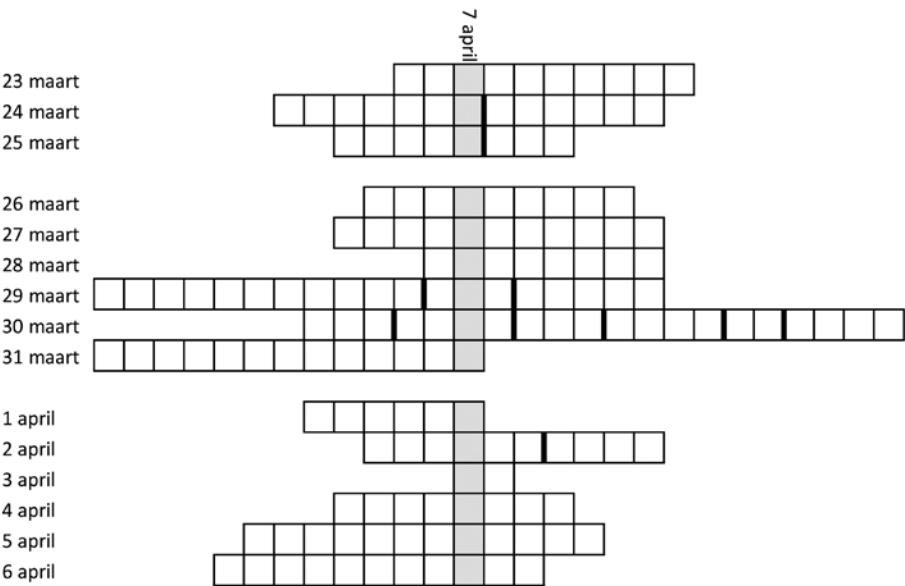

Invullen cryptopuzzel

Het antwoord van 7 april bestaat uit drie woorden.

In elk vierkant komt één letter.

Sommige antwoorden bestaan uit meerdere woorden, het vette verticale streepje scheidt de woorden.

Edward van Egmond

Jibberjabber

*Diep in het somberwoud, waar gruw'len groeien,
Waar slinkenbomen krommige schaduwen strooien,
Daar huist de Jabberwock, een kolk van dreiging,
met klammige klauwen en schrepige tanden,
een wezen vol verwezeniging.*

Het moeras dampte zwaar, fluisterend in het duister, Een reuk van vergane ziel, modderig en sinister. De lucht hing loom, gevuld met brommend gonzen, Het leek alsof de aarde zelf haar adem inhield, verstikt door 't naderend onheil. Terwijl dondredreunen klonken, verlicht door helse flitsen, knipperden her fletse lichtjes, ook der, zoals de spookvlammen van verdwijnende geesten die de onoplettenden verschalkten.

De Jabberwock, op zijn nachtelijk spoor, kroop door het gras, met klauw en oor. Zijn ogen glommen als kolen van vuur, Zijn adem was als rottend zuur. De bladeren onder zijn klauwen kraakten zacht, en het water van het moeras rimpelde onrustig om zijn gepantserde poten wanneer hij door de poelen waadde. Er was een spoor, een geur, een hint van pluis, een beknaabde plukje gras, tot in die doornenstruik de Jabberwock een plukje bont vond achtergelaten en wist: *hij is hier, nu, op dit moment*. Diepgeworteld jachtinstinct ontwaakte en gezwind, kop laag bij de grond, volgden zijn rasse poten het pad van het Konijn. Het Witte Konijn. De jacht begon.

In zijn geest echter woedde nu een storm, hevig als de hemel boven hem. *Waarom jaag ik?* dacht hij, terwijl de geur van onschuld hem verleidelijk lokte. *Is het slechts de drang? De honger die nooit eindigt?* Zijn dorst naar bloed was meer dan lichamelijk; het was een vloek, een brandend vuur dat zijn zwarte ziel verteerde. Maar ergens, diep in zijn wezen, kroop de schaduw van twijfel. Wat als er een moment kwam dat hij niet de jager was, maar de prooi? Een herinnering aan een oude legende, van het zwaard dat zijn einde zou kunnen betekenen,

flitste door zijn gedachten. Hij schudde zijn gepantserde kop, waarbij zijn hoorns veel takken met bladeren wegsnoeiden. Hij gromde zacht. 'Niemand is sterker dan ik. Niemand.' Hoewel de Jabberwock maar al te goed wist dat een ontmoeting met een Bandersnatch meestal resulteerde in een respectvol ontwijken van elkaars klauwen en tanden.

Terwijl hij voortgleed, doken herinneringen op aan zijn eerdere ontmoetingen met het Witte Konijn. Hoe vaak had hij het gezien, altijd net buiten zijn bereik? Zijn klauwen hadden de lucht doorkliefd en enkel leegte gegrepen. Het dier was meer dan een eenvoudige prooi. Het kende de geheimen van het woud, wist zich te verbergen in schaduw en gaten. Het voelde bijna persoonlijk, deze jacht die keer op keer mislukt was. 'Dit keer niet,' mompelde de Jabberwock, zijn adem dampend in de koude lucht. 'Dit keer zal ik het grijpen.' Hij trok voren in het pad met zijn klauwen. 'En scheuren en trekken en bijten en verorberen.'

Hij rook een spoor, zo zoet als angsten, een vleug van onschuld, Een geur van onwetendheid. *Wat is dit? Welk onschuldig wezen ruikt zo zoet? Wie volgt ook mijn prooi? Een rivaal? Of een extra prooi?* Diepe herinneringen kwamen bovendrijven. Een meisje en een konijn, in onwetende gangen. Hij gleed door slinken en spleten, stil als mist, zijn schubben glinsterden in het schemerlicht, een dreigend patroon van bewegende schaduwen. Zijn zinnen scherp, geen prooi die hij zou missen. Toch bleef de herinnering knagen. *Wat als dit meisje niet zomaar een meisje was? Wat als ze een wapen droeg?* Zijn klauwen sloten zich kort in de modder, en een donkere gedachte fluisterde: 'Misschien is dit het einde.'

Het Witte Konijn sprong, haastig en snel, Zijn pootjes klapperden over de vochtige grond, terwijl kleine plassen opspatten. Het meisje volgde, met stappen fel. Maar het pad bracht hen naar een open plek, Een kring van bomen, een donkere stek. De lucht leek hier dichter, en het gekwetter van vogels verstomde, alsof ze wisten wat zou komen.

De Jabberwock kwam dichterbij, zijn grommen dreigend, Zijn schaduw sloop voor hem uit, grotesk en vervormd door het grillige maanlicht. De storm boven hem was de hemel be-

klemmend. Wolken rolden samen, een dreigende massa van inktzwarte duisternis. De bomen bogen, fluisterden woest, Een onheilsvoorbode, een rauwe lust. Zijn innerlijke stem schreeuwde: 'Dit is wat je bent! Een roofdier, een verwoester!' *Maar wat als dit een val is?*

Het meisje draaide zich om, haar ogen wijd, **Met** een mix van angst en vastberadenheid, die haar jeugdige gezicht markeerde. Het Konijn bevroor, rillend van spijt, Zijn snorharen trilden, als een harp bespeeld door de wind. Het meisje ging voor hem staan, haar kin hoog geheven. De Jabberwock gromde, zijn klauwen geheven, 'Hier eindigt je vlucht, geef je angst prijs en sidder en beef.' Zijn stem was diep, een echo van afgrijzen die de stilte doorboorde. Maar in zijn hart voelde hij iets vreemds, een steek van onzekerheid die hij verafschuwde. *Ze kijkt niet weg*, realiseerde hij zich. *Ze vreest me niet zoals anderen dat doen.*

Hij bleef staan, even roerloos als de bomen om hem heen. Zijn nachtogen observeerden het meisje, haar houding, de mantel om haar schouders en haar handen verborgen. Zweet parelde op haar voorhoofd, maar haar blik was vastberaden. 'Wat ben jij?' fluisterde de Jabberwock in zichzelf. Hij dacht aan de verhalen van ridders en messen, aan oude wonden die nog steeds jeukten als herinnering aan het verleden. *Misschien is ze niet zoals anderen.* Zijn jachtinstinct schreeuwde ineens: 'Val aan, val aan, geen dralen nu, prooi is ze, en het Konijn, bloed, vlees, botten, voor het grijpen, val aan!' Als een plots geschoten pijl sprong de Jabberwock op het meisje af, geklauwde poten als blinkende messen vooruit gestoken.

Het meisje, geheel onverwacht, trok uit haar mantel, verborgen, een glimmend zwaard, scherp, verontrustend. Het metaal leek te leven, te zingen in het duister. De lucht scheurde, de storm hilde luid, **Het** schitterde in de donkere gloed, een baken van hoop, een beschuldigende vinger vol toorn, als een vuurtoren in een zee van wanhoop. De Jabberwock voelde zijn klauwen verstijven, trok voren in de grond en kwam tot stilstand. 'Het is waar,' fluisterde een stem in hem. 'Dit is het einde.' Hij staarde, zijn ogen vol vlam, **Hij** voelde het lot, een dreigende ransel. Zijn brul vulde het bos, woest en schel,

de grond beefde onder zijn woede, en bladeren regenden neer als groen vuur. Maar het meisje stond vast, haar greep was fel.

‘Dit is mijn land, dit is mijn recht!’ schreeuwde de Jabberwock. ‘Zelfs de Bandersnatch vreest mij!’ Zijn stem klonk als het breken van rotsen, een rauwe symfonie van geweld. *Het is maar een meisje, ze is niets!* Hij stormde naar voren, tanden ontbloot. Maar het zwaard flitste, de lucht rook naar dood. De klap van metaal tegen schubben galmde, een donderende klank in de duisternis. Een slag, een klief, een schreeuw van pijn, de Jabberwock viel, het einde nabij. Zijn bloed, een plas, zo donker als nacht, **H**et rook naar ijzer en verderf, als een offer aan de aarde gebracht. Zijn adem stokte, zijn kracht verdween. Zijn laatste gedachte was er een van spijt. *Had ik maar ... geweten.*

Het meisje stond daar, het zwaard in haar hand, druipend van bloed. Het Konijn sprong op, zijn ogen groot, zijn witte vacht besmeurd met modder en vrees. De Jabberwocks heerschappij was voorbij, hij was dood. De storm kalmeerde, alsof de natuur haar overwinning erkende. En zo eindigt het verhaal, in de schemer van nacht, **W**aar angst en moed samenkomen in kracht. De Jabberwock, een mythe, een droom misschien, **M**aar in het somberwoud klinkt nog steeds zijn geschreeuw als een doemend lied.

Frank Roger

Slecht gesynchroniseerd

Christine opende haar ogen, strekte haar armen uit, genoot van het zonlicht op haar huid. Ze keek naar de ligzetel naast haar, maar haar man was er niet. Hij is wellicht in het zwembad baantjes aan het trekken, dacht ze. Hij was altijd bezig met zijn fysieke conditie. Het was zinloos hem te zeggen dat ze met vakantie waren en dat ze het even kalm aan mochten doen.

Ze merkte dat het wel erg stil was. Ze keek even, zag dat er niemand in het zwembad was. Waar was iedereen heen? Toen ze hier aankwamen was er een tiental mensen in het zwembad en op ligzetels geweest, en nu was enkel zij er nog en een wat oudere man die wat verderop een boek aan het lezen was. Haar man was niet te zien aan de bar, was niet in het zwembad, lag niet naast haar. Dat was vreemd. Was hij het hotel terug binnengegaan? Naar het toilet misschien? Wat zou hij anders binnen doen op een zonnige dag als deze?

Was er misschien iets gebeurd terwijl ze haar dutje deed? Nee, haar man zou haar gewekt hebben. Ze kwam overeind, was plots bezorgd. Ze ging naar binnen, maar daar was niemand. Ze opende de deur van het herentoilet en riep de naam van haar man, maar er kwam geen antwoord.

Ze ging terug naar buiten, stapte af op de lezende man. Hij keek op toen ze naderbij kwam, legde zijn boek opzij en glimlachte.

‘Mag ik je even wat vragen?’ zei ze.

‘Natuurlijk,’ zei hij.

‘Ik ben hier met mijn man. We lagen op die zetels daar.’ Ze wees in die richting. ‘Ik deed een dutje, en toen ik wakker werd kon ik mijn man nergens vinden. Heb jij enig idee waar hij is?’

De man knikte. ‘Ik merkte inderdaad dat je een dutje deed. Het zal wel aan de hitte liggen, niet? Ik zag je man in het zwembad duiken, maar zag hem er niet weer uit komen. De anderen in het zwembad zijn ook verdwenen. Ik weet niet

wat er gebeurd is. Ik schonk er ook niet veel aandacht aan. Ik was geconcentreerd dit boek aan het lezen, zie je.' Hij nam het boek op en toonde haar de cover. 'Het is een verhalenbundel van Ray Bradbury. Boeiend werk. Wat een levendige verbeelding. En erg poëtisch geschreven. Ik kan hem echt aanbevelen. Ben je vertrouwd met deze schrijver?'

'Ik vrees van niet.' Ze schudde het hoofd, wist niet goed wat nu te doen.

'Waarom bel je je man niet?' stelde hij voor. 'Als hij dringend ergens heen moest, zal hij zijn telefoon wel meegenomen hebben.'

'Dat is geen slecht idee,' zei ze. 'Ik bel hem even. Bedankt.'

Ze keerde terug naar haar zetel, nam haar telefoon uit haar tas en belde haar man. Tot haar opluchting nam hij onmiddellijk op.

'Dennis, waar ben je? Waarom ging je weg zonder iets te zeggen?'

'Ik kreeg de kans niet om iets te zeggen. Ik dook in het zwembad, duikelde een soort konijnenhol in en kwam terecht in dit fabelachtige oord, dit Wonderland, net als Alice in dat boek. Het is hier veel leuker dan in het hotel. Waarom kom je niet bij ons?'

'Ik begrijp je niet,' zei ze. 'Waar ben je? Waar is dat Wonderland? Wie is Alice? En hoe kom ik bij jou?'

'Spring gewoon in het zwembad en je komt er vanzelf. Maak je geen zorgen. De anderen zijn hier ook.'

'De anderen?'

'De andere mensen die in het zwembad waren. Ze kwamen op een of andere manier allemaal hier terecht. Spring er gewoon in, Christine. Komaan, spring.'

'Je weet best dat ik niet goed kan zwemmen. En er is iets dat ik niet snap. Sprong je in het zwembad met je telefoon?'

'Je hoeft helemaal niet te zwemmen,' zei hij met nadruk. 'Spring er gewoon in. En maak je geen zorgen over die telefoon. Het is best gezellig hier. Laat ons niet te lang wachten. Spring nu gewoon maar.'

Hij verbrak de verbinding. Ze keek naar het zwembad. Niet de minste rimpeling verstoorde het wateroppervlak. Daar had

al lang niemand meer gezwommen. Ze stond nog na te denken toen de lezende man haar aandacht trok en vroeg: 'Heb je je man gevonden?'

'In zekere zin,' zei ze, 'maar eigenlijk toch niet. Ik zal het even uitleggen.'

Ze vertelde hem wat ze zonet had vernomen, en hij zei: 'Dat is het vreemdste verhaal dat ik ooit hoorde. Het zou recht uit dit boek kunnen komen dat ik nu aan het lezen ben. Je zou Ray Bradbury echt eens een kans moeten geven. Zijn verhalen zijn ...'

'Maar wat moet ik nu doen?' onderbrak ze hem.

'Als je nu eens controleerde of het verhaal van je man klopt? Spring in het zwembad en je merkt het wel.'

Ze schudde het hoofd. 'Nee, ik kan het niet. Ik kan niet zwemmen en ik loop liever geen risico. Als jij me nu eens een plezier deed en in het zwembad dook om te zien wat er aan de hand is?'

De man legde zijn boek opzij en kwam overeind. 'Goed, ik neem even een kijkje. Laten we eens zien wat er klopt van wat je man daar allemaal beweert over konijnenholen die naar Wonderland leiden.'

Hij nam enkele kleine pasjes en dook in het zwembad met een enorme plons. Ze wachtte tot het schuim was opgelost en de golven weer waren weggestorven. Ze tuurde in het water, maar zag geen spoor van de man. Hij kon toch niet zomaar verdwenen zijn? Was hij terechtgekomen in dat Wonderland waar haar man en de andere gasten zich nu bevonden? Was het zwembad misschien een poort naar een andere plaats? Maar dat verklaarde nog altijd niet waarom Dennis zijn telefoon bij zich had.

Ze zette enkele stapjes achteruit, plots bevangen door angst voor het zwembad. Wat was hier aan de hand? Onder geen enkele voorwaarde zou ze in het water gaan. Ze keek om zich heen, stelde vast dat ze nu helemaal alleen was. Zelfs de barman had zijn post verlaten.

Ze rende het hotel binnen en ging rechtstreeks naar de receptie, waar een jonge vrouw voor een computerscherm zat.

Ze was zo zenuwachtig dat ze nauwelijks in staat was een

samenhangend verslag te geven aan de receptioniste, maar die luisterde geduldig en leek niet erg verbaasd.

‘Dit is wellicht een systeemfout,’ zei ze, en sloeg enkele toetsen aan op haar keyboard. ‘Een ogenblik, alstublieft. O ja, er is blijkbaar inderdaad een storing geweest. Een multisectoriële overlapping met niet-geautoriseerde permutaties. De mogelijkheid bestaat dat de barsten uitgroeien tot transdimensionale scheuren van aanzienlijke omvang. Maar maak je geen zorgen, we zetten zo dadelijk een team aan het werk. Dat zou moeten verhinderen dat er structurele en onherstelbare schade wordt aangericht aan de betrokken tijdruimtecoördinaten.’

Ze was snel aan het typen, en Christine vroeg: ‘Ik vrees dat ik het niet helemaal begrepen heb. Wat is er eigenlijk gebeurd? En wat moet ik nu doen? En waar is mijn man? Toch niet in Wonderland?’

De vrouw maakte enkele vage gebaren en zei: ‘Ons technisch team zal het probleem oplossen. Het zal niet veel tijd in beslag nemen. Ga alsjeblieft terug naar het zwembad. Het is beter geen risico’s te nemen. En maak je geen zorgen over je man. Hij wordt opgehaald.’

‘Opgehaald? Wat bedoel je?’

De vrouw las iets van haar scherm. ‘Zodra de overlappende sectoren weer gesynchroniseerd zijn, worden alle niet-geautoriseerde permutaties tenietgedaan en worden breed-spectrum-ophalingen uitgevoerd voor de transdimensionale scheuren worden gedicht en de standaardparameters worden hersteld.’

‘Ach zo,’ zei ze, zonder er een woord van te begrijpen. ‘Ik moet dus alleen maar wachten?’

‘Je mag hier in de lobby wachten tot het team arriveert. Keer dan snel terug naar het zwembad.’ Ze wierp een blik naar buiten en voegde eraan toe: ‘Kijk, het team komt net aan.’

Ze keek ook in die richting, zag een aantal mannen aankomen in groene pakken, met helmen en allerlei apparatuur.

‘Je gaat best naar buiten,’ zei de receptioniste. ‘Je moet je binnen de referentieperimeter bevinden als ze herkalibreren, anders ben je slecht gesynchroniseerd.’

‘Slecht gesynchroniseerd?’ vroeg ze, maar de vrouw zat nu

geconcentreerd naar haar scherm te turen, haar radeloze gast vergeten. Ze gaf het op, aarzelde, wist niet goed wat nu te doen. Ze was niet graag in de buurt van die mannen die beschermende pakken leken te dragen, wat haar bang maakte. Dreigde er misschien gevaar?

Ik ga eerst naar het toilet, dacht ze, en dan zien we wel. Toen ze een poos later terugkwam, merkte ze tot haar verbazing dat het team alweer vertrokken was en dat het zwembad weer was zoals voorheen, met mensen die op de zetels lagen, waaronder de lezende man, en haar man die baantjes trok in het water.

Opgelucht omdat de oorspronkelijke toestand was hersteld, keerde ze terug naar haar ligzetel, en een minuut later kwam haar man naast haar liggen.

‘Ik ben blij dat je terug bent,’ zei ze. ‘Waar was je eigenlijk?’

Hij wierp haar een vragende blik toe, zei: ‘In het zwembad, waar anders? Je hebt me toch gezien?’

‘Maar je zei dat je ergens anders was terechtgekomen via een soort konijnenhol. In Wonderland. Ik belde je en je zei dat ik in het zwembad moest springen.’

Hij staaarde haar stomverbaasd aan. ‘Je kunt niet eens zwemmen, waarom zou ik je vragen bij me in het water te komen? Ik snap eerlijk gezegd niet waarover je het hebt. En een konijnenhol? Wonderland?’

‘Een ogenblikje,’ zei ze en ging tot bij de lezende man.

‘Mag ik je iets vragen?’ zei ze. ‘Herinner je je nog ons gesprek? Je sprong in het zwembad en verdween gewoon.’

Hij keek haar even aan en zei toen: ‘Je moet me verwarren met iemand anders. Ik herinner me niet dat we met elkaar gepraat hebben, en ik ben beslist niet in het zwembad gesprongen. Ik ben hier geconcentreerd dit boek aan het lezen. Het is een verhalenbundel van Ray Bradbury. Ik kan die schrijver aanbevelen. Heb je al van hem gehoord?’

‘Ja, je hebt zijn naam al een paar keer vermeld.’ Ze bedankte hem en keerde terug naar haar zetel. ‘Ik moet even iets checken,’ zei ze tegen Dennis en liep naar de receptie.

De jonge vrouw was nog altijd aan het werken op haar computer.

‘Mag ik even je aandacht?’ vroeg ze. ‘Ik vrees dat ik te laat ben teruggekeerd naar het zwembad. Ik moest naar het toilet, en toen ik klaar was bleek dat team al te zijn vertrokken. En nu blijf ik de enige te zijn die zich nog herinnert wat er gebeurd is. Nu maak ik me zorgen.’

De vrouw vermeed haar aan te kijken toen ze antwoordde: ‘Je bent wellicht slecht gesynchroniseerd. Dat is merkwaardig, normaal gezien doen ze een volledige breedspectrumcheck. Ze moeten je gemist hebben.’ Toen ging haar stem heel erg monotoon klinken, alsof ze een opgenomen bericht afspeelde. ‘Je bent niet gesynchroniseerd met de herstelde standaardinstellingen. Je moet weten dat herkalibreren a posteriori, hoewel technisch mogelijk, enkel een optie is bij Klasse A-incidenten met potentieel schadelijke vertakkingen.’

Ze staaarde de vrouw aan en zei: ‘En wat betekent dat? Wat moet ik nu doen?’

De receptioniste ging verder met haar mechanische stem: ‘In principe zou je best zelf je instellingen kunnen herkalibreren door de parameters te reproduceren die leidden tot de storing.’

‘De storing? Is dat wat er zich voordeed?’

De receptioniste knikte. ‘Door de richtlijnen te negeren en buiten de perimeter te blijven tijdens het herkalibreren veroorzaakte je inderdaad die storing.’

‘Dus het is allemaal mijn schuld,’ zei ze —dat had ze tenminste begrepen. ‘Maar ik ging naar het toilet en miste de herstellingen na die zogenaamde storing. Hoe kan die nu veroorzaakt zijn door iets dat daarna gebeurde?’

Ze knikte, alsof het overduidelijk was. ‘Dit is nu precies de aard van de dislocatie. Blijkbaar ontbreekt het je aan gedetailleerde kennis over transdimensionale tijdruimte-dysfuncties.’

‘En wat moet ik nu doen?’ herhaalde ze, in de hoop eindelijk wat praktisch advies te krijgen.

De receptioniste keek haar eindelijk weer in de ogen en zei: ‘Reproduceer de parameters die de storing veroorzaakten, zodat je kunt herkalibreren. Hou er rekening mee dat kleine discrepanties voor onbepaalde tijd kunnen optreden. Heb je verder nog vragen?’

Ze schudde het hoofd en ging terug naar buiten, de wanhoop nabij. Dennis wierp haar een bezorgde blik toe en vroeg haar of alles in orde was. Ze antwoordde bevestigend en ging liggen op haar zetel. De hele affaire had haar uitgeput en ze sloot even de ogen.

Na een poos opende ze haar ogen weer, strekte haar armen uit, en genoot van het zonlicht op haar huid. Ze keek naar de ligzetel naast haar, maar haar man was er niet. Hij is wellicht in het zwembad baantjes aan het trekken, dacht ze. Hij was altijd bezig met zijn fysieke conditie. Het was zinloos hem te zeggen dat ze met vakantie waren en dat ze het kalm aan mochten doen.

Ze keek even naar het zwembad en zag dat Dennis inderdaad baantjes aan het trekken was. Er waren nog meer mensen in het zwembad of op ligzetels. Alles leek volkomen normaal. Niets verstoorde het vakantiegevoel.

Ik heb wel zin in een drankje, dacht ze. Een mojito of een andere cocktail misschien? Ze kwam overeind en wandelde naar de bar, en liep daarbij langs een man die een boek aan het lezen was. Toen ze passeerde keek hij op en groette haar.

‘Hebben we elkaar niet al eens ontmoet?’ vroeg ze. ‘Hebben we niet wat gepraat?’

‘Niet voor zover ik me kan herinneren,’ antwoordde hij. ‘Ik ben dit boek aan het lezen. Een verhalenbundel van Philip K. Dick. Echt fabelachtig spul. Ken je die schrijver? Ik kan zijn verhalen aanbevelen.’

‘De naam klinkt me bekend in de oren,’ zei ze. ‘Je hebt hem ongetwijfeld al vermeld. Ja, ik ben er eigenlijk best zeker van. Philip K. Dick, jawel hoor. Sorry, maar ik ga even een drankje halen. Ik kan er best eentje gebruiken.’

De man nam zijn boek weer ter hand, en zij ging naar de bar en bestelde een mojito.

‘Is alles in orde?’ vroeg de barman, terwijl hij haar cocktail klaarmaakte.

‘Prima,’ zei ze. ‘Afgezien van enkele kleine discrepanties die voor onbepaalde tijd kunnen optreden.’

‘Alstublieft?’ riep hij uit, en wierp haar een verbaasde blik toe.

‘Laat maar,’ zei ze, hoofdschuddend. Wat heb ik gezegd, dacht ze. Vanwaar kwam dat zinnetje? Het sloeg nergens op. Het was van geen belang. De mojito zou wel helpen om haar gedachten op orde te krijgen.

Ze nipte van haar cocktail en ging terug naar haar ligzetel. Niets kon haar humeur nog bederven. Alles was dik in orde.

Beck Palmas

Konijnenjacht

Dit wordt ‘m dan. Mijn eerste keer solo. Ik heb een paar keer meegekeken met een kennis, maar dat is anders. Het verschil tussen achter een stuntvlieger zitten en worden meegevoerd of zelf in de cockpit zitten en moeten sturen.

Mijn hand raakt de plek achter mijn oor aan waar zich nu een gat bevindt, mijn cyberport, een rechtstreekse verbinding naar mijn hersenen: de sensorische verbinding om me alles te laten zien, horen, voelen, proeven alsof ik me daar werkelijk bevind, motorisch om ook “echt” te kunnen bewegen.

Mijn andere hand ligt op mijn deck. Een compacte computer met een handvol toetsen en een klein scherm. Meer is niet nodig. Wanneer ik eenmaal ingeplugd ben heb ik geen scherm of toetsenbord nodig —ik hoef alleen maar te denken aan wat ik nodig heb en dan is het er.

Grappig hoe dit alles tot stand gekomen is. De termen —cyberspace, ‘port, deck— stammen nog uit de tijd dat computers zelf in de kinderschoenen stonden, toen er nog niet eens een internet bestond, behalve in de fantasie van een stel schrijvers. Daarna begon het te groeien, een netwerk dat langzamerhand de wereld omspande, een wildgroei van netwerken en bedrijven waar al gauw het recht van de sterkste heerste, de zwakkeren werden opgeslokt —goedschiks dan wel kwaadschiks— totdat er uiteindelijk een paar techreuzen overbleven waar niemand tegen opgewassen is.

Ontwikkelingen in de fusie van mens en metaal. Biologische intelligentie versus kunstmatige intelligentie. Neuralink. Virtuele omgevingen. Implantaten die blinde mensen een heel klein beetje zicht teruggeven, verlamde mensen met behulp van een externe computer en andere hulpmiddelen stukjes laten lopen. Totdat de bedrijven geen zin meer hebben om nieuwe updates te leveren, verkocht worden of failliet gaan en dan is al die winst weer verloren.

Oorlogen die niet alleen met wapens en mensen worden

uitgevochten, maar steeds vaker op afstand, online, via cyberaanvallen, informatieverstoringen, gemanipuleerde beelden. Destabilisatie, polarisatie. De Tweede Koude Oorlog, die op verschillende momenten overigens helemaal niet zo koud was.

En, zoals altijd, een groep vrijgevochten individuen die de eerste echte neurale interfaces koppelden aan een computer en zich op die manier buiten het door Google, Meta en Musk gereguleerde netwerk begaven. Ze grepen terug op de klassieken, noemden de interface computer een deck, en de mensen die zich op die manier online begaven noemden zich netrunkers of deckers. Met de bijbehorende nobele doelen: een vrij internet voor iedereen, vrij dataverkeer, enzovoorts.

Natuurlijk duurde het niet lang voordat die technologie ook door de techreuzen omarmd werd en werd opgeslokt. Decks zijn de nieuwe laptops, cyberports worden steeds gangbaarder —zo zie je steeds vaker mensen rondlopen met een ‘port.

De reden dat ik ‘m heb kunnen krijgen, dat mijn ouders ermee akkoord gingen, is dat ik op het punt sta te gaan studeren. Computerwetenschappen. Ik sta al ingeschreven bij —niet heel belangrijk, maar laten we zeggen dat de universiteit hoog aangeschreven staat. Dit is mijn eindexamencadeau.

Mijn vader is er niet blij mee. ‘Is wel bekend wat zo’n interface doet met hersenen die zich nog aan het ontwikkelen zijn? Wat zijn de gevolgen op lange termijn wel niet?’ Mijn vader is een schat, maar een “early adopter” is hij nooit geweest.

Mijn moeder, tijdens een van de zeldzame momenten dat ze tijd kon vrijmaken van haar werk, nam het voor me op. ‘Ja, natuurlijk is daar uitgebreid onderzoek naar gedaan. En daaruit blijkt dat dit de ideale leeftijd is. Nog genoeg plasticiteit van de hersenen om zich goed aan te passen aan de interface, maar stabiel genoeg dat het geen invloed heeft op de verdere ontwikkeling. Dit gaat hem ontzettend helpen bij zijn studie.’

En dus kreeg ik mijn zin. De operatie was afgelopen week, de laatste controle vandaag. ‘Alles ziet er goed uit. Geen problemen met de genezing. Wees de eerste paar keren voorzichtig met het inbrengen en vooral het uithalen van de plug. En neem geen onnodige risico’s.’

Nee, natuurlijk niet, beloofde ik. Ik wil alles beloven, zolang ik maar het net op kan. Natuurlijk ga ik braaf zijn. Me aan de regels houden. Nergens komen waar ik niet mag. Geen “echte” netrunner worden.

Heus.

De plug voelt zwaar en warm in mijn hand. Ik controleer de status van mijn deck. Verbonden met het net, de voorgeprogrammeerde apps die ik nodig heb om online te komen en weer terug staan klaar. En nog een paar programma's die ik heb gekregen of zelf heb gemaakt.

Tijd om te gaan. Met een snelle beweging duw ik de plug mijn cyberport in.

Een wirwar van kleuren danst en draait om me heen, regenboog plus, kleuren waar geen woorden voor bestaan, die zelfs met hexadecimale kleurcode niet te beschrijven zijn. Een spectrum van geluid dat verder reikt dan welk koor of orkest ooit zou kunnen produceren, ik sta in brand en ben van ijs en dan ...

Net zo snel dooft alles uit en ik sta, ik sta daadwerkelijk. Om me heen een soort van landschap van vormloze blokken. Ik loop rond en alles beweegt met me mee.

Dit is heel anders dan met een VR bril en interactieve handschoenen online gaan. Dat lijkt echt. Dit is echt. Als ik me concentreer voel ik het deck onder mijn hand, voel ik de toetsen waarmee ik apps en programma's kan activeren, maar ik ben daadwerkelijk hier, ik voel dat ik sta terwijl mijn echte lichaam op mijn bed ligt. Ik kijk naar mezelf, naar de avatar die ik gemaakt heb: een grote Highlander, kilt en al, met een lang zwaard op mijn rug.

En ik ben nog niet eens echt het net op, ik ben nu nog in wat “het voorportaal” wordt genoemd: de cyberspace-representatie van mijn deck. Deze kan ik zelf inrichten, hier kan ik experimenteren en mijn programma's uittesten.

Ik schets een omgeving die bij mijn avatar past, de Schotse hooglanden waar we woonden voordat we naar LA verhuis-

den: bergen torenen boven me uit, een paadje slingert om rotsblokken, wolken in een blauwe lucht, een riviertje onder me, een meer in de verte. Alles verschijnt, precies zoals ik het in gedachten had. Een Konijntje rent langs en schiet zijn hol in. Ik knipper met mijn ogen. Waar komt het ineens vandaan? Ik had nog geen dieren toegevoegd.

Even later steekt het Konijn zijn koppie weer uit zijn holletje. Het kijkt naar mij alsof het wil zeggen ‘Kom je nog?’

‘Hoor jij niet wit te zijn?’ grijns ik. Over klassiekers gesproken. ‘En iets te mompelen over “geen tijd, geen tijd”?’

Het Konijn wiebelt met zijn neusje, lijkt te knipogen en verdwijnt.

Ik trek mijn zwaard en houd het in beide handen. Het voelt zwaar, het voelt echt. Alles voelt echt. Een zacht briesje tegen mijn wang, de warmte van de zon. ‘Een beetje gelijk heb je wel,’ zeg ik tegen het holletje. ‘Het is ook net Wonderland.’

Tijd om het net zelf op te gaan. Ik laat mijn zwaard weer verdwijnen en —ach ja, waarom ook niet? — laat ik de ingang daar maar neerzetten.

Met een grote grijns op mijn gezicht stap ik het holletje in. Ik glijd naar binnen, ik val —en op die manier duik ik het net in.

Ik val nog steeds. Ik val of ik zweef. Mijn maag zit ergens tussen mijn oren, ik gil het uit. Als er op dat moment iets of iemand omhoog had gekeken, hadden ze geweten wat een Schot onder zijn kilt draagt.

Wanneer blijkt dat ik niet na een paar seconden te pletter sla probeer ik me te oriënteren. De vorige keer dat ik hier was, toen ik meekeek met een klasgenoot, zag het er heel anders uit. Dat was natuurlijk diens invulling van hoe cyberspace eruitziet. Zo zonder enige context of vergelijkingsmateriaal moet dit zijn hoe het eruitziet voor mijn gevoel.

Er is geen lucht boven me, geen zon. Wel wolken, immense wolken die licht lijken te geven. Cloud storage? Om me heen en onder me flitsende lijnen waarop dingen zich voortbewe-

gen in een razend tempo. Ha. Informatiesnelwegen, zeker. Kolossen van gebouwen in de meest absurde vormen zweven tussen die flitsende lijnen door, zijn er soms mee verbonden, soms niet. Afgezien van de wolken lijkt hier geen boven of onder te zijn. Het is of ik in een droom of nachtmerrie van Escher terecht ben gekomen.

Ik probeer ergens heen te sturen. Tenslotte kan ik niet eeuwig blijven zweven. Voelt wel geweldig, trouwens, nu ik over de eerste schrik heen ben. Ik kan echt zweven, vliegen zonder vleugels of andere hulpmiddelen.

Manoeuvreren blijkt een uitdaging. Het is niet zo eenvoudig als ik eerst dacht, gewoon denken aan een kant die ik op wil, ik moet daadwerkelijk bewegingen maken met mijn handen, mijn lichaam. Uiteindelijk weet ik vlak bij een van die dikke lijnen te komen en erop te landen. Meteen word ik meegezogen aan een hoge snelheid.

Om me heen zie ik de andere gebruikers van de “snelweg”. Een hoop glimmende ballen die overal langsrazen, ook weer in de meest fantastische kleuren. Kleine zoemende dingen die eruitzien als vreemde insecten, met angels, knijpkaken, klauwtjes met weerhaken, scherpe, gepunte vleugels en felle strepen over hun glanzende lijven. Hier en daar vang ik een glimp op van meer fantastische figuren —vliegt daar in de verte een draak? Voordat ik het beter kan zien ben ik er al voorbij geraasd.

Langs de kant van de “snelweg” knippen holografische projecties. Een hoop reclame. Zelfs hier in cyberspace? Juist hier in cyberspace, dit zijn de commerciële gebieden. Ertussendoor verschijnen soms berichten, korte teksten of afbeeldingen die opflakkeren en verdwijnen nog voordat ik ze goed en wel heb kunnen zien. Vaak verandert na zo’n bericht een van de glimmende bollen van koers en dendert een van de gebouwen in. Of verschijnt er een zwerm insecten.

Een eind voor me uit, gelukkig een heel eind van me vandaan, wordt een van die plotseling verschijnende zwermen aangevallen door andere insecten. Ze komen overal vandaan —van de snelweg, uit een nabijgelegen gebouw, van ergens onder me. Het is een fel gevecht, insecten worden meedogenloos

uit elkaar gereten, aan stukken gescheurd, vleugels afgeknipt, beschoten. Beschoten met wat? Geen idee, daarvoor gaat het te snel en is het te ver weg. Het gevecht is in een paar seconden voorbij en de insecten verdwijnen weer het gebouw in, landen op de snelweg of vliegen weg. Van de zwerm die werd aangevallen is niets meer over.

Op een tegenoverliggende baan van deze snelweg zie ik een Godzilla langs me bewegen. Ik staar. Het wezen geeft me een kort knikje en verdwijnt achter me. Het dringt tot me door dat het ook een soort van netrunner moet zijn, net als ik — een wezen van vlees en bloed dat zit ingeplugd in cyberspace in plaats van een of andere bot of dataverzamelaar.

En dan zie ik aan de kant van de “snelweg” een holografische afbeelding oplichten en verdwijnen: een Konijntje. Mijn reflexen reageren, tot mijn eigen verrassing, meteen — ik rem af, schiet opzij, recht op een van de enorme gebouwen af die in de lucht zweven. Het ziet eruit als een sneeuwvlek, niet plat maar meerdimensionaal — ik heb zelfs het gevoel dat het meer dan drie dimensies heeft, er te lang naar kijken geeft me hoofdpijn. De afrit zwiept naar binnen en ik word meegezo-gen, door een ijzige muur heen. Een lage categorie firewall, vertelt mijn deck me als een zachte stem in mijn oor, die alleen vraagt wie ik ben en waar ik vandaan kom. Het spoof-programma van mijn klasgenoot, dat de firewall wijsmaakt dat mijn naam Spike is en dat ik ergens uit de Oostkust van de VS kom, lijkt te werken — ik bevries niet, maar word gewoon doorgelaten.

En nu ben ik binnen en kijk rond. Wat doe ik hier? Waarom ben ik hier? Een impuls, mijn instinct heeft me hierheen geleid. En dat heb ik al wel geleerd: hier online is je gevoel je sterkste wapen.

Ik sta midden in een winterlandschap, maar een winterlandschap dat zich ook weer in alle richtingen uitstrekt. Overal om me heen klompen sneeuw en ijs. Er dwarrelen sneeuwvlokken op me neer, maar op andere plaatsen dwarrelen ze omhoog of opzij, ook al is er geen wind. Desoriënterend. Er is geen opening te zien waar ik door binnen ben gekomen en er is ook niet te zien waar ik heen moet.

Wanneer alle richtingen hetzelfde lijken te zijn, maakt het niet uit waar ik heen ga, dus ik loop een willekeurige kant op. Er is niets anders te zien dat leeft, of dat zelfs maar lijkt op iets wat ik herken. Er zijn hier geen bollen, insecten of andere bots. Geen herkenningspunten, niets.

De sneeuw die op me landt blijft aan me plakken. Het is niet koud. Ik heb al jaren geen echte sneeuw gezien en ik weet dat ik, in de outfit van mijn avatar, in de echte wereld al aardig bevroren zou zijn. De sneeuw plakt niet alleen aan mijn kleding, maar ook aan mijn korte haar en aan mijn gezicht. Ik veeg hem weg. Hij komt net zo hard weer terug. Ik voel mezelf zwaarder en zwaarder worden, ik doe mijn best om de sneeuw van me af te schudden, maar het lukt niet. De vallende vlokjes zijn een sneeuwstorm geworden, het gewicht van de sneeuw dwingt me op mijn knieën.

En abrupt zak ik door het sneeuwdek heen.

Van het ene moment op het andere ben ik weer ergens anders. Een schaars verlichte ruimte, ditmaal, met hier en daar een lichte plek. Op een van die plekken zit een ridder, in harnas en al, te schaken met een kat. Op een andere plek zit een vrouw met zilveren haar en oogbollen als spiegels thee te drinken. Er klinkt zacht geroezemoes van stemmen en muziek, ik vang een flard op van de tekst. *When logic and proportion, have fallen sloppy dead...*

Ook hier verschijnen af en toe teksten en afbeeldingen, op dezelfde holografische manier als langs de “snelweg”, alleen zijn ze hier gedetailleerder en blijven ze langer hangen. Een van de teksten die verschijnen is ‘There is no spoon’. Een andere boodschap die geregeld verschijnt is ‘Welkom in de Sprawl’. De laatste wordt ook wel afgewisseld met ‘Welkom in Night City’. Boven me vliegt een pegasus.

Het is een merkwaardige chaos, maar op een leuke manier.

‘Hee, groentje!’ Vlak voor me verschijnt een spotlight, in het licht ervan staat een samoeraï.

Nog een flard muziek. *And if you go chasing rabbits, And you*

know you're going to fall ... Ik huiver even. Waar is dat Konijn in mijn voorportaal vandaan gekomen?

‘Leuk zwaard heb je, groentje,’ zegt de samoerai. ‘Kun je het een beetje gebruiken?’

Ik trek mijn claymore weer en houd ‘m vast met beide handen. ‘Goed genoeg.’

‘Werkelijk?’ Met een snel gebaar trekt de samoerai diens katana. Het wapen lijkt te groeien in diens handen, totdat het net zo lang is als mijn eigen zwaard. Het licht speelt over de golvende lijnen van het lemmet, de scherpe rand glinstert verdacht.

Met een razendsnelle beweging schiet de katana mijn kant op. Ik weet nog net te pareren. De rand van de katana schittert dreigend en ik voel, ik weet, dat als het wapen me geraakt had, het daadwerkelijk schade had aangericht. Niet alleen aan mijn avatar, ook aan mijzelf. Het besef komt binnen als een golf ijskoud water.

Mijn echte hand, de hand die op mijn cyberdeck rust, activeert haastig een verdedigingsprogramma. Ook bij mijn claymore beginnen er schitteringen over het lemmet te lopen.

De samoerai grinnikt. Opnieuw flitst de katana, opnieuw vang ik de slag op, en nu haal ik door, stap in en val zelf aan. Mijn echte vingers vliegen over de toetsen van mijn ‘deck, ik activeer een tweede programma en een derde zodat ik snel kan schakelen. Het gevecht gaat verder, snelle aanvallen en felle verdedigingen, het licht volgt ons beiden.

En dan stapt de samoerai terug, steekt met een snelle beweging de katana weer weg en maakt een buiging. ‘Niet slecht voor een groentje.’

Ik sta te hijgen, te zweten, laat mijn loodzware claymore zakken. Het blad wordt doffer wanneer ik de programma’s weer laat sluimeren. Daarna laat ik mijn zwaard verdwijnen. ‘Dank je,’ puf ik.

De samoerai doet diens hoofdbedekking af en steekt een hand uit. ‘Ishikawa.’

‘Spike,’ antwoord ik, terwijl ik diens hand schud.

‘Kom. Mijn vrienden willen je ontmoeten.’

Ik aarzel even. Geen idee wie dit is, wie die vrienden zijn.

Maar ik moet ergens beginnen met anderen te leren kennen. Dus waarom ook niet? Ik volg.

We lopen naar een tafel die in de lucht lijkt te zweven. De vrouw met het zilveren haar en de zilveren ogen heeft nu gezelschap van een fractal-figuur die bekend staat als het “appelmannetje”. De vrouw stelt zich voor als Molly, het appelmannetje —uiteraard— als Fractal.

‘En dit is Spike,’ zegt Ishikawa.

Ik vraag me af wie deze mensen in de echte wereld zijn, waar ze wonen. In een wereld waar iedereen diens eigen uiterlijk en naam naar wens kan kiezen, kan een ridder een Japanner zijn, Godzilla uit Andorra komen en de samoerai uit Argentinië. Het net is de enige plaats waar uiterlijk en afkomst niets zeggen, waar alleen je eigen kennis, vaardigheden en misschien je apparatuur tellen.

‘Zo, wat brengt jou naar de Sprawl, groentje?’ vraagt de samoerai wanneer die weer is gaan zitten.

Ik heb er eigenlijk geen goed antwoord op —ik had geen idee dat de Sprawl bestond voordat ik hier terechtkwam. Maar ik herinner me wat ik aan de rand van de “snelweg” zag. ‘Een Konijntje.’

‘Ah.’ Fractal grinnikt, Ishikawa knikt. Molly draait haar hoofd naar me toe. Een merkwaardig gezicht om die grote glimmende oogbollen op me gericht te zien, het enige wat ik erin zie is een vertekende versie van mezelf. ‘Welke kleur?’

Ook al heb ik maar een glimp van het Konijn opgevangen, toch geef ik meteen antwoord. ‘Wit.’

Zij knikt nu ook. ‘Wees verstandig, groentje. Ga echt alleen maar achter wit aan. Ik weet dat het verleidelijk is om te kijken of je meer kunt hebben. Maar op jouw niveau zal wit al moeilijk genoeg zijn.’

Waar heeft ze het over?

De samoerai kijkt rond. ‘Hoelang nog?’

‘Niet lang meer,’ antwoordt Fractal.

Ik kijk ook rond. Het is ongemerkt een stuk drukker gewor-

den in de Sprawl, veel meer lampen verlichten een bont gezelschap. De meest fantastische mythische wezens: een draak, een vlamrende vogel en een paar die ik helemaal niet herken.

Aan een andere tafel zitten enkele avatars die er verrassend hetzelfde uitzien, voornamelijk menselijk maar met duidelijke implantaten. Gloeiende lijnen, zichtbaar onder hun huid. Verbeterde zintuigen en reflexen, waarschijnlijk meer. Een van de teksten knippert even boven hun tafel: 'More human than human'.

Ishikawa mompelt: 'Corpo's.' Zelfs ik weet wat dat betekent. Netrunners die werken voor een van de grote bedrijven. Normaal gesproken de vijanden van de illegale netrunners, de hackers van tegenwoordig. Wat doen die hier?

Alsof hij mijn gedachten leest antwoordt Ishikawa: 'Gewoonlijk komen die hier niet binnen. Maar de jacht kan elk moment beginnen en dit is nu eenmaal een startpunt.'

Molly ziet mijn verwarde blik en begint te lachen. 'Je hebt echt geen idee waar we het over hebben, hè?'

'Nee,' beken ik.

'Konijnenjacht,' zegt Ishikawa. 'Het Konijn heeft zich ergens verborgen, de eerste die 'm vangt heeft gewonnen. Drie kleuren voor drie categorieën: wit, grijs, zwart.'

Drie categorieën. De kleuren verraden het al. 'Zoals firewalls?'

Ishikawa knikt. 'In elke run zit er minstens één. En ik weet dat het verleidelijk is om voor een hogere categorie te gaan. Zeker als nieuwe netrunner die een impact wil maken. Maar met wat jij hebt is een cat 2 al een uitdaging. Blijf alsjeblieft uit de buurt van cat 3.'

'Was ik ook van plan.' Mijn kennis van firewalls is voornamelijk theoretisch. De firewall die ik eerder passeerde was een cat 1. Het ergste wat die kunnen doen is je tegenhouden of bevriezen als je er niet langs weet te komen. Cat 2 en hoger zijn actiever, meer dan een firewall. "IC's" worden ze genoemd, een afkorting van "Intrusive Countermeasures" —oftewel, als je daar doorheen wil breken, vechten ze terug.

Cat 2's, de grijze, vallen je materiaal aan: je verbinding, je avatar, je deck. Cat 3's, zwart genoemd, zijn de naaste. Die

vallen niet je uitrusting maar jezelf aan. In het gunstigste geval raakt je cyberport beschadigd en moet je maar hopen dat je zenuwstelsel een nieuwe accepteert. In het slechtste geval ... Iedereen kent de verhalen, zelfs een groentje zoals ik. "Puddingbreinen" worden ze genoemd, mensen wier hersenen gefrituurd zijn door zwarte IC's. Als je veel pech hebt of als ze heel goed zijn maken ze je gewoon meteen af. Ik weet niet wat ik erger zou vinden.

'Goed.' Ishikawa geeft me een klap op mijn schouder. Overal om ons heen komen mensen in beweging, maken zich klaar. Er hangt een plotselinge spanning in de lucht. Ik kom ook in beweging en trek mijn zwaard.

'Wacht even, Spike.' De samoerai legt zijn hand op mijn claymore en ik voel het blad harder en steviger worden. Een extra programma glijdt mijn deck binnen. 'Kleine boost die van pas kan komen.' Ishikawa kijkt naar Molly en Fractal. 'Nog andere cadeautjes die jullie 'm kunnen geven voordat hij zijn deck beter beveiligd?'

De muziek begint aan te zwellen, hetzelfde nummer dat ik hoorde toen ik hier verscheen, *One pill makes you larger, And one pill makes you small...* Fractal legt haar "hand" op mijn schouder. Mijn avatar lijkt heel even te knippen en ik voel een tweede programma binnenkomen. 'Tracker,' zegt Fractal. 'Maakt het makkelijker om je doel te vinden, moeilijker om zelf gevolgd te worden.'

Getallen verschijnen in de lucht, teruggellend vanaf tien. *Go ask Alice*, dreunt de muziek, *When she's ten feet tall*. Molly staat tegenover me en lacht. Ze legt beide handen op mijn schouders. Even voel ik iets gloeien om me heen, een gevoel van warmte en veiligheid. 'Extra bescherming, knul. Je zult het nodig hebben. Succes!'

Het laatste getal verdwijnt en de stem van Elmer Fudd dondert door de ruimte: 'We're hunting wabbits!'

Alles om ons heen verdwijnt, alle tafels en stoelen en muren, we staan weer in het sneeuwlandschap en aan alle kanten

schieten Konijnen weg —nee, wacht, het zijn maar drie Konijnen, een wit, een zwart en een grijs, floep en floep en floep en ze zijn weg.

‘Goeie jacht, Spike!’ klinkt de stem van Ishikawa.

Fractal wuift.

Nog voordat iedereen verdwenen is, begin ik te rennen. Een groep figuren om me heen beweegt dezelfde kant op. Vanuit mijn ooghoek zie ik een van de corpo’s, de ridder in zijn rammelende harnas, en de kat. Geen idee waar het Witte Konijn heen ging, maar ik volg mijn instinct. Ik vlieg door het landschap; het sneeuwt nog steeds, een blizzard, maar nu glijdt de sneeuw zonder enige moeite van me af.

Voor me doemt een muur van ijs op, blauw met witte aderen. Hij ziet er massief uit, als ik door blijf rennen bots ik ertegenaan.

In plaats van af te remmen versnel ik, het zwaard verschijnt weer in mijn handen, ik activeer een paar extra programma’s. Het blad begint te schitteren, de snijrand gloeit.

Contact, golf van kou, maar het zwaard snijdt door de muur van ijs alsof het een pakje boter is. Stoom sist om mijn oren, maar het zwaard blijft gloeien en het ijs smelt. Ik maak een ronde beweging en snijd een gat in de muur. Niet groot genoeg om me door te laten. Zonder te aarzelen krimp ik en ren door. Zodra ik mijn zwaard terugtrek groeit de opening dicht —de kat, die vlak achter me zat, is niet snel genoeg en komt vast te zitten in de muur. Zo, dat haalt die grijns wel even van z’n kop.

De flitsende snelwegen strekken zich weer uit, om me heen, boven en onder me, en ik ren eroverheen met duizelingwekkende vaart, ik ontwijk bollen, insecten en andere dingen die ik niet thuis kan brengen. De anderen ben ik kwijt. Links, links, rechts, omhoog, omhoog, omhoog, ik heb geen idee waar ik ben of waar ik heen moet, maar mijn gevoel leidt me zonder aarzelen verder.

De snelweg loodst me nu langs immense bergen en mijn instinct leidt me naar een ervan. Ik schiet van de snelweg af en ren naar de berg toe, mijn zwaard verandert in een pikhouweel en ik begin te rammen op de muur. Er verschijnt een gat,

met snelle bewegingen maak ik het groter en ik glip erdoorheen.

Ik val, het is pikkedonker en nu is het echt vallen en niet vliegen; mijn kreet van schrik weerkaatst tegen de wanden. Met een luide plons land ik in het water, koud; ik klem mijn zwaard vast om het niet te verliezen en ik word naar beneden gezogen, dieper en dieper. Mijn longen branden. De stroming trekt me mee, ik voel stenen langs me schaven. Ik verander mijn vorm en word een zwaardvis, die door het water flitst. Ergens voor me, in de verte, zie ik licht. Het water wordt stroperiger en dikker, de stroming vertraagt, en dan lig ik te spartelen op het strand.

Ik krabbel overeind, steunend op mijn zwaard. Ik ben moe, ik ben kapot. Hoelang ben ik nu al online? Twee uur? Tien? Het een klinkt net zo waarschijnlijk als het ander. Moeizaam kom ik weer in beweging. Alles doet pijn, mijn armen en benen zijn geschaafd, maar ik strompel verder, het Konijn is hier in de buurt, ik weet het, hier vlakbij.

Met een luide kreet schiet een man tevoorschijn, een man in een strak pak en met oplichtende lijnen onder zijn huid. Zijn handen flitsen als klauwen mijn kant op, de nagels van zijn vingers worden langer, gloeien zilver en goud, en reiken naar mijn zwaard. Ik voel een golf van adrenaline door me heen gaan, alle vermoeidheid valt voor even van me af.

De bedrijfsnetrunner grijnst naar me. 'Hallo, groentje.' Hij is snel, hij is verdomd snel. Aanpassingen aan zijn zenuwstelsel, natuurlijk. Verdomme!

Maar ik ben sneller. Mijn zwaard flitst opzij, de rand begint weer te gloeien. Ik grijns naar de man terwijl ik zijn klauwen vermijd, ik mik niet op hem maar op de grond tussen ons in. 'Mijn naam is Spike,' snauw ik. Een wolk van stof waait op waar mijn zwaard kerft en ik maak van de verwarring gebruik om me weer kleiner te maken en weg te schieten. De corpo staat nog verward het stof uit zijn ogen te knippen wanneer ik achter hem omhoog kom en zijn hoofd van zijn romp houw, Highlander-stijl. Knisperend en vonkend zakt hij in elkaar.

En nu ben ik er, nu ben ik er echt. Op een heuveltje mid-

den in een weiland zit het Konijn en poetst zijn neus met zijn pootjes. Hij kijkt op wanneer ik dichterbij kom en knipoogt naar me. ‘Daar ben je dan,’ zegt hij, en kijkt —jawel— op een zakhorloge. ‘Dat werd tijd.’

‘Goed. Wat nu?’ Ik kijk naar mijn handen, maar het zwaard dat ik net nog vast had, zit weer op mijn rug.

‘Oh, je hebt me gevangen,’ zegt het Konijn luchtig. ‘Gefeliciteerd. Wat ga je met me doen?’

‘Ik, eh ...’ Ik heb geen idee. De adrenaline zakt weg en ik voel mijn benen trillen. Het gras onder me is lekker zacht. ‘Dit is mijn eerste keer.’

Het Konijn laat zijn voorpootjes op de grond zakken en hupt naar me toe. Met elke sprong wordt hij groter. ‘Dan heb je het niet slecht gedaan. Ga naar huis, Jamie MacDougall. Plug uit en rust. Je beloning komt later.’

‘Hoe weet je dat-’ Voordat ik de vraag af kan maken, staat het Konijn voor me. Hij torent boven mij uit. Met zijn voorpoot geeft hij me een duw, ik rol naar achteren, een hol in, en wanneer ik overeind kom sta ik in mijn voorportaal. Met trillende vingers reik ik omhoog en trek de plug uit mijn ‘port.

Het voelt raar om weer in mijn eigen lichaam te zijn, mijn vertrouwde kamervolt anders. Kleiner. Ik kijk om me heen, naar mijn boeken, naar de posters aan de muren, naar het raam. Het is donker buiten. Ik ben ook in het echt moe, ik voel me alsof ik een marathon heb gelopen. Moeizaam kom ik over-eind en loop naar de keuken.

Alleen mijn vader zit aan de keukentafel. ‘Je moeder moet alweer overwerken,’ zegt hij nog voordat ik iets kan zeggen. Het woord “alweer” blijft in de lucht hangen, tussen ons in.

Ik knik en schep wat eten op voor mezelf. ‘Sorry dat ik laat ben, ik ...’

‘Je was je speeltje aan het uittesten. Beviel het?’

De veelkleurige landschappen, de vreemde wezens, het gewicht van het zwaard in mijn handen ... de stem van het Ko-

nijn, *Je beloning komt later*, wat dat ook mocht betekenen —ik weet dat ik het kan proberen uit te leggen, maar dat mijn vader het nooit zal begrijpen. ‘Ja,’ zeg ik dus maar.

Het is alsof ik ook hem met andere ogen bekijk. Hij ziet er verloren uit, daar aan die tafel, zo eenzaam, met een vrouw die bijna nooit thuis is en een zoon die volgende maand gaat studeren. In zijn eentje in dit appartement met de verschoten gordijnen, omringd door zijn stapels boeken. Op en top de verstrooide professor in een wereld die hij steeds minder goed begrijpt. Aan de ene kant voel ik medelijden met hem. Maar tegelijkertijd zal ik blij zijn wanneer ik weg ben.

Vanochtend leek die maand nog een eeuwigheid te duren. Maar nu weet ik dat er een hele andere wereld binnen handbereik ligt. Aan de andere kant van een plug en een cyberport. Een wereld waar niets is wat het lijkt, waar alleen maar telt hoeveel je kunt, hoeveel je durft.

Terwijl ik terugloop naar mijn kamer realiseer ik me dat de beloning die het Konijn beloofd heeft me niet eens interesseert. Ik ga weer zitten op mijn bed en streel opnieuw mijn deck. Het kleine scherm, de toetsen, het logo in de hoek. *White Rabbit Productions*.

Mijn beloning heb ik hier.

Laura Scheepers

Alyssa

Ze zat in de tram op weg naar haar afspraak, toen een stel meisjes met konijnenoren instapten. Alyssa dommelde verder tot het tot haar doordrong. Konijnenoren? Mensen hebben geen konijnenoren. Ze keek eens beter en realiseerde zich dat het waarschijnlijk neporen waren, op een diadeem. Van die stomme porno-oortjes. Op de stoel naast haar lag een speelkaart. Hartenvijf. Ze staarde er even naar, en stak 'm in haar zak. 'We zijn laat,' hoorde ze een van de meisjes zeggen. 'Het vrijgezellenfeestje van Marianne begint al om vijf uur.'

Automatisch keek ze op haar horloge, een mooi maar ouderwets klokje dat ze van haar oma had gekregen. Van oma had ze ook de gewoonte geërfd om in deze tijd vol smartphones nog steeds een horloge te dragen.

Het was pas kwart voor tien, precies wat ze verwachtte. Maar hoe konden die meisjes dan denken dat ze laat waren? Als het feestje inderdaad om vijf uur begon, en een vrijgezellenfeestje verklaarde de oren, dan waren ze ruim op tijd, belachelijk vroeg zelfs. Of was het inderdaad al bijna vijf uur en stond haar horloge stil? Dan zou ze bijna haar hele dag gemist hebben. Nerveus bracht ze het uurwerk naar haar oor, maar het tikte nog steeds. Ze keek er geconcentreerd naar, maar de secondewijzer hopte ook braaf van de ene plek naar de andere. Hopte? Het was verdorie geen konijn. Nu begon ze alles door elkaar te halen en het ging de laatste tijd juist zo goed.

Ze stapte uit bij haar halte en keek naar de lucht. Zag het er nou uit als ochtend of als middag? De kerkklok stond op half vijf. Was die stil gaan staan om half vijf 's ochtends, of waren de meisjes echt te laat, en zij dus ook? Op een paaltje zat een kat die naar haar lachte, het stelde haar een beetje gerust.

Bij de receptie werden gelukkig geen rare vragen gesteld,

dus waarschijnlijk was ze gewoon op tijd. In de wachtkamer bladerde ze gedachteloos in een tijdschrift. Daar zat alweer een speelkaart in, gewoon los, alsof hij als bladwijzer gebruikt was. Hartentien. Ze stak deze ook in haar zak. Als de dag zo doorging, had ze vanavond een heel pak kaarten.

‘Hoe gaat het met je medicijnen?’ vroeg de dokter toen ze aan de beurt was. ‘Niet geweldig. Ik heb niet de indruk dat ze werken,’ zei ze. Ze vertelde het verhaal over die ochtend in de tram. ‘Bovendien kom ik er enorm van aan. Ik ben in de laatste weken al tien kilo aangekomen en ik hou ook veel vocht vast, dus ik zie er vreselijk opgeblazen uit.’

‘De vorige medicijnen bevielen ook niet erg, toch?’

‘Nee, die maakten dat ik me heel klein voelde. Voornamelijk mentaal natuurlijk, alsof ik er totaal niet toe deed, maar af en toe werd het zo sterk dat ik me zelfs lichamelijk klein voelde, alsof ik ’s nachts in een gigantisch bed lag. En als ik hilde, dan leek het wel een waterval, zoveel tranen dat ik er wel in kon zwemmen. Maar misschien kwam dat omdat ik in het zwembad was ... Daar waren allerlei leuke drijfbeesten, en een zwemwedstrijd, later. Het zou veel leuker zijn geweest als die beesten de wedstrijd deden, denkt u ook niet?’ ‘Eeehh, vast wel, maar volgens mij kunnen we het beter over je medicijnen hebben, Alyssa.’

‘Oh ja. Ik wil best weer wat nieuws proberen, maar niet iets waar ik me gigantisch van ga voelen, of heel klein.’

Na haar afspraak had ze college. Dat klonk mooi, maar het was gewoon in de klas zitten op hoger niveau. Voor het onderwerp kinderroepzje had ze een stichtelijk gedichtje uit een boek uit 1830 uit haar hoofd geleerd. Over klokkenmakers. Automatisch keek ze op haar horloge. Ja, ze was op tijd. De leraar was laat. Rusteloos keek ze het lokaal rond. Vanaf een plekje bij het raam gaf Jack haar een onplezierige grijns. Zou hij het weten?

Hij kon het niet weten, dat mocht niet. Ze begon zich zorgen te maken, toen ineens de leraar binnenkwam. Ze zat hem bijna met open mond aan te kijken. Ze had hem wel vaker met een mok koffie of thee gezien, maar nog nooit met een keurig kopje en schoteltje. En al helemaal nooit met een hoge hoed op. Zou hij naar een begrafenis zijn geweest en zijn hoed niet hebben afgezet? Nee, hoge hoeden droeg je tegenwoordig niet meer naar een begrafenis. Geen van haar klasgenoten leek iets te zien. Niks laten merken dus maar. Hé, daar lag weer een speelkaart. Ze pakte 'm op en merkte dat het er twee waren. Oh, ze was aan de beurt.

‘Mijn gedichtje komt uit een boek voor kinderen, waar hen in prentjes en korte versjes van alles over allerlei beroepen werd geleerd. Met natuurlijk een lesje over niet lui zijn erbij.

De klok door dierenhand vervaardigd

Van levend hout en kattesnaar

Nee, zo ging het niet. Sorry.

De klok door dierenhand vervaardigd

Even nog

...

De klok door dierenhand vervaardigd

Van levend hout en kattesnaar

spreekt telkens weer de mensen tegen

Per dag en zelfs per cursusjaar

Hij zegt ons vaak het uur van slapen

Het uur waarin men voeren moet

Het uur waarin de kat wil spelen

En wanneer de kat een dutje doet

Treedt, kind'ren, vrij uw katten nader

Een kat is altijd bij de tijd

Maar maak dat in uw beste jaren

De klok een eigen leven leidt

Ik weet het niet meer, het lukt niet ...' Met tranen in haar ogen ging ze weer zitten. Ze had zo haar best gedaan om iets goeds te vinden.

Na de les sloeg Sylvie een arm om haar heen.

'Het is niet zo erg, meid. Je hebt toch mooi voorgedragen.' 'Maar zo ging het versje niet. Het ging wel over klokken, maar juist dat die altijd kloppen. En het ging al helemaal niet over katten!' Hoe die katten er ineens in waren gekomen, was haar helemaal een raadsel.

'Kom, ga je mee wat drinken? Bij de Britten is het nu tea-time, maar ik zeg 'it's five o'clock somewhere.'"

'Ik mag geen alcohol bij mijn medicijnen. En theetijd is later, rond zes uur.' Dat klonk veel te pedant, hoorde ze zelf. 'Dan neem jij toch een lekker Brits kopje thee.' Gelukkig klonk Sylvie gewoon aardig.

Dat kan wel, dacht Alyssa. Een kopje thee kan eigenlijk altijd. Dan is het dus ook de hele dag theetijd.

Ze vonden makkelijk een tafeltje in hun favoriete kroeg. Alyssa werd wat vreemd aangekeken toen ze om thee vroeg, maar kreeg het wel. Helaas in een grove porseleinen kop. Een echt horecading, of zoals ze ze vroeger in vakantiehuisjes zag. Onder het kopje lag weer een speelkaart, ze dacht er al bijna niet meer bij na, toen ze 'm in haar zak stopte.

'Jammer toch dat ze hier die thee in van die lompe koppen serveren. Het kopje van meneer Hoedemaker was veel mooier vandaag.'

'Welk kopje? Hij had een gewone lelijke mok met het hogeschoollogo.' Lara keek haar verbaasd aan.

'Oh, dan heb ik zeker zitten dromen,' zei Alyssa haastig. Shit, hier had ze niet over willen praten. Misschien had ze die hoed ook wel gedroomd, die klopte ook wel bij zijn naam.

‘Je had hem anders mooi te pakken, met dat versje,’ zei Edie.

‘Dat deed ik niet expres!’ Alyssa voelde de tranen weer in haar ogen springen. ‘Ik had zo goed mijn best gedaan een heel oud versje te vinden, en het was zo’n mooi voorbeeld van saaie stichtelijkheid ...’

‘Nou, ik vond het hilarisch. Hoe kom je erop, klokken die hun eigen leven leiden. Heb je daarom altijd een horloge om?’ Edith klonk niet alsof ze het echt leuk vond, dacht Alyssa. Ze klonk een beetje vals.

‘En die kat erin, je bent ook een echt gek kattenvrouwtje.’ Nu klonk ze beslist onaardig. Zou het gedichtje raar zijn geworden omdat de tijd al de hele dag raar deed? Die meisjes met konijnehoortjes in de tram dachten dat ze te laat waren ... Of kwam het gewoon omdat zij zelf raar was? Ze keek op haar horloge. Nee, dat kon niet! Het kon niet ineens al half negen ’s avonds zijn.

‘Hoe laat hebben jullie het?’ vroeg ze. Alle meisjes grepen hun telefoon om te kijken.

‘Half vijf,’ zei Sylvie. Gelukkig, dan liep misschien haar horloge vreemd.

‘Nee, vijf uur,’ vond Edie. Alyssa schrok. Had iedereen ineens een andere tijd?

‘Hoe komen jullie daarbij? Het is al half zes geweest,’ zei Lara.

Alyssa keek verward en zenuwachtig rond.

Ze had nu geen idee meer hoe laat het was.

‘Ik g-g-ga maar eens naar huis,’ mompelde ze. Toen ze het café uitliep hoorde ze nog een van de meisjes ‘het was maar een geintje’ roepen, maar het drong niet meer tot haar door.

Gestrest stond ze bij de tramhalte te wachten, maar de tram kwam precies op tijd. Als de klok bij de halte tenminste goed stond. Die had het even over half vijf. Dan zou Sylvie gelijk gehad hebben. Ze keek op haar horloge en dat stond nu weer gelijk met de halteklok. Een beetje rustiger bleef ze naar buiten zitten kijken. Ze glimlachte toen ze in een piepklein stads-

tuintje schitterende rode en witte rozen zag, en een hele kudde knalroze tuinflamingo's. Het vloekte vreselijk, maar ze werd er wel vrolijk van. Helemaal toen de flamingo's uit de tuin kwamen en gezellig een eindje met de tram mee renden. Ze fleurde er helemaal van op. Toen ze uitstapte, merkte ze dat ze allemaal verdwenen waren. Dat was het moment dat ze zich realiseerde dat tuinflamingo's ook helemaal niet kunnen rennen. Die zijn niet echt.

In de tuin van de studentenflats zat een stel studenten aan een waterpijp te lurken.

‘Hai Alyssa,’ zei Bruno, haar buurman. ‘Ook een trekje?’

‘Wat roken jullie?’ vroeg ze voorzichtig.

‘Wiet, natuurlijk,’ zei een van de andere jongens.

‘Nee dank je, dat kan ik maar beter niet doen. Dat mixt niet zo goed met mijn medicijnen.’

‘Oh?’ Hij keek haar belangstellend aan.

‘Die pillen doen zo al raar genoeg. Van de laatste voelde ik me vreselijk groot worden.’

‘Hahaha, lekker wel, high worden van meds op recept.’

Alle jongens lachten, maar het klonk niet gemeen. Niet alsof ze haar uitlachten.

‘Stel je voor dat je echt heel groot werd, en over de hele stad kon uitkijken,’ zei Bruno.

Ze bleef even staan en grapte met de groep mee, maar op een gegeven moment werd ze toch wat licht in haar hoofd van de geur, dus ging ze naar haar flat.

Ze had gegeten en stond met haar kat Chelsey in haar armen naar buiten te kijken. Ze kon vanuit haar flat net een speeltuintje zien en ze had een kind horen huilen, dus ging ze even kijken. Een vrouw met een baby op haar arm troostte het kind. Ze beet op haar lip. Die baby had ze vandaag beter niet kunnen zien. Een jaar geleden had haar toenmalige vriend

haar gedwongen abortus te ondergaan. Ze was inmiddels, na veel therapie, in staat kleine kinderen te zien. Gelukkig wel, anders zou het op haar stage erg moeilijk worden. Maar baby's, dat was soms nog te veel. Zeker als de dag al lastig was. Maar gelukkig had ze Chelsey.

Ze wilde de kat een dikke knuffel geven en keek naar beneden, maar in haar armen was Chelsey veranderd in een baby. Ze gilde en bijna liet ze de baby vallen.

In plaats daarvan sloten haar armen er steviger omheen. 'Mrauff!' De baby was weer een kat, en sloeg stevig haar nagels in Alyssa's borst. Van schrik liet ze haar alsnog vallen. Gelukkig komen katten wel op hun pootjes terecht. Chelsey rende naar de hoge vitrinekast, klom erbovenop en lachte.

'Pspsp, kom dan Chels? Ik bedoelde het niet zo ...'

Ze bleef waar ze was, en bleef lachen.

'Alsjeblieft? Ik heb je nodig!'

De kat bleef lachen en Alyssa plofte op een stoel neer, liet haar hoofd in haar handen zakken en hilde. Alle tranen van de hele dag.

De volgende dag moest ze naar de rechtbank. Ze was een tijd geleden getuige geweest van een overval op een banketbakker, toen ze daar was om wat lekkers te halen, en nu moest ze getuigen. Ze had zich goed voorbereid en zich op advies van haar psycholoog zo netjes mogelijk aangekleed. Blauwe broek, met haar lichtblauwe jasje. Blauw maakte dat je er opener en betrouwbaarder uitzag in de rechtbank. Witte blouse, en witte schoenen. Ze had haar getuigenverklaring opgeschreven, zodat er niet zou gebeuren wat er de dag daarvoor gebeurde met het gedichtje. Ze was er klaar voor. Chelsey lachte niet meer, maar wilde nog niet geknuffeld worden. Misschien maar beter ook, anders kwam ze vol kattenhaar te zitten en zou ze net het gekke kattenvrouwtje lijken, zoals Edie haar noemde.

In de rechtbank was ze nog lang niet aan de beurt, dus had ze tijd om rond te kijken. Ze zag de griffier aantekeningen maken en een journalist een tekening maken van de verdachte.

Die man bij de deur was natuurlijk de bode. Ze had zich uit-en-ter-na ingelezen, om niks vreemds tegen te komen dat haar zenuwachtig zou maken.

Toen werd ze naar voren geroepen. De advocaat van de banketbakker stelde voor dat ze haar verklaring voor zou lezen, en dat er daarna vragen gesteld konden worden. Ze was net begonnen met lezen, toen de advocaat van de verdachte, van Jack, opstond en bezwaar aantekende. Hij had dus inderdaad iets geweten.

‘Mevrouw de rechter, ik heb gegronde redenen om aan te nemen dat deze jongedame geen goede getuige is.’

De rechter trok hoog haar wenkbrauwen op, maar gebaarde toch dat de advocaat verder kon praten.

‘Deze jongedame loopt al jaar en dag bij een psychiater en slikt medicijnen. Ze hallucineert en is volkomen onbetrouwbaar.’

Alyssa schrok. Dit was allemaal echt waar. Ze was inderdaad niet goed bij haar hoofd. Meestal had ze wel door dat dingen echt niet waar waren, maar ... In de verte hoorde ze de advocaat van de banketbakker wat zeggen. Ze wilde in elkaar duiken, klein worden. Ze sloeg haar armen om zichzelf heen en stopte haar handen in haar zakken. Wat voelde ze daar? Oh, dat waren die speelkaarten die ze steeds overal vond. Onderweg naar hier had ze nog een Hartenkoning op de stoep gevonden. Haar gedachten dwaalden verder af, ze dissocieerde. Waar deden die kaarten haar toch aan denken? Oh, aan *Alice in Wonderland* natuurlijk! Daar kwamen ook alsmaar speelkaarten in voor. Alleen daar leefden de kaarten. Was ze maar in Wonderland, dat was makkelijker dan in deze wereld ... Wacht eens, Alice belandde ook in een rechtszaak. En zij durfde meer en meer te zeggen naarmate ze groter werd. Zij, Alyssa, kon zichzelf natuurlijk niet echt groter maken, zoals Alice, maar ze kon zich wel groter en dapperder voelen.

Ze haalde haar handen uit haar zakken en liet haar handen rustig op de getuigenbank leunen. Ze haalde een paar keer heel diep adem en ging zo recht mogelijk staan. Groot moest ze zijn. En dapper. Zingen moest je dan, of fluiten, zei die ene oude film. Maar dat kon niet in de rechtbank. Maar ze kon wel

in haar hoofd zingen natuurlijk. En natuurlijk kon ze zich juist dát liedje niet voor de geest halen. Het eerste dat bij haar opkwam, kwam ook uit *Alice in Wonderland*. 'Painting the roses red, don't tell the queen what you have seen, or say that's what we've said ...' In haar hoofd luisterde ze naar het liedje, maar ze begon ook weer te horen wat er om haar heen gebeurde. En ze moest hier juist wél zeggen wat ze gezien had, en wat er gezegd was.

'Ze heeft een verklaring van haar arts dat ze volkomen in staat is hier vandaag te getuigen,' hoorde ze de advocaat van de bakker zeggen. Gelukkig, ze was niet lang in gedachten geweest. Hij liep naar de rechter toe en overhandigde een papier. Ze keek even en zei: 'Dit is in orde.'

'Alyssa,' zei de advocaat, 'je vertelde dat je de verdachte niet alleen aan zijn houding herkende, maar ook aan iets anders.'

'Ja, dat klopt. Hij zei iets dat hij op de Pabo, in de klas, ook vaak zegt.'

'Kan je dat hier herhalen?'

Voor de zekerheid keek ze op haar blaadje. Ja, het stond er nog zoals ze zich herinnerde.

'Jack zei: "Als iedereen zich alleen maar met zichzelf zou bemoeien, zou de wereld een stuk sneller draaien." Het komt uit *Alice in Wonderland*. Hij zegt het heel vaak, ook tijdens groepsprojecten. Ik denk dat hij gelijk heeft, maar ook ongelijk. Alles zou inderdaad een stuk sneller gaan, maar er zou ook geen recht gesproken worden.'

De rest van de zaak ging in een roes aan haar voorbij. Ze hoorde nog dat haar klasgenoot veroordeeld werd tot een boete en een taakstraf.

In de tram terug vond ze weer een speelkaart. Hartenkoningin. Ze glimlachte, dat was bijzonder toepasselijk. De koningin lachte terug en gaf haar een knipoogje. De volgende dag werd er namens de banketbakker een grote bos rode en witte rozen bezorgd. Uit dankbaarheid.

Nele Callebaut

Nobody Nowhere, Somebody Somewhere

Om klokslag twaalf uur begint het spel. 'Kom naar de ingang van het park.' Ik staar naar het briefje, dat deze ochtend verstopt in een flesje op mijn nachtkastje lag. De sierlijke, kalligrafische letters trekken mijn aandacht. Ik draai het papiertje om, maar er staat verder niets. Mijn blik valt op de klok. Het is bijna twaalf uur. Ik schrik op, trek mijn kamerjas aan en strompel de kamer uit.

Bij de ingang van het park stuit ik op twee andere jonge vrouwen. Ze kijken nieuwsgierig naar me. Hun kleding steekt sterk af tegen mijn grijze kamerjas. De blonde vrouw draagt een eenvoudig maar schitterend wit jurkje van de fijnste zijde. Elke beweging doet de stof glinsteren, als een subtiele belofte van iets magisch. Haar mondhoeken krullen spontaan omhoog als ze mij ziet en zegt: 'Hallo, Alice, ik ben Lilian.' Haar stem klinkt vreemd en tegelijk vertrouwd, maar ook afstandelijk, alsof haar woorden niet helemaal voor mij bedoeld zijn. Hoe kent zij mijn naam?

De vrouw met vurig rood haar draagt een strakke, glanzende jurk van dieprood satijn, versierd met ingewikkelde borduursels die de kracht van haar aanwezigheid benadrukken. Ze staart streng naar haar horloge, wijst naar de klok en zegt zonder enig spoor van welkom: 'Je bent laat, Alice.'

Precies op dat moment slaat de klok twaalf uur. Lilian buigt zich iets naar me toe, haar adem warm tegen mijn oor. 'Trek je niets aan van Vermilia,' fluistert ze zacht. 'Ze zit in de maatschappelijke valkuil van het volwassen zijn.'

Lilians woorden blijven door mijn hoofd echoën terwijl we het park binnenwandelen. Haar opmerking lijkt iets diepers in mij te raken. 'Wat betekent dat, "volwassen zijn"?'

Ik ben nooit goed geweest in het begrijpen van mensen. Ze noemen me vaak 'abnormaal'. Ze denken dat ik bezeten ben omdat ik tegen mezelf praat in de spiegel. Het zou makkelijker zijn om hen dit te vergeven als ik daadwerkelijk aan een gees-

tellijke ziekte leed. Maar dat is niet het geval. Het voelt meer alsof ik de ongeschreven regels van hun wereld niet kan lezen, terwijl zij ze als vanzelf lijken te begrijpen. Wat zij 'gezond verstand' noemen, is voor mij een vreemde taal.

Maar toen kwam Carroll. Hij introduceerde mij in zijn wereld. Een magische wereld, betrouwbaarder en veiliger dan de echte. In zijn wereld leerde ik mezelf te zijn zonder dat ik 'getolereerd' werd. Het was een wereld waarin ik niet langer een 'Nobody Nowhere' was. Ik werd alles wat ik eerder niet was: creatief, sociaal, geliefd. Jarenlang vroeg ik me af of Carroll wel echt was, omdat ik alleen met hem sprak voorbij de spiegel. Ik raakte verslaafd aan deze staat van zijn, Carrolls wereld is er een die de 'gewone' wereld buitensluit. Sinds zijn aanwezigheid ben ik een 'Somebody Somewhere'.

Het park waar Carroll en ik elkaar ontmoet hebben, is daarom altijd al een magische plek voor me geweest. De plek waar ik mezelf verlies in betoverende zonnestralen, de geur van prachtige rode rozen en de reflecties in het water. Het park heeft iets mystieks, iets dat me steeds weer teruglokt.

Maar wanneer we vandaag het park binnenwandelen, lijkt alles anders. Het gras is veranderd in een gigantisch schaakbord met zwarte en witte tegels. Midden in het park torent een groot bord boven de bomen uit. In dezelfde sierlijke kalligrafie staat erop geschreven: 'Volg de leider en bereik de achtste rij.'

'Alice!' Mijn gedachten worden onderbroken door Vermilia. 'Volg mij!' zegt ze met een ondeugende grijns. 'Dit spel is easy peasy. We lopen rechtdoor tot aan de overkant van het schaakbord om de achtste rij te bereiken.'

Lilian en ik volgen haar, alle drie onze passen synchroon. Maar na een tijdje merken we niet meer wie de leider is en wie de volger. Het lijkt alsof we in een eindeloze bocht blijven lopen. 'We lopen in een cirkel,' zucht Vermilia geïrriteerd.

'Dit is geen traditioneel schaakbord! Misschien moeten we de rijen diagonaal volgen,' stelt Lilian voor, terwijl ze haar hoofd draait en naar de structuur van het schaakbord staart.

Vermilia slaakt een kreet van frustratie terwijl ze haar armen in de lucht gooit. 'Dit is complete onzin! Hoe kunnen we

in godsnaam weten waar een rij begint of eindigt? Er is niet eens een nummering.'

De uren tikken langzaam weg. Ik staar naar mijn spiegelbeeld in de zwarte en witte tegels, die schitteren in het zonlicht, op zoek naar Carrolls aanwezigheid. Hij schrijft zijn boodschappen vaak in raadselachtige woorden. Maar vandaag begrijp ik niet wat hij bedoelt. De zonnestralen schijnen door de bomen, maar ze bieden niet de gebruikelijke warmte en bescherming. Waar blijft Carroll?

Vermilia wandelt ongeduldig in cirkels, terwijl Lilian huppelt over het bord en elke mogelijkheid overweegt. 'In elk spel zijn er regels,' zegt Vermilia, 'en is er een zekere logica. Anders kun je niet winnen!'

Lilian kijkt haar rustig aan. 'Maar we lopen al uren rond zonder vooruitgang. Misschien moeten we niet zo lineair denken?'

'Volg de leider en bereik de achtste rij,' mompelt ik meermalen, terwijl ik met mijn vingers in de lucht een 8 maak. In een cirkel is er geen leider of volger, geen begin of einde. Het spiegelbeeld van acht is ook acht.

Lilian legt een hand op Vermilia's schouder. 'Wat als de achtste rij een symbool is?'

Vermilia trekt haar schouder weg en rolt met haar ogen. 'Doe eens normaal, kind!'

'Maar wat als normaal een illusie is?' reageert Lilian verontwaardigd.

'Normaal is slechts een spiegelwoord, Alice,' hoor ik mijzelf luidop zeggen. Op dat moment wordt het mij duidelijk wat Carroll mij wil vertellen. Alles in deze wereld is gespiegeld. Op dat moment verstarren de mentale beelden van Vermilia en Lilian, terwijl ze vervagen naar de achtergrond als schaduw. Stap voor stap zie ik de zwarte en witte tegels opnieuw veranderen in gras. De kleurrijke flares doven uit. De prachtige rode rozen verdorren. Een beklemmende angst grijpt me aan: de wereld van Carroll, de spiegel, mijn alter ego Alice, alles lijkt weg te glijden.

Een traan rolt over mijn wang, niet van verdriet, maar door de intensiteit van het idee dat ik weer terug ben in de ech-

te wereld. Ik ben niet gek, zoals veel mensen denken. Mocht iemand me vragen of ik door een spiegel kan stappen, zou ik direct 'nee' zeggen. Spiegelland, de wereld van Carroll, is geen waanidee, maar een andere werkelijkheid. Het is een keerzijde van de spiegel, zoals de echte wereld dat ook is. In een wereld waar alles gespiegeld is, wie kan dan zeggen wat 'normaal' betekent?

'Hier ben je, Alice!' Een oudere vrouw in een witte jas komt op me af. 'Je weet dat je om acht uur terug in je kamer wordt verwacht!' Ik sta op en volg haar, terwijl de echo van Spiegelland in mijn hoofd blijft galmen. Niet als een waanidee, maar als een andere werkelijkheid.

Finn Audenaert

Alice en Skeleton Lode

Voor Anthony Creston Brown († 29/12/2024).

*'A man selling pictures, lonely on the road
Mean man Skeleton Lode from the cold.'
Rapper Warcloud als zijn alter ego Skeleton Lode – 'Purple Rose
from Cyro' ('Mixed Forest Zone' bootleg, 2003)*

DEEL EEN: EEN UILTJE DAT WEL EN NIET GEKNAPT WORDT.
EN EMOTIES, VEEL EMOTIES.

'Waarom is een raaf als een bureau?' De Gekke Hoedenmaker leunt tegen de beuk naast de picknicktafel en grijnst breed. Hij spreidt zijn linkerhand en telt zijn vingers: 'Een, twee, de middelste telt niet mee, vier, vijf. Geef antwoord of verlies je vege lijf!'

Alice schenkt net thee uit; het stroompje bevroest halverwege. 'Nee, zeg!' Ze rolt met haar ogen. Waarom doet iedereen zo moeilijk in dit malle land?

'Hoho, je krijgt geen thee voor je het antwoord geeft! Dat komt hier zomaar binnenvallen, zonder verklaring, en stoort ons bij onze ... De Maartse Haas gaat staan, grijpt de limoengroene hoed van de gastheer en gooit die in de lucht. '... Heilige Theeceremonie, inclusief Nationaal-Kampioenschap-Om-Ter-Hoogst-Het-Hoedje-Gooien. Een beetje decorum is wel gepast!'

Een traan rolt over zijn snuit. Hij schraapt zijn keel. 'Sorry, meid, soms ontroer ik mezelf met mijn prachtige volzinnen. Maar wij, heren van stand, houden van orde en rust, dat zie je toch? Jouw aanwezigheid kunnen we niet lijden.' Aan de daaropvolgende zucht van de Maartse Haas lijkt geen einde te komen.

De Gekke Hoedenmaker, nu weer met de hoed op het hoofd, klopt hem vaderlijk op de schouder en sust: 'Het komt

goed, beste kerel.' Hij spreekt zachter nu, maar Alice hoort goed genoeg wat hij zegt: 'Tenminste, als we die meid maar kwijtspelen.'

Alice weet niet waar te beginnen. Die omhooggevallen Haas heeft haar 'dat' genoemd, om over de rest nog te zwijgen! Het is de eerste keer dat iemand zo onbeleefd is tegen haar, op een enkele kattige opmerking van haar zus Lorina na. Ofwel maken de Wonderlanders grappen, ofwel zien ze alles als een drama. Nooit is het hier gewoon ... nou ja, gewoon gewoon.

De Zevenslaper murmelt: 'Bovendien ... is het ... zes uuuu-' en dommelt weer in.

'Precies,' vult de Maartse Haas aan. 'Het is zes uur, dus theetijd. Toegegeven, het is altijd wel zes uur aan deze tafel, zelfs op een woensdag zoals nu, maar toch, stop met onze tijd te doden.'

Alice trekt een pruillip en zet met een smak de theekan op de tafel. Nu is het haar beurt om op haar vingers te tellen. Eerst was ze te klein, dan te groot, toen nat en dan weer droog. En dan die lui hier ... Een Konijn dat bleek wegtrekt van de stress maar haar toch beveelt alsof ze de meid is. Een Rups die bijklust als life coach maar zich te goed voelt voor nicotinepleisters, en laatst-maar-niet-minst een Poes wier glimlach Alice overal achtervolgt. Een voor een doldwaze ontmoetingen, nog voor de heibel bij deze thee-elite.

Het is mooi geweest. Alice keert haar kopje om. 'Zevenmaal ellende plus jullie bende! Al goed, ik wil geen thee meer.'

De Zevenslaper heft zijn wollige kop van tafel en zegt: 'Riep ... je ... me? Nou ... als je geen .... thee meer wil ... dan moet je er wel ... drinken.'

De theekan gaat vanzelf de lucht in en schenkt Alice een kopje uit, of beter *over*.

'Te laat!' zegt ze. Zij kan ook best dramatisch zijn als ze dat wil.

Het Witte Konijn —Alice vreest dat ze het beest nooit meer van haar kan afschudden— springt vanachter de beuk, haalt zijn horloge uit zijn vestzak en zegt: 'Het is niet omdat ik dat zeg, dat jij het ook mag zeggen. Wie is er te laat? Ikke, ikke,

ikke en niemand anders. Jij denkt dat heel Wonderland om jou draait. Poeh, tot later! Ik bedoel, tot te-laet-er!’ Hij draait zich parmantig om, wuift met zijn donzige staart ten afscheid en gaat er met een rotvaart vandoor.

Alice gelooft haar oren niet. Ze vindt anderen net heel belangrijk. Ze denkt aan haar zus —één snik— aan haar kat Dinah —twee snikken— en zelfs aan de oudere man van twijfelachtig allooi die vaak met haar gaat roeien en haar allerlei verhaaltjes vertelt —een hik en geen snik voor hem.

Alice’ schouders schokken. ‘Ik wil gewoon naar huis toe—hoe—hoe—hoe—hoe.’

‘Een uil, een uil, let op, een uil!’ schreeuwt de Maartse Haas. Alice’ tafelenoten zoeken dekking onder de beuk, zelfs de Zevenslaper, zij het heel, maar dan ook héél traag, in zijn geval.

‘Ik ben helemaal geen uil. Waarom behandelen jullie mij zo gemeen, zo volwassen?’

Bij dat laatste woord valt iedereen stil. De wind ruist door de takken van de beuk. Een blad dwarrelt op Alice’ hoofd. Ze weet intussen beter dan het op te eten.

‘Ja, “volwassen” zegt U. Dat geeft wel te denken,’ ahumt en ahemt de Gekke Hoedenmaker, die zijn hoed afneemt en voor zijn bolle buik houdt. ‘Ik geloof dat ik U, nou, hoe zal ik het zeggen ...’ Hij wrijft met zijn ene schoen over de andere.

‘Hij gelooft dat hij U excuses verschuldigd is,’ zegt de Maartse Haas. ‘En ik geloóf dat hij dat gelooft. En ik geloof ook dat ik geloof dat ik mij aansluitend bij U moet excuseren.’

‘Geloven ... heeft ... er niets ... mee te maken,’ fluistert de Zevenslaper. ‘Ik ben er ... zeker van ... dat mijn eerbiedwaardige ...,’ hij doet het bijna weg onder de beuk, maar zegt met een laatste krachtsinspanning, ‘... collega theedrinkers ... zich rot voelen. Evenzeer ... als ik.’ Zijn oogjes gaan dicht.

‘Wilt U mijn hoed?’ De Hoedenmaker buigt voor haar.

Alice schudt het hoofd. ‘U’ noemen ze haar nu, en nog wel met hoofdletter. Eigenlijk vallen ze heus mee —vooral als ze slapen, zoals de Zevenslaper.

‘Dat is bijzonder vriendelijk, meneer Hoedemaeckers, maar daar heb ik niet zoveel aan.’ Alice voelt zich zelfs een

beetje rot dat ze de mooie hoed, zo gul aangereikt, moet weigeren. Het verbaast haar nog steeds hoe snel haar gevoelens veranderen sinds ze in Wonderland is.

‘Nee, nee, juffrouw Alice. U begrijpt het verkeerd, vrees ik. Euh, niet dat U niet in staat bent te begrijpen wat ik bedoel! Ik wil U vooral niet beledigen. Niet opnieuw.’ De Hoedenmaker frunnikt zenuwachtig aan de brede rand van zijn hoed.

De Maartse Haas knikt hevig naast hem, zijn lange oren gaan van de bladeren aan de beuk naar zijn buikje, steeds weer. ‘Nee, nee, U begrijpt het vast en zeker, wis- en waarachtig. Maar wat mijn goede vriend, voor wie U zich zeker niet moet hoeden, bedoelt, is dat de hoed U naar huis kan brengen. Dat wilt U graag, toch?’

Wat? Alice is zo verbaasd dat ze pardoes op het gras gaat zitten. Ze had er zelf niets over te zeggen, haar benen hebben dat in haar plaats beslist. ‘Naar huis, zegt U?’ Dat ‘U’ werkt werkelijk aanstekelijk.

‘Het is ... wel een beetje ... gevaarlijk,’ gaapt de Zevenslaper, ‘maar niets ... voor niets.’

Dat laatste klinkt Alice als wiskunde in de oren, iets waar ze geen zin in heeft. Ze mag zich niet laten afleiden door cijferwerk. De boodschap van haar vrienden — ja, dat zijn ze nu toch wel — is duidelijk: ze kan naar huis toe.

Alice neemt een ferm besluit en beveelt haar onwillige benen: ‘Verrijst!’ Dat heeft ze namelijk vaak in de kerk gehoord, en als ze het daar zeggen, dan gebeuren er mirakels. Zo een-tje kan ze wel gebruiken. Voor ze het weet, staat ze rechtop. Ze stapt op de Hoedenmaker af, geeft hem een kus op de wang links, een zoen op de kaak rechts, en neemt de hoed aan. ‘Dank U,’ zegt ze zacht.

‘Het was Ons, eh, ik bedoel ons, een waar genoeg,’ antwoordt de man-zonder-hoed, met een blos op zowel wang als kaak.

Alice wil iedereen de hand schudden, maar de hoed trekt haar weg. Haar limoengroene gids rukt zo hard dat ze zich moet omdraaien en vlieger-dan-vliegensvlug haar vrienden bij de beuk moet achterlaten.

‘Let op voor Skeleton Lode,’ hoort ze nog net, voor de hoed haar onder de picknicktafel trekt en op een houten luik in de grond klopt. Het opent zich krakend. O nee, gaat ze weer ondergronds?

DEEL TWEE: LODE SKELETON VAN VOORSTEL HET //
HET VOORSTEL VAN SKELETON LODE.

Eindeloos lang duurt de val door de tunnel. Alice klemt de hoed stevig vast. Als ze straks de grond ziet aankomen, dan kan ze snel op het hoofddeksel gaan zitten. Het vilten ding werkt goed mee, want het straalt een zacht groen licht uit in het donker.

Is ze nu nog niet op de grond? Uit verveling begint Alice op weg naar beneden te tellen, en voor de zekerheid doet ze dat maar omgekeerd —wie weet hoelang ze nog ter aarde besteld wordt. ‘Honderd, negenentachtig, achtenzeventig, zevenen-zestig, euh, euh, vijftig, elfendertig, twee-... Aiaiaia!’

Plots is daar de bodem. Alice komt net tijd te kort om op de hoed te gaan zitten. Plof! Stofwolken omgeven haar, ze kucht dat het een lieve lust is. Als de rook om haar hoofd is verdwenen, vraagt ze de hoed: ‘Hey Groene, waarom heb ik geen pijn?’

Het ding zoemt goedaardig, waaruit Alice opmaakt dat haar niets kan overkomen zolang ze de hoed heeft. Ze staat op, veegt haar blauwe jurk schoon en kijkt om zich heen. Drie duistere gangen strekken zich voor haar uit. Staat daar wat boven de ingangen geschreven? Ze gebruikt de hoed als lamp en gaat de borden af.

Boven het eerste gat staat: “Wegwerkzaamheden. Geopend tot nader order.” Alice haalt haar schouders op. Boven de tweede ingang prijkt een recept voor lasagne of zo, het lijkt haar alvast Italiaans. “Lasciate ogni speranza, voi ch’intrate” leest ze langzaam af. Ze zegt het blijkbaar zo fout op dat de ene na de andere letter van het verweerde bord tuimelt en in het stof kukt. ‘Che peccato!’ zegt een treurige stem, diep in de gang. Het

is onder de grond al even verwarrend als erboven. Blijft nog over ... gang drie. Er hangt geen bord boven. Wel heeft iemand een tekst in de aangestampde aarde gekrast. De grillige letters zijn moeilijk te lezen. Na een poos slaagt Alice erin de zin te ontcijferen. "SKELETON LODER WAS HIER, IS HIER, ZAL HIER ZIJN EN ZAL HIER ZELFS GEWEEST ZIJN." Meh, werkwoordsvervoegingen. Daaraan heeft Alice een bijna even grote hekel als aan wiskunde.

Wie of wat zal haar redden: de letterloze lasagne of het grammaticale skelet? 'Weet jij het, Groene?' vraagt ze. Maar de hoed blijft deze keer stil. In elk geval kan Alice niet hier blijven, anders ziet ze haar familie nooit terug. Vooruit dan maar — op goed geluk.

Als ze de skelettengang in stapt, klinkt een holle lach die van heel ver komt. De hoed slaat geel in plaats van groen uit. Het gezoem stopt ook. Wat heeft dat te betekenen? Niet te veel nadenken, heeft de gouvernante Alice geleerd, daar krijg je hoofdpijn van.

Hoe dieper Alice de gang in gaat, hoe meer ze schokkerig als een pop begint te lopen. Stram been vooruit, stijve arm omhoog. Er hangt iets in de lucht, een zekere ... aanwezigheid. Na een poos kan Alice nauwelijks nog bewegen. Ze hijgt van de zware inspanning. Net als ze wil gaan zitten — als dat nog lukt — schrikt ze. Voor haar staat een lange, smalle figuur. Zijn hoofd is niets meer dan een schedel. Alice hapt naar adem als ze de lege oogkassen ziet. De onbekende draagt een gerafelde purperen kapmantel met blinkende knopen en een zware lederen riem met daaraan een sabel. Afgebleekte vingerkootjes omklemmen het gevest.

Alice staat stokstijf, nu. Bij het theepartijtje gehoorzaamen haar benen niet, ditmaal is ze de controle over haar volledige lichaam kwijt. Wat staat haar nog allemaal te wachten? Angstig kijkt ze de grimmige gestalte aan.

'?ben ik wie je weet?' vraagt het skelet met een krakende stem.

Alice is in de war. 'Eh, hoe bedoelt U?' Beleefdheid maakt vrienden, weet ze intussen.

‘?U bedoelt hoe ,eH,’ zoemt de behulpzame hoed haar toe. Hij maakt weer geluid! Dat stelt Alice een beetje gerust. Ze herhaalt wat het ding zegt, maar luider.

De onbekende reageert onmiddellijk. ‘elkaar begrijpen we ,hA’ Hij buigt zich voorover. ‘lodE skeletoN van piratenschip het op welkoM’

Daar moet Alice best lang over nadenken. Het helpt niet dat ze nog steeds in dezelfde starre houding staat. Dan begrijpt ze de zin in een flits —o, dát bedoelt hij— en daarna ineens weer niet. ‘schip geen helemaal zie iK,’ zegt ze.

‘straks het ziet jE’ Skeleton Lode —of is het lodE skeletoN?— bulderlacht en pakt de hoed uit haar handen. ‘zorgen geen je maaK,’ zegt hij, ‘handen goede in mij bij is hoed jE’

Daar is Alice niet zo zeker van. De hoed is felgeel als een paardenbloem en doet er opnieuw het zwijgen toe. Dreigt er gevaar?

‘...geelzucht dan nietS,’ stelt Skeleton Lode haar gerust, ‘besmettelijk zaterdag op enkeL’

Heeft hij door dat ze aan de hoed denkt? Hoe kan dat? In elk geval, voor zover Alice weet, is het nog steeds woensdag. Het is natuurlijk niet alsof er in de gang een kalender hangt.

‘dan kijK’ Skeleton Lode haalt vanonder zijn versleten mantel een grote kalender tevoorschijn. Er staat een dik rood kruis bij “woensdag”. In alle vakjes staat dezelfde weekdag, merkt Alice al gauw. Gekke boel! Kan het piratenskelet gedachten lezen?

‘...wou vragen ik waT,’ zegt Alice na een korte aarzeling. ‘?huis naar terug weg de U kenT’

Plots slaat de stemming om.

‘meisje ,niets voor nietS,’ klinkt het dreigend. Skeleton Lode gaat op zijn hurken zitten, zodat zijn doodskop vlak voor Alice’ gezicht hangt. Ze staart in zijn oogkassen, zwarter dan het diepst van de nacht. Akelig! Ze is er niet erg zeker van dat ze vandaag weer thuis raakt. Ze slikt.

‘verder vooral sliK,’ moedigt Skeleton Lode haar aan. Zijn tanden blikkeren in de gele schijn van de hoed. ‘je met wat nog misschien het wordt daN’

Soms, als mensen boze plannen hebben — niet in Wonderland, maar in de Echte Wereld— dan lachen ze, maar op een enge manier. Wel, dat is precies wat Skeleton Lode nu doet. Alice huivert, wat best moeilijk is als je stokstijf staat. ‘?als-tublieft ,terug hoed mijn ik krijG?’ vraagt ze met een benepen stem.

‘!meisje-lief ,indianen en piraten de naar mee koM’ Skeleton Lode streelt met een vingerkootje haar kin. ‘jou help ik en mij help ?goed’

Er zit niets anders op. Alice stemt toe. Skeleton Lode overhandigt haar de hoed. Op slag kan ze zich weer vrij bewegen. Ze schudt haar handen en hupt even van het ene been op het andere. O, dat voelt goed.

‘.lodE meneer ,U danK’ De hoed wordt erg warm in Alice’ handen. Is dat een goed of een slecht teken?

DEEL DRIE: PIJLEN VERSUS SABELS VERSUS EEN HOED

Alice heeft moeite om Skeleton Lode bij te houden. Hij is zoveel langer; zijn passen zijn een stuk groter dan de hare. Haar borstkas gaat snel op en neer; haar jurk kleeft aan haar ribben. Waar de gang eerst nog smal en hoog was, wordt hij steeds breder. Uiteindelijk komt het tweetal aan in een immense ondergrondse ruimte. Aan de wanden groeien kriskras verspreid illuminerende paddenstoelen. Sommige zijn rood, andere geel, maar de meeste zijn groen. Samen verlichten ze de grot. Ook Alice’ hoed licht nu afwisselend in deze kleuren op.

‘O!’ Achterin, vlak voor de rotswand, staat een volschip, gestut door opstaande balken. Alice herkent de vierkantgetuigde masten van kleurplaten die de gouvernante bij haar lessen gebruikt. De driemaster reikt bijna tegen het plafond van de grot.

‘?schip uw dat iS’

Skeleton Lodes stem krijgt een droevige klank. ‘.het was daT’ Hij wijst naar kleine figuren in de verte. Ze houden zich op tussen de schoren. Rook kringelt omhoog. Bereiden ze een

maaltijd? ‘... overvloed dE schip trotse mijn,’ legt Skeleton Lode uit. ‘bemanning muitende mijn eN’

Zijn diepe zucht doet Alice aan die van de Maartse Haas denken.

‘indianen de van schuld de allemaal is heT’ Alsof Skeleton Lode hen riep door hen te benoemen, vult oorverdovend indianengehuil de grot. Alice knijpt haar ogen dicht, zo’n pijn doet het. Voorzichtig duwt de piratenkapitein de hoed over haar oren. Het helpt weinig, maar Alice vindt het een mooi gebaar. Ze blijven zo staan tot het gehuil wegsterft. Het gevaar lijkt geweken.

‘?lezen gedachten mijn u kunT,’ vraagt ze.

Hij knikt.

‘al daarnet ik merkte daT ?alles zij horen ,indianen de eN?’

Skeleton Lode knikt een tweede keer. ‘alleshoorders versus gedachtenlezerS .pijlen versus sabelS .voort duurt strijd onzE’

Dat klinkt ingewikkeld. Opstandige piraten, luistervinkende indianen. Wat moet Alice precies doen om naar huis te kunnen gaan? Ze hoeft het maar te denken en ze krijgt het antwoord.

‘meisje ,terug schip mijn me bezorG .kennen rust eindelijk misschien ik zal zo .huis naar weg de je ik toon daarnA’

‘?varen weer dan U gaaT’ Dat lijkt Alice geen eenvoudige klus. Hoe krijgt Skeleton Lode het schip ooit uit de grot?

De piratenkapitein schudt het hoofd. ‘voorbij is tijd diE .wereldzeeën zeven de wij bevoeren ooiT .handelsschepen enterden wE !is diep zee de dan rijker werden wE’ Skeleton Lode opent zijn armen en doet alsof hij een zware schat draagt. ‘van genoeg er neptunuS had moment bepaald een oP .ons naar drietand zijn gooide hiJ’ Het skelet wijst naar een gat in de romp van het schip. Nu ziet Alice dat er ook piraten in het ruim zitten. Ze zingen dronkemansliederen. ‘traneN der zeE de naar ons neptunuS blies adem machtige zijn meT,’ vervolgt Skeleton Lode zijn verhaal, ‘zeebodem de door daarna en naar eerst zakten en water er maakten wE .skelet een in mij neptunuS veranderde was aanvoerder hun ik omdat maar ,lichamen hun behielden mannen mijnN’

‘?grot de in leuk het jullie vindēN’ Alice neemt haar hoed af en poetst Skeleton Lodes kootafdrukken weg.

‘wel eersT .indianen de kwamen toen’ Skeleton Lode balt zijn handen tot vuisten, en zwaait naar zijn bemanning. Er stijgt hoongelach op bij het schip. ‘vechten ons met wilden indianen eD .roken hen met vredespijp de daarentegen wilde iK .rust eindelijk wenste iK .uit me lachten zE .me verstootten mannen eigen mijn eN !ondankbaren dE’ Hij spuwt de laatste woorden uit. Skeleton Lode is wel griezelig, maar ook een bé-tje zielig. Alice voelt ineens medelijden met hem.

‘je het toon ik ,wacht maaR’ De piratenkapitein trekt met een soepele beweging zijn sabel en maakt er een grove tekening mee in het zand. Alice merkt dat er behoorlijk wat inkepingen in het lemmet zitten. Ze rilt even. In het zand ziet ze mini-indianen met tipi’s verschijnen. Ze zakken door het plafond de grot in. ‘.hen op boos was manitoU dE .indianen roofzuchtige waren heT .worden gestraft moesten zE’

Het begint Alice te dagen. ‘?terecht Wonderland onder is stout wie al komT’ De hoed trekt kort Alice’ handen omhoog, als om te tonen dat ze gelijk heeft.

‘.meisje ,precieS.’ De piratenkapitein wist de tekening in het zand uit. ‘.uit stout heel niet er ziet jij maaR’

Alice vindt zichzelf best braaf, ze is hier gewoon beland op weg naar huis. Elke onderaardse gang moet naar een bende slechteriken leiden, beseft ze plots. En die maken elkaar het leven zuur. Ze stelt zich een boosaardige lasagne voor die de strijd met een razend spaghettimonster aangaat. Het klinkt als de hel. Gelukkig heeft ze niet de Italiaanse gang gekozen.

‘-en toen’ Voor Skeleton Lode een volgende tekening in het zand kan maken, zoekt een bijl tussen hem en Alice in. Het wapen kerft zich in de wand achter hen en maakt een meta-lig geluid. ‘!op paS’ roept het levende skelet, maar het is te laat. Ze zijn omsingeld door woest uitzierende indianen. Tot Alice’ schrik dragen ze allen een mes en ook pijl en boog, sommigen hebben eveneens bijlen en houten knotsen.

‘We hebben alles gehoord,’ zegt een gespieerde indiaan die bijna even lang is als Skeleton Lode. Als enige van zijn groep

torst hij een indrukwekkende hoofdtooi van rode en zwarte veren; hij is vast het stamhoofd.

Alice moet weer wennen aan de normale woordvolgorde. Het stamhoofd toont zijn tanden en grauwt naar haar. Alice durft er haar niet meer zo witte muiltjes op te verwedden dat deze indianen gevaarlijker zijn dan de piratenkapitein.

‘... wisten niet dat we alsoF jullie ontgaat nietS,’ zegt Skeleton Lode, ‘omgekeerdsprekers vervelende steltetjE’ Hij legt zijn dunne armen beschermend om Alice. Zijn purperen mantel sluit zich als een tweede huid om haar. Alice voelt het kille metaal van de sabel tegen haar zij. ‘?je moet waT,’ snauwt hij naar de indiaan. ‘?vechten weer we gaaN’

Het stamhoofd antwoordt niet. Hij buigt licht door zijn knieën en laat zijn blik langzaam over Alice glijden. Het doet haar denken aan een katachtig roofdier dat zich klaarmaakt voor de sprong naar een prooi. Ze tast naar Skeleton Lodes hand. Waarom hebben ze de indianen niet zien aankomen?

Het skelet kent het antwoord: ‘geesten het zijn ,piraten, wij als neT .willen dat ze als enkel zich tonen zeE.’

‘-bijl de maaR’ Alice kan haar vraag niet afmaken.

De indianenleider rukt haar uit Skeleton Lodes armen, heft haar op en toont haar aan zijn strijders. ‘Kijk mannen, de volgende inwoner van Wonderland die de boel komt oplossen. Ze is slechts een kind!’ Bah, zijn adem stinkt. Alice probeert zich tevergeefs los te wringen uit de ijzeren greep van de indiaan.

‘Ha, die heb je niet meer nodig.’ Het stamhoofd neemt haar hoed af, streelt haar blonde haar en grinnikt. Hij zal haar toch niet scalperen?

‘Onze wapens zijn echt genoeg, meisje. Die oude zak beenderen wil vrede, zodat zijn mannen hem weer gehoorzamen. Zodat hij zacht kan dromen op zijn dierbare schip en er zijn misdaden kan berouwen. Vrede! Die slappe toestanden zijn voor de Wonderlui hierboven.’ Zijn mannen barsten in lachen uit. Het zijn bonkige kerels, met witte strepen op hun bruine huid. Meer dan een lendendoek dragen ze niet.

Skeleton Lode maakt van de afleiding gebruik om zijn sabel te trekken. ‘... of los haar laaT’ Hij doet een schijnuitval naar het stamhoofd.

De grote indiaan deinst terug en roept: 'Val aan! Vandaag veroveren we eindelijk het schip.' Hij zet Alice ruw op de grond, het meisje maakt zich zo klein mogelijk. De indianen trekken hun messen. Sommigen lossen half of volledig op, hun wapens blijven wel dreigend zichtbaar. Het knerpende geluid van metaal op metaal weerklinkt. Gelukkig staat Skeleton Lode zo dicht bij het groepje dat ze hun pijlen niet kunnen gebruiken. In de verte joelen de piraten. Hun liederen hebben ze gestaakt. Alice hoort enkel nog vijandige kreten als 'laf hem maaK .meer niet kapitein onze is hiJ. kleiner kopje een jullie we maken, gevecht het van zijn moe jullie wanneer eN'

Skeleton Lode verweert zich hevig tegen de overmacht. Hij ontwijkt behendig tegenstanders en prikt zijn sabel nu eens in een been, dan weer in een arm. Soms steekt hij in het ijle, maar aan de uitroepen te horen, treft hij toch doel. Er vloeit geen bloed, maar Alice vertrouwt het zaakje niet. De wapens zijn scherp genoeg.

Ze duikt onder de benen van een indiaan door en haast zich weg. Haar ogen speuren de onregelmatige rotswand af. Daar, een plek zonder paddenstoelen! Alice zoekt de schaduw op. Wat nu? De malle maar onschuldige wereld daarboven is wel heel ver weg. Te midden van het strijdgewoel mist Alice haar vrienden, zelfs degenen die al eens vervelend tegen haar deden. Ze verschillen dag en nacht van wie onder de grond leeft. Hoe moet ze in hemelsnaam de kapitein zijn schip terugbezorgen? De moed zakt haar in de schoenen. Ze zal wel nooit meer haar moeder, vader of zus zien ...

Tik. Iets botst tegen haar schoenen. Alice tast behoedzaam naar het voorwerp. Haar hand voelt de vertrouwde vorm van de hoed. In het strijdgewoel moet hij uit de handen van de hoofdman gevallen zijn. Zou de hoed haar niet naar huis brengen? Dat is toch wat de Maartse Haas zei? Net zoals toen Skeleton Lode haar zijn voorstel deed, wordt de hoed warm. Misschien betekent het wel dat er iets belangrijks te gebeuren staat...

De hoed gaat zweven en trekt Alice achter zich aan. Alsof hij weet dat hij de aandacht niet mag trekken, straalt de hoed geen licht uit. Steeds sneller gaat hij met Alice rakelings langs de wand. Het meisje schaaft haar rechterarm aan uitstekende

stukken steen, maar ze verbijt de pijn. Wat ze vooral niet mag doen, is lawaai maken. Als het duo bijna aan de driemaster is aangekomen, houdt de hoed halt. Hij drukt zich vaster in Alice' handen en zoemt: 'hen met praaT'

Heeft ze dat goed gehoord? Spreekt de hoed opnieuw "pirateeS"? Tot nog toe heeft hij haar steeds geholpen, dus waarom zou ze twijfelen? Alice zet de hoed op en stapt uit de schaduw. Het gevecht speelt zich gelukkig ver achter haar af. Bijt Skeleton Lode nog van zich af of hebben de indianen hem gevangen genomen? Ze durft zich niet om te draaien om te kijken.

'!halT' Een zeerover wiens huid bezaaid is met zeemeerminnen-tattoos grijpt Alice vast. Hij ruikt nog naar het zilte nat, en dat na al die tijd onder de grond. Alice wil zich losworstelen, maar de hoed zoemt geruststellend.

'meisje ,stil maar je houd, jA .overvloed eD op houden gezelschap ons koM' De piraat neemt haar bruid onder de arm en loopt richting het schip. Alice besluit geen tegenstand te bieden; de hoed weet wat het beste is voor haar.

Ze zijn net aangekomen bij het indrukwekkende volschip als een eerste pijl zich in het hout plant. Voor de tweede keer in korte tijd wordt Alice ruw neergezet. De piraat duikt tussen de schoren en trekt Alice met zich mee. Naast hen ziet ze nog drie piraten. Eentje heeft een houten been. De dingen waar je op let als je aangevallen wordt!

'!komen zE,' roept de eenpikkel. 'binnen naar ,sneL' Een na een glippen de piraten door de bres het schip in. Ze trekken hun sabels en verschansen zich vlak bij de rand van het gat. 'overvloed eD mee verdediG,' sist de piraat vol tattoos haar toe, terwijl hij haar een mes in de hand stopt.

Een pijlenregen, begeleid door ijzingwekkende kreten, landt in het schip. 'vechten hen met we kunnen zijn dichters alS' Alice ziet de bloeddorst op het gezicht van de piraat. 'in schip het bres de door een voor een moeten eZ .pan de in ze we hakken zo' De piraat maakt snelle kapbewegingen met zijn sabel.

Alice drukt zich tegen het hout aan en slaat haar hand voor haar mond. Wat een vechtjassen. Nu pas dringt het tot haar door: dit gevecht is al heel lang gaande. Nooit sterft iemand ... want iedereen is al dood. Maar niemand heeft rust.

Alleen Skeleton Lode lijkt dat erg te vinden. Als ze naar huis wil, moet Alice hem helpen. Nu ze erover nadenkt, zelfs als hij haar níet de weg terug wijst, moet ze hem hulp bieden. Dit is geen leven voor een dode!

En dan gebeurt het. De eenpikkel schuift uit. Hij valt tegen de piraat naast hem. De ene zeerover valt tegen de andere. Alice bevindt zich net aan de rand van de bres en wordt het gat in geduwd. Woosh, een pijl zoekt haar kant op. Ze schreeuwt het uit van angst, maar de redding is nabij. Haar hoed duwt haar met volle kracht naar beneden en vangt de klap op. Een groene streep flitst naar de planken diep in het ruim. Alice kijkt ontzet achter zich en vergeet hoe kwetsbaar ze is in het volle zicht van de indianen.

De hoed is aan het hout gespietst. Alice staart zo hard naar haar groene vriend dat het een tijdje duurt voor ze beseft dat er geen pijlen meer in het schip dringen. Ze draait zich om en ziet dat alle piraten op hun knieën zijn gaan zitten.

‘terug is hiJ,’ prevelen ze. ‘halen ons komt hiJ’ Eerst zeggen ze het zacht, daarna steeds luider.

Hoe ze ook kijkt, Alice bespeurt niemand. De piraten houden hun blik strak op de hoed gericht, zoals zijzelf daarnet. Wie nemen zij waar? Nu bereiken ook stemmen van buiten het schip haar.

‘Help, de Manitou komt uit het schip! Hij wil ons meenemen.’ Alice ziet hoe de indianen zich op de grond geworpen hebben en nauwelijks naar het schip durven te kijken. De grote indiaan heeft zijn hoofdtooi afgenomen en voor zich in het stof gelegd. Achter hen staat een eenzame figuur: Skeleton Lode. Hij wijst naar het schip.

Een vertrouwd gezoem klinkt in Alice’ oren. Naarmate het geluid van de doorboorde hoed toeneemt, onderscheidt ze een vage vorm voor zich. Een imposante zwarte bizon zweeft voor de bres. Zijn hoorns steken puntig omhoog, zijn staart maakt snelle bewegingen. Dit moet wel de Manitou zijn. Hij broemt diep. Langzaamaan overstemt zijn gebrom het gezoem van de gewonde hoed. Met open mond kijkt Alice naar de bevende indianen.

Een ander geluid vecht zich naar voren. Alice kijkt op-

nieuw naar binnen; geruis als van golven komt uit die richting. Een drietand, overdekt met zeewier, doemt op voor de hoed. In de schim ernaast herkent Alice de god van de zee. Zijn witte baard en gewaad zijn drijfnat.

Als door één mond spreken Neptunus en de Manitou: ‘Ge-
noeg gevochten. // .gevaar in meisje een brachten julliE // Ze
wilde nochtans de beste onder jullie helpen. // .zinloos ze is
bedreigt zelve onschuld de strafjullie alS // Kinderen moeten
van geweld gespaard blijven. // .gaan te zeevelden eeuwige de
naar om tijd’

Nooit zal Alice vergeten wat zich voor haar ogen afspeelt. Indianen en piraten komen los van grond en plankenvloer. De piraten verlaten door de bres het schip en stijgen op, gevolgd door de indianen. De laatste geest die de lucht in gaat, draagt een fladderende purperen mantel.

‘gelukt jou is heT,’ schalt Skeleton Lodes stem door de grot, ‘hoed je en joU !rust ik vind eindelijK .nodig voor niet over-
vloeD eD zelfs er heb iK .meisje ,pijl de volG’ Hij gaat de an-
deren achterna door het plafond en verdwijnt alsof hij nooit
heeft bestaan.

Ondanks alles zal Alice hem missen. Hij heeft zich bij hun kennismaking een beetje enger voorgedaan dan hij was. Zo gaat dat met voormalige booswichten ...

In het schip ligt een grote plas water. Het is de enige her-
innering aan Neptunus, want hij is niet meer te zien. Ook de bizon is weg. Wat een ongelooflijke taferelen spelen zich hier af. Alice is diep onder de indruk van wat er gebeurd is. Heeft zij nu Skeleton Lode gered? Heeft ze de vechtende partijen gestopt? Misschien op haar manier wel. Ze waadt door het zoute water naar de hoed, strekt haar armen en schuift haar groene vriend voorzichtig van de pijl af. Het gat in de hoed is groter dan haar oog. Ze kijkt erdoorheen; haar blik valt op de pijl. Wat had Skeleton Lode gezegd? ‘pijl de volG’

Alice laat haar vingers over de pijl glijden. Hij zit losser dan ze had verwacht. Als ze er nu eens aan trekt? Ze rukt er zo hard aan dat ze bijna achterover in de plas valt. Maar dat doet ze niet, want ze is te verbaasd. Gebiologeerd kijkt ze naar de planken die met de pijl mee loskomen. Daarachter bevindt

zich een tunnel, of eerder een soort nauwe pijp, met oplichtende paddenstoelen langs de aarden wanden. Ze grijpt de hoed steviger vast. Wat ziet ze aan het eind van de pijp? Het kan niet waar zijn ... Is dat niet de rivieroever waar ze met haar zus picknickte? Ze schuift de planken verder opzij en kruipt op handen en knieën het gat in. De hoed zoemt haar goedmoedig toe. Het is tijd om naar huis te gaan.

Peter De Groot

De boekhoudersquadrille

Een kleine Krokodil houdt zijn muil open voor binnenzwemmende Visjes. Een Muis staat in een rechtszaal terecht; een Hond met een witte pruik heft een houten hamer in de lucht. Een Oude Man doet, ondanks zijn dikke buik, een achterwaartse salto. Alice raakt niet uitgekeken op de afbeeldingen op de blikken koektrommel.

‘Mag ik nog een koekje?’ vraagt de Riftkreeft. ‘Ik ga niet op een lege maag dansen.’

Alice kijkt haar gasten beurtelings aan. Het is weer een fijne meidenmiddag. Gezellig kletsen en daarna uit dansen. ‘Tuurlijk.’ Ze opent de blikken doos en kijkt verbaasd. ‘De koekjes zitten anders geschikt.’

‘Sorry, sorry, sorry. Duizendmaal -s-, honderdmaal -o-, tweemaal vijftigmaal -r- en een enkel keertje -y-!’ De Wijting put zich uit in verontschuldiging. ‘Bij ons vorige bezoek zag ik dat de trommel overvol en toch vrij leeg was. Dat kon beter. Toen je ons een glaasje vermiljoen vermout ging halen, schikte ik de koekjes anders. Kijk eens hoeveel plaats er vrij is in het midden.’

Dat klopt. Tussen de koekjes gaapt de leegte.

‘Hoe esix-, hoe etix-, hoe elixtentieel!’ Alice houdt niet van het Niets. Ze gaat van tafel en komt gauw terug met een nieuw zakje koekjes. ‘Even bijvullen.’

De Wijting kwijlt bij de aanblik van zoveel lekkers, de Riftkreeft knipt fluks haar scharen open en dicht.

‘Het zijn andere koekjes,’ merkt de Riftkreeft op. ‘Mogen we ze ook proberen?’

‘Ga gerust jullie gang.’

Haar gasten storten zich op de trommel. De kruimels vliegen in het rond.

Als de Wijting en de Riftkreeft hun buikje rond hebben gegeten, neemt Alice één enkel koekje uit de trommel. ‘Ik sta op dansdieet,’ verklaart ze.

‘Straks wil ik een boekhouder aan de haak slaan,’ vertrouwt de Wijting haar vriendinnen toe. ‘Ik hoor dat serieuze mannen op vissen vallen.’

‘Dat klinkt pijnlijk!’ Alice stelt het zich voor. Het ene moment zwem je vrolijk over de dansvloer, het volgende word je platgedrukt door een man in krijtstreeppak.

‘Of zo’n val gevaarlijk is weet ik niet. Ik vind het best spannend.’ De Wijting beweegt haar drie rugvinnen sensueel heen en weer. ‘Eén zwemlengte vooruit, twee achteruit, en zo verder tot het vierkant rond is. Hij valt op mij, ik val dubbel op hem.’

‘Een rond vierkant?’ Alice denkt even na. ‘O, je wil quadrilles dansen met je boekhouder — en met ons erbij!’

De Wijting glimlacht. ‘Leuk, toch?’

‘Dan hebben we een vierde paar nodig om het vierkant te vervolledigen,’ weet de Riftkreeft.

‘We vinden vast enthousiastelingen op of naast de dansvloer,’ zegt de Wijting.

‘Vast wel,’ antwoordt de Riftkreeft. ‘Houd jij je bij je boekhouder. Ik wil met een fiscalist dansen. De grondbelasting op mijn hol is huizenhoog, dat geloof je niet. Zo kan het niet verder. Ik vraag hem om tips tijdens een quadrille.’

‘Hm,’ zegt Alice dromerig, ‘geef mij maar een belastinginspecteur. Een strenge man, die iedereen controleert ...’ Haar stem wordt heser. ‘Ik zal hem vertellen hoe ik ontroerend goed de belastingwetgeving heb omzeild. Hij windt zich op, grijpt me bij de haren en sleurt ...’

‘Jaja,’ onderbreekt de Wijting haar. ‘We kennen je fantasmen maar al te goed.’

De Riftkreeft lacht besmuikt.

‘Zullen we vertrekken?’ stelt Alice voor. Haar wangen zijn rood aangelopen. ‘Ik heb er veel zin in.’

Op een vlak stuk zeebodem, niet ver van de grillige kustlijn van de Mare di Lacrime, vermaken Alice en haar vriendinnen zich opperbest. Met hun partners dansen ze “le pantalon”, het

eerste deel van alweer hun derde quadrille van de namiddag. Ze trekken hun sponsen broek op tot aan hun oksels, draaien driemaal om hun as en stropen ten slotte hun broek af tot op hun knieën. En dat doen ze perfect synchroon! Bovendien blijven ze netjes dansen tussen de roze vleugelhoorns waarmee de dansvloer is afgebakend. Pot- en Panvissen en ook Bruin- en Beigevissen zwemmen bewonderend om de gracieus bewegende paren heen. Alice is altijd al een vrolijke meid geweest, maar nu voelt ze zich echt in haar element. Haar lach vormt kleine bellen in het zilte water.

Na de dans zwaaien de toekijkende Vissen met hun staartvin ten applaus. De Wijting en haar knappe danspartner Balder Balans, de Riftkreeft en haar galante beau Désiré Décumul, en Alice en de verrukkelijke Antony Aanslagvoet hebben veel geluk gehad vandaag. Niet alleen hebben ze op het jaarlijkse Economische Bal de vangst van hun leven gedaan, ze hebben ook ervaren hoofddansers bereid gevonden om hun quadrilles te leiden. Niemand minder dan de Kongeraal en de Oude Man dansen alles voor. Alice heeft de man meteen herkend: het is de salto-springende, zwaarlijvige grijsaard op de koekjestrommel. Hij is duidelijk een man van veel talenten.

‘Over naar “l’été”.’ De Kongeraal zwiept haar vinnen omhoog, de Oude Man volgt haar voorbeeld. Zijn armen en haar vinnen reiken naar de zon, onbereikbaar ver boven het wateroppervlak, maar duidelijk zichtbaar als een waterige gele bol. Het paar siddert alsof de zonnestralen het water doorklieven en hun lijf opladen. De Kongeraal zingt bij het dansen ‘La Mer’ van Charles Trenet, die hier in een grijs verleden zijn zwem-, dans- en zangdiploma haalde. Als het hoofdpaar is uitgedanst, zetten Alice, haar vriendinnen en hun partners op hun beurt “l’été” in.

Désiré fluistert de Rivierkreeft bij het dansen zoete woorden in over de vermindering van de onroerende voorheffing. Balder heeft het intussen met de Wijting over de liquiditeit van het water. Alice vat moed als ze flarden van de gesprekken opvangt en bekent stamelend aan Antony hoeveel geld ze nog aan de Wonderlandse Belastingdienst is verschuldigd. Zal hij

in het aas happen? Hij neemt haar steviger vast en zegt: 'Tijd om een diepgaand onderzoek in te stellen.' Alice kreunt genoeglijk.

'Dames en heren, alstublieft.' De Kongeraal verlaat haar plek op de hoek van het vierkant en zwemt naar het midden. 'Een beetje ernst, graag. Heb wat respect voor de muzikanten.'

De muzikanten! Die is Alice uit het oog verloren, en haar vriendinnen zo te zien ook. De noten komen natuurlijk ergens vandaan. De Kongeraal wordt bij het zingen begeleid door vier schelvissen, die op kinkhoorns blazen, en evenveel nijlpaarden, die op waterorgels spelen. Alice maakt zich van Antony los en stapt op de Kongeraal af. 'Onze excuses, we zijn hen helemaal vergeten! Misschien is het omdat ze in de orkestbak spelen?' Wat verderop is er een groot gat in de zeebodem, omgeven door roodwier. Daar komen of beter kwamen de mooie klanken uit gedreven. Nu is het verdacht stil.

'Dat zijn de geplogenheden onder water,' zegt de Kongeraal. 'Het is niet omdat je hen niet ziet, dat ze er niet zijn. Beloven jullie te stoppen met praten bij het dansen?'

Alice woelt berouwwol met haar voet in het zand. 'We zullen ons concentreren op onze bewegingen, mevrouw Kongeraal, en verder van de mooie muziek genieten. U zingt trouwens fantastisch.' De andere dansers knikken bevestigend.

Dan wandelt Alice terug naar Antony en vertelt hem enkel nog op fluisterton: 'Ik zal thuis mijn belastingaangifte met je doornemen, tussen vier muren ...'

Antony's glimlach spreekt boekdelen.

Het is tijd om verder te dansen! De Kongeraal en de Oude Man tonen "la poule" voor, het derde deel van de quadrille. Hun kopjes gaan snel op en neer, als waren ze pikkende kippen. Deze keer neuriet de Oude Man een wijsje op de tonen van 'La Poule' van Jean-Philippe Rameau. Alice staat in volle bewondering voor de kunsten van de dansers en muzikanten. Niet veel later mogen zij en haar vriendinnen met hun knappe partners kippetje-dansen.

Van "la poule" gaat het over "la pastourelle" —iedereen zit als een herderinnetje denkbeeldige schapen achterna— naar

de fraaie finale. Het is een namiddag om nooit te vergeten. De vriendinnen en hun danspartners nemen na deze quadrille uitgebreid afscheid van iedereen.

‘Ik toon jullie nog een kunstje.’ De lenige Oude Man doet een dubbele voorwaartse salto. ‘Ja, ik kan ze ook naar voren!’ zegt hij. Alice is erg onder de indruk.

De meiden geven hem een kus op de wang, de mannen schudden hem de hand.

Op het strand gaan ook de dansparen uit elkaar. Tussen de Wijting en Balder klikt het, dat heeft Alice al op de dansvloer gemerkt. Ze vertellen haar dat ze binnenkort met hun tweetjes gaan afspreken, en wel aan het zwembad achter Balders doorzonwoning, een plek die wat meer privacy biedt.

De Riftkreeft geeft Alice een knuffel en neemt Désiré mee naar haar hol verderop langs de kustlijn, waar hij haar woonkamer als kantoor gaat inrichten, zodat zij wat ze betaalt voor de verwarming kan inbrengen als beroepskost bij de belastingen.

Alice is blij voor haar vriendin; Désirés plan klinkt zowel praktisch als romantisch. Wat haar gedachten op Antony brengt ...

‘Zullen we meteen maar bij mij thuis mijn aangifte doen, of moet je ergens heen?’

Antony schudt onmiddellijk het hoofd. ‘Ik heb zeeën van tijd, meid.’

‘Voor elke overtreding die je vindt, mag je nog eens met me dansen.’

‘Ik zet alvast mijn leesbril op,’ antwoordt Antony, voor hij Alice vol op de mond kust.

Ada Martens

Spelevaren op de Sillas en de Celadon

De Celadon bruist van leven. Alice, de Egel en de Flamingo kijken gebiologeerd naar de kolkende rivier. Dit is hun vaste plekje op waterdag, de eerste dag van het Wonderlandse weekend. Waar de vrienden zitten gaat de Celadon in trapjes naar beneden. De stroomversnellingen zijn indrukwekkend. Puntige rotsen steken boven het woeste water uit en geven het geheel een dramatische aanblik.

Hoe groot is de kracht van water ... Alice voelt zich klein in de aanwezigheid van zoveel natuurgeweld.

‘Wanneer gaan wij eens op de Celadon varen?’ vraagt de Egel. ‘Ik wil met #teamcroquet op avontuur.’

De Flamingo lacht. ‘Waarom varen als je vliegen kan?’

Daarop inspecteert de Egel zijn bolle lijfje. ‘Nee, ik heb nog steeds geen vleugels.’

‘O ja, even vergeten. Alice, vaar jij graag?’ De Flamingo kijkt het meisje onderzoekend aan. ‘Je ziet er altijd zo droog uit, een beetje zoals de Egel spreekt.’

De Egel steekt één stekel op; Alice steekt haar tong uit. ‘Is die droog dan?’ vraagt ze. ‘Ja, ik vaar graag. Jullie weten toch dat ik picknickte dicht bij een rivier toen het Witte Konijn me wenkte?’

De Egel kucht. ‘Zoals wij het hebben gehoord, heb je hem achtervolgd. “Stalking” heet dat tegenwoordig. Ik wil er geen halszaak van maken, we zijn tenslotte vrienden, maar ...’

Alice heeft er geen idee van wat ze moet zeggen. ‘Eh, over dat varen. Ik heb al vaak geroeid, met mijn zus, maar niet op een rivier zo wild als deze.’

‘Da’s net goed. Samen kunnen we dat. Als we spelletjes croquet met de Hartenkoningin overleven, bedwingen we probleemloos de Celadon.’

De Flamingo wrijft met een roze vleugel voorzichtig over zijn hoofd. ‘Kan je bij het volgende partijtje minder hard slaan, Alice? Ik heb nog hoofdpijn van gisteren.’

Alice streelt zijn pluizige nek. 'Ik zal mijn best doen. De Koningin zit me de hele tijd op de huid; ik moet wel doen alsof ik wil winnen.'

'Een béétje doen alsof volstaat,' zegt de Egel. 'Ik verloor gisteren drie stekels. Zo gaat het snel met mijn oprukkende kaalheid.'

'Het spijt me.' Alice gaat staan. 'Ik weet het met jullie goedgemaakt. We gaan bootje varen.'

'Hoera!' De vrienden knuffelen Alice. Vooral de Egel is bijzonder tevreden. 'Captain Cook van de Andere Kant, eat your heart out. Wij gaan nieuwe landen ontdekken.'

'Goed idee,' valt de Flamingo hem bij. 'We moeten voorraad meenemen voor onze lange reis. Alice, zullen we lekkers halen voor onderweg?'

'Topidee.'

'Laat ons ook ballonnen meenemen,' stelt de Egel voor.

Alice is verbaasd. 'Hoezo?'

'Handig bij feestjes én bij noodgevallen.'

Hopelijk blijft het bij feestjes, denkt Alice.

Drie vrienden op een boot, het klinkt als een komische avonturenroman. En dat is het ook wel. De Duckworth —hun oceaanstomer, geleend van de Landschildpad, hebben ze naar een oude vriend van Alice omgedoopt— is volgeladen met flesjes prik, fruit, groenten, en natuurlijk koekjes. Op dit moment bevindt het drietal zich in rustig vaarwater. Ze zijn een heel eind stroomopwaarts vertrokken, in de buurt van de cottage van het Witte Konijn. Alice wilde bij hem gaan aankloppen en gedag zeggen, maar haar vrienden vonden dat geen goed idee. 'Als het Witte Konijn met je wil praten, komt hij zelf wel langs,' zei de Egel.

Alice wilde er niet te lang bij stilstaan. 'Kom, we gaan aan boord.'

Het is aangenaam varen langs de prachtige landschappen links en rechts, of aan kook- en radboord, zoals de Egel ze noemt. Omdat de vrienden toch pas volgende week bij de

Rode Koningin worden verwacht voor een nieuw spelletje croquet, bevaren ze eerst de Sillas, een kronkelende zijrivier van de Celadon. De Sillas stroomt dwars door Wonderland. Later zal het trio weer in de grote rivier terechtkomen, niet zo ver van de stroomversnellingen vandaan.

‘Aapjes, dansende Aapjes!’ De Egel springt op en neer op het dek. ‘Ik dacht dat ze een verzinsel waren.’

En inderdaad, Alice ziet Groene Meerkatten behendig een foxtrot dansen op de doorbuigende takken van zingende kinabomen. Hoe lukt het hen om hun evenwicht te bewaren? Het is een fantastisch gezicht. Als de dieren de boot in het oog krijgen, gillen ze zo hard dat Alice het jolige lied van het kinabomenkoor nauwelijks nog hoort. De Meerkatten gooien massaal zaden naar de Duckworth.

‘Dank je,’ roept Alice, terwijl ze salvo na salvo aan kinazaden ontwijkt. ‘Die zijn eetbaar, toch?’ vraagt ze haar vrienden.

‘Geen idee. Ik weet ook niet of de Aapjes jou horen. Zal ik er eens heen vliegen?’ De Flamingo wacht Alice’ antwoord niet af. Hij spreidt zijn vleugels en verlaat de Duckworth. Een tijd lang vliegt hij van boom tot boom om de gulle aapjes te bedanken.

‘Eigenlijk, feitelijk, om heel eerlijk te zijn: ik durf die zaden niet te eten,’ bekent de Egel, als zijn vriend is teruggekeerd.

‘Wij eten ze wel op, dan kan jij spruitjes en schorseneren eten,’ zegt de Flamingo snel.

De Egel kijkt een beetje beteuterd. ‘Spruitjes? Schorseneren? Hebben we die ook meegenomen? Goed dan —als jij het zegt.’

De kinabomen zetten “What a Wonderful World”, of daar klinkt het toch naar, in als de Duckworth de bocht in gaat. Alice neuriet een stukje mee.

Het gezelschap bevindt zich diep in Wonderland. De vrienden zien exotische plekken waar ze enkel over hebben gehoord. Zo zijn er de enorme bananenplanten waarop mauve bloemen prijken. ‘Zeker twaalf meter hoog,’ schat de Flamin-

go, na een zwierige vlucht over de plantage. “*Musa ingens* x *Malva sylvestris*” leest Alice op een groot lindehouten bord langs de oever. Volgens de Egel gaat het om een bizarre kruising van plantensoorten. Alice vindt de combinatie van geel en mauve fraai. De boot legt aan. De vrienden gaan van boord en plukken heel wat vruchten van de kleurrijke planten. Tot ieders vreugde smaken de bananen heerlijk, zelfs beter dan de koekjes — om nog van de spruitjes en schorseneren te zwijgen.

Daarnaast laten vooral de Bakerse Wolkenvelden een grote indruk achter. Op de oever aan kookboord bevinden zich uitgestrekte velden. Laag boven het ruw beemdgras drijven wolken in allerlei gekke tinten zoals browaaïs, cartoon en herbeks. Soms doen de wolken haasje over. Het beweeglijke landschap is een lust voor het oog. Alice besluit ook hier het anker uit te gooien, zo kan het drietal wat langer van het bonte spektakel genieten. ‘Tijd voor onze picknick.’

‘Wat zullen we ontdekken aan het einde van de Celadon?’ vraagt de Flamingo zich af.

‘Als we dat eens wisten.’ Alice eet een handjevol kinazaden en trekt een vies gezicht. De Egel houdt het bij één spruitje.

‘Vlieg erheen op verkenning en breng ons een blaadje mee,’ oppert Alice, voor ze een banaan in haar mond stopt. Aan de kinazaden waagt ze zich voorlopig niet meer.

‘Dat is wel erg bijbels, Alice, zoals in dat grappige boek van je, met de cijfers tussen de zinnen,’ zegt de Egel. Hij kijkt de Flamingo vragend aan. ‘Ik weet niet of het in Wonderland zo werkt. Wat pluk je normaal als je een onbekende plek bezoekt?’

Daar moet zijn gevederde vriend even over nadenken. Alice en de Egel wachten geduldig. ‘Goh, mijn laatste expeditie dateert alweer van mijn jonge jaren. Met mijn zusjes vloog ik toen naar Alkebulan. Mama wilde een baobabboom in ons nest, als kamerplant. Ze zag het soms nogal groot. Dat was een leuke uitstap. Gelukkig waren we met zijn vijven, want die boom was best zwaar. Flamingo’s zijn natuurlijk krachtpat-sers, zoals wijd en zijd bekend is.’ Hij kucht nadrukkelijk en klopt zich met de vleugel op de borst.

Alice ziet het zó voor zich: een dikke boom in een klein

moddernest op de grond. 'Viel de boom niet om?'

'Meermaals, ja,' geeft de Flamingo toe. 'Maar mama was gehecht geraakt aan Bao, zoals ze hem noemde. Uiteindelijk legden we hem op zijn zij, naast ons nest. Mama was heel blij; ze had een mooi uitzicht op haar allerschattigste plantje. Ons geluk bleef echter niet duren. Bao belemmerde ons zicht, we zagen roofdieren niet rondsluipen. Ik verloor mijn vier zusjes achtereenvolgens aan een wolf, een vos, een beer en een das.'

Even is het stil aan boord. Alice durft niet te vragen of die dieren in elkaars buurt leven in Wonderland. Dat moet haast wel. En hoe is het Mama Flamingo verder vergaan? Gestorven van verdriet? Waarschijnlijk is het beter om er later naar te polsen ...

'Wil je wat kinazaad? Of een flesje prik?' vraagt de Egel. Zijn stem klinkt dun.

'Nee, dank je.' De Flamingo pinkt een traan weg. 'In elk geval, een baobab dus. Die zal ik nu niet meebrengen van de monding van de Celadon.'

'Als daar al zulke bomen staan,' vult Alice aan.

'Precies.'

'Misschien is het beter,' besluit de Egel, 'om rustig verder de Sillas te bevaren, dan de stroomversnellingen van de Celadon te bedwingen en met zijn drietjes te ontdekken wat ons aan de monding wacht.' Hij wrijft over zijn buik en voegt eraan toe: 'En misschien is het ook beter dat ik geen spruitjes en schorseneren meer eet.'

'Wat heb jij altijd goede ideeën,' zegt Alice.

Ook de Flamingo stemt ermee in. 'Natuurlijk kan je net als wij bananen eten. En nog bedankt voor je medeleven.'

Alice aait haar vrienden liefdevol over de kop. Wat goed dat ze altijd voor elkaar opkomen. Even later worden de kinazaden in het water gestrooid, als een afscheid van deze betekenisvolle episode.

De drie vrienden voelen zich intussen wereldreizigers, zoveel hebben ze al gezien. Onderweg hebben ze kennisgemaakt met

heel wat boeiende Wonderlanders. De Sillas hebben ze achter zich gelaten, ze bevaren inmiddels de veel bredere Celadon. Dat moet ook wel, want de tijd vliegt voorbij. Over twee dagen wordt het groepje alweer voor een spelletje croquet in het Hartenpaleis verwacht.

Het is stil aan boord van de Duckworth; zo meteen komt de boot in de eerste stroomversnelling terecht. Alice heeft een band van bananenschillen om haar heupen gevlochten. Ze hoopt maar dat dit kunstige werkje haar boven water houdt als de boot omkiept. Ze noemen de Duckworth wel hun oceaanstomer, toch is het maar een gewoon bootje. Hopelijk gaat alles goed. Alice kijkt een beetje bezorgd.

De Egel heeft op de kale plekken tussen zijn stekels ballonnen gehangen. Rieten pijpjes verbinden die met zijn mond. Als hij hard in de pijpjes blaast, worden de ballonnen groter en komt hij enkele centimeters van de grond. Of dat zegt hij toch. Alice merkt dat hij zich afzet met zijn pootjes telkens hij toont hoe hij gaat “zweven”. Kan een ballon niet enkel vliegen dankzij halium, of hoe heet dat gas? Ze hoopt dat haar kleine vriend zich met de ballonnen in veiligheid kan brengen indien nodig. De Flamingo kan natuurlijk niet beide vrienden samen van het schip plukken en veilig op het land zetten. Hij is niet meer zo sterk als in zijn jonge jaren.

‘Heb je voor je ballonensysteem geen tweede adem nodig?’ vraagt de Flamingo. ‘Je kan toch niet ademen en blazen tegelijk?’

‘Ik moet enkel blazen tot ik de oever bereik,’ antwoordt zijn vriend. ‘Dat duurt niet lang.’

Alice frons de wenkbrauwen. Ze kan niet nalaten om te vragen: ‘Maar hoe stuur je richting de oever?’

‘Ha, dat is eenvoudiger dan je denkt. Als ...’

KRAK. De boeg van de Duckworth botst tegen een rots vlak voor de stroomversnellingen.

‘We moeten sturen in plaats van te praten,’ roept de Egel. Hij rolt achterover; zijn stekels doorprikken direct zijn ballonnen. ‘Help, help, ik verdrink.’

‘Zo ver is het nog niet,’ zegt Alice, die zich naar het rad rept en bijstuurt. De boot klieft gevaarlijk snel naar een volgende

rots, maar Alice is er net op tijd bij. Met korte schokken gaat het naar beneden, steeds maar naar beneden. Het water spat op. De Flamingo krijgt een golf over zich heen en is kletsnat.

Als het drietal de stroomversnellingen achter zich laat, meet het de schade op. Alice hangt overboord en kijkt naar de boeg. ‘Er zit een gat ter grootte van een ruigpoothoender in,’ stelt ze vast. Het gat zit gelukkig boven de waterlijn, maar ook niet erg ver ervandaan.

‘Hadden we maar Ruigje meegenomen. Hij zou er precies in hebben gepast,’ bedenkt de Flamingo. Ruigje is reservespeler bij #teamcroquet. Hij is niet zo’n waterrat en is lekker thuisgebleven.

‘Vrienden zijn er om plezier mee te maken, niet om te gebruiken.’ De Egel kijkt wat boos. ‘Hoe zou jij je voelen als je op reis wordt meegenomen enkel omdat je kan vliegen, twijgjes en blaadjes kan halen en opvarenden kan redden bij een schipbreuk?’

‘O,’ zegt de Flamingo. ‘Bedoel je dat ...’

‘Nee, helemaal niet, ik ben net erg blij met je gezelschap, en je bent fijn zoals je bent —daar gaat het precies om.’

De Flamingo slaat een vleugel om de Egel. ‘Ik denk dat ik je begrijp, goede vriend.’

‘Dat is allemaal eersteklas,’ zegt Alice, ‘ik houd ook erg veel van jullie, maar hoe moet het verder met onze reis?’

‘Tja, het gat is wel te groot om veilig de Celadon mee af te varen.’ De Egel kijkt ernstig.

‘Misschien moet ik toch maar even vooruit vliegen?’

‘Nee, dat vind ik valsspelen. Samen uit, samen thuis.’

De Flamingo knikt begripvol. ‘Hoe moet het verder?’

De vrienden besluiten van boord te gaan en in een weide vol landnarwallen uit te rusten. De logge dieren staren hen eerst aan, maar richten na een tijdje hun aandacht weer op de Japanse wolmispels —geïmporteerd van de Andere Kant, weet de Egel— wier verschrompelde gele vruchten ze met hun lange slag tand neerhalen en opeten. Het wordt stilaan donker. Bij het avondmaal wordt niet veel gezegd.

Als Alice wakker wordt, ziet ze een bekend gezicht. Het Witte Konijn! Of droomt ze nog? Ze droomt heel vaak van dat knappe Konijn ... Maar nee, hij is het echt, want hij spreekt.

‘Te laat, te laat,’ zegt hij. Zijn klokje zwiert over en weer voor Alice’ ogen; ze valt bijna opnieuw in slaap.

‘Nee, wakker worden, zoals je vrienden. De Koningin verwacht jullie voor een partijtje croquet. Het is hoger dan dringend.’ Het Witte Konijn staat geen seconde stil. Hij hopt al- maar op en neer in de weide. De landnarwallen gaan wat verderop staan.

De Flamingo verschijnt ook in beeld boven Alice. Het meisje knippert met haar ogen. Haar vriend ziet er bezorgd uit.

‘We hebben de tijd uit het oog verloren,’ zegt hij. ‘We zijn al langer onderweg dan we dachten.’

Alice begrijpt er niets van. Ze gaat rechtop zitten, trekt haar schoenen aan, schikt haar haar en vraagt: ‘Hoe kan dat?’

De Egel komt vanachter de poten van het Konijn tevoorschijn en vertelt Alice een beetje aarzelend: ‘Ze zeggen dat op de Sillas de tijd anders verloopt dan in de rest van Wonderland. Eh, ik hoorde het net.’ Zijn stem gaat vreemd omhoog.

‘Hoezo, “ze zeggen”?’ Alice voelt nattigheid. ‘Het klinkt alsof jij dat maar al te goed wist. Vond je het niet nodig om ons in te lichten?’

De Egel bloost en zegt: ‘We hadden zoveel plezier op de Sillas. De aapjes met hun kinazaden. De hollenberen met hun tapijtenverkoop. De tapirs met hun borduurwerk. Ik wil ook wel eens een weekje geen croquet hoeven te spelen.’

Ja, Alice herinnert het zich nog allemaal, en de boottocht was inderdaad leuker dan leuk, maar nu zitten ze met zijn drietjes in nesten.

‘Is de Koningin boos?’ vraagt ze het Witte Konijn.

‘Hare Majesteit is altijd boos, dat betaamt de adel. Gelukkig wisten de tapirs me te vertellen op welke plek jullie waren. Te laat, weliswaar, maar niet veel te laat.’ Het Konijn pauzeert even en bekijkt Alice van top tot teen. Dan schudt hij zijn kop en kijkt sip. ‘In alle eerlijkheid, ik praat liever met je vrienden dan met jou,’ zegt hij afgemeten. Hij wendt zich van haar af.

Alice’ gezicht betreft.

‘Ze heeft ons verteld dat jij haar wenkte, toen bij de konij-
nenpijp,’ komt de Flamingo haar te hulp. ‘Het moet één groot
misverstand zijn.’

Het Witte Konijn stampt een-twee-drie-vier-vijf-zes
keer de grond aan met zijn rechterpoot. ‘Kan zijn, kan zijn.
Mijn linkeroor durft al eens een knikje te maken. Maar om
mij daarom dat hele eind te achtervolgen?’

‘Het spijt me zo.’ Alice barst in tranen uit. ‘Ik wenste dat
ik nooit naar Wonderland was gekomen. Jij wil me hier niet.
Niemand wil me hier.’ Alle mooie momenten van de voorbije
dagen is Alice op slag vergeten.

De Egel legt zijn pootje om haar duim. ‘Ach lieverd, toch
geen waterlanders. Ik hou enkel van rivierwater.’ Hij knipoogt
naar haar, maar Alice blijft huilen ...

‘Je moet heuvelmeewaarts spelen, niet zijwaarts of aver-
rechts. Wat een knoeier ben je toch. Je kop eraf!’

De gevreesde woorden van de Hartenkoningin schallen
door de golvende paleistuin. Onmiddellijk stormen enkele
Kaarten, het zwaard in aanslag, het heuveltje op. Ze gaan recht
op de Fret af. Tot haar afgrijzen ziet Alice hoe het arme dier
krijsend wordt afgevoerd. Er valt niet aan te ontsnappen; het
wekelijks spelletje croquet bij de Hartenkoningin verloopt
zoals altijd. Er staan almaar minder spelers in de tuin.

Al snikkend maakt Alice er het beste van, vooral onder
aanmoediging van de Egel en de Flamingo.

‘We willen toch niet dood,’ fluistert de ene.

‘Er is nog zoveel om voor te leven,’ mompelt de andere.

‘Boehoehoe, het Witte Konijn houdt niet van me.’ Alice
tikt de Flamingo ondanks haar eerdere belofte hard, veel har-
der dan anders zelfs, tegen de Egel, die opwaarts aan het rollen
gaat. Hop, hij gaat alweer een poortje door.

‘Nog twee poortjes,’ kreunt de ene.

‘Bijna gedaan,’ steunt de andere.

Door haar tranen heen ziet Alice dat ze het best goed doet
vandaag. De Olifant en de Bij, die het meisje al eens door el-

kaar durft te halen, liggen hopeloos achterop. De Eekhoorn en de Gans, net als de Fret vaste juryleden bij de vele processen die de Koningin aanspant tegen Vijanden Van De Staat, doen het wat beter. Vooral de Eekhoorn zit Alice op de hielen. Iedereen zorgt er natuurlijk voor dat de Koningin aan de winnende hand blijft —ze zijn wel gek in Wonderland, maar niet zó gek.

Als de Koningin haar Egel tegen de eindpaal tikt en victorie kraait, moet #teamcroquet nog één poortje door. Alice concentreert zich zo goed en zo kwaad als het gaat op haar slag wanneer ze een bekend gestampvoet hoort. Het Witte Konijn maakt naast de Koningin zijn opwachting aan de eindstreep.

Alice is door zijn plotse verschijning zo van streek dat ze met een enorme klap de Flamingo tegen de Egel slaat. Haar ongelukkige kleine vriend zoekt door het laatste poortje, kaatst tegen de eindpaal en knalt ten slotte tegen het hoofd van het Witte Konijn. Even blijft het Konijn nog staan, dan valt hij om. Het ongelukkige dier blijft roerloos in het kortgeknipte gras liggen.

De Koningin vindt het allemaal hoogst gemakkelijk. 'Je kop erop,' roept ze Alice toe. 'Drie koppen zelfs. Zal ik die van je Egel en je Flamingo eraf laten slaan en op je schouders laten vastmaken?'

Deze boude uitspraak schokt Alice in die mate dat ze stopt met huilen.

De Egel rekt zich uit en de Flamingo schudt zijn vleugels flink los.

'Goed gespeeld,' zegt de ene.

'Vooral erg hard,' zegt de andere.

Het Witte Konijn draait zich op zijn zij en gaat rechtop zitten. Hij krabt zich in de pels.

De Koningin heeft net het Oranje-Fuchsia Lintje der Overlevers op Alice' jurk gespeld als het Konijn zegt: 'Nu weet ik het weer.' Hij richt zich tot Alice, die haar vrienden het lintje van dichtbij toont. 'Je volgde me de konijnenpijp in, ik gleed uit in de mulle aarde, en viel even flauw, zoals daarnet. Toen ik bijkwam, zag ik jou achter mij opdoemen en schrok me een hoedje. Daarom had ik zo'n angst voor je.'

Alice herinnert het zich niet. Is hij flauwgefallen? Zij vond het hol donker, dat weet ze nog, en was vooral blij dat ze het Witte Konijn terugvond. Het verklaart wel waarom hij uit haar buurt blijft sinds ze in Wonderland is. 'Ik wilde je zeker geen angst aanjagen,' zegt ze met trillende stem.

De Eekhoorn tikt met zijn Egel de eindpaal aan en schreeuwt: 'Derdes, altijd weer Derdes! Waarom nooit eens Tweedes, of zelfs eens Eerst-' Hij houdt zich net op tijd in. 'Uwe Majesteit, gefeliciteerd met alweer een overwinning zonder weerga.' Hij buigt; zijn snoet raakt het gras.

'Straks, straks. Ik heb nog wel een troostlintje voor je.' De Koningin wuift hem weg. 'Ik ben net getuige van een tranerige soapscène. Als ik het goed begrijp, Konijn, hebben die meid en jij wat we hier in Wonderland een Moeilijke Verhouding noemen. Daar ben ik dol op.'

Voor een keertje ziet Alice in de ogen van de Hartenkoningin geen woede, maar zachtheid.

'Weet je, mijn man en ik hebben ook onze uitdagingen. Hij is soms veel te braaf.' Ze brengt haar hand naar haar voorhoofd en zucht. 'Dat gemis praten we regelmatig onder het genot van een goed glas bloedrode wijn uit. Urenlang zitten we tegenover elkaar in onze lederen stoelen dicht bij het haardvuur, dat een heerlijke etensgeur verspreidt. De discrete Hartenboer braadt de laatst aangekomen deelnemer van de croquetwedstrijd langzaam aan het spit en schenkt ons af en toe wijn bij.' Ze tuurt over het speelveld. 'Over eten gesproken, hopelijk verliest de Olifant vandaag het pleit, en niet de Bij; van liefdesgeschiedenissen krijg ik trek.'

Hoe antwoord je op zo'n verklaring? Alice doet er maar het zwijgen toe. Ze werpt een snelle blik op het Witte Konijn, dat haar minder nors dan anders aankijkt.

Nu tikt ook de Gans de eindpaal met haar Egel aan. Het opgerolde beestje ketst af en landt op de rechtersoort van de Koningin.

Ze loopt rood aan en tast naar haar voet. 'Auw. Je kop eraf, domme Gans. Of wacht, ik laat je opsluiten en bewaar je voor het diner. Wie weet eindigt de Bij als laatste straks. We willen niet verhongeren. Dat kan ik mijn volk niet aandoen.'

De Kaarten, die nooit ver van de zijde van Koningin wijken, nemen de Gans stevig bij de vleugels. Haar Flamingo kiest vliegensvlug de vlucht vooruit, haar Egel trekt een sprintje naar het struikgewas aan de overzijde.

‘Maar dus, de liefde,’ herneemt de Koningin haar gesprek met Alice, die de Kaarten ontzet nakijkt. ‘Wij moeten maar eens een openhartige babbel over je trubbels hebben.’

‘Als ik het goed begrijp,’ zegt de Koningin, terwijl ze haar vork met daarop een goed doorbakken stukje Olifantenpoot de lucht in steekt, ‘voel je iets voor het Witte Konijn, maar is hij erg afstandelijk. Weet je, je speelt elke week een behoorlijk partijtje croquet. Op een laattijdige aankomst na,’ ze kijkt Alice doordringend aan, ‘heb ik niet over je te klagen. Ware sportvrouwen zoals wij begrijpen elkaar. Je sprak daarnet over je tocht op de Sillas en de Celadon?’

Alice glimlacht. ‘Dat was een mooie week.’

De Flamingo en de Egel flankeren haar aan de met gerechten overladen feestdis. Naast gebakken Verliezersolifant is er ook gepocheerde Hoogverraderszalm, geflambeerde Oplichterswezel en nog zoveel meer. De Egel zit op een hoge kinderstoel, hij kijkt strak naar de tafel. Alice streelt zijn wangetje en fluistert: ‘Je hoeft het niet te eten als je niet wil. Er is ook fruit.’ De spruitjes die de Oplichterswezel omkransen, laat ze wijse-lijk achterwege.

De Gans staat in een donkere hoek van de met kaarsen verlichte eetzaal, met haar rug naar de anderen gekeerd; ze is niet op de borden geëindigd —vandaag toch niet. Als het meezit, mag ze straks aan tafel komen en een toetje eten. Alice heeft medelijden met haar, maar het had natuurlijk erger kunnen aflopen. Als om dat te bevestigen, zoemt de Bij om de kop van de Gans: ‘Wat een geluk hebben we vandaag gehad! Geliek, gelak, gelok, geluk!’

‘Als ik nu jou en je vrienden eens een weekje met Snowdrop, mijn koninklijk jacht, de Celadon laat afvaren?’ doet de Koningin een aanbod. ‘Jullie komen vanzelf bij de monding

uit. Niemand van ons is er ooit geweest. De gekste verhalen doen over die magische plek de ronde. Ik zou er natuurlijk zelf heen willen, maar ik heb het te druk met het besturen van Wonderland. Mijn onderdanen kunnen jammer genoeg niet zonder mij.' Ze trekt een gezicht dat het midden houdt tussen ernst en droefheid.

Een Ruitenkaart schenkt haar roemer bij, maar morst een beetje wijn. 'Je kop eraf,' zegt de Koningin nonchalant. 'Of nee, Kaarten, pook het vuur met hem op. Ik vind het nogal frisjes hier.'

Haar man, die zich zoals steeds afzijdig houdt, schudt het hoofd. Alice ziet het, maar zegt er niets van. Geen relatie is perfect ...

Terwijl de Ruitenkaart door zijn collega's zonder dralen in het haardvuur wordt geworpen en het op een schreeuwen zet, ontvouwt de Koningin de rest van haar plan. 'Neem het Witte Konijn mee en verover hem zoals alleen een echte vrouw dat kan.' Ze wijst naar het Konijn, dat nietsvermoedend aan de andere kant van de tafel een babbeltje slaat met de Eekhoorn. 'Volgens mij gaat hij om op reis. Wil je je vrienden ook mee, of heb je er liever geen pottenkijkers bij?' Ze geeft Alice een knip-oog.

De Egel en de Flamingo spitsen hun oren.

Alice hoeft er niet lang over na te denken. 'Hartelijk dank, Uwe Majesteit. Ik aanvaard uw gulle aanbod. De Egel en de Flamingo gaan met me mee op de Snowdrop. En het Witte Konijn ook, natuurlijk.'

Laatstgenoemde hoort aan de overkant van de tafel zijn naam. 'De Snowdrop op? Die blitse witte boot? Leuk, ik houd van reizen.'

Dat zit alvast goed. Alice voelt een warme gloed in haar buik. Zou het echt iets worden tussen het Witte Konijn en haar? Ze had alvast niet gedacht dat het partijtje croquet deze week zo goed zou aflopen. Voor haar toch. Alice is er tot nog toe gelukkig in geslaagd om net als haar twee vrienden geen stukje Olifantenvlees te eten. Ook de andere warme gerechten heeft ze niet aangeraakt. Dat soort gruwelijkheden laat ze aan de hofhouding over. De Koningin is een complexe vrouw:

nu eens wreed, dan weer mild. Is ze niet een beetje als elke vrouw? Terwijl Alice nadenkt over de aard van het beestje, heft de Eekhoorn een lied aan. Bijna dondert hij van zijn stoel. Tussen de strofen door hikt hij.

*'Ik werd weer een keertje Derdes
dus breng ik een lied te Berdes.
Concullega Alice gaat varen
Wijlen de Olifant zit op de blaren.*

*Het was me het dagje wel,
ik redde alvast mijn vel.
Zeven dagen zal ik wachten
op Alice' vele reisklachten.*

*Hoe een nare Borogove uit Tulsey Wood
de Egel van 't dek graait en Alice groet.
Hoe de Flamingo de engerd achternazit,
in 't zwerk verdwaalt en om thuiskomst bidt.*

*Hoe Alice op de knie gaat voor het Konijn,
zijn beslist "nee" doet haar zielsveel pijn.
Bovendien blijkt Celadons monding
niets meer dan een saai onding.*

*Met plezier wacht ik aldus een week
op een Alice helemaal van streek.
Speelt ze daarna weer tegen mij,
Tweedes worden maakt me blij.'*

Hij boert luid, buigt naar alle kanten en gaat met enige moeite zitten. Niemand applaudisseert.

Wat een vilein lied! Zo kent Alice de Eekhoorn niet. Het zal wel de drank zijn die spreekt ... De Koningin moet er in elk geval om lachen. 'Ik houd wel van slechte verliezers. Alice, ik denk niet dat jullie vaart zo'n vaart zal lopen. Vertrek morgenvroeg en breng verslag uit als we onze volgende croquetwedstrijd spelen.'

Daar gaat Alice graag mee akkoord. De eekhoorn keurt ze geen blik meer waardig.

Na een bijzondere reis zijn Alice en haar vrienden weer in de paleistuin. De Koningin, die voor de gelegenheid een wit tropenpak inclusief helm draagt, alsof ze mee met hen op expeditie was, wil alles horen over de trip naar de monding van de Celadon. Ook enkele Kaarten en de Eekhoorn, die ooit een keertje niet Derdes wil zijn, luisteren mee. Allen zitten ze om Alice en haar vrienden heen in het gras. De Koningin kan vanzelfsprekend niet zomaar tussen haar onderdanen gaan zitten, dat begrijpt iedereen. Zij zit op een fraai vormgegeven stoel van mahoniehout, ingelegd met ivoor. Alice vraagt zich af of dit het laatste is wat van de Olifant rest.

Al gauw neemt haar enthousiasme over de reis het over. ‘Het was fabelachtig, fabuleus, fameux, fantastisch en zelfs geweldig.’ Alice komt woorden tekort om de boottocht te beschrijven.

De Egel zit op haar schouder en zegt droogjes: ‘Het was kortom majestueus.’

De Koningin trekt een wenkbrauw op en negeert hem. ‘Vertel me alles, kind.’

‘Hoe verder we de Celadon afvoeren, hoe meer magische wezens we zagen. Leperkoenen kwamen uit het hoge gras tevoorschijn aan de brede Dinah-bocht.’ Alice toont hoe klein de mannetjes zijn. ‘Ze wierpen hun rode pinnemutsen de lucht in toen we langsvoeren. In lompen geklede Boemannen beperkten zich tot ‘Bah! Bah!’-geroep toen we onder de takken van de platanen voeren en hun modderhutten voorbij gleden.’ Ze beweegt traag haar schouders naar voren en achteren, net zoals de Boemannen doen wanneer ze gevaar zien. Alice geniet er volop van om haar avonturen met de Koningin te delen; het is alsof ze alles opnieuw beleeft.

‘Vertel haar over de monding,’ fluistert de Flamingo.

‘De Celadon mondt uit in een groot, met waterriet omrand meer,’ gaat Alice verder. ‘We zagen er allerlei dieren zwem-

men die voor zover wij wisten nog geen naam hadden. Dus benoemden we ze. De ongrijpbare Stukadoorsteur; de Boterbaars, die gulzig de stukjes brood at die we haar toewierpen; de Grendelgrondel, die hevig zijn territorium bewaakte; en nog zoveel meer Vissen.'

'Er zat ook een grote Bultbuik in het meer. Hij spoot het water metershoog de lucht in.' De Flamingo praat nu ook volop mee. 'En de tempel, Alice, vertel haar over de tempel.'

De Hartenkoningin neemt haar tropenhelm af en waait er zich koelte mee toe. 'Zo spannend. Wat gebeurde daar?'

'Juist ja, de tempel, Uwe Hoogheid.' Alice' ogen blinken als ze vertelt wat ze met haar vrienden vlak bij het meer beleefde. 'We zagen een koningsblauwe saffieren tempel aan de verste oever. We meerden de Snowdrop aan en gingen de trap op. Priesteressen gehuld in groene sari's verwelkomden ons aan de metershoge ingang en legden bloemenkransen om onze nek. Ze speelden voor ons wervelende muziek op gamba's en cornetto's. We vertelden hen over hun Koningin, want u regeert natuurlijk heel Wonderland.'

'Dat spreekt voor zich.' De Koningin glimlacht flauwtjes.

De Egel zegt: 'Nou, van u hadden ze dus nog nooit ge-'

'Ze scandeerden meteen uw naam en deelden met ons de verhalen die ze aan elkaar vertellen over uw oneindige goedheid,' onderbreekt Alice hem. Een leugentje om bestwil moet kunnen. Ze wenkt het Witte Konijn, dat zich op de achtergrond heeft gehouden. De priesteressen hebben alle bezoekers hetzelfde geschenk gegeven, en eentje extra voor de Koningin.

Het Witte Konijn knielt voor de Koningin en opent een doosje. Er prijkt een gouden ring in, afgewerkt met een grote saffier. De priesteressen hebben aan de vrienden verteld dat de saffier een heilzame werking heeft. Wie hem draagt, voelt zich vredig.

Alice heeft het zelf ondervonden. Iedereen was al vrolijk op weg naar de tempel, maar voelde zich nog een stuk beter bij de terugvaart.

'Ik heb mooiere ringen,' zegt de Koningin, 'maar ik zal mij verwaardigen het geschenk van mijn verre onderdanen te dragen.' Ze schuift de ring om haar vinger.

Als ze zich niet zo kalm voelden, zouden de drie vrienden zeker schrikken. De Koningin straalt. Ze ziet er erg ontspannen uit. Nooit eerder in de geschiedenis van Wonderland is dit voorgevallen. De Kaarten kijken elkaar aan en mompelen. De bek van de Eekhoorn valt open.

De Koningin lijkt niets van de opwinding te merken. Ze heeft nog één vraag. 'En, Alice, hoe zit het met jou en onze witte vriend hier?'

Het Konijn antwoordt in haar plaats. 'Zoals ik nu voor u kniel, knielde ik na het tempelbezoek voor Alice. Wij zijn op reis nader tot elkaar gekomen.' Hij toont haar een van zijn voorpoten, waaraan een ring met saffier prijkt.

Alice komt dichterbij, streelt het Konijn liefdevol over de schouders en toont ook haar hand aan de Koningin. De saffier schittert. 'Voor ons zijn het verloovingsringen. Komt u naar de bruiloft?'

'Grandioos.' De Koningin steekt op haar beurt haar hand uit, maar niet naar de verloofden. Ze reikt opzij, naar haar echtgenoot. Net zoals het Witte Konijn heeft hij zich in de luwte opgehouden. Hij komt naar voren en streelt de hand van zijn eega.

'Natuurlijk komen we,' vervolgt de Koningin. 'Zullen we een partijtje croquet spelen? Zeg, schat, er liggen toch hamers en ballen in het oude prieeltje?'

De Koning schraapt zijn keel. Hij is het duidelijk niet gewoon het woord te krijgen. 'Ik geloof van wel, lieveling. Kaarten, haal de sportuitrusting.'

De Flamingo en de Egel kijken elkaar grijnzend aan.

'Geen hoofdpijn meer,' zegt de ene.

'Geen stekels kwijt,' zegt de andere.

Alice is blij voor haar vrienden, ze heeft er nog altijd spijt van dat ze bij de vorige wedstrijd zo hard sloeg. Maar ja, de pijn van onbeantwoorde liefde ... Daar heeft ze gelukkig geen last meer van.

'En, liefste, nu ik toch je aandacht heb,' oppert de Koning, 'ik geloof dat we beter geen deelnemers meer serveren na de wedstrijd; mijn maag verdraagt dat taaie atletenvlees slecht.'

'Prima,' zegt de Koningin, die een gelukzalige glimlach op

het gezicht heeft, ‘we zorgen wel voor extra toetjes.’ Ze heft haar hand en bewondert de saffier. ‘Wat een prachtige en deugddoende edelsteen.’

Voor het eerst in tijden wordt het een leuke wedstrijd. #teamcroquet doet erg zijn best, maar aan het eind komt de Eekhoorn als winnaar uit de bus. De Koningin stond bijna de hele wedstrijd op winst —en dat terwijl iedereen volop zijn eigen kans ging— maar Alice vermoedt dat Hare Hoogheid de eeuwige Derdes op het nippertje heeft laten winnen.

Aan de feestdis sluit de winnaar de dag af:

*‘Alice en het Witte Konijn,
wat is het fijn verloofd te zijn.
De Flamingo en de Egel,
dolle pret is nu de regel.*

*Eindelijk ben ik Eerstes,
dat pleziert mij ten zeerstes.
Dank u, o lieve Koningin.
Voorwaar, dit is een nieuw begin.’*

Elsbeth Boom

Gebroken spiegels

In levenden lijve zie ik daar mijn lief konijn
Koningin in gedachten zal ik gist'ren zijn
Bewaar mijn naam voor ik voor altijd verdwijn

Eens in mijn kindertijd lag ik in een graf zo koud
Nimmer keer ik weder uit het donk're vlinderwoud
Meisjes zo lief, worden niet oud

Een nieteling ben ik, noch groot, noch klein
Zelfzuchtige onwetendheid tergt mijn kwetsbaar brein
Echo van vroeger weergalmt een zoet refrein

Labyrinten lees ik als levensverhalen
Voortijdige eindes om in te verdwalen
Eigenzinnig van geboorte tot finale

Noem me Niemand, zo wil ik heten
Ik ben mezelve reeds lang vergeten
Eindeloze bespiegelingen, diep ingesleten

Theetjedorpend varen we over Maas en Rijn
Zoete brokken, ons kindje zit vol azijn
Ik los op in nevelen, lang voor ik verschijn

Eigenaardig toch, zo ben ik uw Koningin
Tussen rode en zwarte nachten in
Uit is uit, het laatste begin

UIT

Frank Beckers

Cryptopuzzel: Waar is Alice? (oplossing)

23 maart

24 maart

25 maart

S

C

H

A

A

K

B

O

R

D

B

I

N

A

I

R

E

W

E

R

E

L

D

Z

W

A

R

T

G

A

T

26 maart

27 maart

28 maart

29 maart

30 maart

31 maart

N

E

V

E

R

L

A

N

D

B

A

R

B

I

E

W

O

R

L

D

F

L

A

T

L

A

N

D

B

I

B

L

I

O

T

H

E

E

K

V

A

N

B

A

B

E

L

H

E

T

L

A

N

D

V

A

N

M

A

A

S

E

N

W

A

A

L

K

W

A

N

T

U

M

W

E

R

E

L

D

1 april

2 april

3 april

4 april

5 april

6 april

U

T

O

P

I

A

A

N

I

M

A

L

F

A

R

M

O

Z

L

A

B

Y

R

I

N

T

M

I

D

D

E

N

-

A

A

R

D

E

M

U

L

T

I

V

E

R

S

U

M

Jean Paul Van Bendegem

Logica in Wonderland

Dit opiniestuk verscheen op 13 maart 2010 in De Standaard, naar aanleiding van de release van Tim Burtons film 'Alice in Wonderland'.

JEAN PAUL VAN BENDEGEM is blij dat *Alice in Wonderland* nog eens in de belangstelling staat, al is het maar omdat Lewis Carroll op zo'n sublieme manier omspringt met alledaagse logica.

Alice in Wonderland, met zijn subtiele redeneringen, argumentaties, discussies en gesprekken, is een puur genot voor een logicus. Ik heb de film van Tim Burton nog niet gezien, maar ik hoop van harte dat het visuele spektakel niet ten koste gaat van het redeneer- en discussiegenot. Nu weet ik wel dat de meeste mensen mij zullen vertellen dat *Alice in Wonderland* voornamelijk absurd is, veel nonsens bevat, knotsgek is, kortom vrij waanzinnig is. Een hoog Monty Python-gehalte, zeg maar. Het merkwaardige is dat het in een aantal situaties in het boek net het omgekeerde is. Het is juist doordat Carroll een zeer strenge logica hanteert, dat blijkt hoe absurd ons dagelijkse doen en laten is.

Laat ik twee voorbeelden aanhalen.

Katten zijn gek

Bij de eerste ontmoeting van Alice met de Cheshire Cat —de kat die kan verdwijnen met een grijns als laatste zichtbare element— legt de laatste de volgende redenering voor aan Alice om aan te tonen dat iedereen in Wonderland, met inbegrip van hun beiden, gek is. De redenering gaat als volgt:

- (1) Honden zijn niet gek,
- (2) Honden grommen als ze kwaad zijn en zwiepen met de staart als ze gelukkig zijn,
- (3) Katten grommen als ze gelukkig zijn en zwiepen met de staart als ze kwaad zijn,

Dus:

- (4) Katten zijn gek.

En nu de vraag: is deze redenering correct? Ik durf te vermoeden dat velen denken dat dit vrij redelijk klinkt, maar het juiste antwoord is negatief. Waarom? Uit (2) en (3) kun je wel besluiten dat katten geen honden zijn, want ze hebben eigenschappen die elkaar tegenspreken. Maar daaruit volgt nog niet dat katten gek zouden zijn. Je kan het ook zo bekijken: er wordt geen verband gelegd tussen het gek zijn en het grommen en zwiepen. Je zou dus voor *gek zijn* een andere eigenschap kunnen nemen, stel *mens zijn*. (1) wordt dan 'Honden zijn geen mensen'. Was de redenering correct, dan zou je nu besluiten tot 'Katten zijn mensen'. En wat doet Alice zelf hiermee? Heel simpel: zij antwoordt, volslagen naast de kwestie, dat katten niet grommen, maar spinnen. Dan valt er inderdaad niet veel meer te zeggen.

Tussen haakjes, Lewis Carroll, maar dan in zijn echte gedaante, namelijk Charles Lutwidge Dodgson, was een kampioen in het bedenken van redeneringen die spontaan de wenkbrauwen doen fronsen. Bekijk dit voorbeeld:

- (1) Wie beloftes niet nakomt is niet te vertrouwen,
- (2) Wijndrinkers zijn communicatieve mensen,
- (3) Iemand die zijn beloftes houdt, is eerlijk,
- (4) Geen geheelonthouders zijn makelaars,
- (5) Je kunt altijd een communicatieve mens vertrouwen,

Dus:

- (6) Geen makelaar is oneerlijk.

Correct of niet? Op het gevaar af uw weekend te ruïneren, het antwoord in dit geval is: (bijna) correct!*

Wil je nog wat thee?

De beroemdste scène is uiteraard de *tea party* (neen, ik ben geen grappige verwijzing aan het inbouwen naar recente ontwikkelingen in de Verenigde Staten van Amerika omdat ik die te pijnlijk vind om er grappen over te maken). De hele scène is waarlijk hilarisch, maar laat ik er een specifiek moment uit selecteren. Alice die al een tijdje aan tafel zit met, onder andere, de Gekke Hoedenmaker, heeft nog steeds geen kopje thee aangeboden gekregen en toch vraagt hij haar of ze soms wat meer thee wil ('do you want some more tea?'). Waarop uiteraard Alice kwaad opmerkt dat ze nog niks heeft gehad! Waarop het logische antwoord alleen maar kan luiden: 'Als je nog niets hebt gehad, dan kan je alleen maar meer krijgen.' Wat hier gebeurt, is alles behalve onlogisch of welke andere term je ook zou willen gebruiken. De Gekke Hoedenmaker — snel even opmerken dat hoedenmakers in de tijd van Lewis Carroll veelvuldig kwik gebruikten en daardoor op lange termijn bijna allemaal een kwikvergiftiging opliepen en dus effectief behoorlijk gek waren — redeneert letterlijk en dat kan toch niet absurd zijn? Tot je je realiseert dat wij in ons dagelijkse leven bijna nooit letterlijk met elkaar spreken. Waarom antwoorden we op de vraag 'Weet u hoe het laat het is?' niet, zoals logisch correct zou zijn, met ja of neen, al naargelang het geval? Blijft iemand vriendelijk, dan is de volgende vraag 'Kunt u mij zeggen hoe het laat het is?', waarop het antwoord toch alleen maar kan zijn dat je dat inderdaad kan, tenzij je natuurlijk een spraakgebrek zou hebben dat dat verhindert. Om bij de tijd te blijven (wat mag dat betekenen?), wat moet ik antwoorden als iemand mij vraagt of ik vijf minuutjes heb? Evident dat ik de tijd niet bezit in welke hoeveelheid ook! Hoe kan ik ernstig blijven als vrienden mij zeggen dat ze een aangename vakantie hebben gehad want ze hebben alle dagen in de zon gelegen? Dat moet toch verdomd warm zijn, daar in de zon? Of wat moet ik met Vlamingen die liever op de trein zitten terwijl de

Nederlanders er liever in zitten? Geen wonder dat ze elkaar nooit ontmoeten.

Dit zijn maar een paar voorbeelden die meteen verklaren waarom er rond dit boek een hele industrie is ontstaan, om de eenvoudige reden dat er zoveel uit te halen valt. Ik vermeld er maar een paar**. Een absolute topper is *The Annotated Alice: The Definitive Edition* (New York: W.W. Norton, 1999), verzorgd door Martin Gardner, de briljante wiskundige, puzzelaar en scepticus, die nog jarenlang een column heeft gehad in *Scientific American*, waarover een apart verhaal te vertellen valt. Zorg er wel voor dat je deze editie te pakken hebt, want er bestaat een oudere *Annotated Alice* (1960) waar later een *More Annotated Alice* (1990) is bijgekomen en deze nieuwe *Annotated* is de samenvoeging van de twee, tenminste ik denk het toch. Lewis Carroll zou er zeker van genoten hebben. En dichterbij huis is er de sublieme Nicolaas Matsier, niet alleen vertaler van *Alice in Wonderland*, maar ook auteur van het heerlijke *Alice in Verbazië* (Amsterdam: De Bezige Bij, 1996).

Ter afsluiting zou ik eigenlijk de lezer willen aanraden om ook het vervolg te lezen, dat, om heel eerlijk te zijn, ik eigenlijk veel beter vind, zeker op het vlak van de logische taalspelletjes. Dus, lees snel *Alice in Wonderland* om in de sfeer te komen, maar ga meteen door met *Through the Looking-Glass, and What Alice Found There* (in de vertaling van de reeds vermelde Matsier: *Achter de spiegel en wat Alice daar aantroft*). Dan zal je onder andere het subtiel onderscheid leren tussen het feit dat mijn naam Jean Paul Van Bendegem is, dat men mij de zeveraar noemt (of *den diene die met den slimste mens heeft meegedaan*), maar dat mijn titel professor is, dat de naam van mijn titel Roger is en men de naam van mijn titel Hallelujah noemt en ik eigenlijk een filosoof en logicus ben.

Tot slot: ik wil mijn diepe dank betuigen aan *De Standaard* die het heeft aangedurfd om een stuk als dit te publiceren. Logica in een krant, het is een zeldzame gebeurtenis! Het klinkt bijna absurd.

* Voor de uitleg die volgt gebruik ik dezelfde nummering voor de uitspraken. Uit (1) volgt dat wie te vertrouwen is, beloftes nakomt. Tezamen met (3) krijg je dat wie te vertrouwen is, eerlijk is. Combineer dat nu met (5), dan vind je dat communicatieve mensen eerlijk zijn. Uit (4) volgt dat makelaars geen geheelonthouder zijn.

En nu? Ik wil graag een overgang maken naar de wijndrinkers, maar hoe? Alleen als ik mag veronderstellen dat wie geen geheelonthouder is, wijn drinkt, kunnen we verder. Maar dat is niet noodzakelijk zo, het kan ook om een bierdrinker gaan. In plaats van ‘wijndrinker’ had er beter ‘alcoholdrinker’ gestaan. Dat is meteen ook de reden waarom ik schreef dat de redenering *bijna* correct is. Er ontbreekt een veronderstelling. Maar voegen we die toe, dan volgt er, tezamen met (2), dat makelaars communicatieve mensen zijn. We hadden reeds aangetoond dat wie communicatief is, eerlijk is, dus vinden we effectief de conclusie (6), namelijk dat alle makelaars eerlijk zijn.

** Dit was uiteraard de situatie in 2010 en ondertussen is er al heel wat gebeurd. Ik vermeld slechts twee nieuwe publicaties, naast *The Annotated Alice*, want dat blijft een basiswerk. Er is een nieuwe vertaling van de twee *Alice*-boeken, van Robert-Jan Henkes, getiteld *Alice in Wonderland – In Spiegelland* (Amsterdam: van Oorschot, 2024). Lees de mooie bespreking door Johan Braeckman in *De Standaard* (https://www.standaard.be/cnt/dmf20241121_95403629).

Wie liever luistert dan leest, kan het hoorcollege beluisteren op de website van *Home Academy* (<https://www.home-academy.nl/products/lewis-carroll/>), waar Johan Braeckman, Don Vitalski en ikzelf in net iets meer dan vijf uur alles weten te vertellen over leven en werk van Lewis Carroll én Charles Lutwidge Dodgson.

Patrick Van de Wiele

Een Wit Konijn in Wonderland

Misschien bent u zo oud als ik en kent u nog de song ‘White Rabbit’ van de rockband Jefferson Airplane uit 1967. Zangeres Grace Slick schreef dit nummer, en het is gebaseerd op Lewis Carrolls boek *Alice’s Adventures in Wonderland* uit 1865, en het vervolg *Through the Looking-Glass, and What Alice Found There* uit 1871. Het nummer werd uitgebracht op single en klom tot in de top 10 van de Billboard Top 100, maar bleef op nummer 8 hangen. Deze song stond op nummer 478 op de Rolling Stones lijst van de ‘500 Greatest Songs of All Time’ in 2004, nummer 483 in 2010 en nummer 455 in 2021 en verscheen in ‘The Rock and Roll Hall of Fame’s 500 Songs that Shaped Rock and Roll’. Bij onze noorderburen raakte de song in 1970 tot op de derde plek in de Nederlandse Top 40.

Ikzelf heb steeds gedacht dat dit nummer door LSD ingegeven was, en een psychedelische trip inhield.

‘White Rabbit’ werd geschreven en uitgevoerd door Grace Slick terwijl ze nog lid was van The Great Society. Slick verliet hen en sloot zich aan bij Jefferson Airplane om hun vertrekkende zangeres Signe Toly Anderson te vervangen, die uit de band stapte omwille van de geboorte van haar kind. Het eerste album dat Slick opnam met Jefferson Airplane was *Surrealistic Pillow* (1967, RCA Records), en Slick leverde twee nummers van haar vorige groep. Dat waren haar eigen ‘White Rabbit’ en ‘Somebody to Love’, geschreven door haar zwager Darby Slick, en opgenomen onder de titel ‘Someone to Love’ door The Great Society. De versie van ‘White Rabbit’ van The Great Society was veel langer dan de agressievere versie van Jefferson Airplane. Beide nummers werden top-10-hits voor Jefferson Airplane en worden sindsdien in verband gebracht met die band.

‘White Rabbit’ is een van de eerste liedjes van Grace Slick, geschreven in december 1965 of januari 1966. Het maakt gebruik van beelden uit de fantasiewerken van Lewis Carroll,

zoals het veranderen van grootte na het innemen van pillen (in het boek gaat het om cake) of het drinken van een onbekende vloeistof. Slick schreef eerst de tekst en componeerde vervolgens de muziek op een rode piano die ze voor \$50 had gekocht en waarbij acht of tien toetsen ontbraken. Ze zei: 'Dat was oké, want ik kon in mijn hoofd de noten horen die er niet waren.' Ze zei ook dat de muziek sterk werd beïnvloed door Miles Davis' album *Sketches of Spain* uit 1960, met name Davis' behandeling van het wondermooie 'Concierto de Aranjuez' (1939) van Joaquín Rodrigo. Later zei ze: 'Het schrijven van rare dingen over Alice, gesteund door een donkere Spaanse mars, was in lijn met wat er toen in San Francisco aan de hand was. We probeerden allemaal zo ver mogelijk weg te komen van het verwachte.'

Slick zei dat de compositie bedoeld was als een klap voor ouders die hun kinderen zulke romans voorlezen en zich vervolgens afvragen waarom hun kinderen later drugs gebruiken. Ze merkte later op dat alle sprookjes die aan kleine meisjes worden voorgelezen een charmante prins hebben die hen komt redden. Maar Alice niet, want ze was alleen, op een heel vreemde plek, maar ze bleef doorgaan en volgde haar nieuwsgierigheid. Dat is nu net het Witte Konijn. Veel vrouwen hadden een boodschap uit dat verhaal kunnen halen over hoe je jezelf kunt pushen. Slick voegde eraan toe: 'De regel in het nummer "Feed your head" gaat zowel over lezen als over psychedelica ... Je hoofd voeden door op te letten: lees een paar boeken, let op.'

Personages waarnaar Slick verwijst, zijn onder meer Alice, het Witte Konijn, de waterpijp rokende Rups, de Witte Ridder, de Rode Koningin en de Zevenslaper. Slick schreef het nummer naar verluidt na een acidtrip. Voor haar en anderen waren drugs in de jaren zestig een onderdeel van geestverruiming en sociale experimenten. Met zijn raadselachtige tekst werd 'White Rabbit' een van de eerste nummers waarin verwijzen naar drugs langs de censuur op de radio glipten. Zelfs Marty Balin, de uiteindelijke rivaal van Slick in Jefferson Airplane, beschouwde het nummer als een "meesterwerk". In interviews heeft Slick verteld dat *Alice's Adventures in Won-*

derland haar als kind vaak werd voorgelezen en tot ver in haar volwassenheid een levendige herinnering bleef.

In een interview met *The Wall Street Journal* zei Slick dat, naast *Alice's Adventures in Wonderland*, haar andere inspiratiebron voor het nummer Ravels 'Boléro' was. Net als 'Boléro' is 'White Rabbit' in wezen één lang crescendo. De muziek in combinatie met de tekst van het lied suggereert sterk de zintuiglijke vervormingen die worden ervaren met hallucinogenen, en het lied werd later in de popcultuur gebruikt om precies zo'n toestand te impliceren of te begeleiden.

Het nummer werd begin 1966 voor het eerst gespeeld door The Great Society in een bar in San Francisco. Later openden ze er concerten mee voor grotere bands als Grateful Dead. Ze maakten een serie demoplaten voor Autumn Records, waarbij ze werden bijgestaan door Sly Stone. Grace Slick zei: 'We waren zo slecht dat Sly uiteindelijk alle instrumenten bespeelde, zodat de demo goed zou klinken.' Toen Slick later in 1966 bij Jefferson Airplane kwam, leerde ze het nummer aan de band, die het zoals hierboven vermeld opnam voor hun album *Surrealistic Pillow*. 'White Rabbit' staat in de toonsoort F-sharp, wat Slick erkent als 'moeilijk voor gitaristen omdat het ingewikkelde vingerzetting vereist'.

De bezetting van Jefferson Airplane was indertijd: Grace Slick (zang), Jorma Kaukonen (leadgitaar), Paul Kantner (ritmegitaar), Jack Casady (bas) en Spencer Dryden (drums).

Jefferson Airplane bracht deze glorieuze song tijdens het Woodstock festival in 1969.

De song werd naderhand voor allerlei doeleinden gebruikt. Ik som hieronder even op ...

Een versie van het lied, uitgevoerd door Eliot Sumner, was de themamuziek van de Duitse televisieserie *1899* uit 2022.

Het lied vormde de inspiratie voor de titel van Beatrice Sparks' roman *Go Ask Alice* uit 1971.

Het nummer werd gebruikt in 'The Blue Scorpion', aflevering 9 van de tv-reeks *The Twilight Zone*.

Het lied werd ook gebruikt in de debuutaflevering van de tv-reeks *Stranger Things*, wanneer Eleven (gespeeld door Millie Bobby Brown) uit het restaurant ontsnapt.

Het nummer kwam voor in de afleveringen ‘Mona Leaves-a’, ‘D’oh-in’ in the Wind’ en ‘Midnight RX’ van de animatiereeks *The Simpsons*.

De song werd gebruikt in de aflevering ‘Down Neck’ van de misdaadreeks *The Sopranos* (1999).

Het nummer werd gespeeld in de film *Platoon* uit 1986, waarin Chris Taylor (gespeeld door Charlie Sheen) een hut met marihuana rokende soldaten bezoekt.

Een a capella-versie werd gespeeld tijdens WWE-live-evenementen en tijdens reclameblokken van televisieshows in september 2022, terwijl QR-codes ook op verschillende locaties verborgen waren in afleveringen van *Raw* en *SmackDown*. Elke code leidde naar websites met afbeeldingen, minigames en raadsels die schijnbaar verband hielden met het komende Extreme Rules-evenement op 8 oktober. Aan het einde van het evenement keerde professioneel worstelaar Bray Wyatt terug naar WWE, vergezeld van live-actionversies van zijn Firefly Fun House-personages, en met een nieuw (konijnen)masker. Zo onthulde hij zichzelf als de persoon achter de ‘White Rabbit’-plagen van de voorbije maanden.

Het nummer, in de orkestrale geremixte versie, werd gebruikt in de trailer van de film *The Matrix Resurrections* uit 2021.

Het nummer werd ook gebruikt in de film *Fear and Loathing in Las Vegas* uit 1998.

In 1972 bracht mijn favoriete artiest, de Afro-Amerikaanse gitarist George Benson, een elpee uit met als titel *White Rabbit*. De titeltrack daarvan is uiteraard een instrumentale cover van het nummer van Jefferson Airplane. Het album was Bensons tweede project voor CTI Records, in een productie van Creed Taylor. *White Rabbit* werd door Billboard omschreven als “een dynamische, met pop gevulde jazz-LP met twee buitengewone werken, ‘California Dreaming’ en ‘White Rabbit’”. Voor dit project gebruikten producer Creed Taylor en componist en arrangeur Don Sebesky de formule die hen goede resultaten opleverde bij andere opnames met Verve Records en A&M Records: het album bestond uit twee succesvolle rock/popsong-covers van The Mamas and the Papas en Jefferson Airplane, ook de song ‘Theme from Summer of ‘42’ (van de

soundtrack voor de film *Summer of '42*) van Michel Legrand, verder een jazzy versie van het klassieke Braziliaanse nummer 'Little Train' van Heitor Villa-Lobos, namelijk 'Bachianas Brasileiras No. 2' en ten slotte een originele compositie van George Benson, 'El Mar'. Op alle nummers spelen Herbie Hancock, Ron Carter, Billy Cobham, Airto Moreira, Jay Berliner, Hubert Laws plus negen studiomuzikanten op verschillende blaasinstrumenten en harparrangementen. Dit album was het opnamedebuut van een gitarist, Earl Klugh, toen pas 17 jaar oud, die later heel bekend zou worden, en meespeelde op 'El Mar'.

Geïnterviewd door Jeff Tamarkin bij *Music & Musicians*, als antwoord op een vraag over de keuze van Jefferson Airplanes nummer voor dit album, zei George Benson: 'Ik had er nog nooit van gehoord. Ik had nog nooit van de groep gehoord! Het klonk zo bizar, in tegenstelling tot wat ik wilde doen. Maar ik ben nog nooit van een uitdaging weggelopen.' Het nummer, dat Benson koos als titelsong van het album, was het initiatief van arrangeur Don Sebesky —zoals hij erkende aan Marc Myers in een interview bij *JazzWax*— nadat hij naar Jefferson Airplanes plaat *Surrealistic Pillow* had geluisterd. Sebesky lichtte zijn albumconcept als volgt aan producer Creed Taylor toe: 'Ik stelde voor om "White Rabbit" in een Spaanse stijl te doen. Hij stemde toe. George Benson leest geen muziek. Hij hoorde het nummer gewoon en viel automatisch in de groove. Het laat je zien dat muziek niet op papier bestaat, alleen in de lucht.'

Benson vertelde verderop in het interview met Tamarkin dat 'het *White Rabbit* album erg opwindend was —het was een avontuur. Ik heb er echt van genoten om dat te doen', maar Didier C. Deutsch citeerde in het boekje bij de digitaal gemasterde cd, uitgebracht in 1987 door Epic, dat Benson het tracking-proces dat CTI Records voor dit album volgde, niet leuk vond. Dit proces is gebaseerd op een studietechniek waarbij de solist, de ritmesectie en de "achtergrondingrediënten" afzonderlijk worden opgenomen, waarna er overdubbing plaatsvindt.

White Rabbit was de eerste Grammy Award-nominatie voor

George Benson in 1972 in de categorie Best Jazz Performance by a Group.

In John Kelmans recensie van dit album (2017), voor de website Allaboutjazz, lees ik: “Ondanks wat echt gedateerd materiaal — met name de titeltrack, een overdreven blik op Jefferson Airplanes met drugs doordrenkte hitsingle uit 1967— overstijgt Benson het allemaal, met briljant spel, zelfs terwijl ‘White Rabbit’ probeert te breken met Sebesky’s overheersende bolero-achtige arrangement. Herbie Hancock zet ook een energieke elektrische pianosolo in, en stuwt met zachte (en welkome) duwtjes naar de uiterste grenzen tijdens Hubert Laws’ fluitspel, wat zorgt voor broodnodige spanning en ontspanning, zelfs wanneer het nummer afstevent op een overdreven rommelig einde dat, met stampende pauken, een indicatie is van CTI Records op zijn slechtst. (...) Een anomalie in Bensons catalogus, misschien, en één met behoorlijk wat zwakheden die in contrast staan met de vele sterke punten. Deze CTI Masterworks-heruitgave van *White Rabbit* blijft in veel opzichten een curiositeit die de overgang maakt tussen Bensons meer mainstream-inspanningen en de soulvolle jazz/popster die hij op het punt stond te worden; niet zonder zijn verdiensten, maar ook niet essentieel.”

Uiteraard verwijst deze song naar de “Summer of Love” en werd het een symbool voor jongeren die op zoek waren naar een nieuwe manier van leven, met daarbij ook het innemen van hallucinogenen (LSD). Dat was immers een van de hoekstenen van de hippiecultuur, naast passief verzet, openheid, tolerantie, open seksuele relaties, en spirituele begeleiding. ‘White Rabbit’ vatte dat allemaal samen in minder dan 4 minuten!

De tekst van de song vindt u op:

<https://www.songfacts.com/lyrics/jefferson-airplane/white-rabbit>

U kunt deze YouTube-video's bekijken:

de versie van The Great Society:

<https://www.youtube.com/watch?v=JxxnDGWI3e8>

de versie van Jefferson Airplane:

<https://youtu.be/WANNqr-vcx0?si=h1r1BPdNt3kIpSom>

de versie van George Benson:

<https://youtu.be/F4KluQTOZAo?si=vOIwMtXtHSS8okzE>

Finn Audenaert

De ware geschiedenis van Wonderland

Het idee voor *Alice's Adventures in Wonderland* ontstond op 4 juli 1862, toen Lewis Carroll (pseudoniem van Charles Lutwidge Dodgson) tijdens een boottocht op de rivier Isis met zijn vriend Robinson Duckworth een verhaal verzoon voor de drie dochters van een andere vriend, Henry Liddell. De kinderen luisterden aandachtig naar wat Carroll vertelde, vooral het meisje Alice bleek naderhand bijzonder enthousiast. Ze vroeg Carroll dan ook om de vertelling voor haar uit te schrijven. De volgende dag al zette hij met veel geestdrift het eerste deel van het verhaal op papier.

Tijdens een tweede boottocht met de kinderen een maand later breidde Carroll zijn verhaal uit. Uiteindelijk deed hij er twee jaar over om *Alice's Adventures Under Ground* af te werken. Op 26 november 1864 overhandigde hij het manuscript, dat hij zelf van tekeningen had voorzien, aan Alice.

Na bijkomend onderzoekswerk over de fauna en flora die in het manuscript voorkwamen, en na enthousiaste reacties van andere kinderen aan wie hij het manuscript voorlas, besloot Carroll een uitgever te zoeken. Het boek kwam terecht bij Alexander Macmillan, die hem aanraadde om voor professionele tekeningen te gaan. Carroll ging hiermee akkoord en engageerde John Tenniel. (De 'getekende' Alice leek overigens helemaal niet op de echte Alice, die halflang zwart haar had.) De versie die gedrukt werd, was dubbel zo lang als het manuscript. Het beroemde theepartijtje kwam bijvoorbeeld niet in de handgeschreven tekst voor.

De eerste druk voldeed niet aan de hoge kwaliteitseisen van Tenniel. Carroll betaalde daarom uit eigen zak £600 voor een nieuwe druk. Hij koos een rode omslag; hij vermoedde dat deze opvallende kleur bij kinderen in de smaak zou vallen.

Deze uitgave verkocht goed. Zowel volwassenen (Oscar Wilde!) als kinderen waren verzot op Alice' avonturen. De volgende jaren verschenen heel wat vertalingen.

In 1871 ontmoette Carroll een andere Alice, namelijk Alice Raikes. Een gesprek met het kind over haar spiegelbeeld bracht Carroll op het idee om een vervolg te schrijven. Dat werd *Through the Looking-Glass, and What Alice Found There*. Dit boek verkocht nog beter dan *Adventures*.

Carroll was erg gehecht aan het manuscript dat hij Alice Liddell had geschonken. In 1886 deelde hij het met de wereld: er werd een facsimile uitgave op de markt gebracht. Een toneelstuk gebaseerd op Carrolls werk werd datzelfde jaar opgevoerd.

Vier jaar later verscheen *The Nursery "Alice"*, door Carroll in eenvoudige taal geschreven voor heel jonge kinderen.

In 1907, negen jaar na Carrolls overlijden, verviel het copyright op *Alice's Adventures in Wonderland* in het Verenigd Koninkrijk. Het boek was zo populair dat er veel parodieën op de markt werden gebracht, zelfs al voordat het copyright ten einde liep. Vaak namen deze versies de (politieke) actualiteit op de korrel. Een greep uit het aanbod: *Gladys in Grammarland*, *The Westminster Alice* (geschreven door Saki), *Clara in Blunderland* en *John Bull's Adventures in the Fiscal Wonderland*. Titels om bij te gniffelen, en sommige van deze boeken zijn ook nu nog het lezen waard. Een zekere Walter Banks presteerde het dan weer in 1977 om 'Blabberwacky' te schrijven. Daarin werd het nonsensgedicht 'Jabberwocky' uit *Looking-Glass* herverteld ... in gewone woorden. Nou moe!

In 1960 verblijdde Martin Gardner de wereld met *The Annotated Alice*. Deze uitgave bevatte een schat aan informatie over zowel *Adventures* als *Looking-Glass*. In 1990 verscheen een vervolg, *More Annotated Alice*, inclusief het uit *Looking-Glass* geschrapte hoofdstuk 'The Wasp in a Wig'. Negen jaar later werden beide uitgaven gecombineerd in *The Definitive Edition*. In 2015 kwam daar de prachtig vormgegeven *The Annotated Alice: 150th Anniversary Deluxe Edition* bij. Hiervoor schreef Mark Burstein, erevoorzitter van de Lewis Carroll Society van Noord-Amerika, extra voetnoten. (Martin Gardner overleed in 2010.) Deze voorlopig laatste versie bevat bovendien veel

schitterende illustraties. Elke versie van *The Annotated Alice* is sowieso een aanrader voor wie van Alice en haar avonturen houdt.

In de loop der jaren illustreerden veel artiesten de *Alice*-boeken. Voor het Engels taalgebied alleen al gaat het om meer dan honderd illustratoren. Ik som er slechts enkele heel bekende op: Blanche McManus, Peter Newell, Arthur Rackham, Mervyn Peake en Salvador Dalí. Al in de jaren 1890 tekende en schilderde de toen nog onbekende auteur Beatrix Potter zes illustraties, maar deze verschenen niet in een uitgave van de *Alice*-boeken.

Toneelstukken, films (de Disneyfilm uit 1951 is een klassieker), tv-series, musicals, strips, graphic novels: de belevenissen van Alice werden veelvuldig bewerkt. Mee hierdoor zijn beide boeken deel gaan uitmaken van ons collectieve geheugen. Het blijft heerlijk toeven in Carrolls wondere wereld.

Finn Audenaert

Biografie van Alice Pleasance Liddell (1852-1934)

Alice Pleasance Liddell was het vierde van tien kinderen van Henry en Lorina Liddell. Haar vader was decaan van het Christ Church College, deel van de University of Oxford.

Liddell spreek je overigens uit als volgt:

I am the Dean and this is Mrs. Liddell.

She plays the first, and I the second fiddle.

(studentenlied)

Alice ontmoette Lewis Carroll (pseudoniem van Charles Lutwidge Dodgson) in 1856, toen hij de kathedraal van Oxford fotografeerde. Hij praatte toen vooral met Harry (officiële naam: Edward Henry), Alice' oudste broer. Twee maanden eerder had Carroll reeds een deel van de familie op de trein ontmoet.

Al gauw ontstond er een hechte vriendschap tussen Carroll en de familie Liddell. Alice was tien jaar oud toen Carroll haar en twee van haar zussen, Lorina en Edith, op een van hun boottochten voor het eerst over Wonderland vertelde. Carroll was een fervent fotograaf. Hij had een bijzondere interesse voor portretfotografie van kinderen. Onder andere Alice fotografeerde hij meermaals.

In 1863 kwam het tot een breuk tussen de familie Liddell en de auteur. Carroll hield een dagboek bij. Daarvan gingen vier delen verloren. De andere delen zijn nog steeds in goede staat, maar er zijn tien pagina's uit verwijderd. Interessant is het ontbrekende blad dat de gebeurtenissen van 27 tot 29 juni 1863 bevatte. Een tijd na de verdwijning van deze pagina werd een blaadje gevonden, wellicht geschreven door Carrolls nicht Violet, dat de ontbrekende gebeurtenissen (ook die van andere ontbrekende pagina's) samenvatte. Daaruit bleek —of moest blijken?— dat vader en moeder Liddell de bezoeken van Carroll vooral zagen als een manier voor hem om Miss Pric-

kett, de gouvernante van de kinderen, of eventueel de oudste zus Lorina, het hof te maken. Indien waar, kan het zo zijn dat deze “onthulling” van vader en moeder Liddell de auteur van streek bracht.

Een andere mogelijke aanleiding voor de breuk, beschreven door Carroll in zijn dagboek in oktober 1862, was een meningsverschil over het opschorten van de avondklok voor studenten zodat ze naar een bal konden gaan. Carroll was tegen de opschorting, de Liddells waren voor. Dat klinkt banaal, maar moeder Liddell wilde dat een van haar dochters trouwde met Lord Newry, de inrichter van het bal.

Er wordt veel gespeculeerd over Carrolls grote (seksuele?) aandacht voor kinderen, zijn “child friends”, zoals hij hen zelf noemde. Het fijne ervan zullen we wellicht nooit weten. Vooral sinds de jaren negentig van de vorige eeuw beweren sommigen dat de breuk tussen de Liddells en Carroll te maken had met zijn overdreven aandacht voor de jonge kinderen van het gezin. Er zijn in elk geval veel brieven en briefjes van hem aan allerlei kinderen (bv. ook kinderen die hij op vakantie ontmoette) bewaard gebleven. Alle bekende brieven zijn volkomen onschuldig qua inhoud.

Recentere verdachtmakingen zijn terug te leiden tot de documentaire *The Secret World of Lewis Carroll* van de BBC (2015), waarin in het laatste kwart twee technische experts onderzochten hoe authentiek een naaktfoto (een zogenaamde “full frontal nude”) van een tienermeisje, volgens het opschrift aan de achterkant Lorina Liddell (met toevoeging van de naam L. Carroll), was. Hun conclusie: er waren verschillende indicaties die in de richting van Lorina wezen, maar zekerheid was er niet. De Carroll-experts die eerder in de documentaire aan bod kwamen, kregen de foto nooit te zien, wat na de uitzending tot controverse leidde.

Maar terug naar Alice, nu. Hoe verging het haar? Ze groeide op en ging, zoals dat toen vaak voorkwam, op een Grand Tour door Europa, samen met haar zussen Lorina en Edith. Toen Edith op haar tweeëntwintigste stierf, was dat een grote klap voor de familie Liddell.

Er wordt gezegd dat prins Leopold, de jongste zoon van Queen

Victoria, en Alice een oogje op elkaar hadden. Ze studeerden in dezelfde periode aan het Christ Church College. Weetje: Alice noemde later een van haar zonen Leopold (prins Leopold was zijn peter) en prins Leopold noemde zijn dochter Alice. De prins overleed overigens al op zijn dertigste.

In 1880 trouwde Alice met Reginald Hargreaves, een cricketspeler die ze in Oxford had ontmoet. Ze kregen in de jaren 1880 drie zonen, naast Leopold (bijgenaamd 'Rex') ook Alan en Caryl. Alice ontkende dat de naam Caryl geïnspireerd was op die van Lewis Carroll. Leopold en Alan stierven in Wereldoorlog I; Alice zelf werkte als vrijwilligster voor het Rode Kruis tijdens de oorlog. Haar zoon Caryl kreeg op zijn beurt een dochter, Mary-Jean Rosalie Alice.

Na de dood van haar man in 1926 brachten de successierechten en het onderhoud van het landgoed Cuffnells (gelegen in het dorp Lyndhurst) Alice in geldnood. Daarom besloot ze het manuscript *Alice's Adventures Under Ground* te verkopen. Gerekend naar de huidige koers werd er meer dan een miljoen pond (!) voor betaald. Het manuscript ging de grote plas over. Alice publiceerde haar memoires in 1932. Ze stierf twee jaar later.

Finn Audenaert

Biografie van Charles Lutwidge Dodgson (1832-1898)

Charles Lutwidge Dodgson, die schreef als Lewis Carroll, was een bijzonder getalenteerd man met een breed interesseveld. Hij was wiskundige, met een voorliefde voor meetkunde, algebra en —hoe kan het ook anders, gezien de inhoud van zijn fictie— logica. Daarnaast was hij diaken in de Anglicaanse Kerk, weliswaar een beetje tegen zijn zin. Om les te geven in zijn positie moest je namelijk geestelijke zijn. Dodgson schreef niet alleen jeugdliteratuur (nou ja, wat heet jeugdliteratuur!) maar ook poëzie. Hij was erg geïnteresseerd in kunst, hij bezocht bijvoorbeeld vaak het theater. Dodgson had ook veel contact met de prerafaëlieten (onder andere Dante Gabriel Rossetti). Daarnaast had hij grote belangstelling voor fotografie, in die tijd een nieuwe hobby. Hij maakte ongeveer drieduizend foto's.

De kleine Charles kreeg thuis les. Hij moest een behoorlijk stevige leeslijst afwerken. Al in die tijd schreef de jongen gedichten en verhalen. In 1846 ging hij naar school, Rugby School. Zoals enkele van zijn tien broers en zussen stotterde hij, wat hem erg verlegen maakte. Hij deed het goed op school, maar was er erg ongelukkig.

Tijdens zijn studententijd in het Christ Church College, waar hij uitblonk in wiskunde, stierf zijn moeder, op zevenenveertigjarige leeftijd, waarschijnlijk aan meningitis of een beroerte. Het was een schok voor Charles. Hij had ook zelf een zwakke gezondheid. Hij was doof aan één oor en ontwikkelde vanaf zijn zeventiende longproblemen. Laat in zijn leven kreeg hij last van hevige migraine en epilepsie.

In 1856 publiceerde Dodgson een eerste gedicht, 'Solitude'. Hiervoor gebruikte hij de naam Lewis Carroll (Lewis verwees naar Lutwidge, Carroll naar Charles). Overigens had Dodgson een lijstje met maar liefst vier pseudoniemen opgesteld; een redacteur maakte de finale keuze. In hetzelfde jaar verhuisde

de familie Liddell naar Oxford. Na een eerste ontmoeting op de trein bracht Dodgson veel tijd met hen door. Zoals hierboven toegelicht werd, leidde dit tot het manuscript *Alice's Adventures Under Ground*.

Het boek dat daaruit voortvloeide, *Alice's Adventures in Wonderland*, had een grote invloed op Dodgsons leven. Hij werd overspoeld door brieven van bewonderaars van over de hele wereld, zowel kinderen als volwassenen. Dodgson bleef naast non-fictie (onder andere een tiental boeken over wiskunde) ook fictie van hoge kwaliteit produceren. We kennen allemaal het vervolgboek *Through The Looking-Glass, and What Alice Found There* (1871) en het nonsensicaal gedicht *The Hunting of the Snark* (1876), maar ook het onterecht verguisde kinderboek *Sylvie and Bruno* (1895), waarin de geest van Alice rondwaart, loont zeer de moeite. Tip van het jaar: lees dit boek! Van Dodgson is veel correspondentie bewaard. Men schat dat hij in totaal zo'n 98.000 brieven schreef en kreeg. Bepaald indrukwekkend.

Vierentwintig jaar lang fotografeerde Dodgson al wat en wie hij interessant vond. Het bezorgde hem een uitgebreide kennissenkring; vaak ging het om mensen van de hogere klasse. Hij gaf het fotograferen uiteindelijk op omdat het te veel tijd in beslag nam. Zijn leven lang bleef hij creatief. Zo kwam hij op het idee van de nyctograaf, waarmee men snel ideeën in het donker kon noteren. Ideaal voor auteurs die de slaap niet konden vatten en te lui waren om een kaars aan te steken! Dodgson vond ook een aantal spelletjes uit. Het bekendste daarvan blijft het "word ladder"-raadsel (hij noemde het zelf een "doublet"), maar wist je dat hij ook een vroege vorm van Scrabble bedacht? Hij vond nog veel meer uit, waaronder cryptografische codes.

Dodgson was honkvast. Voor zover we weten reisde hij maar één keer naar het buitenland, en wel naar Rusland in 1867, als geestelijke. Hij hield zijn leven lang vast aan zijn gewoonten: lesgeven, schrijven enzovoort.

Kort voor zijn zesenzestigste verjaardag kreeg hij griep. Dit leidde tot een longontsteking, waaraan hij stierf.

Biografieën van de auteurs

We're all mad here. —The Cheshire Cat

Ada Martens is directieassistente én trots reservespeelster bij #teamcroquet. Ze schrijft lange gedichten en soms ook verhalen. Ze publiceert voornamelijk op schrijffora, onder eigen naam en als Jana Fleur. Al van kinds af heeft ze een grote fascinatie voor Alice' wondere wereld. Momenteel werkt Ada aan een dichtbundel rond het thema reizen. Ze hoopt een kinderboek over Australië uit te brengen. Haar dochter is proeflezer.

Alexander Olbrechts is een Vlaamse auteur die met zijn bloedstollende thrillers uit de reeks *De mythosmoorden* al heel wat podiumplaatsen wist te versieren. In 2024 lanceerde hij met *SuperheldenSnoep* zijn eerste jeugdboek. Toch voelt hij de drang om nog meer genres te exploreren. Zo komt in 2025 het eerste deel uit van een zesdelige fantasyreeks en zullen ook de Nederlandstalige en Engelstalige versie van zijn nagelnieuwe actiethriller het levenslicht zien.

Alexandra Dingenauts (°1996) houdt van bergwandelingen, bordspellen en schrijven (vooral UKV's). Ze heeft een voorliefde voor fantastische verhalen en —ja, daar is nog interesse voor— brieven van auteurs aan elkaar. Ze noemt zichzelf “verslaafd” aan de boekenreeks *Privé-domein*. Alexandra baseerde haar verhaal ‘Paddo’s’ op de belevenissen van een vriendin, wier naam hier zeker niet mag vermeld worden! Lezers hoeven zich vooral geen zorgen te maken om haar of om haar kleurrijke vriendenkring. Bij het schrijven van ‘La vie en blanc et rouge’ dacht ze af en toe terug aan een verbouwing die een beetje misliep.

Anna López Dekker (°1970) leeft al sinds haar jongste jaren in meerdere werelden en culturen. Daarnaast heeft ze allerlei werelden in haar hoofd. In haar dagelijkse leven staat ze voor de klas, waar ze tieners de Spaanse taal bij probeert te brengen. Anna is gefascineerd door mensen en waarom ze doen wat ze doen. Fantasy en sci-fi zijn voor haar de perfecte manier om de menselijke natuur te onderzoeken. Bovendien is ze altijd al bezig geweest met de vraag *Wat als...?* Vragen, van waaruit haar verhalen ontstaan.

Anna Mattaar ontwikkelde als tiener haar schrijfvaardigheid op schrijffora en organiseerde schrijfwedstrijden en andere activiteiten via haar eigen forum Het Leesbeest. Ze studeerde 'iets met games en theater', maar het geschreven woord bleef trekken, dus nam ze de inzichten uit die andere manieren van verhalen vertellen mee terug naar het schrijverschap. Haar passie voor het helpen van andere schrijvers leidde tot een schrijfadviseblog en schrijfcoachdiensten onder de naam Fic-tera. In 2022 verscheen in de bundel *Werelden ontwaken* haar novelle *Winterwaker*, een verhaal uit de grotere wereld van de aankomende *Thaoryn*-serie.

Aysline McGrath woont met haar gezin in het groene Waasmunster. Als kind schreef ze korte verhalen. Ondertussen heeft ze twee boeken gepubliceerd via een uitgever: een thriller, *Stil Schot*, en een feelgood, *Hou me verborgen*. Ook is ze met verschillende korte verhalen in bundels verschenen. Naast het schrijven, werkt ze als freelance HR Consultant en kan je haar terugvinden met de neus in een spannend boek.

Beck Palmas, non-binary en neurodivergent. Diens verhalen zijn meestal in het fantastische of sciencefiction genre en worden zowel in het Engels als in het Nederlands geschreven. Enkele verhalen zijn ondertussen verschenen in diverse bundels of zijn online te vinden. Naast verhalen schrijft Beck gedichten, boeken en zo nu en dan een script. Verder leest die veel en doet aan roleplay en larp.

Bjorn J. Keus (pseudoniem van Bernd Timmerman, 1,99 m lang) is een historicus en socioloog, die graag in surrealistische, metafysische, parallelle en andere universa leeft. Hij houdt van dromen, studeren, denken, luisteren, lezen, voelen en schrijven. Gelooft in tal van goden/muzes en ziet de mens als een zoogdier dat (als hij wil) “iets” kan begrijpen. Denkt dat buiten de lijntjes krabbelen en kleuren meer authentiek is dan het aanhangen van “less is more” of andere dogma’s. Zet woorden op papier over alles. In verschillende stijlen, genres en vormen. Bjorn (aka Bernd /Bem) ziet meer realiteiten dan er woorden zijn te vinden.

Bruno Lowagie keerde na een carrière van bijna een kwart-eeuw in de IT-sector terug naar zijn eerste liefde: schrijven. Hij publiceerde boeken zoals *Entrepreneurd* en *Nijlpaard voor Kerstmis* in eigen beheer. Recent gaf Poespa Producties de verhalenbundel *Onvoltooid toekomstige tijd* uit, een selectie van 42 verhalen die een mooie staalkaart vormen van de verschillende stijlen en genres waarin hij zich de laatste jaren uitleefde.

Cecile Koops komt uit het Gooi en is al vijf jaar organisator van het maandelijkse Open Podium in bibliotheek Gooi+Huizen. Ze schrijft sinds 2018 en verdiende haar sporen met korte verhalen en gedichten, die regelmatig in de prijzen vallen en in ruim zeventig verzamelbundels zijn opgenomen. In 2023 richtte ze samen met een aantal schrijfcollega’s Schrijverskring Gooi & Vecht op. Onder haar eigen naam werden twee romans en een verhalenbundel gepubliceerd: *Het huis in Trastevere*, *In alle staten* en *Bezwete inkt, verhalen om in weg te duiken*. Meer informatie is te vinden op haar website: <https://www.cecilekoops.com>

Charles van Wettum (°1957) schrijft SF. Voor ‘Wonderland’ is dat luilekkerland, maar hij vraagt zich voortdurend af: hoeveel Wonderland kan de mens eigenlijk aan? Wat wij waarderen zijn de dingen die dichtbij liggen, die begrijpelijk zijn en aangenaam en bevredigend. Zodra het écht vreemd wordt, haken wij af. Niet omdat het ingewikkeld wordt (of beter: dat

ook), maar omdat wij het eigenlijk niet willen. Of niet kunnen. Wij, mensen, zijn ongeschikt voor vakantie ver weg en nemen (verplicht) genoegen met de tuin van de buurman. Fantastische literatuur (en daarin SF) traint ons om een beetje verder weg te kijken. Misschien wel tot de hoek van de straat.

Edward van Egmond valt in het dagelijks leven klanten lastig over IT-zaken en het op orde houden van processen. Gelukkig kan hij af en toe ook even zijn “andere” gedachten op papier zetten, onder het genot van veel te sterke koffie en nog veel hardere Iron Maiden-muziek.

Ellen Kusters, 48 jaar, studeerde in 2019 af aan de Schrijvers-academie. Ze schreef een autobiografie over haar burn-out, die in 2024 in een herschreven versie opnieuw verschenen is bij Droomvallei Uitgeverij. Verder heeft ze een drietal YA e-books uitgegeven bij HIP Publishing en is ze gepubliceerd in meerdere verhalenbundels. Haar favoriete genre is bovennatuurlijke YA fantasie, al vindt ze horror- en feelgoodverhalen ook leuk om te schrijven.

Na het vwo studeerde **Elsbeth Boom** (°1965, Rotterdam) aan de Eerstegraads Lerarenopleiding Tekenen aan de Hogeschool der Kunsten in Arnhem en daarna Middeleeuwse Kunstgeschiedenis aan de Universiteit van Amsterdam. Ze bleef altijd schrijven voor haar werk en voor zichzelf. Veel gedichten en verhalen zijn al in verzamelbundels terechtgekomen. Ze ontwerpt ook kunstkaarten met eigen tekeningen en gedichten. En daarnaast schrijft ze rouwgedichten op maat. Nu is er haar eerste boek, *Ik schrijf je lief*, een dichtbundel over Liefde, rouw en andere liefdes. Met natuurlijk illustraties van eigen hand. Een bundel met ultrakorte verhalen over de liefde volgt.

De boeken van Oliver Sacks vullen een hele plank in **Eveline van Diensts** boekenkast. Sacks staat bekend om zijn anekdotische casusbeschrijvingen van neurologische verschijnselen. *De man die zijn vrouw voor een hoed hield* was het eerste boek dat ze van hem las. Sindsdien is ze verkocht aan de neurologie/

psychiatrie. Toen het thema van de huidige bundel haar ter ore kwam, wist ze meteen dat haar verhaal over het Syndroom van Alice in Wonderland moest gaan. Ze trachtte te schrijven op een even toegankelijke en humoristische wijze als Sacks dat deed. Eveline wil de lezers informeren en bijzondere ervaringen normaliseren. #samentegenstigmatisering.

Finn Audenaert (°1977, Gent) schrijft SF/F/H, absurde, humoristische, historische en autobiografische verhalen, UKV's en gedichten. Het liefst schrijft hij verhalende inleidingen voor bundels, wat meteen zijn "bundeldrang" verklaart. In 2024 stelde hij de verhalenbundels *Niet van deze wereld* (EdgeZero) en *Bangvoorspoken?* (Poespa Producties) samen. In 2025 verschijnen onder andere de door hem samengestelde bundels *Heliocentrisme. Een reisgids voor ons zonnestelsel*, naar een idee van Patrick Van de Wiele, en *Onwereldse sprookjes* (allebei EdgeZero). Ook zijn solo-SF/F/H-verhalenbundel *Knipsels uit de Kosmoheraut* verschijnt in 2025. Finn is redacteur bij EdgeZero, Poespa Producties, het online SF/F/H-magazine *Out of this World* en het jaarboek *In Tenebris*. Hij publiceerde verhalen in *Fantastische Vertellingen*, *Tjonge*, *Ganymedes*, *Wonderwaan*, *SF Terra*, *Portulaan*, *Weirdo's*, *Art04* en op *Fantasize.nl* en *Out of this World*. In 2024 won hij voor België de Chrysalis Award van de European Science Fiction Society. Hij is mede-organisator van 9000con. Eigen werk vind je op finnaudenaert.weebly.com (Verhalen uit Vreemde Oorden).

Frank Beckers ontdekte als kind in de boekenkast van zijn oudste broer de boeken van Jules Verne en H.G. Wells. Op school las hij cursorisch *De treindertraagheid* van Johan Daisne. Zo ontstond een levenslange interesse in SF en magisch realisme. Het was ook zijn broer die hem de eerste boeken van Martin Gardner gaf met puzzels van de legendarische puzzelmaker Sam Loyd. Naast bedenker van puzzels en raadsels, was Martin Gardner goochelaar, wiskundige, wetenschapsfilosoof én kenner van Lewis Carroll en diens *Alice*-boeken, die eveneens vol raadsels, paradoxen en puzzels staan.

Frank Roger (°1957, Gent) schrijft sinds de jaren '70 verhalen in fantastische, satirische en surrealistische stijl, en heeft er inmiddels al meer dan 500 op de teller staan. Hij maakt verder collages en ander grafisch werk waarin de geest van dada en het Belgische surrealisme nog rondwaart. Het leidde tot inmiddels meer dan 1300 publicaties in een vijftigtal talen. In 2024 verschenen de verhalenbundels *Hels paradijs* (Poespa Producties) en *De trein naar nergens en andere verhalen* (EdgeZero, herpublicatie).

Guido Eekhaut schrijft boeken en blijft dat doen, al vier decennia lang. Een opsomming van het resultaat is op Wikipedia te vinden. Daarnaast zijn er vele verhalen, in verschillende genres en talen. Hij kreeg voor dit alles enkele prijzen en werd voor andere genomineerd. Allemaal ijdelheid, zo'n opsomming, vindt hij zelf. Het werk is het belangrijkste.

Hanneke Simons (°1987) houdt van verhalen vertellen. Vanaf het moment dat ze kan praten, kletst ze iedereen de oren van het hoofd en als ze leert schrijven, gaan de avonturen daar verder. Door de jaren heen schrijft ze wat kleine stukjes voor haar plezier, later komt daar ook het schrijven van toneelstukken bij. Inmiddels zijn twee romans van haar hand gepubliceerd, *Witte muren* en *Moskou in Parijs*. Hanneke vertelt graag het diepere gevoel in een verhaal. Dat mag schuren, pijn doen, je tot tranen roeren, kriebels in je buik brengen of je laten lachen. Als het je maar laat voelen.

Hay van den Munckhof schrijft al een paar decennia verhalen in historische en/of fantastische sferen, van heel kort tot best wel lang, en voor allerhande leeftijden. Voor de jeugd van 10 tot 13 schreef hij drie historische Vlaamse Filmpjes, waarvan de laatste ook in het Frans uitkwam. Naast drie historische YA-romans (*Alya*, *Alya's keuze* en *Wolvenvrouw*) produceerde hij een vijftigtal korte verhalen, keurig verdeeld over zijn voorkeursgenres. Hays fantastische verhalen verschenen onder andere in *Ganymedes*, bij EdgeZero en op de fantasywebsite

Fantasize.nl. Zijn volgende project is *Nacht van de bloedmaan*, een prehistorische YA-roman die in de laatste ijstijd speelt.

Heleen van den Hooven legde een bijzondere weg af naar het schrijverschap. Op vier manieren verdiepte ze zich in landschappen. Als kind hoorde ze landschappen in klassieke muziek. Ze werkte als landschapsvormgever, later ging ze als viltkunstenaar met naald en draad op reis in een serie vilt-eilanden. Ze ontdekte nieuwe werelden met verhalen die ze uitschreef tot de *Zwerfsteen kronieken*. Bij de verhalenwedstrijd Waterloper haalden haar korte verhalen vijf keer een top tien notering. In 2023 won ze bij de Baaijerd het meestergezel-traject. In 2025 komt haar eerste boek *Schaduwwerker* uit bij Quasis Uitgevers.

Hervé Suys (°1968, Ronse) kwam in een vorig leven als bouquinist voor het eerst in contact met fantastische literatuur en sciencefiction. Tijdens een lange revalidatie na een sportblessure schreef hij een eerste verhaal, het dystopische ‘Na de lezing ...’ Hij debuteerde ermee in *Fantastische Vertellingen-44*. Doorgaans schrijft hij zijn verhalen blootshoofds en barrevoets.

Imke Vermeij studeert psychologie aan UHasselt. Ze houdt van windsurfen, winterse wandelingen en poëzie. Haar lievelingspersonage in de *Alice*-boeken is de Rups, hoewel die geen rol speelt in haar gedicht ‘Fractie-advies’, dat vol verwijzingen zit naar de “Caucus race”. Imke schrijft pas sinds kort en is blij dat ze zich liet overtuigen om deel te nemen aan *Alice. Nieuwe avonturen in Wonderland*. Hopelijk is dit het begin van iets moois. Ze droomt voorzichtig van publicaties op *FantasyWorld*, *Fantasize* en *Out of this World*.

Jaap Boekestein schrijft sciencefiction, fantasy, horror, thrillers en verder alle genres die hem interessant lijken. Sinds 1989 verschenen er diverse romans en novelles van zijn hand, plus ruim vierhonderd korte verhalen. Samen met Tais Teng begon hij het eerste Nederlandse

sciencefictiongenre: ziltpunk, met denderend optimistische verhalen over Nederland in de toekomst.

Als inspiratiebronnen noemt Jaap de schrijvers Jack Vance, Clark Ashton Smith, Fritz Leiber, Robert van Gulik, Leigh Brackett en Tanith Lee.

Hij won onder andere de Paul Harland Prijs en de Bemoste Beeld Prijs. In het dagelijks leven werkte Jaap Boekestein onder andere in het gevangeniswezen, bij een recherchebureau en als uitsmijter.

Jasper Polane is schrijver en oprichter van Quasis Uitgevers. *Lege Steden*, uit de *Onzichtbare Maalstroom*-serie, was zijn eerste roman, die hij in 2014 publiceerde. Met het vierde deel *Heren van Twist* sloot Jasper de serie af in 2018.

Als uitgever bij Quasis is hij onder andere de bedenker en curator van de SF-reeks *De zwijgende aarde*, waarvan elk deel door een andere auteur is geschreven en waarvoor hij de roman *Roest* schreef. Zijn verhaal 'Witruimte' won de EdgeZero Award voor het beste genreverhaal van 2018. De sciencefictionroman *Zwartruimte* won de Fantascifi Award voor beste sff-boek van 2023.

Jean Paul Van Bendegem (°1953) is wiskundige en filosoof. Na zijn studies aan de Rijksuniversiteit Gent werd hij hoogleeraar aan de Vrije Universiteit Brussel. In 2018 werd hij emeritus aan dezelfde instelling. Naast zijn academisch onderzoek in de filosofie van de wiskunde, gaat zijn interesse ook uit naar bredere thema's, zoals zingeving, filosofische dwaaltochten, senior zijn en het belang van imperfectie. Zijn recentste boek is *Geraas en geruis – een pleidooi voor imperfectie*. Zijn persoonlijke website is te vinden op www.jeanpaulvanbendegem.be.

José Vandenbroucke (°1950) was vanaf 1985 als autodidact actief als performer, werkend met geluid, beeld en woord. Hij was tot 2001 een belangrijk participant in het pre-digitaal MailArt-global-network, met publicaties, reizen en acties. Sinds 2013 beperkt hij zich voornamelijk tot schrijven, met bijdragen in diverse tijdschriften (waarvan als "thuisblad"

ART04) en publicaties in eigen beheer. Overzichten van zijn activiteiten zijn te lezen bij *T.A.M. Archives* (Ruud Janssen, NED) en *Litteraire Roeping* (Andreas Van Rompaey). Sinds 2001 noemt José Vandenbroucke zich als niet aflatende correspondent binnen een intiemer geworden netwerk ‘schrijver van liefdesbrieven’.

Johan Klein Haneveld (°1976) verkent als liefhebber van het fantastische genre graag alle vormen van sciencefiction, fantasy en horror, met de nadruk op sciencefiction. Dit doet hij in de vorm van korte verhalen, nouvelles en romans, en door het samenstellen van verhalenbundels. Tot en met 2023 verschenen er van hem dertig boeken, waaronder de bundel *De laatste verkenner*, de roman *De anti-materie tovenaars* (geschreven met Theo Barkel) en de door hem samengestelde klimaatbundel *Welkom in de broeikaswereld*. In 2024 verschenen de korte romans *De jongen die met geesten sprak* en *Het blinde volk*.

Laura Scheepers is geboren in 1979. Ze schrijft al sinds ze op de kleuterschool zat. Op school en op de PABO leverde dat voornamelijk goede cijfers op. In recente jaren heeft chronisch ziek zijn haar in ieder geval één ding opgeleverd: tijd om te schrijven. In 2019 begon ze na een jarenlang writer’s block weer met schrijven en sindsdien is er een aantal verhalen uitgekomen in bundels. Ze schrijft graag historische fictie, future-fiction, fantasy en slipstream, maar is bereid om bijna alles te proberen. Ook jureert en redigeert ze voor EdgeZero. Soms fungeert ze, naar wederzijdse tevredenheid, als proeflezer. Naast schrijven houdt ze van lezen, gamen en knutselen met alle mogelijke en onmogelijke materialen. Ze houdt ook veel van koffie, kaas en muziek.

Liesbeth Jochemsen (°1987) schrijft verhalen in het fantastische genre. Geregeld laat ze zich daarbij inspireren door de klassieke sprookjes. Ze heeft drie boeken uitgebracht, waarvan *Mozaïek van geluk* het meest recente is. Ook staat ze in meerdere verhalenbundels. Wekelijks schrijft ze voor Hierinsalland.nl. Ze woont met haar gezin in Olst en werkt als chemisch ana-

list op een laboratorium in de agrarische sector. Bij voorkeur zwemt ze dagelijks in open water, ook in de winter.

Meer over haar boeken en verhalen is te vinden op liesbethjochems.nl.

Luc Vos (°1968) woont in Heultje-Westerlo (België). Meer dan honderd kortverhalen behaalden finaleplaatsen in schrijfwedstrijden en werden in bundels gepubliceerd. Ook ultrakorte verhalen en gedichten behoren tot zijn dagelijkse bezigheid. Volgende boeken zijn verschenen: 10/22 - *ZEVEN* (Winnaar thrillzone-award debuut 2022, Shortlist Vrouwenthrillers, longlist Bronzen Vleermuis, 3e plaats Publieksfavoriet Vrij Nederland Detective en Thrillergids) // 06/23 - *Paternoster* (Longlist Zilveren Vleermuis, longlist Thrillzone Award, Top 10 Hebban Thrillercafé, Top 25 Beste Vrouwenthriller 2023 Vriendin Magazine, Shortlist (10) Beste Vrouwenthriller 2023) // 03/24 - *Het Woord* / 2025 - *Adem*
Andere publicaties: 02/23 - *Spijt?* (Novelle - LetterRijn) // 04/23 - *Plofkoekjes* (UKV's - Neckar) Meer: www.lucvos.be

Maarten Luikhoven werkt internationaal voor verschillende werkgevers. Tijdens lange vluchten en in wachtruimtes pent hij verhalen in notitieboekjes. Soms kan hij die werkjes intypen, redigeren en zelfs vertalen. Met een ervan behaalde hij de top 10 van de Fantasystrijd Brugge van 2012. Hij is ook in het Engels en het Duits gepubliceerd.

Marleen Oosterbaan is tweetalig schrijver, dusdanig vertaler, af en toe illustrator en onverhoopt IT-consultant, met een universitaire achtergrond in zowel communicatie en psychologie als machine learning en natuurlijke taalverwerking. Ze schrijft hoofdzakelijk sciencefiction en horror —het liefst een mengsel van beide— en haar werk is verschenen in het verenigingsblad *HSF* (2021, 2022) en in enkele bundels (*Zonderlingen*, 2019; *Welkom in de Broeikaswereld*, 2023).

Martine Pauwels is een veelzijdige schrijfster die al op jonge leeftijd fictieve werelden creëerde. Door haar passie voor het geschreven woord heeft ze een eigen stijl ontwikkeld. Haar interesse in het mysterieuze en het occulte is een belangrijke inspiratiebron.

Marius Vahlkamp (°1975) schrijft vooral autobiografisch. Hij drukt zich uit in verhalen en gedichten om zijn persoonlijke ervaringen te verwerken. Soms gebeurt dit in de genres SF, fantasy of horror. Zijn debuut *Geluk, dé handleiding* verschijnt in 2025 bij Poespa Producties. Marius houdt van —in deze welbepaalde volgorde— onbereikbare vrouwen, honden en (eventueel) andere mensen. Hij is erg benieuwd naar hoe *Geluk, dé handleiding* zal ontvangen worden. De thema's van het boek zijn rouw, schuld en verlangen. Op dit moment werkt hij aan *Voorpret*, zijn tweede bundel.

Mike Jansen schrijft en publiceert SF/F/H-verhalen sinds 1991. Winnaar King Kong Award 1992, Fantastels 2012, Baarnse Literatuurprijs 2012, de Godijn Fantasy/SciFi Award 2020 en de Bemoste Beeld Prijs 2021. Organisator EdgeZero Award, samensteller/uitgever van de EdgeZero 'in de Polder'-bundels. Publiceert Nederlands bij EdgeZero en Verschijnsel, Engels in diverse bladen en anthologieën. Web: www.meznir.info en www.edge-zero.com

Nel Goudriaan schreef als kind verhalen en gedichten die ze voorlas in de klas. Ze heeft een grote belangstelling voor taal en literatuur en is geïnteresseerd in alles wat mensen drijft. Haar verhalen en gedichten zijn gepubliceerd in diverse bundels. Ze won een aantal prijzen, onder andere de tweede prijs in de Ward Ruyslinck Verhalenwedstrijd 2020. Ze was een van de redacteurs van de verhalenbundel *Kort & prachtig*, uitgegeven door Ambilicious (2019). In 2020 kwam haar verhalenbundel *Henk en Anja* uit. Eind 2023 verscheen haar debuutroman *Hart en hemel*. Beide boeken zijn uitgegeven door Ambilicious.

Nele Callebaut creëert als verhalendetective karaktergedreven verhalen waarin psychologische thema's centraal staan, altijd verweven met mysterie en een onverwachte wending op het einde. Haar verhalen bevatten excentrieke personages die zorgen voor ongebruikelijke perspectieven, al dan niet met een vleugje humor.

Geïnspireerd door iconische uitspraken van David Lynch zoals 'The owls are not what they seem' en 'This whole world is wild at heart and weird on top', duikt ze graag in het onbekende. Haar zoektocht richt zich op de absurditeit van de realiteit en de verborgen waarheden die schuilgaan in de schaduwen en vreemde lagen van deze wereld.

Nora De Baerdemaeker is een creatief twaalf jaar oud meisje uit Gentbrugge met een passie voor verhalen. Ze houdt van spannende boeken met veel onverwachte wendingen en verzint graag gekke verhaaltjes. Naast haar liefde voor boeken houdt ze ook van dansen, afspreken met vrienden, boksen en af en toe gek doen. Nora heeft veel interesse in *true crime* en historische gebeurtenissen. Haar verhaal over Alice is het eerste dat ze publiceert, en daar is ze zelf best blij om!

Pam Hage (°1991) is auteur en illustrator. Haar favoriete genre is fantasy, al is ze niet bang om wetenschap te stoppen in magische verhalen. Ze heeft al meerdere boekomslagen geïllustreerd, waaronder die van haar debuut *Sterrenduister*. Na een promotietraject aan de Universiteit Utrecht als kustonderzoeker stoeit ze nu in het dagelijks leven met geografische data voor een ingenieursbureau. Ze heeft een Viking als vriend en een draak als huisdier.

Patrick Van de Wiele leverde vanaf 1979 verhalen, nieuws en recensies (lp's, boeken, video's) voor Eddy C. Bertins *SF-Gids*. Met Jacky Van der Haegen en Eddy vormde hij de multimedagroep Dunwich Experience. Voor *Survival* van Alfons Maes besprak hij vanaf 1982 soundtracks van SF-films en boeken. Met Eddy en Alfons startte hij *Cerberus*, tegenwoordig

ootw-magazine.weebly.com, waarvoor Patrick boeken, cd's, dvd's en evenementen bespreekt.

Met onder andere Alfons begon hij het muziektijdschrift *Keys and Chords* (later www.keysandchords.com). Hij besprak optredens, albums, boeken en dvd's en nam interviews af.

Als freelancer schreef hij voor *Film & Fun*. In bibliotheken gaf hij cursussen over SF en fantasy. Jarenlang schreef hij Engeltalige cd-besprekingen voor www.smoothjazz.eu. Nu heeft hij zijn eigen rubriek <http://www.smooth-jazz.de/Patrick/PatricksPlace.html>. In 2022 lanceerde hij www.cultuurmania.com.

Overdag goochelt ze met cijfers, maar als de nacht valt, tovert ze met woorden ... **Paula Sheperd** is accountant en is dus overdag heel veel met cijfers bezig. Het bleef echter kriebelen om ook weer eens wat te schrijven. Op school deed ze het altijd graag. Op een zakenreis leerde ze Maarten Luikhoven kennen, ze raakten aan de praat en voor ze het wisten stond er een gezamenlijk project op de planning. Via Maarten leerde ze ook de anderen uit het schrijfgroepje kennen. Paula schrijft erg graag samen met anderen, maar heeft ook solo al het een en ander ingestuurd voor wedstrijden.

Peter De Backer komt uit Gent. In de driedelige romancyclus *Achter een Gentse gevel* (Poespa Producties) schreef hij jeugderinneringen neer, afgewisseld met reflecties over leven in het Gent van deze tijd. Op dit moment werkt hij aan een reeks korte verhalen.

Peter De Groot schrijft voornamelijk experimenteel proza. Hij laat zich af en toe verleiden tot een absurd kort verhaal. Zijn interesse geldt vooral het spanningsveld tussen relaties en vrijheid. Peter werkt al een tijd lang aan *Barensweeën*, zijn debuutroman. Je vindt hem vaak in de tennisclub, waar hij graag een balletje met je slaat.

Ralph Mulder (°1975, Hoogeveen) is sinds 1995 als auteur actief, eigenlijk sinds zijn jeugd al. Toen schreef hij al verhaaltjes en strips. Zijn eerste uitgave was de dichtbundel *Brekend licht*. Daarna kwam hij met een autobiografische roman, *Liefde in tijden van duisternis*, over zijn leven in de psychiatrie. Hij doorstond die periode samen met zijn vrouw, die steeds achter hem bleef staan. Zijn derde boekje was *Adin de kabouter*, dat korte rijmverhalen bevat. *Gevangen in een nachtmerrie* is zijn eerste boek dat pure fantasie is. Het is een spannende horror/thriller. Daarnaast heeft Ralph verhalen in een paar bundels geplaatst. Het is duidelijk: schrijven is zijn leven.

Remi Lootens verkoopt auto's en klopt lange uren. Hij schrijft pas sinds een jaar fictie. Zijn verhalen en gedichten plaatst hij op Substack. Zijn voorkeur gaat uit naar gedichten. Hij debuteert "op papier" in deze bundel. Momenteel overweegt hij om aan schrijfwedstrijden deel te nemen. Remi leest graag manga's, historische romans en non-fictie over politiek. Hij houdt van kaartspelletjes, dus als uitdaging voor zichzelf probeerde hij géén Kaarten in zijn twee verhalen in deze bundel te stoppen. Dat is half gelukt.

Ruben De Baerdemaeker heeft altijd al graag boeken en verhalen gelezen, of zo herinnert hij het zich toch. Hij werd leerkracht, en valt dus ook zijn leerlingen lastig met literatuur, en alsof dat nog niet genoeg was, begon hij zelf ook verhaaltjes te schrijven die hij eerder publiceerde op en in *Out of this World*, *Fantasize.nl*, *Tjonge*, *Ganymedes*, *HSF* en enkele verhalenbundels. Ruben is dol op fan- (of andere) mail langs rubendebaerdemaeker@gmail.com.

Tais Teng schrijft eigenlijk voor elke leeftijd: van het eerste spreukenboekje voor kleuterheksen tot gedegen handleidingen voor zeshonderdjarige dark lords. Daarbij tekende hij ook zowat alles, van sprekende theepotten tot best wel mooie vrouwen met vleermuisvleugels en een lelijk karaktertje. Zijn meest recente boeken zijn de fantasybundels *Welkom, mijn prooi* en *Gekleed in soepel mummieleer* bij Uitgeverij Macc.

Phaedra: Alastor 824 is een Engelse SF-roman die in het universum van Jack Vance speelt. Voor 2025 staat een nieuwe bundel gepland, *De zoon van de basiliskensporder*, en het schrijvershandboek *Magie en monsters*.

Samen met Jaap Boekestein is hij de oprichter van ziltpunk, optimistische klimaatfictie die specifiek in Nederland speelt. Hij is het bekendst van de negendelige serie *De Griezelklas*.

Thomas de Vries (°1997) schrijft tussen de bedrijven door. Hij combineert een baan als verpleegkundige met die van leraar in het avondonderwijs. Dat is best wel ploegen, maar Thomas doet het graag. Veel ervaring als auteur heeft hij nog niet, op een flinke stapel jeugdedichten (jeugdzonden?) na, maar daar brengt hij de komende tijd graag verandering in. Thomas doet veel inspiratie op in het theater en de bioscoop. Zijn vakanties brengt hij door in Azië, het continent dat zijn hart heeft gestolen.

Illustrator Steven Van Hasten

Geboren te Kortrijk op een grimmige winterdag begon Steven al jong zijn eerste krabbels de wereld in te sturen, bij voorkeur op plaatsen waar zijn ouders het liever niet hadden. Uiteindelijk zonden ze hem als laatste oplossing naar Sint-Lucas te Gent, waar hij leerde tekenen op papier in plaats van op het behang, de tafels of de zetels van zijn ouders' woning. De muren die hij nu nog beschildert zijn met toestemming van de eigenaar, tenminste dat beweert hij. Eens afgestudeerd als illustrator, ging er een nieuwe wereld voor hem open. Die verkent hij nu al 25 jaar lang.

Als hij aan het illustreren gaat, vervagen de grenzen tussen droom en werkelijkheid. Vertrekkende van een verhaal, verdwaalt hij prompt in zijn persoonlijke kosmos, waarin dieren, mythische wezens en andere vreemde creaturen gezwind komen aanhuppelen, en dan ook een plaatsje in zijn werk krijgen. Het verhaal is een kapstok waar hij vele kleine verhalen aan vasthaakt. Daardoor ontstaat er een heel eigen universum dat bevolkt is met creaturen die maken dat de kijker er zelf ook kan in verdwalen.

Zijn ideeën haalt hij uit de mensen die hij tegenkomt. Ze zijn een onuitputtelijke bron van inspiratie. Iedereen is een potentiële figurant in een van zijn tekeningen, niet noodzakelijk als mens, vaak nemen ze de vorm aan van een bepaald beestje. Zijn favoriete plekken om rond te hangen zijn cafés, markten en volksbuurten. Zijn studio is dan ook gevestigd in het volkse Ledeberg, dicht bij Gent. Daar zie je de vreemdste mensen, hoor je verhalen, beleef je de raarste avonturen.

In 2023 werd hij verkozen tot «Illustrator of the year» door de Japan Illustrators' Association (JIA) en won hij 3 Merit-awards van «3x3» Illustration Magazine (New York). In 2024 won hij de publieksprijs van de Picturale in Ronse en 4 Merit-awards bij iJungle (China). In datzelfde jaar werd hij ook verkozen om deel te nemen aan de expo 'Tandem' (Tapirulan) in Genua. Ook nam hij deel aan de tentoonstelling Music Graphics 2 (Huis van het Beeld / Brussel). Zijn illustraties zijn permanent te bezichtigen in 2 korte animatiefilms in 'Graaf' (Museum Graaf / Borgloon)

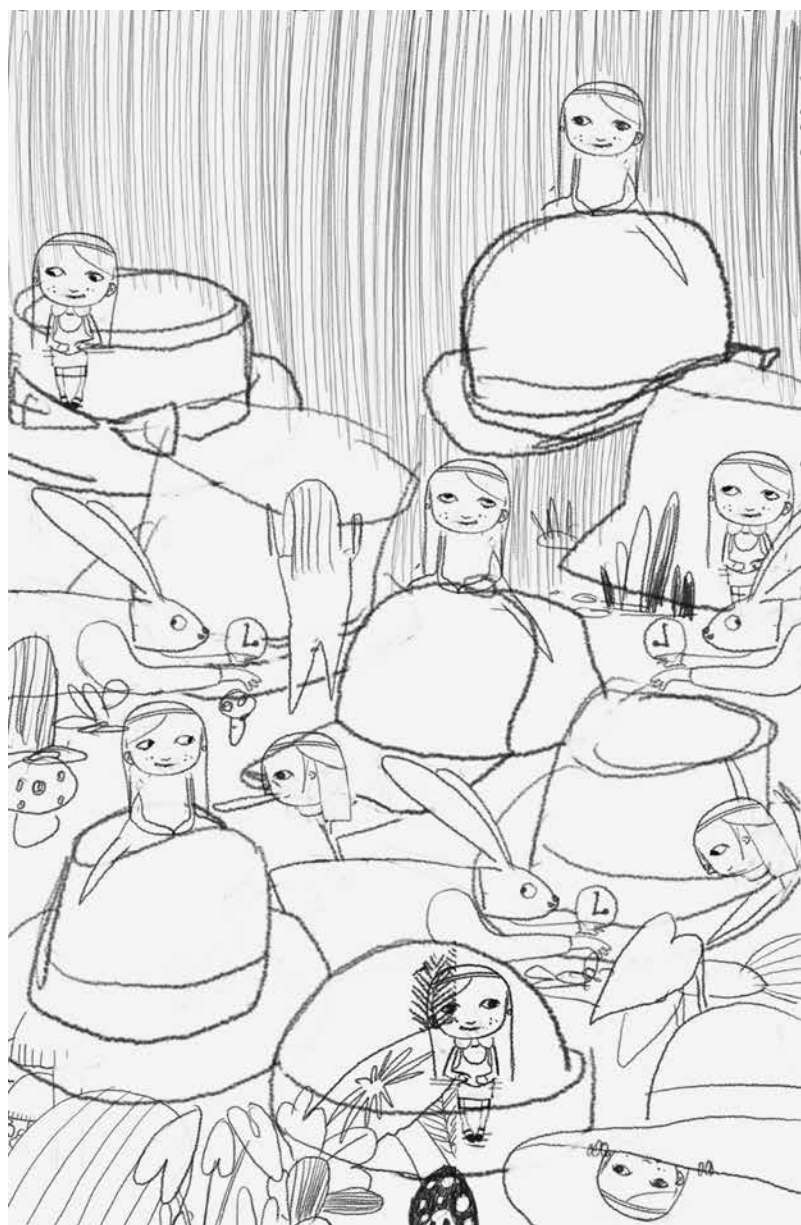
Voorstudies covertekening

Dankwoord

When I used to read fairy-tales, I fancied that kind of thing never happened, and now here I am in the middle of one! —Alice.

Een boek samenstellen is telkens opnieuw een voorrecht. Het doet me plezier met zoveel getalenteerde auteurs, illustratoren en uitgevers te mogen samenwerken. Alice en haar vrienden liggen me na aan het hart. Als kind zag ik de Disneyfilm en was meteen verkocht. Over die wonderbaarlijke wereld wilde ik meer te weten komen. Al gauw schonken mijn ouders me een ingekorte versie van *Alice's Adventures in Wonderland*, met fijne tekeningen. Dit werd het eerste van vele *Alice*-boeken in mijn kast.

Toen ik aan de Universiteit Gent Germaanse filologie studeerde, volgde ik in de eerste kandidatuur een college Engelse grammatica bij professor (intussen emeritus) Anne-Marie Vandenbergen. In haar cursusboek werden alle grammaticale bijzonderheden geïllustreerd met een voorbeeld uit *Alice's Adventures in Wonderland* en *Through the Looking-Glass, and What Alice Found There*. Heerlijk vond ik dat. Zij wakkerde mijn belangstelling voor de *Alice*-boeken verder aan.

Enkele decennia later —maar zeker niet te laat, zoals het Witte Konijn zou vrezen— mag ik trots een bloemlezing met *Alice*-bijdragen van eigen bodem voorstellen. Gevestigde en nieuwe auteurs, die actief zijn in de SF/F/H-wereld of daarbuiten, leverden gul een of meerdere verhalen, gedichten, essays en raadsels. Mijn dank is oneindig!

Een aantal mensen wil ik in het bijzonder vermelden, voor hun hulp bij deze bundel en bij gelijktijdig lopende projecten: Johnny Bekaert, Steven Van Hasten, Mandy Bekaert,

Anna López Dekker, Frank Beckers, Patrick Van de Wiele, Mike Jansen, Laura Scheepers, Thomas de Vries, Ruben De Baerdemaeker, Elke Everaert, Alexandra Dingenauts, Frank Roger, Harald Hacquaert, Bruno Lowagie, familie Heirman, schrijfgroep GO! Kunstacademie Gent De Poel, en mijn vrienden en familie.

Finn

'Alice. Nieuwe avonturen in Wonderland'

© 2025 Finn Audenaert, de auteurs en uitgeverij Poespa Producties

Coverillustratie © 2025 Steven Van Hasten

Samenstelling en eindredactie: Finn Audenaert

ISBN 97-8-908343-9990

NUR 303

Wettelijk depot D/2025/14.650/4

Coverillustratie: Steven Van Hasten

Vormgeving: Graphic Things - johnnybekaert.be

Lettertypes: Zeit (2019) van Emil Karl Bertell, Erik Jarl Bertell,

Teo Tuominen (Finland) - Gazpacho (2021) van Santi Rey (Spanje)

Druk en afwerking: EVMprint Brussels, België - daneels.be

Eerste druk: april 2025. Made in Belgium.

POESPA
PRODUCTIES

Een uitgave van Poespa Producties Gent, België

Afdeling uitgeverij van Johnny Bekaert - Graphic Things

poespaproducties.be

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alice

Nieuwe avonturen in Wonderland

Wat is het heerlijk verdwalen in het Wonderland dat Lewis Carroll schiep! Vijftig Nederlandse en Vlaamse auteurs schreven voor deze bundel nieuwe avonturen.

Alice ontmoet bekende en nieuwe personages in gedichten, verhalen, raadsels en essays.

Bereid je samen met Alice op een auditie voor, ga op konijnenjacht, maak kennis met het rijmwezen en ontdek de allervreemdste manier om aan je einde te komen.

Dans met Alice de boekhoudersquadrille en ga met haar en haar vrienden spelevaren op de Sillas en de Celadon.

*De bomen van het Dostere Woud doemden voor
Alice op, kronkelend en klauwend naar de hemel.
Een onheilspellend labyrint, een doolhof van
knoestige bomen waar je niet doorheen kon lopen –
enkel doorheen kon zwerven. Ze keek op haar comm.
Het signaal kwam inderdaad uit het woud. Er was
geen ontkomen aan, ze zou het moeten betreden.
Er liep een rilling langs haar ruggengraat.*

– Jasper Polane, 'De vrouw met het zwaard'

Samenstelling Finn Audenaert

coverillustratie Steven Van Hasten